

ГОРДЪН ДАЛКУИСТ СТЪКЛЕНИТЕ КНИГИ НА КРАДЦИТЕ НА СЪНИЩА

Част 1 от „Госпожица Темпъл, доктор Свенсон и Кардинал Чан“

Превод от английски: Мария Панева, 2008

chitanka.info

1.

ТЕМПЪЛ

От пристигането ѝ до получаването на написаното на фина хартия писмо от Роже бяха минали три месеца. Госпожица Темпъл не беше виждала самия Роже Баскомб от седем дни. Бяха го повикали в Брюксел. След това в провинциалното имение на болния му вуйчо лорд Тар. След това беше нужен на министъра през цялото време, а после и на заместник-министъра, а най-накрая бе откликнал на настоятелната молба на своя братовчедка, която отчаяно се нуждаела от дискретен съвет по имотни и правни въпроси. Но после госпожица Темпъл бе срещнала същата тази братовчедка — прекаляващата и с храната, и с перуките Памела — в един малък ресторант точно когато Роже би трябвало да успокоява тревогите ѝ. Беше съвсем ясно, че единственият източник на безпокойство за Памела е недостигът на кифли. Госпожица Темпъл започна да се чувства несигурна. Мина ден без никакво известие. На осмия ден, на закуска, тя получи от Роже писмо, в което той със съжаление прекъсваше годежа им и завършваше с любезно изразеното желание тя да се постарее никога да не го търси или вижда до самия край на дните си. Други обяснения нямаше.

Никога не ѝ беше хрумвало, че ще я отхвърли така. Едва обърна внимание на начина, по който я отхвърляше — всъщност тя самата би направила подобно нещо точно така (всъщност го беше правила в редица дразнещи ситуации), — но все пак беше болезнено. Разплака се, легна си, сви се на кълбо и се затресе в безмълвни ридания.

Остана в стаята си цял ден. Вечерта отново плака, сама в тъмното. На следващата сутрин яносивите ѝ очи бяха зачервени, но тя беше твърдо решена да се заеме с проблема, и то бързо.

Светът ѝ се бе променил, но това съвсем не означаваше, че трябва да е хрисима, защото госпожица Темпъл беше хрисима само в най-изключителни случаи. Нещо повече, някои я смятаха, освен за провинциална дивачка и за истинско малко чудовище, защото макар да беше дребничка, по характер беше безжалостна. Беше израснала на

остров, светъл и горещ, сред роби, и понеже беше чувствително момиче, това я беше белязало като камшик — макар част от това белязване да беше увереността, че е неприкосновена за камшиците, и вярата, че това ще си остане така.

Госпожица Темпъл беше на дваисет и пет — стара, за да е неомъжена, но тъй като беше прекарала известно време да разочарова ухажорите си на острова, преди да я изпратят през морето в изисканото общество, това не беше задължително в неин ущърб. Беше толкова богата, колкото можеха да я направят плантациите, и достатъчно умна да разбира, че е естествено хората да се интересуват повече от парите ѝ, отколкото от самата нея, така че не взимаше този материалистичен интерес присърце. Всъщност взимаше присърце много малко неща. Изключението — макар сега да ѝ беше трудно да го обясни и макар че липсата на каквито и да било обяснения я дразнеха — беше Роже.

Госпожица Темпъл живееше в стаи в хотел „Бонифас“, модни, но не абсурдни. Имаше външен салон, вътрешен салон, столова, тоалетна, спалня, стая за двете ѝ камериерки, и още една спалня с тоалетна за възрастната ѝ леля Агата, която се издържаше с малък доход от плантацията и като цяло или ядеше, или дремеше, но беше достатъчно уважавана, за да е подходяща придружителка въпреки разсеяността си. Агата, която госпожица Темпъл бе видяла за първи път, когато слезе от кораба, беше позната на семейство Баскомб. Съвсем естествено Роже беше първият мъж с приемлив статус и хубост, на когото госпожица Темпъл бе представена, и тъй като беше лоялна и разумна млада жена, тя не виждаше причина да продължава да търси. Роже, от своя страна, изглеждаше, я намираше за хубава и възхитителна, така че се сгодиха.

Всички смятаха, че годежът е добър. Като оставим настрана мнението на Роже, дори тези, които намираха прямотата на госпожица Темпъл за трудна, се съгласяваха, че тя е достатъчно хубава. И радостно се съгласяваха, че е богата. Роже Баскомб беше издигаща се фигура във външно министерство, изкачваше се към върха на истинската власт. Изглеждаше добре, когато беше добре облечен, нямаше крещящи недостатъци и имаше повече брадичка и по-малко шкембе от всички в рода Баскомб от две поколения. Времето им заедно беше кратко, но според опита на госпожица Темпъл, наситено. Бяха споделили главозамайващо разнообразие от ястия, бяха се разхождали

из паркове и галерии, бяха се взирали в очите си, бяха си разменяли нежни целувки. Всичко това беше ново за нея: ресторантите и картините, разнообразието от хора, от миризми, музика, шумове — до особената сила на пръстите на Роже, ръката му около талията ѝ, нежния му смях — срещу който по някаква странна причина не възразяваше дори когато знаеше, че е за нейна сметка — и неговия мирис: на сапун, на помада за коса, на тютюн, на дните, прекарани в стаи за срещи сред купчини дебели документи, мастило, восък и лак за дърво; и накрая до унищожавашата за ума ѝ смес от усещания, която ѝ носеха нежните му устни, гъделичкащите му бакенбарди и топлият му търсещ език.

На следващата закуска, въпреки че лицето ѝ беше бледо и очите ѝ бяха подпухнали, госпожица Темпъл се нахвърли върху яйцата и препечените си филийки с обичайното настървение и срещна боязливия поглед на камериерката си само веднъж с властно присвити очи, които бяха като нож в гърлото на всякакъв разговор, камо ли утеха. Агата още спеше. Госпожица Темпъл знаеше (от пресипналото, настойчиво, ароматизирано с виолетки дишане), че леля ѝ беше седяла пред вратата ѝ през целия ден на нейното „мрачно уединение“, но и в този разговор не искаше да участва.

Изхвърча от „Бонифас“ с рокля на зелени и златни цветя, която бе семпла, но много ѝ отиваше, със зелените си кожени боти до глезените и зелена чанта и се запъти към скъпите магазини, които изпълваха улицата на отсамния бряг на реката. Не търсеше нищо определено, но смяташе, че докато разглежда сбраните на едно място богатства на града — на света, — дошли в тези магазини от толкова много различни страни, може да започне да мисли по нов начин за новото си положение. С тази мисъл в ума откри, че жадно минава от щанд на щанд, очите ѝ прелитат по платове, резбовани кутии, стъкло, шапки, дрънкулки, ръкавици, коприни, парфюми, хартии, сапуни, оперни бинокли, игли за коса, пера, мъниста и всякакви лакирани предмети. Не се спря никъде и се озова на другия край на района, в началото на площад „Света Изабел“, по-бързо, отколкото смяташе, че е възможно.

Небето беше сиво. Тя тръгна обратно, като се взираше още по-напрегнато във всяка екзотична витрина, но — все едно беше риба — не намираше предмета, който щеше да улови вниманието ѝ на

въдицата си. Стигна отново до „Бонифас“ и се запита какво всъщност прави. Как така нищо — ама нищичко — не успя да привлече интереса ѝ? Сякаш нещо незнайно я примамваше неизвестно къде.

Така че мина покрай магазините за трети път, като хвърляше уж небрежни погледи, и прекоси площада към величествените сгради от бял камък, в които се помещаваха министерствата, убедена, че интересът ѝ е, така да се каже, незаинтересован. Въпросът не беше толкова в недостатъците на собствената ѝ персона, ако имаше такива, нито в превъзходството — ако имаше такова — на някоя съперница (чиято самоличност тя се опитваше да отгатне от чисто любопитство), а по-скоро в това, че нейният случай беше най-добрият пример, с който разполагаше. Или пък беше единственият пример? Все пак това не означаваше, че се тормози или че страда по изоставилия я Роже Баскомб, нали?

Въпреки тези напълно рационални мисли госпожица Темпъл спря и вместо да продължи към сградите, където Роже несъмнено работеше дори сега, седна на една пейка от ковано желязо и вдигна очи към огромната статуя на света Изобел в центъра на площада. Тъй като не знаеше нищо за мъченицата и не беше вярваща, госпожица Темпъл отчете само вулгарната ѝ екстравагантност: жена, вкопчена в бъчва сред бушуващите вълни, с разкъсани дрехи, разрошени коси, заобиколена от отломки от потъналия кораб, водата около нея се пенеше от заплетеното кълбо змии, които се виеха около пляскащите ѝ крака, завираха се под дрехите ѝ и я душаха, а тя бе отворила уста и викаше към небето — вик, явно чут от двата ангела с крила и роби, които безстрастно я гледаха отгоре. Госпожица Темпъл оценяваше размерите на творбата и техническите умения за направата ѝ, но при все това я намираше за неприлична и неправдоподобна. Като момиче от островите, тя можеше да приеме корабокрушението, както и мъченическата смърт от змии, но ангелите изглеждаха ужасно надменни.

Погледът ѝ най-сетне се отправи към истинския обект на интереса ѝ, белите сгради, и тя бързо си състави план, и за всяка стъпка на този план си намери непоклонимо извинение. Приемаше, че с годежа е свършено. Това, което търсеше, това, което всъщност искаше, беше информация. Беше ли това просто отхвърляне — дали Роже бе предпочел да е сам пред товара да бъде с нея? Беше ли въпрос

на лична амбиция — дали я бе отблъснал заради повишение и отговорности? Или просто имаше друга жена, която я беше изместила в чувствата му? Или имаше нещо друго, което тя не можеше да си представи? Всички тези неща бяха еднакви в ума ѝ, с неутрална емоционална стойност, но жизненоважни за способността на госпожица Темпъл да намери мястото си в новия си, променен от загубата живот.

Щеше да е съвсем просто да проследи Роже. Той беше мъж с навици и дори ходеше на обяд по едно и също време и в един и същ ресторант. От другата страна на улицата госпожица Темпъл намери антикварна книжарница и тъй като се налагаше да купи нещо, след като стоя толкова дълго вътре и гледа през прозореца, импулсивно избра пълно четиритомно издание „Илюстрирани жития на морски мъченици“. Книгата беше достатъчно подробна, за да ѝ позволи да се задържи до прозореца, привидно изучавайки цветните илюстрации, докато всъщност гледаше как Роже първо влиза, а после — след час — излиза през тежките врати. Върна се право в министерството. Госпожица Темпъл уреди покупката ѝ да бъде доставена в „Бонифас“ и пак излезе на улицата. Чувстваше се като глупачка.

След миг разсъдъкът ѝ я убеди, че не е толкова глупачка, колкото неопитна наблюдателка. Нямаше смисъл да го гледа извън ресторанта. Само ако беше вътре, можеше да разбере дали Роже се храни сам, или с други, и с кои по-точно — това би било много важна информация. А и освен ако не я беше изоставил само заради работата си — в което се съмняваше, — нямаше да научи нищо, като наблюдава работния му ден. Очевидно беше, че истинските сведения могат да се съберат след работа. Вече бе стигнала другия край на площада и магазините и рязко влезе в един, чиито витрини бяха отрупани с всевъзможни куфари, мушами, тропически шлемове, фенери и свиреп асортимент от бастуни. След малко, след изтощително пазарене, излезе облечена с черна дамска пелерина за път с голяма качулка и хитри джобове. Посещението в друг магазин снабди единия ѝ джоб с театрален бинокъл, а след посещението в трети в другия ѝ джоб натежаха подвързан с кожа бележник и химически молив. След това госпожица Темпъл пи чай.

Между чашите дарджилинг и двете кифли, намазани със сметана, тя започна да пише в бележника, като направи увод на

начинанието си и описа подробно свършената досега работа. Това, че вече имаше нещо като униформа и инструменти, правеше всичко много по-лесно и го отдалечаваше от особените ѝ чувства, тъй като задачите, които изискваха дрехи и снаряжение, бяха по дефиниция обективни, дори научни. Като се придържаше към това, тя реши да пише с нещо като шифър, заменяйки личните имена и местата със синоними или игрословици, които се надяваше никой друг, освен нея да не може да разгадае (където се споменаваше министерството, говореше за Минск или дори просто за Русия, а Роже — след сложен поток на мисълта, който започваше с това как той е змия, свалила кожата си, през змия, очарована от привлекателността на други хора, до Индия и накрая, заради все пак забележителното си лично присъствие — стана Раджата). Поради възможността наблюдението ѝ да продължи известно време и при известни неудобства, тя си поръча руло с наденица за по-късно.

Бяха го сложили на масата ѝ опаковано в дебела восъчна хартия, а сега беше в друг джоб на пелерината ѝ.

Макар зимата да вървеше към края си, вечерите бяха по-студени, отколкото обещаваха все по-дългите дни. Госпожица Темпъл излезе от ресторанта в четири — знаеше, че Роже обикновено си тръгва в пет — и нае карета. Каза на кочияша, след като го увери, че ще бъде възнаграден за времето си, че ще следват един джентълмен, най-вероятно в друга карета, и че тя ще потропа, за да му го посочи, когато той се появи. Кочияшът кимна, но не каза нищо. Тя реши, че мълчанието му показва, че това е нещо съвсем обичайно, и се почувства по-уверена. Настани се в каретата, пригответи бинокъла и бележника и зачака Роже да се появи.

Тръпката от преследването премина бързо, понеже също така бързо стана ясно, че Роже се е запътил към собствения си дом и нищо повече. Госпожица Темпъл отново беше принудена да допусне възможността отхвърлянето ѝ да е не в полза на съперница, а, така да се каже, непорочно. Да, възможно беше. Може би дори беше за предпочитане. И наистина, докато каретата ѝ се влачеше към дома на Баскомб — път, който тя познаваше толкова добре, че до вчера почти го бе смятала за свой, — тя разсъждаваше за вероятността друга жена

да е заела мястото ѝ в сърцето на Роже. Откровено казано, съвсем не ѝ се струваше вероятно. Като погледнеше ежедневието на Роже — от работа на обяд, пак на работа и у дома, където след вечеря без съмнение потъваше в още работа — бе по-разумно да заключи, че я е поставил на второ място след самонадеяната си амбиция. Това ѝ се струваше глупав избор, понеже чувстваше, че би могла да го подкрепя по всякакви хитроумни и фини начини, но поне можеше да види логиката (погрешна, детинска).

Каретата на Роже спря пред главния вход на къщата, а нейната — на дискретно разстояние зад нея.

Роже обаче не слезе. Вместо това след минутка неговият прислужник Филипс излезе и тръгна към каретата с голям черен вързоп. Подаде го на господаря си, взе черната му чанта и две дебели папки и се прибра, а каретата на Роже пак потегли. Госпожица Темпъл, разбира се, потропа на кочияша да я последва.

Вече се бе стъмнило и госпожица Темпъл бе принудена все повече да разчита на кочияша. Когато се покажеше през прозореца — беше си сложила качулката за потайност, — можеше да зърне каретите пред тях, но вече изобщо не беше сигурна коя е на Роже. Колкото повече пътуваха, толкова повече я обземаше това чувство на несигурност, а сега и първите пипала на вечерната мъгла, изпълзели от реката, започваха да се протягат към тях. Когато спряха, тя едва виждаше собствените им коне.

Кочияшът се наведе и посочи висока тъмна арка над голямо стълбище, което водеше в подобен на пещера осветен от газови фенери тунел. Тя го зяпна и осъзна, че движещата се земя под арката — отначало реши, че са плъхове, втурнали се към някоя канавка — всъщност е тълпа, вливаща се в дълбините долу. Картината беше адска — бледожълт портал, обграден от мрак, вход към ужасяваща бездна.

— Стропинг, госпожице — каза кочияшът и понеже госпожица Темпъл не помръдна, добави: — Гарата.

Ама разбира се, че беше гарата! Тя скочи от каретата, пхна пари в шепата на кочияша и се втурна към осветената арка. Гара „Стропинг“. Да, Роже се занимаваше с *нещо друго*.

Отне ѝ няколко изпълнени с отчаяние секунди да го открие. Тунелът водеше до по-голямо стълбище, което слизаше в главното фоайе и водеше към пероните, всички под огромния украсен балдахин от желязо и покрити със сажди тухли. „Като храм на Вулкан“ — усмихна се госпожица Темпъл, горда, че е запазила остроумието си. Освен да прави сравнения, тя прояви разум и да се хване за един стълб за лампа, да се качи на постаментa ѝ и да използва театралния бинокъл, за да огледа отвисоко цялата тълпа — което собственият ѝ ръст не ѝ позволяваше. Видя Роже само след секунди. И отново, вместо да хукне към него, проследи как той отиде до един перон и се качи на влака, който чакаше там.

Госпожица Темпъл забърза към голямото черно табло, на което бяха написани пероните и крайните спирки. Тълпата обаче я заблъска в посока съвсем различна от тази, която искаше, гледката изпод качулката ѝ беше препречена от множество лакти и жилетки. Тя вдигна глава и откри на тавана ориентири — съзвездия от метал, по които да следи напредъка и посоката си, и макар и с огромни усилия, успя да стигне достатъчно близо до таблото, за да прочете написаното на него.

С радост видя, че влакът на Роже — на перон 12 — заминава в 6,23 за Ориндж Канал, но когато се обърна към часовника — поредната ужасна творба с ангели, които стояха от двете страни на огромния циферблат (все едно го крепяха на крилете си) и безстрастно гледаха надолу, изпадна в ужас: беше 6,17. Втурна се към гишетото за билети, всъщност се гмурна като риба в морето от палта, след две минути изплува в края на опашката за билети и след още една стигна до самото гише. Поиска задъхано билет до крайната спирка, отиване и връщане, и намусеният касиер прибра ловко парите ѝ и ѝ подаде перфорирания билет и рестото. Госпожица Темпъл ги грабна и хукна към влака.

С един крак на стъпалото на последния вагон, с фенер в ръце, стоеше кондукторът. Беше 6,22. Тя му се усмихна толкова мило, колкото ѝ позволи задъханото ѝ дишане, и се мушна покрай него във вагона. Влакът потегли и тя за малко да падне. Протегна ръце към стената, за да запази равновесие, и чу зад себе си тих кикот. Госпожица Темпъл не беше свикнала да ѝ се смеят при никакви обстоятелства, но сега, вместо да постави нахалника на мястото му, само сви презрително устни и тръгна по коридора, за да си намери място. Още

първото купе беше празно и тя седна на средната седалка с лице по посока на движението. От дясната ѝ страна имаше голям прозорец. Докато се успокои, и последните мяркащи се образи от гара „Стропинг“ — перонът, другите влакове, сводестата тухлена пещера — изчезнаха, погълнати от чернотата на някакъв тунел.

Купето беше облицовано с тъмно дърво и червената кадифена тапицерия на двата срещуположни реда от по три седалки беше доста луксозна. Малък млечнобял глобус светеше мътно, но достатъчно, за да очертае отражението ѝ на тъмния прозорец. Първият ѝ инстинкт беше да свали пелерината и да диша спокойно, но макар да ѝ беше горещо, да беше объркана и да нямаше представа накъде точно пътува, тя беше достатъчно умна да кротува, докато не започне да мисли ясно. Ориндж Канал бе доста далеч от града, почти до брега, на който знае колко още гари, а Роже можеше да е тръгнал към всяка от тях. Ами ако не отиваше никъде, а просто имаше някаква тайна среща тук, във влака? Във всички случаи беше ясно, че трябва да открие Роже, иначе нямаше как да разбере дали е слязъл някъде, или се среща с някого. Щеше да започне търсенето си, след като кондукторът дойдеше да ѝ провери билета.

Кондукторът обаче не идваше. Вече бяха минали доста минути, а той беше само на два-три метра. Госпожица Темпъл не помнеше да го е видяла да минава покрай купето — може би докато бе влизала? — и започна да се дразни. А и кръшкането му от работа, в добавка към смеха му, я караше да го мрази. Тя излезе в коридора. Нямаше го. Присви очи и тръгна напред, внимателно, защото последното, което искаше — дори с пелерина, — беше ненадейно да се сблъска с Роже. Надникна в следващото купе. Никой.

Във вагона имаше осем купета и всичките бяха празни.

Влакът тракаше, все още в тъмнина. Госпожица Темпъл застана на вратата към следващия вагон и надникна през стъклото. Изглеждаше точно като вагона, в който беше. Отвори вратата и мина — още осем купета без нито един човек в тях. Влезе в следващия вагон и откри съвсем същата ситуация. И четвъртият вагон беше празен — четири поредни вагона! Що за влак беше това?

Тя се втурна в най-близкото купе и отвори прозореца. Перонът беше пуст — никой не се качи и никой не слезе от влака. Самата гара — на табелката пишеше Крамптън Плейс — беше затворена и тъмна. Свирката изсвири и влакът оживя и набра скорост. Мразовит вятър нахлу през отворения прозорец и госпожица Темпъл го затвори. Не беше чувала за Крамптън Плейс и се радваше, че не се беше наложило да слезе там — изглеждаше ѝ безлюдно като сибирската степ. Извади бележника, близна върха на молива и написа: „Крамптън Плейс“. Понеже нямаше какво да добави, прибра бележника, излезе в коридора и с решителна въздишка влезе в петия вагон.

Усети, че е различен, по миризмата. Другите коридори бяха пропити със смътно индустриалната смес от дим, машинно масло, луга и мръсни парцали, а коридорът на петия вагон миришеше на жасминови цветчета — малко стряскащо, защото тя познаваше този аромат, откакто се бе родила. Развълнувана, госпожица Темпъл се приближи крадешком до първото купе и предпазливо надникна. Отсрещните седалки бяха заети: двама мъже с черни палта и между тях жена с жълта рокля, смееше се. Мъжете пушеха пури; и двамата бяха с подкастрирани бради и червендалести лица, все едно бяха екземпляри от една и съща порода яки и силни кучета. Жената носеше домино, направено от паунови пера, които стърчаха над главата ѝ, и само очите ѝ проблясваха иззад маската като скъпоценни камъни. Устните ѝ бяха начервени и когато се смееше, се отваряха широко. И тримата гледаха някого на седалката срещу тях и не забелязаха госпожица Темпъл. Тя се дръпна, а после — знаеше, че е детинско, но не се сещаше какво друго да направи — се наведе и пропълзя покрай купето, като се стараеше да е под нивото на стъклото на вратата. Внимателно се изправи от другата страна, надзърна към отсрещните седалки и замръзна. Гледаше право към Роже Баскомб.

Той не гледаше към нея. Беше с черна пелерина, закопчана на врата, и пушеше тънка пура, кестенявата му коса беше пригладена назад с помада. Дясната му ръка беше с черна кожена ръкавица, лявата, която държеше пурата, беше гола. Госпожица Темпъл го огледа по-подробно и видя, че дясната облечена в ръкавица ръка държи лявата ръкавица. Освен това видя, че Роже не се смее, че лицето му е

преднамерено безизразно, изражение, които го беше виждала да приема в присъствието на министъра или заместник-министъра, или на майка си, или на вуйчо си Тар — тоест на тези, на които дължеше уважение. До прозореца — средната седалка беше празна — седеше жена с червена рокля, която пламтеше като огън под тъмната ѝ пелерина с кожена яка. Белите глезени и нежната ѝ шия се мярнаха за миг като бели въглени под пламтящата рокля, докато жената се наместваше на седалката. На тъмночервените ѝ устни играеше открито провокативна усмивка. Жената пушеше цигара с дълго черно лакирано цигаре. Тя също беше с маска — от червена кожа, обсипана с лъскави пайети на мястото на веждите, след което — забеляза госпожица Темпъл с известно неудобство — пайетите оформяха искрящи сълзи, готови да се търкулнат от външните ъгълчета на очите ѝ. Явно жената беше казала това, на което се смееха останалите. Жената бавно издиша облак дим към отсрещните седалки. И сякаш този жест беше заключителната част на остроумието ѝ, другите пак се разсмяха, докато размахваха ръце пред лицата си, за да прогонят дима.

Госпожица Темпъл се дръпна от прозореца и притисна гръб в стената. Нямаше представа какво да прави. От дясната ѝ страна имаше друго купе. Рисува да надзърне вътре и видя на отсрещните седалки три жени с пътнически пелерини над — ако се съдеше по обувките им — елегантни вечерни рокли. Две носеха маски домино, украсени с жълти щраусови пера, а третата — лицето ѝ беше открито — държеше маската в скута си и ѝ оправяше панделката. Госпожица Темпъл смъкна качулката си по-надолу, проточи врат и видя, че на местата срещу жените седят двама мъже, единият с фрак, а другият с тежко кожено палто, с което изглеждаше като мечка. Те също бяха с маски, прости черни домина; мъжът с фрака отпиваше от сребърна плоска, а този с коженото палто барабанеше с пръсти по инкрустираната с перли дръжка на абаносовия си бастун. Мъжът с палтото погледна към коридора и госпожица Темпъл бързо претича покрай купето на Роже и изскочи в другия вагон.

Никой не я последва.

Тя се успокои и се замисли. Всичко, което в крайна сметка беше разбрала, бе, че Роже отива — очевидно без удоволствие и следователно по задължение — на някакво особено празненство, където гостите бяха маскирани. Толкова ли беше необичайно това?

Дори за нея да беше, тя знаеше, че това няма значение — все пак не беше запозната с живота в големия град. Замисли се над факта, че Роже не седеше до жената в червено, а далеч от нея — всъщност далеч от всички. Запита се дали е в тяхната компания за първи път. Запита се коя е жената. Другата, с жълтата рокля и с пауновите пера, я интересуваше много по-малко просто защото беше вулгарно отзивчива към остроумието на по-елегантната жена. Мъжете явно не се притесняваха да разкрият самоличността си — сигурно всички се познаваха и пътуваха заедно. В другото купе, тъй като всички бяха маскирани, може би не се познаваха. А може би се познаваха, но не го знаеха заради маските — и цялото удоволствие на вечерта беше в това да гадаеш и да останеш скрит. Госпожица Темпъл реши, че това е всъщност забавно, но знаеше, че нейната рокля, макар и добра за през деня, не е подходяща за такава вечер и че пелерината и качулката ѝ, макар да пазеха в тайна самоличността ѝ за момента, не могат да се сравняват с истинските маски.

Мислите ѝ бяха прекъснати от изтракване откъм другия коридор. Тя се престраши да погледне и видя едрият мъж с коженото палто да излиза от купето на Роже. Без да погледне към нея, той се върна в своето. Госпожица Темпъл въздъхна облекчено: не я беше видял, просто беше ходил в другото купе. Сигурно познаваше жената, реши тя, макар че можеше да е отишъл в купето, за да говори с всеки от хората там, включително с Роже. Роже се срещаше с толкова много хора: от правителството, от бизнеса, от други държави — нещо в сърцето я жегна, когато осъзна колко малък е всъщност нейният кръг познанства. Познаваше света толкова малко, познаваше живота толкова малко и ето я сега, да трепери от страх в празен вагон, малка и смешна.

Докато госпожица Темпъл хапеше устни, влакът отново спря.

Тя пак се втурна в едно купе и отвори прозореца. Перонът отново беше празен, гарата беше затворена и тъмна. На табелата пишеше Пакингтън — още едно място, за което не беше чувала, но тя все пак го записа в бележника си. Влакът тръгна и тя затвори прозореца. Обърна се към вратата на купето и видя кондуктора. Усмиваше ѝ се.

— Билетът ви, госпожице?

Тя му го подаде. Той го взе, наклони глава, за да прочете отпечатаната крайна спирка, все още се усмиваше. В другата си ръка

държеше странни метални клещи. Погледна я.

— Значи чак до Ориндж Канал?

— Да. Колко гари са това?

— Доста.

— Колко по-точно?

— Седем. Почти два часа.

— Благодаря ви.

Клещите изщракаха силно и пробиха билета ѝ — като ухапване на метално насекомо. Той ѝ го подаде. Не помръдваше от вратата и я зяпаше, после хвърли поглед към предната част на влака и облиза устни. В този миг тя забеляза свинския му врат и начина, по който беше натъпкан в тясната яка на синьото му палто. Той пак я погледна и пръстите му потрепнаха — подути и червеникави като сурови наденици. Пред тази грозна гледка презрението ѝ отстъпи пред чиста незаинтересованост — вече не му желаше злото, искаше само да се махне. Но той нямаше намерение да се маха. Наведе се към нея с леко похотлив поглед.

— Не пътувате с останалите, а?

— Не, както виждате.

— Невинаги е безопасно, млада дама, сама... — Думите му заглъхнаха. Усмиваше се. Този кондуктор се усмиваше непрекъснато. Пръстите му помръднаха върху клещите, погледът му се плъзна по стройните ѝ прасци. Тя въздъхна.

— Защо да не е безопасно?

Той не отговори.

Тя махна с ръка, че няма нужда да ѝ отговаря, и попита:

— Вие знаете ли къде отиват... къде отиваме?

Кондукторът се дръпна, все едно го беше ударила, все едно бе заплашила живота му. Излезе в коридора, докосна шапката си, обърна се и забърза към предния вагон. Госпожица Темпъл гледаше след него. Какво се беше случило? Бе задала въпрос, който той бе схванал като заплаха. Сигурно знаеше, реши тя, и онези хора сигурно бяха влиятелни — достатъчно, за да може едно тяхно оплакване да му коства работата. Не беше изненадана. Държането на Роже беше още едно доказателство, че сред пътниците присъстват представители на висшите етажи на правителството.

Със смътно безпокойство госпожица Темпъл усети, че огладнява, и извади рулото с наденица.

През следващия час имаше още пет гари — Горсмънт, Дю Конк, Раксфол, Сен Трист, Сен Порт — всяко име отиваше в бележника ѝ заедно с произволни описания на спътниците ѝ. Всеки път, когато погледнеше през прозореца, тя виждаше празен перон и затворена гара, никой не се качваше и не слизаше от влака. И всеки път усещаше, че въздухът става все по-хладен — на Сен Порт вече беше истински студено и се усещаше лек дъх на море или може би на големите солени блата, каквито знаеше, че има в тази част на страната. Мъглата се беше разсеяла, но се виждаше само тънкият сърп на луната и беше доста тъмно. Всеки път, когато влакът потеглеше след поредната гара, госпожица Темпъл се промъкваше в коридора и внимателно надничаше в петия вагон, за да види дали няма раздвижване. Веднъж зърна някой да влиза в едно от по-предните купета (нямаше представа кой — черните пелерини изглеждаха еднакви), но нищо повече. Скуката започна да я тормози до такава степен, че ѝ се прииска пак да иде да надзърне в купето на Роже. Знаеше, че идеята е глупава, че ѝ е хрумнала само защото не я свърта и че точно в такива моменти човек прави най-нечувани грешки. Трябваше просто да потърпи още. Въпреки това ръката ѝ вече натискаше дръжката към вратата на петия вагон, когато влакът спря за пореден път.

Вратите на купетата по целия коридор се отвориха. Тя хукна към своето купе и погледна през прозореца. Перонът беше оживен, прозорците на гарата светеха. Прочете табелата — Ориндж Локс — и видя от влака да се изсипват хора — минаваха съвсем близо до нея. Без да затваря прозореца, тя се втурна към предния вагон: хората слизаха през вратата в другия край и последният — мъж със синя униформа — почти беше стигнал до нея. С нервно пърхане в стомаха госпожица Темпъл тихо влезе във вагона и бързо, но внимателно тръгна по коридора, като поглеждаше във всяко купе. Всичките бяха празни. Компанията на Роже бе някъде напред, както и мъжът с коженото палто.

Мъжът със синята униформа също вече не се виждаше. Госпожица Темпъл ускори крачка, стигна другия край и спря до вратата. Последните хора бяха на няколко метра пред нея, вървяха към чакащи ги карети. Тя преглътна. Ако останеше във влака, можеше да

пътува до края на линията и лесно да се върне. Ако слезеше... нямаше представа какво е разписанието. Ами ако Ориндж Локс затвореше като предишните пет гари? В същото време приключението ѝ продължаваше точно така, както се беше надявала. Сякаш за да ѝ помогне да реши, влакът се люшна напред. Без да мисли, госпожица Темпъл скочи на перона.

Влакът се източи покрай нея. На вратата на последния вагон стоеше кондукторът. Погледът му беше студен и той бе вдигнал фенера си към нея така, както се държи кръст пред вампир.

Влакът изчезна и тракането му потъна в тихото жужене на разговорите, потропването и шума от затварянето на врати, докато пътниците се качваха в чакащите ги карети. Вече пълните тръгваха и госпожица Темпъл знаеше, че веднага трябва да реши какво да прави. Не виждаше Роже никъде, нито някой друг от купето му. Останалите бяха с дебели палта, пелерини или кожуси, наглед поравно мъже и жени, общо двайсетина души. В една карета се качиха група мъже, а в други две се натъпкаха и мъже, и жени. Тя стреснато забеляза, че е останала само още една карета. Към нея вървяха три жени с пелерини и маски. Госпожица Темпъл изправи рамене, придърпа качулката пред лицето си и бързо тръгна след тях.

Успя да стигне каретата точно когато те се качваха. Третата жена се обърна да затвори вратата, видя я, извини се и се дръпна да ѝ направи място до себе си. Госпожица Темпъл само кимна, качи се и затръшна вратата. Кочияшът плесна с камшика и каретата потегли.

Отначало жените мълчаха и госпожица Темпъл предположи, че е заради нея. Двете на отсрещната седалка носеха маски с пера и тъмни кадифени пелерини, пелерината на жената от лявата ѝ страна имаше разкошна яка от черни пера. Жената отдясно разтвори пелерината си и започна да си вее, все едно се беше сгорещила от ходенето, и отдолу се показва рокля от блестяща прилепнала синя коприна, приличаше на змийска кожа. Докато ветрилото на жената пърхаше в мрака като нощна птица на верижка, каретата се изпълни с парфюм — сладък жасмин. Жената, която седеше до госпожица Темпъл, имаше триъгълна шапка, забодена в косата под екстравагантен ъгъл, а над очите си носеше тънка лента плат като пиратска превръзка. Наметката ѝ беше

семпла, но сигурно доста топла, от черна вълна. Така че госпожица Темпъл си позволи да се надява, че няма да изглежда чак толкова не на място, стига да не прави глупости. Сигурна беше, че прекрасно зелените ѝ боти не изглеждат неуместно.

Известно време пътуваха в мълчание, но скоро госпожица Темпъл забеляза, че и другите жени споделят собственото ѝ вълнение и очакване, ако не и собственото ѝ чувство на плашеща неизвестност. Малко по малко те започнаха да правят дребни изследователски забележки за дрехите си и най-накрая, с намеци, за мястото, на което отиваха. Отначало не се обръщаха към госпожица Темпъл, всъщност не се обръщаха конкретно към никого, а правеха общи коментари и отговаряха в същия дух. Изглеждаше така, все едно изобщо не би трябвало да говорят за тази вечер, но всяка даваше да се разбере, че няма нищо против да наруши това правило. Госпожица Темпъл, разбира се, също нямаше нищо против — но просто нямаше какво да каже. Слушаше пиратката и жената с копринената рокля да си правят комплименти за костюмите, а после и двете се възхитиха на маската на третата жена. След това се обърнаха към нея. Досега тя не бе казала нищо, само бе кимнала един-два пъти, но сега виждаше, че и трите я разглеждат много внимателно. Така че заговори:

— Наистина се надявам, че съм обула подходящите обувки за тази студена вечер.

Помести крака в тясното пространство между седалките и повдигна пелерината си, за да покаже зелените си кожени боти със сложни връзки. Трите се наведоха да ги разгледат и пиратката до нея каза:

— Напълно са подходящи. Сигурна съм, че ще е студено.

— И роклята ви е зелена... на цветя — отбеляза жената с яката от пера.

Жената в коприната се изкиска:

— Маскирали сте се като провинциална еснафка! — Другите също се разкикотиха и окуражена, жената продължи: — Една от онези дами, които живеят, заобиколени от романи и торбички със сухи цветя, а не в истинския живот и неговите градини. Провинциалистката, Пиратката, Копринената и Жената с перата — всички сме прекрасно маскирани!

На госпожица Темпъл ѝ се стори, че това е малко прекалено. Не ѝ допадаше да я наричат нито „еснафка“, нито „провинциалистка“, а освен това беше напълно убедена, че човек, който осъжда нещо — в случая романите, — всъщност прекарва по-голямата част от живота си в четене на такива. Но се насили да се усмихне с мисълта, че трябва да потисне гордостта си в името на приключението и да приеме още по-важния факт, че надменността на тази жена ѝ беше дала костюм и роля, която да играе. Така че вместо да я оскубе, се покашля и отговори:

— Сред толкова много дами, които се стремят да бъдат елегантни, се питах дали подобен костюм не би се забелязвал още повече.

Пиратката до нея се изкикоти. Усмивката на Копринената като че ли застина, а гласът ѝ стана по-студен:

— А каква е маската ви? Не я виждам...

— Така ли?

— Да. И тя ли е зелена? Едва ли е сложна, щом се побира под качулката.

— Така е, доста е семпла.

— Но не я виждаме.

— Наистина ли?

— А бихме искали.

— Мислех да направя всичко още по-загадъчно, тъй като, както казах, сама по себе си маската е семпла.

В отговор Копринената се наведе напред, все едно искаше да надникне под качулката на госпожица Темпъл, а тя инстинктивно се дръпна колкото можа по-назад. Моментът беше неловък, но в незнанието си госпожица Темпъл се питаше кое е нетактичното — нейният отказ или просташката настойчивост на Копринената. Другите две мълчаха, гледаха, маските скриваха израженията им. Всеки момент жената щеше да се приближи достатъчно, за да я види, или достатъчно, за да дръпне качулката — госпожица Темпъл трябваше да я спре незабавно. Спаси я внезапната мисъл, че тези жени едва ли са живели в къща, където жестоките наказания са ежедневие. Госпожица Темпъл изпъна показалеца и средния пръст на дясната си ръка и бръкна право в очите на жената през дупките на украсената с пера маска.

Копринената се дръпна рязко, като пръскаше слюнки като препълнен чайник, който завира. Изплака, пое си дъх, свали маската и притисна очите си с ръце, за да спре болката. Госпожица Темпъл я бе докоснала съвсем леко и знаеше, че не ѝ е направила нищо — не беше използвала ноктите си все пак. Копринената я погледна, очите ѝ бяха зачервени и сълзяха, беше зяпнала от обида, бе готова да се нахвърли върху нея. Другите две жени бяха замръзнали от изненада. Всичко за пореден път опираше до баланса и госпожица Темпъл знаеше, че трябва да запази надмощието си. Така че се разсмя.

А миг след това извади парфюмирана носна кърпичка, подаде я на Копринената и каза със сладък глас:

— О, миличка... Наистина съжалявам... — Все едно успокояваше котенце. — Трябва да ми простите, задето пазех целомъдрието на костюма си.

Понеже жената не взе кърпичката веднага, госпожица Темпъл сама се наведе напред и колкото можеше по-нежно попи сълзите от очите ѝ, търпеливо, бавно, след което притисна кърпичката в шепата ѝ. И се облегна. След миг жената вдигна кърпичката и отново избърса лицето си, после устата и носа си, а накрая — с бърз свенлив поглед към другите — пак си сложи маската. Те мълчаха.

Тропотът на копитата се беше променил. Госпожица Темпъл погледна през прозореца. Пътуваха по някакъв павиран път. Пейзажът беше скучен и равен — може би ливада, може би мочурище. Не виждаше дървета, но дори и да имаше, се съмняваше, че би ги видяла в тази тъмница — но не ѝ приличаше на място, където да има дървета. Обърна се отново към спътничките си. Всички изглеждаха потънали в собствените си мисли. Съжаляваше, че бе развалила разговора, но нямаше как да го избегне. Въпреки това се чувстваше длъжна да се опита да поправи нещата и каза, като се постара да внесе в гласа си ведра нотка:

— Сигурна съм, че скоро ще пристигнем.

Те кимнаха, Пиратката дори се усмихна, но никоя не каза нищо. Госпожица Темпъл не се отказа.

— Стигнахме до павирания път.

Точно както преди, и трите жени кимнаха, а Пиратката се усмихна, но пак не казаха нищо. Тишината се проточи, всяка се потопи още повече в собствените си мисли. Предишното вълнение за вечерта сега бе заменено от някакво мрачно безпокойство, онази глождеща, безпощадна тревога, която води до среднощни жестокости. Госпожица Темпъл не беше неподатлива, особено като се има предвид, че имаше причини да е мрачна. Това остро ѝ напомни, че няма представа какво прави, къде отива и как евентуално ще се върне — и всъщност към какво ще се върне. Стабилното мерило на мислите ѝ беше изчезнало. Дори моментите ѝ на удовлетворение — когато уплаши кондуктора и победи Копринената — сега ѝ се струваха глупави. Току-що беше оформила поредния откровено потискащ въпрос „това удовлетворение винаги ли противоречи на желанието?“, когато осъзна, че жената с наметката с пера говори, бавно, тихо, все едно отговаря на въпрос, който е чула само тя:

— Била съм тук. През лятото. В каретата беше светло... беше светло до късно вечерта. Имаше цветя. Въпреки това беше студено — вятърът тук винаги е студен, защото е близо до морето, защото земята е толкова равна. Така ми казаха... защото ми беше студено... дори през лятото. Помня как стигнахме павирания път — помня, защото движението на каретата се промени, подскочането, ритъмът. Бях в каретата с двама мъже... и им бях позволила да ми разкопчат роклята. Бяха ми казали какво да очаквам... бяха ми обещали това и повече... и все пак, когато се случи, когато обещанията им започнаха да се... разкриват... на толкова безлюдно място... цялата настръхнах. — Тя млъкна, после вдигна очи и срещна погледите на останалите. Загърна се в пелерината си и със свенлива усмивка погледна през прозореца. — И ето че се връщам... както виждате, преживяването бе вълнуващо.

Никой не продума. Чаткането на копитата отново се промени, каретата тръгна по неравен калдъръм. Госпожица Темпъл — бе силно развълнувана — погледна през прозореца и видя, че влизат в някакъв двор през голяма желязна порта. Каретата забави ход. Другите вече бяха спрели и пътниците се изсипваха от тях (оправяха наметалата си, слагаха си шапките, потропваха нетърпеливо с бастуните си). А после тя погледна къщата: разкошна, от тежък камък, на три високи етажа и без излишни орнаменти, с изключение на широките прозорци, от които струеше гостоприемна златиста светлина. Цялостното впечатление

беше за простота, която в такива големи мащаби говореше за твърда целенасоченост — по същия начин като затвор, арсенал или езически храм. Сигурно бе имението на някой лорд.

Каретата спря и понеже се бе качила последна, госпожица Темпъл трябваше да слезе първа. Отвори си вратата сама и пое голямата ръка на кочияша, който ѝ помогна да слезе. Вдигна очи към входа на къщата, към широко отворените двойни врати, от двете страни на които стояха слуги, и потока от гости, които изчезваха вътре. Внушителният разкош на мястото я удиви и тя отново бе обзета от съмнения, защото когато влезеше, със сигурност щеше да ѝ се наложи да свали качулката и пелерината си и да се разкрие. Умът ѝ трескаво търсеше решение, а очите ѝ, върнали се към задачата си, претърсваха развълнуваната тълпа за Роже. Сигурно вече беше влязъл. Трите ѝ спътнички бяха слезли от каретата и се бяха запътили към вратите. Пиратката за миг спря и се обърна, за да види дали госпожица Темпъл е с тях, а тя — отново импулсивно — направи лек реверанс, сякаш да им каже да продължават. Пиратката наклони глава, но после кимна и забърза да настигне другите две жени. Госпожица Темпъл остана сама.

Огледа двора за друг вход за къщата. Знаеше, че единствената ѝ надежда да разбере какво прави Роже и защо я е зарязал е да мине през главния вход. Пребори се с подтика да избяга и да се скрие в някоя карета, а после с подтика първо да запише последните си впечатления в бележника. Щом трябваше да влезе, беше по-добре да влезе когато трябва, така че насили краката си да я носят с уверена стъпка, която сърцето ѝ не споделяше.

Последните Гости — трите ѝ спътнички — току-що се бяха скрили в къщата. Госпожица Темпъл наведе глава, като засенчи още повече лицето си, и се качи по стълбите покрай лакеите от двете страни, като отбеляза, че носят черни ливреи и високи ботуши, все едно са спешени кавалеристи. Вървеше внимателно, повдигаше пелерината и роклята си само колкото да може да се качи по стълбите, без да падне, но и без вулгарно да показва глезените си. Стигна до най-горното стъпало и застана сама на светлата мраморна площадка. Напред, наляво и надясно се простираха дълги коридори с огледала по стените.

— Струва ми се, че вие трябва да дойдете с мен.

Госпожица Темпъл се обърна и видя жената в червено от купето на Роже. Бе свалила пелерината с кожената яка, но все така държеше лакираното цигаре; светлите очи, които я гледаха втренчено през червената кожена маска, силно контрастираха със скъпоценните сълзи. Бе смайващо красива — висока, силна, стройна, напудрената ѝ кожа блестеше над дълбоко изрязаното деколте на алената ѝ рокля. Косата ѝ беше черна, къдриците се спускаха по голите ѝ бели рамене. Госпожица Темпъл си пое дъх и едва не припадна от сладкия аромат на жасмин. Затвори уста, преглътна и видя, че жената се усмихва. Усмивката ѝ приличаше на нейната, когато се бе усмихнала преди малко на жената със синята копринена рокля. Без да добави нищо, жената се обърна и я поведе по един от огледалните коридори.

Зад тях се чуваше далечно жужене на разговори от празненството, но стъпките на жената по мраморния под го заглушаваха.

След петдесетина метра — едва половината от дължината на коридора — водачката ѝ спря, обърна се и посочи една отворена врата отляво на госпожица Темпъл. Бяха съвсем сами. Понеже не знаеше какво друго да направи, госпожица Темпъл влезе в стаята. Жената в червено я последва и затвори тежката врата. Настъпи тишина.

Стаята беше застлана с дебели червени и черни килими, а между тях имаше закачалки, вероятно за дрехи, и голямо огледало. Дълга дървена работна маса бе изтикана до едната стена, но други мебели не се виждаха. Приличаше на някаква съблекалня — на театър или гимнастически салон. Госпожица Темпъл си помисли, че в толкова голяма къща може да има какво ли не, ако собственикът има такива наклонности. На отсрещната стена имаше друга врата, не толкова луксозна, направена така, че на пръв поглед да изглежда като гардероб — може би тя водеше до гимнастическия салон.

Жената зад нея не каза нищо, така че тя се обърна към нея, навела глава, за да пази лицето си в сянка. Жената в червено изобщо не я гледаше, а наместваше нова цигара в цигарето си. Беше хвърлила предишната на килима и я смачка с крак. Погледна я с бегла усмивка, отиде до една от газовите лампи на стената и запали цигарата. Издиша, отиде до масата и се облегна на нея. Дръпна си и издиша отново. Гледаше госпожица Темпъл съвсем сериозно. После каза:

— Остани с обувките.

— Моля?

— Необичайни са. Сложи останалото в един от гардеробите.

И посочи с цигарето един от високите шкафове. Госпожица Темпъл се обърна към него и го отвори. Вътре, окачени на закачалки, имаше различни дрехи. На закачалката точно пред лицето ѝ — сякаш в отговор на страховете ѝ — висеше малка бяла маска, покрита с нагъсто залепени малки бели пера, може би от гълъб, гъска или лебед. С гръб към жената в червено тя свали качулката си и си сложи бялата маска, като върза панделката под къдриците си и я пристегна здраво. Свали пелерината си — хвърли поглед назад към жената, която сякаш се усмихваше с иронично одобрение на напредъка ѝ — и я закачи на закачалката. От друга закачалка взе нещо, което приличаше на рокля — от бяла коприна — и го вдигна пред себе си. Изобщо не беше рокля. Беше роба, съвсем къса роба без никакви копчета или колан, и много тънка.

— От Уаксинг Стрийт ли те изпращат? — попита жената с безразличен тон, сякаш за да убие времето.

Госпожица Темпъл се обърна към нея, помисли и каза внимателно:

— Не знам какво е Уаксинг Стрийт.

— Аха.

Жената пак дръпна от цигарата. Госпожица Темпъл нямаше представа дали отговорът ѝ е грешен — дали изобщо имаше верен и грешен отговор, — но усещаше, че е по-добре да каже истината, отколкото да прави глупави догадки. Жената издиша към тавана дълга тънка струйка дим.

— Тогава трябва да е хотелът.

Госпожица Темпъл не отговори, после кимна, бавно. Умът ѝ препускаше — какъв хотел? Имаше стотици хотели. Нейният хотел ли? Знаеха ли коя е? Изпращаше ли нейният хотел млади жени за гости на разкошни празненства? Имаше ли хотели, които правеха такива неща? Очевидно имаше — самият въпрос ѝ даде отговора, — но все пак тя нямаше представа какво означава това за нейното прикритие, какво трябва да каже, как трябва да се държи или какво ѝ подсказва това за тържеството, макар че започваше да подозира нещо. Отново погледна напълно неподходящата роба.

Обърна се към жената.

— Като казвате хотел...

Думите ѝ бяха грубо прекъснати. Жената стъпка втората си цигара на пода и гласът ѝ изведнъж стана раздразнен.

— Всичко е готово — късно е. Ти закъсня. Нямам намерение да съм ти бавачка. Преобличай се, и по-бързо, и когато си в подходящ вид, можеш да дойдеш да ме намериш. — Тръгна право към госпожица Темпъл, хвана я за рамото — пръстите ѝ бяха изненадващо силни — и я завъртя така, че почти навря лицето ѝ в гардероба. — Това ще ти помогне да започнеш. Като се има предвид платът, смятай го за жест на милосърдие.

Госпожица Темпъл изписка. Нещо остро докосна кръста ѝ и после промени ъгъла си и тръгна нагоре. Тя чу как нещо се разпра и роклята ѝ се свлече — жената бе прерязала връзките ѝ. Обърна се, притиснала роклята пред гърдите си, защото тя се свличаше от гърба и раменете ѝ. Жената прибра в чантата си нещо малко и лъскаво, тръгна към вътрешната врата и докато пъхаше в цигарето трета цигара, каза:

— Можеш да минеш оттук.

И без повече да я погледне, излезе и затръшна вратата.

Госпожица Темпъл стоеше в недоумение. Роклята ѝ беше съсипана. Не можеше да си тръгне в такъв вид. От друга страна, не можеше и да си тръгне по корсет или с жалката тъничка копринена роба. С облекчение си спомни за пелерината — със сигурност можеше да покрие с нея всяко неблагоприлично облекло. Това я накара да се почувства малко по-добре и след миг тя вече не бързаше толкова да избяга и започна пак да се чуди за жената, за празненството и, разбира се, за Роже. Пак се обърна към гардероба. Може би имаше и друго, освен робата.

Имаше, но мисълта да облече тези дрехи не я успокояваше. Много от нещата можеше да опише единствено като бельо, и то вероятно от климат по-топъл от тукашния — Испания? Венеция? Танжер? — светло копринено елече, няколко предизвикателни фусты и едни сладки копринени гащички с отвор... ами там. Имаше и още една роба, приличаше на първата, само че беше по-дълга и без ръкави. Комплектът беше изцяло бял, с изключение на втората роба, по врата и долния ръб на която имаше избродиран мотив от малки зелени кръгчета. Госпожица Темпъл реши, че сигурно затова жената ѝ бе позволила да остане с обувките си. Погледна собственото си бельо —

риза, фусти, памучни кюлоти и корсет. С изключение на корсета не виждаше особена разлика между това, което беше в гардероба, и дрехите на тялото си — само дето тези тук бяха от коприна. Госпожица Темпъл нямаше навика да носи коприна, но пък какво толкова. Основният проблем беше да свали корсета, а после да си го сложи пак без помощ. Приплъзна копринените гащички между пръстите си и реши да опита.

Смъкна фустите и кюлотите си и ги изрита настрани. Усети странна тръпка, че седи в такава голяма стая само по корсажче, което стига едва до ребрата ѝ, и по зелени боти. А когато obu гащичките, някак си се почувства още по-гола заради отвора, през който се показваха деликатните ѝ къдрици. Беше едновременно прелестно и страшно. Прокара пръсти през тях, помириса ги по навик, взе копринените фусти и ги obu. Вдигна ги, завърза ги и после пак посегна към корсета.

Преди да го сложи, госпожица Темпъл застана пред голямото огледало. Жената, която я гледаше оттам, беше непозната. Донякъде беше заради маската — да се гледа с маска беше изключително интересно и приличаше на прокарването на пръсти през отвора на гащичките. По гръбнака ѝ премина тръпка и спря между бедрата ѝ, туптящ неутолим глад. Тя облиза устни и видя как жената с маската от бели пера облизва своите — но тази жена (белите ѝ ръце бяха голи, краката ѝ — силни, шията ѝ беше на показ, розовите зърна на гърдите ѝ прозираха ясно през елечето) ги облиза по доста различен начин от нормалното според госпожица Темпъл — макар че след като видя този образ, неговите усещания се пренесоха в нея и тя отново облиза устни, все едно наистина се бе случила някаква трансформация. Очите ѝ блестяха.

Сложи корсета в гардероба и облече робите, първо по-късата с ръкавите, а отгоре по-дългата, почти като туника, със зеления бродиран бордюр — тя имаше кукички, с които се закопчаваше. Погледна се отново в огледалото и с радост отбеляза, че двата пласта на робите са достатъчно благоприятно бариера. Ръцете и долната част на краката ѝ все още се провиждаха под единичния слой плат, но останалата част от тялото ѝ, макар и загатната, не можеше да се види с подробности. Като последна предпазна мярка, защото не бе забравила напълно къде е и какво може да стане, госпожица Темпъл бръкна в

джоба на пелерината си за парите и за химическия молив, който все още беше достатъчно остър, приклепна и напъха парите в едната, а молива в другата си обувка. Изправи се, направи няколко стъпки, за да види дали ѝ е удобно, затвори гардероба и отвори вътрешната врата.

Тесен коридор се изкачваше към източник на ярка светлина. Тя тръгна натам и се озова на нещо като сцена — около нея и нагоре се извисяваха седалки; покриваха залата от три страни. Самата сцена бе заета от голяма маса, в момента хоризонтално разположена, но под нея имаше тежък механизъм, който вероятно можеше да накланя масата под всякакви ъгли, за да се вижда по-добре от залата. Зад масата, на единствената незаета от седалки стена, имаше огромна черна дъска.

Това беше театър за медицински операции. От двете страни на масата имаше дупки, от които висяха ремъци, с които се връзваха крайниците. На пода имаше канал. Госпожица Темпъл надуши оцет и луга, и някаква друга миризма, която дращеше гърлото ѝ. Вдигна очи към черната дъска. Тя беше за преподаване, за учене, но никой обикновен учен не би могъл да си позволи такъв дом. Може би тукашният лорд беше пациентът — но кой пациент би искал да има зрители на лечението му? Или пък бе патрон на някое медицинско дарование? Или самият той бе практикуващ аматьор, или заинтересован зрител? Побиха я тръпки. Преглътна и забеляза, че на дъската пише нещо — не го бе видяла от входа заради светлината. Текстът наоколо беше изтрит — дори началото от една дума беше изтрито, но лесно се виждаше каква е била: рязък печатен почерк, с тебешир, думата „оранжево“.

Някой се покашля в сянката в другия край на сцената и госпожица Темпъл се стресна. От пода се издигаше рампа, която не беше забелязала, защото бе скрита от масата. По нея се бе изкачил мъж с черен фрак и черна маска, пушеше пура. Брадата му беше елегантно подстригана, а лицето му — познато червендалесто. Беше едно от двете „кучета“ от влака, мъжете, които седяха срещу Роже. Огледа тялото ѝ доста откровено и пак се покашля.

— Да? — попита тя.

— Изпратиха ме да ви взема.

— Разбирам.

— Да. — Той дръпна от пурата, но не помръдна.

— Съжалявам, ако карам някой да ме чака.

— Нямам нищо против. Харесва ми да оглеждам. — Погледна местата за публиката, масата, после отново нея. — Интересно място.

Госпожица Темпъл отвърна с високомерна любезност:

— Защо, нима не сте идвали и преди?

Той я изгледа изпитателно, реши да не отговаря, бръкна в джоба на фрака си, извади часовник и погледна колко е часът. Прибра часовника, дръпна от пурата и издуха дима.

Госпожица Темпъл отново заговори, колкото можеше по-небрежно:

— Винаги съм смятала, че къщата е елегантна. Но доста... особена.

— Такава е. — Той се усмихна.

Гледаха се. Много ѝ се искаше да го попита за Роже, но знаеше, че не му е времето, особено в нейното странно положение (което тя не разбираше напълно). Това само щеше да породя подозрения. Трябваше да изчака да се озове в една и съща стая с Роже и понеже и двамата щяха да са с маски, да се опита да заговори някого и да му го посочи.

За да се опита да провокира още този подобен на куче мъж, тя плъзна поглед по дъската, а после се втренчи в него, все едно му показваше, че някой не си е свършил работата както трябва. Мъжът погледна думата, лицето му потрепна, той пристъпи към дъската и я избърса с черния си ръкав, после безрезултатно го отупа, за да се отърве от белия тебеширен прах. Мушна пурата в устата си и ѝ предложи ръката си.

— Те чакат.

Тя кимна и пое ръката му — беше доста силна и държеше нейната здраво, дори неудобно, понеже беше много по-висок. Докато слизаха по рампата в мрака, той кимна назад към театъра и каза:

— Не знам защо са ви казали да минете оттам, може и да е най-прекият път. И все пак гледката е впечатляваща, не е каквото очаква човек.

— Зависи — отговори госпожица Темпъл. — Какво очаквате вие?

В отговор мъжът само се изкикоти и стисна ръката ѝ още по-силно. Рампата завиваше точно както предишната и стигнаха до друга врата на приземното ниво. Мъжът я отвори, бутна я в стаята, влезе

след нея и затвори. Чак тогава пусна ръката ѝ. Тя се огледа. Не бяха сами.

Стаята беше посвоему противоположност на онази, в която се беше преоблякла, и беше от срещуположната страна на театъра, така че сигурно се използваше за противоположни приготовления — за съвсем различен тип участници. Приличаше на кухня, с каменен под и бели плочки на стените. Имаше няколко дървени маси, също снабдени с каиши, а на една от стените висяха различни окови за крака и яки, явно за да усмиряват бореците се или несвестните. Обаче, странно, една от дървените маси беше покрита с множество бели пухени възглавници, а на възглавниците седяха три жени, всички с маски от бели пера и с бели роби, голите им прасци висяха през ръба на масата, робите едва покриваха коленете им. Бяха боси. Нямаше следа от жената в червено.

Не си говореха — може би бяха млъкнали при нейното влизане — и никоя не каза нищо, когато придружителят ѝ я остави и отиде до една от другите маси, където неговият спътник, другият подобен на куче мъж, тъкмо надигаше една плоска. Двамата се опряха на масата и заоглеждаха поверениците си с видимо удоволствие.

Моментът ставаше все по-неловък. Госпожица Темпъл не тръгна към масата с жените — всъщност на нея нямаше място, а и никоя от тях не се помести, за да ѝ направи. Вместо това се усмихна, потисна неудобството си и започна разговор.

— Току-що видяхме театъра. Наистина е внушителен. Не зная колко души може да побере, но съм убедена, че много — може би дори сто. Идеята за толкова много зрители на такова относително отдалечено място е истинско доказателство за настоящото начинание, по мое мнение. Бих била доволна да бъда част от всичко това, та дори като забава, дори само за тази вечер — тъй като изискаността на сградата със сигурност трябва да отразява работата, която се върши в нея — не сте ли съгласни?

Не последва отговор. Мъжът с плоската излезе. Лицето на другия бе станало още по-червено, ако това беше възможно, и госпожица Темпъл се зачуди дали няма да получи удар, но той само се усмихна. Вратата се отвори, мъжът с плоската пхна глава в стаята, кимна на мъжа с пурата и се скри. Мъжът с пурата стана, усмихна се на жените

— погледите им го следяха внимателно — и тръгна към отворената врата.

— Когато сте готови — каза и излезе. След миг госпожица Темпъл чу характерното рязко щракване на заключване. Единственият им изход беше обратно към театъра.

— Останала си с обувките — каза една от жените, онази най-вдясно.

— Да — каза госпожица Темпъл. Не искаше да говори за това. — Някоя от вас била ли е в театъра? — Те поклатиха глави, но не казаха нищо. Госпожица Темпъл посочи каишите, прангите и нашийниците. — Огледахте ли тази стая? — Те вяло кимнаха. Тя вече съвсем се вбеси. — Той заключи!

— Най-обикновена стая — каза жената в средата и подритна един от кожените каиши, който висеше до крака ѝ. — Сега не се използва за онова.

Другите кимнаха безизразно, все едно нямаше какво повече да се говори.

— Кое онова? — попита госпожица Темпъл.

Жената се изкикоти. Госпожица Темпъл вече беше чувала този кикот. В каретата. Това беше жената, която позволила на мъжете да ѝ разкопчаят роклята. Госпожица Темпъл погледна другите две — в толкова различни дрехи, на толкова различна светлина — дали бяха Пиратката и Копринената, в чиито очи беше бръкнала? Нямаше представа. Видя, че и те ѝ се усмихват, сякаш въпросът ѝ наистина е много глупав. Пияни ли бяха? Госпожица Темпъл пристъпи напред, хвана брадичката на жената и повдигна лицето ѝ нагоре — тя го позволи, моля ви се, макар и странно пасивно, — после приближи лице до устата ѝ и подуши. Добре знаеше как мирише алкохолът, — особено ромът, и познаваше противното му влияние. Жената беше с парфюм — сандалово дърво? — но имаше още някаква миризма, която госпожица Темпъл не разпознаваше. Не беше алкохол, не беше нищо, което някога бе помирисвала — и освен това миризмата не излизаше от устата на жената (която отново се кикотеше), а отнякъде по-високо на лицето ѝ. Беше някак механична, почти промишлена, но не беше на въглища, нито на гума, нито масло за лампи, нито етер, дори не беше на изгорена коса, въпреки че ѝ се струваше близка до всички тези неприятни миризми, взети заедно. Не можеше да я определи — нито в

ума си, нито по тялото на жената — дали беше около очите ѝ? Зад маската? Госпожица Темпъл я пусна и отстъпи назад. Сякаш това беше сигнал за трите жени, защото те скочиха от масата като една.

— Къде отивате? — попита госпожица Темпъл.

— Влизаме — каза тази в средата.

— Но какво ви казаха? Какво ще стане?

— Нищо няма да стане — каза жената отдясно. — Освен всичко, което желаем.

— Очакват ни — каза жената отляво, която не бе проговаряла досега. Госпожица Темпъл беше сигурна, че е жената, която бе със синята копринена рокля.

Те минаха покрай нея към вратата, но тя имаше да ги пита още толкова много неща! Те канени гости ли бяха? Знаеха ли нещо за някакъв хотел? Заряза за момент високомерната си поза и им викна:

— Чакайте! Чакайте! Къде са ви дрехите? Къде е дамата в червено?

И трите се изкикотиха, а третата присмехулно помахна с ръка на госпожица Темпъл, преди да затвори вратата. Настъпи тишина.

Госпожица Темпъл се огледа, целият ѝ кураж се беше стопил. Очевидно, ако беше дръзка, пътят към пълното разследване водеше по тъмната рампа и в театъра. Но тя не беше глупава и добре разбираше, че тази стая и театърът, цялото това празненство — всички с право обезпокоителни — могат сериозно да застрашат както целомъдрието ѝ, така и самата ѝ личност. Въпреки че другите жени, които сигурно знаеха повече от нея, не бяха притеснени. Но пък те можеха да са дори проститутки.

Пое си дъх и се сгълча за тази груба преценка — в края на краищата жените може би не бяха добродетелни, дори може би бяха разпуснати, може би наистина бяха тук чрез някой хотел — кой знае подробностите на чуждия живот? Истинският въпрос беше дали това по необходимост ще доведе до ситуация, с която тя не може да се справи. Колкото до странния театър... поне можеше да подслуша пред вратата. Внимателно я открехна, достатъчно, за да погледне. Светлината изглеждаше същата като преди малко. Трите жени току-що бяха излезли — не се беше колебала повече от минута. Възможно ли беше публиката да е притихнала толкова бързо? Възможно ли беше вече да има някаква ужасяваща драматична картина? Тя се заслуша, но

не чу нищо. Запромъква се напред. Все още не чуваше нищо. Спря. Беше стигнала до мястото, където всяко следващо движение щеше да я разкрие на зрителите — а ако на сцената имаше някой, той вече щеше да я е видял. Погледна масата. На нея нямаше никого. Изобщо нямаше никого.

Госпожица Темпъл беше крайно ядосана, макар и облекчена. Но къде бяха трите жени? Дали просто бяха отишли от другата страна? Реши да ги последва, но докато прекосяваше сцената, случайно погледна черната дъска. Със същите печатни букви някой бе написал: **И ТЕ ЩЕ БЪДАТ ПОГЪЛНАТИ.**

Без да се бави, тя продължи към първата рампа, слезе по нея и влезе в стаята с гардеробите. И ахна от уплаха.

Пелерината ѝ, роклята, корсетът и долните ѝ дрехи — всички бяха нарязани непоправимо и пръснати по пода. Дори бележникът ѝ беше унищожен, страниците бяха откъснати и разпилени като есенни листа, кожената корица бе надупчена и нарязана. Госпожица Темпъл се разтрепери — и от обида, и от страх. Очевидно я бяха разкрили. Беше в опасност. Трябваше да избяга. Щеше да проследи Роже някой друг път или щеше да наеме професионалисти, хора, които си знаеха работата — яки мъже, които не се лъжеха лесно. Усилията ѝ бяха смешни. И можеха да доведат до гибелта ѝ.

Отиде до гардеробите. Нейните дрехи бяха съсипани, но може би щеше да открие нещо, с което да се покрие. Всичките бяха заключени.

Изведнъж осъзна отчаяното си положение. Ами ако я разкриеха и узнаеха името ѝ? Как щеше да се изправи пред Роже? Сепна се. Роже! Последното, което искаше, беше да попадне под критичния му поглед, самата мисъл за това я изпълваше с ярост. Той я изпълваше с ярост. В този миг тя презираше Роже Баскомб и бе твърдо решена да се измъкне от това ужасно затруднено положение и после, на спокойствие, да се посвети на това да го съсипе напълно. И все пак, дори докато си представяше това съсипване и как се усмихва победоносно, госпожица Темпъл усети бодване на съжаление, на собственическа загриженост за това в какво се е забъркал този глупав мъж — на каква развала, на каква опасност, на какъв скандал, разрушаващ кариери, се излагаше така нехайно тук? Възможно ли бе той да не разбира? Ако някак успееше да говори с него, дали щеше да успее да го предупреди за опасността? Можеше ли поне да отгатне намеренията му?

Отиде до вратата към коридора и я отвори. Огледа се. Едната посока водеше обратно към главния вход, към празненството и директно покрай други гости, прислугата, всички. Щеше да я отведе и до каретите, ако в сегашното си облекло успееше да излезе от къщата, без да я разкрият, разобличат, осмеят или по-лошо. Другата посока щеше да я отведе по-навътре в къщата — и по-навътре в опасността... но и по-навътре в интригата.

Хвърли още един поглед към главния вход и забърза в обратна посока, като пътьом пробваше вратите. Всички бяха заключени. Погледна към дъното на коридора — само още две врати, преди да ѝ се наложи да се върне. Коридорът свършваше с огромно огледало, заобиколено с витражи и колонки, за да прилича на прозорците, които гледаха навън — само че тук гледката беше показно и нарочно обърната навътре. За госпожица Темпъл това беше истинско наказание, защото виждаше отражението си: пребледняла млада жена, спряла пред ръба на разкоша. Удоволствието, което бе изпитала, когато се видя маскирана така, не бе изчезнало напълно, но бе сериозно накърнено от мисълта за опасността, която сякаш бе негов близък.

Последната врата също беше заключена, но госпожица Темпъл чу зад нея приглушен глас и звуци от движение. Пое си дълбоко дъх и почука.

Гласът спря. Тя се напегна, но не чу нищо. Почука пак, по-силно, чак кокалчетата я заболяха. Отстъпи назад, тръскаше пръстите си, зачака. Накрая чу тихи стъпки, дръпване на резе и вратата се откряна. Погледна я предпазливо зелено око.

— Какво има? — попита кисел мъжки глас.

— Здравейте — каза госпожица Темпъл с усмивка.

— Какво искаш, дявол да те вземе?

— Да вляза.

— Ти пък коя си?

— Изобел.

Каза името на светицата инстинктивно, от нерви, но какво щеше да стане, ако то я издадеше, ако имаше друга Изобел, за която се знаеше, че е другаде или изобщо не приличаше на нея, някоя дебела пъпчива вечно потна девойка? Окото само примигна, после бързо я изгледа от глава до пети; Присви се подозрително.

— Това не обяснява какво искаш.

— Пратиха ме тук.
— Кой?
— Вие как мислите?
— С каква цел?

Госпожица Темпъл осъзнаваше, че е в коридора от доста време, така че прошепна съзаклятничейки:

— За да се преоблека. — Окоето не трепна. Тя погледна настрани, после право в него и отново прошепна: — Не мога да го направя откън...

Мъжът отвори вратата и се дръпна встрани. Тя се постара да мине по-далеч от него, но той просто затвори вратата и се дръпна още по-далеч. Беше странен — тя предположи, че е слуга, въпреки че не носеше черна ливрея. Обувките му, някога фини, бяха протрити и мръсни. Носеше бяла работна престилка над изключително прости и също толкова износени кафяви риза и панталони. Косата му беше мазна, зализана зад ушите. Беше блед, очите му бяха остри и търсещи, а ръцете му бяха черни, все едно оцапани с туш. Дали беше някакъв печатар? Тя му се усмихна и му благодари. Реакцията му беше да преглътне, ръцете му мачкаха вехтата престилка; дишаше с отворена уста като риба.

Стаята беше пълна с дървени кутии, не толкова дълги и дълбоки като ковчези, но облицовани отвътре с мек филц. Бяха отворени — капациите им бяха подпрени на стената, — но съдържанието им не се виждаше. Всъщност всички май бяха празни. Госпожица Темпъл надникна в една и мъжът ѝ се сопна, в гнева си пръскаше слюнки:

— Не! Защо те е пратил тук? Всички трябва да са в другите стаи! Имам работа! Няма да му служа за посмешище! Не ми ли стори достатъчно вече? И неговият верен пес Лоренц? Крунър, направи това! Крунър, направи онова! Следвах всички инструкции. Аз съм също толкова отговорен за... моите проекти — една случайна, непростима грешка — съгласих се на всички условия, подчиних се напълно и въпреки това... — Той направи безпомощен жест и пръсна още слюнки към госпожица Темпъл. — Това мъчение!

Тя го изчака да спре. В другия край на стаята имаше още една врата. Със сериозно кимване и дълбок реверанс госпожица Темпъл я посочи и прошепна:

— Няма да ви притеснявам повече. Ако „знаете кой“ ме попита, ще дам да се разбере, че вие сте се били посветили само на задачата си. — Кимна още веднъж и тръгна към вратата: силно се надяваше да не е килер. Отвори я и се озова в тесен коридор.

Беше слугински коридор, осигуряващ бърз и спокоен достъп на персонала. В изблик на надежда госпожица Темпъл се запита дали може да я изведе до пералнята. Тръгна тихо към вратата в другия край. Преди да завърти дръжката, забеляза на нивото на очите си шпионка. Очевидно бе сложена, за да може внимателният слуга да е сигурен, че няма да прекъсне господаря си с ненавременно влизане. Госпожица Темпъл одобри това съоръжение на дискретност и такт и надникна.

Видя голяма стая с медна вана по средата. На една маса имаше всевъзможни принадлежности за къпане — гъби, четки, шишенца, сапуни и купчини бели сгънати кърпи. Не видя човек. Отвори вратата и се вмъкна вътре. И веднага се подхлъзна на мокрите плочки и тупна по задник в неудобно разклучена поза. Рязък звук ѝ подсказа, че горната ѝ роба се е разпрала. Тя замръзна и се заслуша. Чул ли я беше някой? Май не. Госпожица Темпъл предпазливо се изправи. Подът беше оплискан с вода, куп използвани кърпи бяха нехайно захвърлени на земята. Тя топна пръсти във ваната. Водата беше хладка. Човекът бе излязъл поне преди половин час. Погледна кърпите — в стаята не беше идвал и слуга, иначе всичко щеше да е почистено и избърсано. Това значеше, че или къпалият се е още тук, или че на слугата му е заповядано да не идва.

И тогава госпожица Темпъл усети миризмата, която се носеше от съседната стая. Вероятно не я беше забелязала веднага заради аромата на сапун, соли и масла, но щом направи крачка към вратата, същата странна неестествена миризма, която бе усетила на лицето на маскираната жена, връхлетя сетивата ѝ, но много по-силно. Тя покри носа и устата си с ръка. Беше като смес от пепел и изгорен корк може би, или овъглена гума — но пък какво правеха тези миризми в частните покои на провинциално имение? Подаде глава през вратата на банята в малка дневна. Столове, малка маса, лампа, картина — но нищо, което да прилича на гардероб.

Чу стъпки. Тежки стъпки, приближаваха. И тъкмо преди госпожица Темпъл да се втурне обратно в банята, човекът явно се препъна и се стовари на земята. Чу се трясък на нещо тежко, което се

пръска на парчета, и през вратата влетяха сини парченца китайски порцелан. Настъпи тишина.

Госпожица Темпъл се осмели да надникне. Току зад прага лежаха останките от огромна ваза и няколко лилии и една прекатурена масичка. До висока почти до тавана арка имаше голямо легло с балдахин, чаршафите му бяха свалени. Вместо тях върху него имаше три големи дървени кутии, досущ като онези в стаята на странния слуга. И тези бяха със свалени капаци и подплатени с филц — оранжев филц. Тя погледна най-ниския капак и видя буквите — също в оранжево, — написани на дървото: ОР-13. Погледна другите два капака и видя, че и те са надписани. ОР-14 и ОР-15.

Все така не се чуваше никакъв звук. Тя пристъпи към арката. Миризмата стана още по-силна и гадна.

Зад арката имаше дневна, по-добре обзаведена, но всички мебели бяха покрити с бяло платно, все едно тази част от къщата бе затворена. Иззад покрития с бял саван бюфет се подаваха два крака: яркочервени панталони с кантове и черни ботуши. Войнишка униформа. Краката не помръдваха. Госпожица Темпъл се осмели да пристъпи напред и да огледа падналия. Куртката му също бе червена, със златни еполети и ширити; самият той имаше гъсти черни мустаци и бакенбарди. Останалата част от лицето му бе покрита от стегната червена кожена маска. Очите му бяха затворени. Не видя кръв — нямаше явни признаци, че си е ударил главата. Може би бе пиян. Или зашеметен от миризмата. Тя го побутна с крак. Той не трепна, въпреки че по леко повдигания се гръден кош си личеше, че е жив.

Все още стискаше намачкано черно наметало — може би се беше препънал именно в него. Госпожица Темпъл се усмихна доволно, клекна, внимателно го измъкна, после се изправи и го разгъна пред себе си. Нямаше качулка, но иначе щеше да я покрие много добре. Клекна пак, внимателно развърза маската на мъжа и я свали. Ахна. Около очите му имаше нещо като странно клеймо, сякаш към лицето и слепоочията му са били притиснати големи метални очила. Кожата не беше изгорена, но цветът ѝ беше тънморав, все едно някой беше изтъркал горния слой. Госпожица Темпъл огледа с погнуса обратната страна на маската. Не изглеждаше мръсна или окървавена. Избърса я в бялото покривало на един стол. Не остана петно. И все пак тя с известно колебание свали своята бяла маска и я смени с червената.

После свали белите си роби и се загърна в черното наметало. Нямаше огледало, но чувстваше, че е възвърнала част от увереността си. Натъпка свалените дрехи в бюфета и тръгна към следващата врата.

Беше голяма, явно вход към тези покои, и я изведе право сред тълпа добре облечени гости, които целенасочено вървяха покрай нея по широк добре осветен коридор. Някакъв мъж ѝ кимна, но не спря. Никой не спря — всъщност, изглежда, бързаха. Доволна, че не е привлякла внимание, госпожица Темпъл се вля в движещата се тълпа и се остави тя да я понесе. Внимаваше да държи наметалото затворено, но иначе се забавляваше да оглежда околните. Всички бяха с маски и елегантни вечерни облекла, но изглеждаха различни по тип и възраст. Докато се провираше между тях, някои ѝ кимаха или ѝ се усмихваха, но никой не каза нищо — всъщност никой не говореше, въпреки че от време на време тя мяркаше по някоя очакваща усмивка. Беше убедена, че са тръгнали към нещо, което обещава да е чудесно, но съвсем малко от тях знаят точно какво е то, ако изобщо някой знаеше. Погледна напред и назад и видя, че групата не е чак толкова голяма — четирийсет или петдесет души. Ако се съдеше по каретите пред къщата, това беше само малка част от гостите на празненството. Къде бяха останалите и как си бяха обяснили отсъствието на тази група? И къде отиваха тези? И колко беше дълъг този коридор? Госпожица Темпъл настъпи жената пред себе си — нисичка (тоест със собствения ѝ ръст), с бледозелена рокля и особено изкусна маска, направена от висящи ресни с мъниста.

— Извинете — прошепна госпожица Темпъл.

— Няма нищо — отвърна жената и кимна към господина пред себе си. — Аз пък настъпвам него.

Спряха във фоайето.

— Спряхме — отбеляза госпожица Темпъл, опитваше се да поддържа разговора.

— Казаха ми, че стълбата е доста тясна и трябва да внимавам с токчетата. Строителите никога не се съобразяват с дамите.

— Това е ужасната истина — съгласи се госпожица Темпъл и погледът ѝ се плъзна напред и нагоре: гостите се качваха по вита стълба, направена от лъскав метал.

Сърцето ѝ подскочи. Роже Баскомб — не можеше да е никой друг, позна го въпреки черната маска на очите му — се качваше по

най-горната извивка на стълбата и за миг погледна право към нея. Изражението му бе все така резервирано, пръстите му потропваха нетърпеливо по парапета. Той толкова ненавиждаше блъсканицата и тълпите, че тя знаеше, че сигурно е нещастен. Къде отиваше? Къде си мислеше, че отива? В този миг Роже стигна до края на стълбата — тесен балкон — и се скри от погледа ѝ.

Осъзна, че жената в зелено ѝ шепне нещо.

— Съжалявам — отвърна госпожица Темпъл също шепнешком.
— Но изведнъж се разсеях от вълнение.

— Много е вълнуващо, нали? — каза жената.

— Да, наистина много.

— Чувствам се като момиченце!

— Сигурна съм, че говорите от името на всички — увери я госпожица Темпъл и добави небрежно: — Не очаквах толкова много хора.

— И аз — отвърна жената. — Но пък те много внимават да скрият групата в по-голямата и самоличността ни да остане в тайна.

— О, разбира се — кимна госпожица Темпъл и смени темата: — Много интересна маска.

— Нали? — усмихна се жената. Вече беше изостанала една крачка, за да може да върви до госпожица Темпъл и да си говорят тихо, без да привличат вниманието на околните. — А аз се канех да ви поздравя за наметалото ви.

— О, много мило от ваша страна.

— Много е театрално — промърмори жената и докосна черната панделка, която обточваше яката и която госпожица Темпъл не бе забелязала. — Прилича почти на войнишко.

— Нали така е модно? — усмихна се госпожица Темпъл.

— Да. — Жената заговори още по-тихо: — Та не сме ли ние войници по свой собствен начин?

Госпожица Темпъл кимна и каза с тих солидарен тон:

— Да, разбира се.

Жената многозначително срещна погледа ѝ и после доволно огледа наметалото.

— И е доста дълго — покрива ви цялата.

Госпожица Темпъл се наведе към нея и каза:

— Така никой няма да разбере как съм облечена.

Жената се усмихна дяволито и се приближи още повече към нея.
— Нито дали изобщо сте облечена...

Преди госпожица Темпъл да отговори, стигнаха до стълбата. Тя махна на жената да мине първа — последното, което искаше, бе тези импулсивни думи да накарат спътницата ѝ да надникне под наметалото ѝ, ако е зад нея. Докато се качваха, погледна надолу — в коридора имаше само още десетина души. И изведнъж трепна, защото зад тях, бавно, почти все едно подкарваше овце, вървеше жената в червено. Погледът ѝ за миг се спря върху госпожица Темпъл, после се плъзна покрай нея към балкона. Госпожица Темпъл продължи да се качва и скоро беше от другата страна на спиралата, скрита от поглед. Когато пак излезе на открито, се насили да гледа само напред, в гърба на зелената жена. Сигурна бе, че са я разкрили. Чувстваше се така, все едно не е с наметало и маска, все едно двете с жената в червено са сами. Госпожица Темпъл погледна надолу — и за един ужасен кратък миг срещна блестящите ѝ очи. Още три стъпала и се озова на балкона, мина по него и влезе през малка тъмна врата. Жената в зелено спря, сякаш да предложи да продължат заедно, но госпожица Темпъл вече бе прекалено уплашена да не я разкрият и искаше да се скрие сама. Кимна на жената с усмивка и нарочно тръгна в обратна посока. И чак сега разбра къде е.

Стоеше на пътека, която минаваше над стръмните места за зрителите в операционния театър. Местата бяха заети и тя затърси някое свободно. На сцената видя мъжа от влака, едрият с коженото палто — сега го бе съблякъл, но все така носеше сребърния си бастун. Гледаше към публиката и нетърпеливо чакаше хората да се наместят. Тя знаеше колко е ярка светлината, която свети в очите му, и че не може да ги види, но въпреки това усети как погледът му мина по нея, грубо като гребло по чакъл, докато тя вървеше към другия край на пътеката. Не посмя да слезе по-надолу от последния ред — колкото по-ниско седеше човек, толкова повече се виждаше от сцената — и с облекчение откри празно място три седалки по-нататък, между един мъж с черен фрак и белокопос човек със синя униформа с офицерски колан. Тъй като и двамата бяха по-високи от нея, госпожица Темпъл реши, че между тях ще се вижда по-малко — въпреки че се чувстваше точно като в капан. Знаеше, че жената в червено вече е влязла. Насили

се да гледа към сцената, но това, което видя, ни най-малко не облекчи страховете ѝ.

Силният мъж протегна ръка към сянката на едната рампа и измъкна оттам за рамото някаква маскирана жена с бели роби. Жената пристъпваше внимателно, заслепена от светлината, оставяше се на мъжа да я води. А той, без да се церемони, я вдигна с две ръце и я сложи да седне на масата. Краката ѝ увиснаха във въздуха. Той ги хвана и ги вдигна на масата, като завъртя жената. Явно ѝ говореше, прекалено тихо, за да го чуе някой друг, защото със свенлива усмивка тя легна и се намести точно в средата. Мъжът небрежно намести глезените ѝ в противоположните ъгли на масата и ги закопча с кожените каиши. Затегна ги с рязко дръпване и пусна останалото да виси. Отиде при ръцете ѝ. Жената не каза нищо. Госпожица Темпъл не знаеше коя от трите жени е на масата — може би Пиратката? Докато се опитваше да отгатне, мъжът завърза и ръцете на жената, после внимателно отмести елегантно накъдрената ѝ коса и прекара още един ремък през нежната ѝ бяла шия. Стегна го здраво, но не чак силно, и жената беше напълно обездвижена. После мина зад нея и хвана някаква метална ръчка, като на помпа. Дръпна я. Механизмът откликна със звук като изстрел и горният край на масата подскочи нагоре и се завъртя към зрителите. Още три изпуквания и жената бе почти наполовина изправена. Той пусна ръчката и слезе от сцената в сенките.

На лицето на жената нямаше изражение — само празна усмивка, но това не можеше да прикрие факта, че краката ѝ треперят. Госпожица Темпъл се осмели да хвърли поглед към вратата през рамото на съседа си и бързо извърна очи към сцената. Жената в червено стоеше точно на прага, все едно на стража, и гледаше студено тълпата, докато пяха нова цигара в цигарето си. Единственият ѝ път за бягство беше да се метне на сцената и да се втурне по някоя рампа, което не беше възможно. Тя неспокойно огледа тълпата за някакъв друг изход. Вместо това видя Роже, точно в средата на публиката, седнал между една жена в жълто — трябваше да е смеещата се жена от купето му — и едно празно място. Сигурно това беше единственото празно място в целия театър. Някъде зад себе си госпожица Темпъл надуши миризма на тютюн. Беше сигурна, че е на аленото ѝ възмездие — но какво обясняваше връзката между тази жена и Роже Баскомб? Дали тя беше някаква дипломатическа фигура, или тайнствена

куртизанка, или богата наследница декадентка? Дори само като бе взела госпожица Темпъл от входа, бе доказала, че е част от това, което тълпата се беше събрала да гледа, каквото и да беше то. Роже пътуваше с нея във влака, но значеше ли това, че той знае какво ще гледат? И изведнъж госпожица Темпъл се запита дали мястото, на което беше седнала тя, не е на жената — но какво можеше да направи?

Якият мъж се върна; носеше на ръце друга от жените в белите роби. Това със сигурност беше онази със синята копринена рокля, защото дългата ѝ коса беше разпусната и се влачеше по пода. Мъжът спря в центъра на сцената, срещу масата, покашля се и каза:

— Смятам, че сме готови.

Госпожица Темпъл се изненада от гласа му — съвсем не беше груб и заповеднически, а тих, почти мек, макар и басов. Мъжът не повиши глас: разчиташе на публиката да внимава и поведението му бе такова, че зрителите направиха точно това. Той отново прочисти гърлото си и повдигна жената в ръцете си, все едно беше текст, който искаше да разясни.

— Както виждате, тази дама е съвсем подчинена. Ще разберете, че не са използвани никакви опиати или принудителни лекарства. Освен това, макар да изглежда съвсем безпомощна, това се е превърнало в предпочитаното ѝ състояние. Съвсем не е необходимост. Обратното, тя е напълно способна на високо ниво на отзивчивост.

Той сложи жената да си стъпи на краката, после я пусна. Тя залитна, но не падна. Той рязко я зашлеви. Сред публиката се надигна шепот. Жената се олюля, но не падна, напротив, едната ѝ ръка се стрелна към лицето на мъжа, готова да го удари. Той лесно хвана ръката ѝ — явно очакваше удара ѝ, — после бавно, я свали до тялото ѝ и я пусна. Тя не се опита да замахне отново: стоеше спокойна, все едно не я бе зашлевил. Мъжът погледна към зрителите, сякаш за да го потвърди, след което отново посегна към жената, хвана я за гърлото и стисна. Жената реагира бурно, впи нокти в пръстите му, заудря ръката му, започна да го рита по краката. Мъжът я държеше на ръка разстояние и не трепваше. Тя не можеше да го достигне. Лицето ѝ почервения, тя не можеше да диша, бореше се все по-отчаяно. Той щеше да я убие! Госпожица Темпъл чу как униформеният до нея уплашено промълви нещо — шушукане отекна и другаде из тълпата — и го усети как се размърда, все едно се канеше да стане. Сякаш очаквал

точно този момент на протест, мъжът на сцената отпусна хватката си. Жената се олюля, поемаше си накъсано дъх, но мъките ѝ скоро преминаха. Тя изобщо не обърна внимание на мъжа. След минута възвърна силите си и отново се изправи спокойно и безизразно, все едно него изобщо го нямаше.

И отново мъжът огледа публиката, за да подчертае какво е имал предвид, след което мина зад жената, вдигна полите на робите ѝ и пхна ръка под тях, търсеше целенасочено. Жената се стегна, изви се и прехапа устни — но иначе лицето ѝ остана все така безизразно. Мъжът стоеше зад нея, невидимите му пръсти се движеха. Изражението му беше безстрастно — все едно поправяше часовник. Дишането на жената се учести, позата ѝ се промени, тя се наведе напред и леко се надигна на пръсти. Госпожица Темпъл гледаше погълната — знаеше докъде дават достъп копринените гащички и точно къде е зает той. Бавно усиливащото се удоволствие завладя жената — чу се стон, шията ѝ се изчерви, пръстите ѝ се засвиваха. Отново, рязко, мъжът извади ръката си, избърса пръсти в полите на робата ѝ и отстъпи. Жената веднага се отпусна и пак загледа безизразно. Мъжът щракна с пръсти. От сенките се появи друг мъж — госпожица Темпъл видя, че това е нейният кучеподобен придружител отпреди малко, — хвана жената под ръка и я отведе.

— Както виждате — продължи мъжът на сцената, — субектът е високо отзивчив и същевременно изключително спокоен. Това са непосредствените ефекти, както и различни степени на замайване, гадене и нарколепсия. Точно затова през този ранен период наблюдението — предпазването — е жизненоважно. — Той отново щракна с пръсти и от рампата от срещуположната страна се появи вторият подобен на куче мъж: водеше последната от трите жени в бяло. Тя вървеше съвсем нормално, направи реверанс. Едрият мъж пое ръката ѝ от придружителя ѝ (който слезе от сцената) и я обърна с лице към публиката. Тя направи още един реверанс.

— Тази дама — започна той — е наш субект от три дни. Както виждате, тя има пълен контрол върху способностите си. И още, тя беше *освободена* от ограниченията на мисълта. През последните три дни тя възприе *нов начин на живот*.

Направи пауза, за да може публиката да осъзнае думите му, и продължи с нотка сухо презрение:

— Преди три дни тази жена — като толкова много други, като толкова много други тази вечер, предполагам, вярваше, че е влюбена. Сега се определя, с наша помощ, като *силна*. — Той млъкна и кимна на жената.

Тя заговори и госпожица Темпъл позна ниския глас на жената с пелерината с перата. Тонът ѝ беше същият, както когато разказваше как е била в каретата с двамата мъже, но от студената замечтана дистанцираност, с която говореше за себе си, я побиха тръпки.

— Не мога да кажа каква съм била, защото това е все едно да кажа каква съм била като дете. Промениха се толкова неща, толкова неща станаха ясни, че мога единствено да говоря за това, в което се превърнах. Вярно е, смятах, че съм влюбена. Влюбена, защото не можех да погледна отвъд нравите, на които бях подчинена, защото, в своята робия, аз вярвах, че тази любов ще ме освободи. Какъв мироглед бях убедила сама себе си, че разбирам толкова добре? Това беше безползната привързаност към друг човек, към спасението, която съществуваше на мястото на собствените ми действия. Това, за което смятах, че са просто последици от тази привързаност — пари, статус, почтеност, удоволствия — сега виждам единствено като елементи на собствените си неограничени способности. През тези три дни се сдобих с трима нови ухажори, със средства за нов живот в Женева и със задоволителна работа, за която не ми е позволено — тя се усмихна свенливо — да говоря. През това време с радост успях да спечеля и да похарча повече пари, отколкото съм притежавала през целия си досегашен живот.

Беше свършила речта си. Кимна към публиката и направи крачка назад. Придружителят се появи за пореден път, хвана я под ръка и я отведе в мрака. Едрият мъж я гледаше как излиза, после се обърна към зрителите.

— Не мога да ви дам подробности — както не мога да кажа подробности за никой от вас. Не искам да убеждавам, а да предложа *възможност*. Пред вас видяхте примери за различните етапи от нашия Процес. Тези две жени — едната трансформирана преди три дни, а другата едва тази вечер — приеха поканата ни и ще се облагодетелстват съответно. А третата... ще наблюдавате трансформацията ѝ с очите си и ще вземете решенията си сами. Трябва да помните, че жестокостта на процедурата отразява дълбочината на

тази трансформация. Вниманието и мълчанието ви — това е всичко, което искам от вас.

С тези думи той приклепна и вдигна една от дървените кутии. Докато вървеше с нея към масата, небрежно вдигна капака ѝ и го пусна на дъските. Погледна жената, която преглътна нервно, и сложи кутията на масата до единия ѝ крак. Измъкна дебелия пласт оранжев филц, пусна го на пода, бръкна в кутията и извади нещо, което приличаше на огромни очила — стъклата бяха невероятно дебели, рамките бяха облечени в черна гума и от тях висяха усукани медни жици. Мъжът се наведе над жената, свали бялата ѝ маска, захвърли я настрани и преди някой да може да я разпознае, постави странния уред върху лицето ѝ и го стегна с резки силни движения. Жената дишаше тежко, пръстите ѝ стискаха ръкавите на робата ѝ. Мъжът извади от кутията някак злобно озъбена метална клема, закачи я за единия край на медната жица и заципа другия край в кутията за нещо, което госпожица Темпъл не можеше да види. Нещото в кутията започна да свети с бледа синя светлина. Жената трепна и изстена от болка.

И в този момент госпожица Темпъл направи същото, защото усети остро бодване точно между лопатките.

— Боя се, че трябва да дойдеш с мен — прошепна жената в червено в ухото ѝ.

Докато излизаха от полутъмната зала, минаваха по балкона ѝ слизаха по стълбите, жената не намали натиска на острието, с което убеди госпожица Темпъл да не вика, да не се преструва, че припада, и да не спъва противницата си, за да падне през парапета. Когато стигнаха дългия мраморен коридор, жената отстъпи и пъкна ръка в джоба си — но не преди госпожица Темпъл да успее да види блестящата метална лента на пръстите ѝ. Жената вдигна поглед, към балкона, за да се увери, че никой не е тръгнал след тях, и после посочи на госпожица Темпъл, че трябва да тръгне обратно по дългия коридор.

Госпожица Темпъл отчаяно се надяваше да види отворена врата, през която да побегне, или да срещнат хора. Вече знаеше, че има и други гости — че събитията в операционния театър са скрити от външни очи в по-голямото събиране, организирано в къщата. Ако можеше да стигне до онези хора, сигурно щеше да намери помощ.

Жената я подкарваше, като я блъскаше рязко всеки път, когато забавеше крачка, и накрая естественото възмущение на госпожица Темпъл пламна и без да мисли, тя се извъртя и с всичка сила замахна към лицето на жената. Тя обаче се дръпна и госпожица Темпъл не улучи и залитна. Тогава жената в червено се изкиска и ѝ показа предмета в ръката си — късо жестоко острие, закрепено на метална лента, нахлузена на пръстите ѝ. С другата си ръка посочи една близка врата — изглеждаше съвсем като останалите в коридора.

— Можем да говорим вътре.

Госпожица Темпъл влезе открито предизвикателно.

Беше апартамент с няколко стаи, мебелите и тук бяха покрити с бял плат. Жената в червено затвори вратата, бутна госпожица Темпъл към един диван и когато тя се обърна към нея с гневен поглед, каза презрително и студено:

— Сядай. — Самата тя седна в едно кресло и извади цигарето си и метална табакера. Вдигна поглед към госпожица Темпъл, която не помръдваше, и каза рязко: — Сядай, или ще ти намеря нещо друго, на което да седнеш, много пъти.

Госпожица Темпъл седна. Жената пхна цигарата в цигарето, стана, отиде до един аплик, запали я, издуха облаче дим и се върна на мястото си. Гледаха се.

— Задържате ме против волята ми — каза госпожица Темпъл предизвикателно.

— Не ставай смешна. — Жената дръпна пак от цигарето и димът заизлиза заедно с думите ѝ. — Ще ти задавам въпроси. Ти ще отговаряш. Сама си. — Изглежда я многозначително. — Дойде с каретата с останалите.

— Да, нали вече знаете. Аз съм от хотела — отвърна госпожица Темпъл.

— Не си. Няма да търпя да лъжеш. — Жената млъкна за момент, все едно се опитваше да избере най-добрия курс на разпита.

— Не ме е страх от вас.

— Няма да търпя да се държиш като глупачка. Дошла си с влака. Откъде знаеше кой влак да хванеш? И коя е гарата? Някой ти е казал.

— Никой не ми е казал.

— Разбира се, че ти е казал. Кои са съучастниците ти?

— Сама съм. Казахте го.

Жената се изсмя, рязко подигравателно излайване.

— Ако ти вярвах, вече щеше да си натикана с главата надолу в мочурището и щях да съм приключила с теб. — Облегна се в креслото. — Искam имена.

Госпожица Темпъл нямаше представа какво да каже. Ако просто си измислеше някакви имена или пък дадеше имена, които нямаха нищо общо, щеше само да докаже невежеството си. Но ако не го направеше, рискът бе още по-голям. Едното ѝ коляно трепереше. Колкото можеше по-спокойно тя сложи ръка отгоре му.

— И каква ще е наградата ми за това предателство?

— Животът ти.

— Разбирам.

— Е, говори. Имена. Започни с твоето.

— Може ли първо да задам един въпрос?

— Не.

Госпожица Темпъл се направи, че не е чула.

— Ако нещо се случи с мен, това няма ли да е най-ясният знак за моите съучастници за естеството на вашите занимания?

Жената се изсмя.

— Съжалявам, това беше почти забавно. Та какво казваше? Или искаш да умреш?

Госпожица Темпъл си пое дъх и започна да лъже с всички сили:

— Изобел. Изобел Хейстингс.

Жената се усмихна доволно.

— Акцентът ти е... странен... може би дори е изкуствен.

Тъй като госпожица Темпъл си говореше най-нормално, тази забележка ѝ се стори изключително дразнеща.

— На кого служиш? — продължи жената.

— Не зная имена. Получих инструкции в писмо.

— Какви инструкции?

— Гара Стропинг, перон 12, влакът в шест и двайсет и три, Ориндж Локс. Трябваше да открия истинската цел на вечерта и да докладвам какво съм видяла.

— На кого?

— Не зная. Щяха да се свържат с мен, когато се върна на Стропинг.

— Кой?

— Щеше да ми се представи. Не знам нищо, така че не мога да издам нищо.

Жената въздъхна раздразнено, стъпка цигарата на килима и извади нова.

— Имаш известно образование. Не си обикновена курва.

— Не съм.

— Значи си необикновена курва.

— Не съм курва.

— Разбирам. — Жената се ухили. — Плащаш си сметките от работата, която вършиш в някой магазин. — Госпожица Темпъл не каза нищо. — Кажи ми тогава, защото нищо не разбирам: коя си ти, че правиш такова... „разследване“?

— Никоя. Точно затова мога да го правя.

— Аха.

— Това е истината.

— А как те... наеха за първи път?

— Срецнах един мъж в един хотел.

— Един мъж? — Жената отново се ухили презрително. Госпожица Темпъл започна да изучава лицето ѝ: почти ледената му безспорна красота непрекъснато се нарушаваше от проблясъците на саркастично неодобрение, все едно светът бе толкова настойчиво жалък, че дори това смайващо съвършенство не можеше да се изправи срещу яростната му атака. — Какъв мъж?

— Не го познавам.

— Но вероятно можеш да го опишеш.

Госпожица Темпъл затърси отговор и откри, че в обърканите ѝ мисли се появява заместник-външният министър, началникът на Роже, господин Харалд Грабе.

— Ами... нисичък, доста спретнат, всъщност превзет, побелял, мустаци, лъснати обувки, властно държане, снисходителен, злобни малки очички, дебела жена — не че съм виждала жената, но понякога, ще се съгласите, понякога човек просто знае...

— В кой хотел? — прекъсна я жената.

— „Бонифас“.

Жената изви презрително устни.

— Колко порядъчно от твоя страна...

— Пихме чай — продължи госпожица Темпъл. — Той предложи да се заема с тази задача. Аз се съгласих.

— За колко пари?

— Казах ви. Не го правя за пари.

За пръв път госпожица Темпъл почувства, че жената в червено е изненадана. Беше извънредно приятно. Жената стана и отново отиде до лампата, за да си запали втората цигара. Върна се на мястото си и каза по-спокойно, все едно се чудеше на глас:

— Разбирам... Предпочиташ... влияние?

— Искam нещо различно от парите.

— И какво е то?

— Това е моя работа и няма връзка с настоящия разговор.

Жената се сепна, все едно я бяха зашлевили. Много бавно се изправи, висока като съдия над седналата госпожица Темпъл. Когато заговори, гласът ѝ бе стегнат и уверен, все едно вече е взела решение, а разпитът досега е бил само необходима процедура:

— Не знаеш името на този, който те праща?

— Не.

— Нямах представа кой ще те чака?

— Не.

— Нито какво са искали да откриеш?

— Не.

— А какво откри?

— Някакво ново лекарство, най-вероятно еликсир, който се прилага върху нищо неподозиращи жени, за да ги обрече на живот, подчинен на покварени апетити.

— Разбирам.

— Да. И смятам, че вие сте най-покварената от всички.

— Сигурна съм, че си напълно права, мила моя. Имаш с какво да се гордееш. Фаркухар!

Последното беше вик — с изненадващо покоряващ заповеднически тон — към ъгъла на стаята, скрит от поглед зад параван за преобличане. Госпожица Темпъл чу как се отвори врата и след миг иззад паравана излезе придружителят ѝ от по-рано. Беше още по-червен и бършеше уста с опакото на ръката си.

— М? — изсумтя въпросително. После преглътна и добави: — Да, госпожо?

- Тя излиза.
- Да, госпожо.
- Дискретно.
- Както винаги.

Жената погледна госпожица Темпъл и се усмихна.

— Внимавай. Тази има тайни. — И без да каже и дума повече, жената излезе. Мъжът, Фаркухар, се обърна към госпожица Темпъл и ѝ кимна към паравана.

Вратата зад паравана водеше в сервизно помещение, в което имаше няколко дълги маси и вана, пълна с лед. На една от масите се мъдреше голяма чиния с недоядена шунка, а на друга — какви ли не отворени бутилки. Миришеше на алкохол. С жест Фаркухар показва на госпожица Темпъл, че трябва да седне на единствения стол, прост дървен стол без възглавници, с висока облегалка и без подлакътници. Той пък отиде при шунката, отрязва си розово голямо парче, набучи го на върха на ножа и го лапна. Задъвка усърдно. Преглътна, отиде до другата маса и надигна някаква кафява бутилка. Издиша шумно, избърса уста и остави бутилката на масата.

Вратата в другия край на стаята се отвори и влезе другият пазач, с плоската. Още от прага попита:

- Видя ли нещо?
- Какво?
- Един тип в червено. Души наоколо.
- Къде?
- В градината?

Фаркухар се намръщи, после пак надигна кафявата бутилка.

- Видели са го отпред — продължи другият.
- Кой е?
- Не знаят.
- Може да е всякакъв.
- Може.

Фаркухар пак отпи, остави бутилката и кимна към госпожица Темпъл.

- Трябва да я изкараме.
- Да я изкараме?
- Дискретно.
- Сега ли?

— Да.

Мъжът на вратата сбърчи нос и попита:

— Какво е това?

— Шунка.

— Пиенето, какво е пиенето?

— Ами... — Фаркухар взе бутилката и я помириша. — С подправки е. Има вкус на... май на карамфил. И пипер.

— От карамфила ми се повръща — измърмори другият, погледна навън и каза: — Добре, чисто е.

Фаркухар щракна с пръсти към госпожица Темпъл и тя стана и тръгна към отворената врата. Другият я хвана за ръка и се ухили. Зъбите му бяха жълти като кашкавал.

— Казвам се Спраг. Ще вървим тихичко. — Тя само кимна, очите ѝ гледаха съсредоточено белия нагръдник на ризата му, изцапан с петънце яркочервена кръв. Възможно ли бе току-що да се е бръснал? Трепна, понеже Фаркухар хвана другата ѝ ръка. Двамата се спогледаха над главата ѝ и я поведоха. Държаха я здраво.

Изведоха я на двора, краката им скърцаха по чакъла. Беше станало студено. Нямаше звезди нито луна, но дворът беше обграден с осветени прозорци и не бе трудно да виждат пътеката, която се виеше сред храстите, статуите и големите каменни саксии. Отсреща сигурно бе другото крило на къщата. На госпожица Темпъл ѝ се стори, че вижда движението на много хора — може би танцуваха — и чува слабите звуци на оркестър. Това сигурно беше празненството, основното празненство. Само да можеше да се отскубне и да дотича там, но знаеше, че дори да успее да изрита единия си пазач, няма да може да го направи и с двамата. Сякаш разчели мислите ѝ, те стиснаха ръцете ѝ още по-здраво и я поведоха през някакъв проход към двора с каретите. Спряха пред една — елегантна, черна — и Фаркухар погледна мястото на кочияша.

— Кой е сега?

— Твой ред е — отвърна Спраг.

— Не е.

— Аз карах до Пакингтън.

Фаркухар изсумтя недоволно, а Спраг се изкикоти, отвори вратата и се качи. После протегна дебелиите си ръце да вземе госпожица Темпъл. Фаркухар изпуктя и я вдигна, все едно беше лека

като перце. Докато твърдите пръсти на Спраг я хващаха за ръцете, а после за раменете, наметалото ѝ се разтвори и предостави на двамата мъже сензационна гледка към коприненото ѝ бельо. Спраг грубо я блъсна на отсрещната седалка и тя неудобно разпери ръце и крака, за да не падне. Продължаваха да я гледат, докато се загръщаше в наметалото. После се спогледаха.

— Ще стигнем бързо — каза Фаркухар на Спраг. Той само сви рамене, лицето му беше неубедителна маска на незаинтересованост. Фаркухар хлопна вратата на каретата. Спраг и госпожица Темпъл се гледаха в мълчание. След миг каретата се разтресе от тежестта на Фаркухар, който се качи на капрата, и след още миг потеглиха.

— Чух, че споменахте Пакингтън — каза госпожица Темпъл. — Удобно ми е, може да ме оставите там, за да хвана влака.

— Божичко! — ухили се Спраг. — Тя била слушателка!

— Вие не шепнете — отвърна госпожица Темпъл. Тонът му не ѝ хареса. Всъщност Спраг изобщо не ѝ харесваше. А и беше ядосана на себе си, че не се бе загърнала по-хубаво с наметалото, докато я качваха в каретата. Спраг я оглеждаше безсрамно. — Престанете да ме гледате — сопна се тя накрая.

— Какво лошо има? — Той се изкиска. — Видях ви и преди малко.

— Да, и аз ви видях преди малко.

— Имам предвид още по-рано.

— Кога?

Спраг изчопли мръсотията изпод нокътя на единия си палец и каза:

— В Холандия са измислили стъкло, което от едната страна прилича на огледало, ама от другата си е чист прозорец.

— Така ли? Е, това умно ли ви се струва?

— На теб сигурно не. — Усмивката на Спраг стана по-широка и доволна, ако не и направо злобна. Госпожица Темпъл пребледня. Огледалото, където се бе преоблякла, където си бе сложила маската с перата и беше облизвала устни като животно. Бяха я гледали през цялото време, бяха я гледали заедно, все едно беше някой египетски водевил.

— Господи, колко е горещо тук — изкикоти се Спраг и разхлаби яката си.

— Според мен пък е доста хладно.

— Може би едно питие ще те стопли?

— Не, благодаря. Но може ли да ви питам нещо?

Спраг кимна разсеяно и извади плоската от палтото си. Докато отвинтваше капачката, госпожица Темпъл усети, че каретата започна да се подрусва различно. Бяха излезли от калдъръма и пътуваха по павирания път. Спраг отпиваше, издишаше шумно и бършеше уста между глътките. Госпожица Темпъл продължи:

— Питам се... дали знаете... дали можете да ми кажете за другите три жени.

Той се изсмя грубо.

— Искаш ли да знаеш аз какво се питах? — Тя не отговори. Той отново се изсмя и се наведе към нея. — Питам се... — започна и сложи ръка на коляното ѝ. Тя я блъсна. Спраг подсвири и затръска ръката си, все едно го беше ужилила. Пак отпи от плоската, след което я прибра. Започна да си пука кокалчетата на пръстите. Навън беше тъмно. Госпожица Темпъл знаеше, че е в опасност. Трябваше да действа внимателно.

— Господин Спраг — каза тя, — не съм убедена, че се разбираме. Возим се в една и съща карета, но всъщност какво знаем един за друг? За това каква изгода може да предложи единият от нас — изгода, трябва да подчертая, която може да остане скрита за други заинтересовани страни. Говоря за пари, господин Спраг, и за информация, и да, дори за успех. Мислите ме за своенравно девойче без съюзници. Уверявам ви, че това не е така и че всъщност вие повече се нуждаете от моята подкрепа.

Той я изгледа безстрастно, после внезапно скочи и се хвърли върху нея. Хвана ръцете ѝ и блокира ритациите ѝ крака с тялото си. Тя изохка и се опита да го изблъска, но той беше много силен и много тежък. Хвана и двете ѝ китки в едната си голяма ръка, а с другата разкъса връзките на наметалото ѝ, разтвори го и започна да я опипва. Тя се опитваше да го отблъсне с всички сили, с толкова отчаяни напъни, че се задъхваше, хлипаше. Никога не бе предполагала, че може да се бори така, но въпреки това не можеше да го помръдне. Устата му се приближи и тя извърна лице, брадата му одра бузата ѝ, миризмата на уиски беше отвратителна. Спраг хвана единия ѝ глезен и грубо го вдигна, така че коляното ѝ опря в брадичката му. Задържа крака ѝ с

рамо, пхна ръка между бедрата ѝ и раздра фустите ѝ. Госпожица Темпъл стенеше от ярост, мятеше се. Пръстите му разкъсаха копринените гащички, безогледно дращеха нежната ѝ плът, заровиха се по-дълбоко, деряха я с изпочупените си нокти. Тя изстена от болка. Той се изкиска и прокара мокрия си език по врата ѝ.

Махна ръката си, но по движенията му тя разбра, че се разкопчава, и изви гръб, за да го отблъсне. Той се изсмя — изсмя се! — пусна китките ѝ и я стисна за гърлото. Душеше я! Другата му ръка пак беше между краката ѝ, разтваряше ги. В момент на прозрение госпожица Темпъл се сети, че на крака, който беше неудобно сгънат към гърдите ѝ, беше обувката с химическия молив. Отчаяно се опита да го извади. Спраг се надигна от нея, позволи си удоволствието да погледне надолу между тях — гледката на двете им тела, — душеше я с една ръка, а с другата разтваряше бедрата ѝ. Още миг и...

Тя заби молива дълбоко от едната страна на врата му.

Устата на Спраг се отвори от изненада, долната му челюст заподскача. Лицето му стана тъмночервено. Тя измъкна молива, готова да удари пак — и дебела пулсираща струя кръв пръсна като фонтан по тялото ѝ и по стените на каретата. Спраг изпъшка, загъркори, мятеше се като риба отгоре ѝ. Тя го изрита — осъзна, че пищи — всичко бе мокро и лепкаво, в очите ѝ имаше кръв. Спраг се свлече между седалките, мята се още няколко секунди, после застина. Госпожица Темпъл държеше молива, дишаше тежко, цялата в кръв.

А после каретата спря и тя изстена от ужас. Чу как Фаркухар скочи от капрата. Тя се хвърли върху безжизненото тяло на Спраг и заопипва палтото му, опитваше се да намери джобовете в тъмното, надяваше се, че има нож, пистолет, някакво оръжие. Вратата зад нея изщрака. Тя се обърна, прилекна и се хвърли напред точно когато Фаркухар отвори. Блъсна го в гърдите, размахваше молива, крещеше. Ръцете му инстинктивно се вдигнаха да я хванат и тя замахна над тях към лицето му. Върхът на молива раздра дълбоко бузата на Фаркухар и се счупи. Той извика, отхвърли я настрани и тя падна тежко. Зад нея Фаркухар продължаваше да вие и да ругае. Тя се надигна на четири крака, погледна строшения молив в ръката си и го пусна. Трябваше да бяга. Погледна Фаркухар. Едната страна на лицето му изглеждаше разполовена: долната част беше тъмна и мокра, а горната почти неприлично бледа. Той мълчеше. Беше погледнал в каретата.

Бръкна в палтото си и извади черен револвер. С другата си ръка извади носна кърпа, тръсна я да се разгъне и я притисна към лицето си, като потрепери от болка.

— Проклета... Проклета да си!

— Той ме нападна — дрезгаво каза госпожица Темпъл. Гледаха се.

Фаркухар не помръдваше. Тя стана, което ѝ коства доста усилия. Болеше я навсякъде. Погледна се. Долните ѝ дрехи бяха разкъсани и пропити с големи алени петна, лепкави и раздрани — все едно беше гола. Фаркухар продължаваше да я гледа.

— Ще ме застреляте ли? — попита тя. — Или и вас да убия?

Тя се огледа и видя ръбест камък, може би два пъти колкото юмрука ѝ. Наведе се и го вдигна.

— Пусни го! — изсъска Фаркухар и вдигна револвера.

— Ами застреляй ме — отвърна госпожица Темпъл.

И хвърли камъка към главата му. Той изруга и стреля. Тя усети парване от едната страна на лицето си. Камъкът не улучи и удари каретата. Ударът, почти едновременно с изстрела, подплаши конете, те препуснаха и отворената врата удари Фаркухар по темето и той залитна към приближаващото се задно колело. Преди госпожица Темпъл да разбере какво става, колелото повлече краката му и с ужасен вик той падна под него. То мина през тялото му с отвратителен пукащ звук и той потръпна и замря. Каретата продължи, далеч от очите и ушите ѝ.

Госпожица Темпъл се свлече по гръб и загледа плоското черно небе. Стана ѝ студено. Виеше ѝ се свят. Не знаеше колко време е минало. Насили се да помръдне, да се обърне на една страна. Повърна.

След незнайно колко още минути бе на четири крака. Трепереше от болка и замайване. Докосна слепоочието си и с изненада откри, че маската ѝ я няма. Сигурно беше паднала в каретата. Пръстите ѝ напипаха над ухото ѝ драскотина, прогорена от куршума на Фаркухар. Догади ѝ се, когато я докосна. Беше лепкава. Подушваше кръв. Никога не беше виждала толкова много кръв на едно място, че да знае, че мирише — но и никога вече нямаше да забрави тази миризма. Изтри уста и се изплю.

Фаркухар лежеше неподвижно. Тя допълзя до него. Тялото му бе усукано, а устата — синя. С усилие госпожица Темпъл свали палтото

му — беше достатъчно дълго, за да я загърне. Намери револвера и го пхна в десния джоб. Тръгна по пътя.

Стигна гара „Ориндж Локс“ след час. На два пъти слиза от пътя, за да избегне каретите, които се връщаха от голямата къща. Нямаше представа кой може да е в тях и нямаше желание да разбира. Перонът беше празен, което ѝ даде надеждата, че влакът върви, тъй като пътниците от каретите, които бе видяла, ги нямаше. Първият ѝ инстинкт бе да се скрие, докато чака, и се сви в едно тъмно ъгълче зад гарата. Но все се унасяше. Ужасена, че може да изпусне влака или враговете ѝ да я открият в толкова уязвимо състояние, се насили да чака права.

Мина още час и не пристигна нито една карета. Тя чу свирката на влака още преди да види светлините му и забърза към края на перона, размахала ръце. Кондукторът — друг, слава богу — я зяпна, докато се качваше във вагона покрай него. Тя залитна и се наведе да извади парите от другата си обувка. Обърна се към кондуктора — бе изгубила билета с пелерината и роклята си — и пхна в ръката му банкнота, два пъти повече пари от цената на билета. Той продължи да я зяпа. Без да каже и дума, тя тръгна към задните вагони.

Всички купета бяха празни, с изключение на едно. Госпожица Темпъл надникна вътре и спря; гледаше висок небръснат мъж с мазна черна коса и кръгли очила с тъмни стъкла като на слепец. Също толкова мърлявото му палто беше червено, както и панталоните и ръкавиците му, които държеше в едната си ръка; в другата държеше тънка книжка. На седалката до него на разгъната носна кърпа лежеше отворен бръснач. Той вдигна поглед от книгата си. Тя му кимна и направи едва забележим реверанс. Той ѝ кимна в отговор. Тя знаеше, че лицето ѝ е покрито с кръв и че е облечена в дрипи, и въпреки това той някак си разбра, че тя е повече — или различна — от външния си вид. А дали в този вид не разкриваше истинската си природа? Той се усмихна едва-едва. Тя се запита дали не е заспала права и това не е сън. Кимна му отново и тръгна към другите купета.

Дряма с ръка на револвера, докато влакът не стигна Стропинг. Беше рано сутринта, небето все още беше тъмно. Повече не видя мъжа в червено нито друг, когото познаваше, и се наложи да плати тройна цена за карета до „Бонифас“, а после да потропа с револвера по стъклената врата на хотела, за да я пуснат. Когато служителите се

убедиха коя е и я пуснаха да влезе — пребледнели, опулили очи, с увиснали ченета, — тя отказа да каже и дума и отиде право в стаите си. Вътре бе топло и все още тъмно. Госпожица Темпъл мина залитайки покрай вратите на стаите на спящите си прислужници и спящата си леля и влезе в своята. Със сетни сили остави палтото да се свлече зад нея на пода, свали кървавите дрипи и се пъкна гола, с изключение на зелените си боти, в леглото. Спа непробудно цели шестнайсет часа.

2. КАРДИНАЛА

Наричаха го Кардинала заради навика му да носи червено кожено палто, което бе откраднал от гардероба на един пътуващ театър. Беше зима и го беше взел, защото освен палтото костюмът включваше ботуши и ръкавици, а точно тогава му трябваха. Оттогава бе сменил ботушите и ръкавиците, но беше запазил палтото — носеше го през всички сезони. Малцина с неговата професия искаха да се набиват на очи, но той смяташе, че който иска да го намери — за да го наеме или за да го накаже, — ще го открие дори облечен най-невзрачно. Що се отнасяше до името, независимо колко иронично или подигравателно беше, то придаваше определен мисионерски блясък на пътуващата му църква от един човек и макар в сърцето си Кардинала да знаеше, че и той (като всички останали) ще трябва да загуби на финала, лъжливата титла правеше дните му да не изглеждат кратки като на животно, обречено на заклание.

Наричаха го Чан по по-непосредствени причини, макар също толкова иронични и подигравателни. Като млад го бяха ударили силно с камшик за езда през носа и очите. Беше останал сляп три седмици. А когато зрението му накрая се избистри, доколкото изобщо щеше да се избистри, го поздравиха безцеремонните белези, които минаваха през клепачите му и излизаха извън тях, все едно някой бе издълбал с нож върху лицето му детска карикатура на ядосан китаец с дръпнати очи. Оттогава очите му бяха чувствителни към светлината и лесно се уморяваха: да прочете нещо по-дълго от една страница във вестника му причиняваше главоболие, което, както бе научил от опит, се успокояваше единствено от дълбок сън от наркотици или (ако нямаше такива) алкохол. Навсякъде носеше очила с кръгли стъкла от тъмно стъкло.

Приел бе имената постепенно, първо от другите, а накрая бе започна да ги използва и сам въпреки подигравателните забележки. Но

дори и те бяха по-добри от предишната му самоличност, белязана от провал и загуба.

Камшикът бе повредил и носа му и обонянието му бе слабо. Знаеше, че стаята, в която живееше под наем, е по-неприятна, отколкото му казваха сетивата му — виждаше близките канавки и логичното заключение беше, че стените и подовете са се пропили със зловонните им изпарения. Това не му пречеше. Таванската стая беше евтина, изолирана, от нея се излизаше на покрива и — най-важното — бе в сянката на голямата библиотека. Що се отнася до собствената му миризма, той се задоволяваше с ежеседмични посещения на Славянските бани близо до Седми мост, където парата облекчаваше вечно зачервените му очи.

Кардинал Чан беше чест посетител на Библиотеката. Именно знанието беше неговото предимство пред съперниците му, смяташе той — защото всеки може да е безмилостен. Но очите не му позволяваха дълги часове проучвания. Вместо това Чан се сприятеляваше с библиотекарите и ги въвличаше в дълги изпълнени с въпроси разговори за работата им — специални колекции, организационни теории, планове за закупуване на нови книги. Занимаваше се с тези въпроси спокойно и непреклонно, докато накрая — по памет и чрез умствени асоциации — вече можеше да изолира поне три четвърти от това, което му трябваше, без да прочете и дума. И така, макар да посещаваше мраморните зали на Библиотеката почти всеки ден, Кардинал Чан най-често крачеше из коридора, потънал в мисли, обикаляше по памет тъмните хранилища или говореше разпалено с някой преbledнял, но професионално толерантен архивист за точния произход на някой нов том по генеалогия, който може би щяло да му се наложи да погледне по-късно.

Преди инцидента с камшика и младия аристократ, който го беше използвал, Чан беше, така да се каже, вечен студент — което значеше, че бедността не го тревожеше и че нуждите му, тогава по необходимост, а сега по навик, бяха малко. Макар напълно да бе загърбил онзи живот, моделът на ежедневието му го бе белязал и работната му седмица преминаваше в изпитана спартанска рутина: Библиотеката, кафенето, клиентите, пътувания от името на тези клиенти, баните, пушалнята на опиум, бордеят и събирането на сметките, което често включваше повторни посещения при бивши

клиенти в различно (спрямо тях) качество. Живот, белязан от усилна работа и големи отрязъци привидно загубено време, заето с реещи се мисли, дълбок сън, наркотични сънища и своенравни дреболии.

Когато не бе успокоен така обаче умът му бе неуморен. Поезията за него бе един от източниците на редовна утеха — колкото помодерна, толкова по-добре, понеже това обикновено означаваше по-малко текст. Бе открил, че като разпреди внимателно строфите, които прочита наведнъж, и затвори очи, за да ги осмисли, може да поддържа едно деликатно стабилно, макар и мъчително накрая, темпо за цяла не много дебела книга. Беше се занимавал по този начин с новия превод на Линч на фрагментите от „Персефона“ (открита в някаква неплячкосана солунска развалина), когато бе вдигнал очи и бе видял жената във влака. Усмихна се при тази мисъл, докато лежеше в полусън на сламеника си, защото стиховете, които четеше тогава — „смазана принцеса/адова невеста“ — като че ли точно илюстрираха създаването пред него. Мръсното палто, окървавеното лице, вкоравените от засъхнала кръв къдрици, пронизващите и сиви очи — среща на такава хубост и такава поквара — стори му се много впечатляващо, дори поразително. Тогава бе решил да не тръгва след нея, да остави случката на собствената ѝ отличителност, но сега се питаше дали да не я намери, като си спомни (с тръпка на похот) линиите, които сълзите бяха оставили по страните ѝ. След кратък размисъл реши да попита в публичния дом — така окървавена нова проститутка все щеше да накара някого да приказва.

Бе спал до по-късно от обикновено. Стана и изми лицето си в легена. Избърса се енергично с една стара кърпа и реши, че може да мине още един ден, без да се бръсне. След миг колебание реши да изплакне устата си със солена вода, плю в нощното гърне, изпика се в него, след което прекара пръсти през косата си вместо гребен. Дрехите му от предишния ден все още бяха достатъчно чисти. Облече ги, върза една черна вратовръзка, пъхна бръснача си в един джоб на палтото, а тънкия том на „Персефона“ в друг. Сложи си очилата и изпита облекчение, когато дори бледата дневна светлина стана приглушена, взе тежкия си бастун с метална дръжка, излезе и заключи вратата.

Беше малко след пладне, но тесните улички пустееха. Чан не се изненада. Преди години този квартал бил моден, край реката се тълпяха дълги редици шестетажни сгради, но заради нарасналата

смях от реката, заради мъглата и престъпността, която тя прикриваше, заедно с разпространето на града в други облагородени паркове, сградите бяха продадени и всяка бе разделена на безброй малки стаички. Между някога изкусно изработените гипсови орнаменти бяха издигнати груби небоядисани стени в служба на съвсем различна каста живущи: хора с лоша слава като него самия. Чан се отклони малко от посоката си, на север, за да си купи сутрешния вестник, и го пъхна под мишница, без да го чете, докато се връщаше към реката. Поначало „Морският плъх“ беше таверна — и все още функционираше като такава, но денем сервираха кафе, чай и горчив шоколад. Така заведението разширяваше ролята си като място едновременно обществено и незабележимо.

Кардинала седна на една маса далеч от пътеката и си поръча най-черния и горчив южноамерикански шоколад. Не му се говореше с никого, или поне още не. Искаше да прочете вестника, а това щеше да отнеме време. Разгъна първата страница на масата и присви очи, за да успее да различи най-големите букви, като спестяваше на очите си възможно най-много ненужен текст. Прегледа заглавията, прелитайки бързо покрай международните трагедии и домашните скандали, през коварството на времето и заразите, през проблемите на финансите. Разтри очи и отпи глътка шоколад. Гърлото му се сви от горчилката, но той усети как сетивата му се изострят. Върна се на вестника, премина към вътрешните страници, пригответи се за по-дребния шрифт и откри това, което търсеше. Отпи още една подсилваща глътка и се гмурна в колонката ситно отпечатан текст.

„ПОЛКОВИ ГЕРОИЙ В НЕИЗВЕСТНОСТ

Полковник Артър Трапинг, командир на Четвърти драгунски полк, герой от Франко Редут и Рокраал Фолс, бе обявен за изчезнал днес както от полковите квартири, така и от жилището му на площад «Хейдриън». Отсъствието на полк. Трапинг бе забелязано по време на официалната инвестиция на Четвърти драгунски полк като Полк на Принца с нови отговорности като Кралски полк за отбрана на двореца, министерски ескорт и церемониални

задължения. На церемонията полк. Трапинг бе заместен от подполковник Ноланд Аспиш, който официално получи назначението си от Херцога на Сталмере в присъствието на представители на двореца. Въпреки загрижеността, изразена от страна на най-висши държавници, властите все още не знаят местонахождението на изчезналия офицер...”

Чан спря да чете и разтърка очи. Това беше всичко, което му трябваше — или всичко, което щеше да научи засега. Или премълчаваха истината, или някак си фактите действително бяха останали неизвестни. Не можеше да повярва, че действията на Трапинг са такава тайна — все пак той го беше проследил съвсем лесно — но оттогава досега можеше да са се случили безброй неща. Той въздъхна. Участието му трябваше да е приключило, но май по-скоро едва започваше. Щеше да зависи от клиента.

Канеше се да обърне страницата, когато друго заглавие привлече погледа му. Убит провинциален аристократ — някой си лорд Тар, не беше чувал за него. Прегледа текста и научи, че болнавият Тар бил открит в градината си, по нощница, с разкъсано гърло. Макар да бе възможно да е бил нападнат от звяр, имаше подозрения, че раната е била брутално разкъсана, за да прикрие дълбок напречен разрез от някакво острие. Предстояха разследвания. „Винаги предстоят разследвания“, каза си Чан и посегна към чашата си — точно затова той имаше редовна работа. Защото никой не обичаше да чака.

И съвсем на място, някой до него се изкашля дискретно. Чан вдигна поглед и видя войник в униформа — червена куртка и панталони, черни ботуши, меден шлем с конска опашка в едната ръка, другата бе положена на ефеса на дълга сабя. Стоеше на вратата, сякаш щеше да се изцапа, ако влезе в „Морският плъх“. След като привлече вниманието на Чан, войникът кимна и изтрака с токове.

— Елате с мен, господине — каза почтително. Останалите клиенти се държаха, все едно не са чули нищо. Чан кимна на войника и се изправи. Нещата ставаха по-бързо, отколкото бе очаквал. Взе бастуна си и остави вестника да го чете някой друг.

Войникът мълчаливо го поведе към реката. Ярката му униформа сякаш трептеше на едноцветния фон от каменни павета, сива мазилка на петна и черни локви зловонна застояла вода. Чан знаеше, че и собственото му палто има подобен ефект, и се усмихна при мисълта, че двамата приличат на някаква странна двойка, и на това колко би се отворил войникът от подобна мисъл. Завиха зад един ъгъл и се качиха на надвесен над реката каменен балкон. Широката черна вода минаваше под тях, отсрещният бряг едва се виждаше през дрипите мъгла, която или още не се беше разнесла от предната нощ, или вече се събираше отново. Някога, когато кварталът процъфтявал, балконът бил кей за корабчета за разходки и лодки под наем. След това бе оставен да се руши, въпреки че редовно се използваше за престъпни сделки след залез.

Както очакваше, там стоеше подполковник Аспиш с адютанта си. Зад тях стояха трима войници, а още двама чакаха в завързаната за витата стълба лодка. Чан спря и остави придружителя си да отиде при командира си, да изтрака с токове и да докладва. Аспиш кимна и след миг дойде при Чан, където останалите не можеха да ги чуят.

— Къде е той? — попита рязко и тихо. Беше силен строен мъж, оредяващата му коса беше ниско остригана. Извади от червената си куртка тънка черна пура, отхапа върха, изплю го и извади кибрит. Обърна се с гръб към вятъра, запали пурата, издиша облак синкав дим и върна острия си поглед върху Чан, който не беше отговорил. — Е? Какво ще ми кажете?

Чан по принцип ненавиждаше властта, защото дори когато бе прикрита зад практическа необходимост или зад тежестта на традициите, не виждаше в нея нищо друго, освен изражение на деспотична лична воля и това дълбоко го дразнеше. Църквата, военните, правителството, аристокрацията, търговците — настръхваше при всяко взаимодействие с тях. И така, въпреки че признаваше на Аспиш вероятната му компетентност, у него се надигаше порив — дори само заради начина, по който офицерът отхапа върха на пурата си и го изплю — да се нахвърли върху него с бръснача си на мига, независимо от последствията. Вместо това отговори колкото можа по-спокойно:

— Мъртъв е.

— Сигурен ли сте? Какво направихте с трупа? — Аспиш мърдаше само устните си, тялото му беше неподвижно. Погледнат откъм гърба, както го виждаха хората му, той само слушаше Чан.

— Не съм направил нищо с трупа. Не го убих аз.

— Но ние... бяхте инструктиран...

— Той вече беше мъртъв.

Аспиш замълча.

— Проследих го от площад „Хейдриън“ до провинцията, до Ориндж Канал. Той се срещна с група мъже и заедно посрещнаха някаква лодка, която плуваше нагоре по канала. Разтовариха нещо от нея, натовариха го на две каруци и ги закараха в една къща наблизо. Голяма къща. Знаете ли до коя къща, близо до Ориндж Канал?

— Досещам се.

— Очевидно поводът беше важен — смятам, че официалната причина бе годежът на дъщерята на лорда.

— За германеца — каза Аспиш.

— Успях да вляза в къщата. Успях да намеря полковник Трапинг и след известни трудности успях да сипя нещо във виното му...

— Чакайте — прекъсна го Аспиш. — Кой друг беше там? Кой беше с него на канала? Какво стана с каруците? Ако го е убил някой друг...

— Казвам ви това, което знам — изсъска Чан. — Ще ме слушате ли?

— Чудя се дали да не наредя да ви набият с камшик.

— Наистина ли?

Аспиш въздъхна и погледна през рамо към хората си.

— Не, разбира се, че не. Не ни беше лесно, а като нямахме сведения от вас...

— Легнах си чак призори. Обясних ви, че вероятно ще стане така. А вместо да внимавате, първо пращате униформен да ме вземе, а после сам се появявате в част от града, в която нямате абсолютно никаква почтена или професионална работа. Можехте да пуснете и фойерверки. Ако някой подозира нещо...

— Никой не подозира нищо.

— Доколкото вие знаете. Ще трябва да се върна в кафенето и да дам пари на петимата, които видяха как ме вземат по този начин, за да

защитя и двама ни. Толкова ли сте нехаен и с живота на войниците си в битка? Толкова ли сте нехаен по отношение на вас самия?

Аспиш не бе свикнал на подобен тон, но с мълчанието си призна грешката си. Извърна се и се загледа в мъглата.

— Добре. Продължавайте.

Чан присви очи. Досега бе достатъчно лесно, но тук и той самият беше толкова на тъмно, колкото Аспиш поне се преструваше, че е.

— В къщата имаше стотици хора. Това наистина беше празненство по повод годежа. Може би не само това, но и това, което едновременно създаваше суматоха, с която трябваше да се слея, и суматоха, която ми попречи. Преди субстанцията в питието му да подейства, полковник Трапинг ми се изплъзна, като се отдели от основното събиране по едно задно стълбище. Не можех да го последвам направо и бях принуден да го търся из къщата. Когато накрая го намерих, той беше мъртъв. Не разбрах защо. Количеството на това, което му бях дал, не беше достатъчно да го убие, а по тялото му нямаше следи от насилие.

— Сигурен сте, че е бил мъртъв?

— Разбира се.

— Трябва да сте сбъркали с дозата на отровата си.

— Не съм.

— Е, какво мислите, че е станало тогава? И още не сте ми обяснили какво е станало с трупа!

— Предлагам да се успокоите и да слушате.

— Предлагам да продължите да обяснявате!

Чан се направи, че не го е чул, и запази спокойния си тон.

— По лицето на Трапинг имаше белези, като изгаряния, около очите, но бяха правилни и прецизни, сякаш от клеймо...

— От клеймо ли?

— Да.

— На лицето?

— Да. Освен това в стаята миришеше странно...

— На какво?

— Не мога да определя. Не съм добър с миризмите.

— Отрова?

— Възможно е. Не зная.

— В това няма смисъл — отсече Аспиш. — А изгарянията?

— И аз това се питам.

— Какво означава това? — попита изненадано Аспиш.

— Нямам представа.

За миг настъпи мълчание. Подполковникът изглеждаше истински озадачен.

— Огледът ми бе прекъснат — продължи Чан. — Отново бях принуден да се промъквам през къщата, като този път ме преследваха. Успях да се отърва от преследвачите си по пътя обратно към канала.

— Добре, добре. Какво имаше в каруците?

— Кутии. Не знам какво имаше в тях.

— А съучастниците му?

— Нямам представа. Беше бал с маски.

— А тази... тази субстанция, не смятате, че сте го убили вие, така ли?

— Знам, че не съм.

— Хубаво е, че го казвате. Все пак ще ви платя, все едно сте го убили вие. Ако се окаже жив...

— Няма.

Аспиш се усмихна насила.

— Тогава просто ще ми дължите работата.

Извади тънък кожен портфейл от куртката си и го подаде на Чан, който го пхна в палтото си и попита:

— Сега какво?

— Нищо. Надявам се да е свършило.

— Но знаете, че не е — изръмжа Чан. Аспиш не отговори и Чан го притисна. — Защо не се чу нищо повече? Кой още е замесен? Вандаариф? Германците? Някой от тристате гости? Или знаете отговорите, или не. Ще ми кажете каквото решите. Но някой е скрил трупа и ще ви се наложи да разберете защо. Стигнали сте дотук — нещата трябва да приключат.

Аспиш не помръдна.

Докато Чан го гледаше — упорит и опасно горд, — в ума му изплува фрагменти от „Персефона“:

*„Ухажваше я с властна хладна лъст
сред дъх гробовен на зловонна пръст.“*

— Знаете как да ме намерите... дискретно — измърмори Чан, обърна се и тръгна към „Морският плъх“.

Чан бе прекарал последните три дни в планиране на убийството на Артър Трапинг. Изглеждаше достатъчно просто. Трапинг бе амбициозният зет на Анри Сонк, богат производител на оръжие. За да намери пост, подходящ на статута му на наскоро женен мъж, той бе купил с парите на жена си престижно назначение в Четвърти драгунски полк, но не беше войник и отличията му бяха резултат от присъствието му на две провинциални схватки. Същинските подвизи на Трапинг се свеждаха до поглъщането на героични количества портвайн и едно дълго боледуване от дизентерия. Когато полкът му бе възнаграден със значителна промяна в задълженията, изпълнителният офицер на Трапинг, многострадалният подполковник — професионален войник, който, ако можеше да му се вярва, не искаше толкова да командва сам, колкото да разчисти мястото за някой истински достоен човек — бе предприел доста забележителната стъпка да наеме Кардинал Чан.

Убийства не бяха обичайната дейност на Чан — не че не бе убивал и преди. По-често, както предпочиташе да мисли, го наемаха, за да повлияе на дадено поведение чрез насилие или информация, или и с двете, ако се налагаше. През последните месеци обаче усещаше нарастващо безпокойство, все едно при всяка своя стъпка чуваше едва доловимото тиктакане на часовник, че животът му върви към някакво неразбираемо отчитане. Може би беше заради болестта на очите му — някаква неопределена мъчителна тревога, породена от това, че виждаше зле. Той не позволяваше на този прокрадващ се ужас да влияе на действията му, но когато Аспиш му предложи високо заплащане, видя в него възможност да се скрие от поглед, да пътува, да изчезне в някоя пушалня на опиум — каквото и да е, докато облакът на лошото предчувствие не отмине.

Не че вярваше на това, което Аспиш му бе казал за задачата. Винаги имаше и друго — клиентите винаги лъжеха, криеха. През първия ден Чан направи някои проучвания, рови се в социалните регистри, в стари вестници, генеalogии и както винаги, връзките просто чакаха да ги открие. Трапинг бе женен за Шарлот Сонк,

средното от три деца, между Анри — най-големия, и Франсис, все още ерген и току-що завърнал се от дълго пътуване в чужбина. Макар че бедният подполковник Аспиш можеше да смята, че повишението на статуса на полка се дължи на триумфите му в колониите, Чан бе открил, че заповедта за инвеститурата на Четвърти драгунски като Полк на Принца (или като Полк на пияния непрокопсаник, развратник и содомит, както Чан предпочиташе да го нарича наум) е издадена ден след като „Оръжейници Сонк“ се съгласили на по-ниски условия за изключителен договор за снабдяване с нови оръдия на цялата морска и брегова защита. Мистерията беше не защо полкът е повишен, а защо Анри Сонк смяташе, че толкова скъпа сделка си заслужава. От любов към единствената си сестра? Чан се бе изсмял презрително и беше отишъл да търси друг архивист, когото да тормози.

Точното естество на новите задължения на полка не се обясняваше в никой официален документ, който успя да открие: навсякъде просто повтаряха като папагали това, което бе прочел във вестника — „отбрана на двореца, министерски ескорт и церемониални задължения“, което беше вбесяващо неясно. Чак след като се поразходи, го осени къде всъщност е издадено съобщението. Отново откъсна архивиста от другите му задължения, за да му намери папката със събраните съобщения, и после го видя на корицата на самата папка — беше издадено от министерство, но не от министерството на войната. Примижа срещу листа и печата отгоре. Външно министерство.

— Каква работа има външно министерство да обявява и, по подразбиране, да урежда въдворяването на нов полк за „отбрана на двореца, министерски ескорт и церемониални задължения“? — сопна се той на архивиста, който запелтечи:

— Пише „министерски ескорт“, а външно министерство все пак е едно от министерствата...

Чан го прекъсна с груба молба за списък на висшия състав на външно министерство.

Прекара цял час, бродейки сред тъмните рафтове — служителите не го гонеха, защото смятаха, че е по-добре не им се мярка пред очите, отколкото да им се мотае в краката — и разместваше тези основни неща в ума си. Независимо от останалите задължения на полка най-важната му работа щеше да е под егидата на външно министерство.

Това можеше, да се отнася единствено до някакви дипломатически интриги или вътрешни правителствени интриги — някак си в замяна на по-ниската цена, предложена от Сонк, министерството на войната се бе съгласило да предостави полка на разположение на външно министерство. Трапинг очевидно щеше да действа като шпионин на Сонк, като го уведомява за всякакви международни ситуации, които могат да се отразят на бизнеса му и на възхода и падението на бизнеса на други хора. Това може и да беше достатъчна отплата (Чан не беше убеден), но не обясняваше защо едно министерство би направило такава необичайна услуга на друго — или защо външно министерство изобщо иска собствени военни.

Въпреки всичко тази информация позволи на Чан, след като се запозна с личността на Трапинг, с местоположението на къщата му, каретата му и казармите на полка, да заеме позиция пред външно министерство, убеден, че това е ключовото място. Така действаше той и макар да правеше тези разследвания, за да разбере по-добре задачата си, истината беше, че ги правеше и за да държи ума си зает. Ако беше просто брутален убиец, можеше да заколи Артър Трапинг на куп места — просто трябваше да тръгне след него и да изчака да остане сам на улицата. Фактът, че в крайна сметка можеше да се стигне и до това, не променяше желанието му да разбере причините зад действията си. Не беше гнуслив в работата си, но добре съзнаваше, че поема риска сам и че клиентът винаги може да реши да се подсигури, като нареди нещата така, че и Чан да стане жертва на неприятни обстоятелства. Колкото повече знаеше — за клиентите си и за целите им, — толкова по-сигурен се чувстваше. В този случай много добре съзнаваше, че замесените сили са много по-могъщи и влиятелни от Трапинг и сърдития му подполковник и че трябва да внимава да не привлече вниманието им. Ако щеше да свърши работата, най-добре беше да я свърши възможно най-незабележимо.

Същия следобед и следващия каретата на Трапинг го отвеждаше от казармите до външното министерство, където той прекарваше по няколко часа. Всяка вечер каретата го закарваше в дома му на площад „Хейдриън“ и полковникът си седеше вкъщи, без да приема никакви забележителни посетители. На втората вечер, докато наблюдаваше прозорците на Трапинг от сенките на декоративните храсти, Чан се стресна от една минаваща покрай него карета. На вратите ѝ бе

изрисуван гербът на външно министерство. Каретата не спря пред вратата на Трапинг, а продължи към къщата от другата страна на площада. Чан се затича нататък и успя да зърне елегантен мъж с тъмно палто да слиза от каретата и да влиза през вратата на номер 14, натоварен с няколко дебели папки. Каретата замина. Чан се върна към наблюдението си. На идната сутрин в Библиотеката отново погледна списъка на служителите на министерството. Заместник-министър Харалд Крабе живееше на площад „Хейдриън“ 14.

На третия ден отново отиде до министерството и застана на края на площад „Света Изобел“, откъдето можеше да наблюдава едновременно и кръстовището, и излизащите от задната уличка карети. Гледаше как служителите на министерството влизат и излизат и чакаше Трапинг. Въпреки всички намеци за интрига около полковника Чан го смяташе за сравнително лесна мишена. Ако повтореше действията си от предишните две вечери, нямаше да е трудно да влезе през прозореца на втория етаж (по водосточната тръба, чиято издръжливост бе проверил предната нощ) и да се вмъкне в стаята на Трапинг (чието местоположение бе установил, като бе наблюдавал светлината в прозорците, докато Трапинг се качваше на третия етаж, за да си легне). Не бе изяснил в ума си точния метод — щеше да зависи от конкретните обстоятелства в стаята. Щеше да си носи бръснача, но щеше да е взел и отрова, която за невнимателния поглед щеше да сочи към апоплектичен удар, нещо, което не беше нечувано за мъж на възрастта на Трапинг. Ако някой го сметнеше за убийство, това щеше да е още един сигнал за интригата и залозите за издигането на Трапинг. Чан не се интересуваше особено от другите в къщата. Госпожа Трапинг спеше отделно от съпруга си, а ако избереше правилно момента, прислугата щеше да е далеч от стаята.

В два прекоси площада и си купи пай с месо. Изяде го, докато се връщаше на позицията си. Усмихна се с пълна уста, когато мина покрай скулптурата на света Изобел. Истински противният вид на композицията — крещяща сантименталност, пресилен патос — не му пречеше да намери зловещо удоволствие в образа на светицата и извиващите се змии, които се гърчеха по хлъзгавата ѝ плът. Изумяваше го това, че подобно произведение е издигнато на обществени разноски на толкова открито място, но виждаше разтуха в радостното благоговение пред нещо толкова очевидно противно. Това някак

възвръщаше вярата му, че самият той има място в този свят. Дояде пая и избърса ръце в панталоните си.

В три се появи полковата карета на Трапинг, празна, и зави наляво към казармите на Четвърти драгунски полк. Полковникът бе влязъл през задния вход и смяташе да излезе от другаде. В четири и петнайсет Чан видя на същото място една министерска карета. От едната страна в каретата седеше Харалд Крабе, а на отсрещната седалка — проблясък на червено и златно през прозореца — седеше Артър Трапинг. Чан сведе поглед, докато минаваха, и проследи накъде отиват. Щом завиха зад ъгъла, се затича да хване карета.

Както очакваше, министерската карета пътуваше за площад „Хейдриън“ и той лесно я проследи. Не очакваше обаче, че ще спре пред номер 14 и че двамата мъже ще влязат вътре. А когато се появиха отново след няколко минути, каретата ги откара право в северозападната част на града. Мъглата се стъстяваше и Чан се премести до кочияша, за да вижда по-добре накъде го води набелязаната му жертва — въпреки че зрението му бе слабо в спускащия се здрач. Кочияшът мърмореше — това бе далеч от обичайните му курсове — и Чан бе принуден да му плати много повече, отколкото заслужаваше. Замисли се дали просто да не му вземе каретата, но не се доверяваше нито на зрението, нито на уменията си като кочияш, а и не искаше ненужни кръвопролития. Скоро излязоха от стените на стария град, подминаха новите сгради и тръгнаха през провинцията. Пътуваха към Ориндж Канал, който стигаше чак до океана, и каретата пред тях не показваше признаци на спиране.

Пътуваха почти два часа. Отначало Чан накара кочияша да се държи на разстояние, така че едва да виждат другата карета, но тъй като се стъмваше, им се наложи да се приближат, за да видят, ако завие нанякъде.

Първоначално Чан бе тръгнал след Трапинг като продължение на плана си, а после с мисълта, че може да го хване сам на някое пусто място в провинцията; където убийството щеше да е по-лесно. Но колкото повече продължаваше преследването, толкова по-глупаво изглеждаше. Ако искаше просто да го убие, трябваше да обърне и да опита на следващата вечер. Дългото пътуване със заместник-министър

Крабе беше свързано с някаква интрига, със Сонк и с военното министерство и макар да бе любопитен, Чан не знаеше в какво се забърква, а това винаги беше глупаво. Освен тези изпълнени със съмнение мисли, той осъзна, че му е студено — вятърът откъм морето пронизваше до кости. Тъкмо се канеше да каже на кочияша да спре, когато той го потупа по рамото и посочи напред към някаква светлина.

Чан му нареди да спре и му поръча да го чака петнайсет минути. Ако не се върнеше, кочияшът можеше да го остави и да се прибере в града. Онзи не възрази — със сигурност беше измръзнал също като Чан и все още недоволстваше от неочаквано дългия курс.

Чан слезе от каретата и си свали очилата — сега всяка светлина беше по-добра от нищо.

Министерската карета бе спряла до няколко други. Той се приближи колкото посмя по пътеката, след което отби от нея и приклепна в тревата.

Зад каретите лъщеше вода, а до брега бе вързана голяма лодка. Трапинг и Крабе последваха другите по брега до две каруци, натоварени с дървени кутии, очевидно свалени от лодката. Мъжете — общо шестима — се качиха на каруците и те потеглиха.

Чан се замисли какво да прави. Ако тръгнеше след каруците, щеше да остане без карета. Реши да го направи — в края на краищата му се бяха случвали и по-лоши неща, а това можеше да се окаже идеална възможност да изпълни задачата си. Каруците обаче се движеха много по-бързо от него и скоро той вървеше сам в мрака. Вятърът бе леден. Вървя поне половин час, докато не видя каруците, завързани пред задния вход на някаква огромна сграда — не можеше да каже дали е парвенюшка приумица, или едновременно замък. Кутиите ги нямаше, мъжете също...

Все още ядосан от срещата с Аспиш, Чан се върна в „Морският плъх“ и с облекчение видя, че всички, присъствали когато бе дошъл войникът, все още са там. Застана на прага за миг, за да го видят всички, и отвърна на погледите им с многозначително кимване. След това отиде до всеки поотделно — включително Николас, бармана — и остави до чашите им по една златна монета. Само това можеше да направи, а ако някой от тях решише да действа зад гърба му, останалите щяха да го сметнат за нарушаване на споразумението и

това щеше да се отрази зле на предателя. Поръча си още една чаша горчив шоколад.

Реши да изчака Аспиш да направи нещо. В най-добрия случай Ноланд Аспиш беше глупак, който се надяваше да спечели, ако някой друг убие полковника му, а в най-лошия беше част от по-голяма интрига, което означаваше, че е лъгал Чан още от самото начало. И в двата случая Аспиш едва ли щеше да предприеме нещо. Въпреки портфейла в палтото си Чан съжаляваше за цялата сделка. Отпи глътка шоколад и се намръщи.

Когато осъзна колко е голяма къщата, разбра къде е, защото на брега близо до Ориндж Канал имаше само едно такова имение — на Робърт Вандаариф, финансиста, чиято дъщеря се сгодяваше за някакъв немски принц на някаква малка държавица — Карл-Хорст фон Незнам-кой-си. Чан не си спомняше — името го имаше в някои от заглавията, които беше прескочил, — но бързо разбра, докато пъхаше облечената си в ръкавица ръка през стъклото на една фина стъклена врата, че влиза неканен на доста важно социално събитие и по-точно на някакъв официален маскен бал. Дебнеше в сенките, докато не видя един пиан гост, чиято маска лесно може да вземе, и после, скрит по този начин (макар че това отново означаваше да си свали очилата), тръгна да търси Трапинг. Тъй като повечето мъже бяха с официални черни дрехи, облеченият в червена униформа полковник се забелязваше отдалече. Самият Чан привличаше внимание по същата причина. Преднамерено наглото впечатление, което създаваше в обичайната си среда, където сплашването бе изравнено с укриването, не подходеше за маскен бал в разкошно имение. Но той се носеше с надменното изражение на човек, който е на мястото си. Удивяваше се колко много хора незабавно приемаха, че поради неприятната си арогантност той притежава повече права от тях.

Трапинг пиеше усилено наред една доста голяма група, макар да не участваше активно в разговора. Докато го наблюдаваше, Чан видя, че Трапинг всъщност стои между две групи. Едната бе скупчена около едър оплешивяващ човек, към когото всички се отнасяха почтително — най-вече един младеж с гъста червена коса и една извънредно добре облечена жена (възможно ли бе това да е съпругата на Трапинг Шарлот Сонк, а мъжете — братята ѝ Анри и Франсис?). Зад тази жена стоеше друга, чиято рокля бе по-скромна и която —

също като Чан — едва доловимо изучаваше хората около себе си. Той реши, че трябва да я избягва най-внимателно. Другата групичка беше от мъже, облечени както официално, така и с униформи. Чан не виждаше дали Крабе е там — не можеше да е сигурен заради маските. Колкото и да беше любопитен да гледа тези компании, събрани около невпечатляваща фигура като полковника — и да разбере защо — Чан знаеше, че не бива да се бави. Стегна се, отиде съвсем близо до тях, като избягваше да ги гледа в очите, и извика на един прислужник от близката маса да му донесе чаша вино. Докато чакаше, разговорът около него замлъкна: и двете групички нямаха търпение да се махне. Прислужникът му подаде пълна чаша и той отпи, като се обърна към мъжа до себе си — който, разбира се, бе Трапинг — и го погледна в очите. Трапинг кимна, после го зяпна. Обезобразените клепачи на Чан, които се виждаха през дупките на маската, го накараха да се замисли, защото макар да не беше сигурен какво вижда, усещаше, че нещо не е наред. Продължителността на контакта обаче позволи на Чан да каже:

— Чудесен повод.

— Наистина — отвърна полковник Трапинг. Погледът му се беше спуснал от очите на Кардинал Чан на палтото и дрехите му, които, макар и впечатляващи, не бяха подходящи за случая, нито дори прилични. Чан погледна дрехите си, отново улови погледа на Трапинг и каза с насмешка:

— Идвам от път. Яздихме дни наред. Но не можех да го пропусна, нали?

— Не, разбира се. — Трапинг кимна леко успокоен, но гледаше някак безпомощно над рамото на Чан: останалите членове на групичката му се отдалечаваха, за да продължат разговора си.

— Какво пиете? — попита Чан.

— Мисля, че същото като вас.

— Така ли? Харесва ли ви?

— Много е добро.

— Да, предполагам. Как иначе? Да пием за домакина.

Чан докосна чашата на Трапинг със своята и я гаврътна, с което принуди Трапинг да направи същото. Преди полковникът да успее да помръдне, Чан грабна чашата от ръцете му, подаде и двете на слугата и му викна да им налее още вино. Докато слугата наливаше, а зад гърба му Трапинг се мъчеше да намери извинения да си тръгне. Чан

незабелязано топна палеца си в кесийка с бял прах и като направи забележка на слугата за паднало парченце тапа, го натърка по ръба на чашата на Трапинг, докато я взимаше от ръцете му. Подаде я на полковника и пак пиха — прашецът нямаше как да не полепне по устните на Трапинг. След това — също толкова внезапно, колкото бе дошъл, Чан кимна на Трапинг и си тръгна. Щеше да наблюдава действието на опиата отстрани.

Оттам нататък нещата бързо се объркаха. Мъжете — крилото на Крабе? — най-сетне откъснаха Трапинг от групата, за която Чан предполагаше, че е семейство Сонк, заведоха го в задния ъгъл на помещението и излязоха през една врата, от двете страни на която стояха двама мъже — небрежно, но със сигурност на пост. Чан гледаше как жертвата му изчезва и се огледа за друг път, като само за миг улови погледа на компаньонката на Шарлот Сонк, която в същия момент извърна очи, но не достатъчно бързо. Той излезе, преди да привлече повече нежелано внимание. Отне му поне час — да избягва слугите, гостите и като че ли все повечето подозрителни погледи, докато не се озова в дълъг мраморен коридор с много врати от двете страни. Това беше точно възплъщение на абсурдната му ситуация и как решението му първо да рискува да влезе, а после дръзко да се покаже на Трапинг, се беше провалило напълно. Досега Трапинг трябваше вече да е мъртъв, а вместо това най-вероятно се освобождаваше от това, което сигурно щеше да си обясни като прекалено много вино. Чан му бе сложил само толкова опиат, че да го направи послушен — смяташе да го завлече в градината, но сега това бе просто поредната грешка. Тръгна по коридора, като опитваше вратите и надничаше в отворените стаи. Беше стигнал около средата, когато видя пред себе си в дъното на коридора как от някакъв балкон се появи тълпа хора, които заслизаха по една вита стълба. Чан се хвърли към най-близката врата. Беше отключена. Втурна се в стаята и я затвори след себе си.

На пода лежеше Трапинг, мъртъв. Лицето му бе жигосано — изгорено? Беязано? Чан не видя рана или кръв, оръжие или дори друга чаша вино, която би могла да е отровена. Трапинг бе още топъл. Беше умрял най-много преди половин час. Чан въздъхна. Това беше резултатът, който искаше, но по много по-тревожен и сложен начин. И тогава усети миризмата, като на лекарство или машина, съвсем не на място в тази стая. Наведе се да претърси джобовете на Трапинг, но на

вратата се почука и Чан се шмугна в другата стая от апартамента и оттам в банята, за да се скрие някъде. Откри входа за прислугата точно когато вратата към коридора се отвори и някой повика полковник Трапинг на малко име. Докато Чан внимателно пускаше резето, гласът се развика за помощ.

Време беше да се измъква. Тесният тъмен коридор го отведе до стая, в която имаше някакъв странен тип — свадлив досадник, заобиколен от кутии като онези в каруците. Когато Чан влезе, човекът се обърна и отвори уста да извика. Чан стигна до него с две крачки и го удари през лицето с лакът. Мъжът падна на някаква маса, като строши куп кутии. Преди да успее да се изправи, Чан го фрасна пак, по тила. Мъжът се удари в масата и се свлече на пода, охкаше и се давеше. Чан хвърли бърз поглед на кутиите — изглеждаха празни. Знаеше, че няма време. Намери следващата врата и се озова в още по-голям коридор с огледала по стените. Видя колко е дълъг и разбра, че сигурно води към главния вход, което не му вършеше работа. Отсреща имаше врата. Заклучена беше и той я изкърти. Тази стая имаше прозорец. Чан взе някаква табуретка и с трясък я хвърли към стъклото. Зад него се чуха стъпки. Чан изрита назъбените парчета от рамката, изскочи навън и побягна.

Когато се увери, че не го преследват, забави ход. Имаше обща представа къде се намира по отношение на морето, така че се обърна с гръб към него и накрая стигна до железопътните релси и вървя по тях, докато не стигна някаква гара. Беше Ориндж Канал, крайната гара на тази линия. Качи се на чакация влак — доволен, че има такъв — и седя мрачен, докато влакът най-сетне не потегли, за да го откара обратно в града заедно с окаяната Персефона.

Допи шоколада и сложи на масата още една монета. Колкото повече мислеше над събитията от предишното денонощие, толкова повече се ядосваше на самия себе си за импулсивната си глупост. Искаше му се да легне да спи, може би с дни, в пушалнята на опиум. Но вместо това се насили да отиде в Библиотеката. Единствената нова информация, с която разполагаше, беше възможната връзка с Робърт Вандаариф или с високопоставения му бъдещ зет. Ако можеше да проучи връзката им със Сонк или Крабе, или дори със самия Трапинг, щеше да може да поизчисти съвестта си.

Качи се в главната читалня на втория етаж и завари архивиста, когото търсеше — Ширинг, който пазеше всички архиви, свързани с финансите, — да говори с някаква жена. Когато го видя, дребният съсухрен човек се обърна към него и го посочи. Жената също се обърна и направи реверанс. Беше красива. Тръгна към него. Косата ѝ бе черна и прибрана така, че по раменете ѝ се спускаха къдрици. Облечена беше с късо черно вълнено жакетче, което не стигаше до талията ѝ, над червена копринена рокля, изкусно избродирана с жълти китайски мотиви. В едната си ръка държеше малка черна чантичка, а в другата — ветрило. Спря на три крачки от него и той се насили да я погледне в очите, които го гледаха сериозно над бялата ѝ шия и страстно червените ѝ устни.

— Казаха ми, че името ви е Чан — каза тя.

— Можете да ме наричате така. — Това беше обичайният му отговор.

— Можете да ме наричате Розамунд. Насочиха ме към вас като към човек, който може да ми осигури помощта, от която се нуждая.

— Разбирам. — Чан хвърли поглед към Ширинг, който ги зяпаше като дете-идиотче. Онзи напълно игнорира погледа му, зяпнал прекрасната фигура на жената. — Елате. — Чан се усмихна сковано. — Можем да говорим и по-дискретно.

Заведе я на третия етаж в залата с картите, в която рядко влизаше някой, дори кураторът, който прекарваше повече време да пие джин в хранилището, издърпа един стол, предложи го на жената и тя седна с усмивка. Той реши да не сяда и се опря на една маса с лице към нея.

— Винаги ли носите тъмни очила вътре? — попита тя.

— Навик — отвърна той.

— Признавам, че го намирам за обезпокоително. Надявам се, че не се обиждате.

— Не, разбира се. Но няма да ги сваля. По медицински причини.

— Разбирам. — Тя се усмихна и огледа помещението. През високите прозорци влизаше светлина и въпреки мрачния ден стаята изглеждаше въздушна, все едно беше много по-високо от земята.

— Кой ви насочи към мен? — попита Чан.

— Моля?

— Кой ви насочи към мен? Разбирате, че човек в моето положение трябва да настоява за препоръки.

— Разбира се. Питам се дали имате много клиенти жени. — Тя отново се усмихна. В говора ѝ имаше лек акцент, но той не беше наясно какъв. Беше наясно обаче, че тя не бе отговорила на въпроса му.

— Имам всякакви клиенти. Но, моля ви, кой ви даде името ми? Питам за последен път.

Жената направо грейна в усмивка и Чан усети да го полазват предупредителни тръпки. Ситуацията не беше такава, каквато изглеждаше, нито пък жената. Дълбоко в себе си той го знаеше и се опитваше да не го забравя, но в същото време бе пленен от тялото ѝ, от прелестните усещания, които изпитваше, докато я гледаше. Смехът ѝ бе богат като тъмно вино и тя прехапа устна като жена, която се прави на ученичка, докато се стараеше да го прикове с виолетовите си очи като насекомо с карфица. Не беше сигурен дали не е успяла.

— Господин Чан, или трябва да кажа Кардинале? Името ви ме забавлява много, защото познавам кардинали. Отраснах в Равена — били ли сте в Равена?

— Не. Но бих искал да отида, разбира се. Мозайките...

— Прекрасни са. Цвят, който никога не сте виждали, а перлите — ако знаете за тях, трябва да отидете, защото иначе мисълта, че не сте ги видели, ще ви преследва. — Тя отново се засмя. — А щом ги видите, ще ви преследват още повече! Но, както казах, познавам кардинали, всъщност един мой братовчед, когото никога не съм харесвала, стана кардинал, така че ми е приятно да видя човек като вас да се нарича с това име. Защото, както знаете, се отнасям с подозрение към авторитетите.

— Не знаех.

С всяка минута Чан осъзнаваше все по-болезнено, че ризата му е измачкана, обувките му не са лъснати, че е небръснат, че целият му живот е в несъответствие с прекрасната лекота, ако не и същинско изящество, на тази жена.

— Но вие все още — простете, че настоявам — не сте ми казали...

— Не съм, разбира се, но пък вие сте така търпелив... Името ви, както и идеята къде мога да ви открия, ми бяха дадени от господин Джон Карвър.

Карвър беше адвокат, който чрез различни неприятни посредници бе наел Чан миналото лято, за да открие мъжа, направил

дете на дъщеря му. Дъщерята бе оцеляла след аборта, за който бе настоял сурово прагматичният ѝ баща, но оттогава не се бе появявала в обществото. Карвър бе направо обезумял. Чан откри мъжа в един пристанищен бордей и го достави в провинциалната къща на Карвър — не без наранявания, защото когато бе разбрал какво става, мъжът се бе съпротивлявал здравата. Бе оставил Карвър с любовника, проснат на един килим, и повече не се бе поинтересувал за изхода.

— Разбирам — каза Чан.

Беше изключително малко вероятно някой да свърже името му с това на Карвър, ако информацията не идваше от самия Карвър.

— Господин Карвър е подготвял някои договори за мен и е спечелил доверието ми — каза жената.

— Ами ако аз ви кажа, че не познавам никакъв Джон Карвър?

Тя се усмихна.

— Би било точно това, от което се боях, и ще трябва да се обърна за помощ другаде.

И зачака той да каже нещо. Чан трябваше да реши, веднага, дали да я приеме за клиент. Тя явно разбираше нуждата от дискретност, очевидно беше богата и той със сигурност би се радвал да се разсее от недовършената работа с Артър Трапинг. Седна на масата, погледна я в очите и каза:

— Съжалявам, но тъй като не познавам господин Карвър, наистина не мога да ви приема за клиент. Но като отзивчив човек, и тъй като сте били толкова път, може би мога да чуя историята ви и в замяна да ви дам какъвто мога съвет, ако желаете.

— Ще ви бъда задължена.

— Няма за какво. — Той си позволи да се усмихне. Съвсем леко. Поне засега се разбираха.

— Преди да започна: трябва ли да си водите бележки? — попита тя.

— Не е задължително.

Тя се усмихна.

— Всъщност ситуацията е проста и макар аз да не мога да я разреша, не ми изглежда особено неразрешима за човек с нужните умения. Моля ви, прекъснете ме, ако говоря прекалено бързо или изглежда, че пропускам нещо. Готов ли сте?

Чан кимна.

— Снощи в провинциалното имение на лорд Вандаариф имаше събиране, което отбелязваше годиша на единствената му дъщеря за принц Карл-Хорст фон Маасмерк — сигурно сте чували за тях и разбирате нивото на повода. Присъствах като приятелка от училище — по-скоро позната — на дъщерята, Лидия. Беше маскен бал. Това е важно, както ще видите нататък. Били ли сте някога на бал с маски?

Чан поклати глава. Предупредителните тръпки го полазиха пак. По-силни.

— Харесвам ги, но са обезпокоителни, защото маските допускат поведение извън социалната норма, особено на толкова голямо събиране, в толкова просторна къща. Анонимността е дълбока и, честно казано, може да се случи какво ли не. Сигурна съм, че няма нужда да обяснявам повече.

Чан поклати глава.

— Кавалерът ми за вечерта беше, е, предполагам, че бихте го описали като семеен приятел — малко по-възрастен от мен, в сърцето си добър човек, чиято слаба воля е станала причина за многобройни падения чрез алкохол, комар и глупави, дори неестествени удоволствия — и въпреки това, заради семейната ни връзка и неговата, според мен, вътрешна доброта, бях решила да направя каквото мога, за да го върна в по-доброто общество. Е, няма как да го кажа по-прилично. Къщата е голяма и имаше много хора. А на такова място, дори на такова място, влизат хора, които не би трябвало: без покани, непочтителни, без други цели, освен, ако мога да се изразя така, печалбата.

Чан кимна; чудеше се кога да побегне и колко хора може да е оставила тя долу на стълбите.

— Защото... — Гласът ѝ изневери и в очите ѝ блеснаха сълзи. Тя бръкна в чантичката си за кърпичка. Чан знаеше, че трябва да ѝ предложи своята, но също така знаеше как изглежда тя. Накрая жената все пак извади своята и избърса очите и носа си. — Съжалявам. Беше толкова... Сигурно често виждате хора в беда.

Той кимна. Самият той бе причинявал беди, но нямаше нужда да го изтъква.

— Сигурно е ужасно — прошепна тя.

— Човек свиква с всичко.

— Сигурно това е най-лошото. — Тя сгъна кърпичката и я прибра в чантичката. — Извинете ме, нека продължа. Както казах,

събитието бе голямо и се налагаше човек да говори с много хора, така че бях доста заета. В един момент се сетих, че от известно време не съм виждала кавалера си. Потърсих го, но го нямаше никъде. Успях да привлека общи приятели да ми помогнат и колкото можеше по-дискретно претърсихме съседните стаи в имението, с надеждата, че той просто е прекалил с пиенето и е заспал. Но открихме, господин Чан, Кардинале, че е бил убит. След като разговарях с други гости, съм сигурна, че знам самоличността на убиеца му. Това, което искам, това, което бих искала, стига да можете да поемете тази работа, е тази личност да бъде открита.

— И предадена на властите?

— Предадена на мен. — Тя срещна погледа му, без да трепне.

— Разбирам. А тази личност? — Той се намести на масата, готов да се хвърли към нея. С бръснача на гърлото ѝ щеше да успее да си проправи път през цяла фаланга причакващи го мъже.

— Млада жена. Малко над метър и петдесет, кестенява коса на букли, бяла кожа, достатъчно хубава по един обикновен начин. Беше със зелени боти и черна пътническа пелерина. От начина, по който е бил убит приятелят ми, може да се каже, че по нея е имало значително количество кръв. Казаха е, че името ѝ е Изобел Хейстингс, но това без съмнение е лъжа.

Той зададе още въпроси, но мислите му бяха другаде, опитваха се да разберат съпадението. Розамунд не знаеше нищо друго за жената — предполагаше се, че е високоплатена проститутка, иначе не беше ясно как е успяла да влезе в къщата толкова лесно, но Розамунд нямаше представа нито как е пристигнала, нито как е избягала. Попита го, просто за сведение, за обичайното му възнаграждение. Той ѝ отговори и намекна, че отново, ако можел да я приеме за клиент, щели да изберат място за срещи или за оставяне на съобщения. Тя се огледа и заяви, че Библиотеката я устройва за такива срещи и че съобщения за нея могат да се оставят в хотел „Сен Роял“. След тези думи стана и му поднесе ръката си. Той се почувства като глупак, но се наведе да я целуне.

Най-напред изпрати съобщение на Джон Карвър. Искаше потвърждение, чрез „Морския плъх“, че името му е било дадено на

млада жена в нужда. След това трябваше да хапне нещо. Не беше ял от месния пай на площад „Света Изобел“ предния ден и умираше от глад.

Тръгна на запад към Съркърс Гардън и магазините там, после спря пред една будка за вестници, като се престори, че гледа някаква обява за конни надбягвания. Като че ли никой не го следеше от Библиотеката, но това не значеше нищо — ако бяха опитни, на всяко от местата, които посещаваше, можеше да го чакат различни хора, както и в стаята му.

Хапна набързо — пак пай с месо и малка халба бира — и продължи да върви. Наближаваше четири и той вече чувстваше как денят клони към мрак, вечерният вятър ставаше студен. Чан смяташе, че има три начина на действие: първо, да се върне в „Морският плъх“ и да чака вести от Карвър или Аспиш; второ, да стои и да наблюдава хотел „Сен Роял“ и да разбере каквото може за новата си клиентка, като се започне от истинското ѝ име; и трето, да започнела обикаля бордеите. Усмихна се — изборът не беше труден.

Истината беше, че имаше смисъл да тръгне по бордеите тъкмо сега, тъй като там работният ден тъкмо започваше и имаше по-големи шансове да получи информация. Името Изобел Хейстингс беше отправна точка, защото дори да беше фалшиво, Чан знаеше, че хората се привързват към прикритията си и че ако едно фалшиво име се използва веднъж, най-вероятно ще бъде използвано пак — а ако това бе истинското ѝ име, още по-добре. Знаеше обаче, че дори Розамунд да не го е излъгала в пълния смисъл на думата, в историята има и друго. Подсказваше му го собственият му спомен за Персефона (предпочиташе това име пред Изобел) във влака. Но да се заеме с разследването на Розамунд (която и да бе тя всъщност) беше и начин да продължи да разплита интригата с Трапинг и да е в крак със собствената си уязвимост в това отношение — защото така щеше да разбере повече за къщата, за гостите, за партито, за обстоятелствата. Тя обаче не му бе казала нищо по тези въпроси. Чан цъкна ядосано с език; знаеше, че най-добрият път да се защити е също и пътят, който най-вероятно ще разкрие участието му.

Госпожа Уелс, съдържателката на „Южният кей“ седеше до прациящия огън със счетоводна книга в скута. Беше побеляла, дребна и слаба, а в работата си — рутинно грижовна и безстрастно брутална като фермер. Погледна го и попита:

- Колко време ще отнеме?
- Малко, сигурен съм.
- Колко очаквате да платите?
- Очаквах толкова.

Чан бръкна в джоба си и извади смачкана банкнота. Беше повече, отколкото трябваше да предложи, но рискът го засягаше лично, така че не му се свидеше. Пусна банкнотата върху счетоводната книга и седна на стола срещу госпожа Уелс.

— Нямам навика да давам информация за клиентите си — започна тя. Зъбите ѝ тракаха, когато говореше — много от тях бяха направени от бял порцелан, който доста противно открояваше истинския цвят на останалите ѝ собствени зъби. Чан — бе забравил колко го дразни това — вдигна ръка, за да я прекъсне.

— Не се интересувам от клиентите ви. Търся една жена, почти със сигурност проститутка, която може да познавате дори ако не работи за вас.

Госпожа Уелс бавно кимна. Чан не знаеше какво значи това, но тъй като тя не каза нищо, продължи:

— Името ѝ може би е, или поне така се нарича, Изобел Хейстингс. Боса е вероятно към метър и петдесет. С кестенява коса на букли. Най-забележителното е, че рано тази сутрин трябва да е била забелязана с черна пелерина и лице, коса и тяло, покрити със засъхнала кръв. Предполагам, че ако такова момиче се върне в този вид във вашия или в който и да е дом — макар да не е нещо нечувано, — това би породило някои коментари.

Госпожа Уелс не отговори.

— Госпожо Уелс?

Но тя отново не отговори и понечи да затвори книгата. Чан обаче светкавично грабна банкнотата. Госпожа Уелс го погледна изненадано.

— Ще се радвам да платя за това, което знаете, но не и за унизително мълчание.

Тя се усмихна бавно и преднамерено като острие, което излиза от ножницата.

— Съжалявам, Кардинале, бях се замислила. Не познавам момичето, за което говорите. Името не ми е познато и никоя от моите не се е прибрала така окървавена. Със сигурност щях да чуя и да поискам обяснение.

В очите ѝ той видя, че не му казва всичко. Върна банкнотата. Тя я взе, пхна я като отметка в тежката счетоводна книга и я затвори. Чан чакаше. Госпожа Уелс се изкикоти, особено неприятен звук.

— Госпожо Уелс?

— О, нищо — отвърна тя. — Само дете вие сте третият, който идва да пита за същото момиче.

— Аха.

— Да.

— Мога ли да попитам кои бяха другите?

— Можете. — Тя се усмихна, но не помръдна, безмълвно искаше още пари. Чан се разкъсваше. От една страна, вече ѝ бе платил много повече, отколкото трябваше. От друга, ако я нападнеше с бръснача, щеше да се наложи да се справя и с пазачите ѝ пред стаята.

— Мисля, че бях справедлив към вас, госпожо Уелс... нали?

Тя отново се изкикоти.

— Така е, Кардинале, и вярвам, че и за в бъдеще ще е така. Другите не бяха така... почтителни. Затова ще ви кажа, че първо сутринта дойде една млада жена, която твърдеше, че е сестра на въпросната личност, а вторият — само преди час — беше мъж с униформа, войник.

— Червена униформа?

— Не, черна беше. Цялата черна.

— А жената? — Той се опита да си представи Розамунд. — Висока ли беше? Черна коса? Виолетови очи? Красива?

Госпожа Уелс поклати глава.

— Не беше чернокоса. Светло кестенява. И беше доста хубава, ако не се броят изгарянията по лицето ѝ. — Госпожа Уелс се усмихна. — Около очите. Да се случи нещо толкова ужасно. Те са прозорците към душата, нали знаете?

Чан тръгна ядосан към „Морският плъх“. Да научи, че не е единственият, който иска да намери тази жена, беше едно, но двойно по-вбесяващо беше, че самият той е толкова близо до страшно изобличаване — независимо дали беше убил Трапинг, или не, лесно можеше да увисне на въжето. Беше замаян от подозрения.

Стигна таверната почти по тъмно. Нямаше съобщение от Джон Карвър. Тъй като не искаше да попита направо клиента си, Чан тръгна към следващия вероятен публичен дом, близо до съда. Беше известен

като „Втората пейка“, не беше прекалено далеч и беше в относително безопасен район. По пътя можеше да си избистри главата.

Не бе чудно, че госпожа Уелс не познава неговата Персефона. Когато я бе видял във влака, тя създаваше ясното усещане, че начинът, по който изглежда, е необичаен за нея, независимо каква история се крие зад него. Буклите ѝ говореха за известна грижа — вероятно за помощта на прислужница. Това значеше „Втората пейка“ или дори третия публичен дом, който имаше предвид, „Старият палат“. Те съответно предлагаха все по-висока класа проститутки и обслужваха все по-висока класа клиенти. Всеки публичен дом беше прозорец към определен слой от градската търговия с плът. Самият Чан можеше да посещава „Палата“ само когато имаше много пари и дори тогава само заради услугите, които вършеше на управителя. Противната природа на „Южният кей“ само повдигаше въпроса как другите двама, които я търсеха, бяха намерили бардака и бяха решили да отидат там. За войника разбираше, но жената — сестра ѝ? Нямаше много начини една жена да знае за съществуването на подобно място, защото „Южният кей“ бе почти невидим за по-голямата част от населението. Ако например Розамунд знаеше за него, това щеше да го изненада повече от лично писмо от папата. Но другите, които я търсеха, го знаеха. Кой бяха и на кого служеха? И коя беше жената, която търсеха всички?

Това не подкрепяше разказа на клиентката му за злощастния ѝ убит приятел, който не можеше да бъде изключен като невинен. Около него се въртяха други неща — наследство? Титла? Обвинение? — които тя бе премълчала в разговора им. Чан се върна мислено във влака, вгледа се в неразгадаемите сиви очи. Дали гледаше убийца, или свидетелка? И ако тя беше убила... като убийца или за да се защити? Всяка възможност променяше мотивите на тези, които я търсеха. Никой не бе отишъл в полицията и дори такава да бе изричната настоятелна молба на Робърт Вандаариф, това хвърляше сянка на съмнение върху добрите им намерения.

Не че добрите намерения бяха нормална част от живота на Чан. „Втората пейка“ бе бардакът, в който обикновено ходеше, макар това да бе свързано повече с желанието му да плати срещу вероятността да се зарази с нещо, отколкото с някакви специални качества на заведението. Все пак познаваше персонала и настоящия управител — дебел мазен тип с бръсната глава на име Юргинс, който носеше

безброй големи пръстени — според Чан картинка на съвременен дворец евнух.

След няколко тихи думи с мъжа на вратата Чан бе въведен в стаята на Юргинс, цялата в гоблени и осветена от кристални лампи с всевъзможни деликатни пискюли. Въздухът бе пропит с благовония. Юргинс седеше на бюрото си. Познаваше Чан достатъчно добре, за да го приеме насаме, но и да остави вратата отворена с един телохранител наблизо. Чан седна срещу него, извади банкнота и му я показа. Юргинс нетърпеливо потропваше с пръсти по бюрото.

— Какво мога да направя за вас днес, Кардинале? — Кимна към банкнотата. — Официална молба за нещо изискано? За нещо... екзотично?

Чан се насили да се усмихне мило.

— Работата ми е по-проста. Търся една млада жена, чието име може би е Изобел Хейстингс и която вероятно се е върнала тук — или в някое друго заведение — рано тази сутрин, с черна пелерина и силно окървавена.

Юргинс се намръщи и кимна.

— Та значи търся нея.

Юргинс отново кимна. Чан срещна погледа му и бавно се усмихна. По някакъв естествен подлизурски импулс Юргинс също се усмихна.

— Освен това — Чан направи пауза, за да подчертае думите си — се интересувам от другите двама, които вече са изгубили времето ви да питат за нея.

Юргинс се ухили широко.

— Разбирам. Разбирам. Вие сте умен човек, Кардинале, винаги съм го казвал.

— Предполагам, че са били мъж с черна униформа и жена с кестенява коса, добре облечена, с... изгаряне с някаква странна форма около очите. Прав ли съм?

— Да! — Юргинс се ухили. — Той дойде рано сутринта — събуди ме. А тя — малко след обяда.

— И какво им казахте?

— Това, което ще трябва да кажа и на вас, опасявам се. Името не ми говори нищо. И не съм чувал за такова окървавено момиче нито от тук, нито от други домове. Съжалявам.

Чан се наведе напред и пусна банкнотата на бюрото.

— Няма значение. Не очаквах да знаете. Кажете ми за другите двама.

— Бяха каквито вие казахте. Мъжът бе някакъв офицер — не се интересувам от военните, нали знаете — някъде ваша възраст, доста настоятелен и зъл тип. Не схващаше, че не съм под негово командване, ако ме разбирате. Жената каза, че била сестра на момичето, беше доста красива, както казахте, с изключение на изгореното. Но пък ние имаме клиенти, които харесват точно такива неща.

— А какви са имената им, или имената, с които ви се представиха?

— Офицерът каза, че е майор Блак. — Юргинс се ухили самодоволно на очевидно фалшивото име. — Жената се представи като госпожа Марчмур. — Изкиска се със зловеща наслада.

— Както казах, щях да се радвам да ѝ предложа работа, ако не беше деликатността на случая, че сестра ѝ е в неизвестност и така нататък.

„Втората пейка“ и „Старият палат“ се намираха в двата края на северния бряг и пътят му към втория бордей минаваше достатъчно близо до „Морският плъх“, така че той реши да се отбие и да види дали Карвър не е пратил съобщение. Не беше. Нетипично за Карвър, който се смяташе за толкова важен, че държеше подръка пратеници и куриери по всяко време. Може би беше в провинцията, което намаляваше вероятността между предната вечер и днешния ден Розамунд да е получила препоръки от него. Чан изтика тази мисъл от главата си. Беше притиснал Юргинс за подробности за униформата на офицера — сребърни нашивки и странен полкови знак на вълк, който поглъща слънцето — и можеше да се върне в Библиотеката точно преди да затвори. Но реши, че е по-важно да иде в „Палата“, колкото и малка да бе вероятността майорът и сестрата да са там. Лесно можеше да открие полка и да идентифицира офицера на сутринта, ако все още беше важно.

Пред „Морският плъх“ спря и огледа дрехите си колкото можеше по-обективно. Не ставаха. Трябваше да мине през стаята си, за да се преоблече — „Палатът“ имаше критерии за клиентите си. Изруга заради забавянето и забърза по тъмната улица.

Когато обаче стигна до сградата, видя, че вратата е разбита. Побутна я леко и тя се отвори с обичайното си скърцане.

Огледа слабо осветеното стълбище. В сградата бе тихо. Потропа с бастуна по вратата на хазайката. Госпожа Шнайдер обичаше джин, но още беше раничко да се е натряскала до безсъзнание. Натисна бравата — заключено.

Заизкачва се по стълбището. Движеше се бързо и тихо, държеше бастуна пред себе си. На всяка площадка поглеждаше вратите. Всички изглеждаха заключени, обитателите им бяха притихнали. Може би ключалката просто беше изритана от някой забравил ключа си наемател? Възможно беше, но вродената подозрителност на Чан нямаше да се успокои, докато не стигнеше до своята врата на шестия етаж... а тя зееше широко отворена.

Чан бързо дръпна дръжката на бастуна и дългото острие лъсна. Другата част хвана така, че да може да я използва като тояга или за да отбива удари. Заслуша се. Чуваше шума на града, слабо, но ясно. Прозорецът му беше отворен, което значеше, че някой е излязъл на покрива — за да избяга или за да души наоколо. Продължи да чака, очите му не се откъсваха от вратата. Който и да беше вътре, го бе чул да се качва по стълбите и сигурно го чакаше да влезе... и вероятно губеше търпение също като него.

Накрая чу от тъмната стая ясно шумолене. И пак. После изпляскаха крила. Гълъб. Беше влетял през отворения прозорец. Чан отвратено се намръщи и тръгна към вратата.

Влезе, усети движение вляво и инстинктивно — и понеже познаваше стаята — се хвърли надясно в ъгълчето между високия гардероб и стената, като вдигна бастуна пред себе си. Острието на сабята, която замахна към него иззад вратата, блесна на лунната светлина откъм прозореца. Той блокира с бастуна и се хвърли към нападателя, протегнал дясната си ръка право напред.

Мъжът изпъшка от болка и Чан усета как острието прониква дълбоко. Пусна бастуна и хвана ръката, с която мъжът държеше сабята, за да се предпази. С дясната си ръка измъкна дългата тънка кама и бързо го наръга още три пъти като игла на шевна машина; завърташе камата, докато я вадеше. На третия удар усети как силата напуска китката на мъжа, отпусна хватката си и отстъпи назад. Мъжът се

строполи на пода и изхърка. Щеше да е по-добре да го беше разпитал, но нямаше какво да се прави.

Когато се стигнеше до насилие, Чан беше реалист. От опит знаеше, че няма място за грешка и че често не става дума толкова за късмет, колкото за сила на волята. Твърдата решителност бе жизненоважна и всяко колебание бе смъртоносна грешка. Всеки би могъл да загине от ръката на друг, независимо от обстоятелствата, и винаги съществуваше възможността човек, който никога не е хващал сабя, да направи с нея нещо, което не би очаквал никой нормален фехтовач. През живота си беше налагал и бе понасял всякакви наказания и не хранеше илюзията, че уменията му ще го защитават винаги и от всички. Точно в този момент имаше късмет, че желанието да запази тишина беше изправило противника му пред избор — вместо револвер бе използвал оръжие, смешно неподходящо за убийство в толкова тясно помещение. Но ако той не го бе наръгал, а бе побягнал, вторият удар на сабята щеше да го покоси.

Запали лампата, видя гълъба и — чувстваше се особено глупаво да заобикаля мъртвеца — го изгони. Стаята не беше много разхвърляна. Беше претърсена внимателно, но не бяха искали да унищожат нищо, и тъй като вещите му бяха малко, той бързо щеше да ги сложи по местата им. Приблужи се до все още отворената врата и се послуша. Откъм стълбището не се чуваше нищо, което значеше, че или никой не е чул, или че наистина е сам в сградата. Затвори вратата — беше избита като онази на входа — и я подпря с един стол. Чак тогава коленичи, избърса камата в униформата на мъжа и я плъзна в бастуна. Подпря го до стената и погледна нападателя си.

Беше младеж с къса руса коса, черна униформа със сребърни нашивки, черни ботуши и сребърен знак на вълк, който поглъща слънцето. На дясното му рамо имаше сребърен еполет — лейтенант. Чан бързо претърси джобовете му и намери само малко пари (които взе) и носна кърпа. Огледа тялото по-внимателно. Първият му удар беше попаднал в ребрата от едната страна. Следващите три бяха под гръдния кош и в белите дробове, ако се съдеше по кървавата пяна на устата на мъжа.

Въздъхна. Не познаваше тази униформа. Ботушите говореха за кавалерист, но офицерите можеха да носят каквито искат обувки, а кой младеж, достатъчно глупав да стане военен, не би искал и високи

черни ботуши? Вдигна сабята. Беше скъпа, идеално балансирана и ужасно остра. Дължината, плавната извивка и ширината на острието я правеха оръжие за конници, за посичане. Може би лека кавалерия — не и хусар, ако се съдеше по униформата му, по-скоро драгун или улан. Войска за бързо реагиране и разузнаване. Чан се наведе над тялото и разхлаби ножницата. Прибра сабята в нея и я хвърли на сламеника. Щеше да се отърве от тялото, но ако му потрябваха пари, можеше да изкара нещо от сабята.

Нервите му най-сетне се успокояваха до по-нормално състояние на предпазливост. Последното, което искаше сега, бе да губи време да се оправя с някакъв труп. Нямаше представа колко е часът, но знаеше, че колкото по-късно стигне в „Палата“, толкова по-трудно ще е да говори с управителя и толкова повече преднина ще имат съперниците му. Позволи си да се усмихне при мисълта, че поне един от тези съперници ще го мисли за мъртъв, но знаеше, че в такъв случай майорът ще очаква вест — без съмнение скоро — от този млад агент. Значи със сигурност можеше да очаква второ посещение в най-близко бъдеще, този път със сила. Не беше в безопасност в стаята си, докато нещата не се уталожеха, което означаваше, че ще му се наложи да се отърве от тялото веднага, защото наистина не искаше да го остави така — вероятно за дни. Обонянieto му не беше чак толкова слабо.

Бързо се приведе в приличен вид за „Старият палат“: обръсна се, изми се в легена и смени дрехите си — чиста бяла риза, черни панталони, вратовръзка и жилетка. Взе парите, които държеше скрити в стаята, и три книги със стихове (включително „Персефона“), среса все още мократа си коса пред огледалото. Смачка старата си носна кърпа и я хвърли, после пхна една чиста и бръснача си в джоба на палтото. Отвори прозореца и излезе, за да види дали близките прозорци светят. Не светеха. Върна се в стаята, хвана трупа под мишниците, измъкна го на покрива и го завлече чак до другия край. Погледна надолу към купчината боклук до вечно затлачената канавка, праметна тялото през ръба и го бутна. Ако имаше късмет, нямаше да разберат веднага дали е паднал, или е бил убит на улицата.

Върна се в стаята, взе бастуна и сабята, духна лампата и пак тръгна по покривите. На петата сграда, която беше необитаема, разби една капандура и се спусна в тъмнината. Опипа дървения под, намери една разхлабена дъска и скри сабята под нея. Може би никога нямаше

да се върне да я вземе, но пък вероятно други войници щяха да претърсят стаята му и колкото по-малко неща откриеха от падналия си другар, толкова по-добре. Отново заопипва в тъмното и намери стълбището за долния етаж. След няколко секунди се озова на улицата, все още в приличен вид. Още една душа тежеше на съвестта му.

Публичният дом беше кръстен така заради близостта си до истинска кралска резиденция, изоставена — укрепените ѝ стени бяха безкрайно демодирани — преди почти двеста години. Отначало се използвала за дом на незначителни царски особи, после за военно министерство, след това за оръжеен склад, а накрая и понастоящем — като седалище на Кралския институт за наука и изследвания. Макар да изглеждаше, че подобна организация едва ли би насърчавала процъфтяването на бардак наблизко, всъщност разнообразните занимания на Института се подкрепяха почти до едно, в дух на съревнование, от най-заможните личности в града, като всеки искаше пръв да финансира някое изобретение и откритие, за да остане името му навеки свързано с нещо трайно и полезно. В замяна членовете на Института се бореха помежду си да привличат благодетели: двете общности — на привилегированите и на учените — бяха създали помежду си цял отрасъл, чиято икономика се градеше на ласкателството, фаворитизма и обилната консумация, която произтичаше и от двете. И съответно „Старият палат“ процъфтяваше.

Сградата беше сгушена между дълъг цяла пресечка ред еднакви солидни къщи от сив камък. Входът бе в зеленина и ярко осветен. От улицата се влизаше през желязна врата и покрай будка с охрана. Чан застана така, че да се вижда ясно, изчака да отключат и тръгна към самата къща. Вътре бе топло и светло, чуваше се музика и далечен изискан смях. Хубава млада жена дойде да му вземе палтото. Той отказа, но ѝ даде бастуна си и една монета. Отиде в дъното на фоайето, където кльощав мъж с бяло сако и с бележник в ръка го погледна с изражение, което беше на ръба на благоразумно развеселеното.

— Идвам при мадам Крафт — каза Чан.

— Не съм сигурен, че е свободна. Всъщност съм сигурен, че не е.

— Важно е — каза Чан и го прикова с поглед. — Ще платя за времето ѝ, колкото тя прецени. Казвам се Чан.

Мъжът присви очи, огледа още веднъж Чан от главата до петите, кимна, надраска нещо на малко зелено листче, пхна го в един кожен цилиндър и мушна цилиндъра в една медна тръба на стената. Чу се задавено съскане и цилиндърът изчезна. Минаха няколко минути. Мъжът не обръщаше никакво внимание на Чан. С внезапен звън коженият цилиндър се появи от друга тръба и тупна в медното коритце под нея. Мъжът го взе, измъкна от него листче синя хартия и го прочете. Погледна Чан с безизразна физиономия, която все пак излъчваше презрение, и каза:

— Оттук.

В кабинета на мадам Крафт имаше едно-единствено бюро, върху което бе сложена голяма черна дъска, разчертана на колонки и снабдена с дървени летвички с пробити в тях дупки, така че по дължината на колоните да могат да се пхат разноцветни пръчици, които да отбелязват редовете. Приличаше на огромна решетка. Дъската вече беше изписана с имена и числа и изпъстрена с пръчици. Чан я беше виждал и преди и знаеше, че отговаря на стаите в дома, на дамите (или младежите) на работа и на отрязъците време и че всяка вечер я изтриват и чертаят наново. Зад бюрото с тебешир в едната ръка и мокра гъба в другата стоеше Маделин Крафт, управителката — а някои твърдяха и същинската собственица — на „Старият палат“. Бе добре сложена, на неопределена възраст и беше облечена в семпла рокля от синя китайска коприна, която приятно подчертаваше златистия ѝ тен. Не беше толкова красива, колкото неустоима. Чан беше чувал, че била от Египет или може би от Индия и си била проправила път от най-скромните стаи на бордея до настоящата си позиция с дискретност, интелигентност и безскрупулни интриги. Да, тя несъмнено беше много по-влиятелна от него. Високопоставени личности от цялата страна ѝ бяха дълбоко задължени заради мълчанието и услугите ѝ и съответно бяха на нейно разположение. Мадам Крафт вдигна поглед от работата си и кимна към един стол. Чан седна. Тя остави тебешира и гъбата, избърса пръсти в роклята си и отпи глътка чай от бяла чаша от китайски порцелан. Не седна.

— Тук сте заради Изобел Хейстингс.

— Да.

Маделин Крафт не отговори и той прие това като подкана да продължи.

— Помолиха ме да я намеря — дама, която се прибира посред нощ, опръскана с кръв.

— Откъде се прибира?

— Не ми казаха. Подразбираше се, че кръвта е достатъчно, за да се забележи.

— От кого се прибира?

— Не ми казаха, но се предполага, че кръвта е негова.

За момент тя се замисли. Чан разбираше, че не мисли какво да му каже, а преценява дали да му каже това, което си мисли.

— Във вестника пише за един безследно изчезнал — каза тя накрая.

— Полковникът на драгуните. — Чан кимна разсеяно.

— Може ли да е бил той?

Той отговори колкото можеше по-небрежно:

— Напълно е възможно.

Тя пак отпи от чая.

— Разбирате — продължи Чан, — че съм откровен.

Това я накара да се усмихне.

— Защо да го разбирам?

— Защото ви плащам, а вашите сделки са честни.

Извади от портфейла си три нови банкноти и ги остави на черната дъска. Маделин Крафт ги взе и ги пусна в една отворена дървена кутия до чашата си с чай.

— Боя се, че нямам много време.

Чан кимна и каза:

— Доколкото разбирам, клиентът ми иска отмъщение.

— А вие? — попита тя.

— Първо: да разбере кой още търси тази жена. Зная кои са агентите — офицерът и „сестрата“, но не и кого представляват.

— А второ?

— Зависи. Те очевидно вече са идвали тук да ви задават въпроси — освен ако вие сама не сте замесена в тази история.

Тя леко наклони глава на една страна и след миг размисъл седна зад бюрото. Взе чашата за още една глътка, после я задържа с две ръце пред гърдите си. Гледаше го спокойно.

— Добре — започна тя. — Като начало, не зная името и не познавам жената. Никой в моя дом — или от гостите — не се е появявал в малките часове тази нощ с кръв по себе си. Дори попитах. После, майор Блах бе тук днес следобед. Казах му същото, което и на вас.

Произнесе името не като Юргинс или Уелс, а все едно беше чуждестранно... майорът с акцент ли говореше? Другите не го бяха споменали.

— А сестрата?

Тя се усмихна заговорнически.

— Аз поне не съм виждала никаква сестра.

— Жена с белези по лицето, изгаряне, твърди, че е сестра на Изобел Хейстингс, нарича се госпожа Марчмур...

— Не съм я виждала. Може би тепърва ще дойде. Може би не знае за този дом.

— Невъзможно. Била е преди мен в други два дома, а по-скоро би познавала този.

— Сигурна съм, че е така.

Чан се замисли за момент. Госпожа Марчмур беше знаела за другите два публични дома, беше подминала този... Стигна до очевидното заключение — не беше дошла тук, защото щяха да я познаят.

— Може ли да попитам дали някоя жена от вашия дом наскоро е... преминала в други институции, вероятно без вашето съгласие? Със светлокестенява коса?

— Да, има такава.

— Възможно ли е да търси обляна в кръв роднина?

— Едва ли. — Тя изпुфтя презрително. — Но казахте, че има изгаряния по лицето?

— Вероятно пресни.

— Би трябвало. Маргарет Хук я няма от четири дни. Дъщеря на разорен фабрикант. Не биха я познали в никой от по-долнопробните домове.

— Има ли сестра?

— Никого си няма. Но изглежда, е открила нещо. Ако успеете да ми кажете какво е — или кого, — ще бъда добре разположена.

— Имам подозрения. Затова разговаряме.

— Разговаряме, защото един от редовните клиенти на Маргарет Хук в момента е в дома ми.

— Разбирам.

— Тя приемаше много хора. Но всеки, който иска да научи това, което би могло да се научи... както казах, нямам много време за разговори.

Чан кимна и стана, но тя го спря. Гласът ѝ бе и по-тих, и по-настойчив:

— Кардинале? Вашата роля в това?

— Мадам, аз съм само агент на други.

Тя го изгледа изпитателно.

— Майор Блах наистина пита за госпожица Хейстингс. Но също така търсеше информация за мъж в червено, наемник, може би дори съучастник на това окървавено момиче.

Чан усети предупредителна тръпка. Мъжът явно бе питал и госпожа Уелс и Юргинс, а те не му бяха казали нищо. Бяха се смели зад гърба му.

— Колко странно. Аз, разбира се, не мога да обясня този интерес, освен ако той не е следил моя клиент и не ни е видял да разговаряме.

— Аха.

— Ще ви съобща каквото открия. — Той отиде до вратата, отвори я и се обърна. — Коя дама от дома ви забавлява клиента на Маргарет Хук?

Маделин Крафт се усмихна с капчица съжаление.

— Анжелик.

Чан се върна в предната част на дома, взе си бастуна и въоръжен с него — и необезпокояван от персонала, който като че ли разбираше, че нещата са уредени, — отиде при мъжа в бяло, който държеше друго синьо листче. Преди да успее да го заговори, мъжът се наведе напред и прошепна:

— По задното стълбище. Чакайте под стълбата, после ще можете да тръгнете след тях. — Усмихна се — Крафт го бе приела, значи и той го приемаше. — Освен това ще можете да си тръгнете незабелязано.

Чан бързо мина през централната част на къщата, покрай широките мамещи арки, които разкриваха различни пленителни гледки на удобство и разкош, храна и плът, смях и музика — и стигна до задната врата. Пазачът — огромен широкоплещест мъж — му я отвори почти с поклон.

Чан слезе по няколкото стъпала, отвори вратата под стълбите и се пхна в ниското тясно килерче. Добре поне, че имаше столче. Той дръпна вратата, седна и зачака в тъмнината. Чувстваше се глупаво.

Разговорът всъщност беше породил още повече въпроси. Той знаеше, че срещата му с Розамунд в залата с картите не беше наблюдавана, така че Блак трябваше да е разбрал за него от другаде — от някой друг информатор, ако го бе видял в имението на Вандаариф, или, трябваше да признае, от самата Розамунд. Ако госпожа Марчмур бе Маргарет Хук, тогава имаше опасност и Анжелик да изчезне — макар че подозрението не бе спряло Маделин Крафт да приеме редовния клиент, който би могъл да е причина за това. Дали това значеше, че клиентът не е така важен като друга група или друга сила, все още скрита в сенките — информация, която тя се надяваше, че Чан ще успее да измъкне? Чан разтърка очи. За един ден беше попаднал в сянката на едно убийство, беше извършил друго и се беше изправил срещу поне три различни загадъчни групи — четири, ако броеше Розамунд, — без изобщо да знае какви са залозите. А нищо от това не го приближаваше към откриването на Изобел Хейстингс, която с всяка минута ставаше все по-загадъчна.

Чу как вратата се отвори и тежки стъпки заслизаха по стъпалата над главата му. Чу мъжки глас, но не можеше да различи думите заради стъпките — предположи, че групата е най-малко от трима души, може би повече. Щом гласът и стъпките заглъхнаха в коридора, той внимателно отвори вратата и се измъкна.

На ъгъла спря, вслуша се и отново чу гласа — нисък и странно глух, — но не чу думите, заглушени от дрънкането на ключове. Клекна и се осмели да надникне иззад ъгъла; знаеше, че ако някой гледа назад, по-трудно ще забележи око на по-ниска от обичайното височина. Групичката стоеше на десетина метра от него пред обкована с желязо врата. Четирима. Млад мъж с рядка пригладена кестенява коса; дребосък с пепелносиво палто, който се беше навел към вратата и се опитваше да намери точния ключ; висок широкоплещест мъж с дебело

кожено палто, който нетърпеливо почукваше с бастуна си по земята и говореше на четвъртия в групата — четвъртата всъщност, очевидно Анжелик. Тя обаче не реагираше на думите му, а гледаше безизразно ръцете на елегантния мъж в сиво, който опитваше ключ подир ключ. Най-сетне ключалката превъртя, мъжът отвори вратата и се обърна към другите с нервна усмивка. Беше Харалд Крабе.

Мъжът с коженото палто отвори джобния си часовник и се намръщи.

— Къде е той, по дяволите? Гласът му стържеше като метал. Обърна се към третия мъж и изсъска злобно: — Доведете го.

Чан се дръпна зад ъгъла и отчаяно се заоглежда къде да се скрие. Нямаше къде. Погледна нагоре и май извади късмет — две тръби минаваха по дължината на коридора под високия таван. Вече чуваше приближаващите се стъпки — и изведнъж чу друг глас:

— Баскомб!

— Да, сър?

— Чакай малко. — Тонът на Крабе (нямаше кой друг да е) се промени — явно вече говореше на мъжа с коженото палто. — Още минутка. Предпочитам да не му показваме нарастващото си недоволство, а и да не му доставяме удоволствието да разбере за него. Освен това — гласът му отново се промени и стана неприятно захаросан — наградата му е при нас.

— Не съм ничия награда — каза Анжелик. Гласът ѝ беше тих, но твърд.

— Не си, разбира се — увери я Крабе. — Но той няма защо да го знае, докато не приключим.

Докато се изкатерваше върху тръбите, Чан видя как някой слиза по стълбите. Щяха да го видят всеки момент. Той легна по корем напъряко на тръбите и бързо прибра полите на палтото си, за да не висят. Погледна отчаяно надолу. Бастунът му бе подпрян до стената, където го беше оставил, за да надникне зад ъгъла. Не можеше да направи нищо. Те идваха! Бяха ли го чули? След миг видя Баскомб да излиза иззад ъгъла. Спря само на сантиметри от бастуна. Стъпките от другата страна се приближаваха — стъпки на двама души.

— Господин Баскомб! — извика единият, жизнерадостен поздрав, прекалено сърдечен (или нелеп) заради факта, че те най-вероятно се бяха разделили само за около пет-шест минути. Но тонът

подчертаваше, че участват заедно в едно приключение, в една вечер — и заявяваше кой е водачът тази вечер.

Двамата новодошли минаха точно под Чан и той замръзна, затаил дъх. Единият — наконтен тип с черен фрак, щръкнали червени бакенбарди и дълга гъста къдрава рижа коса (очевидно този, който бе извикал), крепеше другия, който плетеше крака — той бе по-висок, по-слаб, със стоманеносиня униформа и шапка със синьо перо, с медали на гърдите и високи ботуши, които безмилостно затрудняваха пиянската му походка. Когато се приближиха, Баскомб го подхвана от другата страна и тримата се скриха зад ъгъла.

Чан остана на тръбите, докато не чу желязната врата да се затваря, после увисна на ръце и скочи на земята. Поотупа се — тръбите бяха мръсни — и си взе бастуна. Сгълча се, че така глупаво се е оставил да попадне в капана. Знаеше, че го бе спасил униформеният, чието пиянско препъване бе отвлякло вниманието от всичко останало. Замисли се за разговора между мъжа с коженото палто и Крабе; кого от двамата бяха чакали — пияния офицер или шумното конте? И въпреки че се съпротивляваше на тази мисъл, защото тя не водеше доникъде, а само нарушаваше спокойствието му... се питаше кой от всичките има претенции към Анжелик?

Беше дошла от Макао още дете. Сираче. Баща ѝ, португалски моряк, бил убит при бой с ножове. Майка ѝ била китайка. Външността ѝ прониза Чан още в мига, когато я видя в главната стая на „Южният кей“, където беше намерила нещо като дом след жестокостите на общественото сиропиталище. Екзотичната ѝ красота и странно завладяващата ѝ резервираност я бяха издигнали от онази мизерна дупка първо до „Втората пейка“, а после, миналата година, на зрялата възраст седемнайсет, и до парфюмираните висоти на „Старият палат“, след като мадам Крафт бе откупила договора ѝ срещу необявена сума. Това я бе извело извън обсега на Чан. Не беше говорил с нея от пет месеца. Разбира се, и преди не си бяха говорили много. Той поначало не беше по приказките, още по-малко с жена, към която бе възможно да изпитва истински чувства. Макар да бе наясно с особеното място, което тя заема в неговото — не можеше да каже „сърце“, защото какво беше това в живот като неговия (може би „съществуване“ бе по-

точната дума), той не казваше нищо. А и тя като него предпочиташе мълчанието. Професионално мълчание — с широка усмивка, податливо тяло и невъзможно далечни очи. В опустошаващите моменти на онова, което минаваше за интимност, Анжелик бе неизменно любезна и опитна, но му позволяваше да зърне само частица от безграничния си вътрешен пейзаж, който държеше дълбоко скрит — зърване, което пронизваше... хм, сърцето на Чан.

Ключалката беше стара и служеше повече да забави преследвача, отколкото да го спре. Вторият шперц стана и Чан бавно отвори вратата — беше добре смазана и не изскърца — и влезе в тъмнината. Затвори, без да заключва, и се заслуша. Тези, които следваше, вървяха бавно. С пияния и Анжелик в това нямаше нищо чудно — обувките и роклята ѝ не бяха най-подходящото облекло за тъмен павиран тунел. Чан вървеше тихо, вдигнал бастуна пред себе си, лявата му ръка докосваше стената. Тунелът не беше много дълъг — вероятно минаваше под алеята и следващата група сгради. Чан бързо се опита да определи посоката — първо стълбите, после проходът, ъгълът, после тъмният тунел, който като че ли съвсем леко завиваше наляво... къщите зад бордеа бяха допълнителни сгради на Института.

Напред се чу метално почукване (бастунът на едрият мъж?), което рязко отекна в тунела. Чан чу как изсцрака ключалка, чу остро издрънчаване на верига, изхлузена от метална халка, и после проскърцването на тежки панти. В мрака се процеди оранжева светлина.

Шестимата стояха в основата на ниско каменно стълбище, а над тях имаше отворен капак като на изба. Няколко мъже с фенери помогнаха на шестимата да излязат. Не затвориха — може би щяха да върнат Анжелик? — така че Чан се възползва от възможността да се качи по каменните стълби и да погледне. Над него, почти призрачни на лунната светлина, се виждаха голите клони на някакво дърво.

Надигна се още малко и видя, че тунелът извежда на широка поляна между сградите на Палата. Групичката вече се отдалечаваше. Чан се измъкна от тунела — все едно излизаше от гробница — и се запромъква след тях.

Прозорците на околните сгради бяха тъмни — той нямаше представа каква част от Палата всъщност използват хората от Института, нито по какъв начин, така че можеше само да се надява да

остане незабелязан. Меката трева поглъщаше шума от стъпките му. Виждаше накъде е тръгнала групата — към друг мъж с фенер, който стоеше, за да показва входа на някаква странна постройка в центъра на двора.

Беше едноетажна, без прозорци и доколкото Чан виждаше, кръгла. Шестимата и водачите им стигнаха входа и влязоха. Мъжът, който ги бе чакал пред вратата, остана там. Чан спря зад едно дърво на двайсетина метра от постройката. Пазачът не помръдваше. Чан огледа двора: питаше се дали може да заобиколи кръглата постройка и да види дали няма друга врата, прозорец или достъп през покрива. Реши да чака с надеждата, че пазачът ще влезе или че някой от групата ще излезе.

А самата група бе озадачаваща. Той не познаваше никого, освен Крабе и Анжелик. Онзи Баскомб бе лакей или на заместник-министъра, или на мъжа с коженото палто, не беше ясно чий — също толкова неясно бе и кой от тях двамата е по-висш. Последните двама бяха загадка: от позицията си на тавана той не бе успял да разгледа лицата им нито подробностите на униформата на пияния. Очевидно имаше някаква връзка със събирането в дома на Робърт Вандаариф — Крабе бе присъствал и на двете места. Дали някой от тях бе ухажвал Маргарет Хук по същия начин, както сега ухажваха Анжелик? Маргарет Хук, която сега търсеше Изобел Хейстингс (която също бе присъствала у Вандаариф) и която имаше същите белези като мъртвия Артър Трапинг? Пресни белези, също като тези на Трапинг, които той бе получил в минутите след като бе напуснал главния прием и преди Чан да го открие на пода. Това поне му показваше, че самите белези не са причина за смъртта на Трапинг, тъй като жената очевидно беше жива. Най-важна бе разнородната природа на групата, сплотена от някаква обща цел — цел, която може би само като допирателна бе причинила смъртта на Артър Трапинг и бе довела до търсенето на Изобел Хейстингс. Чан се съмняваше, че я търсят за отмъщение. Неговата Персефона може и наистина да бе убила приятеля на Розамунд, кръвта все пак беше дошла отнякъде, но явно я гонеха заради това, което бе видяла.

Пазачът изведнъж се обърна с гръб към Чан и след миг той чу стъпки от другия край на двора. Към светлината на фенера се приближаваше слаб рус мъж с дълъг тъмен шинел с два реда сребърни

копчета и еполети. Ръцете му бяха склучени зад гърба. Пазачът извика и мъжът спря на няколко метра, кимна отсечено и изтрака с пети за поздрав. Бе гладко избръснат и носеше монокъл. Явно искаше да влезе, но прие отказа на пазача. В следващия миг обаче светкавично измъкна иззад гърба си блестящ черен пистолет, насочи го право към лицето на пазача и тихо каза нещо. Пазачът остави фенера на земята и се обърна към вратата. Мъжът вдигна фенера и опря пистолета в гърба му. Пазачът отключи и двамата потънаха вътре.

И не затвориша. Чан бързо изтича до вратата и предпазливо надникна. Видя стълбище, което слизаше няколко нива под много стръмен наклон. Постройката бе дълбоко вкопана в земята и Чан мярна долу двата силуета и проблясващата светлина на изчезващия фенер. Огледа двора, стисна бастуна си и заслиза. Движеше се бавно и тихо, във всеки момент бе готов да изскочи пак навън. Пак се оказа в тесен коридор, оставен на милостта на всеки, който се появи над или под него, но ако искаше информация, нямаше друг начин. Малко преди най-долната площадка спря и се ослуша. Чуваше далечен разговор, но думите бяха неразбираеми. Погледна нагоре. Нямаше никого. Продължи да слиза.

Стълбите свършваха в кръгло фойе, което се извиваше и в двете посоки, все едно образуваше пръстен около голямо централно помещение. Гласовете идваха от лявата страна, така че Чан тръгна към тях, като се долепи към вътрешната стена. След двайсетина метра спря, защото изведнъж — сякаш бе минал през някаква врата — започна да чува гласовете идеално.

— Не ме е грижа за неудобството. — Гласът беше ядосан. — Той е в несвяст.

Акцентът приличаше на германски, но може и да беше друг — датски? Норвежки? След миг се разнесе отработеният глас на опитния дипломат Харалд Крабе:

— Докторе, разбира се... вие трябва да изпълнявате дълга си, съвсем разбираемо е, дори похвално. Ще разберете обаче... деликатността, времето. Има изисквания — дълг, — които се съревновават. Вярвам, че всички тук сме приятели...

— Отлично. Значи най-приятелски ви пожелавам приятна вечер — отвърна докторът. В отговор се чу издрънчаване на стомана — някой извади сабя — и щракване от зареждането на пистолети. Чан си

представяше безизходното положение. Това, което не можеше да си представи, бяха залозите.

— Докторе — продължи Крабе по-настойчиво, — подобно стълкновение не ни приляга, а и желанията на младия ви господар, ако можехме да ги оповестим...

— Не ми е господар, а ми е повереник — прекъсна го докторът.

— В случая желанията му нямат особено значение. Както казах, ние си тръгваме, освен ако не решите да ме убиете. Ако решите така, кълна се, че преди това ще гръмна мозъка на този малоумен принц, което според мен доста ще обърка плановете ви и ще остави един могъщ баща... ядосан. Приятна вечер.

Чан чу тътрещи се стъпки и след миг видя доктора — подкрепяше с една ръка плетящия крака несвестен мъж с униформата, а с другата държеше пистолета. Чан се изтегляше заедно с него стъпка по стъпка, като се пазеше от погледите на голямата група, която бе зърнал — Крабе, Баскомб, червенокосото конте (което държеше сабята) и трима пазачи (които държаха пистолети). От мъжа с коженото палто нямаше и следа, от Анжелик също. Чан си помисли да хукне нагоре по стълбището, но така щеше да се издаде — щяха да го чуят. Освен това можеше да разсее доктора и те да го убият, а в момента той не знаеше дали това е добре, или не. Надяваше се да научи повече. Пияният униформен, ако не грешеше много, трябваше да е Карл-Хорст фон Маасмерк. Поредната тайнствена връзка между Робърт Вандаариф, Анри Сонк и външното министерство сякаш танцуваше в ума му, но не можеше да я улови. За миг се разсея... Вдигна поглед. Докторът го бе видял.

И го гледаше с ужас: странна фигура в червено. Чан — беше скрит от очите на останалите — бавно вдигна пръст към устните си. Докторът зяпна. Беше толкова блед, че приличаше на скелет. Косата му бе руса до бяло и обръсната отзад и над ушите в почти средновековна прическа — отгоре бе дълга и пригладена на път по средата. Въпреки цялата си външна увереност обаче докторът не приличаше на човек, свикнал да борава с пистолет. Чан бавно се дръпна назад, без да сваля очи от него, и направи жест, с който му показва, че трябва да излиза незабавно. Докторът хвърли поглед към останалите и трوماво се закачва по стълбите, като почти влачеше отпуснатото тяло на принца. Чан се дръпна още. Мислите му се объркаха отново, когато зърна

лицето на фон Маасмерк: белязано с червени кръгли изгаряния около очите.

Групата се скупчи пред долната врата.

— Докторе, сигурен съм, че ще се срещнем отново — дружелюбно се провикна Крабе. — И лека нощ на скъпия ви принц. — След това каза тихо на пазачите: — Хванете го, ако падне. Ако не падне, един да пази вратата, а другите да го последват. Ти — той посочи пазача, който бе стоял пред постройката — оставащ тук.

Двамата пазачи бързо се качиха. Крабе се обърна и тримата с Баскомб и червенокосото конте изчезнаха по коридора.

— Не е важно — чу се гласът на заместник-министъра. — Ще открием принца утре, все някак, и ще можем на спокойствие да се оправим с доктора. Не бързае. Освен това — изкиска се — имаме още един ангажимент с благородниците, нали, Роже?

Отдалечиха се и Чан вече не ги чуваше. Бавно се оттегли. Пак беше в капан. Щеше да се наложи да нападне пазача, за да излезе, или да ги изчака с идеята, че когато си тръгнат, ще вземат и пазачите. Обърна се и тръгна по извития коридор с надеждата, че кръгът се затваря.

Вървеше, стиснал бастуна с две ръце, готов всеки миг да извади острието. Не му беше ясно дали е ловец, или плячка, но знаеше, че ако нещата загрубеят, може да се наложи да се бие с няколко души наведнъж, което почти сигурно щеше да свърши фатално. За него. Така че внимаваше да не вдига шум.

Откъм вътрешната стена — от централното помещение, каквото и да беше то, се чуваше ниско бръмчене. Чан стигна до купчина продълговати кутии, празни; същите като онези, които бе видял на каруцата при канала и после в дома на Робърт Вандаариф. Тези обаче бяха подплатени със син, а не с оранжев филц. Бръмченето се усили, после още повече, докато въздухът сякаш завибрира. Чан си запуши ушите. Неприятното усещане прерасна в ужасна болка и той залитна, запрепъва се в кутиите — силният пулсиращ шум прикри звука на тромавите му стъпки, — олюля се и падна на колене.

Няколко секунди жестоко отекващото ехо бучеше в ушите му, преди да разбере, че звукът е спрял. Подсмръкна и опипа лицето си. Беше мокро. Бръкна за кърпичката си — от носа му течеше кръв. Изправи се с мъка наред пръснатите кутии, зяпна алените петна по

кърпата, после я прибра и предпазливо тръгна към вратата. Долепи ухо до нея и се вслуша, но тя беше прекалено дебела, за да чуе нещо. Това го накара да се удиви още повече на силата на пулсиращото бучене. Какво ли бе станало с хората вътре? И какво издаваше този шум? Стисна устни и си напосмни истинските си цели — да намери убиеца на Артър Трапинг и неуловимата Изобел Хейстингс. Знаеше, че е опасно се е отплеснал, всъщност сам се беше наврял в този капан. Завъртя дръжката.

Тежката врата се отвори безшумно и Чан влезе тихо като призрак. И пребледня като призрак от разкрилата се пред очите му сцена.

Бе влязъл в нещо като преддверие, отделено от друго по-голямо помещение със сводест таван — по високите стени минаваха блестящи тръби като на огромен орган в катедрала, — което се виждаше през голям прозорец с дебело стъкло. Тръбите се спускаха към пода и се събираха под подобна на сцена платформа, на която имаше голяма маса. На масата лежеше Анжелик, съвсем гола, главата ѝ бе скрита под сложна маска от метал и черна гума, тялото ѝ бе оплетено от черни маркучи и кабели. На платформата до нея стояха няколко мъже с шлемове от мед и кожа на главите. Носеха очила с дебели лещи, а на устите и ушите си странни преобърнати кутии. Чан ги позна по дрехите: дребен мъж в сиво, спретнат мъж в елегантно черно, строен мъж, който сигурно бе Баскомб, и едрият мъж, който вече не беше с коженото палто, а бе навил ръкавите си и ръцете му бяха покрити до лактите от тежки кожени ръкавици. Всички гледаха през стъклото процедурата, която се извършваше току пред очите му.

Преддверието бе заето от широко каменно корито с бълбукаща димяща течност, в което влизаха поне петдесет от гладките черни маркучи, които се виеха по почти целия под. Над коритото на вериги висеше капеща метална плоча, явно току-що извадена от коритото. А точно срещу Чан стоеше мъж с кожени ръкавици, тежка кожена престилка и със същия странен шлем. Бе се навел несръчно напред и държеше пулсиращ правоъгълен предмет, проблясващо матов, с формата на голяма книга, но направена от капещо, пушещо, блестящо индиговосиньо стъкло. Държеше стъклената книга така, все едно бе прекалено крехка или прекалено опасна и се боеше да я хване

истински. Явно току-що я беше извадил от мътната течност и я бе свалил от металната плоча.

Мъжът вдигна очи, видя Чан, обърна се и стъклената книга се изплъзна от хлъзгавите кожени ръкавици, удари се в ръба на каменното корито и се пръсна на облак остри частици. В един и същи миг Чан видя как хората в голямото помещение се затичаха към прозореца и как мъжът залитна назад, размахал ръце — и пак в този миг в носа го удари същата миризма, която бе усетил до тялото на Артър Трапинг, но невъзможно по-силна. Очите му засмъдяха, гърлото му се сви, коленете му омекнаха. Мъжът крещеше нещо. Другите бързо се приближаваха. Чан едва се държеше на крака. Погледна през стъклото към Анжелик, която се гърчеше на масата, сякаш маркучите изсмукваха кръвта и живота ѝ, и залитна назад, притиснал ръка към устата си; от изпаренията му се виеше свят, пред очите му заплуваха черни петна.

И той побягна.

Тичаше по коридора, гадеше му се от това, което бе видял, от това, че бе изоставил Анжелик... Но как би могъл да я освободи? А и дали тя не беше там по свое желание?

Пазачът в коридора приближава и трескаво вадеше пистолета си. Чан замахна да го прободне, но той отчаяно се завъртя и острието засегна рамото му, а не гърлото. Пазачът изрева. Чан издърпа острието и го удари през лицето с бастуна. Мъжът падна на колене. Чан хвърли поглед назад — чуваше приближаващи се стъпки — и се затича по стълбите. Беше на средата, когато отдолу отекна изстрел. Куршумът не го улучи, но със сигурност предупреди пазача горе и сега той просто трябваше да затвори вратата, за да го хванат. Чан продължи да се катери, краката му се съпротивляваха, главата му все още се маеше от изпаренията, мислите му още бяха в сводестата стая при мятащата се под маската Анжелик. Вторият изстрел отдолу пак пропусна целта. Чан стигна догоре, изскочи на двора и замахна, за да се защити, но не видя никого. Спря и се олюля, дишаше тежко. Погледна встрани и видя пазача... на земята, по очи, неподвижен.

От сенките излязоха два черни силуета. Чан отстъпи назад, но чу стъпки и зад себе си. Още двама. Тръгна да отстъпва и от тях, но чу

още стъпки — пак му отрязаха пътя. Беше заобиколен от шестима мъже, всичките с черни униформи със сребърни нашивки. Със звън шестимата извадиха сабите си. Не можеше да направи нищо. Мъртва ли беше Анжелик? Не знаеше — не знаеше нищо. Прибра камата в бастуна и каза високо:

— Можете да ме убиете тук или да ме отведете при майора си.

Посочи към вратата. — Но те ще ни прекъснат всеки момент.

Един от войниците отстъпи встрани, посочи му да върви към някаква голяма арка и каза:

— Оръжието ви.

Чан му подхвърли бастуна си и тръгна. Почти очакваше да усети острие в гърба. Вместо това бързо го подкараха към арката, където чакаше черна карета. Войникът, който носеше бастуна му, прибра сабята си, извади малък пистолет и го насочи към тила му. Останалите също прибраха оръжията си и се заеха със задачите си: двама се покатериха на капрата, един отвори вратата и влезе вътре, като се обърна да помогне на Чан да се качи, а другите двама се затичаха да отворят портите. Войникът с пистолета влезе след Чан и затвори вратата. Тримата седнаха от едната страна, Чан по средата, с опрян в ребрата пистолет. На отсрещната седалка, сам, седеше суров мъж на средна възраст с късо подстригана сива коса и безизразно лице.

— Майор Блак, изключително се радвам — каза Чан, щом каретата потегли.

Майорът не му обърна внимание, а кимна на мъжа с пистолета, който му подаде бастуна на Чан. Майорът го разгледа, издърпа няколко сантиметра от острието, изпръхтя неодобрително и го прибра. Изглежда Чан с явно презрение, но не каза нищо. Пътуваха в мълчание; дулото на пистолета убиваше Чан в ребрата. Той се зачуди колко е часът. Осем? Девет? По-късно? Обикновено определяше часа по стомаха си, но напоследък се хранеше толкова нередовно и рядко, че бе нарушил нормалния си усет за време. Предположи, че вероятно го карат да го убият на някое изолирано място. Прозина се нарочно отегчено и пак се опита да завърже разговор.

— Интересен знак. Вълкът Скол поглъща слънцето. Не особено възвисяващ образ, предвестник на Рагнарок, последната битка, в която силите на реда са обречени да загубят, дори самите богове. Освен ако

не се смятате за съюзници на хаоса и злото, разбира се. И все пак е любопитен знак за полк. Почти ексцентричен...

Майорът кимна и войникът от лявата страна на Чан силно го удари с лакът в бъбрека. Чан се задави, тялото му се напрегна от болка. Насили се да се усмихне и продължи, като се мъчеше да не изпъшка:

— А госпожица Хейстингс — намерихте ли я? Навлякохте си изненадващо много неприятности, нали, само за да разберете, че всичко, което знаете за нея, не е вярно. Няма нужда да ми го казвате. Знам как се чувствате — като глупак.

Още един жесток удар с лакът. Чан усети жлъчката в гърлото си. Ако не искаше да повърне в скута си, трябваше да е малко по-директен. Насили се пак да се усмихне.

— Не сте ли поне мъничко любопитен какво видях преди малко? Хората ви чува стрелбата — не искате ли да знаете кой беше убит? Според мен това би променило доста неща, включително равновесието на силите. Извинете, може ли? Кърпичка?

Майорът кимна и Чан бавно посегна към външния си джоб. Ръката му едва го бе стигнала, когато войникът отляво го перна през пръстите и сам бръкна в джоба, извади окървавената кърпа и му я подаде. Чан се усмихна благодарно и избърса устата си. Пътуваха вече няколко минути. Нямаше представа накъде. Най-вероятно го водеха извън града или до реката, но това не му помагаше да се ориентира. Вдигна очи. Майорът го наблюдаваше внимателно.

— И така — продължи Чан. — Наистина. Борба, изстрели, но най-интересното е една миризма — може би сте я усетили — странна, замайваща, и един шум, мъчителен жужащ звук като от огромен механичен кошер, със силата на парна машина. Сигурен съм, че знаете всичко това. Но какво правеха — какво направиха с тази жена... — Гласът му изневери за миг, устремът му бе спрял от образа на Анжелик, която се мяташе под купа черни маркучи, и мъжете с кожените маски около нея.

— Не ме е грижа за курвата — каза майор Блук с тежък пруски акцент; гласът му беше студен и твърд като стоманен шип. Чан го погледна — нещата ставаха по-лесни — и се изкашля силно в кърпата, избърса уста, измърмори някакво извинение и докато говореше, небрежно прибра кърпата във вътрешния джоб на палтото си.

— О, съжалявам, не, разбира се, майоре, вие се интересувате от принца и от министъра, от личностите от индустрията и финансите — всичките част от голямата загадка, нали? А пък аз, ще ме извините...

— Вие не сте никаква част — каза презрително майорът.

— Колко сте мил — отвърна Чан, измъкна бръснача от джоба си, като със същото движение го отвори и го притисна до гърлото на мъжа с пистолета, а с другата си ръка хвана китката му и го извъртя към майора. Мъжете в каретата замръзнаха.

— Ако някой мръдне — изсъска Чан, — този ще умре, а вие двамата ще трябва да се справите с разгневен човек, който има оръжие, което е много, много полезно в тесни пространства. Пусни пистолета!

Мъжът погледна отчаяно майор Блак и той кимна; лицето му бе сгърчено от гняв. Чан взе пистолета, насочи го внимателно към лицето на майора и се оттласна към отсрещната страна на каретата. Седна до Блак, опря бръснача в гърлото му и насочи пистолета към двамата войници. Никой не помръдна. Чан кимна към войника до вратата.

— Отваряй! — Войникът се наведе и изпълни заповедта. Шумът на каретата веднага стана по-силен, заплашителен, тъмната улица се движеше под тях. Беше павирана. Все още бяха в града — сигурно пътуваха към реката. Чан изхвърли пистолета от каретата и посегна за бастуна си. Почука по тавана с него и каретата започна да забавя ход. Изгледа кръвнишки двамата войници и после се обърна към майора:

— Едно ще ви кажа. Вече убих един от вас. Ако трябва, ще ви избия всичките. Не ми харесва как действате. Стойте далеч от мен.

И се хвърли през вратата, като се приземи свит на кълбо върху твърдия калдъръм. Изправи се. Както се опасяваше, двамата войници вече скачаха от каретата, както и единият от капрата. Бяха извадили сабите си. Чан се обърна и побягна: перченето отпреди миг изчезна като всяко друго изпълнено с надежда театралничене.

Чуваше чаткащите стъпки на войника зад себе си и се питаше дали Блак и докторът са в съюз и дали войниците са част от свитата на Карл-Хорст фон Маасмерк. Рагнарок беше старонорвежка легенда за разрушението — би била възприета като знак само от най-жестоките полкове, а той не можеше да свърже това с невъздържания несвестен принц. Можеше да разбере доктора — човек, натоварен лично със задача от кралска особа — това имаше смисъл. Но майорът? Какъв интерес на принца (или на бащата на принца) се обслужваше от

убийството на Чан или от преследването на Изобел Хейстингс? И на кого друго би могъл да служи? Как иначе би могъл да е в чужда страна с такива сили?

Улицата зави и Чан продължи по нея. Видя малък площад с фонтан и мигом разбра къде е — Уъртинг Съркъл. Отдясно беше реката, отляво — Съркъс Гардън, а право напред беше търговският квартал и зад него министерствата. Тук имаше хора — Уъртинг Съркъл беше място за престъпни сделки след мръкване — и той зави надясно към реката и по-гъстата мъгла. И едва не намери смъртта си. Там го чакаше каретата. Изплющя камшик, конете скочиха и се понесоха право към него. Чан се хвърли в страни. Бяха му отрязали пътя към реката и към търговците. Покрай ухото му изсвистя куршум. Блак се бе надвесил от прозореца на каретата с димящ револвер. Чан претича през площада точно пред тримата войници, които почти го бяха настигнали, и се насочи към Съркъс Гардън в сърцето на града.

Шмугна се в някаква уличка и се долепи до стената. Извади острието от бастуна. Ако успееше да изненада първия... но преди да завърши мисълта си, първият войник се появи иззад ъгъла, видя го и вдигна сабята си. Чан замахна към главата му с бастуна — мъжът парира — и после се гмурна напред с камата, но беше прекалено бавен и не се бе прицелил точно — острието само разреза униформата. Войникът го хвана за китката. Другите войници бяха съвсем наблизо — щяха да дотичат след секунди. С отчаяно ръмжене Чан ритна мъжа в коляното и чу противното пукане, когато то поддаде. Мъжът изпищя и падна в краката на войника, който идваше зад него. Чан отскочи назад и сърцето му се сви, когато третият му преследвач прескочи падналите си другари и се хвърли към него. Чан отби сабята му с бастуна и мушна с камата, но изобщо не можа да го стигне. Войникът нападна отново и Чан отново отби удара, а после онзи замахна към главата му. Чан вдигна бастуна — можеше да направи само това — и видя как се пръсна на трески. Хвърли го и хукна.

Каза си, че със загубата на бастуна се е отървал и от един от войниците, но камата не можеше да се мери в битка срещу сабя. На уличката пред него имаше хора. Той изкрещя, което постигна желания ефект да ги накара да се обърнат стреснато, хвана някакъв мъж за яката, завъртя го и с всичка сила го тласна към по-близкия си преследвач. Войникът инстинктивно се опита да не го прегazi и го

блъсна настрани, но Чан също се бе обърнал и нападнаше иззад импровизирания си щит. В мига, когато непознатият отлетя настрани, пътят на Чан бе чист и той заби камата в гърдите на войника и отново побягна. Чу зад себе си женски писъци. Беше ли се отказал третият войник? Погледна през рамо. Не беше. Чан прокле военната дисциплина и свърна в една тясна пряка — изобщо не му се искаше пак да се сблъска с каретата.

Най-после намери подходящо скривалище: някакъв сутерен. Прескочи парапета, коленичи до няколкото стъпала и се опита да успокои тежкото си дишане. Зачака. Улицата бе тъмна и се носеше мъгла, нямаше почти никого — дори някой да го бе видял, можеше и да не го издаде на войника. Бе облян в пот — не си спомняше откога не е тичал толкова или кога за последен път е бил в такава идиотска безизходица. Защо бе изхвърлил пистолета? Ако щеше да се стига до убийство, защо не ги бе застрелял всичките в каретата? Чакаше. Но не можа да се стърпи, пропълзя по стълбите и надникна на улицата. Войникът стоеше там с извадена сабя и се оглеждаше. Чан чуваше накъсаното му дишане и виждаше как дъхът му излиза на облаци в хладния нощен въздух. Явно не знаеше накъде е избягал Чан. Правеше няколко крачки в едната посока, оглеждаше се, после тръгваше в другата. Чан присви очи, отчаянието му се стопи до хладен гняв. Бавно прехвърли камата в лявата си ръка и с дясната извади бръснача и го отвори. Войникът бе с гръб към него, на петнайсетина метра. Беше сигурен, че ако се затича, ще успее да покрие половината разстояние, преди да го чуе... още няколко метра, докато се обърне... и последният скок, докато онзи вдига сабята си. Щеше да има само един удар и ако Чан успееше да го избегне, всичко щеше да свърши.

Но ако не го избегнеше... ами, пак щеше да свърши „във всеки миг нежност и пепел“, за да цитира „Йокаста“ на Блейн. Не можеше да понесе обидата банда чуждоземни простаци да го преследва като животно... а и беше обещал да ги убие. Напреди се да скочи, но наблизко изтрополи карета... и спря до войника. Чан зачака, слушаше. Чу резкия разпит на майора, на немски, после тишина; миг по-късно чу приятния металически звук, когато войникът прибра сабята в ножницата. Погледна и видя как войникът се качи на капрата и каретата потъна в мъглата. Сгъна бръснача, прибра го в джоба си и затыкна камата в колана си. Изтри лице с окървавената си кърпа —

потта по врата и гърба му вече студенееше. Спомни си унило, че няма къде да спи. Е, бяха му останали малко пари и можеше да наеме стая в хотел. А утре можеше да вземе сабята от тавана и да я продаде.

3.

ЛЕКАРЯТ

Доктор Абелард Свенсон запали поредната от любимите си миризливи руски цигари, вдиша, закашля се и се намръщи. Не можеше да отлага повече. Трябваше да говори с Флаус.

Хвърли поглед на бледия младеж, който похъркваше под възнените завивки. Карл-Хорст фон Маасмерк бе на двайсет и три, макар че разпуснатостта му и слабият му характер добавяха десет години към външния му вид. Медените му къдрици вече оредяваха, бледата му кожа бе увиснала под очите и около наследствената безволева уста, а зъбите му вече бяха почнали да се клатят. Свенсон напипа пулса на врата му, неравен въпреки лауданума, и отново се прокле заради провала си. Странните кръгли белези, жигосани около очите и по слепоочията на принца — не точно изгаряне, дори не точно рана, а по-скоро подобни на дълбоко обезцветяване, което с повече късмет щеше да е временно — се присмиваха на всяко негово досегашно усилие да контролира своеволния си повереник.

Пребори се с импулса да изгаси цигарата си в кожата на принца и се сгълча за собствената си погрешна тактика, за глупавото си доверие и неподходящото уважение. Беше се съсредоточил само върху принца и бе обърнал твърде малко внимание на новите лица около него — семейството на жената, дипломатите, войниците, високопоставените хрантутници. Не му бе хрумнало, че ще се наложи да измъкна принца от тях с насочено оръжие. Почти не знаеше кои са, да не говорим каква част от плановете им е лесният за омайване Карл-Хорст. Всичко това бе работа на Флаус, пратеника, който или бе направил ужасна грешка... или не беше. Свенсон трябваше да докладва на Флаус за здравето на принца, но знаеше, че трябва да използва разговора си с него, за да прецени дали наистина е останал без съюзници в дипломатическото представителство. Взе шинела си от таблата на леглото и го преметна през ръката си — беше по-тежък заради оръжието в джоба. Огледа стаята — нямаше нищо кой знае колко

опасно, ако принцът се събудеше в негово отсъствие. Отвори вратата и излезе в коридора. До вратата на пост стоеше войник с черна униформа и карабина на рамо. Доктор Свенсон заключи вратата с голям железен ключ и го прибра в джоба на куртката си. Беше свикнал с тези войници и желязната им дисциплина — щеше да зададе въпросите си на командира им, който, неясно защо, все още отсъстваше от дипломатическия комплекс на Мекленбург.

Стигна до площадката в края на коридора и погледна през парапета към фоайето три етажа по-долу. Виждаше шахматния мраморен под — оптическа измама за стълби, които невъзможно водят все нагоре и надолу или едни към други — и кристалния полилей над него. На Свенсон, който не обичаше височините, му се завиваше свят само при вида на тежката му верига. Отстъпи от перилото и тръгна към вратата на пратеника. Почука и влезе, без да чака отговор.

Когато се бе върнал от Института с принца, Флаус го нямаше и никой не знаеше къде е. Влетя в стаята на принца след повече от половин час наред жалките опити на доктора да прочисти пациента си от отровата или опиата — и властно го попита какво прави. Преди Свенсон да успее да отговори, Флаус видя револвера на нощното шкафче и белезите по лицето на Карл-Хорст и се развика. Беше пребледнял — не беше ясно от гняв или от страх, но тази гледка изчерпа търпението на Свенсон и той го изгони. Сега, докато влизаше в кабинета му, осъзна, че всъщност не знае почти нищо за Флаус. Провинциален аристократ с претенции за космополитност, учил право, познат от университета на роднина на херцогското семейство — всички квалификации, необходими за дипломатическите нужди на визитата по повод годежа на принца, и ако от този брак се родеше постоянно посолство, както се надяваха всички, щеше да продължи като посланик. За него — за всички всъщност — Свенсон бе семеен придворен, гувернант, който лесно можеше да бъде уволнен. Това схващане обикновено устройваше и доктора, понеже му спестяваше излишни тревоги. Сега обаче щеше да се наложи да го чуят.

Флаус седеше на бюрото си и пишеше нещо. До него търпеливо стоеше адютантът му. Погледна недоволно Свенсон, но той го игнорира и седна на един от плюшените столове срещу бюрото, като пътъм взе един зелен стъклен пепелник от една ниска масичка и го сложи в скута си. Флаус го зяпна. Свенсон го изглежда втречено и

кимна към адютанта. Флаус изсумтя, подписа документа и го тикна в ръцете на адютанта, който бързо излезе.

Двамата останаха сами. Флаус гледаше Свенсон свирепо.

— Доктор Свенсон, искам да ви кажа, че не съм... свикнал... на подобно отношение, подобно брутално отношение, от страна на член на персонала на мисията. Като пратеник на тази мисия...

— Не съм член на персонала на мисията — прекъсна го Свенсон.

— Моля?!

— Не съм част от мисията. Аз съм част от двора на принца. Отговарям там.

— Пред принца? — каза Флаус презрително. — Между нас казано, докторе, бедният младеж...

— Пред херцога.

— Простете, но аз съм пратеникът на херцога.

— Значи все пак имаме нещо общо — сухо каза Свенсон.

— Вие сте нахален! — изсъска Флаус.

Свенсон не отговори веднага. Истината беше, че за каквато и власт да претендираше, нямаше с какво да я подкрепи — цялата сила бе у Флаус и Блах. Единствената му надежда бе те да не са отявлени злодеи, а просто некадърници. Изтръска цигарата си в стъкления пепелник и попита спокойно:

— Знаете ли, хер Флаус, защо млад мъж в разцвета на силите си има нужда от лекар, който да го придружава при отбелязването на годиша му?

— Разбира се, че знам — изсумтя Флаус. — Принцът е безотговорен и разпуснат — казвам го като човек, дълбоко загрижен за него — и често не вижда дипломатическите последствия от действията си. Смятам, че това е често срещано сред...

— Къде бяхте тази вечер?

Устата на пратеника се затвори, после се отвори, но не излезе никакъв звук. Той не можеше да повярва на ушите си. Насили се да се усмихне злобно и презрително.

— Моля?

— Принцът бе в сериозна опасност. Вас ви нямаше. Не го защитихте.

— Вижте какво. Вие трябва да докладвате на мен за състоянието на Карл-Хорст, за... за лицето му, за странните изгаряния...

— Не отговорихте на въпроса ми.

Флаус го зяпна.

— Тук съм по изричната заповед на баща му — продължи Свенсон. — Ако отново се провалим в задълженията си — в което включвам и вас, хер Флаус, — ще бъдем подведени под отговорност. Служа пряко на херцога от години и разбирам какво значи това. А вие?

В общи линии доктор Свенсон лъжеше. Бащата на принца, херцогът, беше затлъстял празноглавец с мания по военни униформи и лов. Доктор Свенсон го бе виждал на два пъти в палата и двата пъти го бе наблюдавал с ужас. Заповедите му всъщност идваха от главния министър на херцога барон фон Хьорн, който се бе запознал с доктора преди пет години, когато Свенсон бе военен лекар на Мекленбургския военноморски флот и известен основно — доколкото изобщо бе известен — с лекуването на последиците от измръзване на моряците от балтийския флот. Поредица убийства на пристанището бе предизвикала скандал — виновникът бе братовчед на Карл-Хорст — и Свенсон бе показал както проникателността да проследи престъпленията до източника им, така и такта да уведоми министъра. Скоро след това бе преместен в двора на Хьорн и помолен да наблюдава или разследва различни ситуации — заболявания, бременност, убийство, аборт, каквито се случваха в двора, без да се допитва до интересите на господаря си. За Свенсон морето бе свързано основно със страдание и изгнаничество и възможността да се посвети на подобно занятие — в действителност на суровото безумие на патриотизма — се бе превърнала в желана форма на самоунищожение. Присъствието му в свитата на Карл-Хорст лесно се приписваше на херцога и досега Свенсон бе останал на заден план, като докладваше с шифрирани писма, пъхнати сред дипломатическата поща, и с тънки намеци чрез градската поща — за всеки случай. Бе го правил и преди — кратки пътувания до Финландия, Дания и по Рейн, но всъщност не бе шпионин, а просто образован човек, който заради поста си можеше да получи достъп до места, до които не би трябвало, и да бъде подценяван от онези, които наблюдава. Тук случаят бе точно такъв и състезанието по дребнавост между Флаус и Блах беше променило онова, което иначе приличаше на гледане на малко дете. Тревожеше се обаче, че през трите седмици от пристигането им — и въпреки

редовните депеши от двора до Флаус — не бе получил в отговор нито дума. Все едно барон фон Хьорн бе изчезнал.

Идеята за брака бе обсъждана след едно пътуване на лорд Вандаариф, при което търсенето на благоприятно балтийско пристанище го бе довело в Мекленбург. Дъщеря му бе част от антуража му — първото ѝ пътуване в чужбина — и както се случва често, когато възрастните говорят за бизнес, децата се оказват заедно. Свенсон не хранеше илюзии, че която и да е жена, влюбена в Карл-Хорст, ще запази невинността си — освен ако не беше ужасяващо грозна или ужасяващо глупава, но все още не можеше да разбере тази двойка. Лидия Вандаариф определено бе хубава, беше изключително богата и баща ѝ току-що бе удостоен с титла, въпреки че финансовата му империя се простираше далеч отвъд простите граници между държавите. Карл-Хорст пък бе един от многобройните незначителни принцове, които търсеха по-голямо богатство. Погрозняваше от ден на ден и не беше особено умен. Свенсон трябваше да признае, че неправдоподобността на връзката им кара любовта да изглежда по-вероятна, и само бе свил рамене като пред глупава грешка, защото трябваше да се грижи Карл-Хорст да се държи прилично. Сега виждаше, че враговете му са другаде.

През първата седмица наистина наглеждаше прекомерното пиене на принца, прекомерното му ядене, комара, женкарството му, като се намесваше от време на време, но като цяло повече се грижеше за него, след като той се върнеше от изпълнените си с удоволствия вечери. Когато принцът постепенно започна да отделя по-малко време на масата за комар — вечеряше с Лидия, ходеше по дипломатически салони с Флаус и хората от външното министерство, яздеше с чуждестранните войници, стреляше с бъдещия си тъст — Свенсон си позволи да прекарва повече време в четене, музика и излети. Осъзна безразсъдството си внезапно на тържеството по случай годижа — нима бе едва вчера? — когато намери принца сам в голямата градина на Вандаариф, коленичил над обезобразеното тяло на полковник Трапинг. Отначало не разбра какво прави — когато Карл-Хорст бе на колене, Свенсон обикновено трябваше да извади мокра кърпа и да му избърше повърнатото. Но принцът гледаше втренчено надолу, вкаменен, очите

му бяха странно кротки, дори спокойни. Свенсон го завлече в къщата, предаде го на грижите на Флаус и се втурна обратно към трупа. Там завари тълпа — Харалд Крабе, граф Д'Орканч, Франсис Сонк, други, които не познаваше, накрая се появи дори самият Робърт Вандаариф. Свенсон го осведоми, че принцът е съвсем добре, и Вандаариф въздъхна с явно облекчение и го помоли да каже на дъщеря му — била се досетила, че е станало нещо неприятно, но не и точно какво, — че принцът е невредим, и ако било възможно, дали би й позволил да го види. Свенсон, разбира се, изпълни молбата му, но намери Лидия Вандаариф в компанията на съпругата на Артър Трапинг Шарлот Сонк и другия ѝ брат, Анри Сонк, човек, чието богатство и влияние отстъпваха единствено на тези на Вандаариф и — вероятно, но Свенсон не бе сигурен — на вече възрастната кралица. Докато Свенсон пелтечеше някакво заплетено обяснение — инцидент в градината, принцът няма нищо общо, няма ясно обяснение — братът и сестрата Сонк започнаха да се състезават да го разпитват. По навик Свенсон заигра ролята на чужденец, който не разбира добре езика, и ги молеше да повтарят, докато безуспешно се мъчеше да измисли версия, която да задоволи странно подозрителната им реакция, но така само усили раздразнението им. Анри Сонк властно го мушна с показалец в гърдите и в същия миг стоящата зад тях скромно облечена жена той бе предположил, че е компаньонка на безмълвно усмихващата се Лидия — се наведе и прошепна нещо в ухото на Шарлот Сонк. Наследницата — носеше украсена с пера маска — мигом погледна над рамото на Свенсон и очите ѝ се разшириха. Свенсон се обърна и видя самия принц, придружен от усмихнатия Франсис Сонк, който не обърна внимание на брат си и сестра си и весело викна на Лидия да се присъедини към годеника си.

Докторът се възползва от този миг, за да се поклони бързо и да избяга, като хвърли бърз поглед на принца, за да прецени колко се е напил, и още един на жената, която бе шепнала на ухото на Шарлот Сонк и сега доста внимателно наблюдаваше Франсис Сонк. Чак след като излезе от салона, Свенсон се сети, че хитро му бяха попречили да огледа трупа. Когато се върна в градината, мъжете и трупът бяха изчезнали. Видя само, от разстояние, трима от войниците на майор Блах да претърсват района.

Не можеше да разпита принца, а нито Флаус, нито Блах искаха да отговорят на въпросите му. Не бяха чули за Трапинг и открито се съмняваха, че толкова важен човек — или изобщо някой — е умрял в градината. Когато поиска да разбере защо тогава войниците на Блах я претърсват, майорът отсече, че се отнасял благоразумно към твърденията на доктора за опасност, убийство и загадки, но добави презрително, че повече нямало да си губи времето със страховете му. Флаус пък изобщо не пожела да обсъждат въпроса: каза, че и да се е случило нещо неприятно, то не било тяхна работа — от уважение към бъдещия тъст на принца трябвало да останат безпристрастни. Свенсон не можеше да възрази на никой от двамата (отговори им с нарастващо мълчаливо презрение), но много му се искаше да разбере какво бе правил принцът при тялото.

Но не можа да остане насаме с принца. Заради съставената от Флаус програма и личното желание на принца да не го безпокоят, младежът беше успял да страни от Свенсон през цялата следваща сутрин, после бе напуснал комплекса заедно с пратеника и Блах. Когато не се върнаха до залез, му се наложи да излезе в града да ги търси...

— Говорихме за изчезналия полковник Трапинг — започна Свенсон. Флаус изсумтя, но той не му обърна внимание и продължи:

— Можете да вярвате каквото си искате за него. Но не можете да избегнете факта, че тази вечер принцът бе нападен. Виждал съм белези като тези по лицето му и преди — на лицето на онзи изчезнал мъж.

— Така ли? Нали сам казахте, че не сте огледали тялото?

— Видях лицето му.

Флаус взе писалката си, после недоволно я захвърли.

— Дори това, което твърдите, да е истина — в градината, в мрака, от разстояние...

— Къде бяхте вие, хер Флаус?

— Не е ваша работа.

— С Робърт Вандаариф?

— Да. Не мога да говоря за това с вас. Както сам казахте, ситуацията е деликатна — нуждата да се запази репутацията на принца, на годежа, на замесените лица. Лорд Вандаариф бе така добър да ми отдели време, за да обсъдим възможни стратегии...

— Плаща ли ви?

— Няма да отговарям на такова нахалство!

— Аз пък няма да търпя глупости!

— Доктор Свенсон, вие сте военен, все го забравям, и сте откровен. Този път ще си затворя очите за тона ви, защото наистина трябва да разчитаме един на друг, за да защитаваме нашия принц. Що се отнася до въпросите ви, признавам, че съм изключително любопитен да разбера как вие сте открили принца тази вечер и как така сте го „спасили“ и от кого.

Свенсон свали монокъла от лявото си око и го вдигна към светлината. Намръщи се, дъхна му, избърса го в ръкава си, сложи си го и погледна Флаус с неприкрита антипатия.

— Боя се, че трябва да се връщам при пациента си.

— Реших — заяви Флаус, — че отсега нататък принцът постоянно ще бъде придружаван от въоръжена охрана.

— Отлично предложение. Блах съгласен ли е?

— Съгласен е, че предложението е отлично.

Свенсон поклати глава.

— Принцът няма да го приеме.

— Принцът няма да има избор. Нито пък вие, докторе. Каквито и претенции да сте имали досега по отношение на грижите за принца, неспособността ви да предотвратите тазвечерния инцидент убеди и мен, и майор Блах, че отсега нататък той ще се грижи за нуждите на негово височество. Всички медицински въпроси ще се решават в присъствието на майор Блах или хората му.

Флаус протегна ръка. — Настоявам да ми дадете ключа за стаята на принца. Знам, че сте го заключили. Вземам го в качеството си на пратеник.

Свенсон внимателно се изправи, остави пепелника на масичката и без да отмества очи от Флаус, отиде до вратата. Флаус продължаваше да стои с протегнатата ръка. Свенсон отвори вратата и излезе. След миг Флаус го настигна, почервениял от яд.

— Така няма да стане! Дадох ви заповед.

— Къде е майор Блах?

— Майор Блах е под мое командване — отговори Флаус.

— Вие последователно отказвате да отговаряте на въпросите ми.

— Това е мое право!

— Грешите — каза Свенсон сериозно и погледна пратеника. Но вместо страх или упрек срещна победоносната му усмивка.

— Разсеяхте се, доктор Свенсон. Нещата се промениха. Толкова много, много неща.

Свенсон се обърна към него и прехвърли шинела си от дясната върху лявата си ръка, като позволи на Флаус да види револвера, който стърчеше от джоба му. Флаус пребледня.

— Когато майор Блах се върне...

— Ще се радвам да го видя — каза Свенсон.

Беше сигурен, че барон фон Хьорн е мъртъв.

На ъгъла видя майор Блах, подпрян до стената — не се виждаше от коридора.

— Чухте ли? Пратеникът иска да ви види.

Майор Блах сви рамене.

— Това не е важно.

— Уведомиха ли ви за състоянието на принца?

— Това, разбира се, е сериозно, но услугите ви ми трябват другаде, незабавно. — И без да изчака отговор, тръгна надолу по стълбите. Свенсон, любопитен какво може да е по-важно от кризата с принца, го последва.

Блах го поведе през двора към столовата в казармите. Три от големите бели маси бяха разчистени и на всяка лежеше по един войник. Първите двама бяха живи. Третият бе завит с бяло платно. Блах посочи масите и отстъпи встрани, без да каже и дума. Свенсон праметна шинела си на един стол и видя, че някой вече е донесъл медицинските му инструменти и ги е подредил на метален поднос. Погледна първия мъж — лицето му бе сгърчено от болка, левият му крак най-вероятно бе счупен — и разсеяно приготви инжекция с морфин. Другият бе пострадал по-сериозно: от гърдите му течеше кръв, дишаше учестено, лицето му бе като от восък. Имаше тясна рана между ребрата — възможно бе да са засегнати белите дробове.

— Преди колко време е станало?

— Час... малко повече.

— Може да умре от забавянето — отбеляза Свенсон. Обърна се към войниците до стената: — Завържете го за масата. — Отиде при

войника с ранения крак, вдигна му ръкава и му би инжекцията. — Ще се оправиш. Но трябва да почакаш да свърша с другаря ти. От това ще заспиш. — Войникът, съвсем младо момче, кимна, лицето му лъщеше от пот. Свенсон му се усмихна и се върна при другия ранен. Свали куртката си, нави ръкавите на ризата си и каза на Блах: — Много е просто. Ако острието е засегнало дробовете му, те вече са пълни с кръв и ще умре след минути. Ако не е, пак може да умре — от загубата на кръв, от гангрена. Ще направя каквото мога. Къде да ви намеря?

— Ще остана тук.

— Добре.

Свенсон погледна към трупа на третата маса.

— Лейтенантът ми — каза майор Блах.

Свенсон стоеше на прага, пушеше и гледаше към двора. Беше му отнело два часа. Мъжът все още бе жив — явно дробовете не бяха засегнати, но имаше треска. Ако изкараше нощта, щеше да се оправи. Коляното на другия бе счупено. Макар да бе направил каквото можеше, най-вероятно младежът щеше да остане куц. Свенсон дръпна за последно от цигарата, метна угарката на чакъла и се обърна към майора.

Жестоките рани на лейтенанта говореха за бърза смърт.

— Не знам дали мога да ви кажа нещо, което не виждате и сам. Четири прободни рани — първата, бих казал, тук, в ребрата откъм лявата страна на жертвата. Намушкан е... вероятно е било болезнено, но не и смъртоносно. Следващите три са на по два-три сантиметра една от друга под гръдния кош в белите дробове. Вероятно са засегнали и сърцето — не мога да съм сигурен, без да отворя гръдния кош.

Блах само кимна. Свенсон въздъхна и попита:

— Ще ми кажете ли как са получени тези рани?

— Не.

— Добре. Поне ще ми кажете ли дали има нещо общо с нападението над принца?

— Какво нападение?

— Принц Карл-Хорст има изгаряния по лицето. Въпреки че е напълно възможно да е участвал доброволно, аз го смятам за

нападение.

— Когато го доведохте тук ли?

— Да.

— Предположих, че е пиян.

— Беше пиян, но според мен не от алкохол. Какво имате предвид, че сте „предположили“?

— Наблюдавах ви, докторе.

— Така ли?

— Ние наблюдаваме много хора.

— Но очевидно не и принца.

— Не беше ли той с многоуважаваните си нови познати?

— Да, майоре, с тях беше. И — ще повторя, щом не ме разбирате — в точно тази компания, по повеля на тази компания, той е получил белезите около очите.

Майор Блах все още мълчеше.

— Колко хора има под ваше командване, майоре?

— Двайсет войници и двама офицери.

— Вече имате осемнайсет войници и един офицер. И ви уверявам, че който и да е направил това — бил той сам или цяла банда, — не е имал нищо общо с наблюдението над мен, защото моята работа е само да преча на един глупак да стане за смях.

Майор Блах не отговори.

Доктор Свенсон рязко затвори чантата и взе шинела си от стола.

— Мога само да се надявам, че сте наблюдавали и пратеника, майоре. Защото поне на мен отказва да дава обяснения. Вие ли ще му кажете за мъртвеца, или аз?

— Мисля, че първо трябва да навестим принца — отсече Блах.

Качиха се по стълбите на третия етаж. Флаус ги чакаше с двама стражи. Пратеникът и майорът си размениха многозначителни погледи, но Свенсон нямаше представа какво значат — двамата явно не се харесваха, но при все това можеха да си сътрудничат по много причини. Флаус се усмихна презрително и посочи вратата.

— Докторе? Мисля, че ключът е у вас.

— Не почукахте ли? — попита Блах и Свенсон потисна усмивката си.

— Да, разбира се — отговори Флаус неубедително, — но с радост ще опитам отново. — Заблъска с юмрук по вратата. — Ваше

височество? Принц Карл-Хорст? Аз съм хер Флаус с майора и доктор Свенсон.

Никакъв отговор. Флаус се обърна към Свенсон и почти го наплю.

— Отворете! Настоявам да отворите незабавно!

Свенсон се усмихна вежливо, извади ключа и го подаде на Флаус.

— Можете и сам, господин пратеник.

Флаус отключи и натисна вратата, но тя не се отвори.

— Подпряна е с нещо!

Майор Блах пристъпи напред, изтика Флаус настрани и натисна с цялата си тежест. Вратата поддаде около сантиметър. Блах направи знак на войниците и тримата натиснаха заедно — вратата помръдна още няколко сантиметра, а после бавно се отвори достатъчно, за да видят, че е залостена с тежкото бюро. Напънаха отново и пролуката се разшири достатъчно, за да се влезе.

Принца го нямаше. Прозорецът бе отворен.

— Избягал е! За втори път! — прошепна Флаус. Нахвърли се върху Свенсон. — Вие сте му помогнали!

— Не ставайте глупак — измърмори майор Блах. — Погледнете стаята. Бюрото е от солиден махагон — трима души едва го поместихме. Невъзможно е принцът да го е преместил сам и е невъзможно докторът да му е помогнал — нали е трябвало да излезе от стаята, преди бюрото да блокира вратата. — Обърна се към единия войник. — Слез долу и разбери дали принцът е напуснал комплекса и дали е бил сам!

Свенсон отиде до гардероба и го отвори.

— Принцът е с пехотинската си униформа — не я виждам тук, — тъмнозелена, полковник на гренадирите. Харесва я, защото знакът е пламтяща бомба. Според мен намира в това сексуално значение. — Те го зяпнаха, все едно им говореше на френски. Той отиде до прозореца, наведе се навън и погледна заравнения чакъл на двора. — Майор Блах, изпратете доверен човек да огледа чакъла под прозореца. Така ще разберем дали са използвали стълба — ще има дълбоки следи. Стълба висока три етажа все пак би трябвало да привлече вниманието. Кажете ми, хер Флаус, комплексът разполага ли с такава стълба?

— Откъде да знам?

— Ами попитайте персонала.

— А ако няма такава стълба? — попита майор Блах.

— Значи или някой е донесъл, което би трябвало да привлече внимание на портала, или е използвано някакво друго средство — абордажна кука? Но — той отстъпи крачка назад и огледа гипса около рамката на прозореца — не виждам никакви вдлъбнатини или въже, по което може да са се спуснали.

— Тогава как са слезли? — попита Флаус.

Свенсон пак отиде до прозореца и се надвеси. Нямаше балкон, нямаше бръшлян, наблизо нямаше дървета — всъщност стаята бе избрана точно по тази причина. Обърна се и погледна нагоре — до покрива имаше още два етажа.

Докато се качваха по стълбите, от портала пристигна съобщение за Блах — никой не бил влизал или излизал през последните три часа след пристигането на майора. Свенсон едва чуваше рапорта на войника — толкова се страхуваше от неизбежното качване на покрива. Вървеше покрай вътрешната стена, стиснал перилото с всичка сила.

Когато се измъкна през капандурата със свит от страх стомах, видя, че майор Блах се е надвесил през ръба, който трябваше да е над спалнята на принца.

— Мъхът по камъка е изтрит на няколко места — от търкане на въже или стълба! — Посочи близките покриви. — Но не разбирам — никой не е достатъчно близо. Не отричам, че принцът е бил изтеглен на покрива, но освен ако не са наели цирка, не виждам как някой би могъл да избяга оттук.

— Може и да не са — предположи пратеникът. — Може просто да са влезли пак в сградата.

— Невъзможно. Капандурата се залоства отвътре.

— Може някой да им е помогнал — вметна пратеникът с леко раздражение. — Отвътре.

— Да — съгласи се Блах. — В такъв случай те все още не са минали през портала. Хората ми веднага ще претърсят целия комплекс. Докторе?

— Ммм?

— Някакви идеи?

Свенсон преглътна, огледа се, погледът му се спря върху нещо на черния намазан с катран покрив.

— Какво е това?

— Угарка — каза майор Блах.

Флаус се наведе и я взе.

Майорът систематично преравяше всички чекмеджета и гардероби в стаята на принца. Флаус седеше на креслото и се цупеше, а Свенсон стоеше до отворения прозорец и пушеше. Пълното претърсване на комплекса не бе довело до нищо. По чакъла под прозореца нямаше никакви следи. Блах се бе върнал на покрива с фенери, но не бе открил други стъпки, освен техните, въпреки че по фасадата на сградата, където въжетата се бяха впили в хлъзгавата мръсотия по улиците, имаше доста следи.

— Може просто да е избягал, за да се отдаде на развлечения — предположи пратеникът и изгледа сърдито Свенсон. — Понеже сте все по петите му, той не ни вярва.

— Не ставайте глупак — отсече майор Блах. — Това е било планирано с или без помощта на принца. Най-вероятно без, ако е бил в несвяст, както казва докторът. Поне двама мъже са влезли отгоре, може и повече — стражът не ги е чул да местят бюрото, което значи, че е вероятно да са били четирима — и са взели принца. Трябва да предположим, че е бил отвличен, и да решим как да го спасим.

Майор Блах затръшна последното чекмедже и погледна Свенсон.

— Да? — попита докторът.

— Вие сте го намерили предния път.

— Да.

— Значи ще ми кажете къде и как.

— Приветствам това, че в крайна сметка проявявате загриженост — отвърна Свенсон презрително. — Смятате ли, че е същата група? Защото ако е така, знаете кои са — и двамата знаете. Ще ги предизвикате ли? Ще отидете при Робърт Вандаариф със сила? При заместник-министър Крабе? При граф Д'Орканч? В оръжейните фабрики на Сонк? Или някой от вас вече знае къде е и можем да сложим край на тази смехотворна шарада?

Свенсон с удоволствие видя как майорът се обърна към Флаус.

— Не знам нищо! — извика пратеникът. — Ако трябва да помолим за помощ персоните, които споменахте — ако те могат да ни

помогнат... — Доктор Свенсон изсумтя и Флаус се обърна към майор Блах за помощ: — Докторът още не ни е казал как е открил принца. Може би ще успее да го намери пак.

— Това не е тайна — излъга Свенсон. — Потърсих го в публичния дом — помогна ми един човек от там. Принцът беше точно зад ъгъла. Явно щедрите дарения на Анри Сонк за Института дават известен достъп до него на приятелите на по-малкия му брат.

— Откъде знаехте за бордея? — попита Флаус.

— Не знаех. Просто познавам принца. Но не това е важното! Казах ви с кого беше. Ако някой знае какво е станало, това са те. Не мога да се изправа срещу тези хора. Трябва да го направите вие, хер Флаус, с подкрепата на войниците на майора — това е единственият начин. — Загаси цигарата си в чашката от китайски порцелан, от която бе пил кафе толкова отдавна, и заключи:

— Това няма да ни доведе доникъде.

Взе си шинела и излезе.

Свенсон слезе в кухнята да хапне — не беше ял от часове.

Опитваше се да реши какво да прави. Принцът бе отвлечен веднъж, спасен, после отново отвлечен — следваше единствено, че са същите хора по същите причини. А и угарката не излизаше от ума му.

Един бърз поглед бе потвърдил мисълта, която вече се бе оформила в ума му. Крайчето на угарката бе извито по специфичен начин, който бе виждал предната вечер — от лакираното цигаре на една жена — в хотел „Сен Роял“. Смайващо, умопомрачително красива жена. Освен това беше опасна — очевидно, — но по такъв свършен начин, че това едва се забелязваше: все едно говориш за някоя кобра — описанието може да включва дължината и окраската ѝ, но не и че притежава смъртоносна отрова, което се разбира априори и човек няма как да го пропусне... дори напротив. Той въздъхна и накара уморения си ум да се съсредоточи, да свърже жената в хотела с възможното ѝ присъствие на покрива. Не успя, но тъй като знаеше, че това ще го отведе при принца, методично започна да рови из паметта си.

Много по-рано през деня, когато беше разбрал, че принцът не се е върнал, а после, че Флаус и Блах също ги няма, Свенсон влезе в стаята на принца и я претърси за възможни улики за планове на

принца вечерта. Като цяло, Карл-Хорст притежаваше хитростта на умна котка или на малко дете. Ако криеше нещо, го криеше под дюшека или в обувката си, но най-често просто го оставяше в джоба на палтото, с което е бил, и го забравяше. Свенсон намери украсени кибрити, театрални програми, визитни картички, но нищо особено и поразително. Седна на леглото, запали цигара и огледа стаята. Нямаше повече идеи. На нощното шкафче до леглото имаше синя стъклена ваза с десетина бели лилии, надвесили главици през ръба. Свенсон я загледа. Досега не бе виждал цветя в стаята на принца, а в целия дипломатически комплекс липсваха такива женствени украси. Не знаеше в комплекса изобщо да има жени, а и Карл-Хорст никога не бе показвал предпочитания към цветята. Може би бяха подарък от Лидия Вандаариф. Може би някаква частица привързаност все пак бе проникнала сред грандиозното шествие на апетитите на Карл-Хорст.

Намръщи се и се наведе по-близо до нощното шкафче, загледа се във вазата. Избърса монокъла си и се вгледа по-внимателно — стъклото бе някак особено, с неравна повърхност и нарочни несъвършенства, отпечатъци и балончета въздух. Той пак се намръщи — имаше ли нещо вътре? Взе един пешкир от масичката за бръснене и го просна на леглото, извади лилиите с две ръце и ги сложи върху него. Вдигна вазата към светлината. Вътре наистина имаше нещо, вероятно друго парче стъкло, което пречупваше светлината, макар самото то да изглеждаше невидимо. Остави вазата, нави ръкава си, бръкна и го извади — правоъгълно парче синьо стъкло, голямо горе-долу колкото визитна картичка. Избърса го с пешкира и го погледна отблизо. След секунди, сякаш го бяха ударили с чук, бе на колене — и тръскаше замаяно глава.

Погледна стъклената карта отново.

Все едно бе влязъл в чужд сън. Синият оттенък на стъклото изчезна, сякаш той бе преминал през някакъв воал... гледаше в някаква стая — тъмна, уютна стая с голям червен диван, висящи полилеи и луксозни килими — и после, точно затова почти бе изпуснал стъклото първия път, картината помръдна, все едно той самият вървеше или стоеше и оглеждаше салона, и видя хора, хора, които гледаха право в него. Не чуваше нищо, освен собственото си дишане, но иначе умът му

бе изцяло навлязъл в пространството на тези образи — движещи се образи — като снимки, но същевременно различни, някак по-живи и не толкова резки, по-триизмерни и неразбираемо натоварени с усещания, с усещането за копринена рокля, фустите, вдигащи се около краката на жена, сатенената ѝ кожа под фустите и после мъж, който се намества между краката ѝ — Свенсон някак си усети как тя се усмихна. Главата ѝ се отпусна на дивана — защото сега виждаше тавана и усети как косата ѝ увисва покрай лицето и шията ѝ — лице, което носеше маска, осъзна той — и после усещанията в слабините ѝ — сладостни, прекрасни — докато, явно — разбра по плавното усещане, което премина по тялото му — мъжът проникваше в нея. След това образът леко се извъртя, защото жената обърна глава настрани. И на стената зад нея едва се видя част от голяма огледална стена. За миг Свенсон зърна отражението на мъжко лице и на стаята зад него. Мъжът бе Карл-Хорст фон Маасмерк.

Жената не беше Лидия Вандаариф, беше с кестенява коса. В стаята зад принца Свенсон с ужас видя други хора — зрители? — и още нещо зад тях — отворена врата? Прозорец? — но се отказа и с повече усилия, отколкото очакваше, откъсна поглед от картата. Какво гледаше? Погледна се с тръпка на срам — беше се възбудил. Освен това — опита се да проясни мислите си — беше усетил моменти от сношението, които не бе видял... как жената се докосваше сама, за да си достави удоволствие и да се овлажни, как Карл-Хорст разкопчаваше панталоните си, както и самия момент на проникването... всичко това, осъзна той, идваше от гледната точка, от преживяването на жената, макар да не бе видял в картата самите моменти. Пое си дъх и отново впи поглед в стъклената карта, потъна в нея, все едно влизаше в дълбок басейн: първо празния диван, после жената, която повдига роклята си, после принца, който се намества между краката ѝ, сливането, жената обръща глава, огледалото, отражението и миг по-късно отново празния диван — и цялата сцена се повтори... и после пак.

Какво беше намерил? Все едно усещанията на тази жена бяха пленени и някак пренесени в този малък прозорец. И коя беше жената? Кои бяха зрителите? Кога се бе случило? И кой бе казал на принца къде и как да скрие картата? Погледна отново в нея и откри, че като се съсредоточи, може да забави хода на движението, да се задържи на

отделен момент с почти непоносимо приятен резултат. Задържа се решително на момента с огледалото и внимателно разгледа отражението. Хората — десетина мъже и жени — също носеха маски. Не позна никого. Премина по-нататък и видя, в последните секунди, отворена врата — сигурно някой бе излязъл от стаята — и зад нея прозорец, вероятно далеч, на който пишеше нещо — обърнатите букви Л-Я. Отначало помисли, че гледа към някаква кръчма и това е надписът с името ѝ, но колкото повече мислеше за лукса в стаята и за елегантността на групата, както и за разстоянието между вратата и прозореца с буквите, му се струваше все по-малко вероятно да е кръчма или ресторант.

И изведнъж се сети. Хотел. Хотел „Сен Роял“.

След пет минути беше в каретата и се носеше към вероятно най-уважавания хотел в града, картата и револверът бяха в джобовете на палтото му. Възнамеряваше да открие принца и да се увери, че глупакът е в безопасност. А ако успееше да разбере нещо за произхода и направата на стъклената карта, щеше да му е много интересно, защото това доказваше как за пореден път Карл-Хорст се е замесил с хора, чиито амбиции не разбира. Макар да бе оценил зловещите възможности на изобретението, Свенсон знаеше, че истинската му важност е много по-обхватна и надминава неговото прекалено бавно въображение.

Влезе в „Сен Роял“ и небрежно погледна към предните прозорци и буквите, чието отражение бе видял. Бяха от лявата му страна и докато вървеше натам, се опита да прецени коя е вратата, през която бе видял прозореца. Не успя. Стената, на която би трябвало да бъде, бе гладка и цяла. Той се приближи, запали цигара и безрезултатно заоглежда стената отблизо. Близко до него висеше голямо огледало с тежка златна рамка. Той застана пред него и видя собственото си разочарование. Огледалото бе голямо, но стигаше на три стъпки над пода — отзад едва ли се криеше вход. Свенсон въздъхна и огледа фойето — влизаха и излизаха гости, седяха на различни кожени дивани. Понеже не знаеше какво друго да прави, тръгна към рецепцията и докато минаваше покрай главното стълбище, отстъпи встрани, за да направи път на две жени, които слизаха, и им кимна

любезно. И изведнъж го заля аромат на сандалово дърво. Вдигна смаяно очи и видя дългата кестенява коса на едната жена и деликатната извивка на тила ѝ. Беше жената от стъклената карта — сигурен беше — толкова силно отекуваше парфюмът ѝ в ума му, въпреки че Свенсон знаеше, че не го е помирисвал никога и със сигурност не го беше помирисал в картата. Въпреки това познаваше точното взаимодействие между парфюма и тялото на тази жена — не знаеше как — така интимно, както самата тя.

Двете жени продължиха към ресторанта на хотела. Доктор Свенсон забърза след тях, настигна ги точно преди входа и се покашля. Те се обърнаха. Той се слиса, когато видя, че лицето на жената с кестенявата коса е обезобразено от тънък извиващ се белег от изгорено, който пълзеше около очите ѝ и по слепоочията. Беше с елегантна светлосиня рокля, кожата ѝ бе доста светла и без несъвършенства, освен споменатото, устните ѝ бяха начервени. Спътницата ѝ бе по-ниска, косата ѝ бе по-тъмнокафява и по свой начин бе също така смайваща, макар че носеше същите обезпокоителни белези. Беше с рокля на райе в жълто и бледозелено с висока дантелена яка. Щом обаче привлече вниманието им, Свенсон загуби дар слово. Никога не се бе женил, никога не бе живял край жени — тъжно беше, но се чувстваше по-удобно до труп, отколкото до жива жена.

— Извинете ме, дами, може ли да ви се натрапя за момент?

Те го гледаха мълчаливо. Той продължи:

— Казвам се Абелард Свенсон, надявам се, че ще можете да ми помогнете. Аз съм лекар. В момента търся един човек, поверен на грижите ми — много важна личност, за която, както разбирате, всички въпроси трябва да са дискретни.

Те продължаваха да го гледат втренчено. Жената от картата се усмихна леко, в тъглчето на устата ѝ проблесна мимолетен интерес. Погледът ѝ се премести на шинела му, на е полетите и високата яка.

— Военен ли сте? — попита тя.

— Лекар съм, както казах. Военен лекар с чин капитан от Мекленбургския военноморски флот, назначен със специални задължения по — тук гласът му се снижи — дипломатически причини.

Те продължаваха да се усмихват. По някаква причина бяха решили да го приемат и той реши да направи всичко по силите си, за

да се възползва от тази възможност. Кимна към ресторанта.

— Предполагам, че отивате на вечеря. Ако мога да споделя с нас чаша вино, това ще е повече от достатъчно време, за да ми помогнете в моето търсене.

— Търсене? — каза жената от картата. — Колко забавно! Аз съм госпожа Марчмур, моята приятелка е госпожица Пул.

Свенсон застана между тях и те го хванаха под ръка. Макар че физическият контакт му бе приятен, той стъпваше леко на една страна, та револверът в джоба му да не се отърква о госпожица Пул.

— Сърдечно ви благодаря за любезността — каза и ги поведе напред.

Когато влязоха обаче жените поведоха него покрай многото свободни маси към другия край на ресторанта, където зад дискретни врати имаше отделни стаи за хранене. Един келнер им отвори, жените се освободиха от ръцете на Свенсон и влязоха. Свенсон кимна на келнера и ги последва.

На елегантно подредена маса седеше висока жена с черна коса и пронизващи виолетови очи. Носеше късо черно жакетче над червена копринена рокля с изящна бродерия с жълт конец с китайски мотиви. Погледна Свенсон с усмивка, която той възприе като неутрално любезна, но която въпреки това накара дъха му да секне. Той кимна почтително. Жената отпи глътка вино, без да спира да го гледа. Двете жени седнаха до нея от двете страни на масата. Свенсон стоеше неловко в другия край — масата бе достатъчно голяма, за да седнат поне по трима души от всяка страна — и госпожа Марчмур се наведе и пошепна нещо в ухото на жената в червено. Жената кимна и му се усмихна по-широко. Свенсон усети, че се изчервява.

— Доктор Свенсон, седнете, моля, и си налейте вино. Според мен е много добро. Аз съм мадам Лакер-Сфорца. Госпожа Марчмур ми каза, че търсите някого.

Госпожица Пул подаде на Свенсон сребърен поднос с бутилка вино и той наля на себе си и на двете дами, които го бяха довели тук.

— Много съжалявам, че се натрапвам, както се канех да обясня на тези дами...

— Колко странно, че сте решили да попитате точно тях — каза мадам Лакер-Сфорца. — Познавате ли се?

— О, не. Вие разбирате, че като ги помолих за помощ, разкрих отчаяната природа на търсенето си. Накратко, както вече казах, аз съм на дипломатическа служба за херцогство Мекленбург, и по-специално при сина и наследника на моя херцог принц Карл-Хорст фон Маасмерк. Знае се, че той е постоянен посетител на този хотел. Него търся. Може би е глупаво, но ако някоя от вас, скъпи дами — защото знам, че принцът високо цени красотата, го е виждала или е чула, че е бил тук, и може да ме упъти към настоящото му местонахождение, бих бил много признателен.

Те му се усмихнаха, отпиха от чашите си. Той се бе изчервил, беше му горещо и също отпи, но прекалено много, и се задави. Изтри устата си със салфетката и се покашля; чувстваше се като дванайсетгодишно момче.

— Докторе, моля ви, седнете. — Не беше забелязал, че все още е прав. Мадам Лакер-Сфорца му се усмихна, когато той понечи да седне, но по средата на движението пак се изправи, съблече шинела си и го остави на стола от дясната си страна. После отново вдигна чашата си.

— Благодаря ви още веднъж за любезността. Не искам да се натрапвам повече от необходимото...

— Кажете, докторе — започна госпожа Марчмур, — често ли губите принца? Или той е мъж, който се нуждае от... наглеждане? И подобен пост подобава ли на офицер и военен лекар?

Жените се изкикотиха. Свенсон махна с ръка, пийна още вино за кураж — дланите му бяха потни, яката пареше врата му.

— Не, не — просто обстоятелствата са извънредни. Получихме съобщение от самия херцог, а в момента нито пратеникът на мисията, нито военният ни аташе са тук. Принца също го няма. И тъй като не знаех нищо за плановите му, се заех да го намеря, тъй като съобщението налага бърз отговор. — Искаше му се да избърше лицето си, но не го направи. — Мога ли да ви попитам дали познавате принца? Често е споменавал, че вечеря в „Сен Роял“, така че може да сте го виждали — или да сте се запознали с него. Той е, ако мога така да кажа, мъж, който обожава красивите жени.

Те не отговориха. Госпожица Пул се бе навела и шепнеше в ухото на мадам Лакер-Сфорца. Тя кимна. Госпожица Пул се облегна на

стола и отпи глътка вино. Госпожа Марчмур го гледаше. Не може да се сдържи — когато я погледна в очите, изпита тръпка на удоволствие, като се сети — от собствените си спомени! — за гладките ѝ бедра. Преглътна и се покашля.

— Госпожо Марчмур, вие познавате ли принца?

Преди тя да успее да отговори, вратата се отвори и влязоха двама мъже. Свенсон възпитано стана, но никой от тях не го удостои с поглед. Първият беше висок строен мъж с високо чело и къса коса; носеше червена униформа с жълти нашивки и черни ботуши. Еполетите му показваха, че е полковник. Подаде платото и медния си шлем на келнера, отиде право при мадам Лакер-Сфорца, пое ръката ѝ и се наведе да я целуне. Кимна на другите две жени и седна до госпожа Марчмур, която вече му наливаше вино. Вторият мъж също целуна ръка на мадам Лакер-Сфорца, но не толкова надутото, и седна до госпожица Пул. Наля си сам и без да се церемони, отпи голяма глътка. Косата му беше светла, но прошарена, дълга и мазна, сресана зад ушите. Палтото му беше хубаво, но неподдържано — всъщност цялата му външност бе занемарена. Свенсон бе виждал хора като него в университета и се запита дали този не е някакъв учен и ако е така, какво тогава прави в тази компания.

Мадам Лакер-Сфорца заговори:

— Полковник Аспиш, доктор Лоренц, имам удоволствието да ви представя доктор Свенсон от херцогство Мекленбург, част от дипломатическата мисия на принц Карл-Хорст фон Маасмерк. Доктор Свенсон, полковник Аспиш е командир на Четвърти драгунски полк, наскоро обявен за личен полк на принца — това е голямо повишение. Доктор Лоренц е високо почитаем член на Кралския институт за наука и изследвания.

Свенсон им кимна и вдигна чаша. Лоренц прие това като още една възможност да отпие голяма глътка, опразни чашата си и си наля пак. Аспиш гледаше Свенсон с нещо като подозрение. Свенсон знаеше, че пред него е заместникът на Трапинг — веднага бе разпознал униформата — и че сигурно се чувства неуверен заради обстоятелствата около издигането си — а ако не заради това, предвид

липсващия труп и по други многозначителни причини. Реши да завре пръст в раната.

— Имах честта да се запозная със злополучния предшественик на полковник Аспиш, полковник Трапинг, в компанията на моя принц — същата вечер, когато полковникът, изглежда, е изчезнал. Заради семейството му — а и заради благодарния народ — се надявам, че загатката на изчезването му скоро ще бъде разкрита.

— Всички сме много натъжени от тази загуба — промърмори Аспиш.

— Сигурно е трудно да поемеш командването при такива обстоятелства.

Аспиш го изгледа ядосано.

— Войникът прави каквото е необходимо.

— Доктор Лоренц — прекъсна ги с лекота мадам Лакер-Сфорца, — вие май сте били в Мекленбург.

— Да — отговори той. Гласът му бе мрачен и горд като на куче, което са ударили веднъж с камшик и то се колебае между недоволството и страха от втори удар. — Беше зима. Мога само да кажа, че беше студено и тъмно.

— Какво ви отведе там? — учтиво попита Свенсон.

— Не си спомням — каза Лоренц в чашата си.

— Имат отлични пудинги — изкикоти се госпожица Пул и смехът ѝ бе подет като от ехо от госпожа Марчмур от другата страна на масата. Свенсон се възползва от момента, за да разгледа лицето ѝ. Това, което отначало му бе заприличало на изгаряне, сега му изглеждаше другояче — кожата не беше изопната като на белег, а някак странно обезцветена, сякаш разядена от слаба киселина или изгорена от много силно слънце; приличаше дори на някаква временна татуировка — нещо с разредена къна? Но не би могло да е направено нарочно — беше доста грозно — и той веднага отмести очи, защото не искаше да я зяпа. Срещна погледа на мадам Лакер-Сфорца, която го наблюдаваше.

— Доктор Свенсон — попита тя. — Обичате ли игрите?

— Зависи каква е играта, госпожо. Не обичам комара, ако това имате предвид.

— Може би да. А вие, полковник Аспиш?

Аспиш вдигна очи — не ги беше слушал. Шокиран, Свенсон осъзна, че дясната ръка на госпожа Марчмур е под масата и че ъгълът на лакътя ѝ я поставя право в скута на полковника. Аспиш прочисти гърлото си и се намръщи, за да се съсредоточи. Госпожа Марчмур — а и госпожа Лакер-Сфорца — го гледаха с безгрижно невинен интерес.

— Комарът е в кръвта на истинските мъже — заяви той. — Или поне на войниците. Не можеш да спечелиш нищо, ако не си готов да изгубиш — всичко или част. Дори при най-великата победа падат жертви. На определено ниво на опитност отказът от комар се равнява на страхливост. — Той отпи от виното си и се намести на стола, като нарочно не поглеждаше към госпожа Марчмур, чиято ръка не се бе върнала на масата. Обърна се към Свенсон. — Не хвърлям камъни във вашата градина, докторе, защото вие сигурно наблягате върху спасяването на живота, върху опазването.

Мадам Лакер-Сфорца кимна сериозно и се обърна към другия мъж.

— Доктор Лоренц?

Лоренц сякаш се опитваше да пробие масата с поглед: гледаше втренчено мястото над скута на Аспиш, сякаш ако се съсредоточеше, щеше да успее да премахне преградата. Без да отмества поглед, ученият отпи отново — Свенсон бе впечатлен от самовглъбеността му — и промърмори:

— Всъщност игрите са илюзия, защото шансът е просто процент, който може да се предвиди, ако човек има търпение и владее математиката. Риск наистина може да има, защото са възможни различни резултати, но вероятностите се преценяват лесно и с времето умният играч ще увеличи печалбите си до степен да действа в съгласие с рационалното познание.

И пак надигна чашата. Госпожица Пул му духна в ухото. Доктор Лоренц се задави от изненада и изплю виното върху масата. Другите избухнаха в смях. Госпожица Пул взе салфетка и избърса почервенялото му лице, а мадам Лакер-Сфорца му наля още вино. Лявата ръка на полковник Аспиш вече бе скрита под масата и госпожа Марчмур се наместваше леко на стола си. Свенсон преглътна — какво правеше тук? Отново погледна мадам Лакер-Сфорца, която го наблюдаваше с усмивка, и попита:

— А вие, госпожо? Не чухме вашето мнение. Предполагам, че повдигнахте въпроса с някаква цел.

— Толкова по германски, докторе. Тръгват направо към „дер бизнес“. — Отпи глътка вино и се усмихна. — При мен е много просто. Никога не залагам нищо, на което държа, но ще залагам жестоко и до безкрайност всичко, на което не държа. Разбира се, имам късмет, че държа на много малко неща, и така значително по-голямата част от света за мен е изпълнена с чувство за... поради липсата на по-добра дума, *игра*. Но *сериозна* игра, уверявам ви.

Не сваляше очи от Свенсон, изражението ѝ бе спокойно, развеселено. Той не разбираше какво става в стаята. От лявата му страна полковник Аспиш и госпожа Марчмур открито се опипваха под масата. Отдясно госпожица Пул ближеше ухото на доктор Лоренц; докторът дишаше тежко, хапеше долната си устна, стискаше чашата си толкова силно, че всеки момент щеше да я строши. Свенсон преглътна. Все пак му бяха позволили да влезе по някаква причина, нали?

— Познавате ме, мадам... както познавате и моя принц.

— Може би.

— Знаете ли къде е?

— Знам къде може да е.

— Ще ми кажете ли?

— Може би. Държите ли на него?

— Такъв е дългът ми.

Тя се усмихна.

— Докторе, боя се, че се налага да сте откровен.

Свенсон преглътна. Аспиш бе затворил очи, дишаше тежко. Госпожица Пул бе пхнала два пръста в устата на Лоренц.

— Той е срам и позор — отвърна бързо Свенсон. — Бих платил да го набият до кръв.

— Така вече е по-добре. — Мадам Лакер-Сфорца се усмихна.

— Госпожо, не зная какви са намеренията ви...

— Просто ви предлагам размяна. Аз търся някого, вие също.

— Трябва да намеря принца веднага.

— Разбирам. А ако — след това — сте в положение да ми помогнете, ще е много мило.

Умът на Свенсон се бунтуваше срещу цялата ситуация — другите изглеждаха почти в несвяст, — но той не можеше да намери пряка причина да откаже. Погледна виолетовите ѝ очи, разбра, че са съвсем непроницаеми, и преглътна.

— Кого искате да намерите?

Въздухът в лабораторията на Института бе остър от озон, горяща гума и някаква специфична миризма, която Свенсон не познаваше — кръстоска между сира, сода и металическата миризма на засъхнала кръв. Принцът седеше отпуснат в голямо кресло, Крабе беше от едната му страна, а Франсис Сонк — от другата. В другия край на стаята стоеше граф Д'Орканч, с кожена престилка и кожени ръкавици, които покриваха ръцете му до лактите; зад него се виждаше полуотворена метална врата — дали току-що бяха вкарали Карл-Хорст оттам? Свенсон размаха револвера и измъкна принца, който бе достатъчно в съзнание, за да стане и да се запрепъва, но явно бе неспособен да говори или — за щастие на Свенсон — да протестира. А после докторът видя странния човек в червено, който му направи знак да върви. Изглежда, беше натрапник като него самия — носеше оръжие, но Свенсон нямаше време за губене. Стражите го последваха на двора, дори на улицата, където имаше късмет да намери карета. Чак когато се върнаха в дипломатическия комплекс, на ярката светлина на газовите лампи в стаята на принца — далеч от сумрачните коридори и тъмната карета — той видя кръглите изгаряния.

Не беше казал всичко това на Блах и Флаус — не им вярваше и много се радваше, че тръгват в града заедно, понеже и те не си вярваха един на друг. Мадам Лакер-Сфорца очевидно бе свързана с госпожа Марчмур, която се бе подложила на същия процес, който бе оставил белезите на принца. Тогава защо бяха позволили на Свенсон да прекъсне процедурата?

Свенсон тръсна глава и се насили да се върне към най-важния въпрос. Кой — кликата на Крабе или мадам Лакер-Сфорца — имаше причина (и средствата) незабелязано да измъкне — да отвлече принца? И къде?

И „Сен Роял“, и Институтът предлагаха идеално скривалище именно защото вече бяха претърсени. Освен това, ако го бе отвлякла

кликата, принцът можеше да е навсякъде — Крабе и Сонк сигурно имаха стотици тайни местенца. Свенсон дори не можеше да се надява да открие принца сам. Трябваше да намери някого от тези хора и да го принуди да говори.

Вариантите се премятаха в ума му. Отхвърли Вандаариф — Блах и Флаус вече бяха при него; отхвърли и мадам Лакер-Сфорца. Наистина не вярваше, че ще може да се изправи срещу нея с насилие, както се боеше, че ще се наложи. Това оставяше Крабе, Сонк и граф Д'Орканч. Изостави и другите периферни лица — другата жена, Аспиш, Лоренц, помощника на Крабе. Всеки опит с тях щеше само да му отнеме време, а и нямаше представа къде да ги намери. Принцът обаче бе вечерял в домовете на Крабе, на графа и на Сонк и Свенсон съвместно бе запааметил програмата му и съответно адресите им.

Къщата на Харалд Крабе на площад „Хейдриън“ бе тъмна. Свенсон се качи по стълбите и потропа с чукчето на вратата. Нямаше отговор. Потропа отново. Нищо. Реши да опита през задния вход.

Задната част на къщата на Крабе също беше тъмна, но вратата беше откритата. Свенсон извади револвера, преглътна и я бутна. Никой не стреля по него, което му се стори добро начало на новата му кариера на взломаджия.

Вмъкна се вътре, без да затваря вратата, прибра револвера в джоба си и бръкна в другия за кибрит. Запали една клечка в нокътя на палеца си — съскането на пламващата главичка му се стори оглушително — и бързо се огледа. Беше в някакъв склад. По стените имаше буркани и кутии, консерви и бали, в краката му имаше щайги, кошници и бъчви — а в другия край на стаята имаше още стъпала. Той духна клечката, хвърли я на земята и тръгна натам. Пак извади револвера и се качи по стълбата стъпало по стъпало. Не скърцаха. Горе имаше друга врата — широко отворена. Той се опита да погледне през нея, но не видя нищо — клечката го бе заслепила. Заслуша се и се замисли какво прави — и колко глупаво и опасно е. Ако можеше да измисли друг начин, щеше да го използва. Но сега искрено се надяваше да не му се налага да стреля по някой храбър прислужник или да накара госпожа Крабе — имаше ли госпожа Крабе? — да се разпищи. Влезе в някакъв коридор и бавно тръгна напред; чудеше се

дали да рискува с втора клечка кибрит. Въздъхна, пак прибра револвера — последното, което искаше, бе да се блъсне в някоя лампа или китайска ваза — и извади още една клечка.

Чу гласове откъм складовото помещение отдолу.

Бързо драсна клечката, покри я колкото можа с другата си ръка, в която държеше медицинската си чанта, и бавно тръгна към най-близката врата. Озова се в кухнята. На масата пред него лежеше мъртвец, когото не познаваше, покрит с платно, виждаше се само сиво-синкавото му лице. Свенсон се обърна — откъм стълбите се чуваха стъпки — и видя в другия край на кухнята люлееща се врата. Клечката опари пръстите му. Той се втурна през люлеещата се врата, зърна някаква маса за хранене, загаси клечката, пусна я на пода, лапна изгорения си пръст, спря люшкането на вратата, мина от другата страна на масата и легна на пода. Чу гласовете на двама мъже и ясният звук от отваряне на бутилка.

— Ето — каза първият глас доволно. — Казах ви, че ще има нещо хубаво — къде ли са чашите? — Чу се звън на стъкло, после пак, а после гъл-гъл-гъл — звукът от наливане на вино, на значително количество вино. Гласът заговори пак: — Смятате ли, че можем да рискуваме да запалим лампа?

— Заместник-министърът... — започна вторият глас.

— Да, знам, добре, и така става. Не искам да гледам повече този приятел. Каква загуба на време! Кога ще е тук?

— Пратеникът каза, че има друг ангажимент, преди да се срещне с нас.

Първият мъж въздъхна. Свенсон чу драсване на клечка — под вратата проблесна оранжева светлина — и после пуфкане, докато някой от двамата си палеше пурата.

— Искате ли пура, Баскомб? — попита първият глас. Свенсон затърси в паметта си. През последните седмици се бе запознал с толкова много хора — имаше ли и Баскомб сред тях? Може би, но не можеше да се сети. Ако можеше да го види...

— Не, благодаря ви, сър — отговори Баскомб.

— Не съм ви сър — изсмя се първият мъж. — Оставете това за Крабе или за графа, макар, смея да кажа, вие съвсем скоро ще сте един от тях. Как ви се струва това?

— Не зная. Става прекалено бързо.

— Така е с най-хубавите изкушения, нали?

Баскомб не отговори. Известно време двамата мълчаха, пиеха. Свенсон надуши пурата. Отлична беше. Облиза устни. Отчаяно копнееше за цигара.

— Имате ли опит с трупове? — попита развеселено първият глас.

— Всъщност това ми е първият от толкова близо — отвърна вторият с тон, който подсказваше на Свенсон, че човекът знае, че го дразнят, но иска да излезе от ситуацията. — Баща ми почина, когато бях още почти дете...

— А чичо ви? Видяхте ли неговия труп?

— Не. Все още не, но разбира се, ще го видя на погребението.

— Ще свикнете и с това като с всичко друго. Питайте който и да е лекар или войник. — Свенсон чу как си наливат още. — Добре, какво следва след труповете? Ами жените?

— Моля?

Мъжът се изкикоти.

— О, не бъдете толкова задръстен — нищо чудно, че Крабе ви харесва. Не сте ли женен?

— Не.

— Сгоден?

— Не. — Гласът стана колеблив. — Имаше една привързаност, но нищо особено важно. Както казах, всички тези промени се случиха толкова бързо...

— Значи проститутки? Или ученички?

— Не, не — каза Баскомб с професионално търпелив тон, който Свенсон разпозна като отличителен белег на трениран царедворец. — Както казах, собствените ми чувства винаги са били в служба на задълженията ми.

— Господи! Момчета тогава?

— Господин Сонк! — сопна се гласът, може би не толкова ужасен, колкото изкаран от търпение.

— Просто питам. Освен това, когато човек пътува толкова много като мен, някои неща престават да го изненадват. Във Виена например има затвор, който можете да посетите срещу скромна такса, както човек посещава зоологическа градина, но пък срещу още няколко сребърни пфенига...

— Господин Сонк, моля ви, настоящата ни работа...

— На нищо ли не ви научи Процесът?

Младият мъж помълча: може би въпросът бе по-сериозен, отколкото предполагаше шеговитият тон.

— Разбира се — каза накрая. — Беше... трансформиращ.

— Пийнете още малко вино тогава.

Това ли бе правилният отговор? Свенсон чу бълбукането на бутилката, а Франсис Сонк заговори:

— Моралът е нещо, което носим в себе си — той не съществува другаде, уверявам ви. Виждате ли? Има освобождение и отговорност, защото какво е естествено зависи от това къде се намирате, Баскомб. Освен това пороците са като гениталиите — повечето не са красиви на вид, но въпреки това са ни скъпи. — Изхили се на собственото си остроумие, отпи глътка и въздъхна. — Но предполагам, че вие нямате пороци, нали? Е, когато станете лорд Тар, който владее единствения залеж индигова смола в радиус от петстотин мили, смея да кажа, че ще откриете, че те се появяват доста бързо — говоря от опит. Ще си намерите плодовита съпруга да ви гледа къщата и ще правите каквото искате другаде. Брат ми например...

Баскомб се изсмя някак горчиво.

— Какво има? — попита Сонк.

— Нищо.

— Настоявам да ми кажете.

Баскомб въздъхна.

— Нищо. Просто до миналата седмица аз все още, както казах, не бях нищо важно, нали разбирате, но човек може само да се удивлява колко е лесно да се вярва, да се вярва толкова искрено...

— Чакайте, чакайте! Ако ще ми разказвате, значи ни трябва още една бутилка. Хайде.

Стъпките им заглъхнаха в коридора. Свенсон не смееше да се промъкне покрай тях — всъщност нямаше представа нито къде е избата, нито колко време ще са там. Можеше да опита да намери главния вход, но пък бе в идеална позиция да научи повече тук, стига да не го откриеха. И изведнъж се сети. Баскомб! Той беше помощникът на Крабе — слаб млад мъж, не говореше, винаги внимаваше. Нима той щеше да става лорд? Сети се, че губи най-прекия източник на информация, извади още една клечка и тихо мина през люлеещата се

врата. Ослуша се — не се чуваха, драсна клечката и погледна мъртвеца на масата.

Беше около четирийсетгодишен, с оредяла коса, гладко избръснат. Лицето му бе покрито с червени петна, ярки въпреки бледността на смъртта, устните му бяха разтеглени в гримаса и разкриваха пожълтелите му от тютюн зъби. Свенсон дръпна покривалото от тялото му и ахна. От лактите надолу ръцете на трупа бяха набраздени от зловещи нарязани блестящо сини вени, които изпъкваха под кожата, прорязваха я. На пръв поглед изглеждаха мокри, но той с ужас осъзна, че всъщност са стъклени — и че продължават към китките му, стават по-дебели, впиват се в плътта и я втвърдяват. Дръпна платното още по-надолу и смаяно изпусна клечката. Мъжът нямаше ръце. Китките му бяха съвсем сини, напукани и натрошени, все едно дланите и пръстите под тях се бяха разбили на парченца.

Чу стъпки, зави трупа с покривалото и се върна в скривалището си. Виеше му се свят от това, което бе видял. След секунди чу как мъжете влизат в кухнята.

— Още една чаша, Баскомб — нареди Сонк и после каза на трети човек: — Предполагам, че ще се присъедините към нас, или поне към мен. Баскомб нещо не споделя жаждата ми. Винаги гледаш от разстояние, нали, Роже?

— Щом настоявате — каза новият глас и Свенсон затаи дъх. Беше майор Блах.

— Отлично. И хайде междувременно да погледнем. Сваляй платното, Баскомб! Ето, в целия му блясък. Е, майоре, какво ще кажете?

— Какво му се е случило? — попита Блах след кратка напрегната пауза.

— Какво да му се случи? Умря. Беше доста ценен, доста способен в техническата механика. Хубаво е, че все още имаме Лоренц — ако имаме Лоренц де, защото, майоре, не съм съвсем сигурен, че разбирате кой точно е виновен за тази проклетата катастрофа. Това сте вие, майоре. Вие, защото не можахте да откриете един долен главорез, който заради това успя да прекъсне работата ни в най-деликатния момент. Не можахте да контролирате и членовете на собствената си

дипломатическа мисия — предполагам, че познавате онзи, който отведе принца, размахал револвер в лицата ни, което щеше да е смехотворно, ако не създаваше проблеми, които всички ние трябва да решаваме!

— Господин Сонк... — започна майор Блах.

— Затваряйте си мръсната чуждоземска уста! — изръмжа Сонк.

— Не искам извинения. Искам да помислите. Мислете за проблемите си и за хората, които ги създават. И ми кажете какво ще предприемете за тях.

Свенсон се смая. Никога не бе чувал някой да говори така на Блах и не можеше да си представи Блах да реагира другояче, освен с ярост.

Блах прочисти гърлото си.

— Като начало...

— Първият, майоре — сега говореше Баскомб, не Сонк, — е мъжът от мисията ви, лекарят на принца, нали?

— Да — изсъска Блах. — Той не е проблем. Ще заповядам да го удушат, докато спи. Никой няма да го е грижа...

— Вторият — прекъсна го Баскомб — е онзи главорез в червено.

— Чан. Казва се Кардинал Чан — каза Блах.

— Китаец ли е? — попита Баскомб.

— Не — изръмжа Блах. — Наричат го така заради някакви белези, не съм ги виждал. Той ни се изплъзна. Уби един от хората ми и рани сериозно още двама. Той е просто долен престъпник, който няма въображение и нищо не разбира. Пратил съм хора на местата, където ходи обикновено, както ни бяха описани. Скоро ще бъде заловен и...

— Доведен при мен — каза Сонк.

— Както желаете.

— Третият проблем е — продължи Баскомб — жената шпионка, Изобел Хейстингс.

— Не сме я намерили. Никой не я е намерил.

— Все трябва да е някъде, майоре — каза Баскомб.

— Не я познават в бордеите, към които бях насочен...

— Опитайте с някой хотел тогава! — извика Сонк. — Опитайте стаите под наем!

— Не познавам града като вас...

— Нататък! — излая Сонк.

— И четвърто — гладко продължи Баскомб, Свенсон нямаше как да не се възхити на спокойното му поведение, — трябва да уредим завръщането на вашия принц.

Свенсон наостри уши — това чакаше, но последва само мълчание... а после Блах гневно попита:

— За какво говорите?

— Съвсем просто е: има още много работа. Преди сватбата, преди някой да се върне в Мекленбург...

— Не! Защо го казвате? Вие вече го отвлякохте, и то без да ме уведомите! Отведохте го преди часове!

Никой не каза нищо. Блах бързо обясни какво бе станало в комплекса — бягството от покрива, подпряната с бюрото врата — и после как двамата с Флаус току-що се оплакали и се обърнаха с молба за помощ към лорд Вандаариф, който им обещал да направи каквото може.

— Разбира се, през цялото време предполагах, че сте го отвели вие — каза Блах. — Макар че нямам представа как сте го направили.

Отново мълчание.

— Принцът ви не е при нас — каза Сонк. — Добре, пето, Блах: ще продължите да търсите Чан и тази Хейстингс. Ние ще намерим принца. Баскомб ще се свърже с вас. Шесто... да, шесто — можете да ни помогнете да изнесем бедния Крунър от кухнята на госпожа Крабе.

Щом се увери, че са си тръгнали, Свенсон отиде в кухнята и спря до празната вече маса. Отвори медицинската си чанта, извади празно бурканче и махна тапата. Светна си с клечка кибрит, наведе се над масата и намери каквото търсеше — малка люспица от нещо, подобно на синьо стъкло. Смете я в бурканчето с тампон, затвори го и го прибра в чантата. Нямаше представа какво е, но бе сигурен, че няма да е лошо да го сравни със стъклената карта на принца.

Не можеше да се върне в мисията. Поне знаеше кои са враговете му или поне някои — нито Сонк, нито Баскомб бяха споменали мадам Лакер-Сфорца. Запита се дали тя може да е виновна за отвличането на принца. Но пък и тя търсеше въпросната Хейстингс — различните играчи злоещо се припокриваха. Бяха споменали доктор Лоренц, все едно е един от тях, а Свенсон го бе видял с очите си при Лакер-Сфорца. Може би всичките се предаваха един друг, а досега бяха

работили в съюз. Някъде в къщата часовник удари три. Свенсон взе чантата си и излезе.

Принцът със сигурност беше в опасност, но Свенсон се съмняваше, че е смъртна. В същото време го бяха побили тръпки, когато Сонк бе споменал Процеса. Можеше ли той да е свързан с изгарянията по лицето? Звучеше почти като езически ритуал, като племенна церемония по белязване или — помисли си мрачно — като дамгосване на говеда. Мъртвецът Крунър явно бе замесен — зад цялата тази загадка имаше наука и тъкмо това бе причината действието да се развива в Института и за участието на Лоренц. Но кой не участваше, освен самия Свенсон? Отговорът дойде бързо: Изобел Хейстингс и мъжът в червено, Чан. Трябваше да ги открие преди майор Блах. Те дори можеше да знаят къде е принцът. Но къде да ги търси?

Най-доброто, което му хрумваше, бе мадам Лакер-Сфорца и хотел „Сен Роял“. Може би ако размахаше лекарската си чанта, щяха да му отворят вратата дори в късен час.

Прозорците на хотела все още светеха, но улицата отпред бе празна. Портиерът отключи вратата и я открихна.

— Да, господине?

— Извинете, знам, че е късно... или рано. Търся... аз съм лекар... много е важно да разговарям с мадам Лакер-Сфорца.

— А, с графинята. Не е възможно. Лекар ли сте?

— Да, казвам се Свенсон. Сигурен съм, че тя ще ме приеме...

— Доктор Свенсон, да. Не, боя се, че не е възможно.

Погледна покрай Свенсон към улицата и силно цъкна с език, все едно подкарваше кон. Свенсон се обърна да види на кого цъка. От сенките от отсрещната страна на улицата излязоха четирима мъже. Свенсон ги позна по наметалата — бяха стражите от Института. Обърна се към вратата — портиерът я бе затворил и я заключваше. Свенсон заудря с юмрук по стъклото. Портиерът не му обърна внимание. Свенсон се обърна към онези на улицата. Те стояха в широк полукръг наред платното, препречвайки пътя му за бягство. Той бръкна в джоба си за револвера.

— Няма нужда от това, докторе — чу се нисък стържещ глас от дясната му страна. Свенсон се обърна и видя едрият граф Д'Орканч: стоеше в полумрака до стъкления вход. Носеше шапка и тежко кожено палто и в дясната си ръка държеше бастун със сребърна дръжка. Гледаше го студено и преценяващо.

— Може да ви потрябва по-късно... но в момента има по-спешни неща за обсъждане, уверявам ви. Надявах се, че ще дойдете, и не ме разочаровахте. Такова съответствие е добро начало за разговора ни. Ще дойдете ли с мен?

И без да дочака отговор, се обърна и тръгна в мъглата. Свенсон погледна към мъжете, преглътна с мъка и забърза след него.

— Защо сте ме чакали? — попита, когато го настигна.

— Защо търсите графинята в такъв неприличен час?

Свенсон отвори уста да отговори. Погледна назад и видя, че четиримата ги следват на няколко метра.

— Няма нужда да отговаряте — продължи Д'Орканч. — И двамата имаме своите тайни. Не се съмнявам, че имате основателни причини. Но когато до вниманието ми стигна, че сте от кръга на принца, си спомних името ви — нали вие сте авторът на онзи памфлет за последиците от измръзването?

— Писал съм за тези неща, да...

— И наблягате на ироничното сходство между вредите, нанасяни от някои видове изключително силен студ, и някои видове изгаряния.

— Така е.

Графът кимна сериозно.

— Точно *затова* ви чаках.

Спряха пред дървена врата, разположена в алков със свод, който сякаш бе част от църква. Д'Орканч отключи и го пусна да влезе пръв. Озоваха се в някаква градина и тръгнаха по дебелия мек торф — Свенсон чу как стражите влязоха зад тях и затвориха вратата.

Вървяха покрай големи празни саксии и лехи и голи дървета с увиснали клони. Над тях бе забуленото в мъгла небе.

Графът спря пред голяма осветена оранжерия, отключи стъклената врата и влязоха. Четиримата стражи останаха в градината. Д'Орканч кимна към една закачалка.

— Сигурно ще искате да се съблечете. Тук е доста задушно.

Самият той свали коженото си палто, остави го заедно с шапката и бастуна си на една масичка, отиде по застлания с килим под до едно голямо легло с балдахин с плътно спуснати завеси и внимателно надникна през една пролука. Лицето му беше безизразно. Свенсон чакаше и усещаше как по тялото му избива пот. Остави медицинската чанта, свали шинела си и го закачи на куката. Не му харесваше да се дели от оръжието, но и без това не очакваше, че ще може да си проправи път със стрелба покрай Д'Орканч и всичките му стражи. Д'Орканч го привика с очи и дръпна завесата докрай.

В леглото лежеше трепереща жена, завита с дебели одеяла. Очите ѝ бяха затворени, кожата — бледа, дишаше учестено.

— Спи ли? — попита Свенсон.

— Не мисля. Ако не беше студена, бих казал, че има треска. Но тъй като е студена, не мога да кажа. Може би вие ще можете.

Свенсон се наведе и огледа лицето на жената. Стори му се, че чертите ѝ са леко азиатски. Повдигна клепача ѝ, напипа пулса на шията ѝ, забеляза с тревога кобалтовия оттенък на устните и езика ѝ, и още по-тревожно белезите около лицето и шията ѝ — приличаха на белези, които може да остави корсет (или октопод). Бръкна под одеялата да хване ръката ѝ, усети колко е студена и премери пулса ѝ и там. Видя, че на връхчетата на пръстите ѝ кожата е охлузена. Извади и другата ѝ ръка — пръстите изглеждаха по същия начин. Отметна одеялата до кръста ѝ. Жената бе гола, синкавите отпечатыци по кожата ѝ продължаваха по целия ѝ торс. Усети движение до себе си. Графът му бе донесъл медицинската чанта. Свенсон извади стетоскопа и преслуша дробовете на жената. Обърна се към графа:

— Била ли е във вода?

— Не — дрезгаво каза графът.

Свенсон се намръщи, заслушан в затрудненото ѝ дишане. Дишаше точно като човек, който едва не се е удавил. Бръкна в чантата за ланцет и термометър. Трябваше да ѝ премери температурата, а после щеше да има нужда от кръвна проба.

След около четирийсет минути Свенсон си бе измил ръцете и търкаше уморено очи. Погледна навън и видя, че вече се развиделява.

Прозя се, опита се да си спомни кога за последно е будувал цяла нощ — във всеки случай, когато бе по-издръжлив. Графът се появи с бяла порцеланова чаша.

— Кафе с бренди — каза и му я подаде. Върна се до масата и взе своята чаша. Кафето беше горещо и черно, почти прегоряло, но идеално. Заедно с брендите — доста солидно количество бренди за толкова малка чаша — беше точно това, от което Свенсон имаше нужда. Той отпи голяма глътка, допи всичко и остави чашата.

— Благодаря.

Граф Д'Орканч кимна, после посочи към леглото с очи.

— Какво мислите, докторе? Възможно ли е да се оправи?

— Щеше да е хубаво, ако имах повече информация.

— Може би. Ще ви кажа, че състоянието ѝ се дължи на нещастен случай, че не е била във вода — мога да ви уверя в това, но не и да ви го обясня убедително, — но че все пак в тялото ѝ проникваше вода. Но не проста вода, докторе, а течност със специални качества, енергийно заредена течност. Жената сама се подложи на тази процедура. За мое огромно съжаление процедурата бе прекъсната. Посоката на течността бе обърната и тя бе — как да го кажа — изпразнена и изпълнена едновременно.

— Това ли е — чух за него... видях белезите на принца — Процесът?

— Процесът? — тревожно повтори графът, но после също толкова бързо гласът му отново стана спокоен. — Принцът, разбира се. Сигурно сте говорили с него и той не е бил в състояние да скрие нищо. Колко жалко.

— Трябва да разберете, че моят дълг е да го защитавам и ако това — Свенсон посочи жената, чиято бледа кожа сякаш сияеше на светлината на фенера, — е опасността, на която сте изложили Карл-Хорст...

— Не съм.

— Но...

— Казах: не съм. Жената, ако обичате, доктор Свенсон.

Острият му тон прекъсна протестите, напирани в гърлото на Свенсон.

— Жената... Щом сте прочели памфлета ми толкова внимателно, че да запомните името ми, и сам знаете. Тя носи всички белези на

човек, спасен след продължителен престой в ледена вода — зимното Балтийско море например. При определена температура телесните функции се забавят стремително — това може да е едновременно смъртоносно и запазващо. Тя е жива, диша. Дали умът ѝ е бил необратимо повреден, не мога да кажа. Дали някога ще се събуди от този... от този зимен сън, и това не мога да кажа. И все пак трябва да ви попитам за белезите по тялото ѝ — каквото и да ѝ е било направено...

Д'Орканч вдигна ръка и Свенсон млъкна.

— Сега може ли да се направи нещо, докторе? Това е въпросът ми.

— Дръжте я на топло. Давайте ѝ топли течности. Може би и някакъв масаж за подобряване на кръвообращението — периферното. Вредата или е нанесена, или не.

Граф Д'Орканч не каза нищо. Кафето му изстиваше недокоснато.

— Още един въпрос, доктор Свенсон. Може би най-важният.

— Да?

— Смятате ли, че сънува?

Свенсон бе сварен неподготвен, защото тонът на графа не бе съвсем съчувствен — в загрижеността му имаше желязна нотка на изследване. Така че докторът отговори предпазливо, като хвърли поглед към вече скритото от завесите легло:

— Има непостоянно движение на очите... може да се припише на някакво междинно състояние, не е кататония, тя не е в съзнание, но може би вътре в ума си сънува, може би е в делир, може би е в покой.

Графът не отговори, очите му за миг станаха замислени. Върна се в настоящето и каза:

— А сега, какво да правя с вас, доктор Свенсон?

Очите на Свенсон се стрелнаха към шинела му: револверът бе в джоба.

— Ще тръгвам...

— Никъде няма да ходите, докторе — отсече графът. — Докато аз не кажа друго. Помогнахте ми и бих предпочел да ви възнаградя за това, но пък вие съвсем явно се опълчвате против други интереси, които трябва да пазя.

— Трябва да върна принца си.

Граф Д'Орканч въздъхна тежко.

Свенсон се мъчеше да измисли какво да каже, но не бе сигурен колко да разкрие — можеше да спомене Аспиш или Лоренц, или мадам Лакер-Сфорца, или майор Блах; можеше да спомене синята стъклена карта, но дали това щеше да го направи по-ценен, или по-опасен в очите на графа? Дали бе по-вероятно да го пощади колкото по-невежо предан на принца изглеждаше? Дори ако успееше да докопа револвера и някак да надвие Д'Орканч — който бе едър и очевидно изключително силен, — как щеше да мине покрай стражите? Не знаеше къде е, беше изтощен, нямаше къде да се скрие, все още не знаеше нищо за местонахождението на принца.

Погледна графа.

— Имате ли нещо против да запаля?

— Да.

— Аха.

— Цигарите ви са в шинела, нали?

— Да.

— По всяка вероятност близо до револвера, който размахвахте тази вечер. Не ви ли се струва, че оттогава са се случили много неща? Аз се борих със смъртта и разрушението, с интригата и възмездието — и вие сте правили същото. И изгубихте принца си отново. И двамата щяхме да изглеждаме почти комично, ако тези последствия не бяха така потънали в кръв. Убивали ли сте някога, докторе?

— Боя се, че мнозина са умрели в ръцете ми.

— На масата, да, но това е различно — колкото и да се измъчвате със самообвинения, това е съвсем различно и вие го знаете. И знаете точно какво ви питам.

— Да. Убивал съм.

— Кога? И къде?

— В Бремен. Човек, който, изглежда, бе покварил младата племенница на херцога. Той беше упорит, инструкциите ми бяха... накарах го да изпие отрова с насочен пистолет. Не се гордея с този случай. Само глупак би се гордял.

— Той знаеше ли какво пие?

— Не.

— Сигурно е подозирал нещо.

— Вероятно.

Свенсон си спомни почервенялото лице на мъжа, прорязващото хъркане в гърлото му, подбелените му очи, а после как бе извадил уличаващите писма от джоба му, докато онзи лежеше на пода, острата миризма на повръщано. Споменът го преследваше. Свенсон разтърка очи. Горещо му беше — дори по-горещо отпреди малко. Устата му бе пресъхнала. Усети лек прилив на адреналин. Погледна графа, после празната чаша от кафе, а после — колко ли време му отне да се обърне — недокоснатата чаша на графа на масата. Масата бе над него. Беше паднал на колене. Смътно осъзна, че не е усетил удара. Главата му се въртеше. Нишките на килима погъделичкаха лицето му. Сякаш го заля тъмна топла вода и той изчезна в нея.

Някаква дразнеща неясна нужда го накара да отвори очи в тъмното през топлото вълнено покривало на съня. Примигна. Клепачите му тежаха — тежаха страшно — и той затвори очи. Отново се сепна от нещо, цялото му тяло се раздруса и той възприе повече от това, което му казваха сетивата му: допир на грубо дърво до кожата му, миризма на прах, шум от колелета и тропот на копита. Беше в каруца и гледаше в полумрака към покривалото ѝ. Движеха се по неравен калдъръм, друсането го бе събудило преждевременно. Устата и гърлото му бяха пресъхнали. Слепоочията му туптяха. С някакво далечно удоволствие осъзна, че не е мъртъв, че по някаква причина — засега — графът щади живота му. Опипа внимателно около себе си: ръцете и краката го боляха, но го слушаха. До главата му лежеше смачканият му на топка шинел — револверът вече не бе в джоба, но стъклената карта още беше там. Той протегна ръка и се сви, когато напипа обут в ботуш крак. Преглътна и извъртя очи. Колко трупове — или почти трупове, ако броеше жената и войниците — му се бяха изпречили на пътя само през този ден? Щеше да е направо смешно, ако не беше отвратително. С мрачна решителност докторът заопипва тялото — ръката му се премести от ботушите на панталоните, които имаха широк страничен кант. Униформа. Проследи крака, докато не стигна до ръката. Беше мъжка и леденостудена.

Пръстите му с погнуса напипаха врата на мъжа и после яката, докоснаха петлиците — полковник. Свенсон се насили да докосне лицето му: студената буза, мустаците и после — едва доловима — извитата резка в плътта около очите. До него лежеше Артър Трапинг.

Пое дълбоко дъх и бавно издиша. Трябваше да помисли. Бяха го упоили и сега го караха нанякъде — без съмнение, за да се отърват от него, заедно с нарочно скрит труп. Нямахше нито оръжие, нито съюзници, беше в чужда страна, не знаеше къде е — макар че калдъръмът му подсказваше, че поне все още е в града. С какво разполагаше? Прерови джобовете си: кърпа, банкноти, монети, молив, сгънато листче, монокълт. Претърси и Трапинг, много внимателно. Напипа нещо твърдо между плата и подплатата на куртката му от лявата страна на гърдите, където би трябвало да са окачени медалите му. Дръпна плата и шевът се разпра. Свенсон мушна пръст и напипа твърда гладка повърхност. Нямахше нужда от светлина, за да разбере, че това е друга стъклена карта. Извади я и пъкна при първата в джоба на шинела си.

Изведнъж замръзна. Каруцата бе спряла.

След секунди чу стъпки от двете страни. Взе си шинела и затвори очи — поне можеше да се прави на заспал. Ако му се удадеше възможност да избяга или да удари някой от тях по главата, щеше да е по-добре да го мислят за заспал и упоен — въпреки че не беше в най-добрата си форма, а и в най-добрата не беше особено добър боец. Някъде откъм краката си чу остро металическо щракване, когато свалиха резетата и смъкнаха задната каната. Дръпнаха покривалото и Свенсон усети хладния влажен утринен въздух — светлината, която проникваше през клепачите му, подсказваше, че се е съмнало. Преди да успее да реши дали да отвори очи, някой безмилостно го мушна в корема с прът и той изпъшка и се сви от болка. Чу мъжки смях, безжалостен и подигравателен.

Доктор Свенсон се надигна на колене, сложи си монокъла и се огледа. Каруцата бе спряла в затворен павиран двор, утринната мъгла лепнеше по околните покриви. Дворът бе осеян с бъчви и кошове, пълни с ръждясали парчета метал. Видя голяма отворена врата, а зад нея — ковашко огнище.

Двама от бандитите на граф Д'Орканч стояха до каруцата. Единият държеше дълъг прът с остра кука на края. Другият — по практично — държеше револвера на Свенсон. Докторът погледна тялото на Трапинг на светло. Сивото лице бе белязано с вече станалите

морави белези около очите. Нямаше видима причина за смъртта, нямаше рани, нямаше видими травми или тъмни петна. Свенсон забеляза, че едната ръка на Трапинг е с ръкавица и че връхчето на показалеца е откъснато. Наведе се и смъкна ръкавицата. Върхът на пръста бе в ярко индигов цвят, кожата бе пробита от някаква игла или тънко острие, плътта около разреза бе покрита със засъхнал синкавобял прах. Откъм ковачницата долетя шум и Свенсон се обърна — и видя Франсис Сонк и майор Блах да влизат в двора. Бързо нахлузи ръкавицата върху ръката.

— Най-сетне, най-сетне — провикна се Франсис Сонк. — Долу на пристанището сме готови. — Усмихна се на Свенсон. — Но бяхме подготвени само за двама. Трябва да импровизираме. Ето, използвайте количката. — Кимна към една ръчна количка, отиде до една дървена стена, натисна я и тя се плъзна встрани по някаква релса. Отзад се видя наклонена павирана пътека. Сонк тръгна по нея. Блах прикова Свенсон с изпълнен с омраза поглед и щракна с пръсти. От ковачницата излязоха двама облечени в черно войници и майорът им заповяда:

— Придружете доктора! — И тръгна след Сонк.

Свенсон с мъка си навлече шинела, защото бе много студено. Пътеката бе обградена от дъсчена ограда и се виеше между полуразрушени сгради и купчини отпадъци. Знаеше, че вървят към реката. Болката в корема му бе утихнала и ужасът му преминаваше в студена и дръзка непреклонност. Провикна се към майор Блах, колкото можа по-подигравателно:

— Открихте ли принца, майоре? Или прекарахте нощта в пиене на чуждо вино... и лизане на чужди... ботуши?

Блах спря и се обърна. Въпреки пресъхналата си уста Свенсон успя да се изплюе към него. Не го уцели, разбира се, но все пак имаше ефект. Майор Блах почервения и тръгна към него, но Франсис Сонк извика рязко:

— Майоре! — Блах спря, хвърли на Свенсон още един убийствен поглед, после се обърна и продължи по пътеката. Сонк се изхили, изчака Блах да го настигне, хвана го за ръката и го изтика напред, така че застана между него и Свенсон. Свенсон погледна през рамо. Хората на графа бяха зад тях — единият буташе количката с трупа, а другият

вървеше последен с револвера. Нямаше начин да избяга. Провикна се още по-високо:

— Лесно ли е да предадеш родината си, майоре? Любопитен съм — каква беше цената ви? Злато? Нова униформа? Жени? Момченца? Стадо овчици?

Майор Блах се завъртя, ръката му посегна към оръжието му. Сонк го спря, прошепна нещо в ухото му и пак го бутна да върви напред. После погледна Свенсон с усмивка.

— Аз бих избрал някои по-сладки животинчета, но мисля, че той схвана смисъла. Аз съм Франсис Сонк.

— Капитан Абелард Свенсон, военен лекар.

— Доста повече от това според мен — отбеляза Сонк. — Вие сте забележителен с това, че успяхте да впечатлите граф Д'Орканч, което е толкова рядко събитие, че трябва да устроим парад. — Усмихна се отново и погледна войниците и мъжете с количката зад тях. — Не че това в крайна сметка не е парад.

— Би ми се искало да има повече знамена — каза Свенсон. — И фанфари.

— Следващия път — изкикоти се Сонк.

Наближаваха реката, но мъглата и околните сгради затуляваха гледката.

— Намерихте ли принца? — попита Свенсон възможно най-небрежно.

— Защо, вие намерихте ли го?

— Боя се, че не — призна Свенсон. — Но знам кой го е отвел.

— Така ли? Колко удовлетворително за вас.

— Според мен вие не знаете кои са. Макар да вярвам, че вие — или вашите другари — сте се опитали да ги заловите.

Сонк не отговори, но усмивката му като че ли помръкна.

Стигнаха пристана, където бе вързана плоска баржа, на която бе натоварен затворен метален ковчег. Друг — отворен — чакаше на кея да сложат в него Артър Трапинг.

— Какво ще правим с него? — попита Блах и кимна към Свенсон, докато войниците заковаваха капака. — Имаме само два ковчега.

— Какво предлагате? — попита Сонк.

— Да му вържем парчета желязо за краката и да го удавим заедно с чантата му.

Сонк кимна и се обърна към хората на графа.

— Чухте — железа и вериги. Бързо!

Мъжете хвърлиха чантата на Свенсон на земята и забутаха количката нагоре. Майор Блах извади револвера си и нареди на хората си:

— Помогнете с товаренето. Аз ще го пазя.

Сонк направи широк жест към брега на реката и каза мило:

— Невероятно спокойна сутрин, нали, доктор Свенсон? Като мислещ човек вие разбирате, че оръжието на майора може да наруши това спокойствие и да привлече нежелано внимание към нашите занимания, убеден съм. Всъщност, тъй като такъв мислещ човек би могъл също така да предположи, че един навременен вик може да постигне същото, съм длъжен да ви изтъкна, че ако това се случи, запазването на тишината повече няма да има значение, тоест ако издадете някакъв звук, ще бъдете застрелян с по-малко колебание, отколкото ако бяхте бясно куче.

— Колко любезно от ваша страна да ми обясните нещата така добре — каза Свенсон.

— Любезността не ми коства нищо — отвърна Сонк.

Докато войниците товареха ковчега, Свенсон попита високо:

— Кажете, майоре, и хер Флаус ли е предател като вас, или е просто некадърник?

Блах запъна ударника на револвера си, но Сонк въздъхна, сложи ръка на рамото му и каза:

— Докторе, наистина трябва да престанете.

— Щом ще ме убие, поне искам да знам дали оставям принца в ръцете на двама предатели, или на един.

— В момента той не е в ничий ръце.

— Не и в техните, да.

— Да, да — сопна се Сонк. — Както вече ми казахте.

Мъжете вече бяха натоварили ковчега и сега седяха на греблата.

— Защо сте си направили труда да транспортирате полковника дотук? — попита Свенсон. — Защо просто не го потопихте в канала до Харшморт?

Сонк хвърли кос поглед на майора и отвърна:

— Наречете го германска педантичност.

— Графът е прегледал тялото му — каза Свенсон, внезапно осъзнал истината. — В оранжерията. — Имаше нещо, което не знаеха... или искаха да скрият нещо. Но да го крият от човек в Харшморт? От Вандаариф? Не бяха ли съюзници?

— Трябва да го убием — изръмжа Блах.

— Не с това — отвърна Сонк и кимна към пистолета.

Свенсон знаеше, че трябва да действа, преди онези с количката да са се върнали. Посочи медицинската си чанта и каза:

— Господин Сонк. Знам, че ще умра, и знам, че не можете да ме застреляте, за да не вдигате шум. Това оставя голям брой по-неприятни възможности — удушаване, наръгване, удавяне, всичките бавни и болезнени. Ако позволите, мога лесно да си приготвя инжекция, която ще е бърза, тиха и безболезнена — ще направя услуга на всички.

— Страх ви е, а? — подигра му се майор Блах.

— Да, признавам — отговори Свенсон. — Но щом трябва да умра — а изглежда, трябва — за доверчивия принц, с когото злоупотребихте и когото отвлякохте, бих предпочел забравата пред агонията.

Сонк го изгледа и нареди на един от войниците:

— Дайте ми чантата.

Взе я, отвори я, порови вътре, после прикова Свенсон със скептичен поглед.

— Без игли обаче — каза сухо. — И без да се опитвате да ни плискате с киселина или каквото друго имате. Ще изпиете лекарството си, и то тихо. При най-малкия проблем просто ще оставя майорът да направи каквото иска.

— Много съм ви благодарен — каза Свенсон, докато взимаше чантата.

— Побързайте — каза Сонк.

Свенсон се колебаеше. Бе казал всичко, което можеше, за да обърка лоялността на двамата войници, даzakлейми Блах като предател, но не се беше получило. За миг се зачуди на собствената си лоялност — докъде бе стигнал, на какви отчаяни неща се бе решил, толкова неприсъщи на характера му — и за какво? Знаеше, че не е

заради принца — извор на непрестанно чувство на безсилие и разочарование — нито заради баща му, този празноглав горделивец. Заради Хьорн ли беше? Заради Корина? Заради това, че трябваше да посвети живота си на нещо, да остане верен, независимо на какво, понеже я бе изгубил? Вгледа се в медицинската си чанта. Нямаше нужда да се преструва, че ръцете му треперят. Истината беше, че забравата на отровата бе сто пъти по-добра от безразсъдния опит за бягство и провала, който щеше да последва. Не хранеше илюзии за бруталността, до която може да стигне Блах, за да го превърне в скимтяща, умоляваща пихтия, особено, за да уталожи съмненията в умовете на войниците си. Такава смърт бе изкушаваща и за един кратък миг търсещата му логика бе завладяна от импулсивния блян по изгубеното му минало — високите поляни с цъфнали цветя, масичката в есенното кафене, ложата в операта в Париж, Корина като момиче, фермата на чичо й. Беше невъзможно, завладяващо — не можеше да се предаде толкова бързо. Бръкна в чантата, извади някакво шишенце, после нарочно го изпусна и то се разби на кея. Погледна умолително Сонк.

— Няма нищо, няма нищо, имам и друго, нека само да го намеря, моля ви... — Сложи чантата на земята и коленичи до нея. Докато ровеше, погледна бързо войника от дясната си страна. Сабята бе в ножницата му, нямаше друго оръжие. Свенсон бе достатъчно здравомислещ да осъзнава, че не може да се надява изненадващо да хване дръжката на сабята и да я изтегли — ъгълът не бе подходящ. Най-вероятно щеше да я извади само до половината и щеше да се счепка с войника, а майор Блах щеше да го застреля. Извади някакво шишенце, погледна го на светлината, поклати глава и го прибра, затърси друго.

— Какво му беше на това? — нетърпеливо попита Блах.

— Нямаше да е достатъчно бързо — отговори Свенсон. — Ето, това ще стане.

Изправи се с друго шишенце в ръка. От двете му страни стояха двама войници, Блах и Сонк бяха на пет метра от тях, в другия край на пристана. Лодката с двата ковчега и двамата мъже на графа се полюшваше отдясно.

— Какво избрахте? — попита Сонк.

— Арсеник — отвърна Свенсон. — Полезен е в малки дози за псориазис, туберкулоза и — най-уместното за принцовете — сифилис. В по-големи дози води до моментална смърт. — Извади капачката и се огледа, преценяваше разстоянията. Мъжете още не се бяха върнали от ковачницата. Онези в лодката го гледаха с открито любопитство. Знаеше, че няма избор. Кимна на Сонк и каза:

— Благодаря ви за разрешението. — Обърна се към майор Блах и се усмихна. — Да гориш в ада!

И гаврътна съдържанието на шишенцето. Преглътна, закашля се, лицето му почервения. Изпусна шишенцето, хвана се за гърлото, залитна към войника от дясната си страна и се вкопчи в него, за да не падне. От гърдите му се надигна нечовешко къркорене, устата му се отваряше и затваряше, очите му се подбелиха, коленете му трепереха — всички погледи бяха вперени в него. Цялото му тяло се напрегна, все едно надвиснало над пропаст, готово да премине в смъртта. И в този миг Свенсон странно осъзна тишината на града — толкова много хора можеха да са съвсем близо до тях, а единственият звук, който се чуваше, бе глухото пляскане на вълните по лодката и някъде далеч крясъкът на чайките.

Премести цялата си тежест върху войника, завъртя се неочаквано, хвана куртката му с две ръце и го блъсна към лодката. Войникът се удари с трясък в единия ѝ край и тя се наклони опасно. Ковчезите се плъзнаха към безпомощния човек — той размахваше ръце и пляскаше с крака във водата. Вдигна ръце да се защити, но първият ковчег го удари и жестоко го помете от лодката. Вторият ковчег се блъсна в първия и наклони цялата лодка под такъв внезапен ъгъл, че двамата мъже на графа загубиха равновесие и се търкулнаха към ковчезите. Теглото им наклони лодката още повече и тя се преобърна. Тримата мъже и ковчезите изчезнаха под нея.

Другият войник вече бе сграбчил Свенсон за шинела. Докторът се задърпа отчаяно. Чуваше плясъците от реката, виковете на Блах. Войникът бе млад и силен, бореха се, въртяха се в кръг. С крайчеца на окото си Свенсон видя как Блах вдига револвера, метна се отчаяно встрани и извъртя войника пред себе си като щит. Чу изстрела и по лицето му пръсна нещо мокро и топло. Войникът се свлече в краката му, половината му глава беше на пихтия. Франсис Сонк жестоко зашлеви майор Блах.

— Идиот такъв! Защо стреля?! Проклет идиот!

Свенсон приклекна, извади сабята на убийствата и понеже видя, че Блах се кани да стреля пак, я метна право към него като копие и побягна. Чу как двамата извикаха и издрънчаването на острието по камъните — нямаше представа дали е улучил някого, или не. Затича нагоре по пътеката. Камъните бяха хлъзгави от росата, стъпките му заглушаваха шума от всякакво преследване. Видя двамата с количката да се задават отгоре. Количката бе препълнена с метални парчета и двамата я държаха — всеки по една дръжка. Свенсон не посмя да намали темпото, но сърцето му се сви, когато те го видяха и на лицата им цъфнаха усмивки. В следващия момент засилиха количката и я блъснаха към него. Той се метна към оградата от лявата си страна, вкопчи се в нея и вдигна крака. Количката изтрополи под него и продължи надолу. С нечовешки прилив на енергия Свенсон се прехвърли през оградата и падна в куп щайги.

Докато се мъчеше да стане, чу как количката се преобърна и още викове — дали не беше уцелила Сонк или Блах? Оградата се разтресе и единият от двамата с количката се преметна през нея. Държеше револвер. Свенсон грабна някаква дъска от калта с две ръце, замахна и го цапардоса по ръката с револвера — чу как костите изхрущяха. Мъжът изпищя и изпусна оръжието. Свенсон замахна пак, този път към лицето му. Онзи изгрухтя, строполи се и се сви на кълбо. Оградата отново се раздруса — идваше следващият. Свенсон се хвърли към револвера — беше неговият — и все още на колене се обърна към оградата. Вторият мъж вече бе прехвърлил едната си ръка и единия си крак през оградата и го гледеше тревожно. Свенсон стреля — не го улучи, но сцери дървото — и мъжът падна от другата страна.

Докторът скочи и побягна.

Не знаеше къде е. Тича, докато не капна от умора, и накрая се вмъкна в малкия двор на някаква църква и седна на един надгробен камък. Главата му бе замаяна и за миг се запита дали не е погълнал опиум и в този момент не лежи в унес в някоя китайска пушалня, и всичко това е извратен сън.

Знаеше, че не е истински шпионин нито войник. Беше изгубен. Глезенът му пулсираше, ръцете му бяха изподрани, гърлото го болеше, а от опиата на графа главата му бе като вмирисано сирене. С мъка свали ботуша си и си опипа глезена — не беше сериозно изкълчен, но трябваше да го щади. Изсумтя при тази малко вероятна перспектива и извади револвера. Имаше само два патрона. Страшно му се пушеше. Извади табакерата, запали цигара.

Дръпна с наслада. Димът го удари в дробовете. Издиша бавно. Докато прибираше табакерата, напипа стъклените карти в джоба си — бе забравил за втората карта от Трапинг. Огледа се — църковният двор беше пуст. Извади картата — изглеждаше съвсем като тази, която бе взел от стаята на принца. Дали щеше да надникне в ума на Артър Трапинг и да намери някаква следа за това как е умрял?

Синият воал се разсея и Свенсон се озова сред объркваща вихрушка от образи, които преминаваха бързо от един към друг без ясна логика. Не приличаше толкова на навлизането в чужди преживявания, както при срещата на госпожа Марчмур и принца — това сякаш бяха чужди свободно реещи се мисли или дори сънища. Откъсна поглед от картата и издиша дима. Трепереше. Беше също толкова завладяващо, беше също така излязъл извън себе си като предния път. Изтръска пепелта от цигарата и дръпна пак. Остави я до себе си на надгробната плоча и се приготви за второ, по-съсредоточено посещение.

Първите сцени бяха в претенциозен интериор — стая с килими, фин китайски порцелан и мебели със скъпа дамаска — и една жена на дивана, млада жена, от чието тяло Свенсон виждаше само част — голите ѝ до лактите ръце, които стискаха тапицерията, а после стройните ѝ прасци, които едва се мярнаха под роклята ѝ, когато изпъна крака, а после очарователните ѝ зелени боти... всеки поглед бе изпълнен с особен собственически глад от страна на очите, през които гледаше.

Оттам картата скочи рязко на някакво сиво скалистото място — някаква кариера? — под почти също толкова сиво небе. Изведнъж Свенсон се озова в рудника, усети чакъла под коленете си — коленичеше, наведен над жилка различен на цвят камък в скалата —

тъмно изпъкващо индигово. Ръка — неговата ръка — млада, силна, в черна кожена ръкавица — се протегна да докосне синята ивица и пръстът му отчопи едно парченце, все едно бе някакво лепило.

Следващото движение започна сякаш се изправяше в кариерата, но докато погледът му се вдигаше, сцената около него се промени, така че когато се изправи напълно, стоеше в овощна градина — ябълкова. Стволите на дръвчетата бяха увити със слама заради зимата. Погледът му се премести наляво и той видя висока каменна стена и рехав жив плет, зад тях се издигаше покривът на провинциално имение.

Обърна се още по-наляво и видя Харалд Крабе, който се хилеше самодоволно и гледаше през прозореца на някаква карета, покрай който се мяркаха дървета. Крабе се обърна към него — който и да бе той — и Свенсон прочете по устните му съвсем ясно: „Вие решавате...“ — и пак се обърна към прозореца.

Прозорецът вече водеше в помещение с вито каменно стълбище, което стигаше до метална врата. Вратата се отвори и разкри подобна на пещера зала и някакви машини. Едър мъж се бе навел над една маса, широкият му гръб скриваше лицето на жената, която бе вързана на нея, жена... Свенсон изведнъж позна стаята — в Института, където бе спасил принца.

Вдигна очи от картата. Имаше още неща — в пролуките, почти като през прозорец, по който се стича дъжд, — които не можеше да види ясно. Цигарата му беше догоряла. Замисли се дали да запали нова, но знаеше, че всъщност трябва да реши какво да прави. Нямаше представа дали още го търсят. Ако беше така, скоро щяха да стигнат до църковния двор. Трябваше да си намери сигурно убежище. Или да хване бика за рогата. Кога моментът да помогне на принца щеше да е отминал? Свенсон не можеше да го изостави просто така. Не можеше да се върне в комплекса — не вярваше на Флаус — и все още нямаше представа къде да намери мъжа в червено или Изобел Хейстингс. Ако не си намереше скривалище, единственото, което му оставаше, колкото и глупаво да изглеждаше, бе да се опита още веднъж да се срещне с мадам Лакер-Сфорца. Сигурно в натоварената сутрешна суетня щеше да е безопасно да отиде в „Сен Роял“. Имаше два патрона — повече от достатъчно да я убеди, стига да успееше да влезе. Или щеше да е по-добре да я причака отвън?

Наблюдаваше входа на „Сен Роял“ отдалече, от другата страна на авенюто. Не виждаше никой, който би могъл да е страж. Но пък вече го бяха причакали тук, когато се опитваше да се види с мадам Лакер-Сфорца. Вероятно дори не им хрумваше, че може да опита пак. Запита се дали истинският капан не се крие вътре — може би в друга частна стая, където щяха да се разправят с него далеч от хорски очи. Тази възможност правеше начинанието му още по-рисковано, защото до последно нямаше да знае дали е в безопасност. И все пак реши да влезе и с мрачна решителност тръгна по тротоара.

И точно когато се озова срещу хотела и се канеше да пресече, от входа, прекрасно нагласена във виолетова рокля, избродирана със сребърна нишка, черни ръкавици и изискана черна шапка, излезе мадам Лакер-Сфорца. До нея, пак в раирана рокля — този път на синьо и бяло — застана госпожица Пул. Свенсон веднага се дръпна от бордюра към витрината на един ресторант. Не го видяха. Той зачака — наблюдаваше улицата и в двете посоки, — развълнуван от мисълта, че е възможно да успее да говори с мадам Лакер-Сфорца, без да влиза в хотела, без да влиза в капана. Преглътна, огледа се за пролука между преминаващите карети и реши все пак да пресече.

Но в този миг зад двете жени се появи Франсис Сонк — с елегантно жълто палто и шапка — тъкмо нахлузваше жълти ръкавици от ярешка кожа. С пленителна усмивка той се наведе към двете и прошепна нещо, което накара госпожица Пул да се изчерви и да се разкикоти, а мадам Лакер-Сфорца да се усмихне иронично. Сонк предложи ръка и на двете дами и тръгна между тях. Кимна към улицата и за един ужасяващ миг Свенсон си помисли, че са го видели — беше съвсем на открито, — но видя, че Сонк има предвид една открита карета, която тъкмо спираше до тях. В каретата седеше граф Д'Орканч. Тримата се качиха и каретата потегли. Свенсон смаяно гледаше след нея.

Тя беше с тях. Независимо какви други мрежи плетеше, мадам Лакер-Сфорца беше тяхна съюзница. Само да можеше да говори с нея насаме... но вече нямаше представа къде или кога може да стане това. Какво можеше да направи?

Вдигна очи и погледна отвъд авеню „Гросмере“ — нима това беше? Да, това беше пътят, по който сякаш толкова отдавна бе тръгнал с графа към тайната градина и оранжерията. Жената. Можеше да я намери, можеше да претърси оранжерията за информация, можеше дори да устрои засада на самия граф. Какво имаше да губи? Нищо.

Опита се да си спомни точния път към градината. Тогава бе тъмно и улиците бяха покрити с гъста мъгла, а вниманието му бе насочено другаде — към мъжете, които вървяха след тях, и към разговора му с графа. На дневна светлина и пълни с хора улиците изглеждаха съвсем различно. И все пак можеше да го намери — завиваше тук, по следващата пресечка, през алеята — и после още веднъж на другия ъгъл. Озова се на широко кръстовище, вече си мислеше, че е объркал пътя, когато видя напред една тясна уличка. Възможно ли бе да е там? Изглеждаше различно, но му се стори, че вижда подобната на църковна ниша, където графът бе отключил вратата. Възможно ли бе това да е високата стена, която ограждаше градината? Имаше ли пазачи? Щеше ли да успее да насили ключалката? По самата уличка нямаше движение, но той знаеше, че всички тези въпроси трябва да намерят отговорите си само на метри от оживената улица.

Преди да пресече, се огледа за последно, за да се увери, че не го преследват.

И замръзна. Зад него, през стъклените врати на нещо, което приличаше на хотел, видя една млада жена да седи на плюшено канапе. Кестенявата ѝ коса падаше на едри букли покрай лицето ѝ, наведено сериозно над отворен дневник; записваше си нещо, заобиколена от книги и вестници. Единият ѝ крак бе подгънат под нея на канапето, но другият — роклята ѝ се бе вдигнала достатъчно, за да разкрие заобления ѝ прасец — беше обут в зелена бота. Без изобщо да се замисля, доктор Свенсон отвори вратата и влезе.

4. „БОНИФАС“

Леля Агата бе по-голяма сестра на бащата на госпожица Темпъл и бе живяла в града цял живот. Омъжена някога за човек, който починал млад и без пари, тя бе прекарала продължителното си вдовство, разчитайки на оскъдните средства от състоянието на стиснатия си брат. Косата ѝ бе винаги скрита под шапка или някакъв шал, все едно ако я изложеше на въздуха, щеше да се разболее от нещо. Зъбите ѝ бяха въздълги и придаваха на редките ѝ усмивки към племенницата ѝ нездрав хищнически вид.

Госпожица Темпъл прие, че е имало причина за притеснение, така че направи каквото можа, за да успокои страховете на възрастната жена, дори стигна дотам, че отговори на глас на деликатно напирания въпрос, който очевидно висеше неизказан зад всеки евфемистичен въпрос на леля ѝ — дали племенницата ѝ е запазила добродетелта си? Увери леля си, че е съвсем непокътната и твърдо решена да остане такава. Но не се впусна в подробности за това къде е била и какво ѝ се е случило.

Окървавените копринени долни дрехи и мръсното наметало бяха изгорени — преди това обаче прислужничките ги бяха показали на леля ѝ. Самата госпожица Темпъл отказа всички предложения да я прегледа лекар, отказ, който леля Агата прие без възражения. Отначало това изненада госпожица Темпъл, но после тя осъзна, че леля ѝ смята, че колкото по-малко хора знаят, толкова по-малко вероятно е да избухне скандал.

От изгарянето над лявото ѝ ухо щеше да ѝ остане белег, но косата ѝ, след като я измиха и накъдриха отново, го прикриваше много добре, с изключение на едно яркочервено петънце с размера на бебешко нокътче, лъснало от мехлем, на чистата кожа на скулата ѝ. Колкото до синините по цялото ѝ тяло и особено по шията ѝ — моравите отпечатьци от пръстите на Спраг, налагаше се да ги изтърпи няколко дни, макар да бяха ужасни. Госпожица Темпъл строго си

напомни, че все пак се бе измъкнала. А мъжете бяха мъртви. Беше твърдо решена да продължи разследването си, така че седна да направи списък на нещата, които щяха да ѝ трябват, като първо обаче извади най-важното: донесения от някакъв далечен чичо револвер, и го сложи на бюрото пред себе си.

След половин час мислене и писане беше готова и повика двете прислужници.

— Мари, това е списък с неща, които искам от управата на хотела и от някои магазини в града. Ще поискаш от хотела номера едно, две и три, а после ще ги помолиш да те насочат кои са най-добрите магазини, от които можеш да изпълниш номера четири и пет. Ще ти дам пари, но искам точен отчет за всичко.

— Номер едно са вестници — „Уърлд“, „Къриър“, „Хералд“, от днес, вчера и онзи ден. Второто е карта на местните железопътни линии. Третото е географска карта, по-специално на блатистия крайбрежен регион. Четвъртото, което трябва да намериш, е кутия от тези. — И подаде на Мари един от патроните от револвера. — Петото, което най-вероятно ще ти отнеме най-дълго време, защото трябва да си изключително взискателна, са три комплекта бельо — знаеш размерите ми — от най-фина коприна: един бял, един зелен и един... черен.

Оттегли се в съседната стая с другата прислужница, Марта, за да ѝ направи косата, да ѝ стегне корсета и да сложи дебел слой пудра и крем на синините по врата ѝ. Излезе облечена с друга зелена рокля, тази с тънка италианска бродерия на корсажа, и с ботите си, които Марта бе почистила добре. Точно тогава внесоха първата порция вестници и карти. Служителят на хотела обясни, че били изпратили човек за някои от изданията от предните дни, но че и те щели да пристигнат скоро. Госпожица Темпъл му даде една монета и щом той излезе, започна работа. Не знаеше точно какво търси, но твърдо знаеше, че е приключила с чувството на безсилие от това, че не знае в какво се е забъркала. Сравни железопътната карта с топографската и започна старателно да очертана пътя от гара Стропинг до Ориндж Канал. Пръстът ѝ бе стигнал до Дю Конк, когато усети, че Марта и Агата я гледат. Бързо помоли Марта да направи чай и само изгледа твърдо леля си. Тя изобщо не схвана намека, а се настани на един стол и промърмори, че и тя не би възразила да пийне малко чай.

Госпожица Темпъл се намести на стола си така, че да препречи погледа на леля си с рамо, и продължи да прекарва линия към Ориндж Локс и оттам до самия Ориндж Канал. На железопътната карта нямаше отбелязани пътища или села, да не говорим за особено големи имения, така че тя придърпа атласа и откри страницата с най-големи подробности за региона. Удиви се колко голямо разстояние е пропътувала и едва не потрепери от това колко откъсната от света и в каква опасност е била. Местността между последните две гари изглеждаше пуста — на картата нямаше села. Знаеше, че голямото имение е близо до морето, защото си спомняше мириса на сол във въздуха, макар добре да знаеше, че бризът пътува далеч над земи равни като онази блатиста местност, така че можеше и да е по-далече, отколкото си мислеше. Опита се да прецени евентуален радиус, предвид времето, за което каретата бе стигнала до къщата от гарата, и затърси по картата някакъв маркер, какъвто и да е. До самите канали видя странен символ и след бърза справка с легендата на картата разбра, че означава „руини“. Колко ли стара бе тази карта — възможно ли беше къща с такива размери да е толкова нова? Госпожица Темпъл погледна леля си и попита:

— Какво е Харшморт?

Леля Агата рязко си пое дъх, но не каза нищо. Госпожица Темпъл присви очи. Нито една от двете не проговори (защото по-възрастната дама донякъде споделяше семейния инат) и след цяла минута мълчание госпожица Темпъл захлопна атласа, стана рязко от масата и отиде във вътрешната стая. За ужас на леля си се върна с отворения револвер — пхна патроните вървешком и с мъка затвори барабана. Видя, че лелята и прислужницата я гледат зяпнали, и се ухили — да не би да мислеха, че ще ги застреля? Взе чантичката си и пусна револвера вътре. Нави дръжката около китката си и с две ръце вдигна купчината вестници. Сопна се на Марта, без да се старее да крие раздражението си:

— Вратата, Марта! — Прислужницата се втурна към вратата и я отвори, така че госпожица Темпъл да може да излезе. — Ще работя, където намеря спокойствие, ако не съдействие.

Докато вървеше по застлания с дебел килим коридор и после слезе във фоайето, госпожица Темпъл се почувства все едно отново влиза в света, и по-важно, че се изправя лице в лице със събитията, които я бяха връхлетели. Беше наясно, че всички я обсъждат, и естествено, всички ѝ хвърляха любопитни погледи. Решителността на госпожица Темпъл обаче бе непоколебима и тя знаеше, че дори нещо да се е променило, тя просто трябва да е още по самоуверена. Знаеше какъв късмет е независимостта ѝ и склонността ѝ да не я е грижа за мнението на околните. Нека клюкарстват, стига да виждат, че е с изправена глава, и да ги държи в подчинение с парите си. На рецепцията кимна небрежно на господин Спанинг — той ѝ бе отворил вратата при кървавото ѝ завръщане.

Настани се на едно от големите плюшени канапета във фоайето, с бърз твърд поглед даде на персонала да разбере, че няма нужда от нищо, и подреди вестниците на стройни купчинки. Започна от Харшморт — статута му на развалина, местоположението му. После се зае с „Къриър“, чиито страници по-вероятно отразяваха социалните събития. Беше решена да научи всичко, което може, за галавечерта — първо такава, каквато бе представена на широката публика, а после — чрез коментарите, които можеше да открие за убити на пътя мъже или изчезнали жени — за истинското ѝ коварно естество. Прегледа заглавията без ясна представа кое е важно — големите черни букви разказваха за колониални схватки, хитри изобретения, международни вълнения, балове, благотворителни инициативи, научни експедиции, реформи във флота, скрити борби в министерствата — явно щеше да ѝ се наложи да задълбае. Не бяха минали и десет минути, когато усети нечия сянка да пада върху четивото ѝ и после чу — нима някой бе влязъл през главния вход? — смътно настойчиво покашляне. Вдигна очи, напълно готова да се развика, ако леля ѝ Агата или Марта бяха намислили да я последват, но видя съвсем друг човек.

Странен, висок, с ясно очертани бръчки, каквито имат само хората с чисти умове, облечен в син шинел с бледи еполети и сребърни копчета и износени черни ботуши. Косата му бе почти бяла, разделена на път по средата и небрежно пригладена назад. Носеше монокъл на верижка. Беше небръснат и ѝ се стори, че не е съвсем добре. Не можеше да определи възрастта му, отчасти заради видимата му умора, но и заради косата му, която бе дълга отгоре, но избръсната отзад и

отстрани, почти като на някой средновековен лорд или просто защото беше германец. Той я гледаше, очите му се местеха от лицето към ботите ѝ. Тя ги погледна, после го погледна в лицето.

— Извинете — започна той. Говореше с акцент и думите му звучаха по-официално, отколкото бяха всъщност. — Много се извинявам, видях ви... не знаех, но сега... през прозореца... — Млъкна и тя осъзна, че се е втренчил в главата ѝ, в раната над скулата ѝ, и после, с нарастващо безпокойство, че очите му се спускат по-надолу, на шията ѝ. Той я погледна в очите и каза смаяно:

— Вие сте ранена!

Госпожица Темпъл не отговори. Не бе очаквала козметиката да скрие нараняванията ѝ за дълго, но не бе подготвена да бъде разкрита толкова скоро, още по-малко да вижда собственото си нараняване, отразено в загрижения поглед на този човек. А и кой беше той? Нима агентите на жената в червено я бяха открили толкова бързо? Посегна към чантичката си колкото можа по-бавно. Той видя жеста ѝ и вдигна ръка.

— Моля ви, не... Позволете да ви се представя. Аз съм капитан Абелард Свенсон, лекар от Мекленбургския военноморски флот, на дипломатическа служба при негово височество принц Карл-Хорст фон Маасмерк, понастоящем в неизвестност. Аз съм на ваша страна. Изключително важно е да поговорим.

През това време госпожица Темпъл бавно довърши движението към чантата си и я сложи в скута си. Той гледаше мълчаливо как тя пхна ръка вътре: явно разбираше, че хваща някакво оръжие.

— Не зная какво имате предвид — каза тя. — Или по-скоро какво мислите, че имате предвид, защото от акцента ви личи, че сте чужденец. Уверявам ви, че никога не сме се срещали.

— Може би е вярно, но все пак аз ви видях — и съм сигурен, че можете да ми помогнете.

— И защо мислите така?

Той се наведе напред.

— Заради обувките ви.

На това госпожица Темпъл нямаше какво да отговори. Той се усмихна и преглътна, погледна навън към улицата.

— Има ли друго място, където можем да говорим?

— Няма — каза тя.

- Не съм луд...
- Така изглеждате, уверявам ви.
- Не съм спал. Гониха ме по улиците... Не съм опасен...
- Докажете го — каза госпожица Темпъл.

Осъзна, че някаква част от нея се опитва да го изгони с този груб тон. В същото време друга част съзнаваше, че вместо да се рови из карти и вестници, в негово лице има точно това предимство, което желаше за разследването си. Плашеше се, защото всичко бе твърде реално, твърде бързо. Ако продължеше разследванията си, какво щеше да изтърпи сред време, или отново?

Погледна го и тихо каза:

— Ще бъде добре, ако вие... моля...

Той кимна сериозно.

— Позволете. — Седна на крайчеца на канапето, бръкна в джоба на палтото си, извади две лъскави сини карти, погледна ги бързо, после пусна едната обратно в джоба си. Другата подаде на нея.

— Не разбирам какво е това. Знам само какво ми показва. Както казах, има много за какво да разговаряме и ако страховете ми се оправдаят, твърде малко време. Не съм мигнал цяла нощ — извинявам се за окаения си вид. Моля ви, погледнете в тази карта — все едно гледате в басейн, — хванете я с две ръце, иначе сигурно ще я изпуснете. Аз ще стоя настрана. Може би на вас ще каже повече, отколкото каза на мен.

Стана от канапето, а госпожица Темпъл разгледа картата. Беше тежка, направена от някакво стъкло, каквото никога не бе виждала, синьо с променливи оттенъци от индигово до кобалтово и дори до светъл аквамарин в зависимост от светлината. Хвърли още един поглед на странния лекар — ако се съдеше по акцента му, наистина беше германец — и после погледна в картата.

Ако не я бе предупредил, със сигурност щеше да я изпусне. И се радваше, че е седнала. Никога не бе изпитвала нещо подобно — все едно плуваше, бе така потопена в усещания, образите бяха така осезаеми. Видя себе си — себе си — в салона на къщата на Баскомб, и знаеше, че ръцете ѝ са се вкопчили в дамаската, защото скришом от погледа на майка си Роже току-що се бе навел и бе духнал леко в тила

й. Усещането бе подобно на това, когато се бе видяла в огледалото с бялата маска, защото тук тя някак си се виждаше през очите на друг човек — похотливи очи, които поглъщаха жадно голите й ръце и прасци, почти все едно им принадлежаха по право. После мястото се смени, някак без връзка, сякаш насън... Тя не познаваше рудника и кариерата, но после ахна при вида на провинциалното имение на вуйчото на Роже, лорд Тар. След това дойде каретата и заместник-министърът „Вие решавате...“ и най-накрая злокобният извит коридор, металната врата и ужасяващата стая. Тя вдигна очи и пак се озова във фоайето на „Бонифас“. Едва си поемаше дъх. Това беше Роже. Знаеше, че всичко това го бе преживял Роже Баскомб. Сърцето й блъскаше в гърдите, изпълнено с болка, която бързо се смени с гняв. Да решава ли? Дали това означаваше каквото си мислеше тя? Ако беше така — а сигурно беше така — Харалд Крабе в миг се превръщаше в неин личен враг. Тя обърна гневните си очи към Свенсон, който се върна на канапето, и попита:

— Как работи това?

— Не зная.

— Защото... защото е много странно.

— Да, много обезпокоително... неестествена непосредственост.

— Да! То е, то е... — Не можа да намери думи и просто каза: — Неестествено.

— Разпознахте ли нещо? — попита той.

— Откъде го взехте?

— Ако ви кажа, ще ми помогнете ли?

— Възможно е.

Доктор Свенсон преглътна, въздъхна и каза:

— Намерих го зашито в палтото на един мъртвец.

— Не беше този, нали? — Сварена неподготвена, тя вдигна картата, гласът й изведнъж й изневери.

Свенсон поклати глава.

— Не зная кой е този мъж — чиято е позицията, от която гледаме, така да се каже...

— Роже Баскомб — каза тя. — Работи във външно министерство. Докторът цъкна с език, явно ядосан сам на себе си.

— Разбира се...

— Познавате ли го? — попита тя предпазливо.

— Не като такъв, но го видях — или чух — тази сутрин. Познавате ли Франсис Сонк?

— О, той е страшен развратник! — каза госпожица Темпъл и мигом се почувства ужасно превзета, че така безразсъдно е повторила клюките на жените, които презираше.

— Несъмнено — съгласи се доктор Свенсон. — Но Франсис Сонк заедно с този човек, Баскомб, изхвърли един мъртвец...

Тя посочи картата.

— Човекът, у когото е било това ли?

— Не, не, друг, макар че всички са свързани, защото ръцете на този мъж, синьото стъкло... извинете ме, избързвам.

— Вие за колко трупа знаете? — попита тя и после, без да го остави да отговори, добави: — И ако можете, ако е възможно, ще ги опишете ли?

— Да ги опиша?

— Това не е просто нездраво любопитство, уверявам ви.

— Разбирам ви. Може би и вие просто сте станали свидетелка — макар да се надявам, че не сте. Както и да е, аз видях с очите си два трупа, може би има и други, други в опасност и други, които сам съм убил, не зная. Единият бе човек, когото не познавах, възрастен, свързан с Кралския институт за наука и изследвания, според мен учен човек. Другият бе военен — писаха за изчезването му по вестниците, — полковник Артър Трапинг. Смятам, че е бил отровен. Как първият мъж — всъщност полковникът е умрял пръв — така че как е бил убит другият, от Института, изобщо не разбирам, но това е част от загатката на това синьо стъкло...

— Само тези ли? — попита госпожица Темпъл. — Разбирам.

— Вие знаете ли за други? — попита доктор Свенсон.

Тя реши да му се довери и каза:

— Двама. Двама ужасни мъже.

За момента не можеше да каже повече. Импулсивно извади от чантата си кърпичка, наплюнчи едно ъгълче и се наведе да избърше от лицето на доктора тънка струйка кръв. Той промърмори някакво извинение, взе кърпичката, дръпна се и енергично започна да бърше лицето си. После пак я сгъна и понечи да ѝ я върне, но тя му направи знак да я задържи и каза:

— Дайте ми да видя и другата карта.

Свенсон пребледня.

— Не мисля, че моментът...

— Настоявам. — Беше решена да разбере повече за вътрешния живот на Роже, с кого се е срещал, какви сделки е сключил с Крабе, какви са истинските му чувства към нея. Свенсон бръщолевеше извинения — да не би да искаше някаква размяна?

— Не мога да позволя на една дама, моля ви...

Госпожица Темпъл му подаде първата карта.

— Това имение принадлежи на вуйчото на Роже, лорд Тар.

— Лорд Тар му е вуйчо?

— Да. Защо?

— Защо е бил убит — каза Свенсон.

Госпожица Темпъл ахна.

— Франсис Сонк говореше за наследството на Баскомб — продължи Свенсон. — Как скоро щял да стане важен и влиятелен и си помислих, че когато Крабе казва „вие решавате“...

— Боя се, че е напълно невъзможно — отсече госпожица Темпъл.

Но мислите й препускаха. Роже не беше наследник на вуйчо си. Макар лорд Тар (проклет човек, страдащ от подагра) да нямаше синове, имаше дъщери с мъжки наследници — това й бе обяснено съвсем ясно и с горчивина от майката на Роже. Освен това, сякаш в потвърждение на периферния статут на Роже, при единственото им посещение в Тар Менър, вечно болнавият лорд отказа да приеме Роже, да не говорим да се запознае с провинциалната му годеница. А сега лорд Тар бе убит, а Роже някак бе обявен за наследник на земите и титлата му? Не можеше да повярва и за миг, но какво друго наследство би могъл да има? Не мислеше, че Роже Баскомб е убиец, но знаеше, че въпреки широките рамене и осанката си е слаб и податлив, и изведнъж усети хлад... хората, с които се бе забъркал, демонстрацията, която бе гледал по свое желание в театъра... Въпреки клетвата си да го съсипе, въпреки искреното си презрение към всичко, свързано с него, госпожица Темпъл с горчивина се почувства странно уверена, че той е загубен, че тези събития ще го доведат до гибелта му.

— Дайте ми другата карта. Или съм ви съюзница, или не.

— Дори не сте ми казали името си.

— Така ли?

— Да — каза докторът.

Госпожица Темпъл сви устни, после му се усмихна изискано и му подаде ръката си заедно със стандартното си обяснение:

— Госпожица Темпъл, Селестиал Темпъл^[1]. Баща ми обичаше астрономията — имам късмет, че не съм кръстена на някоя от луните на Юпитер. — Поколеба се. — Но ако ще сме истински съюзници, трябва да ме наричате Селесте. Само че аз съвсем не мога да ви наричам... как беше?... Абелард. Вие сте по-възрастен, чужденец сте и би било смешно. — Тя се усмихна. — Ето. Много се радвам, че се запознахме. Сигурна съм, че досега не съм срещала офицер от Мекленбургския военноморски флот, да не говорим за военен лекар.

Доктор Свенсон непохватно пое ръката ѝ и се наведе да я целуне. Тя я издърпа, без да става груба.

— Няма нужда. Тук не е Германия.

И доволно отбеляза, че доктор Свенсон се изчерви.

Усмихна му се и погледът ѝ нарочно се спря на джоба, в който бе втората карта. Той го забеляза и се поколеба. Тя не виждаше какво толкова има — нали вече бе видяла другата — нямаше да се стресне втория път.

— Може би ще искате да я видите в някоя по-уединена стая?

— Не.

Свенсон въздъхна и извади картата. Подаде ѝ я с очевидно безпокойство.

— Мъжът не е Баскомб, а е моят принц, също развратник. Това е хотел „Сен Роял“. Може би ще познаете жената — аз я познавам като госпожа Марчмур — или... зрителите. В тази стъклена карта гледната точка на преживяването е у дамата. — Той стана и се извърна, засуети се да си вади цигара и да я запали, избягваше да срещне очите ѝ. Тя хвърли бърз поглед към служителите на рецепцията, които все още ги наблюдаваха с интерес, въпреки че не можеха да чуят оживения им разговор, а после към Свенсон, който дискретно бе отстъпил и изучаваше листата на едно голямо растение в саксия. Любопитството ѝ беше силно възбудено. Тя погледна в картата.

Когато след няколко минути я остави, лицето ѝ бе изчервено, дишането учестено. Огледа се нервно, срещна лениво любопитния поглед на мъжа на рецепцията и веднага извърна очи. Испита облекчение и донякъде се трогна от това, че доктор Свенсон все още бе

с гръб към нея — той явно знаеше какво е почувствала макар и само чрез тялото на друга жена. Не можеше да повярва на това, което се бе случило — което не се беше случило въпреки интимността, истински убедителната интимност на едновременно тревожните и сладостни усещания. Тя току-що — не можеше да повярва, на обществено място, за първи път, без предупреждение! — и се чувстваше засрамена, че бе настоявала и не бе приела предложението на доктора да се оттегли. И то с мъж, когото не познаваше и към когото нямаше чувства! При все че усещаше чувствата на жената към него, или чувствата ѝ към преживяването — можеха ли те да се отделят едно от друго? Размърда се, приглади роклята си и с изумление почувства неопровержимо настойчиво гъделичкане между краката си. Ако в този момент леля ѝ я попиташе отново за добродетелта ѝ, как щеше да отговори? Госпожица Темпъл погледна стъкления правоъгълник в ръцете си и се удиви на огромните и наистина тревожни възможности на това творение.

Покашля се и доктор Свенсон се обърна веднага, погледът му избягваше очите ѝ. Приблужи се до канапето. Тя му подаде стъклената карта и му се усмихна доста свенливо.

— Господи...

Той я прибра в джоба си и въздъхна.

— Искрено съжалявам, боя се, че не успях да ви обясня...

— Не се тревожете, моля ви. Аз би трябвало да ви се извиня, но честно, предпочитам повече да не говорим за това.

— Разбира се, простете ми. Толкова вулгарно от моя страна да продължавам.

Тя не отговори и последва пауза. Докторът я гледаше с неудобство. И той нямаше представа какво да каже. Госпожица Темпъл въздъхна.

— Дамата, от чиято гледна точка, както се изразихте, гледаме, познавате ли я?

— Не. А вие не разпознахте ли някого?

— Не съм сигурна. Всички са с маски, но ми се струва, че дамата...

— Госпожа Марчмур.

— Да. Мисля, че съм я виждала. Не зная името ѝ, дори не съм виждала лицето ѝ, видях я само с маска.

Видя, че очите на доктор Свенсон се разшириха.

— На празненството по случай годежа? В имението на лорд Вандаариф? Били сте там?

— Да, в... как се казваше къщата?

— Харшморт.

— Точно така. Някога е била някаква развалина, нали?

— Така чух — каза Свенсон. — Брегово укрепление, вероятно норманско, а след това, след известни разширения...

Госпожица Темпъл си спомни дебелите неприветливи стени и рискува да направи предположение:

— Затвор?

— Именно. А после е станало дом на лорд Вандаариф, закупен от Короната и напълно преустроен с цената на огромни разходи. Значи сте били на празненството за годежа на принца и госпожица Вандаариф!

Гледаше я с напрегнато любопитство, а и самата тя бе измъчвана от глад за още информация, особено след разкритията за Роже и вуйчо му. Мисълта да чуе разказа на друг човек за маскения бал бе привлекателна. В същото време обаче госпожица Темпъл виждаше изключителната умора на новооткрития си съюзник и понеже той непрекъснато поглеждаше към улицата, реши, че е много по-умно да му осигури място да почине и да се възстанови, така че когато почнат да решават какво да правят, той да е в състояние да го стори. Освен това искаше да се порови във вестниците още малко, тъй като вече имаше по-добра представа какво да търси, и когато обсъдеха разказите си, нямаше да изглежда като неразумно момиче. Стана и в същия миг — автоматичната му любезност бе някак кучешка — доктор Свенсон скочи на крака.

— Елате с мен — каза тя и бързо засъбира вестниците и книгите. — Проявих неприлична небрежност. — Тръгна към рецепцията с пълни ръце, погледна през рамо към доктор Свенсон, който вървеше на крачка след нея и протестираше колебливо. — Гладен ли сте?

— Не, не — забръщолеви той. — Преди малко... на улицата... пих кафе.

— Отлично. Господин Спанинг? — обърна се тя към мазния мъж на рецепцията, който мигом я удостои с цялото си внимание. — Това е доктор Свенсон. Той има нужда от стая, няма прислуга, спалня и дневна ще са достатъчни. И храна — някаква супа, предполагам — не

се чувства съвсем добре. И някой да почисти палтото и ботушите му. Много ви благодаря. Пишете го на моята сметка.

Обърна се към Свенсон и заглуши несвързаните му протести.

— Не ставайте глупав, докторе. Имате нужда от помощ, и точка. Сигурна съм, че ще ми помогнете на свой ред. А, господин Спанинг, благодаря ви много. Доктор Свенсон няма багаж, така че няма нужда от пиколо.

Господин Спанинг подаде ключа на Свенсон и госпожица Темпъл тръгна първа нагоре по главното извито стълбище — дребна енергична фигура. Длъгнестият доктор вървеше несигурно след нея. Стигнаха втория етаж и госпожица Темпъл зави надясно по широкия застлан с червен килим коридор.

— Госпожице Темпъл! — прошепна Свенсон. — Моля ви, това е прекалено много. Не мога да приема такава щедрост, имаме много да говорим, ще съм доволен да наема не толкова скъпа стая в някоя непретенциозна квартира...

— Това ще е много неудобно — отвърна госпожица Темпъл. — Със сигурност нямам намерение да ви диря на подобни места, нито пък вие трябва да бродите по улиците, докато не разберем напълно опасността, в която се намираме, и докато не се наспите. Наистина, докторе, така е най-практично.

Госпожица Темпъл се гордееше със себе си. След толкова много случки, които сякаш бяха нарочно създадени, за да показват дълбоката степен на нейното невежество и неспособност, упражняването на толкова решително действие бе силно удовлетворително. Освен това, въпреки че познаваше доктор Свенсон само от минути, тя бе доволна от себе си, че е решила да го привлече и че му помага както може. Сякаш колкото повече бе в състояние да направи, толкова повече се отдалечаваше от болезнената изолация, в която се бе намирала в Харшморт.

— Ето, номер 27 — каза тя, спря до вратата и остави Свенсон да отключи. Той надникна вътре, после й направи жест да влезе първа. Тя поклати глава. — Не, докторе. Трябва да се наспите, а и няма да е прилично. Аз ще се върна в моите стаи, а когато си починете, обадете се на господин Спанинг и той ще ми прати съобщение. Тогава ще можем да поговорим по-подробно. Уверявам ви, че го очаквам с голямо нетърпение, но докато не си починете...

Прекъсна я звук на отваряща се врата нататък по коридора. По навик тя се обърна по посока на звука и после пак погледна Свенсон... а после — очите ѝ се ококориха от изненада, думите замряха в гърлото ѝ — пак се обърна към госта, който току-що бе излязъл в коридора от стаята си. Мъжът стоеше и я гледаше, очите му бързо стрелкаха ту нея, ту Свенсон. Госпожица Темпъл видя, че и докторът го гледа смаяно и бърка в джоба на палтото си. Мъжът тръгна бавно към тях. Беше висок и чернокос, тъмночервеното му палто стигаше почти до земята. Носеше същите кръгли тъмни очила, с които го бе видяла във влака. Тя знаеше, че би трябвало да бръкне в чантата за револвера си, но вместо това спокойно сложи ръка върху ръката на доктора, за да го спре. Мъжът в червено спря на метър. Погледна я — тя не виждаше очите му, — после погледна доктора и отворената врата и прошепна заговорнически:

— Няма кръв. Няма принцове. Дали да не поръчаме чай?

Мъжът в червено затвори вратата и се обърна към госпожица Темпъл и доктора, които стояха в малката дневна. И двамата бяха стиснали оръжията си. За един дълъг миг тримата се оглеждаха мълчаливо. Накрая госпожица Темпъл се обърна към доктор Свенсон:

— Предполагам, че познавате този човек?

— Не сме разговаряли. Вероятно е по-добре да се каже, че се натъкнахме един на друг. Името му — сър, поправете ме, ако греша — е Чан.

Мъжът в червено кимна.

— Не зная името ви, но дамата... За мен е удоволствие да се запозная с прословутата Изобел Хейстингс.

Госпожица Темпъл не каза нищо. Свенсон се опули.

— Изобел Хейстингс? Но вие... вие бяхте с Баскомб!

— Да, бях — каза госпожица Темпъл.

— Но как така не ви познават? Сигурен съм, че и той ви търси!

— Тя изглежда много различно... на дневна светлина — извикоти се Чан.

Свенсон я зяпна; гледаше синините, червената драскотина от куршума.

— Аз съм глупак — прошепна той. — Но как, извинете...

— Той беше във влака — каза тя на Свенсон, очите ѝ бяха втреничени в Чан. — Когато се връщах от Харшморт. Не сме говорили.

— Не сме ли? — попита Чан. Погледна Свенсон. — Не сме говорили? Аз и вие? Аз пък мисля, че говорихме. Мъж като мен. Окървавена жена — това каза ли ви го? Мъж, който с оръжие в ръка си пробива път и бяга от група врагове. Смятам, че във всеки случай имаше... разпознаване.

Никой не каза нищо. Госпожица Темпъл седна на малкия диван, погледна доктора и му посочи креслото. Той се поколеба, после седна. И двамата погледнаха Чан, който отиде до останалия свободен стол срещу тях. Чак тогава госпожица Темпъл видя, че в ръката му има нещо блестящо — бръснача му. Начинът, по който се движеше, не оставяше съмнение, че е много по опасен с бръснача, отколкото и двамата с револверите си, взети заедно, и това променяше нещата. Тя се покашля и съвсем бавно извади ръка от зелената си чантичка. После вдигна чантичката от скута си и я остави на дивана до себе си. След миг Чан рязко прибра бръснача в джоба си. След още няколко секунди Свенсон извади ръка от джоба на шинела си.

— Сериозно ли говорехте за чай? — попита госпожица Темпъл. — С удоволствие бих пийнала. Винаги е най-добре важните въпроси да се обсъждат на спокойствие. Докторе, вие сте най-близо, пък и сте домакин, бихте ли позвънили на звънеца?

В минутите, докато поръчваха и им носеха чая, не разговаряха дори докато го наливаха, с изключение на едносричните въпроси за лимон, мляко или захар. Госпожица Темпъл отпи — чаят бе отличен — и така подкрепена, реши, че някой трябва да поеме инициативата, защото докторът изглеждаше сякаш всеки момент ще заспи, а другият, Чан, бе напрегнат като за скок.

— Господин Чан, вие явно сте потаен — сигурна съм, че не греша, като казвам, че всички имаме причини да бъдем подозрителни — и все пак вие сте тук. Искам да ви кажа, че с доктор Свенсон се запознахме преди по-малко от час и че се срещнахме случайно във фойето на този хотел, точно както се срещнахме с вас в коридора. Виждам, че сте опасен човек — не ви лаская, нито критикувам, просто констатирам — и разбирам, че ако ние тримата стигнем до някакво дълбоко неразбирателство, е възможна насилствена развързка, която би

оставила поне една от страните, ами, вероятно мъртва. Съгласен ли сте?

Чан кимна, на устните му играеше усмивка.

— Отлично. При това положение не виждам защо да не бъдем откровени. Ако разкажем историите си, няма да обезпокоим мъртвите, а ако решим да се обединим, ще сме по-силни, защото ще сме споделили каквото знаем. Нали така?

Чан отново кимна и отпи глътка чай.

— Колко сте любезен. Тогава предлагам — тъй като вече говорих с доктор Свенсон, тоест капитан Абелард Свенсон от Мекленбургския военноморски флот — при тези думи мъжете си размениха тържествени кимвания, — аз накратко ще разкажа за своето участие в тази история. Тъй като с доктора все още не сме достигнали това ниво на откровеност, се надявам, че и на него ще му бъде интересно. Докторът не е спал цяла нощ и очевидно е бил обект на ожесточено преследване, а и е изгубил принца си, както вие така проникателно отбелязахте в коридора. — Тя се усмихна.

— Ако доктор Свенсон е в състояние да продължи...

— Разбира се — каза Свенсон. — Чаят ме ободри изключително много.

— Господин Чан?

— Не искам да съм нахален — намеси се Свенсон, — но когато чух да говорят за вас, ви наричаха Кардинала.

— Някои ме наричат така — отвърна Чан. — Заради палтото.

— А знаете ли — каза госпожица Темпъл, — че докторът ме позна по цвета на ботите ми? Колко много общи интереси имаме!

Чан й се усмихна, наклони глава на една страна, опитваше се да прецени дали говори сериозно. Госпожица Темпъл се изкиска високо, доволна, че е изтикала бърснача толкова далеч от мислите му. Отпи още глътка чай и започна:

— Името ми не е Изобел Хейстингс, а Селестиал Темпъл. Но никой не ме нарича така — наричат ме госпожица Темпъл или, в особено редки ситуации, Селесте. В този момент, в този град, след като се запознах с доктора и му дадох тази привилегия, вече двама души ме наричат така — другият човек е леля ми. Малко след като пристигнах тук отдалеч през океана, се сгодих за Роже Баскомб, заместник помощник-секретар във външно министерство, който работи основно

за Харалд Крабе. — Усети реакцията на Свенсон при тази новина, но не го погледна, защото бе много по-лесно да говори за деликатни или болезнени неща с човек, когото изобщо не познава, при това с човек като Чан, чиито очи не виждаше. — Преди няколко дни — около седмица, откакто не го бях виждала поради различни, но напълно правдоподобни причини — получих от Роже писмо, с което той слагаше край на нашия годеж. Искам да кажа и на двама ви, че вече не изпитвам никакви чувства към Роже Баскомб, освен презрение. Грубостта и жестокостта му обаче ме подтикнаха да открия причината за постъпката му, тъй като той не даваше никакво обяснение. Преди два дни го последвах в Харшморт. Преоблякох се и видях много неща и много хора, които не би трябвало да виждам. Заловиха ме и ме разпитваха, и — ще бъда откровена — ме дадоха на двама мъже, които да ме насилват и да ме убият. Но вместо това аз убих тях и оттам, докторе, бе въпросът ми за труповете. На връщане срещнах... кимнах на господин Чан. А по време на разпита си дадох името Изобел Хейстингс, което явно ме преследва.

Тъй като двамата мълчаха, госпожица Темпъл си наля още чай, после и на тях, като всеки протегна чашата си.

— Сигурна съм, че има много въпроси за подробности какво и кого съм видяла, но може би ще е по-добре да продължим в най-общи линии. Докторе?

Свенсон кимна, отпи глътка чай и се облегна назад.

— Ще възразите ли да запаля?

— Не — каза госпожица Темпъл. — Сигурна съм, че тютюнът ще изостри ума ви.

— Задължен съм ви — каза Свенсон, извади една тъмна цигара и я запали. Издиша дима. Госпожица Темпъл разглеждаше изпитото му лице и се питаше дали изобщо се храни.

— Ще бъда кратък. Аз съм част от дипломатическата свита на наследника на страната ми принц Карл-Хорст фон Маасмерк, който ще се ожени за Лидия Вандаариф. Това е брак с международно значение и аз съм част от свитата в качеството си на лекар само привидно. Първостепенната ми задача е да пазя принца — от собствената му глупост и от хората около него, които искат да се възползват от нея, хора, каквито винаги е имало в изобилие. Смятам, че дипломатическият пратеник и военният аташе са изменили на дълга си

и са предали принца на клика с частни интереси. Спасих принца от ръцете им веднъж — след като е бил подложен, може би по свое желание, на нещо, което те наричат Процеса, който оставя вероятно временни белези по лицето, изгаряния...

Госпожица Темпъл отвори уста да заговори и видя, че Чан прави същото. Свенсон вдигна ръка.

— Сигурен съм, че всички сме видели доказателства за това. Първият ми пример беше на бала в Харшморт, когато зърнах тялото на Артър Трапинг, но оттогава видях още много — принца, една жена на име госпожа Марчмур...

— Маргарет Хук — каза Чан.

— Моля?

— Истинското ѝ име е Маргарет Хук. Тя е проститутка от висшия ешелон.

— Аха — каза доктор Свенсон и се размърда неудобно при споменаването на тази дума в присъствието на госпожица Темпъл. Макар и трогната от загрижеността му, тя сметна импулсивната му реакция за досадна. Щом човек участва в приключение и разследване, подобна деликатност е смешна. Усмихна се на Чан и каза:

— По-късно отново ще говорим за нея, защото тя присъства и другаде в доказателствата ни. Какъв напредък, нали? Докторе, продължете, моля ви.

— Казах, че белезите вероятно са временни, тъй като тази нощ подслушах как Франсис Сонк пита Роже Баскомб как е преживял Процеса, а сам видях лицето на Баскомб в Института — избързвам с разказа си — и той нямаше белези.

Нещо жегна госпожица Темпъл.

— Станало е, преди да напише писмото. През дните, когато твърдеше, че е на работа със заместник-министъра... ставало е още тогава.

— Разбира се — каза Чан не нелюбезно.

— Разбира се — прошепна госпожица Темпъл.

— Харалд Крабе — продължи Свенсон. — Той е в дъното на всичко, но не е сам — заговор от министерството, военни, Института, други влиятелни личности — както казах, семейство Сонк, граф

Д'Орканч, графиня Лакер-Сфорца, дори може би Робърт Вандаариф — и по някакъв начин моята страна, Мекленбург, влиза в плана им. Въпреки безразличието на колегите си аз спасих принца от извратената им наука в Института. Точно там видях Кардинал Чан. В комплекса ни бях принуден да се погрижа за няколко от войниците ни — според мен също работа на Кардинал Чан. — Той пак вдигна ръка. — Не съдя никого, след това те се опитаха да убият мен. През това време принцът тайно бе изведен от покоите си, не знаей как, някак отгоре. Тръгнах да го търся. В дома на Харалд Крабе подслушах как Франсис Сонк и Роже Баскомб водят философски разговор над странно обезобразеното тяло на един учен от Института — голяма част от кръвта му се бе превърнала в синьо стъкло. Към тях се присъедини моят военен аташе, майор Блах, който е част от плановите им. Единствената информация бе предположението на Блах, че кликата е отвлякла принца, и уверението от страна на Сонк, че не е. Във всеки случай аз избягах и се опитах да открия мадам Лакер-Сфорца, но тогава ме залови граф Д'Орканч и под стража ме заведе да го посъветвам по друг медицински въпрос — поредния от експериментите им, който се бе объркал. А после — това е дълга история — нареди да ме убият, да ме пратят на дъното на реката заедно с труповете на мъртвия учен и на Артър Трапинг. Избягах. Отново се опитах да намеря мадам Лакер-Сфорца, но я видях със Сонк и Д'Орканч — тя е една от тях. Докато бягах от хотела, видях през прозореца госпожица Темпъл — разпознах я от картата... не съм споменал за картите. — Сложи картите на малката масичка до подноса с чая. — Една от принца и една от Трапинг. Както посочи госпожица Темпъл, те са ценно, макар и тайнствено доказателство.

— Не споменахте къде сте чули името Изобел Хейстингс — отбеляза Чан.

— Така ли? Съжалявам, от мадам Лакер-Сфорца. Тя поиска да ѝ помогна да открие някоя си Изобел Хейстингс и в замяна ми каза къде е принцът — в Института. Това е любопитното, защото тя ми каза къде е той и ми позволи да го отведа против желанието на Крабе и Д'Орканч. Затова реших да я потърся пак: някой бе отвлякъл принца от покрива на дипломатическия комплекс същата вечер и част от заговорниците — Сонк и Крабе — явно не знаеха къде е той. Надявах се, че тя може да знае.

Тръпки побиха госпожица Темпъл.

— Може би ще е добре, ако опишете тази жена, докторе.

— Разбира се — започна той. — Висока, с черна коса, накъдрена покрай лицето ѝ и събрана отзад, бяла кожа, изискани дрехи, елегантна почти до порочно, грациозна, интелигентна, иронична, опасна и — трябва да отбележа — наистина изключителна. Каза ми, че името ѝ е мадам Лакер-Сфорца — един човек от хотела я спомена като Графинята.

— Тя в „Сен Роял“ ли е? — попита Чан.

— Същия.

— Познавате ли я? — попита госпожица Темпъл.

— Просто като Розамунд... Тя ме нае — така правят хората, наемат ме да им върша разни неща. Тя ме нае да открия Изобел Хейстингс.

Госпожица Темпъл не каза нищо.

— Предполагам, че я познавате — каза Чан.

Госпожица Темпъл кимна; предишната ѝ увереност бе леко разколебана. Колкото и да се опитваше да го отрече, описанието на доктора отново бе извикало в мислите ѝ образа на тази жена и ужаса, който ѝ вдъхваше.

— Не зная имената ѝ — каза госпожица Темпъл. — Срегнах я в Харшморт. Беше с маска. Отначало помислих, че е част от празненството заедно с госпожа Марчмур и другите — както казахте вие — проститутки, но после точно тя ме разпитваше... и тя нареди да ме убият. — Последните думи бяха почти болезнен шепот. Мъжете мълчаха.

— Най-забавното е — каза Чан, — че макар да ни преследват, ние не сме това, което си мислят. Моето участие в тази история е просто. Аз съм наемник. И аз проследих някого до Харшморт — мъжа, когото сте видели мъртъв, докторе, полковник Артър Трапинг. Бях нает да го убия.

И отпи от чая си. Наблюдаваше реакциите им над ръба на чашата. Госпожица Темпъл направи всичко възможно да кимне с такава незаинтересована любезност, както ако някой ѝ сподели, че обича да отглежда бегонии, и погледна към Свенсон, чието лице бе безизразно, сякаш този нов факт само потвърждаваше вече известни неща. Чан се усмихна, някак горчиво според нея.

— Не го убих. Убил го е някой друг, въпреки че видях белезите, за които споменахте, докторе. Трапинг бе оръдие в ръцете на семейство Сонк, не разбирам кой го е убил.

— Той предал ли ги е? — попита Свенсон. — Франсис Сонк потопи трупа му в реката.

— Дали това значи, че Сонк го е убил, или че не иска тялото му да бъде намерено, че не може да остави някой да го намери с белезите по лицето? Или нещо друго? Споменахте жената — защо ѝ е да предава другите и да ви позволява да спасите принца си? Нямам представа.

— Успях набързо да огледам тялото на полковника и смятам, че е бил отровен — с някаква инжекция в пръста.

— Може ли да е било нещастен случай? — попита Чан.

— Може да е било какво ли не — отвърна докторът. — Тогава насмалко да ме убият и не разсъждавах ясно.

— Може ли да ви попитам кой ви нае да го убие? — попита госпожица Темпъл.

Преди да отговори, Чан се замисли.

— Очевидно това е професионална тайна — каза госпожица Темпъл. — И все пак, ако не вярвате напълно на този човек, може би...

— Подполковникът на Трапинг, Аспиш.

Свенсон се изсмя високо.

— Видях го вчера в присъствието на мадам Лакер-Сфорца в хотел „Сен Роял“. Към края на посещението госпожа Марчмур го... — Той погледна с неудобство госпожица Темпъл. — Да кажем, че той е тяхно творение.

Чан кимна и въздъхна.

— Цялата ситуация е объркана. На следващия ден нямаше тяло, нямаше вести и Аспиш бе безполезен и затворен в себе си, защото — както сам потвърдихте — е бил съблазнен. Съвсем скоро и аз срещнах съблазънта в лицето на тази жена, която ме нае да намеря някоя си Изобел Хейстингс — проститутка, която била убила неин скъп приятел.

Госпожица Темпъл изсумтя, но махна на Чан да продължи.

— С това описание претърсих някои публични домове и по вече очевидни причини не открих Изобел Хейстингс, но скоро научих, че други двама — госпожа Марчмур и майор Блак...

— Всъщност е Блах — поправи го Свенсон.

— Добре, Блах — съгласи се Чан. — Та те двамата също я търсели, а поне майорът търсел и мен. Някой ме е видял в Харшморт, а има хора, които ме познават. Когато се върнах в старото си жилище, един от хората на майора се опита да ме убие. След като посетих трети бордей, последвах една групичка — вашия принц, Баскомб, Франсис Сонк, един едър мъж с кожено палто...

— Граф Д'Орканч — каза Свенсон.

— О! — каза госпожица Темпъл. — Аз също съм го виждала!

— Той е взел Маргарет Хук от същия този бордей и сега бе взел друга жена — последвах ги до Института. Видях ви да влизате, докторе, и влязох след вас. Там правят странни експерименти, изискващи голяма топлина и много стъкло... — Чан взе от подноса едната синя карта. — Същото стъкло. Но вместо такива малки карти с големи усилия и огромно оборудване бяха направили книга от синьо стъкло. За съжаление мъжът, който я правеше, се стресна — от мен — и я изпусна. Сигурен съм, че той е мъжът, когото сте видели на масата на заместник-министъра. В суматохата аз избягах, но се натъкнах на вашия майор и хората му. Измъкнах се и от тях и стигнах дотук... съвсем случайно.

Наведе се, взе чайника и наля на всички. Госпожица Темпъл стисна чашата, за да си стопли ръцете, и попита Чан:

— Какво имахте предвид, когато казахте, че не сме такива, за каквито ни мислят враговете ни?

— Искам да кажа — каза Чан, — че те смятат, че сме агенти на по-голяма сила — на някакъв заговор с интереси противоположни на техните, който до момента е съществувал без тяхно знание. Те са толкова арогантни, че мислят, че подобна група — могъщ съюз с коварни таланти като тях самите — е единствената заплаха за тях. Да им хрумне, че са нападнати от случайните действия на трима отделни индивиди, които презират? Това е последното, на което биха повярвали.

— Само защото не е ласкателно за тях — изсумтя госпожица Темпъл.

Доктор Свенсон бе в съседната стая и спеше. Бяха взели шинела и ботушите му да ги почистят. Известно време госпожица Темпъл и Чан говориха за неговото пребиваване в хотела и за съвпадението, което бе довело и тримата тук, но разговорът заглъхна в мълчание. Госпожица Темпъл разглеждаше мъжа от другата страна на масата, опитваше се да свикне с мисълта, че той е престъпник, убиец. Виждаше някаква животинска елегантност или ако не елегантност, ефективност, и поведение, което изглеждаше едновременно нагло и сдържано. Знаеше, че това е олицетворение на опита, и го смяташе за привлекателна черта — искаше я за себе си, въпреки че намираще Чан за страшен и обезпокоителен. Чертите му бяха остри, гласът му — спокоен и пряк до ръба на нахалството. Тя беше много любопитна да разбере какво мисли той за нея — какво си бе помислил, когато я бе видял във влака, и какво си мислеше сега, когато я видя в нормалния ѝ вид, но не можеше да го попита. Усещаше, че по някакъв начин той сигурно я презира, презира хотелската стая, чая, целия ѝ живот, защото ако самата тя не бе родена с добро потекло, беше уверена, че щеше да таи в себе си неконкретна омраза спрямо всеки ден от настоящия си живот.

Кардинал Чан я гледаше от стола си. Тя му се усмихна и посегна към зелената си чанта.

— Може би ще ми помогнете, защото чак сега се заемам с това... — Извади револвера и го сложи на масата между тях. — Изпратих да купят патрони, но не разбирам самото оръжие. Ако вие разбирате, ще се радвам на всеки съвет, който ми дадете.

— Не си падам много по огнестрелните оръжия. Но знам достатъчно, за да заредя и да поддържам оръжието чисто. — Тя кимна в очакване и той сви рамене. — Ще ни трябва кърпа.

През следващия половин час ѝ показва как да презарежда, да се цели, да разглобява револвера, да го почиства и да го сглобява отново. Когато го направи сама достатъчно пъти, тя го остави на масата и най-сетне повдигна въпроса, който бе сдържала през цялото време:

— Ами убиването?

Чан не отговори.

— Съветът ви ще ми е от полза.

— Мислех, че вече сте убивали — каза Чан. Не се усмихваше, за което му бе благодарна.

— Не и с това — каза тя и посочи револвера.

Осъзна, че все още не може да прецени дали той е сериозен. Зачака, погледът ѝ бе твърд. Най-после Чан заговори, гледаше я много внимателно.

— Приближавате се колкото се може повече, притискате дулото в тялото. Няма нужда да стреляте, освен ако не искате да убиете.

Госпожица Темпъл кимна.

— И запазвате спокойствие. Дишате. Ще убиете по-добре, а и ще умрете по-добре, ако се стигне дотам. — Не се усмихваше. Тя се вгледа в черните стъкла на очилата му.

— Живеете с тази възможност, нали?

— Нима не е така с всички?

Тя си пое дълбоко дъх, защото всичко се развиваше прекалено бързо. Прибра револвера в чантата си. Чан я гледаше.

— Щом не сте ги убили с това, как ги убихте? Двамата мъже.

Тя откри, че не ѝ е лесно да му отговори.

— Ами... единия... аз... беше тъмно и...

— Не сте длъжна да ми казвате — каза спокойно той.

Тя пак си пое дъх и бавно издиша.

Чак след минута госпожица Темпъл бе в състояние да попита Чан какви са били плановите му за деня, преди да ги срещне в коридора. Посочи вестниците и картите и обясни собствените си намерения, а после отбеляза, че трябва да се върне в стаята си, пък макар и само за да успокои тревогата на леля си. Освен това му припомни двете стъклени карти, които доктор Свенсон бе оставил на масата.

— Наистина трябва да ги погледнете, още повече че сте видели с очите си други от странните им стъклени творения. Преживяването не прилича на нищо, което ми е познато — едновременно силно и сатанинско. Ще ме сметнете за глупава, но се кълна, че знам достатъчно, за да видя, че в тези карти има някакъв друг вид опиум, а това, което описахте — цяла книга! — е, не мога да си я представя като друго, освен великолепен — всъщност ужасен — затвор.

Чан взе едната карта и започна да я върти в ръцете си.

— Едната показва преживяването — не мога да го обясня — на Роже Баскомб — продължи госпожица Темпъл. — Самата аз се появявам там. Повярвайте ми, наистина е обезпокоително. Другата

показва преживяването на госпожа Марчмур и е още по обезпокоителна. Само това ще ви кажа, както и че е по-добре да се гледа в дискретно уединение. Разбира се, за да ги видите, трябва да си свалите очилата.

Чан я погледна. Свали очилата и ги прибра в джоба си. Тя бе виждала подобни лица в плантацията, но никога не бе пила чай с тях. Усмихна му се любезно, после кимна към картата в ръката му и каза:

— Този син цвят е наистина много красив.

Госпожица Темпъл остави Кардинал Чан с инструкции когато доктор Свенсон се събуди, да поръча каквато храна поиска, а тя ще се подпише за нея, като се върне. Стигна стаите си с пълни с вестници и книги ръце и вместо да се мъчи да си вади ключа, ритна вратата три пъти. След миг шумолящи стъпки отвори Марта. Госпожица Темпъл влезе и остави вестниците на масата за хранене. Леля ѝ седеше там, където я бе оставила, и пиеше чай. Преди да успее да я смърми, госпожица Темпъл ѝ каза:

— Трябва да ти задам някои въпроси, лельо Агата, и искам да ми отговориш честно. Може би ще можеш да ми помогнеш и ще ти бъда много благодарна за това. — Прикова леля си с твърд поглед при думата „благодарна“, а после се обърна към Марта и попита за Мари. Марта посочи другата стая. Госпожица Темпъл влезе и видя Мари, която сгъваше и подреждаше куп копринени долни дрехи на масата за гладене. Прислужницата отстъпи крачка назад, когато госпожица Темпъл влезе тържествено, и мълчаливо загледа как господарката ѝ разглежда покупките.

Госпожица Темпъл бе изключително доволна — дотам, че дари Мари с одобрителна усмивка. След това Мари ѝ показва кутията патрони, оставена до огледалото, и ѝ даде разписките и рестото. Госпожица Темпъл бързо прегледа числата, остана доволна и даде на Мари две монети. Мари изненадано направи реверанс, когато ги взе, и после пак, когато госпожица Темпъл ѝ махна да излезе от стаята. Вратата се затвори, госпожица Темпъл отново се усмихна и се върна към покупките си. Коприната бе прекрасна на допир. Радваше се, че Мари е съобщила да купи зелено, което подходеше на роклята, с която бе облечена, и на ботите ѝ. В огледалото госпожица Темпъл видя

собственото си грейнало лице и се изчерви и извърна очи. Овладя се, покашля се и извика прислужниците.

След като двете млади жени свалиха роклята и корсета ѝ, помогнаха ѝ да облече зеленото копринено бельо и върнаха горните слоеве на облеклото ѝ на мястото им, госпожица Темпъл — цялото ѝ тяло я гъделичкаше от удоволствие — отнесе кутията патрони на масата за хранене и с цялата небрежна сръчност, която успя да докара, като си припомняше стъпка по стъпка инструкциите на Чан, поде разговор с леля си; докато говореше, завъртя барабана, отвори го и бързо зареди празните гнезда.

— Прегледах някои вестници, лельо.

— Да, виждам, че си взела предостатъчно.

— И знаеш ли какво научих? Видях най-смайващото съобщение за вуйчото на Роже Баскомб лорд Тар.

Леля Агата сви устни.

— Не трябва да се занимаваш с...

— Ти видя ли го?

— Може би.

— Може би?

— Забравям толкова неща, миличка...

— Че е бил убит, лельо.

Леля ѝ не отговори веднага. А после просто каза:

— Ах!

— Ах — като ехо повтори госпожица Темпъл.

— Той страдаше от подагра — отбеляза леля ѝ. — Нямахме как да не се случи нещо ужасно. Разбрах, че били вълци.

— Явно не са били. Явно раната е била променена, за да говори за вълци.

— Хората са готови на какво ли не — промърмори Агата.

И посегна да си налее още чай. Госпожица Темпъл затвори барабана и го завъртя. При този звук леля ѝ замръзна и очите ѝ тревожно се опулиха. Госпожица Темпъл се наведе и каза колкото можа по-бавно и търпеливо:

— Скъпа лельо, трябва да приемеш, че парите, от които се нуждаеш, са мои и следователно въпреки разликата във възрастта аз съм твоя господарка. Така стоят нещата. Няма да помогнеш на положението си, ако ми пречиш. И обратното, в колкото по-голямо

съгласие действаме, толкова повече ти обещавам, че ще се подобри ситуацията ти. Не искам да съм ти враг, но трябва да разбереш, че предишното ти усещане за това кое е най-доброто — тоест бракът ми с Роже Баскомб — вече не е уместно.

— Ако не беше толкова упорита — избухна леля й и млъкна също толкова бързо, защото госпожица Темпъл я изгледа с неприкрита ярост. Леля Агата се сви, все едно се пазеше от змия, и прошепна уплашено:

— Извинявай, миличка. Аз само...

— Не ме интересува. Не ме интересува! Не питам за лорд Тар, защото ме интересува! Питам, защото макар ти да не знаеш, са убити и други хора, а Роже Баскомб е замесен и сега той ще стане следващия лорд Тар! Не зная как Роже Баскомб е станал наследник на вуйчо си. Но съм сигурна, че ти знаеш, и ще ми кажеш на минутата!

Госпожица Темпъл тръгна по коридора към стълбите. Чантата висеше на китката й — тежеше от револвера и допълнителните патрони. Изсумтя раздражено и тръсна глава — ха, упорита! — и мислено нарече леля си тесногръда дъртофелница. Тя мислеше единствено за пенсията си, за благоприличието и за това на колко празненства ще я поканят като роднина на издигащ се министерски служител като Роже. Госпожица Темпъл се чудеше защо въобще се изненадва — леля й я познаваше само от три месеца, а със семейство Баскомб се познаваше от години. Колко ли го бе планирала и колко ли жестоко е било разочарованието й, иззлорадства госпожица Темпъл. Но това, че леля й смяташе нея за виновна, я засегна истински.

И все пак под натиска на племенницата си тя бе отговорила на въпросите й, въпреки че отговорите й само усложняваха загадката. Братовчедките на Роже — охранената Памела и по-малката, макар и не по-малко дебела Беренис — имаха невръстни синове, всеки от които би трябвало да наследи титлата и земите на лорд Тар преди Роже. Но и двете били подписали документ, с който оттегляли претенциите на децата си и разчиствали пътя на Роже към наследството и благородническата титла. Госпожица Темпъл не разбираше как Роже го е постигнал, защото не беше особено богат, а познаваше двете жени достатъчно, за да е уверена, че не биха се задоволили с някоя дребна сумичка. Парите бяха дошли от другаде — от Крабе или обкръжението му, това беше очевидно. Но какво правеше Роже толкова важен и как

издигането му бе свързано с другите сюжети и убийства, в които се бе замесила? Освен това, макар да си казваше, че въпросът е чисто академичен, какво щеше да даде Роже в замяна на полагащото се на братовчедките му наследство и каква бе голямата цел?

Бързо бе научила — тъй като леля ѝ следеше градските клюки с евангелистки плам — кой е собственикът на Харшморт, какъв е бил поводът за бала с маски, каква е репутацията на принц Карл-Хорст и невестата му (респективно ужасяваща и безукорна) и каквото можа за останалите имена, които бе чула: Сонк, Лакер-Сфорца, Д'Орканч, Крабе, Трапинг и Аспиш. Леля ѝ не познаваше последните двама, но бе запозната с трагедията около изчезването на Трапинг. Познаваше Крабе чрез семейство Баскомб, но дори те съсредоточаваха вниманието си върху министъра, а не върху многоуважаемия му заместник — той беше от правителството, но не беше публична личност. Славата на семейство Сонк пък се дължеше на бизнеса им. Франсис Сонк, разбира се, бе скандална личност, макар никой да не знаеше точно защо — напоследък се носеха слухове от чужбина за извратените му вкусове, но по-големите му брат и сестра бяха просто богати. Леля ѝ познаваше граф Д'Орканч само като патрон на операта. Бил роден в някакъв злокобен балкански анклав, израсъл в Париж и наследил семейните титли и богатства, след като пътят му бил разчистен от особено опустошителна поредица пожари. Освен това леля Агата можа да каже само, че той бил много изискан човек, начетен и строг, и можел да е дори в университета стига тези университетски учени да не били толкова ужасни. Последното име, което госпожица Темпъл подаде на леля си с разтреперан глас в иначе твърдия си разпит, бе посрещнато с нещастно свиване на раменете. Графиня Лакер-Сфорца, разбира се, била известна, но за самата нея като че ли не се знаело нищо. Пристигнала в града предната есен. Не я била виждала лично, но се говорело, че съперничела по красота на принцеса Клариса или на Лидия Вандаариф. Тук леля Агата се усмихна и мило попита племенницата си дали е виждала графинята и дали това наистина е така. Госпожица Темпъл отсече, че не, разбира се, не била виждала никой от тези хора, защото Роже Баскомб, с когото била излизала в обществото, нямал достъп до подобна компания. Със скръбно поклащане на главата леля ѝ се съгласи, че това е вярно.

Госпожица Темпъл спря на площадката между третия и втория етаж и след като се огледа, за да се увери, че никой не я вижда, седна на стълбите. Изпитваше нужда да подреди мислите си, преди да се върне при новите си другари — имаше нужда да подреди мислите си относно новите си другари — и преди да продължи с приключението си. За нейно огромно учудване скрепващата точка си оставаше Роже, затънал до гуша, в каквото и да се случваше. Той беше глупак, тя вече го знаеше несъмнено, но ѝ се струваше, че колкото повече се бори да продължава напред без старите си чувства, толкова повече ѝ се налага да се изправя пред тях. Защо не можеше просто да ги изреже от мислите и от сърцето си? Знаеше обаче, че Роже се е съюзил с хора, които одобряват убийството — нейното убийство, — и се страхуваше, че както в плантациите тръстиката чрез наука и огън се превръща в ром, това неминуемо ще доведе до смъртно противопоставяне между нея и Роже. Усети тежестта на револвера в чантата си. Сети се за Чан и Свенсон — дали и те изпитваха подобни терзания? И двамата изглеждаха толкова уверени, особено Чан. Не бе срещала човек като него. После осъзна, че това не е вярно, че е срещала и други хора с такава откровена способност за брутални действия — всъщност баща ѝ бе именно такъв, но там бруталността винаги бе под прикритието на бизнеса и правото на собственост.

Чан носеше истината за работата си открито. Доктор Свенсон изглеждаше не толкова застрашителен и повече подвластен на обикновените страхове и колебания, но такава бе и тя самата — и знаеше, че никой от нейния свят не би предположил, че тя може да оцелее в това, което ѝ се бе случило. Вярваше на издръжливостта на доктора като на своята собствена. Освен това — при тази мисъл тя се усмихна — много иначе способни мъже не бяха на висота край оправни жени.

Поне бе уверена, че въоръжена с ключите на леля си, ще може да следва разговора. Много от разказите на новите ѝ другари се отнасяха за град, който тя не познаваше — за вертепи и институти, и дипломатически комплекси. Искаше да чувства, че допринася равна част в партньорството им, и искаше тази част да е различна от пари за стая или за храна. Ако смятаха да продължат заедно срещу тази — как се бе изразил докторът? — тази клика, тя трябваше да продължи да разширява възможностите си. Действията ѝ досега приличаха на

някаква смес от същинско разследване и просто присламчване, където дори убийствата на Спраг и Фаркухар ѝ се струваха неправдоподобно стечение на обстоятелствата. Личностите, събрани около нея, бяха невъобразими, както и малцината ѝ съюзници — а какво притежаваше тя, освен кесията си? Това бе момент, в който лесно можеше да потъне в несигурност и страх, а увереността ѝ да се стопи като лански сняг. Представи си се сама в купето във влака с човек като граф Д'Орканч — какво би могла да направи? Прехапа устни до кръв. Това, което щеше да направи, бе да притисне дулото на револвера към тялото му и да дръпне спусъка толкова пъти, колкото е нужно, докато гадният му труп не се свлече на пода. А после щеше да намери графиня Лакер-Сфорца и да я бие, докато има сили да държи камшика. А после... Роже. На Роже Баскомб просто щеше да обърне гръб.

Стана и тръгна към втория етаж, но на последното стъпало спря, понеже чу гласове откъм коридора. Надникна иззад ъгъла и видя трима мъже с черни униформи и още един с тъмнокафяво наметало точно пред стая 27 — тъкмо тръгваха към главното стълбище в другия край на коридора. Тя ги изчака да се махнат и бързо отиде до стая 27. Ахна — вратата бе открената — мъжете сигурно бяха влизали вътре — и я отвори с натежало сърце. Дневната бе празна. Вестниците, които бе оставила, бяха пръснати из стаята, но нямаше и следа от Чан и Свенсон нито от някаква борба. Отиде бързо до спалнята, но и тя бе празна. Завивките бяха дръпнати и прозорецът бе отворен. Тя надникна през него. Саята гледаше право към задната уличка, до долу имаше трийсет стъпки. Тя стисна здраво чантичката си и се върна в коридора. И Чан, и Свенсон ги гонеха войници, но кой от двамата ги бе привлякъл тук? Намръщи се — не можеше да е Чан, защото доколкото ѝ бе известно, Чан не беше в стая 27. Втурна се към вратата, от която го бе видяла да излиза — номер 34, — и видя, че също е отворена. Саята бе празна. Прозорецът бе залостен. Върна се в коридора развълнувана — по някакъв начин войниците бяха разбрали коя е стаята на Свенсон и коя е на Чан. С ужас се сети за своите стаи и за леля си.

Затича се по стълбите, като трескаво извади револвера. Зави на площадката, запъна ударника и си пое дъх. Пое по коридора и не видя

никого. Влезли ли бяха вече? Или щяха да дойдат всеки момент? Вратата бе затворена. Госпожица Темпъл заблъска с юмрук. От другата страна не се чуваше нищо. Тя потропа пак. Нямаше отговор и в съзнанието ѝ нахлуха образи на леля ѝ и прислужниците, които лежат убити в потъналата в кръв стая. Извади ключа от чантата си и с лявата ръка, което не беше удобно, отключи. Бутна вратата навътре и се дръпна встрани. Тишина. Надникна. Антрето бе празно. Стисна револвера с две ръце и бавно прекрачи прага. Външният салон също бе празен, нямаше следи от безредие. Обърна се към вратата за вътрешния салон, която бе затворена. Никога не я затваряха. Тръгна бавно нататък, огледа се и посегна с лявата си ръка към бравата. Завъртя я внимателно и след като чу как резето щракна, рязко я отвори. Изписка — тих писък, както се надяваше по-късно, защото пред нея, с насочен към лицето ѝ револвер, по чорапи стоеше доктор Свенсон. До него — разтреперана и пребледняла от ужас — седеше леля ѝ. Зад тях бяха двете прислужници, вцепенени от страх. Внезапно бодване накара госпожица Темпъл да се обърне. Зад нея, стиснал дълга кама, стоеше Чан, който току-що бе излязъл от стаята на прислужниците. Усмихна ѝ се зловещо.

— Много добре, госпожице Темпъл. Дали щяхте да ме застреляте, преди да ви прережа гърлото? Не зная, което е най-големият комплимент.

Тя преглътна, още не можеше да свали револвера.

— Не е лошо да затворим вратата — каза доктор Свенсон.

— Прав сте — съгласи се Чан, отиде до вратата, надникна в коридора, после затвори и завъртя ключа.

— И може би някой стол... — каза, без да се обръща конкретно към никого, взе един от столовете от вътрешния салон и подпря вратата с него. После се обърна и им се усмихна спокойно: — Запознахме се с леля ви.

— Много се притеснихме, че ви нямаше — каза Свенсон. Беше прибрал револвера в джоба си и очевидно се чувстваше неудобно до явно ужасените жени.

— Минах по другите стълби — каза госпожица Темпъл. Видя, че двамата мъже я гледат внимателно, и проследи погледите им до ръцете си. Насили се бавно да свали ударника на револвера и добави: — Има войници...

— Да — каза Чан. — Успяхме да избягаме.

— Но как? Те бяха на стълбището, а вие не минахте покрай мен по другото. И как разбрахте коя е моята стая?

— От разписката, която подписахте за чая — каза Свенсон. — Там го има номера на стаята ви. Не я оставихме, за да не я намерят, не се тревожете. Колкото до бягството...

— Доктор Свенсон е моряк — усмихна се Чан. — Катери се като катерица.

Свенсон се намръщи.

— Но аз погледнах през прозореца — възкликна госпожица Темпъл. — Няма нищо, освен тухли!

— Има една метална тръба — каза Свенсон.

— Но тя е тъничка! Как...

Видя, че докторът е пребледнял, спря и се обърна към леля си. Заля я чувство на вина, че я е изложила на опасност. Но имаше по-важни и по-наложителни задачи.

— Ще разберат къде сме на рецепцията — от онзи противен господин Спанинг, ще му подпалия напосадената глава! — възкликна тя. — Нали платих за стаята на доктора. Ще дойдат всеки момент.

— Колко мъже видяхте? — попита Чан.

— Четирима. Трима войници и един с кафяво наметало.

— Хората на графа — каза Свенсон.

— Ние сме трима — каза Чан. — Ще искат да ни хванат тихо, без да влизат в близък бой.

— Във фоайето може да има и други — предупреди го Свенсон.

— Пак можем да ги победим.

— На каква цена? — попита докторът.

Чан вдигна рамене.

Госпожица Темпъл се огледа, огледа комфорта и сигурността, които бяха съпътствали живота ѝ в „Бонифас“, и разбра, че с тях е свършено. Обърна се към прислужниците си:

— Марта, пригответи ми чанта за пътуване — достатъчно лека, за да мога да я нося, с най-основните неща. Килимената чанта на цветя ще свърши работа. — Момичето не помръдна и госпожица Темпъл ѝ кресна: — Веднага! Смяташ ли, че има време да се мотаеш? Мари, пригответи багажа на леля ми и вашия. Ще прекарате известно време на морето. Бързо!

Прислужничките скокнаха. Леля ѝ я погледна.

— Селесте, миличка, на морето?

— Трябва да отидете на сигурно място. И искам да се извиня, наистина много съжалявам, че ви изложих на такава опасност. — Госпожица Темпъл подсмръкна и посочи стаята си. — Ще видя какви пари имам в наличност, ще имате достатъчно за пътуването, и ще напиша чек, за да изтеглите още. Трябва да вземеш и двете прислужнички...

Ококорените очи на Агата се местеха от госпожица Темпъл към Чан и Свенсон. Никой от двамата не изглеждаше достатъчно почтен, та племенницата ѝ да остане сама с него.

— Но ти не можеш... ти си млада дама от добро потекло! Ще стане скандал! Трябва да дойдеш с мен!

— Невъзможно е.

— Няма да имаш прислужница — това е невъзможно! — Възрастната жена укорително изпухтя към мъжете. — А и на морето сега е толкова студено...

— Точно това е смисълът, леля. Трябва да отидете на място, което никой няма да предположи. Не трябва да казвате на никого, на никого!

Леля ѝ мълчеше я гледаше смаяно, но госпожица Темпъл не можеше да каже дали заради настоящето изпитание, или заради това, в което се бе превърнала. Знаеше, че Свенсон и Чан следят целия разговор.

— Ами ти? — прошепна леля ѝ.

— Не мога да кажа — отвърна тя. — Не зная.

— Щом тези хора още не са дошли — каза леля ѝ след двайсетина минути, когато багажът вече беше събран, — значи може изобщо да не дойдат. Може би няма нужда да ходим никъде. Ако не познават Селесте...

— Въпросът не е дали познават племенницата ви — внимателно каза Свенсон. — Те знаят кой съм аз и кой е Чан. И тъй като знаят, че сме били в хотела, ще го наблюдават. Въпрос на време е да свържат племенницата ви с нас...

— Вече са го направили — каза Чан, който стоеше до вратата.

— И когато решат да действат — продължи Свенсон, — както каза и племенницата ви, вие ще сте в опасност.

— Но щом още не са дошли... — настояваше лелята.

— За наш късмет — прекъсна я госпожица Темпъл. — Така ще можем да се измъкнем незабелязано.

— Няма да е лесно — каза Чан.

Госпожица Темпъл въздъхна. Прав беше. Онези сигурно наблюдаваха от улицата всички входи. Единствената им надежда беше в това кого дебнат — със сигурност не две прислужнички и възрастна жена.

— Трябва да приемем, че служителят, който е показал пътя към стаята на доктора, е получил пари, за да донася още за нас — каза госпожица Темпъл. — Трябва да му отвлечем вниманието, докато леля ми и прислужничките не заминат. Мъжете на улицата няма да гледат за тях или поне не без сигнал. — Обърна се към леля си. — Ще отидете с карета право на гарата и оттам на морето, на южния бряг — в Кейп Руж, там сигурно има много странноприемници. Ще ви пратя писмо до поискване.

— Ами ти? — попита Агата.

— О, аз ще се оправя — каза госпожица Темпъл и се насили да се усмихне. — А всичко скоро ще свърши. — Погледна Свенсон и Чан за потвърждение, но изразенията им не биха убедили и доверчиво дете.

Госпожица Темпъл знаеше, че при господин Спанинг трябва да отиде тя, защото другите щяха да са по-полezni с пренасянето на багажа, а и бе по-добре да не ги видят. Така че щом те тръгнаха към задното стълбище, тя слезе по главното, понесла една голяма чанта и зелената си ръчна чантичка, с възможно най-безгрижно изражение. На втория етаж стигна до голямата галерия над разкошното фоайе и до широката извивка на централното стълбище. Погледна през парапета и не видя никакви войници в черни униформи, но точно пред вратата стояха двама мъже с кафяви наметала. Продължи по широките стъпала към рецепцията и господин Спанинг. Щом я видя да слиза, той се заозърта неспокойно, но преди да успее да направи какъвто и да било знак, тя весело се провикна:

— Господин Спанинг!

— Госпожице Темпъл? — отвърна той предпазливо, обичайно мазното му държане се колебаеше между недоверието и гордостта от собственото му коварство.

Тя отиде до рецепцията — с крайчеца на окото си видя, че никой не се спотайва под стълбите, а в огледалото зад гърба на Спанинг виждаше главния вход: мъжете с наметалата си стояха там. Противно на навиците и възпитанието си госпожица Темпъл се повдигна на пръсти и закачливо опря лакти на плота.

— Сигурна съм, че знаете защо съм дошла — усмихна се тя.

— Нима?

— О, да. — Тя изпърха с мигли.

— Боя се, че не...

— Може би сте били толкова затънали в работа, че ви се е изплъзнало от ума... — Тя огледа празното фоайе. — Макар да не изглежда така. Кажете ми, господин Спанинг, наистина ли бяхте потънали в неотложни задължения? — Все още се усмихваше, но в иначе сладкия ѝ гласец се прокрадна стоманена нотка.

— Както знаете, госпожице Темпъл, обичайните ми задължения са много...

— Да, да, но не ви ли се наложи да се занимавате и с някои не толкова обичайни?

— Не ви разбирам, госпо...

— Знаете ли — продължи госпожица Темпъл, — винаги съм искала да ви попитам за марката на помадата ви, защото винаги съм намирала косата ви за толкова... подредена. И лъскава, идеално сресана и лъскава. Искан ми се да виждам тази прическа на колкото се може повече мъже в града, но не знаех какво да препоръчам — и все забравям да ви питам!

— „Бронсънс“, госпожице.

— „Бронсънс“. Отлично. — Тя се наведе с внезапно сериозно изражение. — Не ви ли е страх от огън?

— От огън ли?

— Да не се наведете прекалено близо до някоя свещ? Мислех си, че — пуф! — Тя се изкиска. — Ах, колко е хубаво да се посмее човек. Но аз говоря сериозно, господин Спанинг. И искам отговор, независимо колко се стараете да ме очаровате!

— Уверявам ви, госпожице Темпъл...

— В какво, господин Спанинг? В какво ме уверявате днес?

Вече не се усмихваше, а го гледаше право в очите. Той не отговори. Тя вдигна зелената чантичка и я остави да тупне силно на

бюрото. Съдържанието ѝ не беше обичайно за дамска чанта. Спанинг видя как тя сръчно завъртя чантата към него и я стисна през плата — небрежно, но необяснимо заплашително.

— Как точно мога да ви помогна? — попита той покорно.

— Заминавам — каза тя. — Леля ми също, но отива другаде. Искам да запазя стаите си. Предполагам, че бележка за кредит ще успокои всяко притеснение?

— Разбира се. И ще се върнете?

— Когато се върна.

— Разбирам.

— Добре. Знаете ли, преди малко хотелът сякаш гъмжеше от чуждестранни войници.

— Така ли?

— Като че ли отиваха на втория етаж. — Тя се огледа и зашепна. На Спанинг му наложи да се наведе напред, за да чуе думите ѝ. — Знаете ли, господин Спанинг, знаете ли какъв звук издава човек, когато го бият с камшик толкова, че вече не може да извика от болка?

Господин Спанинг се дръпна и примигна. Госпожица Темпъл се приближи още и прошепна:

— Защото аз знам.

Спанинг преглътна. Госпожица Темпъл се изправи и се усмихна.

— Предполагам, че ботушите и шинелът на доктора вече са почистени, нали?

Качи се обратно по главното стълбище на втория етаж и тръгна по коридора към задните стълби, стиснала зелената си чантичка в едната ръка, а ботушите на доктора в другата; шинелът му бе праметнат през лакътя ѝ. Натъпканата с ненужни дрехи пътна чанта бе оставила на Спанинг да ѝ я пази, докато не се приготвела да тръгне, което щяло да стане най-вероятно след обяда. Така че бе осведомила Спанинг (и войниците), че тя (и по подразбиране чрез ботушите Свенсон и Чан) ще може да бъде открита в стаите ѝ през следващите няколко часа. Когато вече не можеха да я видят от фойето, госпожица Темпъл повдигна полите си и забърза. С повече късмет останалите се бяха възползвали от разсейването, за да изведат леля ѝ и прислужничките през служебния вход. Портиерите щяха да поемат багажа и да намерят карета, а Свенсон и Чан щяха да останат скрити вътре. Но дали войниците вече не влизаха във фойето? Стигна

четвъртия етаж и спря да се послуша. Не чу стъпки от ботуши и продължи да припка нагоре. На осмия етаж спря пак, почервеняла и задъхана. Никога не се беше качвала на този последен етаж и нямаше представа къде да намери това, което Чан я бе уверил, че е тук. Тръгна покрай врати, които сигурно водеха в нормални стаи, зави зад ъгъла и стигна дъното на коридора. Тръгна на другата страна и видя същия задънен край. Останала без дъх от изкачването, госпожица Темпъл започна да се тревожи и прошепна или по-скоро изсъска отчаяно на празното пространство:

— Псст!

И рязко се обърна по посока на изскърцало дърво. Част от червените тапети се люшна напред на панти, които не бе забелязала, и тя видя доктор Свенсон, а зад него, на едно тясно стълбище, достатъчно стръмно, за да прилича повече на стълба, силуета на Чан на фона на отворена към покрива капандура.

— Божичко! — възкликна госпожица Темпъл. — Който го е направил, е бил хитър като пет маймуни заедно!

— Леля ви замина в безопасност — каза Свенсон и излезе в коридора, за да си вземе нещата.

— Толкова се радвам да го чуя — отвърна госпожица Темпъл. Докторът навлече шинела си, който — след като бе изчеткан и изгладен — бе възвърнал част от военната си спретнатост. — Изобщо не видях тази врата — продължи тя, докато разглеждаше скритите панти.

— Следват ли ви? — изсъска Чан.

— Доколкото видях, не — отговори госпожица Темпъл шепнешком. — Не ги видях във фойето. Ох! — И се извърна рязко, понеже ръката на доктор Свенсон я стисна за рамото.

— Извинете ме! — каза той, докато се мъчеше да обуе десния си ботуш. Не можа да се справи с една ръка и заподскача неловко.

— Трябва да побързаме — обади се Чан.

— Само секунда! — прошепна Свенсон. Почти бе обул ботуша. Госпожица Темпъл чакаше. Задачата му наистина беше трудна. Опита се да подхване окуражаващ разговор.

— Досега не съм била на покрив, поне не на толкова висок. Сигурна съм, че гледката ще е хубава — горе с птичките!

Това май не беше подходяща тема, защото Свенсон я погледна, лицето му стана още по-бледо и той започна да се мъчи с втория ботуш.

— Добре ли сте, докторе? Знам, че успяхте да поспите само два часа...

— Вървете напред — каза той с неубедителна небрежност. Почти бе нахлузил втория ботуш. Препъна се и го настъпи — ботушът се влачеше като някаква странна риба, закачена за крака му. — Ще дойда, уверявам ви.

— Докторе! — изсъска Чан. — Всичко ще е наред. Покривът е широк, а изкачването няма нищо общо с онази тръба!

— Какво общо има тръбата? — попита госпожица Темпъл.

— Амиии... — почна доктор Свенсон.

— Нали сте се справили прекрасно?

— Имам... известни затруднения с височините. Мъчителни затруднения.

— Разбирам ви — усмихна се госпожица Темпъл. — Е, значи ще си помагаме. Елате! — И го хвана за ръката.

Небето беше сиво и толкова ниско, че сякаш можеха да го докоснат; слънцето бе скрито зад дебели зимни облаци. Въздухът беше студен и влажен и ако имаше малко по-силен вятър, госпожица Темпъл щеше да си каже, че са на морето. Вдиша с удоволствие. Погледна надолу и с почуда видя, че под краката ѝ има твърд слой намазана с катран хартия и медна обшивка — значи това било да вървиш по покрив! Чан залости капандурата с някакви дъски, за да не може да се отвори лесно отдолу. Госпожица Темпъл чак сега видя, че е взел килимената ѝ чанта — беше я забравила напълно, — и се протегна да я вземе от него. Той поклати глава, кимна към близката сграда и каза:

— Мисля, че можем да тръгнем нататък — на север.

— Щом трябва — измънка Свенсон.

Госпожица Темпъл видя, че е време да действа, и каза решително:

— Извинете ме, но преди да тръгнем заедно, мисля, не, убедена съм, че трябва да поговорим.

Чан свъси вежди.

— Може да дойдат всеки момент.

— Да, но не мисля, че идват. Мисля, че ни чакат на улицата или чакат господин Спанинг да се погрижи гостите в стаите до моята да не бъдат обезпокоени от никакви писъци. Убедена съм, че имаме поне още няколко минути.

Двамата се спогледаха със съмнение и тя нарочно се покашля, за да върне вниманието им към себе си.

— За огромен ужас на единствената ми роднина аз попаднах в компанията на двама мъже на самия ръб — така да се каже — на почтеността. Тази сутрин бяхме непознати. В момента и тримата търсим убежище. Това, което искам, за което настоявам, е да изясним какво се надява да постигне всеки от нас, на какви господари служим, накратко, какво е нашето споразумение.

Зачака реакцията им. Те мълчаха.

— Не смятам, че молбата ми е прекалена — каза госпожица Темпъл.

Свенсон кимна, погледна Чан и промълви, докато бъркаше в джоба си.

— Извинете ме, цигара... ще ме разсее от височината, от морето от празно пространство. — Пак погледна госпожица Темпъл. — Права сте. Съвсем разумно е. Не се познаваме, случаят ни събра.

— Не може ли да го направим по-късно? — попита Чан; тонът му беше на границата на любезните обноски.

— И кога ще е това? — отвърна госпожица Темпъл. — Нима знаем къде отиваме? Нима сме решили как е най-добре да действаме? Кого да преследваме? Не сме, разбира се, защото всеки от нас е направил предположение според собственото си различно преживяване.

Чан въздъхна раздражено, но след миг кимна отсечено, сякаш я приканваше да започва. И тя започна:

— Бях нападната и откъсната от близките си. Бях подведена, заплашвана и лъгана. Искам справедливост, което значи пълна разправа с всеки замесен. — Пое си дъх. — Докторе?

Свенсон — вече бе запалил цигара — прибра табакерата и каза:

— Аз трябва да намеря моя принц — независимо от тази конспирация, мой дълг е да го освободя. Не се съмнявам, че това означава някаква война, но нямам избор. Кардинале?

Чан не заговори веднага, все едно смяташе това за безсмислено формално упражнение, но после каза тихо и бързо:

— Ако не се оправим с това, аз няма да имам работа, място, където да живея, и добра репутация. И тъй като всички тези неща са заложили на карта, аз търся отмъщение. Трябва да отмъстя, за да запазя името си. Това удовлетворява ли ви?

— Да.

— Тези личности са смъртоносно свързани — каза Чан. — Ще ги преследваме ли всичките докрай?

— Настоявам даже — каза госпожица Темпъл.

— И аз — каза доктор Свенсон. — Независимо какво се случи с Карл-Хорст, трябва да стигнем до края. Тази конспирация, тази клика, не мога да кажа какво води членовете ѝ, но знам, че взети заедно те са като гангрена около рана, като рак. Ако не бъде премахнат в цялост, просто прораста отново, по-отровен и ужасен отпреди. Никой от нас и от хората, на които държим, няма да е в безопасност.

— Значи се споразумяхме — каза Чан, усмихна се криво и протегна ръка. Доктор Свенсон пхна цигарата в устата си и хвана ръката на Чан. Госпожица Темпъл сложи малката си ръчица върху техните. Нямахме представа какво вещае това — все пак бе интрига, но не смяташе, че някога е била по-щастлива. Беше се съгласила на нещо изключително сериозно, но едва се сдържа да не се разкиска. Все пак не можа да потисне грейналия си поглед.

— Отлично — заяви госпожица Темпъл. — Радвам се, че говорихме така прямо. И сега — другият въпрос, както казах, е как да действаме. Да търсим друго убежище? Да атакуваме — и къде? В „Сен Роял“? В министерството? В Харшморт?

— Първата ни работа е да се махнем от покрива — каза Чан.

— Да, да, но можем да говорим, докато вървим — никой няма да ни чуе.

— Насам тогава, не изоставайте, докторе, на север. Хотелът е свързан със съседната сграда. Мисля, че изобщо няма дупка.

— Дупка ли? — попита Свенсон.

— Която да се наложи да прескочим — отвърна Чан.

Свенсон изпъшка.

— Трябва да погледнем долу към улицата — каза госпожица Темпъл, — за да видим хората, които са се строили около „Бонифас“.

Чан въздъхна, но не възрази, и погледна Свенсон, който им махаше да вървят към ръба на сградата.

— Аз ще продължа към следващия покрив, за да не ви бавя... — И тръгна бавно нататък, забил поглед в ботушите си. Госпожица Темпъл отиде до ръба и внимателно погледна надолу. Гледката беше прекрасна. Улицата се беше ширнала под нея като кукленска къща, пълна с миниатюрни създания. Тя се обърна и видя, че Чан се е присъединил към нея и е коленичил в сянката на медния корниз.

— Виждате ли някого? — прошепна тя. Той посочи края на улицата: зад една количка за зеленчуци стояха двама мъже в черно — не се виждаха от „Бонифас“, но лесно можеха да наблюдават входа му. С нарастващо вълнение госпожица Темпъл погледна в обратна посока, усмихна се и дръпна Чан за палтото. — Желязната ограда на ъгъла! — Зад нея се спотайваха още двама. Отгоре едва ги виждаха, а от улицата бяха скрити от растящия по оградата бръшлян.

— Пазят и двата ъгъла — каза Чан. — Четирима униформени. Повече от тези, които сте видели в хотела. Мислят си, че са ни заклецили, и вероятно ще изчакат всичките си хора. А може би вече са в стаите ви. Трябва да тръгваме.

Свенсон вече бе минал по покривите на две много красиви къщи, свързани с „Бонифас“ и една с друга. Но по-нататък нямаше път.

— Можем да минем през къщата — каза Чан и посочи една несъмнено заключена врата — и да излезем в задната уличка. Не виждам обаче как безопасно ще успеем да излезем от самата уличка: и двата ѝ края ще ни отведат при тях.

— Значи сме в капан — каза Свенсон.

— Можем да се скрием долу — предложи Чан.

Обърнаха се към госпожица Темпъл за мнението ѝ — което само по себе си ѝ беше приятно, но преди тя да успее да отговори, се чува тръби.

Тя се обърна по посока на звука. Някакъв рязък нисък тропот сякаш отговори на ясния зов на тръбите.

— Коне — каза тя. — Много коне!

И тримата — госпожица Темпъл подкрепяше доктора под ръка — внимателно се промъкнаха и надникнаха към главната улица. Отдолу минаваше конен парад. Войниците бяха с яркочервени униформи и блестящи медни шлемове, украсени с конски опашки.

— За нас ли идват? — ахна тя.

— Не зная — каза Чан. Тя видя как се спогледаха със Свенсон и ѝ се прииска да не го правеха толкова често или поне не толкова открито.

— Четвърти драгунски полк — каза докторът и посочи един наперен офицер с еполети със златни ресни. — Полковник Аспиш.

Госпожица Темпъл гледаше как мъжът минава под тях. От двете му страни яздеха офицери, пред и зад него редици войници. Опита се да ги преброи — поне сто и петдесет души, а може би дори двеста. Зад тях се появиха десетина каруци, карани също от униформени войници.

— Празни са — каза Свенсон.

— Подминават хотела — каза Чан. — Няма нищо общо с нас.

— Завиват... завиват към Института! — възкликна доктор Свенсон. — Отиват в Института с празни каруци — машините за стъклото... какво казахте вие двамата? — кутиите...

— В Харшморт стовариха кутии от каруци — каза Чан. — И лабораторията в Института беше пълна с кутии.

— Кутиите в Харшморт бяха подплатени с оранжев филц и имаха номера — каза госпожица Темпъл.

— В Института подплатата не беше оранжева — каза Чан. — Синя беше.

— Залагам си главата, че ще натоварят още — каза Свенсон. — Или ще сменят мястото на работата си след смъртния случай в Института.

Долу тръбите отново изтръбиха — полковник Аспиш не обичаше скромните преминавания. Свенсон се опитваше да каже нещо, но госпожица Темпъл не успя да го чуе. Той се наведе към ухото ѝ и посочи надолу.

— Войниците на майор Блах влизат в хотела. — Госпожица Темпъл погледна и видя, че е прав: черни силуети, едва забележими покрай червените конници, хлътваха в „Бонифас“ като плъхове в отворен канал. — Ако позволите да предложа — каза докторът, — сега като че ли моментът е подходящ да опитаме да избягаме през уличката.

Докато слизаха по застланото с луксозен килим стълбище, госпожица Темпъл се чудеше как някои хора се смятат за толкова недосегаеми за взломаджиите и крадците. На Чан му бе отнело само миг да ги пусне в къщата, чиито собственици сигурно се хвалеха с

непробиваема сигурност. Имаха късмет, че на горните етажи на къщата нямаше никого (слугите, които обитаваха тези стаи, бяха на работа) и успяха тихо да се промъкнат покрай етажите, от които се чуваха стъпки, тракане на прибори и в един случай дори особено противно пухтене. Госпожица Темпъл знаеше, че приземният етаж и задният вход са най-вероятните места за сблъсък — там щеше да има слуги, ако не друго, — така че когато слязоха от стълбите, се постара да изпревари Чан и Свенсон въпреки изненаданите им погледи. Много добре знаеше, че може да си придаде вид ако не заплашителен, то поне властен, докато те щяха да събудят яростта на всеки с неканеното си присъствие. С крайчеца на окото си зърна млада камериерка да подрежда някакви буркани. Момичето инстинктивно направи реверанс, когато тя мина. Госпожица Темпъл кимна в отговор и се запъти към кухнята, в която имаше поне трима слуги. Тя бодро им се усмихна.

— Добър ден. Аз съм госпожица Хейстингс — бих искала да стигна до задния ви вход. — Не спря, за да чуе отговора им. — Оттук е, нали? Благодаря. Наистина много добре поддържана кухня — чайниците са особено красиви... — След секунди вече ги бе подминала и бе слязла по няколкото стъпала към вратата. Пусна Чан пред себе си, за да ѝ отвори, над рамото на доктора видя тълапа любопитни лица, които ги бяха последвали. — Видяхте ли кавалерийския парад? — възкликна радостно тя. — Това е Четвърти драгунски полк, личният полк на принца! Божичко — великолепно са! Такива тръби, и толкова много прекрасни коне — забележително. Приятен ден! — Излезе след доктора и въздъхна облекчено, когато Чан затвори вратата.

Тропотът на копитата беше заглъхнал — парадът вече отминаваше. Докато бързаха към края на уличката, госпожица Темпъл с тревога забеляза, че Чан е извадил дългата си кама, а Свенсон — револвера си. Тя стисна зелената си чантичка, но едната ръка ѝ трябваше, за да повдига полите си, докато подтичва, и не успя да я отвори само с другата. Ако беше момиче, което ругае, сега щеше да изругае, защото очевидната неотложност, с която спътниците ѝ се отнасяха към ситуацията, я изненада.

Излязоха на улицата. Свенсон я хвана под ръка, докато бързо се отдалечаваха от „Бонифас“. Чан изостана на няколко крачки,

оглеждаше се за врагове. Не се чуваха викове или изстрели. Стигнаха следващата улица и Свенсон сви зад ъгъла. Притиснаха се към стената и изчакаха Чан. Той дойде, сви рамене и тримата продължиха колкото можеха по-бързо. Изглеждаше невероятно, че се бяха измъкнали толкова лесно, и госпожица Темпъл не можа да сдържи усмивката си, че бяха успели.

Преди някой от мъжете да определи курса, госпожица Темпъл ускори крачка, така че да ги накара да я следват. Завиха и се озоваха на следващата широка улица — Риджънтс Гейт, където тя забеляза позната тента. Поведе ги нататък. Имаше идея.

— Къде отивате? — грубо попита Чан.

— Трябва да си съставим стратегия — отговори госпожица Темпъл. — Не можем да го направим на улицата. Не можем да го направим в някое кафене — ще тръгнат клюки.

— Може би в частна стая... — предложи Свенсон.

— Тогава ще ни одумват още повече — прекъсна го тя. — Но има едно място, където никой няма да коментира странната ни групичка.

— И кое е то? — подозрително попита Чан.

Тя се усмихна на собствената си хитрост и каза гордо:

— Художествената галерия.

Изложеният в момента художник беше някой се господин Вайланд — произхождаше отнякъде близо да Виена. Роже я бе завел да види творбите му като начин да засвидетелства уважението си към група австрийски банкери на посещение в града. Госпожица Темпъл беше единствената в групата, която обърна внимание на изкуството — в нейния случай интересът беше отрицателен, защото картините ѝ се сториха обезпокоителни и нахални. Останалите сякаш не ги забелязваха, заети да пият шнапс и да обсъждат пазари и тарифи, както Роже я бе уверил, че ще стане. Като прецени, че галерията няма да възрази срещу още едно посещение на лошо внимание, тя дръпна Свенсон и Чан в предното фоайе, за да говори със служителя там. Обясни му тихо, че е била част от австрийската група и сега води представител на двора на Мекленбург, който търси сватбен подарък за своя принц — нещо изискано, — и че той сигурно е чувал за предстоящата женитба. Галеристът важно кимна, че е чувал. Погледът му се премести на Чан и госпожица Темпъл тактично отбеляза, че

вторият ѝ спътник е художник, силно впечатлен от репутацията на господин Вайланд като провокативен творец. Служителят кимна разбиращо и ги покани в главната зала, като деликатно подаде на доктор Свенсон брошура с отпечатаните цени и заглавия.

Картините бяха каквито ги помнеше: големи зловещи маслени платна, изобразяващи по почти неприлично преднамерен начин моментите на съмнение и изкушение от житията на светиите, като всеки бе избран заради напълно отвратителната сцена. Всъщност, без да се установи контекстът във всяка композиция на единствената фигура с ореол, колекцията си беше чиста процесия на упадъка. Макар да разбираше, че художникът е използвал булото на свещеното, за да задоволи вкуса си към извратеното, госпожица Темпъл не беше сигурна дали на едно ниво по-дълбоко от циничната хитрост картините не са по-истински, отколкото изглеждаха. Когато ги бе видяла за първи път, смайването ѝ не беше заради развратната и богохулна чувственост, а напротив, заради неубедителното присъствие на добродетелта.

— Божичко — прошепна доктор Свенсон и погледна малката табелка до едно огромно оранжево платно, чиито фигури сякаш се плъзгаха от повърхността и се носеха от плът и кръв във въздуха около тях. „Света Роуина и викингите“, прочете той и се обърна към лицето, за което може би великодушно можеше да се каже, че грее от религиозен плам. — Божичко!

Чан мълчеше, може би също впечатлен — изражението му бе неразгадаемо зад тъмните стъкла. Госпожица Темпъл заговори тихо, за да не привлече служителя на галерията, който бе останал във фойето.

— Така... сега можем да говорим спокойно...

— „Блажената твърдост на свети Джаспър“ — прочете докторът и погледна едно платно на отсрещната стена. — Това свински зурли ли са?

Тя се покашля. Те се обърнаха към нея леко засрамени.

— За бога, госпожице Темпъл — каза Свенсон, — нима тези картини не ви объркват?

— Объркват ме, но вече съм ги виждала. Мислех си, че след като вече видяхме сините карти, можем да се справим и с тяхното

предизвикателство.

— Да, да, разбирам — каза Свенсон още по-смутено. — Галерията е празна. И удобна.

Чан не изказа мнението си за мястото или за картините на Вайланд, а само се усмихна — пак с вълчата усмивка.

— Идеята ми... — започна госпожица Темпъл. — Вие изгледахте ли стъклените карти, Кардинале?

— Да. — Май се усмихваше... похотливо.

— Е, в тази с Роже Баскомб и мен — тя спря и се намръщи как точно да се изрази. — Това, което се опитвам да реша, е накъде трябва да насочим усилията си сега и най-важното: дали ще е най-добре да останем заедно, или работата ще бъде свършена по-ефективно в различни посоки.

— Споменахте картата — подсети я Чан.

— Защото тя показва провинциалното имение на вуйчото на Роже лорд Тар и някаква кариера...

— Почакайте — прекъсна я Свенсон. — Франсис Сонк, когато говореше за наследството на Баскомб... спомена вещество, наречено „индигова смола“ — чували ли сте за него?

Тя поклати глава. Чан сви рамене.

— И аз не бях — продължи Свенсон. — Но той намекна, че Баскомб скоро ще стане собственик на голям залеж от това вещество. Това сигурно е кариерата, която трябва да е в земите на вуйчо му.

— В неговите земи — поправи го Чан.

— Да — съгласи се Свенсон. — И мисълта ми е, че това вещество може да е жизненоважно за направата на стъклото им!

— И затова са убили Тар — каза Чан. — И са избрали Баскомб. Привлекли са го към каузата си и така тази индигова смола е под техен контрол.

Госпожица Темпъл изведнъж проумя колко лесно е било — няколко думи от Крабе за това колко е полезна титлата за един амбициозен млад човек, ласкаещата компания на жена като графинята или дори — тя въздъхна разочаровано — като госпожа Марчмур, пури и бренди с мазен развратник като Франсис Сонк. Запита се дали Роже има представа за истинската стойност на тази индигова смола, или я е продал евтино като някой дивак индианец за мъниста и пера. След това

си спомни, че той също бе носил моравите белези. Дали изобщо бе запазил разсъдъка си, или този Процес го беше превърнал в техен роб?

— Значи той все пак е пионка... — прошепна тя.

— Обзалагам се, че всеки надут член на тази клика вижда останалите като пионки. — Чан се изкикоти. — Не бих изключил бедния Баскомб.

— Да — каза госпожица Темпъл. — Сигурна съм, че сте прав. Сигурна съм, че и той е като тях.

И прогони проблесналото за миг съчувствие.

— Но въпросът остава — към Тар Менър ли да тръгнем?

— Има и друга възможност — каза доктор Свенсон. — Разсеях се. На около три минути път оттук е оградената със стена градина, където ме заведе граф Д'Орканч, за да прегледам пострадалата жена — натам бях тръгнал, когато ви видях през прозореца.

— Каква жена? — попита Чан.

Свенсон тежко въздъхна и поклати глава.

— Друга нещастница, оплетена в експериментите на графа, и още една загадка. Имаше всички симптоми на човек, удавен в ледена вода, макар уврежданията да бяха нанесени от някаква машина — предполагам, че е свързано със стъклото или с кутиите — не знам дали е преживяла нощта. Но мястото — оранжерията, за да я топли — трябва да е от убежищата на графа и е много близо. Той ме извика, за да я лекувам...

— Извикал е вас? — учуди се госпожица Темпъл.

— Твърдеше, че е чел един мой памфлет, писан преди години, за страданията на моряците в Балтийско море...

— Наистина е много начетен.

— Нелепо е, съгласен съм...

— Не се съмнявам, но защо? — Госпожица Темпъл свъси вежди.

— Почакайте... ако памфлетът е стар, това значи, че графът още тогава е имал причина да разсъждава над този вид увреждания, както се изразихте!

— Права сте! Но значи ли това, че графът е главният архитект на тези експерименти?

— В Харшморт беше съвсем ясно, че той работи с кутиите и странните механични маски. От това следва, че той владее самата

наука... — Тя потръпна при спомена за безчувствената манипулация на огромния мъж над сънената жена.

— Как изглеждаше жената? — прекъсна ги Чан. — В оранжерията.

— Как изглеждаше ли? — каза Свенсон, изгубил нишката на мисълта си. — По тялото ѝ имаше белези — беше млада, красива, може би азиатка. Знаете ли коя е?

— Не, разбира се — каза Чан.

— Можем да проверим дали още е там...

— Това също е възможност — намеси се госпожица Темпъл. — Но се сещам за няколко посоки, в които да търсим определени хора. Обратно в Харшморт, в „Сен Роял“ за графинята...

— В дома на Крабе на площад „Хадриан“ — каза Свенсон.

Обърнаха се към Чан. Той млъкеше, потънал в мисли. Вдигна рязко поглед и поклати глава.

— Ако следваме отделен човек, ще получим единствено пленник, и то в най-добрия случай. Това значи разпити, заплахи, неудобно е. Наистина може да намерим принца, може да намерим какво ли не, но най-вероятно ще заварим Харалд Крабе да вечеря с жена си и ще се наложи да им прережем гърлата.

— Не познавам госпожа Крабе — каза госпожица Темпъл. — Бих предпочела телесните повреди да се приложат пряко само върху тези, за които знаем, че са ни навредили.

Знаеше, че Чан повдига въпроса за убийството на жената само за да ги изплаши — това беше изпитание, както тя бе изпитала тях двамата чрез картините. Докато си говореха, тя осъзна, че да застане с двама мъже наред с нея, пълна с нежна плът, е заявка за определени знания, които тя всъщност не притежаваше. Не бе възнамерявала да става така, но това я накара да се почувства равна с тях.

— Значи няма да се задоволите. Просто да избием всички — усмихна се Чан.

— Не — отвърна госпожица Темпъл. — Искам да разбера защо.

— Мислите ли, че трябва да се разделим? — попита Свенсон. — Някой да иде в градината, което може да наложи рязането на гърла, за което споменахте, ако там е пълно с хора на графа — а някой друг да иде в Тар Менър?

— А принцът ви? — попита госпожица Темпъл.

Свенсон потърка очи.

— Не знам. Дори те не знаеха.

— Кой по-точно не знаеше? — попита Чан.

— Сонк, Баскомб, майор Блах, графът...

— Изключиха ли графинята?

— Не. Нито лорд Вандаариф. Така че... принцът вероятно е в някоя стая в „Сен Роял“ или в Харшморт — може би ако успеем да го намерим, това ще подчертае раздора между тях и кой знае, ще предизвика някакви прибързани действия или поне ще ни разкрие повече от истинските им цели.

Чан кимна, обърна се към госпожица Темпъл и каза сериозно:

— Какво мислите за това да се разделим? Да тръгнете сама да разследвате един от тези варианти?

Преди да отговори — а знаеше, че трябва да отговори, — госпожица Темпъл за миг се пренесе в подскачащата карета със Спраг, усети смрадта на потта му, задушавашата тежест на тялото му, властната сила на ръцете му, страха, който беше сковал тялото ѝ. Примига и прогони картината — и отново се озова лице в лице с жената в червено: пронизващите ѝ виолетови очи бяха по-остри от нож. Отново примига. Погледна картините и двамата мъже, които бяха станали нейни съюзници — защото тя ги бе избрала, както беше избрала да се изложи на опасност. Знаеше, че те ще направят каквото тя каже.

— Нямам нищо против. — И им се усмихна. — Ако ми се удаде възможност да застрелям някого от тези, още по-добре.

— Момент — каза доктор Свенсон. Гледаше към отсрещната стена и отиде там, като избърса монокъла в ревера на шинела си. Застана пред едно малко платно — вероятно най-малкото изложено — и се вгледа в картичката с името, а после внимателно пак в картината. — Елате тук.

Госпожица Темпъл отиде до картината и ахна от изненада. Как така го беше забравила?

Платното — очевидно изрязано от по-голяма творба — показваше неземна жена, полегнала на нещо, което приличаше на диван, но когато човек се вгледаше по-добре, се оказваше наклонена

под ъгъл маса — дори като че ли имаше каиши (или това просто бе представата на художника за библейските одежди?), стегнали ръцете ѝ. Над главата на жената се носеше златен ореол, но на лицето ѝ, около очите ѝ имаше същите белези, които и тримата бяха виждали на живо.

Свенсон погледна в брошурата.

— Фрагмент от „Благовещение“... това е... момент... — Той обърна страницата. — Картината е рисувана преди пет години. И е най-новата творба в колекцията. Извинете ме.

Остави ги и отиде да говори със служителя на галерията, а госпожица Темпъл пак загледа картината. Не можеше да отрече, че е обезпокоително прекрасна, но изведнъж с ужас забеляза, че по врата на бялата роба на жената има бордюр от малки зелени кръгчета.

— Робите в Харшморт — прошепна на Чан. — Жените под властта на графа — носеха същите роби!

Докторът се върна, клатеше глава.

— Много странно — прошепна. — Художникът, господин Оскар Вайланд, е известен като мистик, адепт на тъмните науки и алхимик.

— Прекрасно — каза Чан. — Може би той свързва всички нишки.

— Може да ни отведе при другите! — развълнувано прошепна госпожица Темпъл.

— И аз това си помислих. — Докторът кимна. — Но току-що разбрах, че господин Вайланд е мъртъв от пет години.

Те замълчаха. Пет години? Как беше възможно? Какво означаваше това?

— Линиите по лицето ѝ — каза Чан. — Определено са същите...

— Да — съгласи се Свенсон. — Което ни подсказва, че самият заговор — Процесът — е поне на пет години. Трябва да научим повече — къде е живял художникът, къде е умрял, кой е наследил творбите му и кой спонсорира настоящата изложба...

Госпожица Темпъл посочи с пръст картичката със заглавието на творбата, защото до нея имаше друга, с нарисувано върху нея червено кръгче.

— Освен това, докторе, трябва да разберем кой е купил тази картина!

Служителят на галерията, казваше се Шанк, беше изключително отзивчив (докторът внимателно го разпита за цените на няколко от по-големите картини, като мърмореше за мястото на стените в двореца в Мекленбург), но за нещастие не знаеше много: самият Вайланд бил загадка, учил във Виена, живял в Италия и Константинопол, имал ателие на Монмартър. Картините идвали от търговец в Париж, където бил умрял Вайланд. Хвърли поглед към многобройните платна и предположи, че несъмнено вследствие на консумация на абсент или някоя друга подобна разрушителна мания. Настоящият собственик искал да остане анонимен — според господин Шанк заради скандалната природа на творбите — и самият той бил контактувал единствено с друга галерия на булевард „Сен Жермен“. Интригата около колекцията явно допаднаше на господин Шанк, както му допаднаше да споделя поверителна информация с тези, които сметнеше за изискани. Но изражението му стана леко подозрително, когато госпожица Темпъл, съвсем небрежно, попита кой е купил „странната малка картина“ и дали тя може да купи друга подобна. Била ѝ харесала и искала да има такава в дома си. Всъщност господин Шанк направо пребледня.

— Ама аз... аз предположих... вие споменахте сватбата... принца...

Госпожица Темпъл кимна, с което обаче не разсея внезапния му страх.

— Именно. Оттам и интересът ми да си купя такава.

— Но те не се продават! Никога не са се продавали!

— Това не ми изглежда като начин да се управлява галерия — каза тя. — А освен това една е продадена.

— Защо иначе бихте дошли? — каза той повече на себе си, отколкото на нея, гласът му спадна до шепот.

— За да видим картините, господин Шанк, както ви казах...

— Но тя не е купена — заекна той, като махна към малкото платно. — Тя е дадена. За сватбата. Подарък за Лидия Вандаариф. Цялата изложба е подредена единствено за да събере платната в една колекция! Всеки, запознат с галерията — всеки подходящо информиран... единството на темите на художника... религия... морал... страст... мистицизъм... трябва да знаете... силите, които са

се задействали... опасните... — Господин Шанк ги погледна и преглътна нервно. — Ако не сте знаели това, как тогава... кого сте...

Госпожица Темпъл видя нарастващото му безпокойство и откри, че инстинктивно му се усмихва и клати глава — всичко е недоразумение, — но преди да успее да каже нещо, Чан излезе напред, заплашителен и рязък, стисна господин Шанк за вратовръзката и го дръпна към себе си. Шанк изблея в безсмислен протест.

— Нищо не знам! Хората използват галерията за срещи — плаща ми се, за да го позволявам. Нищо не казвам — няма да кажа нищо за вас, кълна се...

— Господин Шанк — започна госпожица Темпъл, но Чан я прекъсна, като изръмжа и разтърси служителя.

— Картините са били събрани — от кого?

Шанк запелтечи уплашено — но на нея ѝ се стори, че не от тях.

— От... от баща ѝ!

Чан го пусна и той избяга в някаква стаичка, в която според госпожица Темпъл държаха метлите.

— Тръгваме към градината — каза Чан. — Може да е опасно и е по-добре да сме повече. Освен това е най-близо.

— Съгласен съм — каза Свенсон.

— Отлично — каза госпожица Темпъл. С тревога забеляза усиления се тропот откъм килера с метлите. — Но предлагам да се махнем оттук.

— Почакайте — каза доктор Свенсон, втурна се към „Благовещението“ на Вайланд и го свали от стената.

— Нали не мисли да я краде? — прошепна госпожица Темпъл.

Не мислеше. Вместо това я обърна, погледна задната страна на платното и кимна, с което потвърди, че е намерил нещо. След миг картината беше на мястото си и докторът бързаше към тях.

— Питам се дали няма да има някакви подсказки за по-голямата творба или някаква мистична формула, щом като художникът е бил алхимик — каза Свенсон.

— И? — попита лаконично госпожица Темпъл.

— Има някакви символи, които не ми говорят нищо. Ще ги нарисувам, когато се махнем оттук. Имаше и думи, с големи печатни

букви...

— Какви думи? — попита Чан.

— „И ще бъдат погълнати“ — отвърна Свенсон.

Госпожица Темпъл не каза нищо, макар да си спомни черната дъска в Харшморт, защото нямаше време.

— С кръв ли? — попита Чан, докато излизаха на улицата.

— Не — отвърна докторът. — Със синьо.

— Входът към уличката, който знам, е точно срещу „Бонифас“ — тихо каза Свенсон, докато вървяха. — За да стигнем безопасно до портата за градината, ще се наложи да заобиколим хотела и да се приближим от противоположната посока.

— Казвахте — отбеляза Чан, — че има пазачи.

— Имаше. Но тогава и графът бе там — когато го няма, може да са си отишли. Проблемът е, че аз влязох през градината, тоест през задния вход, и беше тъмно и мъгливо и нямам представа дали там няма и къща, а още по-малко дали в нея живее някой.

Чан въздъхна.

— Ако трябва да я заобиколим, ще се наложи да вървим още, но...

— Глупости — каза госпожица Темпъл и двамата я погледнаха неразбиращо. Да, наистина трябваше да вземе нещата в свои ръце. — Ще наемем карета — обясни им и осъзна, че нито един от двамата й спътници не смята наемането на карета за нормална част от ежедневието. Явно беше, че тримата имат различни силни и различни слаби страни. Като жена, госпожица Темпъл усещаше как и двамата й спътници се чувстват силни там, където тя би се провалила, но им липсва разбиране за собствените им слабости. Тя прие, че това е нейна отговорност, така че насочи вниманието им към улицата.

— Ето там има една. Бихте ли махнали на кочияша?

Само след няколко минути стигнаха до другата страна на уличката. Чан кимна на госпожица Темпъл, че не се виждат войници, слязоха и тя отпрати каретата. Влязоха в празната тясна павирана уличка — госпожица Темпъл видя, че се казва Плъм Корт. Портата беше по средата, в сянка, защото сградите наоколо блокираха всяка светлина, която не падаше право отгоре, а тази от облачното небе беше

много слаба. Госпожица Темпъл се питаше как каквато и да е градина може да вирее на толкова глухо и лишено от въздух място. В стената около дебелия дървена врата имаше странна арка като на църква. Беше украсена с изящни фигури, издялани в дървото, странни изображения на морски чудовища, русалки и моряци, претърпели корабкрушение, които се давеха с усмивка на уста.

— Изпреварили са ни — каза Чан, щом и този път ловко отвори с шперцове си и влязоха.

Под сенчестия си покров градината беше печално място: саксиите бяха изсъхнали, тревата бе кафява, клоните на нежните декоративни дървета бяха голи. Самата градина опираше в задната стена на голяма къща, някога боядисана в бяло, а сега почти черна от слоевете патина и сажди. Прозорците и задният вход бяха заковани с дъски. Оранжерията, някога прекрасен купол от синкаво стъкло, сега беше зацапана с мръсотия. Вратата бе отворена, тъмна като дупка от паднал зъб. Докато вървяха към нея, доктор Свенсон оглеждаше лехите и си мърмореше нещо.

— Какво има, докторе? — попита госпожица Темпъл.

— Просто гледам растенията. Това е градина на билкар с тъмно сърце. Това тук е градински кукуряк, това е беладона... напръстник... мандрагора... рицина... кървав корен...

— Божичко! — възкликна госпожица Темпъл. Не че познаваше растенията, които изброяваше докторът, но все пак трябваше да каже нещо, нали? — Графът да не би да е лечител!

— Всъщност, госпожице Темпъл, всички тези растения са отровни — отвърна Свенсон.

Светлината в оранжерията беше зеленикава, все едно влизаха в аквариум. Завесите на голямото легло с балдахин бяха дръпнати, а завивките бяха свалени. Госпожица Темпъл гледаше дюшека с отвращение. Дебелия вата бе изцапана със засъхнала кръв, а близо до главата имаше странни ярки наситено индигови и отровно оранжеви петна. Доктор Свенсон я изненада, като се качи на леглото и се наведе над петната, за да ги подуши. За госпожица Темпъл такава интимност с телесните течности на друг човек — при това непознат — се простираше далеч извън настоящите ѝ задължения и тя се извърна.

Макар графът да бе опразнил оранжерията и да бе взел със себе си всичко, което би могло да обясни за какво я е използвал, госпожица

Темпъл виждаше, че кръглото помещение е използвано за различни неща. До вратата имаше малка работна маса. До нея бяха мивките, а до мивките имаше ниска печка най-вероятно за приготвяне на алхимични съединения и еликсири. След печката имаше дълга дървена маса, съоръжена с кожени ремъци — когато ги видя, я побиха тръпки. Пак погледна към леглото. Доктор Свенсон все още бе наведен над дюшека, а Чан надничаше отдолу. Тя отиде до масата. Повърхността ѝ бе цялата в изгаряния и петна също като килима. Всъщност килимът бе напълно съсипан от печката до масата, а после и от печката до мивките и после, затваряйки триъгълника, от мивките обратно до масата. Тя пристъпи към явно отдавна изстиналата печка и от чисто любопитство клекна и отвори вратичката. Печката беше пълна с пепел. Госпожица Темпъл се огледа за маша, видя я, взе я и бръкна вътре, прехапала съсредоточено езиче, докато ровеше в пепелта. След миг се изправи, избърса ръце и доволно се обърна към другите, като вдигна парченце тъмносин плат.

— Тук има нещо, господа. Ако не се лъжа, е копринен шантунг — възможно ли е да е от роклята на жената?

Чан огледа парчето изгорен плат, после се обърна към Свенсон. Гласът му беше малко прекалено рязък:

— А какво можете да ни кажете вие, докторе?

Според госпожица Темпъл докторът не забеляза тона на Чан, а и не видя как нервно потупва с пръсти по бедрото си, защото отговорът му беше бавен, сякаш умът му още бе зает да разгадава загадката.

— Не ми е ясно... защото, виждате ли, петната кръв тук... които от опита ми с различните цветове на засъхналата кръв ми изглеждат относително пресни...

Той посочи средата на дюшека и госпожица Темпъл побутна Чан да се приближат до леглото и каза:

— Това е доста кръв, докторе, нали?

— Може би, но не и ако... ако ми позволите тази неделикатност... ако кръвта е в резултат от естествен... въъ, месечен... процес. Виждате, че петното е в средата на матрака, където нормално би се намирал тазът...

— Ами раждане? — попита тя. — Жената беше ли бременна?

— Не. Разбира се, има и други обяснения. Може да е някакво нараняване, може да е имало насилие или дори някаква отрова...

— Възможно ли е да е била изнасилена? — попита Чан.

Свенсон погледна притеснено госпожица Темпъл, после каза:

— Да, това е най-вероятно, но пък количеството кръв е чудовищно. Подобно насилие трябва да е било ужасно, дори смъртоносно. Не мога да кажа повече. Когато прегледах жената, тя не беше ранена. Разбира се, това не е гаранция...

— Ами другите петна? Синьото и оранжевото? — попита госпожица Темпъл.

— Не мога да кажа. Синьото... ами, на първо място миризмата е подобна на странния мирис, който усетих както в Института, така и върху трупа в кухнята на Крабе — механичен, химически. Мога само да предположа, че е от направата на стъклото им. Може да е някакъв наркотик, а може и... не знам, някакъв консервант, стабилизатор — в смисъл както запаарват спомените в стъклото, Д'Орканч да се е опитвал да запази живота на жената. Сигурен съм, че се опитваше да я спаси — добави той и погледна суровото лице на Чан. — А оранжевото... ами то е много странно. Портокалите, по-точно есенцията от портокаловата кора, понякога се използва за инсектицид — притежава киселина, която разрушава черупките на насекомите. Такава е миризмата на това петно — горчив концентрат, получен чрез пара.

— Но, докторе — попита госпожица Темпъл, — не подсказват ли самите петна, че течността е била изхвърлена от жената? Те са пръснати, изплюти сякаш...

— Да, така е. Много наблюдателно!

— Да не би да намеквате, че е била заражена с паразити?

— Не, нищо не намеквам. Но се питам за ефекта на такъв разтворител във връзка с възможните свойства на синята течност, на стъклото в човешкото тяло. Може би графът е смятал, че така ще я излекува.

— Че щом стапя черупките на насекомите, може да стопи стъклото в дробовете ѝ?

— Именно. Макар че, разбира се, ние не знаем точните съставки на стъклото, така че не мога да кажа дали е било ефективно.

За миг замълчаха, загледани в леглото и следите от тялото, което бе лежало там.

— Ако е проработило — каза госпожица Темпъл, — тогава защо е изгорил роклята?

Без да каже нищо, Чан се обърна и излезе.

Чан стоеше насред безжизнената градина, загледан в закованите прозорци на къщата — прозорци, които по преднамерената си непроницаемост се сториха на госпожица Темпъл огледално отражение на очилата му. Тя спря до него, обърна се и видя, че доктор Свенсон ги гледа от вратата на оранжерията.

— Познавате жената, която е била в оранжерията, нали?

Тонът му бе хладен.

— Да. Анжелик. Няма как да я познавате. Тя е... тя беше... проститутка.

— Разбирам — каза госпожица Темпъл.

— Така ли? — сопна се Чан.

Госпожица Темпъл не обърна внимание на това заяждане и отново вдигна парчето изгорена коприна.

— И разпознавате това като нейно?

— Беше с тази рокля снощи в компанията на графа. Той я взе от Института. — Чан се обърна и каза на Свенсон над рамото ѝ: — Тя беше там с него, с машините... Очевидно е жената, която сте видели — и очевидно е мъртва.

— Така ли? — повтори госпожица Темпъл.

Чан изсумтя.

— Сама го казахте. Изгорил е роклята ѝ.

— Казах го — съгласи се тя, — но всъщност в това няма много смисъл. Не виждам някой наскоро да е копал в градината, а вие?

Чан я изглежда подозрително, после се огледа. Преди да успее да ѝ отговори, Свенсон се обади откъм вратата:

— И аз не виждам.

— Освен това, простете ми грубостта, не намерих никакви кости в печката. А смятам, че ако човек гори труп — защото съм виждала трупове на животни в подобни огньове, — поне някои кости биха останали. Докторе?

— Би трябвало, да — най-малкото бедрената кост...

— Та въпросът ми — продължи госпожица Темпъл — е защо, ако тя е умряла и той е изоставил тази градина, не е изгорил останките

й тук? Това би било разумното решение, но все пак не виждам да го е направил.

— Тогава защо е изгорил роклята?

— Нямам представа. Може да е била скъсана, може да е била... заражена. — Обърна се към Свенсон. — Тя беше ли с тази рокля, когато я преглеждахте, докторе?

— Хмм... не.

— Така че не знаем — заяви госпожица Темпъл на Чан. — Можете да мразите граф Д'Орканч, но също така можете да се надявате да намерите тази жена жива — и кой знае, дори оздравяла! Ние тримата... и тримата сме загубили по някого. Вие тази жена, Анжелик, докторът — своя принц, а аз... моя жесток и глупав Роже. С тази разлика, че вие двамата имате някаква надежда — и желание — да си върнете тези, които сте изгубили... от своя страна, аз съм доволна да ви помагам с каквото мога, за да постигна своята част от споразумението ни... и отмъщение.

Изведнъж неизвестно защо в гърлото ѝ се надигна хлип, а очите ѝ се наляха със сълзи. Все пак успя да каже:

— Свършете си работата тук. Ще ви чакам при вратата на градината.

[1] Буквално „небесен храм“ — Б.пр. ↑

5. МИНИСТЕРСТВОТО

— Няма я — каза глупаво Свенсон.

Чан изсумтя. Нямахте представа какво ѝ е щукнало на госпожица Темпъл и накъде са я отвели безотговорните ѝ импулси. Не я бяха чули да вика, така че сто на сто си беше тръгнала сама, а не беше отвлечена.

— Трябва да я намерим — каза все така глупаво Свенсон.

— Как? — рязко попита Чан. — Къде е отишла? Дали не се е отказала? Да не би да е намислила да нападне враговете ни сама? А после, след като я хванат и преди да я убият, дали ще им каже всичко, което искат да знаят за нас?

Чан беше бесен, но всъщност се ядосваше на самия себе си. Глупаво беше да ѝ се сопва заради Анжелик. Анжелик не изпитваше нищо към него. Ако бе жива и той успееше да я намери, това щеше да е в полза на обещанието му към Маделин Крафт. Това беше целта, единствената цел. Обърна се към Свенсон и заговори бързо:

— Колко пари имате?

— Не... не знам — достатъчно за ден-два, за храна и за стая...

— За билети за влака?

— Зависи докъде...

— Ето. — Чан бръкна в джоба на палтото си и извади кожения портфейл. В него имаше две дребни банкноти, рестото от нощувката му в „Бонифас“, но в джоба на панталоните си имаше още шепа златни монети за черни дни. Даде едната банкнота на Свенсон с кисела усмивка. — Не знам какво ще ни се случи, а кесията с парите на нашето партньорство току-що си тръгна. Как сте с муниципите?

— Презаредих от боеприпасите на госпожица Темпъл — оръжията ни са с един калибър... Но това не е толкова важно. В момента важното е ще тръгнем ли да я търсим.

— Ако я хванат, е мъртва.

— Значи трябва да се разделим, за да покрием повече територия. Колко жалко — сякаш само допреди миг бягахме, за да спасим живота

си поотделно. Ще ми липсва някой да ми помага да се катеря по водосточните тръби, когато се наложи. — Усмихна се и протегна ръка. Чан я стисна.

— Ще успеете и сам, сигурен съм.

Свенсон се усмихна измъчено, сякаш оценяваше окуражителните думи на Чан, но не беше убеден.

— Къде ще отидем? — попита. — И къде ще се срещнем пак?

— Къде би отишла тя? — попита Чан. — При леля си? Това би било най-лесно...

— Не мисля — каза Свенсон. — Напротив. Смятам, че бедите, които е преживяла, са я подтикнали към директни действия.

Чан се намръщи. Какво му бе казала в градината? Лицето ѝ, усмивката ѝ, контрастираща със сивите ѝ пълни със сълзи очи...

— Значи трябва да е този идиот Баскомб.

— Бедното момиче — въздъхна Свенсон.

— Дали ще му пръсне главата, или ще се строполи в краката му — това е въпросът.

— Не съм съгласен — тихо каза Свенсон. — Тя е смела и съобразителна. Изненадала е доста влиятелни особи и сега те я мислят за опасна куртизанка и убийца. Без нея щяха да заловят и двама ни в хотела. Ако успеем да я намерим, се обзалагам, че на свой ред и тя ще спаси и моя, и вашия живот, преди всичко да приключи.

Чан не отговори, после се усмихна и каза:

— Каква е мекленбургската ви валута — златни шилинги?

Свенсон кимна.

— Тогава с радост ще се обзаложа на десет златни шилинга, че госпожица Темпъл няма да спаси нито моя, нито вашия живот. Това, разбира се, е глупав облог, защото ако не ни спаси, няма как да приберем печалбата.

— Въпреки това приемам облога — каза Свенсон.

Отново си стиснаха ръцете. Свенсон се покашля.

— А сега... този Баскомб.

— Възможно е да е в новото си имение в провинцията — Тар Менър. А може и да е в министерството или с Крабе. — Чан бързо погледна в двете посоки на улицата — не биваше да остават дълго близо до „Бонифас“. — Пътуването до Тар Менър...

— Къде се намира?

— На север, на половин ден път с влака — можем лесно да разберем на „Стропинг“, дори може да я настигнем на гарата. Но пътуването ще отнеме време. Другите възможности са — домът му, министерството, Крабе — те са в града и единият от нас лесно може да ги обиколи.

— Значи единият отива в провинцията, а другият остава тук. Имате ли предпочитания? Аз съм аутсайдер и в двата случая.

Чан се усмихна.

— Аз също, докторе. — Посочи червеното си палто и тъмните очила. — Не съм за провинциалните хорица, но не съм и за салоните на почтените граждани.

— Но все пак това е вашият град. Вие сте тукашно животно — ако ми простите сравнението. Аз ще отида в провинцията, където хората по-лесно се впечатляват от униформи и приказки за двореца в Мекленбург.

Чан махна на една карета и каза:

— Трябва да побързате. Както казах, може да я настигнете на „Стропинг“. Министерството е в обратна посока. Тук ще се разделим.

Стиснаха си ръцете за трети път и се засмяха на това. Свенсон се качи в каретата. Без да каже нищо повече, Чан забърза в обратна посока. Чу зад гърба си гласа на Свенсон и се обърна.

— Къде ще се срещнем? — провикна се докторът.

Чан извика, сложил ръце пред устата си като фуния:

— Утре по пладне! Под часовника на „Стропинг“!

Съмняваше се, че някой от двамата ще бъде там.

Не можеше да рискува да иде в „Морския плъх“, защото със сигурност щяха да го наблюдават. Трябваше да приеме, че Аспиш вече е на страната на заговора. Много му се искаше да иде до Библиотеката. Имаше толкова много въпроси без отговор — за индиговата смола, за графа и графинята, за Баскомб и Крабе, за странстванията на Франсис Сонк, за Оскар Вайланд и дори, призна Чан пред себе си, за госпожица Селестиал Темпъл — Селесте тоест. Но Библиотеката беше мястото, където го бе намерила Розамунд, и със сигурност щяха да го причакват. Така че реши да отиде при Фабрици.

Фабрици беше италианец, бивш наемник и оръжейник, и живееше от клиента, свързана единствено от елегантна кръвожадност. Чан влезе в магазина и огледа витрината с обичайния пристъп на лакомо удоволствие. С облекчение видя, че на тезгяха е самият Фабрици, облечен в нов костюм и със зелена фланелена престилка.

— Dottore — каза Чан и му кимна.

— Cardinale — отвърна Фабрици. Тонът му бе сериозен и почтителен.

Чан извади камата си, сложи я пред него и каза:

— Случи ми се неприятност с другата част на прекрасния ви бастун. Бих искал да го поправите, ако е възможно. Междувременно бих искал подходящ заместител. Разбира се, ще платя за услугите ви предварително. — Извади единствената останала в портфейла му банкнота и я сложи на тезгяха. Фабрици сякаш не я забеляза, а взе камата и огледа състоянието на острието. Остави я, погледна банкнотата сякаш изненадан от появата ѝ, после ловко я пъхна в джоба на престилката си.

— Можете да изберете заместителя си. Ще съм готов с поправката след три дни.

— Крайно съм ви задължен — каза Чан и отиде до витрината. Фабрици го последва. — Ще ми препоръчате ли нещо?

— Всички са превъзходни — каза италианецът. — За човек като вас бих препоръчал по-тежко дърво — бастунът може да се използва и отделно, нали? Този е от тик... този тук е от едно изключително твърдо малайзийско дърво.

Чан избра втория — дръжката лягаше идеално в ръката му. Острието бе малко по-дълго от това, с което бе свикнал, но този дори бе по-добре.

Реши да започне търсенето на Роже Баскомб от министерството.

В мраморното фоайе зад дървено бюро седеше мъж с черен костюм. От двете му страни стояха войници с червени униформи. С известно безпокойство Чан забеляза, че са от Четвърти драгунски полк. Мъжът с костюма вдигна очи, погледна го въпросително и каза сухо:

— Да?

— Господин Роже Баскомб — отвърна Чан.

Погледът на мъжа се плъзна по облеклото му.

— За кого да съобщя?

— Госпожица Селесте Темпъл — каза Чан.

— Госпожица Темпъл? — Мъжът бе достатъчно добре обучен, за да не се изсмее.

— Нося съобщение от нея — каза Чан. — Сигурен съм, че господин Баскомб ще иска да го чуе. Ако не е на разположение, съм склонен да разговарям и със заместник-министър Крабе.

— Разбирам, склонен сте... да говорите със заместник-министъра. Един момент. — Мъжът надраска нещо на един лист, пхна го в кожена тръба и я мушна в един меден отвор в бюрото, който я засмука с изсъскване. Чан се сети за „Старият палат“ и му се стори някак забавно, че и на най-високите правителствени равнища, и в бордеите се използват еднакви средства за комуникация. Зачака. Дойдоха още неколцина посетители — някои бяха пуснати вътре, а за други съобщиха със също такива кожени тръби. Чан огледа другите чакащи — тъмнокож мъж с бяла униформа и шапка с паунови пера, блед руснак с дълга брада, синя сукнена униформа и много медали и двама възрастни мъже с износени черни фракове, които сякаш бяха прекарвали последните двайсет години на един и същи бал. Не се изненада, че и четиримата също го разглеждаха. Войниците не помръдваха.

Минаха още пет минути, преди тръбата с отговора да тупне в кошницата до бюрото. Чиновникът разгъна листа, отбеляза нещо в книгата до себе си и подаде листа на единия войник. После извика Чан.

— Можете да се качите. Този човек ще ви води. Трябват ми името и подписът ви тук. — Посочи друга книга на бюрото и му подаде писалка. Чан я взе, подписа се и му я върна.

— Само Чан? — попита чиновникът.

— Боя се, че да, поне за момента. — Наведе се и прошепна: — Но се надявам да спечеля на надбягванията и ще си купя друго.

Войникът го поведе по широк коридор и после по стълбище от лъснат черен гранит с перило от ковано желязо. Разминаваха се с други

мъже с черни костюми, стиснали дебели папки. Никой не обръщаше никакво внимание на Чан. На първата площадка войникът тръгна по един мраморен коридор към други стълби, преградени с желязна верига. Откачи веригата, направи място на Чан да мине и пак я закачи. На тези стълби нямаше други хора и колкото по-нагоре се качваха, толкова повече Чан усещаше, че влиза в лабиринт, от който може никога да не се измъкне. Погледна войника с червената униформа пред себе си и се запита дали просто да не забие ножа си между ребрата му тук, докато са сами, а после да рискува. Можеше само да се надява, че наистина го водят при Баскомб — или при Крабе, а не в капан. Беше споменал името на госпожица Темпъл, за да предизвика реакция, както и за да разбере дали тя е идвала тук преди него. Беше озадачен, че го бяха пуснали да влезе без особена реакция. Това можеше да значи, че тя е тук или че не е — или че те просто искаха да я намерят, което той и без това знаеше. Трябваше да приеме, че хората, които го бяха пуснали да влезе, не възнамеряват го пуснат да излезе. И все пак импулсът да убие войника беше най-вече от нерви. Наложиха си да се овладее.

Качиха се три етажа, без да минат покрай никакви, врати или прозорци. На следващия етаж обаче войникът извади от куртката си дълъг меден ключ, хвърли бърз поглед на Чан и спря пред една тежка дървена врата. Пъхна ключа в ключалката и го завъртя няколко пъти — щракването отекна рязко на стълбището, — после бутна вратата и тя се отвори. Отстъпи встрани и кимна на Чан да влезе. Чан влезе, като вниманието му се раздели между инстинктивното подозрение към мъжа зад гърба му и помещението, в което влизаеше — къс мраморен коридор с друга врата в отсрещния край. Обърна се към войника и той му кимна към нея. Чан не помръдна... а войникът внезапно тръшна вратата. Преди Чан да успее да сграбчи дръжката, чу как ключът се превърта.

Беше в капан. Изруга се какъв доверчив глупак е и тръгна към другата врата. Очакваше и тя да е заключена, но не беше.

Влезе в широк кабинет с тъмнозелен килим и нисък таван със стъклен купол в средата, за да не е толкова потискащ. Стените бяха покрити с рафтове със стотици дебели номерирани томове — без

съмнение официални документи. Широкото помещение бе преградено от дълга маса за срещи от лявата страна на Чан и широко бюро от дясната, които като дъбови планети привличаха с гравитацията си ред по-малки спътници — ниски масички, пепелници и стативи за географски карти. Бюрото бе празно, но на масата седеше Роже Баскомб, тъкмо вдигнал глава от купчина документи.

— А! — каза той и се изправи неловко.

Чан огледа кабинета по-внимателно и видя друга врата — затворена — зад гърба на Баскомб и нещо, което би могло да е тайна вратичка сред рафтовете с книги зад бюрото. Затвори вратата и каза:

— Добър ден.

— Добър ден — отговори Баскомб. — Много ми е приятно.

Чан се намръщи. Това съвсем не беше сблъсъкът, който очакваше.

— Вярвам, че са ви съобщили за идването ми.

— Да. Всъщност ми съобщиха за госпожица Селесте Темпъл. А после и вашето име, разбира се. — Баскомб махна към стената и тръбите за изпращане и получаване на съобщения. После посочи другия край на масата. — Заповядайте, седнете.

— Предпочитам да остана прав — каза Чан.

— Както желаете. Аз ще седна, ако нямате нищо против. — Седна и продължи: — Значи се познавате с госпожица Темпъл?

— Очевидно — каза Чан.

— Да, очевидно — кимна Баскомб. — Тя е... ами тя си е тя. Нямам какво друго да кажа.

— Какво друго — повтори Чан.

— Нищо друго, освен това, което тя сама е направила с избора си — каза Баскомб. — Както и вие.

— А вие?

— Разбира се, никой не е защитен от последствията от собствения си избор. Сигурен ли сте, че не искате да седнете?

Чан се вгледа внимателно в слабия добре облечен мъж на масата, опитваше се да прецени в коя от съревноваващите се области на враговете му се вписва. Не можеше да не погледне Баскомб по начина, по който според него би го гледала някоя жена — неговата порядъчност, изтънченост, странното съчетание на надменност и почтителност — и то не коя да е жена, а госпожица Темпъл. Тя бе

обичала този мъж и, доколкото познаваше жените, все още го обичаше. Чан трябваше да признае, че Баскомб притежава много привлекателни качества, и затова бе също така убеден, че изобщо не харесва младежа, така че се усмихна.

— Амбицията... прави странни неща с хората, не мислите ли?

Погледът на Баскомб го измери с цялата суха сериозна целенасоченост на гробар.

— В какъв смисъл?

— Искам да кажа, че докато човек не получи това, което е смятал, че иска, няма ясна представа за цената му.

— И защо го казвате?

— Защо, наистина. — Чан се усмихна. — Подобно мнение би трябвало да произтича от реално постижение. Така че откъде бих могъл да зная? — Понеже Баскомб не отговори веднага, Чан посочи с бастуна си широкото бюро. — Къде са съюзниците ви? Къде е господин Крабе? Защо се срещате с мен сам — не знаете ли кой съм? Не сте ли говорили с бедния майор Блах? Не сте ли поне мъничко притеснен?

— Не — отговори Баскомб небрежно, от което на Чан му се прииска да му разбие носа. — Беше ви позволено да дойдете в този кабинет с ясната цел да получите едно предложение. Предполагам, че не сте глупак, и ви уверявам, че и аз не съм, така че не съм в опасност, докато това предложение не бъде направено.

— И какво е то?

Но вместо да отговори Баскомб го погледна втренчено, огледа него самия и дрехите му, сякаш гледаше някакво говедо за продан или някой циркаджия. Чан бе запазил достатъчно самообладание, за да разбере, че този жест е преднамерен и цели да го разгневи, но не разбираше защо Баскомб поема този риск, след като бе толкова очевидно уязвим. Цялата ситуация беше странна — за каквито и планове и предложения да говореше Баскомб, Чан знаеше, че идването му в министерството трябва да е било изненада. Баскомб го задържахше на собствен риск, докато не се случеше нещо друго — да дойдат подкрепленията? Това обаче нямаше смисъл, защото войниците можеха да го спрат във всеки момент още по стълбите. Дали всичко това не беше театро — дали Баскомб не демонстрираше лоялността си и беше ли възможно да играе двойна игра? А може би това протакане

не служеше, за да доведе някого в стаята, а за да отдалечи някого от нея?

Със светкавично движение Чан вдигна бастуна си, тръгна към Баскомб и преди той да успее да се надигне от стола, край на бастуна се стовари силно върху ухото му. Баскомб извика и се строполи на пода, стиснал главата си с ръце. Чан се възползва от възможността да натисне шията му с бастуна. Баскомб започна да се дави, лицето му почервения. Чан се наведе над него и бавно каза:

— Къде е тя?

Баскомб не отговори. Чан натисна трахеята по-силно.

— Къде е тя?

— Коя? — изхърка Баскомб.

— Къде е?

— Не мисля, че той знае за кого говорите.

Чан се завъртя и с плавно движение извади острието от бастуна. Зад бюрото, лениво облеган на рафтовете с книги, стоеше Франсис Сонк. Беше с горчичено-жълто сутрешно сако, червената му коса беше старателно накъдрена, държеше незапалена пура.

Чан внимателно направи крачка към него, хвърли бърз поглед на Баскомб, който все още се мъчеше да си поеме дъх, и каза:

— Добър ден.

— Добър ден. Надявам се, че не сте му направили нищо.

— Защо? Да не би да е ваш?

Сонк се усмихна.

— Много остроумно. Но знаете ли, и аз съм остроумен и трябва да ви поздравя — тайната за тази „тя“, която търсите така отчаяно, е наистина занимателна. За Розамунд ли става дума? Или за малката госпожица Темпъл — или може би трябва да кажа Хейстингс? Или още по-добре — за окаяната дръпнатоока пачавра на графа? При всички случаи мисълта, че търсите някоя от тях, е изключително забавна. Защото вие сте толкова мъжествен, както знаете, а в същото време сте такъв палячо. Извинете ме.

Извади от сакото си малък кибрит и запали пурата. Докато вдишваше дима, гледаше Чан над горящия ѝ край. Очите му се преместиха на Баскомб.

— Ще оцелеете ли, Роже? — Усмихна се на отговора на Баскомб — раздираща кашлица — и пусна изгасналата клечка на бюрото.

Чан направи още една крачка към Сонк, който беше също толкова небрежен, колкото преди малко бе Баскомб, но странно весел, докато Баскомб беше бдителен.

— Да попитам ли и вас? — изсъска той.

— По-добре е да ме изслушате — сухо отвърна Сонк. — Или по-добре да помислите. Входът зад вас е затворен, както и вратата зад мен. Ако успеете да минете през вратата зад Баскомб, което няма да стане, ви обещавам, че бързо ще се изгубите в лабиринта коридори без никакъв шанс да се измъкнете жив от многобройните войници, които в момента се събират, за да ви убият. Ще умрете, господин Чан, и то по начин, който няма да послужи на никого — като куче, сгазено в калта от някоя карета.

— А вие предлагате да служа на вас?

— Да служите на себе си — изграчи Баскомб откъм масата.

— Той оживя! — изсмя се Сонк. — Но знаете ли, прав е. Да служите на себе си. Бъдете разумен.

— Губим си времето — каза Чан и тръгна към Сонк. Сонк не помръдна, но каза бързо и рязко:

— Това е глупаво. Спрете и помислете.

Противно на здравия разум Чан го направи. Щеше да го достигне, ако мушнеше с бастуна. Но не го направи. Донякъде защото видя, че Сонк не е уплашен... ни най-малко.

— Каквото и да ви е довело тук — каза Сонк, — трябва да отложите търсенето си. Пуснаха ви тук единствено поради причината, която спомена господин Баскомб, за да ви направим предложение. За битки има предостатъчно време — за това винаги има време, но вече няма време да намерите жената, която се надявахте, че е тук.

На Чан много му се искаше да скочи през бюрото и да го наръга, но инстинктът, на който се доверяваше, му подсказваше, че Сонк не е като Баскомб и че всяко нападение срещу него трябва да се планира внимателно, все едно нападаш кобра. Сонк не изглеждаше въоръжен, но можеше да има пистолет или дори стъкленица с киселина. Същевременно Чан не знаеше какво да мисли за предупреждението му за бягството от министерството. Възможно бе да е истина, но Сонк имаше интерес да го лъже. А и защо го бяха оставили да се качи тук? Преди да действа, трябваше да разбере. Така че попита:

— Какво е предложението?

Сонк се усмихна, но заговори Баскомб, все едно описваше необходимите стъпки за работата с някаква машина:

— Не мога да ви дам подробности. Не убеждавам, а предлагам възможност. Тези, които приеха поканата ни, се облагодетелстваха съответно и това ще продължи и в бъдеще. Тези, които не я приеха, вече не са наша грижа. Вие познавате госпожица Темпъл. Тя може да ви е говорила за някогашния ни годеж. Аз не мога, защото е невъзможно да кажа какъв съм бил тогава, защото това е все едно да ви кажа какъв съм бил като дете. Толкова много неща се промениха — толкова много неща станаха ясни, — че мога да говоря единствено за това какъв съм сега. Истина е, че смятах, че съм влюбен. Влюбен, защото не виждах отвъд нравите, в които бях възпитан, защото в робството си вярвах, че тази любов ще ме освободи. Каква представа за света си бях изградил? Безполезна привързаност към друг човек, избавление, което да замества собствените ми действия. В това, което вярвах, че са само последствия от тази привързаност — пари, социален статус, почтеност, удоволствие, — сега виждам единствено елементи от моите собствени неограничени възможности. Разбирате ли ме?

Чан сви рамене. Думите бяха красноречиви, но някак абстрактни, като реч, наизустена за демонстрация на реторика... и все пак дали очите на Баскомб не издаваха и нещо друго? Бяха ли издали някакво друго напрежение? Сякаш в отговор на мисълта му Баскомб заговори пак:

— Естествено е различните индивиди да преследват различни цели, но е също така ясно, че тези цели се преплитат, че ползата за един ще е полза и за други. Бъдете полезен на себе си. Вие сте способен човек, интелигентен човек. Това, което постигнахте срещу съюзниците ни, само потвърждава достойнствата ви. Няма недоволство, само съревноваващи се интереси. Откажете се от това съревноване, присъединете се към нас и ще бъдете възнаграден с яснота. Каквото и да поискате — накъдето и да насочите действията си, ще бъдете удовлетворен.

— Нямам вуйчовци с титли — отбеляза Чан. Искаше му се Сонк да не беше тук, невъзможно бе да разчете истинските намерения на Баскомб в присъствието на господаря му.

— И Роже вече няма — изкикоти се Сонк.

— Именно — каза Баскомб, изразителен като дървения стол, на който седеше.

— Боя се, че не разбирам предложението ви — каза Чан.

Сонк се ухили.

— Недейте да скромничите.

— Имате желание — каза Баскомб, — амбиция. Разочарование. Огорчение. Какво ще правите — ще се борите с тях, докато някое от приключенията ви не се обърка и кръвта ви не изтече насред улицата? Ще поверите ли живота си на прищевките на — гласът му изневери съвсем леко — едно провинциално девойче? На тайните интереси на един германски шпионин? Запознали сте се с графинята. Тя ни каза за вас. Тук сте по нейно настояване. Ние ви протягаме ръка. Приемете я. Процесът ще ви трансформира, както трансформира всички нас.

— А ако не приема предложението?

— Ще го приемете — каза Баскомб. — Иначе сте глупак.

Чан се поколеба. Въпросът беше как да научи повече, да намери Анжелик или Селесте — дори, трябваше да признае, да се изправи срещу Розамунд. Нима бе дошъл тук, за да им падне в ръцете?

Сонк казваше истината поне за министерството. Слязоха по криволичещ тъмен коридор — Баскомб вървеше отпред с фенера, Сонк беше последен. Стаите, покрай които минаваха — мъждивата светлина на фенера позволяваше на Чан да ги зърне за миг, — бяха разположени без никаква видима логика. Някои бяха натъпкани с кутии, с карти, с маси и столове, с кушетки, с бюра, а други — малки и големи — бяха празни или в тях имаше по един самотен стол. Единственото, което ги свързваше, бе пълната липса на прозорци и на каквато и да е светлина. С лошото си зрение Чан скоро изгуби представа в каква посока вървят. Бяха му оставили бастуна, но с всяка следваща стъпка той попадеше все повече под властта им.

— Този ваш процес — каза уж на Баскомб, като се надяваше да получи отговор от Сонк. — Наистина ли мислите, че ще промени желанието ми да ви съсипя и двамата?

Баскомб спря, обърна се към него и стрелна Сонк с очи, преди да отговори:

— Когато сам го изпитате, ще се засрамите от съмненията и подигравките си, както и от безцелния живот, който сте водили досега.

— Безцелен ли?

— За жалост, да. Готов ли сте?

— Предполагам.

Чан чу нещо да дращи в мрака зад него. Сигурен бе, че Сонк вади оръжие.

— Не спирайте — каза Сонк.

— Привлекли сте полковник Аспиш към каузата си, нали? Четвърти драгунски е хубав полк — толкова е полезен на външно министерство. И колко мило от негова страна да запълни пролуката. — Цъкна с език и подхвърли на Сонк. — Не носите траур. Трапинг ви беше зет все пак.

— Съкрушен съм, повярвайте.

— Тогава защо трябваше да умре?

Не получи отговор. Трябваше да се постарее повече, за да ги провокира. Вървяха в мълчание. След малко светлината на фенера се отрази в нещо над главите им, което май бяха полилеи, и Сонк каза на Баскомб:

— Роже, остави фенера на земята.

Баскомб се обърна, погледна го неразбиращо, но после остави фенера на дъсчения под, далеч от Чан.

— Благодаря. Сега иди кажи да приготвят машините.

— Сигурен ли сте?

— Да.

Баскомб хвърли изпитателен поглед на Чан, който се възползва от възможността да му се ухили гадно, после изчезна в тъмното. Сонк направи няколко крачки в мрака и се върна с два дървени стола. Сложи ги на пода и бутна единия към Чан, който спря движението му с крак. Сонк седна и след миг Чан последва примера му.

— Помислих си, че си струва да опитаме да поговорим откровено. В края на краищата след половин час вие или ще бъдете мой съюзник, или ще сте мъртъв — няма смисъл да се церемоним.

— Толкова ли е просто?

— Да.

— Не ви вярвам. Не говоря за решението си да се подчиня или да умра — това е просто, а за вашите причини, за желанието ви да говорим без Баскомб — виж, това изобщо не е просто.

Сонк го изгледа изпитателно, но не каза нищо. Чан реши да рискува и да направи точно това, което искаше Сонк — да говори откровено.

— Вашето начинание има две нива. Тези, които са преминали Процеса — Маргарет Хук... и тези като вас и графинята, които са останали свободни. И се състезават въпреки вашата реторика.

— Състезават се за какво?

— Не зная — призна Чан. — За всеки от вас залозите са различни — предполагам, че това е проблемът. Винаги е така.

Сонк се изкикоти.

— Но с колегите ми сме в пълно съгласие.

Чан изсумтя презрително. Забеляза, че дясната ръка на Сонк е скрита, че я държи небрежно зад крака си отстрани на стола.

— Защо се изненадвате? — попита Сонк.

— Тогова защо смъртта на Тар беше прикрита толкова нескропосано? Защо бе убит Трапинг? Ами мъртвият художник, Оскар Вайланд? Защо графинята позволи принцът да бъде спасен? Къде е принцът в момента?

— Много въпроси — сухо отбеляза Сонк.

— Съжалявам, ако ви отегчават. Но ако аз бях на ваше място и нямах тези отговори...

— Както вече казах, вие или ще сте мъртъв...

— Не смятате ли, че е забавно? Мъчите се да решите дали да не ме убие, преди да се присъединя към вас, за да не разкажа на колегите ви за независимите ви планове. Аз пък се опитвам да реша дали да ви убия, или да се опитам да науча повече за вашия Процес.

— Само че нямам никакви независими планове.

— Но графинята има — каза Чан. — И вие го знаете. А другите не го знаят.

— Ако не се появите, Баскомб ще е разочарован. Той много обича реда. — Сонк стана, дясната му ръка все още бе скрита. — Оставете фенера.

Чан стана заедно с него, държеше хлабаво бастуна в лявата си ръка.

— Среждали ли сте младата жена, госпожица Темпъл? Била е годеница на Баскомб.

— Чух. Какъв шок за горкия Роже. Слава богу, че умът му е така стабилен. Много шум за нищо.

— Шум?

— Търсенето на Изобел Хейстингс — каза Сонк с насмешка. — Тайнствената курва убийца.

Очите на Сонк бяха пълни с интелигентност и коварство, а тялото му притежаваше бързината и гъвкавостта на вълк, но през всичко това, като жилка в дърво, се виждаше арогантността на богатството. Чан бе достатъчно опитен да види, че този човек е опасен, ако се стигнеше до схватка може би дори бе по-добър от него — човек никога не знае, — но всичко това стъпваше на основата на привилегиите на незаслуженото превъзходство, наложено със сила, страх, надменност, чрез купен опит и неоспорвана арогантност. На Чан му се стори странно, че преценката му за Сонк бе изкристализирала от пренебрежителното му отношение към Селесте — не защото тя донякъде не беше глупаво богато момиче, а защото тя все пак бе успяла да оцелее и, още по-важно, да приеме изпитанието, което я бе променило.

— В такъв случай приемам, че не сте се срещали — каза Чан.

Сонк вдигна рамене и кимна към вратата в мрака зад Чан.

— Ще го преживея. Ако обичате...

— Не.

— Не?

— Не. Открих каквото исках. Ще си вървя.

Сонк стрелна ръка напред и насочи към гърдите на Чан лъскав посребрен револвер.

— В ада ли?

— Все някога. Защо да ме каните да се присъединя към вашия Процес? Чия идея е това?

— Баскомб ви каза. Нейна.

— Поласкан съм.

— Няма нужда. — Сонк се вгледа в него, бръчките по лицето му се открояваха на мъждивата светлина на фенера. Острият му нос и заострената брадичка изглеждаха направо сатанински. Чан знаеше, че е въпрос на секунди — Сонк или щеше да го застреля, или да го заведе

при Баскомб. Уверен беше, че предположенията му за пукнатини в Кликата са верни и че Сонк е достатъчно умен да ги вижда и сам. Дали Сонк бе достатъчно арогантен да мисли, че нямат значение и че е защитен? Разбира се. Тогава защо бе поискал да говорят? За да разбере дали Чан все още работи за Розамунд? И ако мислеше така, щеше ли да го убие, или щеше да се опита да удовлетвори графинята, като го пусне да избяга, и затова се бе наложило да се отърве от Баскомб?

Чан печално поклати глава, все едно са го хванали на местопрестъплението.

— Тя наистина каза, че сте най-умен от всички, по-умен дори от Д'Орканч.

За миг Сонк не отговори. После каза:

— Не ви вярвам.

— Тя ме нае да намеря Изобел Хейстингс. И аз я намерих. Преди обаче да успея да се свържа с нея, бях причакан от онзи тъп германски майор...

— Не ви вярвам.

— Попитайте я сам. — И изведнъж сниши глас и изсъска ядосано: — Баскомб ли се връща?

И се обърна назад, все едно бе чул стъпки, толкова естествено, че не би било човешко и Сонк да не погледне дори за миг. В същия миг Чан, чиято ръка бе на облегалката на дървения стол, го запокити с все сила към Сонк. Революерът изгърмя веднъж, разцепвайки дървото на трески, а после още веднъж, но Сонк вече се присвиваше да избегне удара на стола и куршумът прелетя високо. Столът го удари по рамото и в същия миг Чан запокити фенера към него. Улучи го по протегнатата напред ръка с револвера и тя пламна. Сонк изкрещя от яд и болка, хвърли оръжието и започна трескаво да си съблича самото.

Чан се гмурна в тъмнината.

След секунди беше сляп. Забави крачка. Вървеше с протегнатата напред ръка, за да не се блъска в стените и мебелите. Трябваше да се отдалечи от Сонк, но трябваше да е тих. Ръката му напипа стената от лявата му страна и той тръгна покрай нея в някаква друга посока — в коридор ли беше влязъл? Спря и се послуша. Вече не чуваше Сонк... възможно ли бе да е изгасил огъня толкова бързо? Или да е умрял? Не му се вярваше. Утехата му беше, че Сонк ще е принуден да стреля с лявата ръка. Продължи напред и напипа някаква завеса. Зад нея

започваше тясно стълбище — лесно стигаше с ръце до стените от двете страни. Тръгна тихо надолу. Чу шум някъде отгоре. Сигурно беше Баскомб. Щяха да имат фенери, да го търсят. Стигна до площадка и напипа врата. Заключена. Внимателно бръкна в джоба си, извади халката с шперцове и ги стисна, за да не дрънчат. Отключи я с втория, влезе и тихо затвори вратата.

И тук цареше все същият непрогледен мрак. Чан тръгна с ръка напред и напипа куп дървени щайги, после прашна библиотека. Мина покрай нея и с огромно облекчение напипа стъкло, без съмнение боядисан в черно прозорец. Строши го с бастуна. В стаята нахлу светлина и я превърна от безформена чернота в безобиден вестибюл, пълен с прашни неизползвани мебели. Погледна през строшеното стъкло. Прозорецът гледаше към една от подобните на спици на колело алеи и беше — той изви врат — поне два етажа под покрива. Външната стена беше гладка, нямаше нито первази, нито корнизи или водосточни тръби, по които да се качи или да слезе. Оттук нямаше изход.

Усети повей хладен въздух зад гърба си — все едно някой бе отворил някаква врата. Обърна се и видя метален отдушник ниско до едната стена. Със счупването на прозореца беше направил течение. Чан отиде до отдушника и клекна. Чу гласове. Въздъхна ядосано — не можеше да различи думите заради ехото в шахтата. Отворът обаче бе достатъчно широк, за да може вътре да пропълзи човек. Той тихо отмести капака докрай, вмъкна се в дупката и залази напред.

След пет метра отдушникът се раздели на три — наляво, надясно и под ъгъл нагоре. Гласовете долитаха отгоре — от етажа, от който току-що бе избягал. Виждаше се и смътна светлина. Той се закатери, запънал крака в стените, за да не се изхлузи надолу. Шахтата отново се изравняваше там, откъдето нахлуваше светлината. Пръстите му напипаха някакъв перваз и точно над него металната решетка на отвора. Провря пръсти в нея и се издърпа, докато вече можеше да надникне през пролуката, но видя само покрит с плочи под и опърпана черна завеса. Заслуша се... и чу нечий глас.

— Той е протеже на чичо ми. Разбира се, аз не харесвам чичо си, така че това не е кой знае каква препоръка. Здраво ли е вързан? Отлично. Ще разберете, че предвид скорошните обстоятелства не съм склонен да поема риска да любезнича.

В отговор някаква жена любезно се изкиска. Чан се намръщи. Гласът имаше акцент, който много приличаше на този на доктора, но човекът говореше вяло и провлечено.

— Простете за прекъсването, но може би трябва да помогна...

— Не.

— Ваше височество. — Думите бяха съпроводени с изтракване на токове. Вторият глас също бе германски.

Първият глас продължи, като явно не говореше на втория, а на жената:

— Това, което хората не разбират, ако не са го изпитали, е огромният товар на дълга.

— Отговорността — съгласи се тя. — Малцина от нас могат да я понасят добре. Чай?

— Danke. Той може ли да диша?

Беше въпрос от любопитство, не от загриженост, и отговорът бе — както Чан чу — бърз тъп удар, последван от бурен пристъп на кашлица.

— Не бива да издъхва, докато Процесът не го преобрази — продължи гласът педантично. — И ще разбере какво е да си верен, нали? Има ли лимон?

Гласовете идваха от известно разстояние — може би от другия край на стаята, не можеше да се прецени. Чан натисна решетката. Тя поддаде, но не достатъчно, за да я отвори. Натисна отново, упорито и с повече сила.

— Кой е онзи с тях? — попита първият глас.

— Престъпникът — отвърна вторият мъж.

— Престъпник ли? Защо трябва да приемаме такъв човек?

— Не бих се съгласил, че трябва.

— Различните житейски поприща носят различни отговорности, ваше височество — каза жената спокойно. — Когато няма повече какво да научим, значи сме спрели да живеем.

— Разбира се — съгласи се гласът с готовност. — И по тази логика вие сте напълно жив, майоре, защото очевидно има още много

да учите за разумното мислене!

Мозъкът на Чан предположи, че вторият глас трябва да е на майор Блах, а първият — макар че тонът му противоречеше на пиянската разпуснатост, описана от Свенсон — на Карл-Хорст фон Маасмерк. Но не това привлече вниманието му. Жената бе Розамунд, графиня Лакер-Сфорца. Какво ли правеше тук? А освен това говореше *за него*!

— Майорът е ядосан, ваше височество, защото този човек му причини много неудобства. Но именно затова по мое предложение господин Баскомб го кани да се присъедини към нашите усилия.

— А той ще се съгласи ли? Ще види ли смисъла в това? — попита принцът.

— Можем само да се надяваме, че е мъдър като вас.

Принцът се изкикоти снизходително на това нелепо предположение. Чан натисна решетката. Знаеше, че е глупаво, но много искаше да я види и да види — защото разпознаваше звуците — кого ритат на пода. Усети как решетката поддава, но нямаше представа колко шум ще вдигне, когато я отвори. И тогава някой отвори с трясък вратата на стаята — някакъв мъж ругаеше бясно, а друг викаше нещо. Чу Баскомб да вика за помощ и в стаята настана суматоха — Сонк ругаеше страшно, Розамунд даваше кратки нареждания за вода, кърпи и ножици, принцът и Блах ревяха противоречиви заповеди. В цялата тази суматоха Чан бързо се измъкна от отдушника и се спотаи зад близката завеса.

Баскомб се опитваше да обясни какво се е случило в кабинета му и как после оставил Сонк и Чан.

— Защо? — сопна се Розамунд.

— Ами... господин Сонк каза да...

— Казах ти! Казах ти, а ти не ме послуша.

Но думите й не бяха насочени към Баскомб.

— Ти сбърка — изсъска Сонк. — Той нямаше да се поддаде.

— Щеше да се поддаде на мен.

— Значи следващия път си го хвани сама... и си понеси последствията — злобно отвърна Сонк.

Взираха се ядосано един в друг. Чан огледа останалите. Баскомб изглеждаше направо съкрушен, принцът — белезите по лицето му още си личаха — изглеждаше любопитен, сякаш не е сигурен дали трябва да се тревожи, а Блах ги гледаше със зле прикрито неодобрение. На пода зад тях, вързан и със запушена уста, лежеше нисък набит мъж с костюм — Чан не го познаваше. От другата страна на Сонк на колене стоеше друг мъж, оплешивяващ, с тежки очила, и превързваше изгорената му ръка с марля.

Сонк седеше на една дървена маса, краката му се спускаха между висящи кожени ремъци. На пода наоколо имаше няколко от продълговатите кутии. На едната стена висяха големи географски карти със забити в тях цветни кабарчета. Над масата на дълга верига се спускаше полилей. Чан вдигна очи. Таванът бе много висок, а самата стая бе кръгла — намираха се в един от ъгловите куполи на сградата. Току под гредите на тавана имаше ред малки кръгли прозорци. От улицата бе видял, че са точно под покрива, но не виждаше как може да ги стигне. Върна поглед към картите. Бяха на Северна Германия. На херцогство Мекленбург.

Сонк се смъкна от масата с ръмжене и тръгна към вратата. Хапеше устни от мъчителната болка.

— Къде отивате? — попита Баскомб.

— Да си спася проклетата ръка! — извика той. — Да намеря лекар! Да се махна оттук, защото иначе ще убия някого от вас!

— Виждате ли какво имах предвид, ваше височество — каза безгрижно Розамунд на принца. — Отговорността е като храбростта. Преди изпитанието човек просто не знае дали я притежава. А тогава, разбира се, е прекалено късно — или успяваш, или се проваляш.

Сонк спря на прага и изръмжа заплашително, все едно самите му думи бяха пушеца киселина:

— Наистина, ваше височество. Да избягаш от отговорността може да е смъртоносно — човек рядко е в по-голяма опасност, отколкото когато вярва на тези, които обещават всичко. Нима Сатаната не е бил най-красивият от ангелите? — И излезе.

Баскомб се обърна към графинята:

— Мадам...

Тя кимна покровителствено.

— Погрижете се да не нарани някого.

Баскомб бързо излезе.

— Вече сме сами — каза принцът с тон, който би трябвало да е очароващ. Графинята се усмихна и огледа останалите в стаята.

— Само принц може да си мисли, че е насаме с жена, когато в стаята просто няма други жени.

— Това прави ли Франсис Сонк жена, нали той току-що ни напусна? — изсмя се майор Блах. Смееше се като гарван.

Принцът се разсмя с него. За миг Чан дори изпита симпатия към Сонк и се изкуши просто да скочи и да ги нападне. Ако първо убиеше Блах, с останалите щеше да се справи лесно. След това отново заговори Розамунд и гласът ѝ го накара да застине на място.

— Предлагам да сложим хер Флаус на масата.

— Отлична идея — съгласи се принцът. — Блах! И ти там...

— Това е господин Грей от Института — търпеливо каза Розамунд, все едно вече го бе казвала.

— Добре — вдигнете го!

— Много е тежък, ваше височество — измрънка Блах, почервениял от усилие.

Чан се усмихна, когато видя Блах и по-възрастния господин Грей без полза да се борят с ритация хер Флаус, който правеше всичко по силите си изобщо да не стигне до масата.

— Ваше височество? — въпросително каза графиня Лакер-Сфорца.

— Спрете да се съпротивлявате, Флаус, или наистина лошо ви се пише — каза принцът. — Това е за ваше добро и след това ще ми благодарите!

Избута Грей и хвана краката на мятация се мъж. И този опит не бе кой знае колко по-успешен, но с много пъшкане накрая успяха да го качат на масата.

— Вържете го и пригответе апарата.

— Да го разпитаме ли? — попита Блах.

— За какво? — отвърна принцът.

— За съюзниците му в Мекленбург. За съюзниците му тук. За местонахождението на доктор Свенсон...

— Защо да си правим труда? След като премине Процеса, ще ни каже по своя воля, ще бъде наистина един от нас.

— Вие не сте ли преминали Процеса, майоре? — попита графинята с любезна заинтересованост.

— Все още не, госпожо.

— Ще го премине — заяви принцът. — Настоявам. Искам всичките ми съветници да станат част от тази... яснота. — Отпи от чая.

— Това, разбира се, е причината да не намерите Свенсон и да се провалите с този... този... престъпник.

Блах съвсем несръчно се опита да смени темата:

— Ще ни трябва ли Баскомб, за да продължим?

— Сигурна съм, че господин Грей ще се справи — каза графинята. — Но може би ще му помогнете с кутиите?

Чан гледаше очарован как отварят продълговатите кутии и вадят филцовата облицовка на пода. Докато Блах връзваше Флаус за масата — стягаше коланите без никакви скрупули, — възрастният господин Грей извади нещо, което приличаше на огромни очила: стъклата бяха невъзможно дебели и обрамчени с черна гума. Цялото съоръжение — всъщност част от някаква машина — бе омотано с влаещи се блестящи медни жици. Грей сложи очилата на лицето на борецкия се мъж, стегна ги жестоко и се върна при кутията. Извади един обвит в гума кабел с големи метални крайници, закачи единия край за медната жица, след което коленичи с другия до кутията и го закачи там — Чан не виждаше точно за какво, — а после, с известно усилие, завъртя някакъв ключ или може би дюза, защото Чан чу съскането на въздух под налягане. Грей стана, погледна Розамунд и каза:

— Да се дръпнем от масата.

От вътрешността на кутията започна да струи синя светлина, все по-ярка. Флаус се напрегна и изви гръб. Жиците започнаха да жужат.

Това бе моментът на Чан. Съчувстваше на Флаус — особено ако той наистина бе съюзник на Свесон, макар Свенсон да не бе споменал за съюзници, но пък това беше най-доброто отвличане на вниманието, което щеше да има, тъй като и четиримата гледаха мъките на човека, все едно беше публична екзекуция. Чан се измъкна иззад завесата, направи три големи крачки и с все сила заби юмрук в тила на Блах. Майорът се сгромоляса на пода, а Чан се обърна към принца, чието лице бе бръщолевеща маска на изненада, и го зашлеви жестоко през челюстта с такава сила, че той се преметна от стола и се стовари върху

масичката за чай. Чан се извъртя към Грей и заби бастуна в мекото му шкембе. Грей бе старец, но Чан не искаше да поема рискове — се преви на две, изпъшка и седна тежко на пода, лицето му стана мораво. Чан се завъртя към Розамунд и извади острието от бастуна, готов да отвърне на нейното оръжие, каквото и да е то.

Тя нямаше оръжие. Усмиваше му се.

Звънтящите жици около тях вече виеха. Флаус отвратително се тресеше на масата, около кърпата в устата му бе избила пяна. Чан посочи кутията.

— Спрете го! Изключете го!

Розамунд отвърна съвсем спокойно:

— Ако апаратът спре, той ще умре.

Чан ужасено погледна Флаус, после бързо се обърна към другите мъже. Блах не помръдваше и той се запита дали не му е строшил врата. Принцът стоеше на четири крака и опипваше ченето си. Грей продължаваше да седи. Чан пак погледна Розамунд. Шумът бе оглушителен, светлината, която проблясваше около тях, беше брилянтно синя, все едно се рееха в най-светлото и най-чистото лятно небе.

Розамунд се усмиваше.

Нямаше ясна представа колко дълго стояха така — поне няколко минути, — вгледани в очите си. Насили се да погледне мъжете на пода и веднъж да перне с бастуна Карл-Хорст по ръката, когато принцът се опита да докопа един нож от преобърнатия поднос за чай. Заради рева на Процеса всичко изглеждаше все едно се случва в тишина, не се чуваше никой от нормалните звуци — издрънчаването на ножа на каменния под, ругатнята на принца, стоновете на господин Грей. Чан се обърна към Розамунд със съзнанието, че тя е единствената опасност в стаята, и зачака. От лицето на Флаус се вдигаше пара. Чан се опита да мисли за Свенсон и Селесте. Вероятно и двамата бяха мъртви или на път към гибелта си. Не можеше да направи нищо за тях. Знаеше, че е сам.

С рязко изщракване Процесът приключи, светлината внезапно угасна и звукът се превърна в ехо. Ушите на Чан пищяха. Той примигна. Флаус лежеше неподвижно, но гърдите му се надигаха — поне беше жив.

— Кардинал Чан. — Гласът на Розамунд прозвуча обезпокоително тихо в сянката на тътена, все едно слухът му изневеряваше.

— Мадам.

— Не вярвах да се видим пак.

Чан хвърли бърз поглед към принца и Грей, които мируваха.

— Не се притеснявайте — каза тя. — Решила съм да поговорим.

— Любопитен съм дали майор Блах е мъртъв. Един момент. — Чан коленичи до тялото и притисна два пръста към шията му. Имаше пулс. Стана и каза: — Е, може би следващия път.

Тя кимна любезно, все едно смяташе, че това би могло да е хубаво, после посочи възрастния мъж.

— Ако позволите, щом така и така ни прекъснаха, господин Грей може да се погрижи за хер Флаус. Само за да се увери, че не е пострадал. Трансформацията е бурна и понякога...

Чан кимна на Грей, който несигурно се изправи и отиде до масата.

— Можем ли да седнем? — попита Розамунд.

— Трябва да ви помоля да се държите прилично — отвърна Чан.

Тя се разсмя искрено развеселена.

— О, не бих мечтала за нищо друго... тук. — И отиде до двата стола, на които бяха седели с принца, който все още бе на четири крака. Седна на предишното си място, а Чан вдигна катурнатия стол на принца и протегна бастуна си към Карл-Хорст. Той разбра намека и запълзя на заден ход като сърдит рак.

Чан седна, отметна пеша на палтото си настрани и погледна към масата. Грей бе свалил коланите на Флаус и махаше маската от стъкло и жици, отлепяше я от нещо, което приличаше на някакви розови желатинови остатъци, които се бяха събрали там, където маската се бе допирала до кожата. Искаше му се да види пресните белези от първа ръка, но преди маската да бъде свалена напълно, Розамунд заговори:

— Колко отдавна изглежда срещата ни в Библиотеката, нали? А всъщност беше преди — колко? — само преди ден?

— Един ден.

— Да. А вие направихте ли това, за което ви помолих? — И поклати глава престорено сериозно.

— Какво бе то?

— Да намерите Изобел Хейстингс, разбира се.

— Това направих.

— И да ми я доведете?

— Това не направих.

— Какво разочарование. Толкова ли е красива? — Тя се разсмя, все едно не можеше да се преструва, че въпросът е сериозен. — Наистина, Кардинале, какво ви спира?

— Сега ли? Не зная къде е.

— Аха. Но ако знаехте...

Не бе запомнил правилно цвета на очите ѝ — бяха като листенцата на най-светлия лилав ирис. Носеше копринен жакет с точно същия цвят. На ушите ѝ се полюшваха мъниста от венециански кехлибар, обковани със сребро. Деликатната ѝ шия бе гола.

— Пак нямаше да мога.

— Толкова ли е забележителна? Баскомб не мисли така, но пък аз не бих питала мъж като Баскомб за истината за някоя жена. Той е прекалено... ами... „практичен“ е любезна дума.

— Съгласен съм.

— Е, ще ми я опишете ли?

— Смятам, че сте я виждали, Розамунд. И сте я предали да я насилват и убият.

— Така ли? — Очите ѝ се разшириха някак престорено свенливо.

— Така казва тя.

— В такъв случай сигурно е така.

— Така че може би вие трябва да я опишете.

— Разбирате ли, точно това е проблемът. Защото — и вероятно това е очевидно — когато аз се срещнах с тази дама, реших, че е незначително нахално момиче без никаква стойност. Има ли още чай?

— Чайникът е на пода — каза Чан. Погледна към масата. Грей все още стоеше надвесен над Флаус.

— Срамота — усмихна се Розамунд. — Не ми отговорихте.

— Може би не съм сигурен какъв е въпросът.

— Според мен е очевиден. Защо настояхте да изберете нея пред мен?

Ако това бе възможно, усмивката ѝ стана още по-примамлива и прибави нотка чувственост на устните ѝ, закачливо разкривайки първия намек за ясните изкушения, които щяха да последват.

- Не знаех, че имам такъв избор.
— Наистина, Кардинале, разочаровате ме.

Странен разговор насред натръшкани тела, клечащи принцчета и машини на брутална наука — и всичко това в тайна стая в лабиринта на външното министерство. Чан се питаше колко ли е часът. Питаше се дали Селесте не е в някоя стая наблизо. Тази жена бе по-опасна от всички в Кликата. Защо той се държеше като неин ухажор?

— Може би има нещо общо с това, че съюзниците ви се опитваха да ме убият — отвърна той.

Тя махна пренебрежително с ръка.

— И убиха ли ви?

— Вие убихте ли госпожица Темпъл?

— Едно на нула за вас. — Тя го изгледа изпитателно. — Само това ли е? Тя да оцелее?

— Между другото, Сонк знае — каза той в стремежа си да смени темата.

— Какво знае?

— Че има различни интереси.

— Много очарователно от ваша страна да избързвате така, но моля ви, не го приемайте като упрек — най-добре си стойте при хулиганството и покривите. Какво знае господин Сонк е моя работа. О, хер Флаус, виждам, че вече сте с нас.

Чан се обърна и видя, че мъжът е на крака до масата, лицето му бе белязано от извитите изгаряния, кожата около тях беше опъната и лъскава, яката му бе мокра от пот и лиги. Очите му бяха смущаващо празни. До него стоеше Грей.

— Възхищавам ви се, Кардинале — каза Розамунд.

Той се обърна към нея.

— Поласкан съм.

— Така ли? — Тя се усмихна. — Възхищавам се на съвсем малко хора... и го казвам на още по-малко.

— Тогава защо ми го казвате?

— Не зная. — И сниши глас до провокиращ интимен шепот. — Може би заради това, което е станало с очите ви. Успявам да зърна белезите и мога само да си представям колко ужасно изглеждат, когато

свалите очилата си. Сигурно биха ме отвратили, но в същото време си представях как с удоволствие прокарвам езика си по тях. — Гледаше го внимателно, после сякаш възвърна спокойствието си. — Но ето че пак избързвам. Извинете ме. Господин Грей?

Тя се обърна към Грей, който бе довел Флаус доста наблизко. Чан бе поразен от мъртвите му очи — все едно беше някакво препарирано животно. Извърна се с неудобство, щеше му се да бе успял да се намеси по-рано — това, което се бе случило с Флаус, бе по-лошо от смъртта. Някакъв задавен звук го накара да се обърне пак — Грей беше стиснал Флаус изотзад за врата и го душеше. Чан се надигна от стола и се обърна към Розамунд. Не бяха ли направили достатъчно?

— Какво...

Думите увиснаха на устните му. Флаус стрелна ръце напред, сграбчи го за гърлото и стисна ужасно. Чан се опита да се освободи от хватката му — беше желязна. Лицето на Флаус бе все така безизразно, пръстите му се забиваха във врата на Чан. Той не можеше да диша. Заби коляно в корема на Флаус, но не последва реакция — хватката му стана дори още по-здрава. Пред очите на Чан заплуваха тъмни петна. Той извади острието от бастуна си. Грей го гледаше над рамото на Флаус. Флаус реагираше на Грей! Чан заби камата в ръката на Грей. Старецът извика и се дръпна настрана, от раната шурна кръв. Щом Грей го пусна, Флаус веднага се успокои и хватката му отслабна. Чан махна ръцете му от врата си и жадно си пое дъх. Не разбираше какво бе станало. Обърна се към Розамунд. В облечената ѝ с ръкавица ръка имаше нещо. Тя духна в шепа. В лицето на Чан избухна облаче дим.

Усещането бе мигновено. Гърлото му се сви и после усети режещ студ, все едно преглъщаше лед. Режещото чувство нахлу в дробовете и в главата му, навсякъде, където бе вдишал праха. Бастунът и камата паднаха от ръцете му. Не можеше да говори. Не можеше да помръдне.

— Не се тревожете — каза Розамунд. — Не сте мъртъв. — Погледна покрай него към принца, който все още седеше на пода.

— Ваше височество, ще помогнете ли на господин Грей с раната му? — Върна виолетовите си очи на Чан. — Вие, Кардинал Чан, сте мой. — Протегна ръка и спря Карл-Хорст, който бе тръгнал към Грей. — Всъщност защо Кардинала не помогне на господин Грей? Сигурна

съм, че в превързването на рани има повече опит от престолонаследника на Мекленбург.

Той им помогна. Тялото му се подчиняваше на заповедите ѝ без въпроси, умът му наблюдаваше отвътре, сякаш от ужасно далеч през някакъв заскрежен прозорец. Най-напред хубаво превърза раната на Грей, после вдигна Блах на масата, така че Грей да му прегледа главата. Колко ли време му бе отнело? Баскомб се върна с няколко облечени в червени униформи драгуни, които вдигнаха Блах, и всички мъже излязоха. Чан не можеше да помръдне — остана сам с Розамунд. Тя заключи вратата, после пак седна. На лицето ѝ имаше изражение, каквото не бе виждал, сякаш нарочно бе изчистила от него и най-малката следа от любезност.

— Прахът в дробовете ви прави говоренето невъзможно — каза тя спокойно. — Последствията ще отслабнат, освен ако не реша да останат постоянни. Засега ще се задоволя с отговор с да или не — просто кимване ще е достатъчно. Надявах се да ви убедя и да ви предам на Процеса, но сега няма време и няма кой да ми асистира — а ще е много неприятно да загубя цялата ви информация при злополука.

Беше все едно разпитваше някой друг. Той усети как кимна, че я е разбрал. Съпротивата бе невъзможна — едва успяваше да следва думите ѝ и докато ги проумееше, тялото му вече бе отговорило.

— Били ли сте с онази Темпъл и доктора на принца?

Чан кимна.

— Знаете ли къде са те сега?

Той поклати глава отрицателно.

— Тук ли ще дойдат?

Той поклати глава.

— Планирате ли да се срещнете с тях?

Чан кимна. Розамунд въздъхна.

— Е, няма да губя време да гадая къде... Говорихте със Сонк. Той подозира нещо — мен ли?

Чан кимна.

— Баскомб чу ли ви да говорите?

Чан поклати глава. Тя се усмихна.

— Значи има предостатъчно време... Вярно е, че Франсис Сонк притежава част от влиянието на по-големия си брат, но съвсем малка част, защото е толкова непокорен и разпуснат, че между тях няма нито

близост, нито приятелство и той няма особени изгледи да получи наследството. Но, разбира се, аз съм приятелка на Франсис, независимо от всичко, така че той наистина няма къде другаде да иде. Така че, достатъчно. Представете си, вие се опитвате да сплашите мен. А какво открихте при разследванията си. Знаете ли кой е убил полковник Трапинг?

Чан поклати глава.

— Знаете ли защо избрахме Мекленбург?

Чан поклати глава.

— Знаете ли кой е Оскар Вайланд?

Чан кимна.

— Наистина ли? Браво на вас. Знаете ли за синьото стъкло?

Чан кимна.

— А, това не е толкова добре — за оцеляването ви имам предвид. Какво сте видели? Почакайте, бяхте ли в Института?

Чан кимна.

— Вие ли влязохте, когато онзи кретен изпусна книгата, или може би вие сте причината да я изпусне?

Чан кимна.

— Невероятно — вие сте необузdana стихия. Той е мъртъв, нали знаете, а после и това, което се случи с момичето на графа заради това... Но предполагам, че това едва ли ви засяга, нали?

В затвора на ума си Чан се гърчеше от потвърждението, че действията му бяха обрекли Анжелик на гибел. Кимна. Розамунд наклони глава на една страна.

— Наистина ли? Не за мъжа. Почакайте, момичето... момичето беше от бардака. Не ви смятах за такъв кавалер, но почакайте — възможно ли е да сте я познавали?

Чан кимна. Розамунд се разсмя.

— Съвпадение като от роман за дами. Нека да позная... обичали сте я ужасно?

Чан кимна. Розамунд се разсмя още по-високо.

— О, това е безценно! Мисля, че току-що ми дадохте късчета информация, което ми е нужно, за да се сприятеля отново с господин Сонк — неочаквана награда. — Тя се опита да се овладее, но не можа да скрие усмивката си. — Виждали ли сте друго стъкло, освен строшената книга?

Чан кимна.

— Колко съжалявам за вас. Тя... да, разбира се, у принца имаше една от евтините карти на графа, нали? Нима някога се е раждал друг мъж, който повече да обича да гледа сам себе си? Докторът ли я е намерил?

Чан кимна.

— Значи докторът и госпожица Темпъл също знаят за синьото стъкло?

Чан кимна.

— И знаят за Процеса — няма значение, разбира се, че знаят. Тя го видя сама, а докторът е прегледал принца... Знаете ли какво е значението на брака на Лидия Вандаариф?

Чан поклати глава.

— Били ли сте в имението Тар?

Чан пак поклати глава. Тя присви очи.

— Госпожица Темпъл, предполагам, е била там с Роже... но толкова отдавна, че няма значение. Добре. Последният въпрос за момента... аз ли съм най-прелестната жена, която сте срещали?

Чан кимна. Тя се усмихна. После бавно като залез, който се плъзга зад хоризонта, усмивката ѝ се стопи и тя въздъхна:

— Много хубава мисъл за завършек може би и за двама ни. Самият край е печален. За мен вие сте екзотично блюдо... доста сурово... и бих предпочела да ви отделя повече време. Съжалявам.

Бръкна в малкото джобче на вталения си копринен жакет и извади още една доза от финия син прах на върха на облечения си в ръкавица показалец.

— Мислете за това като за начин да се присъедините към изгубената си любима...

И духна праха в лицето му. Устата на Чан бе затворена, но той усети как прахът влиза през носа му. Главата му все едно замръзна, кръвта му се втвърди, разцепвайки вените в черепа му. Беше в агония, но не можеше да помръдне. В ушите му прозвуча ясно изпукване. Погледът му блуждаеше. Гледаше плочите на пода. Беше паднал. Беше сляп. Беше мъртъв.

Полилеят бе от три големи концентрични железни пръстена, всеки с метални гнезда за свещи. Седем-осем все още горяха. Колко време бе минало? Нямаше представа. Едва можеше да мисли. Претърколи се на една страна, за да повърне, и откри, че вече го е правил, може би много пъти. Повърнатото бе синьо и дори за него самия — зловонно. Претърколи се на другата страна. Чувстваше се, все едно някой му е отрязал главата и я е натикал в лед и слама.

Сигурен беше, че го е спасил носът му. Вътрешните увреждания, белезите, блокажите — по някакъв начин прахът не бе успял да проникне докрай или поне не в смъртоносно количество. Избърса лице — от устата и ноздрите му се стичаха синкави струйки слюз. Тя беше искала да го убие със свръхдоза, но обезобразената вътрешност на носа му беше попречила на фаталната концентрация да подейства, като бе попила отровните химикали по-бавно и му бе позволила да оцелее. Колко време бе минало? Погледна към кръглите прозорци. Беше мръкнало. В стаята бе студено, на пода имаше петна от покапал восък. Опитва се да седне. Не успя. Сви се по-далеч от повърнатото и затвори очи.

Когато се събуди, се чувстваше значително по-добре, макар и съвсем малко по-енергичен от окачено на кука заклано прасе. Успя да се изправи и му причерня, но не падна. Видя чайника на земята. Взе го и го разклати — беше останало малко. Като внимаваше да не се пореже на строшения чучур, изля горчивия чай в устата си, изплакна я и го изплю на пода. Отпи отново и преглътна, после остави счупения чайник на подноса. С немалка почуда видя бастуна си под масата. Разбра, че оставянето му тук е жест на презрение, а и за да бъде открито тялото му с оръжие. Независимо колко слаб и болен се чувстваше, изгаряше от желание да ги накара да съжаляват за това.

В стаята имаше фенер и след няколко минути търсене той откри и кибрит и го запали. Излезе и тръгна по заплетените коридори. Броди няколко минути, без да срещне някого и да чуе нещо, през множество складове, стаи за срещи и вестибюли, като завиваше ту наляво, ту надясно, за да спазва приблизително една посока. Това в крайна сметка го отведе до задънен коридор — до голяма врата без ключалка и брава. Отново му прилоша и в отчаянието си той потропа по вратата.

От другата страна се чу приглушен глас:

— Господин Баскомб?

Вместо да отговори, Чан отново потропа. Чу как някой вдигна резето. Не знаеше за какво да се подготви — да замахне с фенера, да приготи бастуна или за отстъпление. Нямаше сили за нищо. Някой отвори вратата и Чан видя редник драгун с червена униформа.

— Вие не сте господин Баскомб.

— Баскомб тръгна — каза Чан. — Преди няколко часа — не го ли видяхте?

— На пост съм само от шест. — Войникът се намръщи. — Вие кой сте?

— Казвам се Чан. Бях в групата на Баскомб. Стана ми зле. Бихте ли... — Чан се олюля. — Бихте ли ми дали вода?

Войникът го хвана под ръка и го въведе в малка стая за стражата. И в нея като във вестибюла имаше газови лампи и вътре се лееше топла смътна светлина. Чан виждаше, че са близо до някакво голямо стълбище — може би главния вход за този етаж, а не тайната бърлога на Баскомб, където го бяха завели. Прекалено беше уморен, за да мисли. Седна на един прост дървен стол и войникът — каза, че името му било Рийвс — му даде канче чай с мляко, сложи в скута му метална чиния с хляб и сирене и му кимна да хапне.

Горещият чай опари гърлото му, но той усещаше как същевременно го лекува. Отхапа залък и се насили да го сдъвче, само за да успокои стомаха си. След първите няколко хапки обаче осъзна колко е гладен и започна систематично да унищожава всичко. Рийвс му наля още чай и седна да пийне и той.

— Много съм ви признателен — каза Чан.

— Няма за какво. — Рийвс се усмихна. — Приличахте на самата смърт, ще ме прощавате. А сега изглеждате просто адски зле. — И се разсмя.

Чан се усмихна. Гърлото и небцето му бяха разранени от праха. При всяко вдишване го пробождаше болка, все едно си бе строшил ребрата. Можеше само да гадае какво е състоянието на дробовете му.

— Та, казвате, че всички са тръгнали? — попита Рийвс.

Чан кимна.

— Имаше злополука с един фенер. Един от другите — Франсис Сонк — се изгори лошо. Господин Баскомб отиде с него на лекар. Мен ме оставиха... и изведнъж ми прилоша. Явно съм припаднал и нямам представа кое време е.

— Наближава девет — каза Рийвс и погледна вратата малко нервно. — Трябва да довърша обиколката.

— Не искам да ви преча. Ще си тръгна — само ми покажете пътя. Последното, което искам, е да ви създавам затруднения...

— Не е затруднение да помогна на приятел на господин Баскомб — отвърна Рийвс. Станаха и Чан непохватно остави чашата и чинията на бюфета.

В този момент на прага се появи човек с лъскав меден шлем под мишница и сабя на кръста и Рийвс застана мирно. Мъжът влезе. По златото на яката и еполетите на червената му униформа се виждаше, че е капитан.

— Рийвс — каза той, без да сваля очи от Чан.

— Господин Чан, капитане. Сподвижник на господин Баскомб. Капитанът не каза нищо.

— Беше вътре, сър. Чух го да тропа по вратата...

— По коя врата?

— Врата номер пет, капитане. Районът на господин Баскомб. На господин Чан му е станало лошо...

— Да. Добре, тръгвай. Закъсняваш да смениш Хикс.

— Слушам!

Капитанът направи на Чан знак да седне. Рийвс грабна шлема си и бързо излезе, като спря на прага, за да кимне на Чан зад гърба на капитана. Забързаните му стъпки зачаткаха по коридора и после по стълбите. Капитанът си наля чай и седна. Чак тогава Чан също седна.

— Чан, казвате?

— Така ме наричат.

— Смайт. Капитан на Четвърти драгунски полк. Рийвс каза, че не сте били добре?

— Да. Той беше много любезен.

— Заповядайте. — Смайт бръкна в куртката си и извади плоско шише. Отвинти капачката и го подаде на Чан. — Сливово бренди — каза с усмивка. — Много го обичам.

Чан отпи. Усети остър спазъм в гърлото си, но брендите сякаш прогори остатъците от синия прах. Върна шишето.

— Много съм ви признателен.

— От хората на Баскомб сте значи? — попита капитанът.

— Не бих стигнал толкова далеч. Дойдох по негова молба. Друг член на групата претърпя злополука и...

— Да, Франсис Сонк. — Капитан Смайт кимна. — Чух, че се изгорил доста лошо.

— Да. Та както казах на войника ви, на мен ми призля, докато ги чаках да се върнат. Сигурно съм припаднал... беше преди няколко часа... и се събудих сам-самичък. Очаквах Баскомб да се върне. Работата ни съвсем не е приключена.

— Без съмнение господин Сонк се е нуждаел от вниманието му.

— Без съмнение — каза Чан. — Той е... важна особа.

Смайт стана, затвори вратата и завъртя ключа. После се усмихна на Чан някак печално.

— Човек винаги трябва да е внимателен в правителствена сграда.

— Четвърти драгунски наскоро бе назначен към външното министерство — отбеляза Чан. — Май го четох във вестника. Или към двореца?

Смайт се върна на стола си и го изгледа за миг, преди да отговори. Отпи глътка чай и се облегна назад, хванал чашата с две ръце.

— Мисля, че се познавате с нашия полковник.

— Защо го казвате?

Смайт мълчеше. Чан въздъхна — глупостта винаги се заплащаше.

— Видели сте ме вчера сутринта. На доковете с Аспиш. Глупаво място за среща.

— Ще ми кажете ли причината за нея?

— Може би. — Чан сви рамене. Усещаше подозрителността на капитана, но реши да пробва. — Ако първо вие ми кажете нещо.

Смайт сви устни.

— Какво?

Чан се усмихна.

— Били ли сте в Африка с Аспиш и Трапинг?

Смайт се намръщи — не бе очаквал този въпрос. Кимна.

— Питам — продължи Чан, — защото полковник Аспиш подчерта множеството морални и професионални разлики между него и Трапинг. Не храня илюзии за характера на полковник Трапинг. Но —

ако ми простите — настояването на Аспиш да се срещнем на онова място е само един пример за безразсъдната му арогантност.

Зачуди се дали не е прекалил. Смайт го погледна изпитателно, после каза:

— Много офицери купуват постовете си. Не е необичайно да служиш с хора, които не са войници, освен заради платените пари. — Чан виждаше, че подбира думите си много внимателно. — Подполковник Аспиш не е от тях, но...

— Но вече не е човекът, който е бил преди? — подхвърли Чан.

Смайт го изгледа с проникателност, от която на Чан му стана неудобно. След миг въздъхна тежко, сякаш бе стигнал до решение, което не му харесва, но което по някаква причина не може да избегне.

— Запознати ли сте с последиците от употребата на опиум?

Чан успя да сдържи смеха си и да кимне разбиращо и незаинтересовано. Смайт продължи:

— Значи знаете как първото вкушване може да подкупи, как може да накара човек да жертва всичко друго за един наркотичен сън. Така е и с Ноланд Аспиш, само че опиумът е примерът на поста и успеха на Артър Трапинг. Не съм негов враг. Служих му вярно и го уважавах. Но завистта му към незаслуженото повишение на онзи човек поглъща — или вече е погълнала — всичко предано и справедливо в характера му.

— Но сега той командва полка.

Смайт кимна отсечено и се намръщи.

— Казах достатъчно. За какво се срещнахте?

— Аз съм човек, който прави... разни неща — каза Чан. — Подполковник Аспиш ме нае да намеря Артър Трапинг, който беше изчезнал.

— Защо?

— Не от любов, ако това питате. Трапинг представляваше влиятелни хора, а тяхното влияние, техният интерес, бе причина полкът да бъде преместен от колониите в двореца. А сега него го нямаше. Аспиш искаше да поеме командването, но се тревожеше за другите сили в действие.

Смайт трепна от отвращение. Чан се радваше, че е решил да не му казва цялата истина.

— Разбирам. Намерихте ли го?

— Намерих го. Беше мъртъв, убит. Не зная как или от кого. Тялото е хвърлено в реката.

— Но защо?

— Наистина не знам.

— Затова ли сте тук — да докладвате на Баскомб?

— Не... точно.

Смайт настръхна и Чан вдигна ръка.

— Не се тревожете. Или по-скоро — тревожете се, но не заради мен. Дойдох да говоря с Баскомб. Какво е впечатлението ви от него?

Смайт вдигна рамене.

— Служител в министерството. Не е глупав и не е толкова надут като някои други тук. Защо?

— Просто така. Той играе малка роля, защото поръчката ми всъщност беше от Сонк и графиня Лакер-Сфорца, тъй като те са били в съюз с полковник Трапинг, особено Сонк. И поради причини, които не разбирам, един от двамата — не зная нито кой, нито дали е така със сигурност — е уредил смъртта му. Вие също като мен знаете, че Аспиш сега е в ръцете им. Вашите операции днес — да ескортирате кутиите с оборудването от Кралския институт...

— До Харшморт, да.

— Именно — каза Чан спокойно, макар вътрешно да ликуваше от разкритието на Смайт. — Робърт Вандаариф е част от плана им, възможно е да е негов архитект, както и престолонаследникът на Мекленбург.

Смайт вдигна ръка, за да му каже да замълчи. Извади плоската, отвори я и намръщено отпи голяма глътка. Подаде я на Чан, който не му отказа. Глътката бренди отново запали огън в гърлото му, но по някакъв решителен самоунищожителен начин той беше сигурен, че това е за добро. Върна плоската на капитана.

— Всичко това... — Смайт говореше почти шепнешком. — Толкова много неща не ми се струваха правилни, и все пак повишенията, отличията, дворецът, министерствата, за да прекарваме времето си, като ескортираме каруци или публични личности, които са достатъчно тъпи да се подпалят сами...

— На кого служите в двореца? — попита Чан. — Тук на Баскомб и Крабе, но дори те трябва да получават одобрение отгоре.

Смайт не го слушаше. Бе потънал в мисли. Вдигна очи, на лицето му бе изписана умора, която Чан не бе забелязал досега.

— В двореца ли? Дворецът е гнездо на импотентни херцози, които се превземат около една недолюбена дърта вещица. — Смайт поклати глава. — Трябва да тръгвате. Стражата ще се смени и полковникът може да е с тях — често се среща със заместник-министъра късно вечер. Кроят планове, но никой от другите офицери не знае какви. Повечето, както можете да си представите, са също така арогантни като Аспиш. Трябва да побързаме — може би са им дали името ви. Предполагам, че разказът ви, че сте се почувствали зле, е измислица?

Чан се изправи заедно с него.

— Съвсем не. Но беше в резултат на отравяне и ужасно лошото ми възпитание да оцелявам.

Смайт се усмихна криво.

— Накъде е тръгнал светът, щом човек вече не се подчинява на по-висшите и не умира, когато те го искат?

Смайт бързо го поведе надолу по стълбите до втория етаж и после по няколко криволичещи коридора до балкона над входа.

— Стражата се сменя по-късно от тази на главния вход и хората ми все още ще са там — обясни му. Погледна го изпитателно. — Боя се, че сте негодник — или бих ви сметнал за такъв при нормални обстоятелства, но странните времена водят до странни срещи. Вярвам, че ми казвате истината. Ако можем да си помогнем взаимно... е, поне няма да сме толкова сами.

Чан протегна ръка.

— Сигурен съм, че съм негодник, капитане. Но при все това съм враг на тези хора. Много съм ви признателен за добротата. Надявам се някога да мога да ви отвърна със същото.

Смайт стисна ръката му и кимна към вратата.

— Девет и половина е. Трябва да вървите.

Слязоха по стълбите. На Чан му хрумна нещо и прошепна в ухото на капитана:

— Не сме сами, капитане. Може да срещнете един германски доктор, Свенсон, от свитата на принца. Или една млада жена,

госпожица Селесте Темпъл. Ние сме заедно в това — кажете името ми и те ще ви повярват. Кълна ви се, че са много по-страховити, отколкото изглеждат.

Стигнаха портата. Капитан Смайт му кимна отсечено — на войниците би им направил впечатление всеки друг поздрав — и Чан излезе на улицата.

Тръгна към площад „Света Изобел“ и седна до фонтана, откъдето лесно щеше да забележи, ако някой се опиташе да се приближи към него от която и да е посока. Луната беше слабо бледо сияние зад навъсените облаци. От реката се бе надигнала мъгла и пълзеше към него по тухлите; влагата ѝ гъделичкаше разраненото му гърло и дробове. Глождеше го тревогата колко ли са пострадали дробовете му. Беше виждал туберкулозни, които бълваха живота си на кървави парцали — дали това не бе първият етап на подобна мъка? Пое си дъх и усети още едно бодване, все едно в дробовете му имаше стъкло, което се забиваше в плътта му при всяко вдишване. Изхрани гъста хрчка от гърлото си и се изплю на паветата. Изглеждаше потъмна от нормалното, но не можеше да разбере дали е заради синята течност, или е кръв.

Кутиите бяха пратени в Харшморт. Защото там бе по-широко? По-усамотено? И едното, и другото бе вярно, но му хрумна още нещо — каналите. Харшморт бе идеалното място да се пращат кутиите към морето... към Мекленбург. Ядоса се на себе си, че не бе разгледал картите в стаята с купола. Тогава поне щеше да може да ги опише на Свенсон, а сега имаше само най-бегла представа къде са забити няколкото цветни кабарчета. Въздъхна — пропусната възможност. Нямахше какво да направи.

Прекараното в безсъзнание време бе провалило надеждите му да открие госпожица Темпъл, защото където и да бе отишла, беше съмнително, че все още е там — независимо какво се бе случило. Очевидната възможност бе къщата на Баскомб, но той се въздържаше, въпреки че би му доставило огромно удоволствие да го пребие, независимо на кого служеше. За първи път се запита дали Селесте също би могла да се въздържи — възможно ли бе да не бе тръгнала да търси Баскомб? Беше ги оставила, кипяща от емоции, след като бе

говорила за това, което бе изгубила. Ако то не значеше Баскомб, какво тогава? Ако приемеше думите й буквално, което май никога не бе правил, Баскомб вече нямаше място в сърцето й. Кой друг бе смазал щастието й?

Прокле се какъв глупак е и тръгна колкото можеше по-бързо към „Сен Роял“.

Подмина главния вход и влезе право в задната алея, където мъже с бели ливреи от нощната кухня изкарваха навън металните варели с остатъците и боклуците от вечерта. Отиде до най-близкия, посочи натрупаните варели и му викна:

— Кой ви каза да ги оставите тук? Къде е управителят ви?

Мъжът го погледна неразбиращо — явно винаги оставяха варелите тук, но запелтечи пред строгото и странно поведение на Чан.

— Господин Албер?

— Да! Да! Къде е господин Албер? Искам да говоря с него незабавно!

Мъжът посочи вътре. Другите вече ги зяпаха. Чан се обърна към тях и заповяда:

— Стойте тук! Ще я видим тази работа!

Влезе през сервизния коридор и зави при първа възможност в посока обратна на кухнята и господин Албер. Както се надяваше, това го отведе в пералните и килерите. Забърза нататък и скоро откри каквото търсеше — униформен портиер, който се мотаеше с халба бира. Чан влезе — сред метли, кофи и гъби — и затвори вратата. Портиерът се задави от изненада и инстинктивно отстъпи към тракация куп дръжки за метли. Чан го хвана за яката и заговори бързо и тихо:

— Слушай ме, бързам. Трябва да занеса едно съобщение — лично, дискретно — в стаите на графиня Лакер-Сфорца. Познаваш ли я? — Човекът кимна. — Добре. Заведи ме там веднага по задните стълби. Не трябва да ни виждат, за да се запази репутацията на дамата. Тя трябва да получи съобщението ми. — Бръкна в джоба си и извади сребърна монета. Мъжът я видя и кимна, а Чан с едно движение прибра монетата в джоба си и извлече портиера от стаята. Щеше да му я даде, когато стигнеха.

Беше на третия етаж, в дъното. Портиерът почука на вратата. Никой не отговори. Почука пак. Нищо. Чан му даде монетата и извади

втора.

— Не сме се срещали — каза и му я подхвърли. Портиерът кимна и се оттегли заднишком. След няколко крачки — Чан го гледаше свирепо — се обърна и почти побягна. Чан извади халката с шперцове.

Апартаментът беше пълна противоположност на апартамента на Селесте в „Бонифас“ — излъчваше характерното за „Сен Роял“ излишество от килимите до кристала. И май беше празен. Чан взе един елегантен стол и залости вратата с него. Не искаше някой да прекъсне търсенето му.

Усили газовите лампи и огледа главния салон. Отляво и отдясно имаше отворени врати и още една затворена в отсрещния край. Бързо погледна през страничните — стая за прислужниците и втори салон. Приблжи се до затворената врата и я бутна. Беше тъмно. Намери опипом газовата лампа и освети елегантна дневна с два прекрасни шезлонга и огледален поднос, пълен с бутилки. Ужас прободеше сърцето му. Под единия шезлонг лежаха захвърлени две зелени боти.

Погледът му обходи стаята за други следи. На подноса с напитките имаше четири чаши, някои недопити и изцапани с червило, а на пода зад другия шезлонг имаше още две. Високо на отсрещната стена имаше голямо огледало в тежка рамка, което отразяваше вратата под изкривен ъгъл. Чан го погледна отвратно — не обичаше да се оглежда, но погледът му бе привлечен от нещо друго в отражението: на стената до него висеше малка картина, която можеше да е създадена единствено от четката на Оскар Вайланд. Той я свали от стената и я обърна, за да разгледа гърба. Вероятно с почерка на самия художник със сини букви там пишеше: „Благовещение 3/13“, а отдолу имаше поредица символи — като математическа формула, след които имаше гръцки букви, а накрая пишеше „И така те ще бъдат преродени“.

Обърна картината, смаян от откровено сладострастното ѝ естество. Картината не беше чак порнографска, в смисъл не бе напълно откровена, но по някакъв начин бе осезаемо чудовищна. Чан дори не можеше да каже защо, но силното потръпване от отвращение бе също така неоспоримо и едновременно с вълнението в слабините му. Тази част от картината като че ли не беше непосредствено до

онази, която бяха видели в галерията — на възторженото белязано лице на жената — дори само идеята да мисли за нея като за Дева Мария бе ужасяваща. Тази част показваше голия ѝ таз отстрани, разкошните ѝ бедра се бяха обвили около хълбоците на някаква фигура в синьо, която очевидно се съвкупяваше с нея. На втори поглед обаче Чан видя ръцете на синята фигура да стискат задника на жената... ръцете също бяха сини и окичени с много пръстени, а на китките блестяха много гривни от различен метал — злато, сребро, мед, желязо — мъжът не носеше синя дреха, синя бе кожата му. Може би бе ангел — достатъчно светотатство само по себе си, — но противоестествеността на картината се утежняваше от идеално предадената материалност на телата, от чувствената непосредственост на тежестта на бедрата на жената в ръцете на мъжа, на сплетените им тела, застинали за миг, но пораждащи незабавна представа за сладостно извиващия се съюз, който щеше да продължи — поне в ума на зрителя.

Чан преглътна и непохватно закачи картината на мястото ѝ. Погледна я пак, съкрушен от реакцията си, объркан от дългите нокти на върховете на сините пръсти и деликатно изрисуваните отпечатыци, които оставяха в плътта на жената. Обърна се към шезлонга и извади зелените боти изпод него. Със сигурност бяха на Селесте. Самата мисъл, че краката ѝ са толкова мънички, че се побират в такива, и въпреки това тя крачи с тях така решително, изведнъж му се стори непоносима. Въздъхна горчиво, обзет от съжаление, и почти несъзнателно ги пусна в широките джобове на палтото си. В стаята имаше още една врата, открехната. Бутна я с върха на бастуна си и тя безшумно се отвори.

Това явно бе спалнята на Розамунд. Леглото бе огромно, с високи махагонови колони в ъглите и тежки пурпурни завеси. По пода имаше разхвърляни дрехи, бельо, но имаше и рокля, жакет и дори обувки. Не разпозна никоя от дрехите като дреха на Селесте, но всъщност едва ли би могъл. Самата мисъл за бельото на Селесте — особено сега, когато се боеше, че тя е мъртва, изглеждаше нередна. Може би бе просто остатъчен ефект от картината на Вайланд, но Чан откри, че мислите му, дори може би сърцето му, са пронизани от образа на ръцете му,

които се плъзгат по стройния ѝ гръб към бедрата ѝ, бедра, непокрити от корсети и фусти, по несъмнено кадифената ѝ кожа. Тръсна глава. Какво си мислеше? Най-вероятно щеше да дръпне завесите и да открие трупа ѝ. Насили се да се върне към задачата си, към стаята, и да се отдалечи от настойчивите си фантазии. Пое си дълбоко дъх — болка стегна гърдите му — и пристъпи към леглото. Дръпна завесите.

Завивките бяха разбъркани, изритани на небрежни купчини, но Чан видя изпод тях да се подава бледа женска ръка. Погледна възглавниците, натрупани върху главата на жената, и махна найгорната. Видя разрошена тъмнокафява коса. Махна още една възглавница и видя лицето на жената; лежеше със затворени очи, устните ѝ бяха притворени, избледнелите белези по кожата около очите ѝ едва се виждаха. Беше Маргарет Хук — госпожа Марчмур. Чан видя, че е гола, в момента, когато тя отвори очи. Тя също го видя над себе си и клепачите ѝ трепнаха, но лицето ѝ остана невязмутимо. Госпожа Марчмур се прозина и лениво разтърка лявото си око. Седна в леглото, чаршафите се смъкнаха до кръста ѝ и тя разсеяно ги дръпна да се прикрие.

— Божичко — каза и отново се прозина. — Колко е часът?

— Към единайсет — отговори Чан.

— О, спала съм часове. Каква съм поспалана... — Погледна го, в очите ѝ играеше престорено свенливо удоволствие. — Вие сте Кардинала, нали? Казаха ми, че сте мъртъв.

Поне имаше доброто възпитание да не го каже разочаровано.

— Търся госпожица Темпъл. Била е тук.

— Беше... — отвърна жената някак унило, вниманието ѝ бе другаде. — Няма ли кого другиго да попитате?

Той устоя на импулса да я зашлеви.

— Вие сте сама, Маргарет. Освен ако не предпочитате да ви отведа при мадам Крафт. Сигурен съм, че се притеснява до смърт заради изчезването ви.

— Не, благодаря. — Тя го погледна, все едно го виждаше ясно чак сега, и каза изненадано: — Вие сте... неприятен.

Чан я стисна за брадичката и обърна лицето ѝ към себе си.

— Дори не съм започнал да бъда неприятен. Какво сте ѝ направили?

Тя му се усмихна, но по лицето ѝ се прокрадна страх.

— Защо мислите, че не си го е направила сама?

— Къде е?

— Не зная. Толкова ми се спеше... Винаги много ми се спи след... но пък някои хора огладняват. Попитахте ли в кухните?

Чан не реагира на вулгарния ѝ намек — знаеше, че лъже, за да го предизвика, за да спечели време, но въпреки това думите ѝ предизвикаха прилив на сладострастни мисли, които импулсивно запроблясваха в ума му... образът на устата на тази жена, която потрепва от изненадата на собственото си удоволствие, а после със смущаваща лекота това лице се превърна в лицето на Селесте, устните ѝ — свити в отчаяна смес от мъка и сладост. Чан се стресна, пусна госпожа Марчмур и отстъпи от леглото. Тя отметна завивките, стана и тръгна към една купчина дрехи на пода. Беше висока и по-грациозна, отколкото бе очаквал. Съвсем нарочно се обърна с гръб към него и се наведе, за да вдигне някакъв халат — като танцюрка, — като неприлично му се показва при това движение. Докато се изправяше, го погледна с усмивка през рамо, за да се увери във възхищението му. Той забеляза по гърба ѝ тънка плетеница белезникави белези, следи от бичуване. Тя се мушна в халата — светла коприна с огромен червен китайски дракон на гърба — и завърза колана с обиграно движение, все едно ръцете ѝ бележеха добре известния край или началото на някакъв тайнствен ритуал.

— Виждам, че лицето ви оздравява — каза Чан.

— Лицето ми не е важно — отвърна тя, зарови с крак в купчината дрехи, намери една пантофка и я нахлузи. — Промяната се случва вътре и е несравнима.

— Виждам само, че си сменила един бардак с друг — изсумтя Чан.

Погледът ѝ стана леден — Чан видя, че я е засегнал, и изпита огромно задоволство.

— Нямам представа — каза тя с небрежност, която той знаеше, че е фалшива.

— Преди малко видях друго лице да преминава отвратителния ви Процес — съвсем не по свое желание — и мога да ти кажа, че ако сте сторили това на госпожица Темпъл...

Тя се разсмя презрително.

— Това не е наказание. Това е дар — и самата мисъл, нелепата мисъл, че онази... имам предвид скъпоценната ви госпожичка...

Чан изпита дълбоко облекчение, отдъхна си от страха, който не бе осъзнавал, че таи, че Селесте ще стане една от тях... почти сякаш би предпочел да е мъртва. Но госпожа Марчмур продължаваше да говори:

— Тя не може да оцени възможностите, получаваната власт... — Той знаеше, че това е някаква гордост — гордостта на хора, които са били подчинени в живота си, а после са се издигнали. Годините сдържани думи превръщаха устите им в арогантни шлюзове. Бързото преминаване на тази жена от професионална прелъстителка към високомерна дама накара Чан да се ухили. Тя го видя и се вбеси.

— Мислиш, че не знам какъв си? Или коя е тя?

— Знам, че ни гонеше из бардаците некадърно и безуспешно.

— Безуспешно ли? — Тя се изсмя. — Обаче дойде тук, нали?

— Както и госпожица Темпъл. Къде е тя сега?

Тя отново се изсмя.

— Наистина не разбираш...

Чан я сграбчи за предницата на халата, блъсна я на леглото, надвеси се над нея и изсъска:

— Не, Маргарет. Ти не разбираш. Ти беше и си оставаш курва. Кой се възползва от тялото ти няма никакво значение. Чуй ме добре. Днес подпалих Франсис Сонк, победих майора на принца и оцелях след коварството на твоята графиня. Тя няма да ме измами пак — разбираш ли? В тези неща — а аз познавам тези неща — рядко има втори шанс. Дойдох да разбера, и то бързо, дали ти си ми от някаква полза. Ако не си, уверявам те, че нямам никакви скрупули да те убия, все едно си поредният плъх в мръсната дупка, която, повярвай ми, ще разруша.

Извади камата от бастуна колкото можа по-театрално — надяваше се, че не е прекалил с речта си — и заговори по-спокойно:

— Та значи, Маргарет — къде е госпожица Темпъл?

И в този момент за пръв път осъзна жестокостта на Процеса. Маргарет не беше глупава, знаеше, че няма кой да ѝ помогне, но

въпреки това започна да му крещи, все едно думите бяха оръжия, с които да го отблъсне:

— Ти си глупак! Нея я няма — никога няма да я намериш. Тя не може да бъде спасена. Живееш като дете — всички вие сте деца, светът никога не е бил ваш и никога няма да е ваш. Аз бях погълната и преродена! Отдадох се и бях обновена! Ти не можеш да ме нараниш, не можеш да промениш нищо, ти си червей в калта, махни се от мен! Махни се от тази стая и върви да си прережеш гърлото в някоя канавка!

Чан изведнъж се ядоса — презрението в гласа ѝ жегна самообладанието му като отровен зъб — и я зашлеви. Тя падна на леглото, но продължи да вика:

— ... не струва нищо! Невежа и изоставена — сама в стаи... жалки стаи с жалки тела — бърлоги — разгонени песове...

Той я удари пак и тя изгуби съзнание, главата ѝ се отпусна безжизнено. Чан се намръщи. Гневът му се бе изпарил. Запита се дали някой в хотела не ги е чул и реши, че такива викове, ако се съдеше по изобилието празни бутилки, не са необичайни за стаите на графиня Лакер-Сфорца. Погледна тялото на Маргарет Хук — отвореният халат разкриваше нежния ѝ корем и триъгълника между краката ѝ някак странно трогателно. Беше красива жена. Замисли се за белезите по гърба ѝ, толкова различни от белезите на лицето ѝ — и едните, и другите свидетелство за нейното подчинение на желанията на по-силни от нея и все пак белег на някакво търсене на душевно спокойствие от нейна страна. Ядното ѝ избухване му подсказваше, че още не го е намерила. Може би тъкмо това бе най-мъчително от всичко за нея. Той оправи халата ѝ, като си позволи за миг да плъзне ръка по бедрата ѝ, и излезе.

Докато вървеше по тъмната улица, Чан превърташе думите на госпожица Марчмур в ума си. „Тя не може да бъде спасена“. Това или значеше, че нещо вече се е случило със Селесте, или че е толкова сигурно, че ще се случи, че той не би могъл да го промени. Сигурно я бяха отвели някъде, за да я преобразят чрез Процеса, а може би просто да я убият. Но ако беше второто, защо вече не го бяха направили? Призля му, когато мислите му се върнаха на Анжелик и стъклената

книга. Нима щяха да посмеят да повторят този ритуал и със Селесте? Опитът им с Анжелик беше провален от неговата поява, но какъв ли би бил успешният завършек? Без съмнение още по-чудовищен.

Първият въпрос беше: къде са я откарали? Или в Харшморт, където бяха закарали кутиите, или в имението Тар, за което го бе питала Розамунд. Свенсон вече би трябвало да е стигнал в Тар Менър, така че той трябваше да иде в Харшморт... Но ако в играта участваха такива сили, можеше ли да разчита на доктора да я спаси? Представи си как докторът, метнал отпуснатата Селесте на рамо, се опитва да избяга, докато стреля с револвер по преследващата го група драгуни... Беше обречен, да, обречен. Трябваше да разбере къде са я отвели. Неправилната догадка щеше да ги погуби всичките. Трябваше да рискува да иде в Библиотеката, за да намери повече информация за Харшморт и Тар Менър. И за кариерата.

Според картата обширните владения на лорд Тар бяха в графство Флъдмере. Кариерата бе на пет мили от имението, в ниски скалисти хълмове. Околностите не предизвикваха никакви особени подозрения: овощни градини, пасища, конюшни. Земята изглеждаше като цяло необработвана и незастроена. Картата показваше няколко малки откъснати постройките край самата кариера, но бяха ли достатъчно големи, за да поберат експериментите на графа?

Близо до самата къща имаше канали, но околните земи бяха мочурища и ниски пасища. Чан беше влизал в къщата — не беше кой знае колко висока. Търсеше къде биха могли да повторят голямата постройка от Института, която беше вкопана дълбоко в земята, а по тези места би трябвало да е в някаква висока кула. Не виждаше подобно място на нито една от двете карти. Въздъхна и разтърка очи. Отново насочи вниманието си към картата на Харшморт, защото именно там Аспиш и драгуните му бяха откарали кутиите на Кликата. Търсеше нещо, което можеше да е пропуснал. Не виждаше края на картата и я завъртя, за да я приближи към светлината. В бързината скъса долния ѝ ъгъл, изруга ядосано и огледа скъсаното парче. Там беше написано нещо. Погледна отблизо. Беше препратка към друга карта, втора карта на същия регион. Защо имаше друга карта? Запомни номера и бързо я намери. Не успя да схване веднага. Втората карта беше част от карта на сгради. Изведнъж се сети. За голямата си къща Робърт Вандаариф бе купил и преустроил затвор.

Само след миг откри това, което търсеше. Сегашната къща беше пръстен от сгради около отворен централен двор, зает от градина във френски геометричен стил. На картата на затвора в центъра имаше кръгла структура, която — умът на Чан едва успяваше да го проумее — слизаше много етажи надолу. Това бяха затворническите килии, подредени около една централна наблюдателна кула, всички вкопани под земята. Пак погледна картата на Вандаарифовия Харшморт. Там нямаше видима следа от това. Помисли за камерата в Института и многобройните тръби, които се спускаха от стените към масата, на която лежеше Анжелик. Затворът лесно можеше да бъде преправен за същата цел. В Тар Менър не можеше да има нищо подобно — разходите щяха да са много повече от прихода на такова средно по големина имение.

Селесте сигурно бе в Харшморт.

На Ориндж Канал Чан изчака двайсетината гости (сред тях и госпожа Марчмур) да слязат и гарата да се опразни и чак тогава тръгна към имението. Познатите ориентири — дюна, дупка на пътя, отсечено дърво — се появяваха един след друг с почти покорна бързина и след трийсетина минути той се озова на един хълм с висока до коленете трева, загледан в ярко осветените заплашителни стени на имението на Робърт Вандаариф отвъд равното бластисто пасище. Докато напредваше, преценяваше различните подстъпи към частите на къщата, които познаваше. Градината отзад бе оградена с много стъклени врати, които щяха да му предоставят лесен достъп, но пък се намираше над обърнатата кула и може би я наблюдаваха внимателно. В предната част на къщата със сигурност имаше много хора, а прозорците на главните крила бяха високо над земята. Това оставяше страничното крило, където бе разбил един нисък прозорец, за да избяга, и където май бе намерил повечето тайни неща — или поне тялото на Трапинг. Да опита ли да влезе оттам? Трябваше да приеме, че госпожа Марчмур ги е предупредила, че е възможно да се появи, макар никой да не го беше видял във влака — беше се скрил в пълния с въглища тендер и сега палтото му беше омърляно. Дори беше задрямал по едно време — и беше сънувал кошмари. Със сигурност щяха да го очакват.

Вятърът се усили, мъглата се разпръсна и луната освети земята пред него. Чан спря. Беше стигнал до средата на пасището и изведнъж видя, че в тревата пред него има отъпкани тесни пътечки. Наскоро оттук бяха минали хора. Пристъпи бавно напред, гледаше къде пътят му ще пресече следите. Спря пак, клекна, протегна бастуна и отмести тревата. В песъчливата пръст едва се забелязваше желязна верига. Той пхна бастуна под нея и я повдигна. Беше дълга само две стъпки, единият ѝ край беше закачен за метално колче, забито дълбоко в земята. Със смътен ужас видя, че другият край е закачен за желязен мечешки капан — в случая човешки капан. Злобният кръг желязни зъби бе зяпнал и чакаше да раздроби крака му. Погледна към къщата, после назад. Нямаше представа къде още са заложили капани — даже не знаеше дали това е първият, или просто е имал късмет да стигне дотук. Пътят бе доста далеч и не беше по-безопасен от сегашния му маршрут. Щеше да се наложи да рискува.

Понеже не искаше да си строши бастуна, той подпхна върха му под ръба на зъбите на капана, побутна чувствителната пластика — и капанът щракна с яростна бързина, захапвайки свирепо въздуха. Макар че го очакваше, Чан се стресна — действието на капана беше смайващо брутално. Събра ръце пред устата си и изкрещя към къщата. После пак — отчаяно, умаляващо, вик, прераснал в стенание. Усмихна се. Чувстваше се по-добре, като бе изпуснал напрежението, като локомотив, изпуснал парата. Зачака. Извика за трети път, още по-жално, и бе възнаграден с нова светлинка, появила се на най-близката стена — врата, която се отвори и от нея един след друг излязоха няколко мъже с фенери. Чан се отдалечи малко и легна във високата трева на пасището. Чувахе ги. Вдигна бавно глава, за да ги види. Бяха четирима, с фенери. Хрумна му нещо и си свали очилата, та стъклата да не отразяват светлината на фенерите. Мъжете се приближиха и той със задоволство отбеляза колко внимателно вървят в колона по един; оставяха диря в тревата. Стигнаха задействалия се капан — на двайсетина метра от мястото, откъдето ги наблюдаваше Чан — и съвсем очевидно ги осени, че в тревата няма гърчещ се човек и че не се чуват други викове. Заоглеждаха се подозрително.

Чан пак се усмихна. Мъжете си говореха тихо и не можеше да ги чуе. Нямаше значение. Трима бяха драгуни с медни шлемове, които отразяваха светлината на фенерите, но мъжът най-отпред беше от

имението: беше гологлав, палтото му стигаше до под коленете. Войниците държаха фенери и саби. Мъжът — фенер и карабина. Остави фенера на песъчливата земя и огледа капана, търсеше кръв. Изправи се, вдигна фенера и внимателно огледа пасището наоколо. Чан проследяват мислите му така ясно, все едно четеше ума му. Мъжът знаеше, че го наблюдават, но нямаше представа откъде. Очевидно тъкмо той бе заложил капаните. Чан се постара да запомни лицето му — широка челюст, прошарени бакенбарди, плешиво теме. Може би щяха да се срещнат вътре.

Мъжете нямаха особено желание да обикалят и да търсят сред заложените капани, така че се прибраха в къщата. Чан ги изчака, след което много внимателно тръгна приведен по безопасната пътечка на стъпките им. Стигна до къщата, но не видя счупения прозорец, през който бе избягал само преди две вечери. Сигурно бяха сменили стъклото. Усмихна се злобно и се огледа за камък. Тъй като госпожа Марчмур бе дошла преди него, единственият начин, по който можеше да влезе, бе да вдигне малка гюрултия.

Беше прекрасен объл камък и летеше много добре — с всичка сила към прозореца от дясната страна на входа, откъдето бяха излезли мъжете. Стъклото се пръсна с приятен звън. Чан се затича към лявата страна на вратата, стигна стената, чу отвътре викове и видя от строшения прозорец да бликва светлина. Вратата се отвори. Той се долепи до стената. Появи се ръка с факла, а след това мъжът с прошарените бакенбарди. Вниманието му, естествено, беше насочено към счупения прозорец.

Чан грабна факлата от ръката му и го изрита в ребрата. Онзи падна и изохка. Зад него през вратата Чан видя драгуни. Замахна с факлата към лицата им, като ги накара да отстъпят, хвана дръжката на вратата и преди те да успеят да реагират, хвърли факлата вътре към нещо, което се надяваше, че е завеса. Затръшна вратата, обърна се към прошарения мъж, който се надигаше, и стовари бастуна върху главата му. Мъжът извика и вдигна ръце, за да се предпази от друг удар. Чан го изрита още веднъж, прескочи го и хукна покрай стената. Ако имаше късмет, преди да тръгнат да го гонят, драгуните щяха да се погрижат къщата да не изгори.

Зави зад ъгъла и продължи да тича. Харшморт беше като почти затворена конска подкова и той беше в най-десния ѝ край. Градината бе в средата и той хукна към дълбините на декоративните дървета и живи плетове. Ако успееше да се изплъзне от преследвачите си, те щяха да са принудени да се прегрупират и да го търсят навсякъде, което му даваше шанс. Спря в сянката на някакъв храст. В гърдите му се надигаше болка, противна като настойчив кредитор. Някъде отзад чу забързани стъпки. Приведе се и продължи, гледаше да върви по тревата, а не по чакъла. Хрумна му, че в момента се движи върху подземната камера — възможно ли бе да има някакъв вход през градината? Нямаше време да го търси, така че продължи да се промъква към отсрещното крило на къщата. Точно там бе видял Трапинг за първи път, там беше голямата бална зала. Ако тазвечерните събития наистина бяха от по-потайно естество, може би щеше да е празна.

Стъпките се приближаваха неприятно. Стъпки на поне двама души. Да се бие дори с двама въоръжени със саби драгуни на открито пространство си беше чисто самоубийство. Чан забърза покрай високия до кръста жив плет, превит на две, после зави към къщата и към най-близката стъклена врата. Стигна прикритието на друг нисък плет и се заслуша в стъпките зад себе си, доволен, че не се бяха сетили да пратят хора по края на градината. И точно докато се радваше на това, чу ясното потракване на ножница някъде отпред. Изруга безмълвно и измъкна острието от бастуна — дали го бяха видели? Не смяташе. Определи местоположението на човека — до някакво ниско конично дърво — и се запромъква натам, тих като призрак. Бавно заобиколи дървото и пред очите му се появи гърбът на червената униформа.

Чан скочи. Лявата му ръка запуши устата на драгуна, а дясната се вдигна за смъртоносен удар...

И в същия миг Чан видя, че мъжът, чийто живот държи в ръцете си, е Рийвс.

Какво значение имаше? Четвърти драгунски полк му бяха врагове, платени лакеи на покварените и злонамерените. Спомни си обаче любезността му в министерството — а и знаеше, че всеки съюз

със Смайт ще се срине на прах, ако започне да избива драгуни. Всичко това премина през ума му, докато преценяваше къде може да са останалите драгуни и колко шум вдига.

— Рийвс, не мърдай — прошепна в ухото му. — Не говори. Не съм ти враг. — Рийвс спря да се бори. Чан знаеше, че ще ги намерят след броени секунди. — Аз съм Чан — изсъска. — Излъгали са те. В къщата има една жена. Те ще я убият. Казвам ти истината.

Отпусна хватката си и Рийвс си пое дъх и вдигна ръка към гърлото си. Чан прошепна настойчиво:

— Капитан Смайт в Харшморт ли е?

Чу се шум и Рийвс се завъртя. Над рамото му Чан видя как плешивият с карабината излиза от сенките на живия плет заедно с няколко драгуни. Бяха на двадесетина метра.

— Ти там! — извика мъжът. — Покажи се!

Вдигна карабината и стреля. Тялото на Рийвс подскочи в ръцете на Чан и едновременно с това стана ужасно тежко. Проехтя втори изстрел. Чан пусна Рийвс и побягна през плетове към къщата.

Прозвуча трети изстрел, куршумът изсвистя покрай него и отлетя неизвестно накъде... Дали им се беше изплъзнал? Чувахе гласа на мъжа, който викаше на войниците. Стигна другия край на градината и спря задъхан. Между мястото, на което стоеше, и най-близката стъклена врата имаше открита ивица трева, широка около пет метра. Докато стигнеше до вратата и някак си успееше да я отвори, щеше да е съвсем на открито. Рискът беше глупав. Щяха да го застрелят на място. Чувахе как драгуните се приближават. Трябваше да има и друг път.

Но умът му бе празен. Чан погледна стъклената врата и нелепо се приготви за безумния самоубийствен бяг. Те го чакаха да се покаже. Над стъклените врати стената се издигаше още два етажа гладък гранит преди елегантния издаден над градината еркер. Нямаше как да го стигне. Гледката от този прозорец сигурно бе прекрасна. Може би бяха личните покои на Лидия Вандаариф. Може би бяха целите в коприна и възглавнички. От посещението си в Харшморт си спомняше, че е красавица. Запита се глупаво дали още е девица и усети прилив на отвращение, когато си представи как Карл-Хорст се качва отгоре ѝ и кряка като паун. Мисълта моментално и ужасяващо го върна към

Анжелик, към огромната пропаст между тях и към провала му да я опази. Затвори очи и в объркания му ум изплуваха финалните думи на „Кристина“ на Дювин:

*„И нищо не е земното притегляне пред връзката
душевна.*

*И нищо не е бездната на времето пред дълбините на
сърцето.“*

Отърси се от отчаянието си — отново се бе унесъл — и откри, че гледа прозореца. Нещо не беше наред с отражението. Заради странния ъгъл на стъклото виждаше част от градината зад себе си... и талазите мъгла, влачени от вятъра. Намръщи се. В градината нямаше вятър, поне той не усещаше, и то такъв, който да причини такива талози. Обърна се, за да разбере какво всъщност вижда. В сърцето му се зароди надежда. Вятърът идваше изотдолу.

Тихо се промъкна до мястото, където облачетата мъгла се местеха, и спря пред четири каменни саксии с човешки ръст. Три бяха пълни с изсъхналите стъбла на някакви прецъфтели цветя. Четвъртата бе празна и точно от нея излизаше непрекъснатото дихание топъл въздух. Той се хвана за ръба на саксията и се надигна на пръсти, за да надникне вътре. Горещият въздух раздразни разранената плът в устата и дробовете му. Чан потрепери и се пусна. Ръцете му бяха изцапани с блед кристален прах, оставен от химическите отходни газове. Чан извади кърпата си, върза я здраво около лицето си и огледа градината за последно. Не видя никого — явно все още го чакаха да се затича към къщата. Хвана се пак за ръба на саксията и прехвърли крак през него. Погледна надолу. Точно под ботуша му отворът бе препречен от дървена решетка, също покрита с химически наслоения — очевидно бе поставена да пречи на листата и клечките от градината да влизат в комина. Чан праметна и другия си крак и я изрита. Тя се счупи с пращане. Той ритна пак, за да я събори цялата. Чу викове и стъпки — драгуните го бяха чули и идваха. Той увисна на ръце, като успяваше някак да крепи бастуна на лявата си китка. Нямаше представа колко е дълбоко и дали няма да пропадне в някоя пещ, но знаеше, че е по-добре, отколкото да го застрелят в гърба.

6. КАРИЕРАТА

По време на пътуването към гара „Стропинг“ доктор Свенсон беше оставил мислите си да блуждаят. Трогателността на безумното преследване на изгубената любов на госпожица Темпъл го бе върнала към страданията и странните стечения на обстоятелствата в собствения му живот. Какво бе направил с живота си? Нищо повече от безсмислена служба на недостоеен херцог и на неговия още по-недостоеен син. Беше на трийсет и осем. Въздъхна и влезе в главната чакалня на гарата.

Опита се да си спомни кога за последен път бе ходил във фермата, на гроба на Корина. Преди три зими? Изглежда, това бе единственият сезон, когато можеше да понесе да отиде там. По всяко друго време, когато наоколо имаше живот, а по дърветата — цвят, това прекалено болезнено му напомняше за нея. Той беше в морето и когато се върна, разбра, че е починала от „кървавата треска“, която бе помела долината. Дали бе знаела за чувствата му? Беше му братовчедка. Така и не се бе омъжила. Беше я целунал веднъж. Тя го бе погледнала и после бе избягала... не минаваше ден, без да се измъчва за нея... нито ден през последните седем години. При последното си посещение бе заварил нови арендатори (някакъв спор с чичо му бе изпъдил брата на Корина от земята в града) и макар че го поздравиха учтиво и му предложиха стая, когато обясни връзката си със семейството, той беше съсипан от факта, че хората, които живееха в нейната къща, вече не знаеха, не помнеха и не почитаха тази, която бе погребана в овощната градина. Бе го обзела безкрайна самота, от която не успяваше да се отърси и до днес.

Оттогава бе пътувал до Венеция, Берн, Париж, все в служба на барон фон Хьорн. Беше се представил добре, достатъчно добре, за да заслужи още задачи, а не да го пратят обратно на някой мразовит кораб. Но Корина все така изпълваше мислите му.

Въздъхна отново и осъзна, че няма ни най-малка представа къде е Тар Менър. Отиде до най-близкото гише и се нареди на опашката. Гарата жужеше като гнездо на оси, ритнато от палаво дете. Лицата около него бяха нетърпеливи, тревожни, уморени, хората си приличаха в отчаяното си бързане да хванат влака си. Не виждаше ни следа от госпожица Темпъл, а гарата бе толкова претъпкана, че единствената му надежда бе да намери нейния влак и да я потърси там. Стигна до гишето, обясни, че трябва да стигне до Тар Менър, взе си билета, на който пишеше „Флъдмере, 3:02“, и попита:

— А на коя гара да сляза?

— На Тар Вилидж.

Свенсон вдигна очи към отвратителния часовник и прецени, че няма нужда да бърза. Глезенът му беше добре, но не искаше да го натоварва излишно. Тръгна бавно покрай будките — храна, книги, вестници, напитки, но никъде нито следа от госпожица Темпъл. Когато стигна до влака, му стана ясно, че Флъдмере не е от най-бляскавите направления. Зад локомотива, който бе виждал и по-добри времена, бяха закачени само два пътнически вагона. Свенсон пак се огледа за жена в зелено — за каквото и да е зелено. Нищо. Качи се в задния вагон, примирен, че усилията му са напразни и Чан ще я намери. Сепна се — това искрица ревност ли беше? Защото я бе срещнал преди Чан ли? Всъщност не беше — те се бяха видели във влака... Тръсна глава. Тя беше толкова млада, а Чан — абсолютен негодник, всъщност истински звяр, не че някой от двамата изобщо ѝ подхождаше, не че някога би си помислил или съзнателно би пожелал... наистина беше нелепо.

Побеleyаващ небръснат кондуктор с лице сякаш опръскано с мазилка грабна билета му и грубо му посочи да върви напред. Свенсон се подчини: реши, че ще може да го попита по-късно кога пристигат, кога се връщат и за другите пътници. Би било по-добре да я открие сам и без да привлича внимание. Тръгна по коридора, като надничаше в купетата. Бяха празни, с изключение на последното, в което се беше разположило някакво многобройно циганско семейство и поне една клетка с неопределени домашни птици.

Влезе в другия вагон, в който имаше повече хора — всички купета бяха заети, но госпожица Темпъл я нямаше. Спря в края на

коридора и въздъхна. Изглежда, усилията му бяха напразни — дали не трябваше да слезе? Върна се при кондуктора, който го гледаше със змийско изражение на студена неприязън. Свенсон сложи монокъла си и се усмихна учтиво.

— Извинете ме. Пътувам до Тар Вилидж и се надявах да срещна една позната. Възможно ли е да е хванала по-ранен влак?

— Разбира се, че е възможно — злобно каза кондукторът.

— Може би не се изразих ясно. Искрах да попитам кога е бил последният влак, предишният влак, на който може да се е качила познатата ми?

— В два и петдесет и две — сопна се кондукторът.

— Но това е само десет минути преди този.

— Виждам, че сте професор по математика.

Свенсон се усмихна търпеливо.

— Значи друг влак за Тар Вилидж е тръгнал толкова скоро?

— Да, казах ви вече. Нещо друго?

Свенсон не му обърна внимание, преценяваше възможностите. Възможно беше госпожица Темпъл да е хванала влака в 2,52. Ако беше така, той трябваше да я последва с този влак с надеждата да я настигне на гарата в Тар Вилидж. Но ако не бе дошла тук, ако все още бе в града — трябваше да е в дома на Роже Баскомб или в министерството. Той трябваше да направи всичко възможно да помогне на Чан. Кондукторът наблюдаваше колебанието му с явно задоволство.

— Господине?

— Да, благодаря ви. Бих искал информация за връщането ми утре...

— Смятам, че е по-добре да я поискате от началник-гарата.

— Този в Тар Вилидж ли?

— Именно.

— Всъщност да. Благодаря ви.

Свенсон се обърна и тръгна по коридора. Можеше да попита за госпожица Темпъл на гарата — нямаше начин да не я забележат — и ако не се бе появявала, щеше да вземе следващия влак и да се върне. Така щеше да закъснее най-много няколко часа. А в най-лошия случай утре по пладне щеше да види Чан на „Стропинг“ — ако имаше късмет, с госпожица Темпъл под ръка.

Надникна в първото купе и видя вътре мъж и жена, седяха един до друг: Тъй като на отсрещните седалки нямаше никого, той отвори вратата, кимна им и се настани до прозореца. Пъхна монокъла в джоба си и разтърка очи. Ужасно му се спеше. Тежкото му настроение се подклаждаше и от вероятно безсмисленото естество на пътуването му, и от неодобрението на неразумната опасност, на която се бе изложила госпожица Темпъл — всъщност бе изложила всички тях. Питаше се кога ще дадат описанията им на полицията. Дали тази Клика бе толкова уверена, че да включва силите на закона? Изсумтя — на практика те бяха законът. Крабе имаше на разположение цял полк, Блах имаше своите войници... Свирката изпищя и влакът тръгна.

Влакът бавно се отдалечи от гарата и влезе в тунел. Когато излязоха в един тесен проход между оцапани със сажди тухлени постройки, Свенсон се възползва от възможността да разгледа спътниците си. Жената беше млада, може би дори по-млада от госпожица Темпъл, косата ѝ бе с цвят на светло пиво, скрита под синьо копринено боне. Кожата ѝ беше бяла, а бузите розови — можеше спокойно да е от Мекленбург, леко пълничките ѝ пръсти стискаха здраво някаква черна книжка в скута ѝ. Той ѝ се усмихна. Вместо да отвърне на усмивката му, тя стрелна с поглед мъжа, който на свой ред погледна доктор Свенсон с открито подозрение. И той беше рус — Свенсон се зачуди дали не са брат и сестра — и имаше гротескния кокалест вид на крантав кон. Ръцете му бяха дълги, с широки китки. Стискаше коленете си. Беше с кафяв раиран костюм и кремава вратовръзка. На седалката до него имаше висок кафяв цилиндър. Свенсон забеляза, че е блед и под очите му има тъмни кръгове — най-вероятно от онанизъм.

На доктор Свенсон му отне известно време да осъзнае, че двамата всъщност го гледат с неподправена омраза. Той мъничко се стресна. Беше сигурен, че не ги е виждал никога... дали просто присъствието му не нарушаваше тяхното уединение? Може би мъжът бе смятал да направи предложение на младата дама? Или имаше по-неприлично обяснение... във Венеция си бе купил един опърпан том сладострастни разкази, които възхваляваха физическите удоволствия, свързани с различни транспортни средства — влакове, кораби, карети, седла, дирижабли — и въпреки умората си се сети за някои детайли относно един камилски керван (нещо за уникалния ритъм на походката

на това животно...), когато младата жена срещу него рязко отвори книгата и започна да чете на глас:

— Когато дойде време за изкупление, праведните ще бъдат спокойни като фенери в нощта, защото по тяхната светлина ще се отделят неверниците от верните. Погледнете добре в сърцата на тези около вас и общувайте само с благочестивите, защото градовете на света са царства на жив грях и ще понесат Божието прочистване, за да бъдат изправени. Лошите съдове ще бъдат разбити. Нечистата къща ще бъде изгорена. Заразените животни ще бъдат пратени на заколение. Само благословените, които вече са се отворили за пречистващия пламък, ще оцелеят. И те ще превърнат света в Рай.

Затвори книгата и погледна доктора с присвити неодобрителни очи. Гласът ѝ, който притежаваше очарованието на строшени грънци, му помогна много по-ясно да види в чертите ѝ знаците на неизменна тъпота. Спътникът ѝ стискаше коленете си още по-силно, сякаш ако ги пуснеше, щеше да го сполети проклятие. Свенсон въздъхна — не можа да се сдържи, но пък в това си състояние не можеше да е напълно отговорен за действията си.

— Каква приятна проповед — започна той. — И все пак, когато казвате Рай... — жената като че ли се стресна, че си е позволил да отвърне, — това за условията преди грехопадението ли се отнася, когато свянът бил непознат и желанията били неопетнени? Това би било прекрасно. Винаги съм харесвал тази част от божията мъдрост, че дарява на всички нас, спасените, невинността и радостта на животните, които се съвкупяват на улицата — или, кой знае, в някой вагон. Като идеята, разбира се, е чистотата на преживяването. Благодаря на бога всяка минута. Не бих могъл да съм по-съгласен с вас.

Бръкна в джоба си за цигара. Те мълчаха, но той с известно задоволство забеляза, че са се опулили от неудобство. Сложи си монокъла и кимна.

— Моля да ме извините... — И излезе в коридора.

Пушеше, гледаше през прозореца и мислеше. Двамата в купето всъщност бяха примати, идеален пример за обвързаното със сушата самодоволство. Мислите му с болка се отнесоха към; Корина и живота

й в провинцията, макар че тя четеше с такова настървение, че му се струваше, че носи в сърцето си океана, защото бяха говорили точно за това... Тя все му обещавахе да му отиде на гости и да плава с кораб... Доктор Свенсон изтласка мислите си другаде, към госпожица Темпъл. Помисли си, че нейният опит в морето, на острова и по време на пътуването й насам сигурно формира онази част от характера й, която намираще за най-забележителна.

Насили се да се разходи по коридора и пак да надникне в купетата — може би щеше да открие по-гостоприемно място. Другите пътници бяха много различни — търговци със съпругите си група студенти, работници и няколко добре облечени мъже й жени, които Свенсон не познаваше, но нямаше как да не гледа с огромно подозрение (защото такъв бе светът на Лакер-Сфорца, Сонк и Д'Орканч). Освен това във всички купета като че ли имаше двойки мъже и жени — понякога повече от една, но нямаше нито един друг самотен пътник, освен вероятно в едно купе, в което един срещу друг седяха мъж и жена и явно не си говореха. Свенсон смачка фаса си на пода, влезе в тяхното купе, кимна им и седна.

И двамата седяха до прозореца, един срещу друг, така че доктор Свенсон се настани до вратата от страната на мъжа. Отново усети колко е уморен. Свали монокъла си, разтърка очи с палец и показалец и си го сложи пак, примигвайки като замаян гущер. Мъжът и жената го гледаха дискретно, без враждебността на двойката в първото купе, а по-скоро с мекия възпитан подозрителен укор, който е естествен, когато относителното усамотение на човек в обществения транспорт бъде нарушено от непознат. Свенсон се усмихна почтително и попита, все едно искаше с разговора да размаха маслинова клонка, дали познават линията Флъдмере.

— И по-специално — добави — дали знаете какво е разстоянието до Тар Вилидж и броя на гарите дотам?

— Пътувате за Тар Вилидж? — попита мъжът. Беше към трийсетте, с невзрачен костюм, приличаше на дребен чиновник. Тъмната му коса бе разделена на път по средата и пригладена, суровите бразди от гребена разкриваха блед белез се скалп, контрастиращ със зачервеното му лице. Нима в купето бе горещо? Свенсон не мислеше така. Обърна се към жената, дама вероятно на неговата възраст, кестенявата й коса бе прибрана в стегнат кок на тила.

Роклята ѝ бе семпла, но добре ушита. Гувернантка на високопоставени хлапета? И носеше възрастта си с красива откровеност, която Свенсон намери за незабавно затрогваща. Ама какво му ставаше? Първо Корина, после госпожица Темпъл, съвкупяващите се кучета в рая... сякаш гледаше похотливо всяка жена, която видеше — и докторът се смъмри наум, че дори в този момент оглежда стегнатата извивка на гръдта ѝ. А после погледна жената и усети леко бодване на разпознаване. Беше ли я виждал? Покашля се и отговори бодро:

— Да, макар да не съм бил там преди.

— Какво ви води нататък, господин...? — Жената се усмихна учтиво. Свенсон отвърна на усмивката ѝ с удоволствие — нямаше представа къде може да я е виждал, може би на улицата, може би дори на гарата — и отвори уста да отговори. И в този момент, когато чувстваше, че тежкото му настроение може да се разсее, погледът му попадна на книгата с черна кожена подвързия, която тя държеше в скута си. Погледна мъжа. И той имаше такава книга — подаваше се от страничния джоб на палтото му. Това влак на някакви пуритани ли беше?

— Блах. Капитан Блах. Вероятно сте разбрали от акцента ми, че не съм от тази страна. Аз съм от херцогство Мекленбург. Може би сте чели за годежа на престолонаследника на Мекленбург и госпожица Лидия Вандаариф — аз съм част от свитата на принц Карл-Хорст.

Мъжът кимна с разбиране. Жената не реагира; лицето ѝ пазеше дружелюбното си изражение, но умът ѝ явно работеше зад него. Какво можеше да значи това? Какво можеха да знаят те? Доктор Свенсон реши да проучи. Наведе се заговорнически напред и понижи глас:

— Тук ме водят злокобни събития... злокобни събития в света — сигурен съм, че няма нужда да обяснявам. Градовете... тъъ, те са владения на греха. Кой трябва да бъде спасен, наистина?

— Кой наистина — повтори жената тихо, някак внимателно.

— Пътувах с една жена — продължи Свенсон. — Попречиха ми — може би не трябва да казвам нищо повече за нея — да се срещна с нея. Смятам, че е възможно да е била принудена да хване по-ранния влак. Междувременно бях лишен от моята... — кимна към книгата в скута на жената — от моя пътеводител.

Дали не беше прекалил? Чувстваше се нелепо. Но мъжът се размърда, наведе се напред и го попита с искрена загриженост:

— Попречиха ви? Кой?

Този тип интриги — театър и лъжи, все още бяха неудобни за доктор Свенсон. Дори в работата си за барон фон Хьорн той предпочиташе дискретността, ходатайството и такта пред истинското двуличие. И все пак, изправен пред откритото желание на мъжа за повече информация, като лекар той имаше достатъчно опит да говори авторитетно, когато се чувстваше безпомощен и невеж (*Колцина обречени мъже го бяха питали дали ще умрат? Колцина от тях бе излъгал?*), за да прикрие колебанието си — уж опитвайки се да измисли нещо в напрегнатия момент на избор, когато решава дали да им довери историята си. Хвърли поглед към коридора и после се наведе на свой ред, сякаш да намекне, че единствено тяхното купе е безопасно, и заговори почти шепнешком:

— Сигурно знаете, че умряха няколко мъже и може би една жена. Организиран е съюз, който действа в сенките, воден от странен мъж в червено, полусляп китаец, изключително опасен субект. Принцът бе нападнат в Кралския институт, могъщото начинание там бе прекъснато... стъклото... знаете ли... виждали ли сте... синьото стъкло?

Те поклатиха глави. Сърцето му се сви. Нима ги бе преценил толкова погрешно?

— Знаете за лорд Тар, че... че той...

Мъжът кимна разпалено.

— Той бе спасен, да.

— Именно — кимна Свенсон, възвърнал увереността си. Този луд ли беше? — След броени дни ще има нов лорд Тар. Племенникът му. Той е приятел на принца... приятел на всички нас...

— Кой ви попречи да се срещнете с дамата си? — попита жената някак настойчиво. Глождещото усещане, че я е виждал, не го напускаше. Нещо в лекото накланяне на главата ѝ, когато задаваше въпрос.

— Агенти на китаеца — отвърна Свенсон, чувстваше се като глупак. — Наложиха ни се да се качим на отделни карети. Моля се тя да е в безопасност. Тези хора нямат срам. Ние, както знаете, трябваше да пътуваме заедно, както бе уредено...

— До Тар Вилидж? — попита мъжът.

— Да.

— Може ли някой от тези агенти да се е качил на влака? — попита жената.

— Не вярвам. Не ги видях. Мисля, че аз се качих последен.

— Това поне е добре. — Тя въздъхна с известно облекчение, но раменете ѝ не се отпуснаха, нито зоркият ѝ поглед.

— Как да разпознаем тези агенти? — попита мъжът.

— Това е проблемът — те нямат униформа, освен двуличието и измамността. Проникнали са дори в свитата на принца и са обърнали един от нашите за своята кауза — доктор Свенсон, личния лекар на принца!

Мъжът вдиша през зъби, неодобрително изсъскване.

— Казвам го на вас — продължи Свенсон, — но се боя, че никой друг не трябва да узнае. Възможно е всичко да се оправи и аз не бива да разгласявам...

— Разбира се — съгласи се жената.

— Дори на... — започна мъжът.

— На кого? — попита Свенсон.

Мъжът поклати глава.

— Да, прав сте. Поканени сме, ние сме гости все пак, гости на банкет. — При тези думи пак се усмихна, отърсил се от ужасния разказ на доктора. Ръката му потърси книгата в джоба му и я потупа небрежно, все едно беше заспало кученце. — Изглеждате много изморен, капитан Блах — каза любезно. — Ще имате достатъчно време да намерите приятелката си. До Тар Вилидж има поне още час и половина. Защо не си починете? Всички ще се нуждаем от сили за изкачването.

Свенсон се зачуди за какво говори — за кариерата ли? За хълмовете? Дали не беше къщата на имението? Не знаеше и беше изтощен. Трябваше да поспи. Беше ли в безопасност с тях? Жената прекъсна мислите му.

— Как е името на дамата ви, капитане?

— Моля?

— На приятелката ви. Не казахте името ѝ.

Свенсон улови тревожния поглед, който ѝ хвърли мъжът, макар нейното лице да остана открито и дружелюбно. Нещо не беше наред.

— Името ѝ?

— Не казахте името ѝ.

— Да, не го казахте — потвърди мъжът някак настойчиво, все едно го бяха хванали в нещо.

— Ами, виждате ли... не го зная. Знам само как е облечена — зелена рокля и зелени обувки. Трябваше да се срещнем и да пътуваме заедно. Защо... вие знаехте ли си имената преди това пътуване?

Те се спогледаха и той разбра, че е отгатнал правилно.

— Не знаем имената си дори сега, капитане, както бяхме инструктирани — каза мъжът.

— А сега наистина трябва да си починете — каза жената и може би за първи път се усмихна искрено. — Обещавам да ви събудим.

Докато доктор Свенсон се унасяше, част от ума му съзнаваше, че не е лягал да спи като хората от поне два дни, така че очакваше неспокойни сънища. Знаеше, че сънищата му се подхранват от чувството му на загуба и изолация — повече от всичко друго от безпомощността му пред лицето на смъртта на Корина и после от собствената му хронична необщителност и плахост — и всички тези съжаления се завъртаха заедно в свят на жестоко неутолимо желание за други жени. Дали просто не бе свалил гарда си, понеже бе толкова изтощен и заспиваше? Можеше ли да каже, че чувството му на вина на свой ред предизвиква потайно удоволствие в сънуването с такъв еротичен плам? Това, което знаеше, бе топлата прегръдка на съня, която в ума му с лекота се превръщаше в прегръдка на бели меки ръце и нежни галеци пръсти. Сякаш тялото му се пречупваше през някакъв скъпоценен камък и той виждаше и усещаше умножени образи на самия себе си в безнадеждно сладни ситуации... госпожа Марчмур го гали под масата... госпожица Пул е пхнала език в ухото му... заровил е нос в косата на Розамунд и вдишва парфюма ѝ... застанал на четири крака на леглото, облизва всяка трапчинка на разкошната плът на болната Анжелик... ръцете му — о срам! — опипват задника на госпожица Темпъл под роклята ѝ... със затворени очи суче нежно и ненаситно от голата гърда на кестенявата гувернантка, която е седнала до него, за да облекчи страданието му и се предлага на устните му... несравнимо мека и нежна възглавница от плът... другата ѝ ръка гали косата му... шепне му нежно... разтърсва го за рамото.

Събуди се рязко. Тя седеше до него. Разтърсваше ръката му. Той седна, болезнено осъзнал възбудата си и благодарен за шинела си; косата му падаше в очите. Мъжа го нямаше.

— Наближаваме Тар Вилидж, капитане — каза тя с усмивка. — Съжалявам, че ви будя.

— Не, благодаря ви, разбира се...

— Спяхте много дълбоко.

— Извинете ме...

— Няма нужда да се извинявате. Сигурно сте уморен.

Той забеляза, че най-горното копче на роклята ѝ е разкопчано. Усети на устните си размазана лига и я избърса с ръкав. Какво се беше случило? Кимна към мястото, където бе седял мъжът.

— Спътникът ви...

— Тръгна напред. Отивам при него, но първо исках да се уверя, че сте буден. В съня си вие... говорехте.

— Така ли? Не си спомням — рядко помня сънищата си...

— Казахте „Корина“.

— Така ли?

— Да. Коя е тя?

Доктор Свенсон се насили да изглежда озадачен и поклати глава.

— Нямам представа. Честна дума, колко странно. — Тя го погледна отгоре, откритото ѝ изражение заедно с настойчивия натиск в панталоните му го накараха да продължава да говори: — Не ми казахте името си.

— Да. — Тя се поколеба за миг. — Елоиз.

— Вие сте гувернантка на децата на някой лорд.

Тя се разсмя.

— Не е лорд. И не съм гувернантка. По-скоро съм довереница, а по заплата съм учителка по френски, латински, музика и математика.

— Разбирам.

— Не мога да си представя как познахте. Може би заради военното ви обучение — нали офицерите трябва да се научат да разчитат хората си като книги! — Тя се усмихна. — Но не се грижа за учениците си по цял ден. Имат си друга дама за това — тя гувернантката и обича деца много повече от мен.

Свенсон нямаше какво да отговори. За момента бе достатъчно щастлив да я гледа в очите. Тя му се усмихна и стана. Той се опита да

стане с нея, но тя сложи ръка на рамото му, за да го спре.

— Трябва да отида напред във влака, преди да пристигнем. Може би ще се видим по-късно.

— Ще ми бъде изключително приятно — каза той.

— И на мен. Надявам се да намерите своята приятелка.

В този момент доктор Свенсон се сети къде я е виждал и защо не можеше да намести лицето ѝ — защото тогава Елоиз носеше маска и се навеждаше да прошепне нещо в ухото на Шарлот Трапинг в Харшморт, в нощта на убийството на полковник Трапинг.

Тя излезе. Свенсон седна и разтърка лице, после със смутен упрек намести панталоните си. Стана, загърна се по-добре в шинела си — пистолетът тежеше в джоба му — и издиша. Опитваше се да свърже инстинктивната топлина, която изпитваше към жената, с факта, че я бе видял сред враговете си в Харшморт, а сега тя бе тук във влака и несъмнено все още им служеше. Не искаше да вярва, че Елоиз е наясно с тъмните сили в действие, но нима можеше да е другояче? Всички носеха черни книги и лесно се вързаха на измислената му история... а точно тя се беше постарала да я провери, като бе задавала въпроси... и въпреки това... той мислеше за ролята ѝ в съня си с едновременен спазъм на симпатия и неудобство. Пое си дъх и напълно я изтика от ума си. Каквато и да беше причината за поклонническото пътуване на останалите към Тар Вилидж, единствената цел на доктор Свенсон беше да намери госпожица Темпъл, преди да се е случило нещо лошо. Ако на гарата не я бяха виждали, той щеше да се върне веднага, защото където и да беше, тя щеше да се нуждае от помощта му.

Загледа преминаващия зад прозореца пейзаж на графство Флъдмере: обрасли с ниски шубраци хълмове, тук-там между тях се простираха полянки и като развалени зъби стърчаха червеникави скали. Доктор Свенсон бе виждал такива скали по хълмовете край дома си и знаеше, че значат желязна руда. Спомни си вкуса ѝ, когато снегът се топеше и тя обагряше в червено водата, която се стичаше в долината. Нищо чудно, че тук имаше мини. Стана му приятно, като видя чистото вечерно небе — беше прекарал толкова дни в облаци и мъгла, че не си спомняше кога за последен път го е виждал толкова ясно. Влакът забави. Пристигаха. Доктор Свенсон извади нова цигара

— колко му бяха останали? — запали я и загаси клечката, ужасен от възможността за пътуването на връщане без тютюн. Влакът спря. Трябваше да си потърси цигари в селото.

Слезе на перона, без да бърза. Групата от двойки беше доста пред него, вървяха към сградата на гарата. Доколкото виждаше — с изключение на циганите, — влакът се бе опразнил. Не виждаше нито Елоиз, нито чиновника, с когото беше, но забеляза противната двойка от първото купе. Младата руса жена се обърна; видя го и подръпна ръката на спътника си, който също се обърна. Ускориха крачка, пищният ѝ задник се движеше по начин, който Свенсон нормално тайничко би харесал, но сега искаше единствено да го напердаши. Остави ги да наберат преднина през дървения вход на гарата и навън в самото село, а той влезе в малката сграда. Имаше три пейки, всичките празни, и студена желязна печка. Гишетото за билети беше затворено. Той почука и извика. Нямаше отговор. До гишетото имаше врата. Той почука и на нея, но пак не получи отговор. Опита дръжката — заключено. Дори госпожица Темпъл да бе идвала тук, в което се съмняваше, вече я нямаше.

На стената имаше разписание. С отчаяние прочете, че първият влак за връщане е в осем часа на следващата сутрин. Въздъхна ядосано. Щеше да изгуби часове. Огледа студената чакалня. Единствената му възможност бе да отиде в селото и да си намери стая да пренощува. Може би трябваше да настигне Елоиз и тайнствената ѝ група с черните им книжки. Библии ли бяха? Нямаше представа какво друго може да са. Някакви молитвеници може би?

Излезе. Другите вече не се виждаха. Покрай улицата растеше неподдържан плет от дива роза, твърдите клонки хвърляха злобни сенки на пътя. Сенки ли? Луната изгряваше и Свенсон с удоволствие вдигна очи. Над тръните, далече, се виждаха сламените покриви на селото. Той тръгна целеустремено нататък и скоро стигна до малък площад със зелена леха в средата, около която обикаляше покрита с павеа алея. От другата страна имаше църква с бяла камбанария, а на най-близката сграда висеше дървена табела, на която бе нарисуван гарван със сребърна корона. Свенсон спря пред вратата, с крак на стъпалото, и огледа площада. Тук-там в къщите имаше светлина, но

нямаше хора и не се чуваше нито звук. Ако имаше и часови, Тар Вилидж щеше да му прилича досущ на военен лагер след мръкване. Влезе в хана.

Като чужденец доктор Свенсон знаеше, че не знае достатъчно, за да прави заключения, но „Крал Гарван“ му се стори наистина странен селски хан и заедно с прекалено подреденото естество на самото селище и апокалиптичния ореол на групата от влака усили нарастващото му подозрение, че Тар Вилидж всъщност може да е една от онези общности, организирани нарочно около религиозни и морални принципи (но каква бе доктрината и кой беше харизматичният или непреклонен лидер?). Като начало „Крал Гарван“ изобщо не миришеше на хан — на бира, дим, кисела остра пот и некъпани тела. Напротив — миришеше на сапун, оцет и восък и главното помещение бе излъскано и празно, с белосани стени и огън в скромното огнище. А единствените двама посетители бяха с чистички черни костюми, с бели ризи с високи яки и черни пътни пелерини. Седяха до огъня с по чаша червено вино и дори — или вече — не си говореха, а явно чакаха някакво известие или някого. И двамата се обърнаха бързо, когато той влезе.

Единият прочисти гърло и каза:

— Извинете, с влака от три нула две ли пристигнахте?

Свенсон кимна учтиво, лицето му бе безизразно.

— Да.

Те като че ли чакаха да каже нещо... така че той не го направи.

— Това е шинел на мекленбургска униформа, ако не греша? — попита другият мъж.

— Така е.

Единият каза нещо на ухото на другия и той кимна. Продължиха да го гледат, все едно не можеха да вземат решение. Свенсон обърна очи към бара, зад който мълчаливо стоеше свинеподобен мъж с безукорно бяла риза.

— Искам стая за през нощта. Имате ли?

Мъжът погледна двамата си клиенти — за да получи инструкции или просто да види дали не искат нещо, Свенсон не знаеше, — излезе иззад бара, мина покрай Свенсон и смотолеви:

— Насам.

Свенсон погледна отново двамата до огъня и тръгна по стълбите след тежко стъпващия ханджия.

Стаята бе проста, цената беше прилична. След като я разгледа — тясно легло, масичка с леген, твърд стол, огледало — Свенсон каза, че ще му свърши работа, и попита къде може да намери храна. Човекът отново каза само: „Насам“ и го поведе обратно долу. Другите двама все още бяха там — едва ли бяха минали повече от две минути — и все така гледаха Свенсон, докато той събличаше шинела си и сядаше на малката маса, която ханджията му посочи, преди да потъне в една врата зад бара, вероятно в кухнята. Това, че не бяха обсъдили каква да е храната, не го притесняваше. Беше свикнал да пътува в провинцията и да се задоволява с каквото намери. Кога бе ял за последен път — на чая в „Бонифас“ с госпожица Темпъл и Чан? А преди това? Хлябът с наденицата предната нощ... две нередовни хранения за толкова дни. Така не се участваше в приключения.

Двамата продължаваха да го гледат изпитателно, без капка възпитание.

— Искате ли да ми кажете нещо? — попита той.

Те се размърдаха, смотолевиха нещо и се покашляха без полза. Негов ред беше да ги зяпа и той го направи. От другата стая долиташе приятното тракане на тенджери и чинии. Събрал сили дори само от перспективата за храна, Свенсон каза:

— Предполагам, че сте тук, за да посрещнете пътник от влака в три нула две от гара „Стропинг“. Освен това предполагам, че не познавате пътника, когото чакате. Така че предполагам, че склонността ви да ме разглеждате, все едно съм животно в зоологическата градина, е не толкова лична обида, колкото признание за глупавото ви затруднение. Или греша? Има ли някаква обида, която като джентълмени — той многозначително понижи глас — трябва да решим навън?

Обикновено избягваше да се държи така, но беше сигурен, че тези двамата не са склонни към насилие — че са образовани и са свикнали на чисти маншети и ръце без мазоли... като него самия всъщност. Може би го бе прихванал от Чан. След миг онзи, който го бе заговорил пръв — бе по-високият от двамата и имаше по-остър нос — отвърна:

— Извинете, че ви обезпокоихме. Просто тази униформа — и акцент — са рядкост по тези земи.

— Вие от тези земи ли сте? — попита Свенсон. — Бих се изненадал. Бих предположил, че е много по-вероятно да сте пристигнали днес с влака в два и петдесет и две, макар че е възможно да сте дошли и по-рано. Човекът, когото търсите, е трябвало да пътува с вас, но не е дошъл. Затова сте се надявали, че може да дойде с по-късния влак. Това, че изобщо ви хрумна възможността този човек да съм аз, потвърждава, както казах, факта, че никога не сте го виждали. Няма как да не се запитам дали целта на срещата е съвсем почтена.

В този момент вратата на кухнята се отвори с трясък и се появи домакинята с дървен поднос, отрупан с чудесни ястия — печено месо, дебел комат хляб, вдигащи пара варени картофи, купа със сос и чиния пюре от ряпа с масло. Остави подноса на масата пред Свенсон и колебливо посочи бара.

— Нещо за пиене?

— Халба бира, ако обичате.

— Няма бира — обади се вторият мъж, който оплешивяваше на челото и косата му бе заресана оптимистично напред по стария имперски начин.

— Тогава вино — каза Свенсон. Ханджията кимна и отиде зад бара. Доктор Свенсон се обърна към двамата мъже, вдиша доволно ароматите на храната и каза:

— Не отговорихте на моята... хипотеза.

Двамата бързо се спогледаха, оставиха чашите си на камината и бързо излязоха, без да кажат и дума.

Часовникът на входа на „Крал Гарван“ удари седем. Доктор Свенсон запали цигара, гаврътна последната глътка от втората си чаша вино, остави чашата и стана. Ханджията беше зад бара, четеше книга. Свенсон навлече шинела си и се провикна:

— Ще се поразходя. Ще мога ли да си вляза след това? Кога заключвате?

— В Тар Вилидж вратите не се заключват — отговори мъжът и се върна към книгата си. Свенсон разбра, че няма да говори повече, и тръгна към изхода.

Нощта бе ясна и хладна, ярката луна хвърляше по тревата блед сребрист блясък, все едно току-що бе валило. Прозорците на църквата светеха. В останалите сгради сякаш не живееше никой — все едно имаше заповед да се угасят всички свещи в определен час. Вероятно в потвърждение на това зад него в „Крал Гарван“ светлините също угаснаха, собственикът затваряше за през нощта. А току-що бе минало седем! Кога ставаха тези хора — преди зазоряване ли? Може би пуританската природа на групичката във влака не беше чак толкова неуместна — може би времето, прекарано в изпълнения с грях град (нямаше как да отрече, че е така), бе повлияло силно на скептичните му възгледи. Свенсон тръгна през тревата към църквата, за да види какво държи хората там будни.

В центъра на зелената площ имаше голям стар дъб и когато стигна до него, Свенсон чу трополенето на карета и се обърна. Беше малка и бърза, теглеха я два черни коня и я караше дебело облечен кочияш. Спря точно пред „Крал Гарван“ и Свенсон мигом разбра, че това е закъснелият пътник, когото чакаха двамата мъже. Кочияшът отиде до вратата, почука, почака, почука пак, по-силно, и след няколко минути — след като никой не отговори — се върна на капрата. Свенсон просто нямаше как да не се удиви на заядливиото мълчание на ханджията. След миг каретата потегли навътре в селото. Скоро вече не се чуваше и в настъпилата отново нощна тишина изглеждаше, сякаш никога не е идвала.

Църквата беше доста семпла: белосано дърво с правоъгълна камбанария. Вратата беше затворена и освен това заключена с желязна верига с тежък катинар. Свенсон се качи по трите каменни стъпала и долепи ухо до вратата. Чу нещо... някакъв звук, който опъваше нервите му, колкото повече го слушаше..., тихо вълнообразно жужене. Пеене ли беше? Фалшиво, неприятно ручене на клавесин? Нямаше как да разбере. Тръгна да обиколи църквата. По страничната стена имаше ред високи прозорци с витражи. Не можеха да се различат картини и той се запита дали украсата не е просто геометричен десен — като в джамиите например, където всяко изображение на мъж или жена, да не говорим за Пророка, би било богохулство. Погледна нагоре, но видя само смътен блясък — имаше някаква светлина, но не повече от

скромен фенер или няколко свещи. Изведнъж зад прозорците проблесна син блясък, някаква лазурна светкавица. И изчезна също така мигновено. Не последва гръм, нито някакъв звук или реакция отвътре... дали не му се бе сторило? Не. Затича се към задната страна на църквата да търси друг вход, зави зад ъгъла...

— Капитан Блах!

Беше мъжът от влака, фиктивният партньор на Елоиз, чиновникът. Стоеше на прага на отворената задна врата на църквата със запалена цигара в едната ръка и — неуместно — с тежък железен гаечен ключ в другата, от онези, които се използват само при най-големите машини. Преди Свенсон да успее да каже нещо, мъжът пхна цигарата в устата си и му протегна ръка.

— Все пак пристигнахте. Тревожех се, че няма да дойдете. Намерихте ли приятелката си?

— За жалост не.

— Сигурен съм, че е отишла напред с другите в къщата.

— Светлината. — Свенсон посочи към прозорците. — Синият проблясък само преди секунда...

— Да. — Очите на мъжа светнаха. — Нали е прекрасно? Идвате тъкмо навреме.

Дръпна още веднъж от цигарата, пусна я на каменната площадка и я стъпка. Погледът на Свенсон се премести на ключа беше дълъг колкото ръката на мъжа до лакътя. Онзи забеляза погледа му, изкиска се и го повдигна, все едно беше някакъв трофей.

— Позволяват ми да помагам в работата. Наистина е много увлекателно! Елате, всички много ще се радват да ви видят!

Синият блясък накара Свенсон да се сети за Д'Орканч в Института. Беше се представил на този човек под чуждо име, но всеки член на Кликата, ако тук имаше такива, щеше веднага да го познае. Той се замисли за миг, направи жест на мъжа да влезе пръв, последва го и затвори вратата. Жените в Тар Менър ли бяха? За каква друга къща можеше да става дума? Ако беше така, тогава връзката между тази група — с черните книжки и пуританския плам — и Кликата и Баскомб беше ясна. От друга страна, лорд Тар беше убит, за да се поеме контролът над кариерата и залежите от индигова смола. Какво общо имаше това с този религиозен абсурд? И в каква религиозна церемония се използваше толкова голям... гаечен ключ?

Мъжът спря рязко, опря ръка на гърдите на доктор Свенсон, а другата — с ключа, което нямаше как да не изглежда глупаво — вдигна към устните си, за да покаже, че трябва да пазят тишина. Кимна към една отворена врата и тихо пристъпи напред. Свенсон го последва, едновременно неспокоен и любопитен, и проточи врат над рамото му.

Намираха се от едната страна на олтара и гледаха покрай него в единия кораб на църквата. Скамейките бяха изतिकани настрани, а в средата имаше импровизирана маса, направена от натрупани дървени кутии... кутии като тези от Института, които бе описал Чан, или онези, които хората на полковник Аспиш бяха откарали с каруците тази сутрин. На масата имаше някаква машина — сложен конгломерат от метални части, които стърчаха от някакъв шлем в центъра — приличаше на средновековен шлем със забрало и дълги медни жици, които се спускаха до една отворена кутия на пода (Свенсон не можеше да види какво има в нея). Въздухът беше остър от същата механична миризма — озон, кордит, изгорена гума, машинно масло, — която бе усетил по телата на Трапинг и Анжелик и на мъжа в кухнята на Крабе, само че тук бе толкова силна, че ноздрите му се свиваха в протест дори от това разстояние. Около машината в кръг стояха различни хора — същата смесица от класи и типове, които беше видял във влака, включително конеподобният тип от първото купе. Повечето бяха съблекли палтата си и бяха запретнали ръкави, някои държаха инструменти, някои само парцали, някои просто стояха доволно с ръце на кръста — и всички гледаха любовно машината. Сред тях се открояваше мъж с измачкано, но елегантно черно палто; мазната му коса бе прибрана зад ушите, острите му черти бяха скрити от тъмни работни очила, а ръцете му изглеждаха великански в подплатените кожени работни ръкавици, които му стигаха до лактите.

Доктор Лоренц.

Свенсон се дръпна назад. Спътникът му усети движението му, обърна се и го изгледа загрижено. Свенсон вдигна ръка, все едно има затруднения с дишането, отстъпи още крачка назад и махна на мъжа да продължава, все едно той ще се върне само след миг. Вместо да продължи напред, мъжът тръгна след него, което накара Свенсон да се превие още по-театрално, а после за негов ужас се обърна към стаята,

все едно се канеше да повика помощ. Свенсон го стисна за ръката и го повлече обратно към задния вход. Чак там спря и си позволи да се закашля и задави шумно.

— Капитан Блах, добре ли сте? Зле ли ви е? Сигурен съм, че доктор Лоренц...

Свенсон изхвърча през вратата и се наведе с ръце на коленете, задиша дълбоко. Мъжът го последва, суетеше се разтревожено.

Свенсон не можеше да влезе. Лоренц щеше да го познае. А сега, каквото и да станеше, този човек със сигурност щеше да го спомене — може би вече го бе направил? — пред онези, които вече го бяха набелязали за враг.

— Надявам се... че не сме ги обезпокоили — изграчи Свенсон.

— О, не — отговори мъжът. — Сигурен съм, че дори не ни забелязаха.

И както Свенсон се надяваше, при тези думи инстинктивно обърна глава към вратата. Свенсон бързо се изправи, стиснал револвера в дясната си ръка, и стовари дръжката зад ухото на мъжа. Той изохка и залитна към вратата. Свенсон се поколеба — не искаше да го удрия повече. Не знаеше как да удрия хора по главите, но знаеше достатъчно добре, че може да е смъртоносно. Мъжът изпъшка и се надигна. Свенсон изруга и го фрасна още веднъж. Мъжът се строполи. Свенсон бързо прибра револвера, завлече мъжа в църквата и го подпря на стената в най-близкия ъгъл. Ослуша се — отвътре не се чуваше нищо, — огледа се, взе някакви свещенически одежди и ги струпа върху изпадналия в безсъзнание мъж. Провери пулса му. Жив беше, но това не облекчаваше вината му. Взе гаечния ключ, сети се за черната книжка и прерови джобовите на мъжа, докато намери и нея. Прибра я в шинела си и се промъкна към вътрешния вход. Жуженето се чуваше пак, все по-ясно.

Машината върху масата вибрираше все по-силно, което, ако се съдеше по реакциите на мъжете наоколо, означаваше, че приближава успешният завършек на процеса, какъвто и да бе той. Лоренц държеше джобен часовник, другата му ръка бе вдигната, мъжете край него очакваха нащрек знака му. Заприличаха му на момчета, които чакат позволение от учителя си да се сборичкат. Машината потрепваше и разтърсваше кутиите под себе си. Щеше ли да избухне? Лоренц не помръдваше. После изведнъж свали ръката си и мъжете се хвърлиха

към машината и я хванаха здраво да не мърда. Това като че ли насочи енергията ѝ навътре и Свенсон забеляза първите тънки облачета дим, а после и блясъка. Видя, че всички мъже са стиснали очи и са извърнали лица от машината, и осъзнал какво значи това, се махна от вратата, опря гръб в стената и затвори очи. В църквата избухна ярка синя светкавица — той я видя дори през клепачите си. Притисна ръка към устата и носа си — миризмата беше непоносима. Чувахе как мъжете в другото помещение кашлят и се смеят едновременно и се поздравяват един друг. Извърна глава към вратата и рискува да надникне.

Лоренц стоеше наведен над машината. Беше отворил някаква метална пластина на панти — като капак на печка, и тъкмо бъркаше с облечената си с ръкавица ръка в яркосинята светлина. Вниманието на мъжете бе приковано към него. След миг той извади пулсираща синя топка (камък? Стъкло?), вдигна я, за да им я покаже, и всички избухнаха в бурни овации. Лоренц отметна пелерината си. На гърдите му висеше тежък кожен патрондаш, от който висяха много метални шишенца с капачки, подобно на барутниците на някой стар мускетар. Той внимателно отвинти капачката на едно... и изстиска топката с ръка в тясното му гърло, все едно беше някаква блестяща податлива смола. След като топката влезе цялата, завинти капачката, загърна с размах пелерината си и попита с равнодушно любопитство:

— Е, къде е господин Коутс?

Свенсон тихо се измъкна от църквата, затича приведен и възможно най-тихо и спря чак под стария дъб. Едва сега се осмели да погледне към църквата.

Пред нея имаше хора — един бе стигнал чак до предния вход и гледаше стъпалата и покритата с роса трева. Свенсон се дръпна. Дали не бе оставил следи? Бяха ли го видели как бяга? Ако имаше късмет, откриването на бедния Коутс щеше да забави преследването достатъчно, за да успее да се измъкне. Разбира се, намирането на Коутс би могло и да ги подтикне към незабавно отмъщение. Щеше ли Коутс да се свести? Какво можеше да им каже? Свенсон не смееше да рискува да претича през откритото пространство до „Крал Гарван“. Погледна нагоре. Всеки друг пъргаво би се покатерил на дървото и би останал забелязан. Свенсон потрепери. Той не беше Кардинал Чан.

Мъжът пред църквата огледа тревата за последно и тръгна към задната врата, като повика и останалите. Сега бе моментът Свенсон да

се втурне към друго прикритие, но той остана зад дървото, наблюдаваше. След още петнайсетина минути сковаващ студ мъжете излязоха в колона — носеха кутиите по двама. Последен излезе Лоренц, вече без ръкавиците и очилата, загърнат плътно в пелерината си. Колоната пое по същия път, по който бе поела каретата. Свенсон можеше само да предполага, че мъжете отиват в Тар Менър. Даде им още две минути, след което се върна в църквата. Нямаше представа какво търси, но всичко бе по-добро от това да се лута в мрака.

Коутс вече не беше в ъгъла, където го бе оставил — вероятно се бе свестил и бе тръгнал с другите. Свенсон мина през вътрешната врата. Лунната светлина все така се лееше през прозорците, но без синкавия блясък на машината помещението имаше различна атмосфера — по-печална и изоставена, макар че пейките бяха върнати по местата им. Свенсон погледна към олтара. Под него имаше някаква странна сянка. Той погледна към прозорците, но не видя какво може да препречва светлината — някакво петно или мръсотия по стъклото — сажди от машината? Отиде до самия олтар и видя грешката си. Сянката бе локва. Дръпна бялото платно и видя под него сгърченото тяло на господин Коутс. Гърлото му беше прерязано.

Прехапа устна. Пусна платното и бръкна в джоба си за револвера. Провери патроните и ударника и го прибра. Огледа се и се насили да диша спокойно. Не можеше да направи нищо за Коутс, освен да го помни като приветлив и внимателен. Излезе от църквата и тръгна по пътя.

Тъй като мъжете носеха кутиите, Свенсон си мислеше, че ще ги настигне или поне ще ги види, но вече бе изминал цяла миля по селския път — от лявата му страна имаше бодливи живи плетове, а от дясната голи зимни полета, — а тях ги нямаше. Стигна до място, където пътят се разклоняваше, спря и се зачуди накъде да тръгне. Нямаше указателни табели и двата пътя изглеждаха еднакво използвани. Левият обаче леко се изкачваше и след като си спомни, че Коутс бе говорил за някакво изкачване, и тъй като нямаше за какво друго да се хване, Свенсон тръгна по него.

Вървеше и вървеше по виеция се из покритите с шубраци хълмове път и накрая видя къща с такива размери, че нямаше начин да

не е Тар Менър: около нея имаше овощни градини, високи тополи я пазеха от вятъра, а пътят спираше във висока каменна ограда с метална порта. Имаше няколко малки допълнителни сгради, а самата къща, макар нищо да не можеше да се мери с чудовищна постройка като Харшморт, беше голям назъбен куб, украсен с фронтони и обрасъл с бръшлян, чиито листа напомняха люспи на влечуго на коварната лунна светлина.

Прозорците на приземния етаж светеха. Единственият друг осветен прозорец бе на фронтона на най-високия таван, което, след като Свенсон преброи, правеше четири абсолютно тъмни етажа между тях. Приближи се внимателно към портата — да го застрелят за нарушаване на чужда собственост щеше да е особено глупав начин да умре — и видя, че е заключена с верига. Извика към малката къщичка на охраната от другата страна на стената, но никой не му отговори. Вдигна очи — портата бе много висока — и потрепери от перспективата да се катери. Спомни си, че в синята стъклена карта на Баскомб бе видял, че стената близо до овощната градина е срутена. Ако успееше да намери това място, можеше да мине оттам.

Реши да си състави план за действие, задача, в която никога не се бе чувствал особено добър. Харесваше му да проучва доказателства и да вади заключения, дори да се изправя срещу хората, които бе успял да уличи с тези факти, но цялата тази дейност — да тича през къщи, да се катери по водосточни тръби, по покриви, да стреля, да стрелят по него... това не беше неговият занаят. Знаеше, че след като е дошъл в Тар Менър, трябва да се бие — опита се да си представи какви решения би взел Чан, но това изобщо не му помогна, а само му показва степента, до която смяташе Чан за истински загадъчен. Проблемът на Свенсон бяха непредвидените обстоятелства. Търсеше много неща едновременно и всичките му цели се изместваха в зависимост от това, което намереше. Надяваше се да намери госпожица Темпъл, макар да не смяташе, че ще я намери. Надяваше се да намери жените от влака, тоест да разбере дали Елоиз е покварена, както се опасяваше, или е невинна и подведена като Коутс. Надяваше се да научи нещо за Баскомб и предишния лорд Тар. Надяваше се да открие истинското естество на работата в кариерата. Надяваше се да разбере истината за

Лоренц и машините му. Надяваше се да разбере кой е бил в каретата и по този начин да научи повече за двамата мъже, които бяха дошли от града, за да го посрещнат. Но всички тези цели бяха объркани в главата му и единственото, за което се сещаше, бе да влезе в къщата и да дебне из нея колкото се може по-тайно. А какво, питаше строгата му скептична логика, щеше да стане, ако се натъкнеше на някой от Кликата, освен Лоренц, който можеше да го познае веднага? Ами ако го отведяха при графинята или граф Д'Орканч? Спря и въздъхна тежко, гърлото му бе пресъхнало. Изобщо нямаше представа какво ще прави.

Стигна до срутеното място и първо надникна, за да се увери, че пътят е безопасен. Спомни си съобщението във вестника за смъртта на лорд Тар — не го ли бяха намерили в градината? Най-близкият прозорец бе тъмен. Кабинетът на стария лорд, който в момента никой не използваше? (Това значеше ли, че Баскомб не е в имението?) Тихо тръгна през градината, стъпваше по тревата, за да не оставя следи в пръстта на лехите. Стигна до прозорците. Всъщност бяха стъклени врати — от стената не бе видял стъпалата към градината. Наведе се и си намести монокъла. Една от вратите беше счупена — стъклото до дръжката бе избито. Погледна към стъпалата, но не видя стъкла — разбира се, бяха ги почистили. После огледа рамката на избитото стъкло. Ако се съдеше по наклона на тресчиците, ударът бе нанесен отвътре, някой бе строшил стъклото отвътре навън. Дори Свенсон да вярваше, че старият лорд Тар е бил убит от животно (а той не го вярваше), защо му е на някое животно да отваря вратата, за да достигне ключалката? Освен това нападателят бе дошъл отвътре. Ако вече е бил вътре обаче, защо му е трябвало да троши вратата? Възможно ли бе самият лорд Тар да я е строшил при бягството си? Това обаче имаше смисъл единствено ако вратата е била заключена отвън... ако лорд Тар е бил затворен в стаята си...

Сега вратата бе заключена, отвътре, и Свенсон бръкна, отвори я, влезе в тъмната стая и я затвори. На лунната светлина видя бюро и дълги стени, покрити с рафтове книги. Извади клечка кибрит, драсна я в нокътя си и видя на един рафт свещ в стар меден свещник. Запали я и внимателно прерови всички чекмеджета в бюрото, но в крайна сметка научи само, че лорд Тар е изпитвал страстен интерес към медицината и е нямал пряк наследник. Имаше една-единствена счетоводна книга,

според Свенсон изцяло написана от ръката на иконома на имението, която подробно описваше бизнеса на лорд Тар, но пък имаше многобройни тетрадки и подвързани купчини рецепти от различни лекари. Свенсон бе виждал такива неща и разбра, че отслабващият от ден на ден лорд Тар е откривал в записките си извор на удоволствие отвъд всяко възстановително средство или лечение — нещо повече, със същото задоволство той бе записвал неуспехите в дневника си. Дневникът бе добре подредена книга, която Свенсон откри в най-горното чекмедже под друга голяма папка с рецепти за отвари и най-различни процедури. Разлисти го напосоки и тъкмо когато се канеше да го остави, окото му попадна на следните думи: „Доктор Лоренц — минерално лечение. Неефективно!“. Обърна страницата и намери още две вписвания, идентични с първото, с изключение на нарастващия брой удивителни, като последното описваше тежка жлъчна криза. Това беше последната страница на дневника, но Свенсон видя малки ръбчета хартия между нея и задната корица... имало беше и други страници, но някой внимателно ги беше отрязал с бръснач. Намръщи се разочаровано. Нямаше дати — егоцентризъмът на пациента предполагаше, че няма нужда да записва неща, които вече знае, така че Свенсон нямаше представа колко е продължавало всичко. Нямаше значение. Остави дневника в чекмеджето. Кликата се беше опитала да привлече лорд Тар на своя страна много преди да се заеме с уреждането на наследството на Баскомб... и с убийството.

Предпазливо излезе в коридора и затвори вратата — не искаше някой да види, че е открехната, и да го подгони. Къде ли щеше да избяга тогава. Стегна се — нямаше нужда да бяга. Той беше хищникът. Хората в къщата се бояха от него. Бръкна в джоба си и стисна револвера. Глупаво беше оръжието да му вдъхва увереност — човек или има кураж, или не, всеки може да носи оръжие. Но все пак се почувства по-добре и тръгна по коридора.

След няколко крачки миризмата — острата сярна механична миризма — връхлетя ноздрите и гърлото му, все едно бе вдишал изпаренията от някоя леярна. Той избърса носа и очите си с кърпичката си, притисна я към лицето си и погледна зад ъгъла.

Помещението беше голямо, очевидно салон за приеми. Покрай стените имаше елегантни старомодни столове и дивани, седалките им бяха пригодени за дами с кринолини и фусты. До столовете имаше ниски масички и на всичките имаше недопити чаши чай и чинийки със злокобно недоядени парчета кейк. Доктор Свенсон бързо преброи чашите. Единайсет — достатъчно ли бяха за жените от влака? Но къде бяха те сега и кой беше домакинът им? Тръгна тихо през салона и погледна през отсрещната врата — в малко преддверие, в което се издигаше невероятно стръмно стълбище, а зад него бе входът към друг салон. Точно в този миг от този вход се показва ниска възпъlnичка жена, облечена в черно. И двамата погледнаха изненадано, жената ахна, после успя да се овладее и каза:

— Извинете ме... Мислех, че... че сте тръгнали! Никога не бих... просто търсех кейк. Ако е останал. За да го прибера. Да го занеса в кухнята. Готвачката вече си е легнала, а къщата е много голяма и... В мазето има мишки, нали разбирате.

— Ужасно съжалявам, че ви стреснах — отговори доктор Свенсон възможно най-възпитано.

— Мислех, че сте тръгнали — повтори тя. Гласът ѝ бе тънък и леко трепереше.

— Разбира се — успокои я той. — Напълно разбираемо.

Тя хвърли неспокоен поглед към стълбището, после пак го погледна.

— Вие сте от германците, нали?

Свенсон кимна и изтрака с токове, защото си помисли, че това ще ѝ хареса. Жената се изкикоти и бързо прикри уста с пухкавата си розова ръчица. Той огледа лицето ѝ — приличаше на лице на доволно дете. Косата ѝ беше със сложна прическа, но без особен стил. Всъщност — той осъзна, че е отчаяно зле в този вид наблюдателност — тя носеше доста амбициозна перука. Черната рокля показваше, че е в траур, и му хрумна, че цветът на очите ѝ е като на Баскомб, а устата и очите им имат подобна форма... можеше ли да му е сестра? Братовчедка?

— Може ли да ви попитам нещо, госпожо?

Тя кимна. Свенсон отстъпи встрани и посочи салона.

— Усещате ли миризмата?

Тя отново се изкикоти и в малко свинските ѝ очички проблесна някакъв див неопределен блясък. Беше нервна, дори уплашена от въпроса му. Той продължи, преди да е побягнала:

— Искам да кажа, че не очаквах да работят тук. Предполагах, че ще е някъде другаде. Говоря от името на всички ни, когато казвам, че се надявам миризмата да не се пропие твърде много в тапицерията на мебелите и в тапетите. Мога ли да ви попитам дали сте говорили с някоя от жените?

Тя поклати глава.

— Но сте ги видели?

Тя кимна.

— Значи вие сте настоящата господарка на дома?

Тя кимна.

— Можете ли — просто се уверявам в тяхната работа, нали разбирате — да ми кажете какво видяхте? Моля ви, елате и седнете. Май все пак е останал кейк...

Жената се настани на едно диванче с раирана дамаска и сложи в скута си чиния с недокоснати парчета кейк. С наслада налапа цяло парче, изкиска се с пълна уста, сдъвка го, преглътна и си взе друго парче — все едно се успокояваше, като го държеше. И заговори забързано:

— Ами, нали знаете, това е нещо, което изглежда... изглежда ужасно, просто ужасно, но пък толкова много неща изглеждат така на пръв поглед, толкова много неща, които са добри за някого и всъщност после се оказват дори прекрасни... — Осъзна какво е казала и на кого и избухна в поредния пристъп писклив смях, заглушен от поредната хапка кейк. Преглътна, пълните ѝ гърди се разлюляха под корсажа на роклята ѝ. — И те наистина изглеждаха доволни — тези жени, обезпокоително доволни, да ви кажа. Ако не беше толкова страшно, щях да им завиждам. Може би все пак им завиждам, макар да няма за какво, разбира се. Роже казва, че това ще направи чудеса за семейството — всичко това. Може би не бива да ви го казвам, но вярвам, че той е прав. Момчето ми е още дете — няма да може да направи нищо за семейството още години, а Роже обеща, освен останалите си щедри жестове, че Едгар ще бъде негов наследник и че

той — Роже няма деца, но дори да има — имаше годеница, но вече няма, не че това има значение, тя беше ужасно момиче, винаги съм го казвала, независимо от парите, а той е доста добра партия и има прекрасни връзки — ще му предаде наследството, когато му дойде времето. Честното си е честно! И знаете ли — почти сигурно е, — ще ни поканят в двореца! Това не би станало, ако не беше Роже, нали?

Доктор Свенсон кимна насърчаващо и се съгласи:

— Да, работата на господин Баскомб е много важна.

Тя кимна енергично.

— Зная!

— Но... Сигурно е малко... обезпокоително... да ви смущават в дома ви.

Тя не отговори, а само му се усмихна сковано.

— Може ли да ви попитам и за скорошната загуба на баща ви?

— О! Няма смисъл, няма никакъв смисъл човек да задълбава в... в... *трагедиите*!

— Вие бяхте ли с него в къщата?

— Никой не е бил с него.

— Никой?

— Ако е имало някой, вълците са щели да убият и него!

— Вълците ли?

— Най-лошото е, че още не са намерили този ужасен звяр. Може да дойде пак!

Свенсон кимна сериозно и каза:

— На ваше място не бих излизал навън.

— Аз не излизам!

Той посочи към стълбището и попита:

— Другите... горе ли са?

Тя кимна и довърши второто парче кейк.

— Бяхте много любезна — каза Свенсон. — Ще кажа на Роже, когато го видя... и на министър Крабе.

Жената се изкиска отново, от устата ѝ се разхвърчаха трохи.

Свенсон тръгна по стълбите. Осъзнаваше, че търси Елоиз. Знаеше, че госпожица Темпъл не е там. По всяка вероятност Елоиз не искаше да бъде намерена — тоест му беше враг. Нима бе такъв

сантиментален глупак? Погледна надолу и видя как пълничката жена тъпче в устата си поредното парче кейк. По лицето ѝ се стичаха сълзи. Тя срещна погледа му, ахна изненадано и тронаво избяга, приличаше на облечено в коприна куче с подвита опашка. За миг Свенсон се замисли дали да не тръгне след нея, но после продължи нагоре. Ръката му пак посегна към револвера. Другата му ръка напипа черната книга в другия му джоб. Съвсем ли беше оглупял? Напълно бе забравил за нея — сигурно защото нямаше светлина за четене. А книгата бе най-сигурният начин да си обясни какво правят тук Елоиз и останалите.

Стигна до първата площадка. Беше тъмно. Спомни си, че всички етажи до тавана изглеждаха съвсем тъмни. Тар Менър бе стара къща, която се осветяваше само с фенери и свещи, което значеше, че до вратите винаги има масички с чекмеджета със свещи. Запрепъва се по коридора, откри каквото търсеше и драсна една клечка. Сега трябваше да намери къде да чете. Погледна към заплетените като лабиринт проходи и реши да остане тук, макар забавянето да подхранваше глождещия го страх, че нещо може да се случва с жените дори сега. Сети се за Анжелик. Ами ако Лоренц, който очевидно бе лишен от естетските скрупули на граф Д'Орканч, беше горе и отвинтваше тапата на някое от пълните си със стъкло шишенца?

Овладея се — нямаше нужда да се самонавива. Две минути. Толкова щеше да отдели на книгата.

И наистина му отне само толкова. На първата страница беше цитатът, който му бяха прочели във влака, а на втората и на следващата, и в цялата книга, отново и отново, с дребен шрифт се повтаряше в непрекъснат поток същият пасаж. Погледна вътрешната и задната корица, за да види дали Коутс не си е записал нещо... и видя, че е така: поредица числа, надраскани с молив и после недобре изтрити. Свенсон приближи свещта и обърна на първата от изброените страници — 97. Изглеждаше като всички останали, нямаше никакъв специален знак или смисъл. Хрумна му нещо... погледна първата дума на страницата — дали думите не съставяха послание? Някакъв код? Извади от джоба си молив и започна да си записва на вътрешната корица на книгата. Първата дума на страница 97 беше „тяхната“...

погледна следващото число в списъка на Коутс, страница 132... „ако“... Бързо заразява книгата.

Намръщи се. „Тяхната ако развалените вече...“ Нямаше смисъл. Може би беше код само по себе си — опита се да го разгадае, но не се получава. Въздъхна и се вгледа в книгата, все едно бе някой вестник на унгарски, но в същото време му се струваше, че решението на загадката е само на ръка разстояние. Опита с последните думи на страниците, но получи „от божиято прочистване в нощта“ — звучеше като ужасно пророчество, но не беше.

Буквите! Погледна списъка с думите — ако вземеше само първите им букви, получаваше Т-А-Р-В-И... нетърпеливо затърси следващата страница — първата дума беше „лошите“ това Тар Вилидж ли значеше! Но следващата страница, 30-а, започваше с празен ред... както и следващата — страница 2. Осени го изведнъж — 3:02! — разписанието на влака! Само след минутка беше приключил с пъзела — остана му само последното число, чиято страница започваше с Р... Провери отново числата на Коутс и забеляза, че последното е подчертано. Дали не значеше нещо различно? Изкиска се и се сети — означаваше цялата дума! Надраска я и погледна какво е написал:

„Тар Вилидж. 3:02.

Който предложи грях, ще получи Рая.“

Рязко затвори книгата. Тези хора, без да знаят един за друг, бяха поканени да дойдат, за да предложат греха в замяна на рая. Знаеше достатъчно, за да потръпне при мисълта какъв всъщност може да е този рай. Дали някой от тях изобщо знаеше с кого си имат работа? Коутс знаеше ли? И защо, защо точно тези хора? Карл-Хорст, лорд Тар, Баскомб, Трапинг — имаше парична изгода да ги привлекат, те бяха идеални инструменти с подходящо положение. Сети се за глупавата жена във влака и за Елоиз. Сети се за Коутс под олтара и разбра колко малка е стойността на тези хора за онези, които ги бяха подмамили. Преди да продължи по стълбите, извади револвера и духна свещта. Заизкачва се в мрака.

Не чу нищо, докато не стигна четвъртия етаж. Отгоре бяха таваните, където бе видял светлина. Стъпваше възможно най-безшумно, но всеки, който слушаше, щеше да чуе скърцането и стоновите на старото дърво много преди да го види. Колкото повече се качваше, толкова по-силна ставаше механичната миризма — и странно, сякаш вървеше в разрежения алпийски въздух, дишането му ставаше по-плитко и главата му се замайваше. Спря, сложи кърпата си на устата и носа си и обходи тъмната площадка с револвера.

Стъпки на тавана над него нарушиха тишината. Свенсон запъна ударника и потърси откъде да се качи, като почти се спъна в една захвърлена на земята стълба. Който и да беше горе, не можеше да слезе.

Освободи ударника и прибра револвера в джоба си. Вдигна стълбата и погледна нагоре. Едва забеляза капака — почти се сливаше с тавана. Имаше дървен перваз, на който да се подпре стълбата. Свенсон я намести и започна да се качва неуверено. Мракът го улесняваше, защото не можеше да види точно колко е високо и съответно от колко високо ще падне. С решително вперен нагоре поглед той се протегна — нервите му затанцуваха смаяно, че се държи само с една ръка — да отвори резето. Избута капака нагоре и насмалко да изгуби равновесие — буквално залитна от химическата смрад. Това беше добре, защото като инстинктивно се присви заради миризмата, избегна на косъм удара на един остър ток. След миг, когато видя тока и жената, която замахваше, кракът му се подхлъзна и той изведнъж падна цели две стъпала надолу, но ръцете му успяха да сграбчат стълбата, макар челюстта му да се удари в друго стъпало. Погледна тревожно нагоре. Оттам, с паднала върху лицето коса и обувка в ръка, го гледаше Елоиз.

— Капитан Блах!

— Добре ли сте? — успя да попита той, докато се мъчеше да напипа с крак стъпалото.

— Да... Да, но... — Тя погледна към нещо, което той не виждаше. Беше плакала. — Моля ви, трябва да слеза!

И преди той да успее да възрази, се измъкна от капандурата и почти стъпи върху него. Докато слизаха, той наполовина я държеше, наполовина висеше на краката ѝ, и стигнаха на пода почти едновременно. Тя се обърна и зарови лице в рамото му, притисна се

към него, трепереше. Той я прегърна, стеснително, без да я притиска, но дори толкова лекият контакт възпламени чудната възхита, че раменете ѝ са толкова крехки. Вместо да се успокои, тя започна да хлипа. Той погледна над нея към отворения капак. Светлината горе не беше от фенер или свещ — беше някак по-бледа, по-студена и не примигваше. Доктор Свенсон се осмели да погали жената по косата и да пошепне в ухото ѝ:

— Спокойно, всичко е наред. — Тя дръпна лицето си от него, хълцаше, по лицето ѝ се стичаха сълзи. Той я погледна сериозно.

Можете ли да дишате? Миризмата, химикалите...

Тя кимна.

— Покрих си главата... трябваше...

Преди тя отново да избухне в плач, той посочи капака.

— Там има ли някой друг? Някой да има нужда от помощ?

Тя поклати глава, стисна очи и направи крачка назад. Свенсон нямаше представа какво да си мисли. Изпълнен с ужас какво ще завари, се качи по стълбата и погледна вътре.

Беше тясна стая с фронтони, таванът от двете страни се спускаше надолу — в самия център бе висок само малко повече от метър. На пода до прозорците лежаха отпуснатите безформени тела на две жени, явно мъртви. Също толкова явно, макар той да нямаше обяснение за това, беше, че тъкмо телата им бяха източникът на неестествената синя светлина, която оживяваше злоещия таван. Той пропълзя вътре. Миризмата бе непоносима и той спря, за да сложи пак кърпата пред лицето си, преди да продължи на четири крака. Бяха от влака — едната бе добре облечена, а другата — вероятно камериерка. От носа и ушите им бе текла кръв, очите им бяха като покрити с някакъв филм и мътни, но изотвътре, сякаш съдържанието на очните им ябълки бе разбъркано и станало на пихтия под огромно напрежение. Спомни си за медицинските интереси на граф Д'Орканч и за удавниците, извадени от зимното море, които бе виждал — меките им тела не бяха в състояние да издържат на смазващата тежест на ледената вода. Жените тук, разбира се, бяха абсолютно сухи — нищо подобно не можеше да обясни състоянието им... и никоя арктическа

болест не можеше да е причина за неземно синия блясък, който струеше от всеки видим обезцветен сантиметър на кожата им.

Свенсон слезе и свали стълбата на пода. Изкашля се в кърпата си — гърлото му бе неприятно раздразнено — и я прибра. Елоиз беше отишла до стълбището и бе седнала, така че да може да гледа в тъмнината към долния етаж. Той седна до нея. Вече не си позволяваше да я прегърне през раменете, но — като лекар — се колебаеше дали да не хване ръката ѝ.

— Събудих се с тях. В стаята — каза тя шепнешком. Гласът ѝ трепереше. — Госпожица Пул...

— Госпожица Пул?

Елоиз го погледна.

— Да, тя ни говори. Имаше чай, имаше кейк, всички бяхме от толкова различни места... идвахме по различни причини, за да търсим късмета си — всичко бе толкова приятно...

— Но госпожица Пул не беше на тавана.

— Не. Книгата бе у нея. — Елоиз тръсна глава. — Съжалявам, говоря несвързано.

Свенсон погледна към тавана.

— Но тези жени. Трябва да ги познавате. Те бяха във влака.

— Не ги познавам повече, отколкото познавам вас — каза тя. — Казаха ни как да стигнем дотук и да не говорим за това...

Свенсон стисна ръката ѝ, потискайки всеки импулс на съчувствие — знаеше, че трябва да разбере коя е тя наистина.

— Елоиз, трябва да ви питам нещо. Много е важно и трябва да ми кажете истината.

— Не лъжа! Книгата... онези жени...

— Не питам за тях. Трябва да ви попитам нещо за вас самата. Чия довереница сте? На чии деца преподавате?

Тя го изгледа втренчено, може би разколебана пред внезапната му настойчивост, може би преценявайки най-добрия отговор, а после изсумтя горчиво и безнадеждно:

— По някаква причина си мислех, че всички знаят. На децата на Шарлот и Артър Трапинг.

— Историята е дълга — каза тя, като изправи рамене и отмахна падналите кичури от очите си, — но няма да разберете нищо, ако не ви обясня, че след изчезването на полковник Трапинг — тя го погледна, за да види дали не иска още информация, но Свенсон само ѝ кимна да продължи — госпожа Трапинг беше отведена в покоите си и не се срещаше с никого, освен с братята си. Казвам братя, но истината е, че братът, от когото искаше да получи вест, на когото пращаше бележка след бележка — господин Анри Сонк, — не отговори нито веднъж, а братът, с когото отношенията ѝ бяха обтегнати — господин Франсис Сонк, — я навестяваше по няколко пъти на ден. При едно посещение той ме намери в къщата, защото е достатъчно често в семейството, за да знае коя съм и какви са отношенията ми с госпожа Трапинг. — Тя отново вдигна очи към Свенсон, който беше приел внимателно въпросително изражение, и поклати глава, сякаш да събере мислите си. — Която, вие няма как да го знаете, е трудна жена. Беше изключена от семейния бизнес от по-големия си брат — получава пари, но не и работа, не и власт, не и чувство за мястото си. Това я терзае и това е причината така силно да иска мъжът ѝ да се издигне и причината отсъствието му да е толкова плашещо... всъщност дори по-страшна от загубата на съпруга ѝ бе загубата на, ако ми позволите, нейната движеща сила. Във всеки случай Франсис Сонк ме дръпна настрана и ме попита дали искам да ѝ помогна. Той знае колко съм предана на госпожа Трапинг, както казах, той е виждал, че тя се уповава на съветите ми, а той е човек, който не пропуска нищо. Аз, разбира се, се съгласих, макар да бях учудена на внезапното внимание, което проявява към сестра си, която го презира, защото, както казва, покварявал вече така и така покварения ѝ съпруг. Той ми каза, че ще има потайности и интриги, че дори... Погледна ме в очите... Не бих го казала на никого, капитане, ако не беше случилото се. — Тя посочи тъмната къща.

Свенсон стисна ръката ѝ. Тя отново се усмихна, макар че очите ѝ не се промениха.

— Той ме погледна, погледна вътре в мен и прошепна, че бих могла да имам изгода от това и че бих могла да открия... просветление. И се изкикоти. Въпреки всичко, макар че явно ме прелъстяваше, историята, която ми разказа, беше мрачна и ужасяваща. Бил убеден, че полковник Трапинг е задържан против волята си, но заради опасността

от скандал не можели да идат при властите. Господин Сонк бил чул само слухове, но самият той бил прекалено видна личност, за да се вслуша в тях. Каза, че това било част от много по-големи събития. Каза ми, че от мен ще се иска да разкрия тайни — компрометираща информация — за семейство Трапинг и за семейство Сонк, и ми даде правото да го направя. Аз отказах, исках първо да се посъветвам с госпожа Трапинг, но той настояваше, че ако ѝ разкрия дори съвсем малко за бедата, сполетяла съпруга ѝ, ще опъна брачните им отношения до скъсване, да не говорим какво би причинило това на нервите на горката жена. И все пак ми изглеждаше срамно — каквото знаех, го знаех само заради нейното доверие. И отново отказах, но той ме притисна — поласка ме, че ценял предаността ми, намекваше, че е още по-голяма преданост да направя каквото иска от мен. Накрая склоних. Казах си, че нямам избор... а имах. Човек винаги има избор, но когато някой ни похвали или ни каже, че сме хубави, колко е лесно да му повярваме... — Тя въздъхна. — А тази сутрин получих инструкции да хвана влака и да дойда тук.

— Който предложи грях, ще получи Рая — каза Свенсон. Елоиз подсмръкна, кимна и продължи:

— Останалите бяха като мен — роднини, слуги, партньори или съдружници на най-влиятелните. Всички знаехме тайни. Една по една госпожица Пул ни изведе от салона в друго помещение. Там имаше няколко мъже с маски. Когато дойде моят ред, аз им казах каквото знаех — за Анри Сонк и Артър Трапинг, за жаждата и амбицията на Шарлот Трапинг. Срам ме е от това и ме е срам, че докато част от ума ми го направи с искрената надежда да спаси изчезнал човек, друга част — истината е горчива за мен — копнееше да види какъв рай ще намеря. А сега... сега дори не си спомням какво съм казала, какво може да е било толкова важно — семейство Трапинг не са скандални хора. Аз съм глупачка...

— Недейте — прошепна Свенсон. — Всички сме глупаци, повярвайте ми.

— Това не е извинение — твърдо каза тя. — На всички ни е дадена възможността да бъдем силни.

— Вие сте били силна, за да стигнете дотук сама — каза той. — И сте били още по-силна... на тавана.

Тя затвори очи и въздъхна. Свенсон се опита да говори нежно. Разказът ѝ го бе убедил истински, но му се искаше да не е толкова склонен да ѝ вярва. Тя беше присъствала в Харшморт със семейство Трапинг, както бе обяснила, но той имаше нужда от още, преди да ѝ повярва напълно.

— Казахте, че госпожица Пул имала някаква книга.

— Тя я остави на масата, след като им казах това, което мислех, че искат да чуят. Беше увита в коприна като... като някаква библия или юдейската тора, а когато я разви...

— Тя бе направена от синьо стъкло.

Тя ахна.

— Да! Точно така! А вие говорихте за стъкло във влака — тогава не знаех, но после се сетих за вас и осъзнах, че не разбирам в какво положение съм попаднала, и в този момент си спомних живо студа в очите на господин Франсис Сонк. А после госпожица Пул отвори книгата и аз започнах да чета, или по-скоро книгата започна да чете мен. Това няма смисъл, но наистина е така. Потънах в нея като в море, сякаш попаднах в тялото на друг човек, но не беше само един — имаше сънища, желания, такива тръпки, че се изчервявам само при спомена за тях — и такива видения... за власт, а после... госпожица Пул, тя сигурно бе сложила ръката ми върху книгата, защото си спомням, че се смееше, а после... не мога да го обясня... потънах дълбоко, много дълбоко и беше толкова студено, давех се — задържах дъха си, но накрая трябваше да си поема дъх и вдишах — не знаех какво — ледено течно стъкло. Стори ми се, че умирам. — Тя млъкна, избърса очите си и пак погледна към капака на тавана. — Събудих се там. Имам късмет — вече знам, че съм имала късмет. Трябвало е да загина като другите и кожата ми да грее в синьо.

— Можете ли да вървите? — попита той.

— Да. — Тя стана и приглади роклята си, без да пуска ръката му, и се наведе да си обуе обувките. — След всички усилия да ме докарат тук, те ме захвърлиха просто така, без да се замислят! Ако не бяхте дошли, капитан Блах, страх ме е да си помисля...

— Недейте — каза Свенсон. — Трябва да се махнем от къщата. Елате... долните етажи са тъмни. Поне засега къщата, изглеждаме празна. Аз тръгнах след едни мъже, които според мен са някъде

другаде в имението. Може би госпожица Пул и другите дами са отишли при тях.

— Капитан Блах...

Той я спря.

— Казвам се Свенсон. Капитан Абелард Свенсон, военен лекар от Мекленбургския военноморски флот, на служба при изключително глупавия млад принц, когото аз, също глупак, все още се надявам да спася. Както казахте, няма достатъчно време за цялата история. Артър Трапинг е мъртъв. Рано тази сутрин Франсис Сонк се опита да ме удави в реката в металния ковчег с тялото на полковник Трапинг. Възможно е да планира да се освободи и от брат си и от сестра си... Проклятие, има прекалено много за разказване; Нямаме време, те може да се върнат. Мъжът, с когото седяхте във влака, господин Коутс...

— Не знаех...

— Не знаехте името му, да. И той не знаеше вашето. Мъртъв е. Убиха го по невероятно незначителна причина. Всички те са опасни, безскрупулни. Чуйте ме, аз ви познах, виждал съм ви с тях, трябва да го кажа, в Харшморт преди две вечери.

Тя вдигна ръка към устата си.

— Вие! Вие донесохте съобщението от принца на Лидия Вандаариф! Но изобщо не беше за това, нали? Беше за полковник Трапинг...

— Намерен мъртъв, да, убит. От какво и от кого нямам представа. Искам да кажа, че реших да ви се доверя въпреки връзката ви със семейство Сонк, въпреки...

— Но вие видяхте, че те се опитаха да ме убият.

— Да, макар че те явно ще се радват да се избият помежду си. Но това няма значение. Трябва да ви кажа нещо. Ако избягаме, както се надявам, но ако ни разделят... о, това е нелепо!

— Какво? Какво?

— Има двама души, на които можете да вярвате, макар да не знам как ще ги откриете. Единият е мъжът, когото описах във влака — облечен в червено, с тъмни очила, много опасен — Кардинал Чан. Трябва да се срещна с него утре в дванайсет на обед под часовника на гара „Стропинг“.

— Но защо...

— Защото, Елоиз... ако последните дни са ме научили на нещо, това е, че не знам къде ще съм утре в дванайсет на обед. Може би вие ще сте там вместо мен. Може би сме се срещнали точно с тази цел.

Тя кимна.

— А другият? Казахте двама души.

— Селесте Темпъл. Млада жена, много... решителна, с кестенява коса, дребна на ръст — тя е бившата годеница на Роже Баскомб, служител в министерството, който е замесен в това. Той е собственикът на тази къща! О, това е глупаво! Нямаме време. Да тръгваме.

Свенсон я поведе към долните етажи. По гръбнака му лазеха тревожни тръпки. Бяха се забавили прекалено дълго. И дори да успееш да избягаш от къщата, къде можеш да отидеш? Двамата мъже знаеха, че е отседнал в „Крал Гарван“ — там не беше безопасно, ако и те бяха част от Кликата, а това сигурно беше така. Влак нямаше чак до следващата сутрин. Можеш ли да пренощува в някоя барака? Ами Елоиз? При тази мисъл се изчерви и стисна ръката ѝ с инстинктивно успокоение, че няма да се поддаде на мислите в главата си — което щеше да е трудно, защото в отговор тя стисна неговата ръка.

На площадката над осветения първи етаж и салона, където беше оставил роднината на Баскомб, той отново спря и ѝ направи знак, че трябва да пазят тишина. Ослуша се. Къщата бе тиха. Слязоха стъпало по стъпало. Свенсон стигна до вратата на салона и надникна вътре. Беше празно. Чиниите си бяха там (но не и кейкът). Погледна в обратна посока — друг салон, също празен. Обърна се към Елоиз и прошепна:

— Няма никой. Накъде е вратата?

Тя слезе по последните стъпала, приближи се до него, наведе се покрай гърдите му, за да погледне и тя, и му отвърна също шепнешком:

— Мисля, че е през тази стая и после през още една. Не е далеч.

Свенсон едва чуваше думите ѝ. От усилията ѝ на тавана още едно копче на роклята ѝ се беше разкопчало. Когато я гледаше отгоре — тя не беше ниска, но все пак гледката беше прекрасна, — виждаше решителността на лицето и в очите ѝ, голата кожа на шията ѝ и в отворената яка на роклята ѝ мястото, където ключиците ѝ се

приближаваха към гръдната кост — кости, които винаги го караха да мисли със странна чувствена възбуда за скелетите на птиците. Тя го погледна. Той знаеше, че тя знае, че той гледа тялото ѝ, но не казва нищо. Времето около доктор Свенсон се беше забавило — може би от всички тези приказки за лед и замръзване — и той изпиваше с очи жената и това, че тя приема погледа му. Беше също толкова безпомощен, както пред графинята. Преглътна и се опита да заговори:

— Следобед... знаете ли... във влака... сънувах сън...

— Така ли?

— Да, за бога...

— Помните ли го?

— Да...

Нямаше представа какво се крие зад погледа ѝ. И тъкмо се канеше да я целуне, когато чула писъка.

Беше жена. Някъде в къщата. Свенсон завъртя глава първо към единия, после към другия салон, но не можа да реши накъде да тръгне. Жената отново изпищя. Свенсон задърпа Елоиз към коридора, по който бе дошъл, дясната му ръка посегна към револвера. Бързо отвори и я бутна в кабинета. Тя се опита да възрази, но думите ѝ заглъхнаха, когато той тикна тежкия револвер в ръцете ѝ. Устата ѝ се отвори изненадано. Свенсон нежно стисна пръстите ѝ около дръжката на оръжието, така че да го хване правилно, после заговори шепнешком:

— Това е кабинетът на лорд Тар. Вратата за градината — посочи я — е отворена и каменната ограда е достатъчно срутена, за да я прескочите. Ще се върна бързо. Ако не се върна, вървете, не се колебайте. Утре в осем сутринта има влак за града. Ако някой се приближи към вас, застреляйте го — всеки, който не е мъж в червено или жена със зелени обувки.

Тя кимна. Доктор Свенсон се наведе и притисна устни в нейните. Тя му отговори пламенно, като издаде нежен стон, пълен едновременно с окуражаване, съжаление, наслада и отчаяние.

Той се дръпна, излезе и затвори вратата. Тръгна по коридора, като пътъм взе някакъв тежък свещник. Жената вече не пищеше. Той тръгна напред към мястото, откъдето му се струваше, че е чул писъците ѝ.

Друг коридор го отведе в голяма застлана с килим столова. По високите стени имаше големи маслени картини, а в средата на стаята имаше огромна маса, заобиколена от поне двајсет стола с високи облегалки. В другия ѝ край стояха няколко мъже с черни палта. Свита на кълбо на една страна върху масата лежеше роднината на Баскомб, раменете ѝ се тресяха. Докато вървеше към тях — килимът поглъщаше шума от стъпките му — Свенсон видя, че мъжът в средата я хваща за брадичката и извива лицето ѝ към себе си. Очите ѝ бяха стиснати, перуката ѝ се беше изкривила и разкриваше оредяла безцветна коса. Мъжът бе висок, със стоманеносива коса, която се спускаше до яката му. Свенсон с тревога забеляза медалите на гърдите на шинела му и алената нашивка на рамото му — знаци на най-висок ранг. Ако беше оттук, беше сигурен, че щеше да познава този човек. Възможно ли беше да е от кралското семейство? От лявата му страна стояха двамата мъже от странноприемницата, а от дясната — Харалд Крабе, който тъкмо се обръщаше към него.

— Пуснете я! — извика високо Свенсон.

Никой не помръдна.

— Това е доктор Свенсон — каза Крабе на благородника.

Свенсон видя, че другата облечена в ръкавица ръка на кралската особа държи над устата на съпротивляващата се жена топче синьо стъкло. При вика на Свенсон жената бе отворила очи. Видя топчето и гърлото ѝ изгъркори протестиращо.

— Така ли? — попита мъжът небрежно, като хвана топчето между палеца и показалеца си.

— Да, ваше височество — отвърна почтително заместник-министърът. Опулените му очи гледаха Свенсон.

— Пуснете я! — пак извика Свенсон. Беше на десетина крачки от тях и бързо се приближаваше.

— Доктор Свенсон е мекленбургският бунтовник... — обясни Крабе.

Мъжът сви рамене с безразличие, пхна топчето в устата на жената и стисна здраво челюстта ѝ с две ръце. Гласът ѝ премина в приглушен вик. Мъжът изгледа надменно приближаващия се Свенсон,

който вдигна свещника с пълното намерение да му пръсне мозъка, независимо кой е.

— Фелпс! — викна Крабе и по-ниският от двамата от странноприемницата, онзи с имперската прическа, се хвърли напред, протегнал вразумяващо и умолително ръка към Свенсон, но докторът вече замахваше и свещникът го удари под лакътя и строши и двете кости. Мъжът извика и падна. Свенсон продължи напред и Крабе се озова между него и кралската особа, която все още не бе помръднала.

— Старк! Спри го! Старк! — изкрещя Крабе и иззад него се впусна вторият мъж от странноприемницата, господин Старк, протегнал ръце към Свенсон. Свенсон го посрещна с протегнатата си лява ръка. За миг двамата се счепкаха от разстояние и Свенсон можа да замахне със свещника. Улучи Старк право по ухото — чу се неприятен звук като от спукване на тиква — и го повали. Крабе залитна към благородника, който най-сетне бе забелязал суматохата около себе си и беше пуснал челюстта на жената — мехурчетата по устата ѝ бяха пяна от синьо и розово. Свенсон се приготви да цапардоса над главата на нисичкия дипломат този престъпник аристократ — принц, херцог, все тая... и някъде в дъното на ума си осъзна, че се държи точно като Чан. Беше удивен колко приятно е усещането и колко по-приятно ще стане, когато размаже физиономията на това чудовище на пихтия... но точно тогава таванът на стаята — докато падаше, той не знаеше какво друго би могло да е толкова тежко — се срути без предупреждение върху главата му.

Отвори очи с ясният спомен, че е бил в същото плачевно положение и преди, само че този път не беше в движеща се каруца. Тилът му пулсираше безмилостно. Дясната му ръка бе изтръпнала. Извъртя очи и видя, че е заключена с верига над главата му за някакъв дървен стълб. Седеше на голата земя, подпрян на едната страна на дървено стълбище, което се извиваше многократно над него и се изкачваше поне на стотина стъпки. Накрая истината осени замъгления му разсъдък. Беше в кариерата.

Изправи се с мъка. Отчаяно копнееше за цигара въпреки горчивата сухота в гърлото си. Присви очи и ги скри с ръка от ярката светлина на фенерите.

Беше се събудил в самия център на действието.

Кариерата беше дълбоко вкопана, почти оранжевите ѝ каменни стени говореха за дори по-висока концентрация на желязо, отколкото бе видял от влака. Плътността на червеникавия цвят караше объркания му ум да се пита дали тайно не са го откарали в мекленбургските планини.

Дъното беше отъпкано, наоколо се виждаха купчини различни минерални субстанции — пясък, тухли, скала, купчини шлага от стопената руда. В другия край имаше редица улеи, сита и корита за промиване — кариерата се снабдяваше с вода от естествен източник или доведена с помпи — и нещо, което приличаше на шахта, спускаща се под земята.

Близо до нея — далеч, но все пак достатъчно близо, та по яката на Свенсон да избие пот, имаше голяма пещ с метална врата. Пред вратата се бе привел доктор Лоренц, съсредоточен като някое противно джудже, отново с очилата и ръкавиците си. Групичка облечени по подобен начин помощници се бяха скупчили около него. Срещу тях на редица дървени пейки, които заприличаха на Свенсон на класна стая на открито, седяха мъжете и жените от влака. С лице към тях стоеше ниска пищна жена със светла рокля и им говореше нещо — това можеше да е само госпожица Пул. На най-задната пейка Свенсон стреснато видя роднината на Баскомб: перуката ѝ бе наместена, а лицето ѝ — макар и малко бледо и изопнато, беше спокойно като на статуетка.

Чу шум и погледна нагоре. Точно над него на широката първа площадка на стълбите, балкон, от който да се надзирава кариерата, стоеше групичката мъже с черни дрехи: кралската особа, Крабе и малко настрани — господин Фелпс: лицето му бе бяло като тебешир, ръката му висеше на превръзка на гърдите. Зад тях, с тънка пура в устата, стоеше висок мъж с късо подстригана коса и с червената униформа на Четвърти драгунски полк, на яката му се виждаше нашивка на полковник. Аспиш. Свенсон не бе привлякъл вниманието им. Извърна поглед — не смееше да се надява, че Елоиз се е измъкнала, и търсеше доказателства, че е заловена. От другата страна на стълбите имаше огромен куп съшити едно за друго импрегнирани платна, които покриваха нещо два пъти по-голямо и по-високо от железопътен вагон — някаква модерна копачна машина? Това, че бе

покрита, значеше ли, че са свършили с копането и че жилата индигова смола е изчерпана? Погледна отново към пещта, за да разбере какво прави Лоренц, но очите му се спряха на друго парче импрегниран плат, метнато върху една малка купчина близо до големите купове дърва за пещта. Свенсон преглътна с мъка. Изпод брезента се подаваше женски крак.

— О, той се е събудил! — каза един глас над него.

Свенсон погледна и видя Харалд Крабе да се навежда над парапета. Погледът му бе студен и отмъстителен. След миг кралската особа също погледна доктора; изражението на високопоставения благородник беше като на човек, оглеждащ добитък, който не се кани да купи.

— Извинете ме за момент, ваше височество, предлагам да задържите вниманието си върху доктор Лоренц, който, без съмнение, след миг ще ни демонстрира нещо изключително интересно. — Крабе се поклони и после щракна с пръсти на Фелпс да го последва надолу по стълбите. Аспиш дръпна от пурата си и тръгна небрежно след тях, сабята му се удряше във всяко стъпало. Свенсон избърса уста със свободната си лява ръка, постара се да изхрани жлъчката от гърлото си и се изплю. Обърна се към тях тъкмо когато Крабе слизаше от последното стъпало.

— Не знаехме дали ще оживеете, докторе — каза Крабе. — Не че бяхме особено загрижени, нали разбирате, но след като оживяхте, ни се струва добре да поговорим за действията ви и съюзниците ви. Къде са другите — Чан и момичето? На кого служите в този упорито глупав опит да провалите неща, от които нямате понятие?

— На съвестта си, господин министър — отвърна Свенсон; гласът му беше по-пресипнал, отколкото очакваше. Много му се спеше. Кръвта се връщаше в ръката му и той разсеяно осъзна, че скоро, когато нервите му се върнат към живот, ще изпита непоносима болка. — Не мога да съм по-ясен от това.

Крабе го изгледа, все едно бе невъзможно Свенсон да е искал да каже това, което бе казал, и повтори:

— Къде са Чан и момичето?

— Не зная. Не зная дори дали са живи.

— Защо сте тук?

— И как ви е главата? — изкикоти се Аспиш.

Свенсон не му обърна внимание и отговори на министъра:

— Вие как мислите? Търся Баскомб. Търся вас. Търся принца си, за да му пръсна главата и да спестя на родината си срама от неговото възкачване на трона.

Крабе изви тъглчетата на устата си в подобие на усмивка.

— Май сте строшили ръката на този човек. Можете ли да му прегледате костите? Все пак сте лекар, нали?

Свенсон погледна Фелпс и срещна умоляващите му очи. Колко време бе минало? Вероятно часове. Нещастникът сигурно страдаше ужасно. Свенсон вдигна окованата си китка и каза:

— Ще трябва да ме освободите, но да, разбира се, мога да направя нещо. Имате ли дърво за шина?

— Всъщност имаме гипс или нещо подобно, така поне каза Лоренц. Използват го в мината за укрепване на ронещи се стени. Полковник, ще придружите ли доктора и Фелпс? Ако доктор Свенсон се отклони от задачата си дори съвсем малко, ще съм ви задължен, ако направо му отсечете главата.

Тръгнаха покрай импровизираната класна стая към Лоренц. Докато минаваха, Свенсон не можа да се сдържи и хвърли поглед към госпожица Пул, която срещна очите му със зашеметяваща усмивка. Каза нещо на слушателите си, за да се извини, и след миг забърза да го настигне.

— Докторе! Не мислех, че ще ви видя отново, или поне не толкова скоро и със сигурност не тук. Казаха ми — тя погледна дяволито Аспиш, — че сте се изложили ужасно и насмалко не сте убили почетния ни гост! — Поклати глава, все едно той беше очарователно палаво момченце. — Казват, че враговете често са много близки по характер, а това, което ги разделя, е нагласата на ума, а както всички знаем, нагласите са нещо крайно гъвкаво. Защо не се присъедините към нас, доктор Свенсон? Простете ми за прямотата, но когато ви видях за първи път в „Сен Роял“, няхах представа, че сте авантюрист — славата ви се разраства от ден на ден, дори до висотите

на бедния Кардинал Чан, който, доколкото разбрах, вече не ви е конкуренция в героичните начинания.

Свенсон не можа да се сдържи и потрепна при думите ѝ. Госпожица Пул го хвана свойски под ръка, което очевидно ядоса полковник Аспиш. Парфюмът ѝ беше сандалово дърво като на госпожа Марчмур. Нежните ѝ ръце, завладяващо нежният аромат, потта около врата му, пулсирането в главата му, оскърбителната жизнерадостност на тази жена — на доктор Свенсон му се струваше, че умът му ще кипне. Тя се изкикоти на неудобството му.

— Сега, разбира се, остава да ми кажете, че сте спасител и защитник на жените — чух и това тази вечер. Но вижте... — тя се обърна и махна към роднината на Баскомб на пейката, която веднага помахаше в отговор с обнадяващата енергичност на размаханата опашка на напердашено куче. — Ето я Памела Хосторн, настоящата господарка на Тар Менър, напълно щастлива въпреки неприятното недоразумение.

— И тя ли премина Процеса ви?

— Още не, но съм сигурна, че ще го направи. Не, просто стана обект на могъщата ни наука. Защото това е наука, докторе, което, надявам се, ще оцените като учен човек. Науката напредва, нали знаете, също като моралната нишка на обществото ни. Понякога напред я теглят действията на тези, които са по-учени, като непокорно дете. Поне това разбирате, нали?

Искаше му се да я обиди, да я нарече курва, да разруши този престорен приятен флирт, но не можеше да се съсредоточи, за да оформи подходящата обида. Беше толкова замаян, че му се повдигаше. Вместо това се опита да се усмихне.

— Много сте убедителна, госпожице Пул. Може ли да ви питам нещо, тъй като съм чужденец?

— Разбира се.

— Кой е онзи човек?

Свенсон се обърна и кимна към високия мъж до Крабе, който гледаше към кариерата, все едно бе някой от Борджиите и се усмихваше подигравателно от папския балкон. Госпожица Пул се изкиска отново и го потупа снизходително по ръката. Хрумна му, че преди Процеса тя не е притежавала такава сила, и все още търсеше

правилното ѝ изражение — дали за нея той беше дете, ученик, невеж инструмент или куче, което трябваше да се дресира?

— Ами това е херцогът на Сталмере. Роден брат на старата кралица.

— Не знаех.

— Така е. Ако кралицата и децата ѝ умрат, да не дава господ, херцогът ще наследи трона.

— Това е доста умиране.

— Моля ви, не ме разбирайте погрешно. Херцогът е най-довереното лице на нейно величество. Като такъв той работи много близко с настоящото правителство.

— Изглежда близък с Крабе.

Тя се разсмя и понечи да каже нещо остроумно, но Аспиш грубо я прекъсна:

— Стига толкова. Той е тук, за да намести ръката на този човек. А после ще умре.

Тя прие прекъсването с достойнство и се обърна към Свенсон.

— Перспективата не е хубава, докторе. На ваше място бих обмислила да сменя съюзниците си. Наистина, не знаете какво пропускаете. А ако не разберете... няма ли да е тъжно?

Кимна му със закачлива усмивка и се върна при пейките. Свенсон погледна Аспиш, който я гледаше с явна наслада. Тя Аспиш или Лоренц бе опипвала в частната стая в „Сен Роял“? Лоренц — беше почти сигурен, но Лоренц изглеждаше прекалено увлечен в топенето на метал, за да се безпокои за това. Свенсон видя как докторът изля едно от шишенцата от патрондаша си в метална чаша, която помощниците му се готвеха да сложат в горящата пещ. Запита се какъв е всъщност химическият процес — изглежда, имаше няколко отделни стъпки на рафиниране... дали те служеха за различни неща, за да направят индиговата смола подходяща за различен вид употреба? Погледна към госпожица Пул и се запита къде е стъклената ѝ книга сега. Ако успееше да я вземе...

И отново бе прекъснат от Аспиш — полковникът го извъртя към Фелпс, който с мъка се опитваше да свали черното си палто. Свенсон погледна Аспиш, за да го помоли за шини и може би бренди за болката на мъжа, и видя върху лицето му, открояващи се на светлината от пещта като татуировките на някой туземец островитянин, виещите се

белези на Процеса. Как не ги беше забелязал досега? Не можа да се сдържи и се разсмя на глас.

— Какво? — изръмжа полковникът.

— Вие — дръзко отвърна Свенсон. — Лицето ви е като на клоун. Знаете ли, че последния път, когато видях Артър Трапинг — който беше в ковчега, имайте предвид, — лицето му беше досущ като вашето? Мислите ли, че само защото са разширили ума ви, сте в по-малка степен тяхно средство?

— Млъкнете, преди да съм ви убил! — Аспиш го блъсна към Фелпс, който се дръпна и се присви от болка.

— Така и така ще ме убие. Чуйте, Трапинг беше мъж с влиятелни приятели, беше човек, от когото имаха нужда. Вие не можете да претендирате за това — вие сте просто „онзи с войниците“ и собственото ви издигане би трябвало да ви показва колко лесно можете да бъдете сменен и вие. Пазете се от вълците, когато тръгнат да ловуват — това е робство, полковник, и вашият разширен ум би трябвало да е достатъчно широк, за да го види.

Аспиш жестоко го зашлеви с опакото на ръката си и Свенсон се просна на земята. Примига и тръсна глава. Видя, че Лоренц е чул шума и се е обърнал към тях, черните очила скриваха изражението му.

— Намести му ръката!

Гипсът всъщност се оказа някакво запечатващо средство за пещта, но Свенсон реши, че ще свърши работа. Счупванията бяха чисти и на Фелпс трябваше да му се признае, че не припадна, макар че на Свенсон това признание винаги му се струваше съмнително. Ако беше припаднал, за всички щеше да е по-леко. А така го остави разтреперан и изтощен, седнал на земята с гипсирана ръка. Отсечено му се бе извинил за неудобството, че му е строшил ръката, и го бе уверил, че всъщност е искал да удари херцога, и Фелпс бе отвърнал, че, предвид обстоятелствата, било напълно разбираемо.

— Вашият другар... — започна Свенсон, докато бършеше ръце в някакъв парцал.

— Боя се, че го довършихте — отговори Фелпс, гласът му бе някак отнесен заради болката, тих и шумолящ като суха оризова хартия. Кимна към брезента. Сега, когато бяха по-близо, Свенсон видя,

че освен женския крак оттам стърчи и черна мъжка обувка. Как му беше името — Старк? Теглото на убийството се стовари тежко на раменете му. Погледна Фелпс, сякаш трябваше да каже нещо, и видя, че очите на мъжа вече са зареяни другаде и че хапе устни от болка.

— Така става на война — презрително каза Аспиш. — Когато си избрал да се биеш, си избрал да умреш.

Погледът на Свенсон се върна към покритите тела. Отчаяно се опитваше да си спомни с какви обувки беше Елоиз. Можеше ли това да е нейният крак? Колко хора, за бога, имаше под брезента? Трябваше да са поне четирима, ако се съдеше по височината, дори повече. Надяваше се, че след като бяха заловили него, няма да си правят труда да претърсват странноприемницата или гарата на сутринта и че тя би могла някак да избяга.

— Ще оцелее ли? — чу лукавия подигравателен глас на доктор Лоренц, който дойде при тях. Бе смъкнал очилата на врата си и гледаше Фелпс, но дори не изчака да получи отговор. Очите му стрелнаха Свенсон, професионално преценяване, което не откри нищо друго, освен също толкова професионално дълбоко подозрение, а после се преместиха към Аспиш. Лоренц кимна към помощниците си, които се бяха приближили откъм пешта, и продължи: — Ако искаме да се отървем от доказателствата, сега е моментът. Пешта е готова и оттук нататък само ще изстива — колкото повече чакаме, толкова по-различими ще са останките.

Аспиш погледна през кариерата и вдигна ръка, за да привлече вниманието на Крабе. Министърът явно разбра какво му сочи полковникът, кимна одобрително и Аспиш се провикна към мъжете на Лоренц:

— Действайте!

Мъжете отметнаха брезента и почнаха по двама да вдигат трупове за ръцете и краката. Свенсон се олюля. Най-отгоре на купа бяха двете жени от таванската стая — плътта им все още светеше в синьо. Под тях бяха Коутс и Старк и още някакъв мъж, когото смътно си спомняше от влака — и неговата кожа светеше (явно бяха показали книгата и на мъжете). Гледаше с ужас как отнасят първите две тела до пешта и отварят по-голямата вратичка за зареждане, зад която бушуваха нагорещените до бяло пламъци. Извърна лице. Стомахът му се преобърна от миризмата на горяща коса. Аспиш го сграбчи за

рамото и го блъсна през кариерата към Крабе. Свенсон смътно усещаше как Фелпс се препъва някъде зад тях. Поне Елоиз я нямаше тук... поне това ѝ бе спестено...

Когато минаха покрай госпожица Пул за втори път, я видя да раздава книги на хората по пейките — тези бяха с червена вместо с черна кожена подвързия — и да шепне нещо на всеки. Предположи, че това е новият код и ключът за новите съобщения. Тя видя, че я гледа, и се усмихна. От двете ѝ страни бяха мъжът и жената, при които отначало бе седнал във влака. Едва ги позна. Макар да се бяха преоблекли — неговите дрехи бяха изцапани с машинно масло и сажди, а нейните ѝ бяха видимо широки, промяната бе по-скоро в лицата им. Там, където преди бе имало напрежение и подозрение, Свенсон видя лекота и увереност — сякаш бяха съвсем различни хора. Те също му кимнаха и се усмихнаха ведро. Запита се кои ли са те в обществото, кого са предали току-що и какво са открили в стъклената книга, та да ги промени толкова.

Мъчеше се да осмисли всичко това, напрягаше уморения си мозък да работи, но не се получаваше. Каква беше разликата между стъклената книга и Процеса? Книгата очевидно можеше да убива, макар че това изглеждаше почти жестоко произволно като токсичната реакция към медузи например, защото той се съмняваше, че смъртните случаи са нарочни или планирани. Но какво правеше книгата? Елоиз му бе разказала, че е потънала в нея, говорила бе за видения. Той си помисли за смайващите свойства на картата от синьо стъкло и после го пренесе към преживяването с книга... но какво друго... чувстваше, че е близо до нещо... писането... в книгата трябва да се пише, мислите трябва да се запечатат... това ли правеха? Спомни си описанието на Чан на Института, за мъжа, който изпуснал книгата, докато я правел — докато някак си и правел от Анжелик — мъжът от кухнята на Крабе. Каква беше разликата между това да използваш един човек, за да направиш книгата, а после да използваш тези хора тук, за да пишат в нея... или да бъдат привлечени в ноктите ѝ като в паяжина? Ами Процесът? Струваше му се, че това е просто превръщане — химически електрически процес, който използва свойствата на индиговата смола, индигова смола, някак стопена на стъкло, за да повлияе на характера:

да сваля задръжките и да размие лоялността. Дали просто не изтриваше моралните устои? Или ги пренаписваше? Помисли си колко много може да постигне в живота човек без скрупули или сто такива човека, които работят заедно и броят им нараства всеки ден... Не, трябваше да се върне на първоначалния въпрос: каква беше разликата между Процеса и книгата? Обърна се и погледна госпожица Пул и малката ѝ класна стая сред куповете шлага. Беше въпрос на посока, осъзна изведнъж. В Процеса енергията се вливаше в обекта, като изтриваше задръжките и го обръщаше на страната на каузата. При стъклената книга енергията биваше изсмуквана от обекта — заедно със (или под формата на енергията на спомените му) специфични преживявания от живота му. Несъмнено това беше изнудването: тайните, които тези нещастни лакеи трябваше да издадат, сега бяха отделени в книгата на госпожица Пул, а книгата — също като картите — позволяваше на всеки да преживее тези срамни случки. Нямаше да има отричане нито край на властта на Кликата над замесените по този начин.

Вече му се струваше по-смислено — книгите бяха инструменти и можеха като всяка друга книга да бъдат използвани за различни цели в зависимост от това какво имаше в тях. Освен това бе възможно да са направени по различни начини по различни причини — някои да са написани изцяло, а в други да има празни страници. Нямаше как да не се сети за ярките смуцаващи картини на Оскар Вайланд — композиции, които открито изобразяваха Процеса, а обратната страна на всяко платно бе изписано с алхимични символи. Дали творбите на този човек лежаха в основата на книгите? Само да беше жив! Възможно ли бе графът — очевидно майсторът на тази извратена наука в Кликата — да си е присвоил тайните на Вайланд и после да е наредил да го убият? Докато мислеше за книгите и предназначението им, изведнъж се запита дали Д'Орканч бе възнамерявал да направи книга само от Анжелик — обширните приключения на една жрица на удоволствието. Това би било най-убедителното изкушение за каузата му, предлагащо подробните преживявания от хиляди нощи в бордея, без човек дори да излиза от стаята си. И все пак това би бил само един пример... границата бе самото усещане — какви приключения или пътешествия, или тръпки, познати от някого, не биха могли да бъдат запечатани в някоя от тези книги, за да ги консумира всеки, тоест, за да

ги изпита лично? Какви разкошни пиршества? Какви количества вино? Какви битки, милувки, какви духовити разговори... наистина нямаха край... и нямаше край това, което хората биха платили за такава забрава.

Обърна се и погледна госпожица Пул и усмихнатата двойка. Какво се бе променило у тях? Какво бе убило други, а бе пощадило тези двамата? Някак си бе важно да разбере — защото това беше вълничка, нещо, което не вървеше гладко. Само да имаше начин да разбере — но всяка представа за това кои са били тези хора или какво ги бе убило се разпадаше на прах. Изсумтя ядосано — може би все пак имаше достатъчно податки. Кожата им бе станала синя — това не се бе случило с оцелелите. Замисли се за двойката, преобразена от подозрителна враждебност в открита дружелюбност... И се препъна, когато мисълта го върхлетя. Аспиш го хвана за рамото и го блъсна напред.

— Тръгвай! Съвсем скоро ще си починеш! Завинаги.

Доктор Свенсон почти не го чу. Спомни си Елоиз — как можеше да не помни какви скандали за семейство Трапинг или за Анри Сонк може да бе разказала? Беше го казала така, все едно не беше имало какво да разказва, но Свенсон знаеше, че спомените й са й били отнети също както спомените за злоба, несправедливост и завист са били отнети от продажната млада двойка, за да бъдат записани в книгата. А онези, които бяха умрели... какво бе казал Д'Орканч за Анжелик? Че енергията „за съжаление“ тръгнала в друга посока... и тук сигурно се беше случило същото... енергията на книгата трябва да беше навлязла по-дълбоко в хората, които бяха умрели, бе оставила следата си, докато ги бе изцеждала до дъно. Но защо точно тях? Погледна усмихнатите лица около госпожица Пул. Никой от тях не можеше да си спомни точно какво е разкрил — всъщност знаеха ли изобщо защо са тук? Поклати глава очарован — всеки можеше безопасно да бъде изпратен обратно към живота си, без да си спомня какво е направил, освен че е бил в провинцията и няколко странни смъртни случая. Но кога ли бе липсвал начин да се обясни смъртта на незначителни хора? Кой би възразил — кой изобщо би си спомнил за убитите?

За миг мислите му с болка се прехвърлиха на Корина — на степента, до която истинският спомен за нея живееше единствено в неговите гърди — и усети в себе си разгарящ се гняв. Смъртта на

Старк му тежеше, но прие думите на глупака Аспиш (защо тези хора винаги свеждаха сложността на света до едносрично мислене — империя от сумтене?) като напомняне кои са враговете му. Той не беше Чан — не можеше да му е приятно да убива, нито да убива достатъчно добре, за да опази живота си. Той беше Абелард Свенсон. Знаеше какво правят тези негодници и кой от тях го прави: горе на балкона площадка Харалд Крабе и херцогът на Сталмере. Ако убиеше тях, Лоренц, Аспиш и госпожица Пул нямаха значение — каквито и злини да вършеха по света, те щяха да са ограничени само до тесния си обхват и накрая щяха да ги запратят в същото несъмнено недоволство, което бяха познавали преди славното си спасение в Процеса. Процесът зависеше от организацията на Кликата — от тези двамата, от Д'Орканч, Лакер-Сфорца и Сонк. И от Робърт Вандаариф... той сигурно бе водачът. Доктор Свенсон изведнъж осъзна, че дори да успее да избяга, няма да срещне Чан или госпожица Темпъл на гара „Стропинг“. Те или бяха мъртви, или в Харшморт.

Но какво можеше да направи? Аспиш беше висок, силен, въоръжен и зъл — вероятно дори можеше да се мери с Чан. Доктор Свенсон беше невъоръжен и изтощен. Обърна се и погледна пещта. Лоренц вървеше към тях и сваляше ръкавиците си. Горе Крабе и херцогът си говореха тихо — по-точно говореше Крабе, а херцогът кимаше на думите му, лицето му беше ледено безстрастно. Свенсон преброи петнайсет дървени стъпала до платформата, на която стояха. Ако успее да се затича и да ги стигне преди Аспиш — Крабе отново щеше да се хвърли пред херцога... Замисли се какво има в джобовете — нямаше ли някакво оръжие? Изсумтя — парче молив, табакера, стъклената карта... Картата! Може би щеше да успее да я строши, докато тичаше, и да използва назъбения край — да резне Крабе по гърлото и после да вземе херцога за заложник, да го повлече по стълбите и някак си — дали каретата го чакаше горе? — да стигне до гарата или чак до града. Лоренц се приближаваше. Това беше идеалното отвлечение на вниманието. Свенсон небрежно пхна ръка в джоба си, за да намери картата. Подготви се да се затича.

— Полковник Аспиш — извика доктор Лоренц. — Почти...

Аспиш жестоко удари Свенсон по тила и го събори на колене.

Някъде отзад — сякаш от километри — се чу тихият смях на Лоренц.

— Не си го и помисляй! — изсъска Аспиш над ухото му.

Свенсон знаеше, че вероятно ще умре, но също така знаеше, че ако не се изправи, ще изгуби и нищожния шанс, който има. Изплю се, избърса уста с ръкав и със смътна изненада забеляза, че все още стиска в ръка синята карта. С нечовешко усилие опря другата си ръка на мръсната земя и се надигна. Изправи се, залитна и Аспиш го хвана за яката, за да не падне. Лоренц продължаваше да се смее, а Крабе се провикна някъде отгоре:

— Доктор Свенсон! Да ви е хрумнало нещо ново за местонахождението на другарите ви?

— Казаха ми, че са мъртви — извика той в отговор, гласът му беше дрезгав и слаб.

— Може и да са — отвърна Крабе. — Може би ви отнехме предостатъчно време.

Зад себе си чу металическия звук, когато полковник Аспиш извади сабята си. Трябваше да се обърне и да се изправи срещу него. Трябваше да счупи картата на две и да забие острия ръб във врата му в очите му или... не можеше да се обърне. Можеше единствено да гледа довольното лице на Крабе, надвесено над перилото. Свенсон посочи стените на кариерата и викна на заместник-министъра:

— Мекленбург.

— Моля?

— Мекленбург. Тази кариера. Разбирам връзката, вашата индигова смола. Това може да е само малък залеж. Мекленбургските планини трябва да са пълни с нея. Ако контролирате херцога, властта ви няма край... такъв ли е планът ви?

— План ли, доктор Свенсон? Боя се, че такъв е случаят. Планът е какво да правим с властта, която успяхме да постигнем. С помощта на мъдри люде като нашия херцог тук...

Свенсон плю с презрение и Крабе спря наред изречението.

— Толкова вулгарно...

— Вие обидихте страната ми — отвърна Свенсон. — Обидихте и тази. Ще си платите, всички до един.

Крабе погледна над рамото на Свенсон към полковник Аспиш и каза:

— Убийте го!

Изстрелът го изненада, тъй като бе очаквал удар със сабя — и му отне още миг да осъзнае, че не той е улученият от куршума. Чу писъка — отново се запита дали излиза от неговата уста — и после видя как херцогът на Сталмере полита към парапета, стиснал дясното си рамо, а между дългите му бели пръсти, притискащи раната, блика кръв. Крабе се обърна, устата му се отваряше и затваряше беззвучно. Херцогът се свлече на колене, главата му се плъзна по перилата. Над и зад тях, стиснала здраво револвера с две ръце, стоеше Елоиз.

— По дяволите, госпожо! — изкрещя Крабе. — Знаете ли кого застреляхте? Това е углавно престъпление! Държавна измяна! — Тя стреля пак и този път куршумът прониза херцога в гърдите и оттам бликна гъст фонтан кръв. Устата на Сталмере се отвори изненадано от ужасяващата агония и той се строполи на дъските.

Свенсон бързо се завъртя, почерпил нови сили от спасението си, и — спомняйки си нещо, което някога бе видял в един пристанищен бар — настъпи ботуша на полковник Аспиш, като в същия момент го блъсна силно с две ръце. Полковникът политна назад, а Свенсон отпусна цялата си тежест върху крака му, така че полковникът не можеше да запази равновесие и да спре падането си. Свенсон чу как костите изхрущяха, когато полковникът се стовари на земята и изкрещя от гняв и болка. Отскочи встрани — Аспиш, макар и на земята, размахваше сабята си — и се втурна към стълбите. Елоиз стреля отново — но не улучи Крабе, който се беше свил в ъгъла на площадката, прикрил лицето си с ръце. Свенсон се засили и го удари в корема. Крабе се сви надве със стон, ръцете му стиснаха корема му. Свенсон замахна пак към вече откритото лице на заместник-министъра и онзи се свлече на земята. Свенсон изпъшка — не беше предполагал колко болят ръцете от такива удари — и запреплита крака към спасителката си.

— Бог да те поживи, мила моя — каза задъхано, — спаси ми живота. Нека да се качим...

— Идват! — каза тя, в гласа ѝ се надигна страх. Той погледна назад и видя помощниците на Лоренц и групата мъже от пейките да тичат към тях. Лоренц бе помогнал на Аспиш да се изправи и накуцващият и подскачащ полковник размахваше сабята си и ревеше заповеди.

— Убийте ги! Убийте ги! Те убиха херцога!

— Херцога ли? — прошепна Елоиз.

— Постъпи правилно — успокой я Свенсон. — Те са много, така че извинявай... — Посегна и взе револвера. Запъна ударника и скочи върху треперещия от страх Крабе. Мъжете се втурнаха по стълбите, а Свенсон хвана министъра за лакътя, вдигна го на колене и притисна дулото към ухото му. Мъжете Спряха под платформата, гледаха Свенсон и Елоиз с омраза. Свенсон погледна през парапета и извика на Лоренц и Аспиш:

— Ще го убия! Знаете, че ще го направя! Отзовете хората си!

Погледна към тълпата и видя, че тя прави път на госпожица Пул. Тя застана на платформата и с ледена усмивка попита:

— Добре ли сте, господин министър?

— Жив съм — измънка Крабе. — Доктор Лоренц приключи ли работата си?

— Да.

— А вашите повереници?

— Както виждате, съвсем добре са — горят от желание да ви защитят и да отмъстят за херцога.

Крабе въздъхна.

— Може би така е най-добре, да. Ще трябва да пригответе тялото му.

Госпожица Пул кимна, погледът ѝ се плъзна покрай Свенсон към Елоиз.

— Изглежда сме ви подценили, госпожо Дужон!

— Оставихте ме да умра! — извика Елоиз.

— Разбира се — извика Крабе. — Вие се провалихте на изпитанието. Изглеждаше, че наистина ще умрете, като другите. Нищо не можеше да се направи. Грешите, като вините Елспет. Освен това вижте се, толкова сте дръзка!

— Смятате ли, че сме прибързали с решението си, господин министър? — попита госпожица Пул.

— Да. Може би госпожа Дужон все пак ще се присъедини към нас.

— Да се присъединя към вас? — извика Елоиз. — Да се присъединя? След всичко... след всичко, което...

— Забравяте нещо — прекъсна я госпожица Пул. — Дори вие да не помните защо дойдохте, аз добре помня всяка противна малка тайна, която ни предложихте в замяна на издигането си.

Елоиз стоеше с отворена уста. Погледна Свенсон, после пак госпожица Пул.

— Аз не... не мога...

— Искате го преди — каза госпожица Пул. — И все още го искате. Докажете, че сте доста дръзка.

— Нямате избор, мила моя — каза Крабе с въздишка.

Свенсон видя объркването по лицето на Елоиз и притисна силно пистолета към ухото на Крабе, за да го накара да млъкне.

— Не ме ли чухте? Тръгваме веднага!

— О, да, доктор Свенсон. Чухме ви съвсем ясно — измърмори Крабе и потръпна. Вдигна очи към госпожица Пул. — Елспет?

Ледената усмивка не бе слязла от лицето ѝ.

— Какъв кавалер сте само, докторе. Първо госпожица Темпъл, а сега госпожа Дужон — истински колекционер на сърца. Никога не бих предположила.

Свенсон дръпна Крабе към стълбите.

— Да тръгваме...

— Елспет... — изграчи заместник-министърът.

— Няма — заяви госпожица Пул.

— Моля? — попита Свенсон.

— Няма. Колко патрона са останали в револвера ви?

Аспиш се провикна отдолу, безпльтен глас:

— Тя стреля три пъти, а в барабана има шест патрона.

— Така значи — продължи госпожица Пул и посочи струпалите се под тях мъже. — Три изстрела. Ние сме поне десет души, а вие в най-добрия случай можете да застреляте трима. Ще ви хванем.

— Но първият, когото ще застрелям, е министър Крабе.

— По-важно е работата ни да продължи, а вашето бягство може да я застраши. Съгласен ли сте, господин министър?

— За съжаление, Свенсон, дамата е права...

Свенсон го перна по главата с дулото на револвера.

— Млъквай!

Госпожица Пул се обърна към мъжете:

— Доктор Свенсон е германски агент. Той успя да причини смъртта на благородния брат на самата кралица.

Доктор Свенсон погледна Елоиз. Очите ѝ се бяха разширили от страх.

— Бягай — каза ѝ. — Аз ще ги задържа...

— Не си правете труда, госпожо Дужон — каза госпожица Пул.

Не можем да позволим на нито един от двамата ви да си тръгне, наистина не можем. И ви обещавам, докторе, че колкото ѝ време да спечелите със смелостта си за своята съюзница, с тази рокля тя няма да надбяга тези господа на трите мили открит път.

Свенсон не знаеше какво да прави. Не вярваше, че биха пожертвали Крабе толкова лесно, но можеше ли да рискува живота на Елоиз? Но ако се предадеше, каква надежда за оцеляване щяха да имат? Никаква! Щяха да станат пепел в пещта на Лоренц — ужасяваща мисъл...

— Докторе... Абелард — прошепна Елоиз безпомощно.

— Няма да се присъединявате към тях! — викна той. — Не бива!

— Ами ако иска да остане? — дяволито попита госпожица Пул.

— Не иска... не може. Млъкнете!

— Доктор Свенсон! — викна Лоренц и Свенсон се приближи до парапета, като влачеше заложенника си, и погледна надолу. Лоренц беше отишъл до големия брезент. — Може би това ще ви убеди в голямата ни цел!

Дръпна някаква връв и брезентовото покривало се свлече. И мигом огромното съоръжение под него се издигна рязко на двајсетина стъпки. Беше огромен цилиндричен газов балон, въздушен кораб, дирижабъл. Щом се издигна до края на въжетата, които го държаха, Свенсон видя перки, мотори и огромната кабина отдолу. Машината беше по-голяма, отколкото си мислеше, уголемяваше се като насекомо, което излиза от пашкула си, подпорите на железния скелет се запъваха по местата си, докато се издигаше — и цялата беше боядисана така, че да се слива с най-тъмното среднощно небе. Ако летеше през нощта, дирижабълът щеше да е почти невидим.

Елоиз изкрещя, Свенсон се обърна и видя, че нечия ръка я е сграбчила за глезена през пролуката в стълбите. Мъжка ръка в червен ръкав. Аспиш се бе пресегнал отдолу, докато Свенсон се беше разсеял от спектакъла на Лоренц като някой наивен глупак. Свенсон гледаше

безпомощно как тя се опитва да се освободи, да настъпи китката му с другия си крак — това беше всичко, което бе нужно да развали магията. Мъжете около госпожица Пул се втурнаха напред и отрязаха Свенсон от Елоиз, а Крабе се сви на топка на дъските, и преди Свенсон да успее отново да опре дулото в главата му, мъжете се хвърлиха отгоре му — някой заби юмрук в ченето му, друг го фрасна по главата и той залитна и се удари в парапета. Елоиз извика отново — бяха я хванали.

Мъжете го вдигнаха и го хвърлиха през парапета.

Съвзе се. Безоблачното черно нощно небе се движеше над него, а главата му се удряше безспир в пръстта. Влачеа го за краката. Към пещта, знаеше го.

Къде беше Елоиз? Усещаше болка във врата си и натъртвания навсякъде, но не и острата раздираща агония, която би означавала счупена кост — а така както го дърпаха за краката, а ръцете му се влачеа зад него, щеше да усети. Ръцете му бяха празни — какво бе станало с револвера му? Прокле жалките си опити да се прави на герой. Беше го спасила жена, а той бе предал доверието ѝ с неспособността си. Когато видеха, че е в съзнание, просто щяха да му смажат главата с някой камък. И какво можеше да направи той — невъоръжен, един срещу двама? Помисли за всички, които беше подвел... с какво бе по-различно това?

Мъжете пуснаха краката му. Единият се обърна и го погледна с хитра усмивка, а другият отиде до пещта.

— Буден е! — каза ухиленият.

— Фрасни го с лопатата — отвърна другият.

— Добре — каза първият и се заоглежда да я намери.

Свенеон се опита да седне, да избяга, но тялото му — тромаво и сковано — не го слушаше. Претърколи се на една страна, сви колене и успя да се надигне.

— Къде си тръгнал бе? — провикна се през смях зад него първият. Свенсон потрепери, всеки момент очакваше да усети как лопатата разцепва главата му. Очите му затърсиха някакъв отговор, някаква идея, но единственото, което видя, бе дирижабълът, който се полюшваше в безмилостното черно небе. Нима това бе краят? Толкова

прозаичен и толкова брутален, да го посекаш като животно във ферма? С внезапен импулс Свенсон се обърна с лице към мъжа и протегна ръка.

— Момент, моля ви.

Мъжът наистина бе вдигнал лопатата и се готвеше да замахне. Другарят му стоеше на няколко стъпки зад него с метална кука, с която явно току-що бе отворил вратичката на пещта — дори от такова разстояние Свенеон усети неимоверната горещина.

— Как мислиш, дали ще ни предложи пари? — каза оня с куката и се ухили.

— Не — каза докторът. — Първо, защото нямам, а второ, защото всичките ми пари така и така ще са ваши, след като ме ударите по главата.

На това мъжете кимнаха, ухилиха се, че е отгатнал плана им, който не можеше да се спре.

— Не мога да ви предложа нищо. Но мога да ви попитам — докато имам дъх, — защото знам, че ще сте любопитни и ще ми е мъчно да оставя такива честни хора — защото знам, че просто правите това, което трябва — в такава жестока опасност.

Те го зяпнаха за момент. Свенеон преглътна и продължи:

— Разбира се, разбира се, никой не ви е казал. Няма значение — не ми е работа да се меся, но заради моята съвест, ще ми обещаете ли да хвърлите този, този предмет в пещта, след като... след като хвърлите мен? — Бръкна в джоба си, извади втората синя карта — не знаеше коя е — и я протегна напред да я видят. — Прилича на просто стъкло, зная, но трябва, заради собствената ви безопасност, да я хвърлите право в огъня. Направете го, или ме оставете аз да го направя...

Преди да успее да каже и дума повече, онзи с лопатата пристъпи напред и грабна картата от ръката му. Отстъпи две крачки назад, изгледа го с враждебна подозрителност, а после погледна в картата. И застина. Другарят му го погледна, после погледна Свенсон, а след това се надвеси над рамото на приятеля си, за да види и той. И също застина, вниманието му бе приковано към онова, което виждаше в нея.

Свенсон гледаше невярващо. Възможно ли беше да е толкова лесно? Пристъпи напред, но докато протягаше ръце към лопатата, картата стигна края на цикъла си и двамата издадоха тихи въздишки,

които го накараха да замръзне. След миг обаче те потънаха в повторението, зяпнали, със замаяни погледи. С брутална решителност Свенсон грабна лопатата и замахна два пъти — удари ги с плоското все пак. Хвърли лопатата, взе синята карта и побягна. Не беше използвал ръба — с повече късмет двамата щяха да оживеят.

В стените на кариерата отекна стържещ рев — такъв всепоглъщащ шум, че в първия момент Свенсон реши, че съществува само в мозъка му, нали го бяха удряли по главата. Но не! Беше дирижабълът — моторът и перките му! С какво ли се движеше това чудо — с въглища, с пара? Кабината и металната рамка му се бяха сторили съвсем крехки. Дали някой бе чул разговора му с мъжете? Видял ли го беше някой? Вдигна глава и присви очи към демоничния въздушен кораб — къде се бе дянал монокълът му? Дирижабълът се бе издигнал на височината на ръждивочервените стени, завързан за дъното на кариерата само с няколко тънки въжета. На прозорците на гондолата се виждаха силуети, прекалено далеч, за да ги различи. Не го интересуваха — какво бе станало с Елоиз? Щом не я влачеха към пещта заедно с него — ако не беше мъртва, — тогава какво й бяха направили?

Високото стълбище бе празно, само на най-горната площадка се бяха скупчили няколко души, на нивото на увисналата във въздуха кабина. На дъното на кариерата бяха останали трима мъже — оправяха се с последните въжета и гледаха нагоре.

Доктор Свенсон закуцука към стълбата. Избърса уста с мръсния си ръкав и се изплю — бе вкарал в устата си повече прах, отколкото бе избърсал. По лицето му имаше кръв — негова ли беше? Нямаше представа. Хората горе на площадката сигурно бяха мъжете и жените от влака. Госпожица Пул с тях ли беше? Не, едва ли. Те бяха изпълнили задачата си. Госпожица Пул щеше да им маха от гондолата и да отлети за Харшморт с останалите. Но къде беше Елоиз?

Свенсон ускори крачка, пръстите му автоматично извадиха табакерата. Бяха му останали три цигари и докато куцаше напред, той успя да запали една и напълни дробовете си с тежък лютив дим. Очите му се насълзиха, но въпреки това димът му доставяше удоволствие, някак си го връщаше към задачата му. Да, той ставаше непреклонен, неудържим, легендарен противник. Изплю се пак и погледна надолу, за да види дали в хрчката има кръв и нещо в пръстта отрази светлината.

Стъкло. Монокълът му! Верижката се бе скъсала, докато го бяха влачили, но стъклото бе здраво! С глупава усмивка той го вдигна и го позабърса, колкото можа, после извади ризата от панталоните си и го избърса още веднъж, защото ръкавът му безнадеждно го беше зацапал. Сложи си го.

Крабе стоеше на един отворен прозорец и викаше на някого на стълбите — на Фелпс, който явно се беше възстановил достатъчно, за да пътува сам. До Крабе на прозореца наистина стоеше госпожица Пул и махаше за сбогом. Не видя Лоренц — може би той управляваше кораба. Доктор Свенсон не знаеше нищо за това как работят тези съоръжения, дори не знаеше как изобщо се задържат във въздуха. Аспиш сигурно също бе вътре. Къде беше трупът на херцога? Дали го бяха качили в някоя каруца, която Фелпс да върне в града? Там ли щеше да намери и Елоиз — жива или мъртва? Изглеждаше вероятно. Трябваше да се качи по стълбите и да ги последва в Тар Вилидж.

Беше стигнал средата на кариерата, въздушният кораб се извисяваше все по-голям над него с всяка крачка. Засега никой не го беше забелязал и не бе погледнал към двамата зашеметени мъже. Но все някой щеше да се обърне — онези, които се оправяха с въжетата, щяха да ги развържат всеки момент. Никога нямаше да успее да се качи по стълбите — не можеше да надбяга и малко дете. Трябваше да се скрие. Спря и се огледа за някоя ниша в скалата — и изведнъж нещо тупна в пръстта на десетина метра от него. Погледна го — не можеше да види какво е, — а после обърна очи нагоре, откъдето бе паднало. И там, на задното прозорче на гондолата на дирижабъла видя долепена до стъклото ръка и бледо неясно лице. Погледна пак към падналия предмет. Беше книга... черна книга с кожена подвързия... отново вдигна очи.

Това беше Елоиз. Той беше глупак.

Втурна се напред точно когато най-близкият мъж, който освобождаваше въжетата, най-сетне случайно се обърна в негова посока. Свенсон се наведе и го удари с рамо в корема, при което и двамата паднаха, а въжето се освободи от колчето, на което бе завързано. Започна да се вие около тях като змия, докато дирижабълът се издигаше и опъваше другите въжета. Другите двама мъже ги

развързаха, помислили, че това е бил сигналът, но осъзнаха грешката си, когато въжетата просто се изплъзнаха от ръцете им. Свенсон с мъка се изправи и се хвърли към мятаното се въже — беше луд, почти пелтечеше от ужас — и пхна ръката си в примката на края му. Дирижабълът подскочи нагоре и дръпна Свенсон три-четири стъпки във въздуха.

А после корабът се заиздига в нощното небе. Доктор Свенсон риташе с крака и стискаше въжето по-силно, отколкото някога си бе представял, че може. Прелетя покрай групата на стълбите, люшката се като човешко махало. Изведнъж се озова извън кариерата над някаква поляна. За един кратък изкушаващ миг меката трева беше току под краката му — можеше ли да падне и да оцелее? Ръката му бе оплетена във въжето. Страхът бе направил хватката му желязна и преди да успее да прекара друга мисъл през вцепенения си мозък, корабът се заиздига още, а поляната оставаше все по-далеч и по-далеч.

Над него и около него бе черна нощ, леденият вятър го подмяташе. Доктор Свенсон погледна безпомощно невъзможно далечната гондола и започна да се катери — слагаше едната си окървавена ръка над другата, пъшкаташе, хлипаше, стиснал очи в агония, всички ужасии на ада виеха под краката му.

7. „СЕН РОЯЛ“

Когато решише нещо, госпожица Темпъл смяташе, че е абсолютно смешна загуба на време да продължава да обмисля решението си — така от изгодната позиция на каретата си тя не обсъждаше доводите за и против отиването си в хотел „Сен Роял“, а се бе отдала на успокояващото удоволствие да гледа магазините от двете страни на улицата и хората, които бързаха по задачите си. Обикновено това не я интересуваше — като се изключи известно нездраво любопитство за това какви недостатъци могат да се отгатнат по дрехите или стойката на някой човек. Но сега, вследствие на дръзкото си отделяне от доктора и Кардинал Чан, тя чувстваше, че има право да наблюдава, без да съди, тъй като се бе отдала на действието, като стрела в полет. Истината беше, че тя усещаше, че дори само това, че е в движение, е успокоило бурята от чувства, която я бе връхлетяла в градината на графа и — още по-лошо — на улицата. Ако не можеше да се справи с предизвикателството да влезе храбро в хотел „Сен Роял“, нима изобщо можеше да се смята за любителка на приключенията? Героините не си избираха само тези битки, които знаеха, че могат да спечелят. Тъкмо напротив — те успяваха да направят това, което се искаше от тях, и не се самозалъгваха, че могат да разчитат на чужда помощ, а вършеха нещата сами. Дали щеше да е по-безопасно за нея, ако бе изчакала Чан и Свенсон — колкото и планът да си беше неин — и да влязат там със сила? Беше спорно в най-добрия случай (най-малко заради потайността), че точно тя е най-подходяща за тази задача. Но по-големият въпрос беше собственото ѝ мнение за самата нея и загубата, която бе претърпяла, в сравнение с тази на другарите ѝ. Тя се усмихна и си представи как ги среща пред хотела — извикоти се при мисълта колко време ще им отнеме да я намерят — и как държи в ръцете си жизненоважна информация и може би жената в червено или граф Д'Орканч, вече напълно подчинени, са в краката ѝ.

Освен това съдбата ѝ бе в „Сен Роял“. Жената в червено, тази графиня Лакер-Сфорца (породното доказателство, сякаш нямаше достатъчно, за италианския вкус към нелепи имена) беше основният ѝ враг, жената, която я бе предала на смърт и дори по-лошо. Освен това госпожица Темпъл не можеше да не се пита за ролята на тази жена в прелъстяването — нямаше друга дума — на Роже Баскомб. Обективно съзнаваше, че основната движеща сила трябва да е амбицията на Роже, манипулиран с лекота от заместник-министъра, към чието мнение, като съвестен катерач по обществената стълбица, той се придържаше като роб. При все това не можеше да не си представя жената и Роже в една стая... като кобра, изправила се срещу кученце. Тя го бе прелъстила, очевидно, но до каква — буквална, физическа — степен? Бе повдигнала идеалната си вежда и бе нацупила веднъж алените си устни и той бе на колене. И дали бе взела Роже за себе си, или го бе пуснала на някоя от фаворитките си, на някоя от другите жени от Харшморт — онази госпожа Марчмур — или беше Хук? Имаше прекалено много имена. Госпожица Темпъл се намръщи, защото мисълта за глупостта на Роже я ядосваше, а мисълта как враговете ѝ го обръщат в своя полза с такава явна лекота, я ядосваше още повече.

Каретата спря пред хотела, тя плати на кочияша и преди той да успее да скочи от капрата, за да ѝ помогне, лакей в униформа излезе напред и ѝ предложи ръката си. Госпожица Темпъл я пое с усмивка и внимателно слезе на улицата. Каретата изтрополи нататък, а тя тръгна към вратата — кимна, за да благодари на друг лакей, който ѝ отвори — и влезе в голямото фойе. Не виждаше познати лица — още по-добре. „Сен Роял“ беше откровено луксозен, което не допадаше съвсем на чувството за ред на госпожица Темпъл. Такива места работеха за човека и тя знаеше, че това е част от чара им, но не го одобряваше — какъв е смисълът да те смятат за забележителен, ако всъщност изобщо не виждат теб, а обкръжаващата те обстановка? И все пак госпожица Темпъл се възхити на гледката. Имаше тапицирани с алена кожа дивани, по стените висяха големи огледала в златни рамки, звънтящ фонтан с плаващи лотоси, големи саксии с цветя, а ред колони в златно и червено поддържаха извития балкон, който се извисяваше над фойето, двата цвята се увиваха около стълбовете като навити на ръка панделки. По тавана имаше още стъкло и златни огледала, и кристален

полилей, чийто висящ край, многофасетна топка от проблясващо стъкло, бе с големината на главата ѝ.

Тя огледа всичко това бавно, знаейки, че има много неща за гледане и че подобни гледки лесно замайват човека и го карат да не обръща внимание на подробности, които може да са важни: като редицата огледала по странно извитата лява стена например. Бяха странни, защото изглеждаха поставени не за да се оглеждат хората, а за да отразяват цялото фойе и дори улицата отвън — приличаха повече на прозорци, а не на огледала. Госпожица Темпъл веднага се сети за отвратителния коментар на още по-отвратителния господин Спраг за хитроумното холандско стъкло — за своето собствено неволно излагане на показ в стаята за преобличане на Харшморт, но се постарала с всички сили да се отърси от унижението и разтреперването и насочи мислите си към задачата си. Представи си как стои във фойето и се опитва да запази самообладание, а Чан и Свенсон влизат зад нея и я настигат още преди да е направила каквото и да е — щеше да се почувства точно такава безпомощна глупачка, каквато се опитваше да не бъде.

Отиде до бюрото на рецепцията. Служителят бе висок мъж с оредяваща коса, заресана напред с твърде много помада, така че нормално прозрачният тоник за коса се беше напластил по скалпа му — ефектът не беше толкова неприятен, колкото неестествен и объркващ. Тя се усмихна с обичайната решителност, която влагаше в повечето си лични дела, и му съобщи, че е дошла да навести графиня Лакер-Сфорца. Той кимна почтително, отговори, че графинята в момента не е в хотела, и ѝ посочи входа за ресторанта, като предположи, че тя би искала да пийне чай, докато я чака. Госпожица Темпъл попита дали графинята ще дойде скоро. Мъжът отговори, че за съжаление не знаел, но че по това време на деня графинята имала навик да се среща с няколко дами за късен чай или ранен аперитив. Попита дали госпожица Темпъл познава тези дами, защото една или повече от тях може би вече били в ресторанта. Тя му благодари и тръгна натам. Той я повика и я попита дали не иска да остави името си за графинята. Госпожица Темпъл му каза, че нейният навик е да бъде изненада, и продължи към ресторанта.

Преди дори да успее да разгледа масите за познати или опасни лица, някакъв мъж с черно сако застана прекалено близо до нея и я

попита дали има среща с някого, дали ще пие чай или ще вечеря, или може би — веждата му потрепна окуражаващо — ще вземе аперитив. Госпожица Темпъл му отвърна рязко, защото не обичаше да ѝ досаждат при никакви обстоятелства, че би искала чай, две кифли и малко плодове — пресни плодове, обелени — и мина покрай него, като оглеждаше масите. Избра си една малка, която гледаше към вратата, но бе навътре в ресторанта и не се виждаше веднага от входа или от фоайето и оттам можеше да наблюдава всеки, който влезе. Остави чантата с револвера на съседния стол, като се погрижи да я скрие под колосаната покривка от погледите на случайни наблюдатели, и седна да чака чая си, а умът ѝ отново се върна към въпроса за настоящата ѝ самота. Госпожица Темпъл реши, че ѝ харесва — всъщност така се чувстваше съвсем свободна. На кого бе задължена? Чан и Свенсон можеха да се грижат за себе си, бе пратила леля си надалеч — какво биха могли да ѝ направят сега враговете ѝ, освен да застрашат собствената ѝ физическа сигурност? Нищичко — и мисълта как вади револвера и се изправя срещу тълпата врагове точно тук, в ресторанта, ѝ се струваше все по-привлекателна.

Докосна тъканта на покривката — беше с много високо качество, което ѝ хареса — и реши, че е също така впечатлена от приборите на „Сен Роял“, които, макар да имаха елегантна линия, не бяха лишени от определена необходима тежина, особено важна, когато става дума за ножове, дори ако всичко, което човек се кани да прави с този нож, е да разреже кифла, за да я намаже. Макар госпожица Темпъл да бе пила чай сутринта, чакаше с нетърпение да го направи отново — всъщност това беше любимото ѝ хранене. Диета от кифли, чай, плодове и — ако трябва — малко телешко консоме преди лягане, и тя беше щастлива млада дама. Първо пристигна чаят и тя се зае да наблюдава как сервитьорът поставя на масата порцелановия чайник, чайника с горещата вода, чашката и чинийката, сребърната цедка и сребърната ѝ чинийка, малката кана с мляко и чинийката с резенчета лимон. Когато всичко бе наредено пред нея и мъжът се оттегли с кимване, госпожица Темпъл се зае бавно да преподрежда всичко според собствения си вкус и удобство — лимонът отиде встрани (Не обичаше да си слага лимон в чая, но пък ѝ харесваше да смуче едно-две резенчета, след като изяде

всичко останало, като някакъв стипчив завършек на храненето. Освен това бе платила за резенчетата лимон и винаги ѝ се струваше, че все пак може да ги опита.), цедката до него, млякото от другата страна, а чайника и горещата вода постави така, че да може лесно да става — което се случваше често заради теглото ѝ, дължината на ръцете ѝ и височината на стола ѝ (тоест дали краката ѝ стигаха до пода, както сега го стигаше само с пръстите на краката си) — за да си налива. Накрая се увери, че има достатъчно място за кифлите, които скоро щяха да пристигнат, за плодовете, мармалада и гъстата сметана.

Стана и си наля съвсем малко чай, за да види дали е достатъчно тъмен. Беше. След това си сипа малко мляко и отново взе чайника, като бавно го наклони и си доля чашата. След още две минути, приятно прекарани в отпиване, останалите ѝ блюда пристигнаха и тя отново с удоволствие отбеляза, че конфитюрът е от боровинки и че плодът е прекрасно оранжево парниково манго, наредено в чинията на дебели по един пръст резени, отрязани по дължина. Запита се небрежно колко ли ще ѝ струва този чай, но после сви рамене. Кой знае дали щеше да доживее до следващата сутрин? Защо да ѝ се свида за простите радости, които могат да се появят неочаквано?

Макар че се стараяше, когато се сетеше, да поглежда към вратата на ресторанта и да наблюдава влизащите, госпожица Темпъл прекара следващите двайсет минути съсредоточена върху старателното разрязване и приготвяне на кифлите с точната дебелина на всяка половинка, полагането на долния слой конфитюр и после размазването на точното количество сметана отгоре. След като свърши с това, тя бутна кифлите настрани и с удоволствие излапа две резенчета манго, едно след друго, като ги набождаше на сребърната вилица в единия край и започваше да ги яде от другия, докато стигнеше до зъбците. Довърши първата си чаша чай и стана, за да си налее нова, като този път добави вряла вода, за да го разрежи, защото се бе запарвал вече доста време. Опита го, добави още малко мляко, след което седна и опита първата половина на първата кифла, като редуваше всяка хапка с глътка чай, докато не я свърши. Още един резен манго и се насочи към втората половина на първата кифла и когато я довърши, стана време за нова чаша чай, която изискваше съвсем малко повече вряла вода от предишната. Беше стигнала до втората половина на втората кифла и последното парче манго — и се опитваше да реши кое да унищожи

първо, — когато усети, че срещу нея до масата е застанал някой. Граф Д'Орканч. За огромно удоволствие на госпожица Темпъл, тя бе в състояние да му се усмихне ведро и да възкликне изненадано:

— А, най-сетне дойдохте!

Беше очевидно, че той не очакваше да чуе това.

— Мисля, че не сме били представени един на друг — отвърна графът.

— Не сме — каза госпожица Темпъл. — Вие сте граф Д'Орканч. Аз съм Селесте Темпъл. Ще седнете ли? — И му посочи стола до него, не този, на който бе чантата и, а другия. — Ще пийнете ли чай?

— Не, благодаря — каза той, гледаше я отгоре едновременно с интерес и подозрение. — Мога ли да попитам защо сте тук?

— Не е ли грубо да разпитвате една дама? Ако ще водим разговор — не зная откъде сте, казват, че сте от Париж, но съм чувала, че дори в Париж не са толкова груби, или поне не толкова груби по такъв невеж начин — би било много по-добре да седнете. — Усмихна се дяволито. — Освен ако, разбира се, не се страхувате, че ще ви застрелям.

— Както обичате — отговори графът. — Нямам желание да съм... невъзпитан.

Той дръпна стола и седна. Едрата му фигура създаваше странен ефект, все едно бе близо и далеч в същото време — ръцете му бяха на масата, но лицето му бе странно далечно зад тях. Не беше с коженото палто, а с безукорно черно вечерно сако, на колосаната му бяла риза имаше лъскави сини копчета. На пръстите си, които бяха безпокоително силни и дебели, носеше много сребърни пръстени, някои от които с камъни. Брадата му беше гъста, но спретнато подрязана, устата му беше откровено чувствена, очите му бяха искрящи и сини. Цялото му излъчване беше странно могъщо и крайно смущаващо мъжествено.

— Бихте ли желали нещо друго? — попита тя.

— Може би кана кафе, ако не възразявате.

— В кафето няма нищо лошо — отговори малко превзето госпожица Темпъл, махна на сервитьора и когато той дойде, му предаде поръчката. Обърна се към графа: — Нещо друго? — Той

поклати глава. Сервитьорът бързо тръгна към кухнята. Госпожица Темпъл отпи глътка чай и се облегна назад, хвана лекичко презрамката на чантата си и я придърпа в скута си. Граф Д'Орканч я гледаше изпитателно, очите му се стрелнаха към скритата ѝ ръка с нотка на забавление.

— И така... изглежда, сте ме очаквали — започна той.

— Нямаше особено значение кой, но знаех, че някой от вас ще се появи, и след като дойдохте вие, ще говоря с вас. Може би предпочитам друг човек, тоест, може би имам по-лична работа другаде, но същината остава непроменена.

— И каква е тази същина?

Госпожица Темпъл се усмихна.

— Виждате ли, това е въпрос, който човек би могъл да зададе на някоя глупава девойка — това е въпрос, който някой глупав ухажор би задал на мен, когато е убеден, че пътят до това да ме опипа на някой диван минава през ласкателно откровени разговори. Ако искаме да стигнем донякъде, графе, и двамата е по-добре да сме разумни и ясни. Не смятате ли?

— Не смятам, че твърде много мъже са ви опипвали на някой диван.

— Именно. — Тя отхапа от кифлата си. Вече от няколко минути съжаляваше за прекъсването. После си пийна чай. — Няма ли да е по-добре аз да ви задавам въпросите?

Той се усмихна — може би неволно, тя не знаеше — и кимна.

— Както желаете.

Но тогава пристигна кафето му и тя се принуди да сдържи езика си, докато сервитьорът слагаше чашата, каната, млякото, захарта и съответните лъжички. Когато той си тръгна, тя остави на графа време да опита питието си и с удоволствие видя, че го пие черно, като по този начин свежда забавянето до минимум. Той остави чашата си и отново ѝ кимна.

— Жената... Предполагам, че за вас има много жени, но тази, за която говоря, беше от бардака, някоя си Анжелик. От доктор Свенсон разбрах, че сте били искрено разстроен — дори изненадан — от злополучните резултати от вашата... процедура с нея в Кралския институт. Любопитна съм — и това не е просто любопитство, повярвайте ми, а професионално — дали сте изпитвали някакви

искрени чувства към момичето преди или след като работата ви я е погубила?

Графът отпи още глътка кафе и попита:

— Ще възразите ли да запаля?

— Щом държите — отговори госпожица Темпъл. — Порочен навик. Няма да търпя никакво плюене обаче.

Той кимна сериозно и извади от вътрешния си джоб сребърна табакера. След като огледа съдържанието ѝ, извади малка стегнато навита почти черна пура и затвори табакерата. Пъхна пурата в устата си, а табакерата в джоба си, и извади оттам кибрит. Запали пурата, изпуфтя няколко пъти, докато крайт не се разгоря в червено, и пусна угасналата клечка в чинията си. Издиша, отпи от кафето, погледна госпожица Темпъл в очите и каза:

— Питате заради Баскомб, разбира се.

— Така ли?

— Разбира се. Той осуети плановете ви. Когато питате за Анжелик, лице от долните прослойки, което сме взели да се присъедини към работата ни, на когото сме предложили издигане — социално, материално, духовно, — вие питате и за нашите чувства към него, към друг, макар и от не толкова съмнителна социална прослойка, когото сме приели. И по същия начин размишлявате, всъщност ви мъчи жесток глад да разберете, какви ответни чувства получава работата ни от него.

Очите на госпожица Темпъл проблеснаха.

— Напротив, господин графе, питам от любопитство, тъй като отговорът вероятно ще покаже дали съдбата ви ще е по-повърхностното наказание от ръката на обективната справедливост, или продължителното, мъчително, безспирно изтезание на възмездие.

— Наистина ли — отговори той меко.

— За мен има значение единствено интригата ви да се провали и да не можете да я доведете докрай, което може да е както закон, така и куршум или страстно убеждение. Роже Баскомб не значи нищо за мен. И все пак така, както се чувствам аз по отношение на вашата приятелка, която така дълбоко ме обиди — гази графиня, — така други се чувстват спрямо вас по отношение на същата онази Анжелик.

Защото е прибързано да се твърди, че няма последствия, когато става дума „просто“ за една жена.

— Разбирам.

— Не ми се вярва.

Той отпи глътка кафе, остави чашата и заговори с някаква умора, все едно дори това обяснение изискваше физическо усилие.

— Госпожице Темпъл, вие наистина сте интересна млада дама.

Госпожица Темпъл извъртя очи.

— Боя се, че от устата на убиец и мерзавец това значи прекалено малко за мен.

— Е, вече научих мнението ви. И на кого съм навредил така ужасно?

Госпожица Темпъл сви рамене. Графът изтръска пепелта на ръба на чинийката си и дръпна отново; краят на пурата проблесна в червено.

— Да отгатна ли? Възможно е да е мекленбургският доктор, защото наистина заради моята работа той щеше да умре, но не го виждам като вашия тип див отмъстител — прекалено е разсъдителен, — или може би онзи другият, когото така и не съм виждал, наемният убиец? Някоя отдавнашна злина от миналото ми? — Той въздъхна почти сякаш приемаше този престъпен товар, после пак си дръпна от пурата — очите на госпожица Темпъл бяха приковани към горящия тютюн, — сякаш да прегърне отново адската сила, която го ръководеше.

— Защо дойдохте в „Сен Роял“? — попита той.

Тя отхапа още една хапка от кифлата — всъщност се наслаждаваше на тези сериозни шеги — и отпи глътка чай, за да я прокара, а после, докато преглъщаше, поклати глава.

— Не, няма да отговарям на въпросите ви. Вече ме разпитваха веднъж в Харшморт и това е повече от достатъчно. Ако искате да разговаряте с мен, ще бъде по моите условия. Ако ли не, моля, не се стеснявайте да си отидете, защото ще разберете защо съм тук единствено когато аз реша да ви кажа. — Набоде последното парче манго и отхапа от него, без да чака отговора му, като облиза сока от устните си. Не можа да сдържи усмивката си заради прекрасния му вкус.

— Знаете ли — попита, след като преглътна малко, за да може да говори ясно, — това е почти толкова вкусно, колкото мангото в градината на имението на баща ми. Разликата — макар че това е много хубаво — се дължи според мен на различното качество на слънчевата светлина, на самото положение на планетата. Разбирате ли? Около нас действат велики сили, всеки ден от живота ни — и кои сме ние? За какво претендираме? На кой от тези господари служим?

— Възхищавам се на метафоричната ви мисъл — сухо каза графът.

— Но имате ли отговор?

— Може би имам. Какво ще кажете за... изкуството?

— Изкуството?

Госпожица Темпъл не беше сигурна какво иска да каже той и спря да дъвче, присвила подозрително очи. Възможно ли беше да я е проследил до художествената галерия (И кога? Когато бе ходила с Роже? След това? Дали господин Шанк, галеристът, се бе свързал с него толкова бързо?), или имаше предвид нещо друго... но какво? За госпожица Темпъл изкуството беше любопитно като изваяна кост или съсухрените глави, които се намират по пазарите в селата — следа от неизвестни територии, които не ѝ хрумваше да посети.

— Изкуството — повтори графът. — Вие запознати ли сте с него... с идеята?

— Коя идея по-точно?

— За изкуството като алхимия. Акт на трансформация. На претворяване и прераждане.

Госпожица Темпъл вдигна ръка.

— Съжалявам, но знаете ли... това ме кара да ви попитам за връзките ви с един художник, Оскар Вайланд. Струва ми се, че той също е от Париж и е най-известен с голямата си и провокативна композиция по темата на Благовещението. Разбрах — може би това е само жестока мълга, — че този изразителен шедьовър бил нарязан на тринайсет парчета и пръснат из целия континент.

Графът отпи от кафето си.

— Боя се, че не го познавам. Казвате, че е от Париж?

— Да, като редица други неприятни хора.

— Виждали ли сте творбите му? — попита той.

— О, да.

— Какво мислите за тях? Провокираха ли ви?

— Да.

Той се усмихна.

— *Вас!* Как така?

— Провокираха ме да мисля, че вие сте причинили смъртта му, защото той е мъртъв, а вие, изглежда, сте откраднали доста от него — церемониите ви, Процеса ви и безценната ви индигова смола. Колко странно, че такива неща излизат от художник, макар че, предполагам, че той е бил също мистик и алхимик — странно, че току-що споменахте и това, макар че съм чувала, че това е обичайно в общностите, които се свират по таваните, прогизнали от абсент. Вие се носите така дръзко и все пак човек се пита, господине, дали някога сте имали и една оригинална мисъл.

Граф Д'Орканч стана. С пурата в дясната ръка, той протегна лявата към нея и госпожица Темпъл инстинктивно му позволи да хване ръката ѝ — докато с другата сграбчи дръжката на револвера. Той вдигна ръката ѝ, за да я целуне, странна влага, лек шепот покрай пръстите ѝ, пусна я и направи крачка назад.

— Тръгвате си внезапно — каза тя.

— Приемете го като отлагане.

— За кого от двамата?

— За вас, госпожице Темпъл. Защото вие ще упорствате... а това упорство ще ви погълне.

— Наистина ли? — Не беше особено язвителен отговор, но при начина, по който просветнаха очите му, това беше най-доброто, на което бе способна в момента.

— Да. И там е работата — каза той, опря ръце на масата, наведе се към нея и прошепна: — Когато дойде моментът, ще се подчините по собствена воля. Всички го правят. Смятате, че се сражавате с чудовища — смятате, че се сражавате с нас! — но единствената ви битка е със страха ви... и този страх ще се съсухри преди желанието. Смятате, че не усещам глада ви? Виждам го ясно като слънцето. Вие вече сте моя, госпожице Темпъл, просто чакате момента, когато ще реша да ви взема.

Изправи се и пъкна пурата в устата си, розовият му език се мърна край черния тютюн. Издиша дима през ъгълчето на устата си, обърна се, без да каже и дума, и излезе от ресторанта и полезрението на госпожица Темпъл.

Тя не знаеше дали е напуснал хотела, или се е качил по големите стълби на горните етажи. Може би отиваше в покоите на графинята — може би графинята вече се бе върнала, но тя не я беше видяла заради графа. Но защо си бе тръгнал така рязко — и след като я бе заплашил? Тя бе говорила за художника, Вайланд. Нима бе улучила слабо място? Нима граф Д'Орканч имаше слаби места? Госпожица Темпъл не знаеше какво да прави. Всичките ѝ планове се бяха стопили в моментното ѝ желание да разстрои и победи графа в разговора — но какво бе постигнала с това? Сви устни и си спомни първото си впечатление от него във влака към Ориндж Канал, страховитата му фигура станала сякаш двойно по-голяма заради коженото палто, жестокия му суров пронизващ поглед. Беше я изпълнил с ужас и след странното подобно на ритуал представление в медицинския театър с още по-черен ужас. Беше доста доволна обаче от реакцията му по темата за Оскар Вайланд. Въпреки безжалостния разказ на доктора за пострадалата жена и за отровата госпожица Темпъл усещаше, че граф Д'Орканч все пак е просто човек — ужасен, арогантен, брутален, със сигурност силен, но със собствена архитектура на суетата, която, веднъж проучена, щеше да покаже как да бъде победен.

След като се убеди в това, тя си поиска сметката и довърши храненето си, като осмука резенчето лимон, докато вадеше парите от чантата си. За момент се замисли дали да не подпише чек за сметка на стаите на графинята, но реши, че е над такива подли номерца. Освен това изпитваше дълбоко нежелание да дължи на тази жена каквото и да е (усещане, което графът очевидно не споделяше, защото бе оставил госпожица Темпъл да плати кафето му). Стана, взе си чантата и пусна кората на лимона в чинията, като избърса пръсти в намачканата салфетка. Излезе от ресторанта, който започваше да се пълни за ранна вечеря, с леко безпокойство. Чан и Свенсон не бяха дошли. Това беше добре, тъй като тя още не бе постигнала нищо съществено и действително искаше да не ѝ пречат да действа, но все пак дали това

не значеше, че им се е случило нещо? Дали не бяха опитали някой особено глупав план без нея? Разбира се, че не бяха — те просто следваха собствените си мисли, за онази Анжелик, без съмнение, или за принца на доктор Свенсон. Това, че не се бяха появили тук, бе само от полза за по-големите им общи цели.

Тя се върна на рецепцията, където същият служител я информира, че графинята още я няма. Госпожица Темпъл се огледа многозначително и се доближи до него. Посочи с очи извитата стена с огледалата и попита дали някой е заел частните стаи за вечерта. Служителят не отговори веднага. Госпожица Темпъл каза почти шепнешком, като прие лениво невинен тон:

— Може би познавате другите дами в групата на графинята, госпожа Марчмур или... забравих другите.

— Госпожица Пул? — попита служителят.

— Госпожица Пул! Да! Тя е толкова мила. — Госпожица Темпъл се усмихна широко, като се постара да излъчва едновременно невинност и порочност. — Чудя се дали някоя от тях ще прави компания на графинята, или може би на граф Д'Орканч... в някоя от частните стаи?

Стигна дотам, че прехапа долната си устна и изпърха с мигли. Той отвори един червен тефтер, плъзна пръст по страницата, затвори го, направи знак на един от служителите от ресторанта и когато онзи дойде, посочи госпожица Темпъл и каза:

— Младата дама ще се присъедини към компанията на графинята в стая номер пет.

— Там има още една млада дама — каза сервитьорът. — Дойде преди няколко минути...

— О, още по-добре — каза служителят на рецепцията и се обърна към госпожица Темпъл. — Ще имате компания. Пол, ако обичаш, заведи госпожица...

— Госпожица Хейстингс — каза госпожица Темпъл.

— Госпожица Хейстингс в стая номер пет. Ако вие или другата дама се нуждаете от нещо, просто позвънете на Пол. Аз ще съобща на графинята, когато дойде.

— Много ви благодаря — каза госпожица Темпъл.

Сервитьорът я поведе обратно в ресторанта, където тя чак сега видя ред врати, чиито брави и панти бяха хитроумно скрити от десена

на тапетите, така че бяха съвсем незабележими. Как така не бе видяла първата жена да влиза? Докато беше говорила с графа ли беше дошла? Нейното идване ли беше накарало графа да си тръгне — или го бе направил само за да ѝ отвлече вниманието? Госпожица Темпъл беше много любопитна коя е жената. В каретата към Харшморт с нея бяха пътували три жени, две, от които смяташе, че са госпожа Марчмур и госпожица Пул, но нямаше представа коя бе третата, а и кой знае, можеше да има безброй такива фаворитки. След това се сети за многобройната публика в театъра — като жената с маската със зелените мъниста в коридора. Въпросът беше дали щяха да я познаят. През повечето време в Харшморт бе носила маска — а тези, които я бяха видели без маска, или бяха мъртви, или известни фигури като графинята... поне така се надяваше, но можеше ли да знае със сигурност? Кой друг бе стоял зад огледалото? Госпожица Темпъл пребледня. Роже? Стисна здраво чантата си, извади една монета за сервитьора и остави чантата отворена, за да може лесно да извади револвера.

Той ѝ отвори вратата и тя видя в далечния край на масата жена с маска с пера в тон с яркия синьо-зелен цвят на роклята ѝ — паунови пера, които стърчаха нагоре и оформяха рамка за блестящата ѝ руса коса. Устата ѝ беше малка и ярка, лицето ѝ беше бледо, но по него имаше деликатно нанесен руж, шията ѝ бе зашеметяващо дълга; още не беше свалила сините ръкавици от малките си фини ръце. Напомняше на госпожица Темпъл за едно от онези изкуствено отгледани руски кучета, тънки и бързи и вечно раздразнителни, които имаха обезпокоителния навик да впиват зъби във всичко, което подразни опънатите им нерви. Притисна монетата и ръката на сервитьора, когато той я представи:

— Госпожица Хейстингс.

Двете си кимнаха. Сервитьорът попита дали ще желаят нещо. Нито една не отговори — нито една не помръдна — и след миг той кимна и се оттегли, като затвори плътно вратата.

— Изобел Хейстингс — каза госпожица Темпъл и посочи един е гол в срещуположния край на масата. — Може ли?

Жената ѝ показа да седне с безмълвен жест и госпожица Темпъл седна, като намести роклята си, без да сваля очи от събеседницата си. На масата между тях имаше сребърен поднос с много гарафи с

кехлибарени, златисти и рубиненочервени ликьори и множество различни чаши (не че госпожица Темпъл знаеше коя чаша за кое е, а още по-малко какво има в бутилките). Пред русата жена имаше малка чаша с формата на лале на твърдо прозрачно стъбълце, пълна с рубиненочервена течност. Блестеше като кръв през кристала. Тя срещна търсеция поглед на жената — сините очи зад маската бяха един нюанс по-светли от роклята ѝ — и се опита да вложи в гласа си съчувствие:

— Казаха ми, че белезите изчезвали за няколко дни. Дълго ли ви отне?

Думите ѝ сякаш стреснаха жената и я върнаха към живот. Тя вдигна чашата си и отпи, преглътна и едва се сдържа да не оближе устните си. Остави питието си на покривката, но не го пусна.

— Боя се, че грешите.

— Извинете ме, просто предположих заради маската...

— Да, разбира се — това е очевидно, но не, това не е причината да... Аз не съм... Тук съм тайно.

— Близка на графинята ли сте?

— А вие?

— Не бих казала — отвърна безгрижно госпожица Темпъл. — По-скоро съм позната на госпожа Марчмур. Макар че съм говорила с графинята, разбира се. А вие — ако мога да ви попитам направо — присъствахте ли на събитието в Харшморт Хаус, когато графът направи голямото си представяне?

— Да, бях там.

— Мога ли да ви попитам за мнението ви за него? Очевидно, вие сте тук, което само по себе си е отговор, но освен това съм любопитна...

Жената я прекъсна:

— Ще желаете ли нещо за пиене?

Госпожица Темпъл се усмихна.

— Какво пиете вие?

— Портвайн.

— Аха.

— Не одобрявате ли? — попита жената бързо; в гласа ѝ се прокрадна нетърпелива раздразнителност.

— Не, разбира се. Може би една глътка...

Жената театрално бутна сребърния поднос към нея, няколко стъпки напред по масата, чашите се раздрънчаха, но нищо не падна и не се счупи. Въпреки ефекта на този странен жест госпожица Темпъл все пак трябваше да се изправи, за да стигне подноса. Наля си малко от рубинения портвайн в същата чаша като на другата жена, запуши гарафата с тежката тапа и седна. Вдиша сладката лекарствена миризма на алкохола, но не пи, защото нещо в миризмата накара гърлото ѝ да се свие.

— Значи — продължи госпожица Темпъл — и двете сме били в Харшморт Хаус.

— Какво за граф Д'Орканч? — попита жената, като отново я прекъсна. — Познавате ли го?

— О, разбира се. Току-що разговаряхме — отвърна госпожица Темпъл.

— Къде?

— Тук в хотела, разбира се. Изглежда, той има спешна работа и не може да се присъедини към нас.

За миг си помисли, че жената ще стане, но не можа да прецени дали желанието ѝ е да намери графа, или да избяга, уплашена, че е толкова наблизко. Точно в такива моменти госпожица Темпъл чувстваше странната несправедливост да си схватлива и интелигентна млада жена, защото колкото по-добре разбираше дадена ситуация и навлизаше в нея, толкова повече възможности виждаше и съответно толкова по-малко знаеше какво да направи — най-несправедливо мъчителната „яснота“, която може да си представи човек. Не знаеше дали да скочи и да попречи на жената да излезе, или да се хвърли в още по-противна възхвала на мъжествения авторитет на графа. Искаше просто жената да поговори малко вместо нея и да ѝ остави свободна минута да опита портвайна. Самото име на напитката винаги ѝ бе допадало, като на островитянка, но никога не го бе опитвала, тъй като бе в запазената територия на мъжете и пурите им след вечеря. Очакваше вкусът му да е също толкова неприятен, колкото миризмата — по принцип смяташе повечето питиета за неприятни, но въпреки това оценяваше, че името на това напомня за пътувания и море.

Жената не стана, но след една-две напрегнати секунди се размърда на стола си, наведе се напред и — сякаш прочела обърканите мисли на госпожица Темпъл — вдигна тънката чаша и я наклони към

госпожица Темпъл, която вдигна своята. Пиха, госпожица Темпъл хареса рубинената сладост, но съвсем не ѝ допадна изгарящото усещане в устата и гърлото, нито лекото гадене, което изпита в стомаха си. Остави чашата и с измъчена усмивка засмука езика си. Жената с маската бе изпила цялата чаша и стана, за да си налее още. Госпожица Темпъл плъзна подноса обратно към нея — по-елегантно, отколкото го бе получила — и загледа как събеседницата ѝ взе гарафата и си наля, пи, без да връща гарафата на подноса, и после, за искрена изненада на госпожица Темпъл, си наля още веднъж. Остави гарафата на мястото ѝ и чак тогава седна.

Госпожица Темпъл лукаво осъзна, че неодобрението ѝ е погрешно, защото колкото по-пиян и по-словоохотлив ставаше източникът на информацията, толкова по-добре щеше да протече разследването ѝ.

— Не ми казахте името си — каза тя мило.

— И няма да ви го кажа — сопна се жената. — С маска съм. Да не сте глупачка? Всички ли сте глупаци?

— Моля да ми простите — каза госпожица Темпъл престорено скромно, като потисна импулса да запрати чашата си в лицето ѝ. — Говорите, сякаш днес не ви е било леко. Може би мога да ви помогна с нещо?

Жената въздъхна треперливо и госпожица Темпъл отново се изненада — даже малко се стъписа — от лекотата, с която дори престорената любезност може да пониже бронята на отчаянието.

— Не, моля ви — настоя госпожица Темпъл, — трябва да ми кажете какво се е случило, за да направи деня ви толкова труден, и после заедно ще намерим решение.

Жената гаврътна останалия портвайн, задави се леко, преглътна с мъка и си наля още. Това ставаше тревожно — още дори не бе време за вечеря. Госпожица Темпъл само накваси устни в чашата си и каза:

— Наистина е много вкусен, нали?

Жената сякаш не я чу, а започна да говори тихо под носа си, което заедно с обидчивия ѝ понизителен глас създаваше ефекта на някакво цирково чудо — като някоя от онези ужасни панаирджийски автоматични кукли, които „говорят“ с някаква странна задъхана смес от въздушни мехури и метални пластинки на музикална кутия.

— Аз съм много сговорчива, дори послушна, това е истината, а когато човек е с такъв темперамент, когато това се знае, но не се признава за негова заслуга, хората го приемат за даденост, а после искат още — винаги искат още. И такава е природата ми, защото винаги съм се стремяла да дам каквото мога на когото мога, защото съм се опитвала да не се възгордявам, а бих могла да съм най-горделивото момиче в страната — имам правото да съм каквато си поискам и това е дразнещо, защото понякога чувствам, че трябва да бъда... че трябва да съм кралица, повече от кралицата, защото кралицата е стара и грозна, а най-лошото е, че ако просто реша да съм такава, ако просто започна да заповядвам, да крещя и да нареждам, ще го получа, ще получа точно това. Но сега се чудя дали това е истинско, питам се дали всичко не продължава толкова дълго, че никой няма да ме послуша, ще ми се изсмеят в лицето или поне зад гърба ми, както всички ми се смеят зад гърба — въпреки че съм тази, която съм — и просто ще направят това, което вече правят, само че по-открито и без преструвки, с презрение, което не мисля, че бих могла да понеса. А баща ми е най-лошият от всички, винаги е бил най-лошият, а сега изобщо не ме вижда, дори не се опитва да е загрижен — никога не го е било грижа. И аз трябва безпрекословно да приема бъдещия си жених. Никой не знае какъв живот живея. Никой не го е грижа — а този човек, този вулгарен човек... от мен се очаква... чужденец... това е ужасно — и единствената ми утеха е, че винаги съм знаела, че той — който и да се окаже — ще донесе пълната гибел на сърцето ми.

Жената допи четвъртата си чаша портвайн — кой знае колко беше изпила преди идването на госпожица Темпъл? — намръщи се и пак посегна към гарафата. Госпожица Темпъл си помисли за своя баща — намръщен и изпълнен с гняв, невъзможно хладен, мил само понякога. Единственият начин да разбере баща си бе да мисли за него като за природна стихия като океана или облаците и да понася слънчевите дни и бурите еднакво, без да се обижда лично. Знаеше, че се е разболял, че най-вероятно няма да е жив, когато тя се върне — ако изобщо се върне — у дома на острова. Тази мисъл би изпълнила съвестта ѝ със страдание, ако ѝ позволише, по тя не го позволи, защото наистина не знаеше дали тъгата ѝ не е същата като тъгата ѝ по тропическото слънце. Госпожица Темпъл вярваше, че промяната естествено носи страдание. Имаше ли тъга в отсъствието на баща ѝ —

все едно заради разстояние или смърт? Имаше ли страдание във факта, че не можеше да каже със сигурност? Не познаваше майка си — млада жена (по-млада, отколкото бе госпожица Темпъл сега, което бе странна мисъл), починала при раждането ѝ. Толкова много хора по света за нищо не ставаха, кой можеше да каже, че липсата на още един е загуба? Такъв беше обичайният сприхав отговор на госпожица Темпъл, когато ѝ изказваха съчувствие за смъртта на майка ѝ, и макар дълбоко в сърцето си да таеше рана, не я разчопляше заради непознати, всъщност не го правеше за никого. Въпреки това по някаква причина, която тя не можеше — или не искаше — да назове, усети, ме изпитва съчувствие към обърканото пустословие на жената с маската.

— А какво предполагате, че би ви посъветвал да направите граф Д'Орканч, ако го видите? — попита я нежно. Жената се изсмя горчиво. — Тогава защо не си тръгнете?

— И къде да отида?

— Сигурна съм, че има много места...

— Не мога да си тръгна! Имам дълг!

— Откажете се от този дълг. Или ако не можете да се откажете, обърнете го в своя полза — нали казвате, че трябва да сте кралица...

— Но никой няма да ме слуша — никой не може да си *представи*...

Госпожица Темпъл започваше да се дразни.

— Ако наистина искате...

Жената грабна чашата си.

— Всички говорите едно и също с вашата надменна мъдрост, която служи единствено да оправдаете мястото си на моята маса! „Бъди свободна! Разшири възприятията си!“ Куп продажни глупости!

— Ако сте толкова притисната — отвърна търпеливо госпожица Темпъл, — как успяхте да дойдете тук, с маска и сама?

— Вие как мислите? — От устата на жената почти се разхвърчаха слюнки. — „Сен Роял“ е единственото място, на което мога да отида! С двама кочияши, които се грижат да ме докарат и да ме вземат, без да спираме по пътя!

— Това е нелепо драматично — каза госпожица Темпъл. — Ако искате да отидете другаде, идете.

— Как?

— Сигурна съм, че „Сен Роял“ има много изходи.

— А после какво? Къде?

— Където пожелаете. Предполагам, че имате пари. Градът е много голям. Човек просто...

Жената изпръхтя презрително.

— Нямайте представа — няма как да знаете...

— Но знам, когато видя разглезено дете — каза госпожица Темпъл.

Жената я погледна, все едно я бяха ударили. По лицето ѝ се четеше едновременно неразбиране и надигащ се гняв, но нито едното, нито другото щеше да ѝ помогне. Госпожица Темпъл стана, посочи самотната червена завеса на лявата стена и попита рязко:

— Знаете ли какво е това?

Жената поклати глава. Госпожица Темпъл изпухтя, отиде до завесата и я дръпна — хитрият ѝ план мигом се разби в плоската стена, която се разкри зад завесата. Но преди жената да успее да каже нещо, госпожица Темпъл забеляза вдлъбнатините в боядисаното дърво — видя, че това наистина е боядисано дърво, а не мазилка, а после видя и хитро поставените панти, които ѝ показаха как да отвори. Мушна малките си пръсти в дупките и отвори дървените капаци, зад които се откри затъмнен прозорец, задната страна на холандските огледала в златни рамки, който предложи на двете пряка видимост към фойето на хотел „Сен Роял“ и улицата отпред.

— Виждате ли? — каза госпожица Темпъл, самата тя объркана от странната гледка. Виждаше хора, които бяха само на три крачки от нея, но не можеха да я видят. Младата жена се приближи до прозореца и нервно започна да подръпва косата си. Госпожица Темпъл изпита смущаващата тръпка на нещо познато.

— Но какво значи това? — попита шепнешком русата жена.

— Само, че светът не се измерва с вашите грижи и че интригите, които ви заобикалят, не свършват с вас.

— Каква глупост — все едно гледаш в аквариум с рибки!

След това жената вдигна ръка към треперещите си устни и неспокойно затърси гарафата. Госпожица Темпъл отиде до масата и бутна подноса така, че тя да не може да го стигне. Жената я погледна с умоляващи очи.

— О, не разбирате! В дома ми има огледала навсякъде!

Вратата зад тях се отвори, което накара и двете да се обърнат. Сервитьорът Пол въведе в частната стая друга дама, висока, с кестенява коса и хубаво лице, загрозявано от избледняващите линии на червения белег, който се виеше около очите ѝ. Беше с бежова рокля, подчертана с ресни в по-тъмно кафяво, на шията си носеше стегнат троен наниз перли. В ръка държеше чантичка. Видя жените и се усмихна, подаде на Пол монета, кимна му да излезе и весело каза:

— Вие сте тук! Не знаех, че и двете ще сте свободни да дойдете — наистина неочаквано удоволствие, — а така сте имали време да се запознаете сами, нали?

Пол излезе и жената седна на мястото на масата, където бе седяла госпожица Темпъл, като бутна настрани чашата с портвайн, докато нагласяше роклята си. Госпожица Темпъл не познаваше лицето ѝ, но си спомняше гласа ѝ — в каретата към Харшморт, жената, която бе разказала историята за двамата мъже, които я събличали. Белезите на лицето ѝ бледнееха — тя беше онази в медицинския театър, която бе говорила за променения си живот, за новооткритите си мисии, за власт и удоволствие... това беше госпожа Марчмур... Маргарет Хук.

— Чудех се дали ще се срещнем отново — каза ѝ госпожица Темпъл някак хладно, искаше да предупреди русата жена за очевидната опасност, която представляваше новодошлата и за двете.

— Сигурна съм, че изобщо не сте се чудили — отвърна госпожа Марчмур. — Знаели сте, защото сте знаели, че ще ви хванат. Графът ми каза, че сте... интересна. — Тя се обърна към маскираната жена в синьо, която се бе върнала до масата, но не беше седнала. — Ти как мислиш, Лидия, според твоите наблюдения госпожица Темпъл струва ли си похабеното време? Струва ли си нашите инвестиции, или трябва да бъде унищожена?

Лидия! Госпожица Темпъл погледна русата жена. Нима това бе дъщерята на Робърт Вандаариф, годеницата напияния принц на доктора, наследницата на най-голямото богатство, което човек можеше да си представи? Лидия не отговори на погледа ѝ, а посегна отново към гарифата, този път я стигна, и си наля пак.

Госпожа Марчмур се изкикоти. Лидия Вандаариф гаврътна портвайна — петата ѝ чаша? — и се тросна:

— Млъквай! Ти закъсня. За какво говорите? И защо говоря с теб, когато би трябвало да се видя с Елспет? Всъщност дори с графинята! И защо я наричаш Темпъл? Тя каза, че се казвала Хейстингс! — Госпожица Вандаариф се обърна към госпожица Темпъл с подозрително присвити очи. — Нали? — И пак погледна госпожа Марчмур. — Какво искаш да кажеш, че щели да я хванат?

— Несполучлива шега — каза госпожица Темпъл. — Не бях намерена — напротив, сама дойдох тук. Радвам се, че сте говорили с графа, така ще си спестя времето за обяснения...

— Но коя сте вие? — Лидия Вандаариф се напиваше все повече с всяка минута.

— Тя е враг на баща ти — отговори госпожа Марчмур. — Без съмнение носи оръжие и планира някаква насилствена постъпка или откуп. Уби двама мъже в нощта на бала — за толкова знаем, може да има още — и съюзниците ѝ планират да убият твоя принц.

Русата жена зяпна госпожица Темпъл.

— Тя ли?

Госпожица Темпъл се усмихна.

— Нелепо е, нали?

— Но... вие наистина казахте, че сте били в Харшморт!

— Бях — каза госпожица Темпъл. — И се опитах да съм мила с вас...

— Какво търсехте на моя бал с маски? — излая госпожица Вандаариф.

— Избиваше хора — язвително вметна госпожа Марчмур.

— Онзи военен! — прошепна Лидия. — Полковник Трапинг! Казаха ми... той изглеждаше толкова здрав, но защо му е на някой... защо ви е било да го убивате?

Госпожица Темпъл извъртя очи и издиша през стиснатите си зъби. Струваше ѝ се, че са я захвърлили наред някаква нелепа пиеса, съставена несвързани разговори. Пред нея стоеше млада жена, чийто баща със сигурност беше в сърцето на цялата интрига, и още една, която бе сред най-изкусните агенти. Защо си губеше времето да потвърждава или да отрича баналните им въпроси, когато можеше да поеме контрола? Често в живота си госпожица Темпъл бе усещала разочарованието, което се натрупваше, когато позволяваше на други хора да действат по своя начин, а ясно съзнаваше, че техните

намерения нямат нищо общо с нейните. Това беше моделът, който следваше до безкрайност с леля си и камериерките си, и сега отново се почувства като перце за бадминтон, подмятано между двете жени и дразнещо несвързаното им бърборене. Бръкна в чантата си и извади револвера.

— Ще мълчите, и двете — нареди им, — и само ще отговаряте на въпросите ми.

При вида на блестящия черен револвер, който в малката бяла ръка на госпожица Темпъл изглеждаше особено страховито, госпожица Вандаариф се ококори. Реакцията на госпожа Марчмур беше точно обратната — тя прие изражение на кротко спокойствие, макар госпожица Темпъл да се съмняваше в дълбочината на този покой.

— И какви ще са тези въпроси? — попита госпожа Марчмур.

— Седни, Лидия! И стига си пила! Тя има оръжие, опитай да се съсредоточиш!

— Търся графинята — каза госпожица Темпъл. — Вие ще ми кажете къде е.

— Розамунд? — започна госпожица Вандаариф. — Ами тя... — И млъкна рязко заради погледа от другия край на масата. Госпожица Темпъл изгледа ядосано госпожа Марчмур и после пак се обърна към Лидия, която бе прикрила устата си с ръка.

— Моля? — попита госпожица Темпъл.

— Нищо — прошепна госпожица Вандаариф.

— Бих искала да си довършите изречението. Розамунд какво?

Не получи отговор. Беше особено ядосана, когато видя леко доволно потрепване в ъгълчето на устата на госпожа Марчмур. Обърна се пак към русата жена и изръмжа гневно:

— Не ми ли се оплакахте току-що от несправедливостта на положението си, от хищническата природа на хората около вас и около баща ви, от омразните качества на бъдещия ви съпруг и от степента, до която вие — въпреки положението си — не получавате уважение? И тук се подчинявате на — на кого? На жена, която съвсем наскоро е напуснала работата си в бордея! Жена, която е раболепна слуга на хората, които презирате! Жена, която очевидно не ви носи нищо добро!

Госпожица Вандаариф не каза нищо.

Изражението на госпожа Марчмур премина в ледена усмивка.

— Мисля, че това момиче си играе игрички и с двете ни, Лидия. Всеизвестно е, че е била отхвърлена от Роже Баскомб, бъдещия лорд Тар, и несъмнено някакъв жалък опит да си върне привързаността му е довел тази особа пред нашата врата.

— Не съм тук заради Роже Баскомб! — изфуча госпожица Темпъл, но споменаването на Роже вече беше накарало госпожица Вандаариф да се върне към позата си на снисходително превъзходство.

— Нима е изненадващо, че я е зарязал? Погледнете я само! С револвер в ресторанта на хотела — тя е дивачка! Боят с камшик би ѝ се отразил добре!

— Не мога да не се съглася — отвърна госпожа Марчмур.

Госпожица Темпъл поклати глава пред това невероятно малоумие.

— Това е глупост! Първо казвате, че съм убийца — агент, влязъл в съюз против вас, а сега съм била измамено момиче с разбито сърце! Моля се да решите кое от двете, за да мога да ви се изсмея както заслужавате! — Госпожица Темпъл се обърна директно към госпожица Вандаариф, гласът ѝ се издигна почти до вик: — Защо я слушате? Тя се държи с вас като със слугиня! Държи се с вас като с дете! — Отново се обърна към госпожа Марчмур, която небрежно навиваше около пръста си кичур от кестенявата си коса. — Защо е тук госпожица Вандаариф? Какво сте намислили да правите с нея? Вашия Процес ли? Или просто робство на покварата? Виждала съм го, да знаете, видях вас и него в същата тази стая!

Госпожица Темпъл бръкна в зелената си чанта. Една от стъклениите карти на доктора все още беше там, но дали беше правилната? Извади я, погледна я и се сепна, което накара госпожа Марчмур да се надигне заплашително от масата. Госпожица Темпъл обаче се съвзе — измъкна се от сините дълбини, — вдигна револвера и направи знак на жената да се върне на стола си. Беше другата карта, с Роже и нея самата — но пък зловещото потапяне в нея можеше и да е достатъчно. Сложи картата пред госпожица Вандаариф и я попита:

— Виждали ли сте някоя от тези?

Киселата блондинка погледна госпожа Марчмур, после поклати глава.

— Вземете я и погледнете в нея — рязко каза госпожица Темпъл. — Пригответе се за шок! Неестествено вмъкване в ума и тялото на

друг човек, където сте безпомощна, в капана на чувствата, подчинена на желанията му!

— Лидия, недей — изсъска госпожа Марчмур.

Госпожица Темпъл вдигна револвера.

— Лидия, направи го.

Госпожица Темпъл намираше, че има нещо любопитно в лекотата, с която човек можеше да наложи на друг преживяване, за което от първа ръка знае, че е обезпокоително, плашещо или отблъскващо, и в мрачното задоволство, което изпитваше, докато гледаше как другият го преживява. Нямаше представа какви са съкровениите преживявания на госпожица Вандаариф, но предполагаше, от детинското ѝ поведение, че като цяло е била защитена, и макар че не я хвърляше грубо в плътския съюз между Карл-Хорст и госпожа Марчмур на дивана — въпреки че би била щастлива да го стори, — все пак се чувстваше малко брутална, че изобщо я кара да гледа дори тази не толкова греховна карта. Спомни си своето първо потапяне — как наивно бе уверила доктор Свенсон, че няма нищо, което да не може да понесе (макар че след това не можеше да срещне открито очите му) — и шокиращия внезапен тревожен прилив на усещания, който бе изпитала, когато принцът бе пристъпил между отворените бедра на любовницата си, любовницата, чието безспорно сладостно изживяване в онзи възхитителен миг бе споделила и тя. Като на всяка млада дама, ценността на добродетелта ѝ беше набита в главата като дисциплината на хесенски войник, но въпреки това не можеше да каже къде е в момента добродетелта ѝ — или по-скоро не можеше да отдели знанието на тялото си от това на ума си, или от усещанията, които вече познаваше. Ако си позволиеше да се замисли — опасен лукс, със сигурност, — трябваше да се изправи пред истината, че объркването ѝ не е нищо повече от неспособност да разграничи мислите си от околния свят и че посредством това опасно стъкло достъпът ѝ до екстаза би могъл да е също толкова веществен като обувките ѝ.

Госпожица Темпъл бе извадила картата, за да докаже на госпожица Вандаариф с един удар порочните способности на враговете ѝ и прелъстителните опасности, които вече може би ѝ бяха предложили, да я предупреди, като я уплаши, и така да спечели наследницата на своя страна. Но когато видя как тя се взира в картата

— хапеше долната си устна, дишаше учестено, лявата ѝ ръка потрепваше върху масата, — а после погледна към другия край на масата и видя, че госпожа Марчмур наблюдава маскираната жена със също толкова напрегнато изражение, вече не знаеше дали е постъпила умно. Дори се запита дали по някакъв начин не го е направила, за да види собственото си преживяване, сякаш като гледаше госпожица Вандаариф, гледаше самата себе си — защото лесно, въпреки че трябваше да внимава, въпреки очевидната опасност, можеше да си се представи отново във фоайето на „Бонифас“, с поглед, зареян в дълбините на синьото стъкло, с ръце, разсеяно стиснали намачканата рокля, като доктор Свенсон през цялото време знаеше — дори с гръб към нея — какви тръпки разтърсват тялото ѝ.

Госпожица Темпъл си спомни смаяно думите на граф Д'Орканч, че щяла да падне плячка на собственото си желание!

Ръката ѝ се стрелна напред и тя грабна картата. Преди госпожица Вандаариф да успее да направи нещо, освен да заекне от объркване, картата беше обратно в зелената чанта.

— Виждате ли? — извика грубо госпожица Темпъл. — Противоестествената наука — изпитването на чужди преживявания...

Госпожица Вандаариф кимна безмълвно, вдигна очи и вперил поглед в чантата.

— Какво... как е възможно?

— Смятат да използват влиянието ви, да ви прелъстят, както са прелъстили този човек, Роже Баскомб...

Госпожица Вандаариф нетърпеливо тръсна глава.

— Не те... стъклото... стъклото!

— Е, Лидия — изкиска се госпожа Марчмур от другия край на масата, в гласа ѝ имаше облекчение и задоволство, — не се ли изплаши от това, което видя?

Госпожица Вандаариф въздъхна, очите ѝ блестяха; въздишка на опиянение и радост.

— Малко, но всъщност изобщо не ме е грижа какво видях, а само какво почувствах...

— Не е ли изумително? — изсъска госпожа Марчмур, забравила предишните си тревоги.

— Господи, така е! Това е най-прелестното нещо! Бях в ръцете му, не — бях ръцете му, гладът му... как я опипваше... — Тя се обърна

към госпожица Темпъл. — Опипваше вас!

— Но не, не — започна госпожица Темпъл и млъкна, като видя, че госпожа Марчмур ѝ се усмихва ослепително като фар. — Има друга — с тази жена! И с вашия принц! Много по-интимна, уверявам ви...

Госпожица Вандаариф алчно я прекъсна:

— Дайте да я видя! У вас ли е? Трябва, трябва да има много такива, искам да видя тази още веднъж! Искам да ги видя всичките!

Госпожица Темпъл бе принудена да се дръпне от протегнатите ръце на госпожица Вандаариф.

— Не ви ли е грижа? — попита я. — Тази жена, тук, с вашия годеник!

— Защо да ме е грижа? Той не значи нищо за мен — отговори госпожица Вандаариф и махна с ръка към другия край на масата. — Тя не значи нищо за мен! Но усещането, потъването в такова *преживяване*...

Беше пияна. Беше объркана, разглезена и сега дърпаше ръката на госпожица Темпъл като уличен гамен, който се опитва да ѝ отмъкне чантата.

— Овладейте се! — изсъска тя, отстъпи три бързи крачки назад и вдигна револвера. И изведнъж осъзна, че когато човек използва оръжието като остен, за да накара другите да направят нещо, е най-добре да е готов да го използва (и в дъното на ума си знаеше, че именно такива неща правят хората като Чан професионалисти, че има неща, които трябва да се учат и запомнят, като например заплашването на хора с оръжие). И че ако не е готов, както в момента самата тя осъзнаваше, че не е готова да стреля по госпожица Вандаариф, силата на оръжието изчезва като пламъка на духната свещ. Госпожица Вандаариф бе прекалено разсеяна, за да разбира нещо, освен странно настойчивия си глад. Госпожа Марчмур обаче бе видяла всичко. Госпожица Темпъл обърна револвера към усмихнатото ѝ лице.

— Не мърдайте!

Госпожа Марчмур отново се изкиска.

— Ще ме застреляте ли? Тук, в оживения хотел? Властите ще ви заловят. Ще идете в затвора и ще ви обесят — ще се погрижим за това.

— Може би. Но вие ще умрете преди мен.

— Бедната госпожица Темпъл — въпреки цялата ви дързост вие все още не разбирате нищо.

Госпожица Темпъл изсумтя. Нямаше представа защо госпожа Марчмур си позволява да каже подобно нещо и затова намери убежище в предизвикателното презрение.

— За какво говорите? — изхленчи Лидия. — Къде има още от тези неща?

— Погледнете това още веднъж — каза успокояващо госпожа Марчмур. — Ако се упражнявате, можете да направите така, че картата да върви по-бавно, докато не успеете да спрете в някой определен момент за колкото време искате. Представи си това, Лидия, представи си какви моменти можеш да изпитваш отново и отново, и отново.

Госпожа Марчмур вдигна вежди към госпожица Темпъл и наклони глава на една страна, сякаш за да я подкани да даде картата — намекът беше, че когато вниманието на наследницата е другаде, те двете, възрастните в стаята, могат да разговарят на спокойствие.

Въпреки инстинктите си, може би просто от любопитство дали това, което госпожа Марчмур бе казала току-що, е истина, госпожица Темпъл бръкна в чантата си и извади картата, като изпита импулса сама да погледне в нея, докато пръстите ѝ докосваха гладката хладна повърхност. Преди да реши дали да не го направи, госпожица Вандаариф я грабна от ръката ѝ и седна на стола си, очите ѝ бяха вперени в синия правоъгълник — държеше го благоговейно. След секунди езикът на Лидия се стрелкаше по долната ѝ устна... умът ѝ беше прикован другаде.

— Какво ѝ стана? — смаяно попита госпожица Темпъл.

— Почти няма да ни чува и можем да говорим открито — отговори госпожа Марчмур.

— Изглежда, не я е грижа за годеника ѝ.

— А защо да я е грижа?

— А вас грижа ли ви е? — попита госпожица Темпъл; имаше предвид откровеното взаимодействие, запечатано в стъклото. Госпожа Марчмур се засмя и кимна към синята карта.

— Значи на тази карта сте вие, а на друга съм аз — запечатана с принца?

— Точно така. И ако имате намерение да отричате...

— Защо да го правя? Мога да си представя ситуацията, макар да признавам, че не я помня — това е цената, която се плаща, за да обезсмъртиш преживяването си.

— Не помните? — Госпожица Темпъл бе стъписана от декадентското ѝ равнодушие. — Не си спомняте онова с принца, пред зрители!

Госпожа Марчмур отново се засмя.

— О, госпожице Темпъл, очевидно е, че бихте се облагодетелствали от яснотата на Процеса. Такива глупави въпроси никога повече не трябва да излизат от устата ви. Когато говорихте с графа, той поиска ли от вас да се присъедините към нас?

— Не!

— Изненадана съм.

— Всъщност той ме заплаши, че трябва да ви се подчиня, тъй като съм победена...

Госпожа Марчмур поклати нетърпеливо глава.

— Но това е едно и също. Чуйте ме, можете да размахвате пистолета си, но няма да ме спрете — защото вече не съм толкова глупава да се занимавам с неправдите — да ви помоля отново да се примирите с неизбежното и да се присъедините към делото ни. Това е по-добър живот, живот на свобода, действие и удовлетворени желания. Вие ще се предадете, госпожице Темпъл, обещавам ви, че ще стане така.

Госпожица Темпъл нямаше какво да каже. Махна с револвера.

— Ставайте!

Ако госпожа Марчмур бе успяла да я убеди в нещо, то беше, че частната стая е прекалено открита. Беше ѝ послужила за разследванията ѝ, но не беше място, на което да се задържа, освен ако не искаше да рискува да я хванат властите. С револвера и картата в чантата, тя подкара жените пред себе си по голямото стълбище и през стаите на графиня Лакер-Сфорца. Госпожа Марчмур бе отвърнала на питащия поглед на мъжа на рецепцията с весело помахване и без да ги гледат повече, влязоха в луксозната вътрешност на „Сен Роял“.

Стаите бяха на третия етаж, до който стигнаха по второ не чак толкова тържествено стълбище, което продължаваше извивката на парадните стълби от фоайето; пречките на перилата бяха от лъскава мед. Госпожица Темпъл видя, че витите стълби повтарят увитите около колоните червени и златни панделки, и усети, че дълбоката мисъл,

вложена в сградата, ѝ допада — мисълта, че някой може да вложи такива усилия и че тя е достатъчно умна да ги забележи. Госпожица Вандаариф погледна към нея през рамо вече с по-неспокойно изражение — почти сякаш и на нея ѝ бе хрумнало нещо.

— Да? — попита госпожица Темпъл.

— Нищо.

Госпожа Марчмур се обърна към нея, без да спира.

— Кажете какво си мислите, Лидия.

Госпожица Темпъл се удиви на властта на тази жена над наследницата. Щом като госпожа Марчмур все още носеше белезите от Процеса, тя можеше да е близка на Кликата отскоро, а преди това е била в бордея. Но Лидия Вандаариф ѝ се подчиняваше като на дългогодишна гувернантка. На госпожица Темпъл това ѝ се струваше напълно неестествено.

— Просто се тревожа заради графа. Не искам да идва.

— Но той може да дойде, Лидия — отговори госпожа Марчмур.

— Ти го знаеш добре.

— Не го харесвам.

— А мен харесваш ли?

— Не — каза тя заядливо.

— Не, разбира се. И все пак можем да се разбираме съвсем добре. — Госпожа Марчмур се усмихна самодоволно на госпожица Темпъл и посочи разклонението на коридора. — Насам.

Графинята не беше в апартамента и госпожа Марчмур отвори със свой ключ. Госпожица Темпъл бе притеснена от вероятна засада. В преддверието се спъна в някаква обувка. Обувка? Къде бяха камериерките? Това беше много добър въпрос, защото в стаите на графинята цареше абсолютен безпорядък. Накъдето и да обърнеше очи, госпожица Темпъл попадеше на неприбрани чинии и чаши, бутилки и пепелници и всякакви дамски дрехи, от рокли и обувки до най-личните неща като фусты, чорапи и корсети — захвърлени на дивана в главния салон!

— Седнете — каза госпожа Марчмур и те седнаха една до друга на дивана. Госпожица Темпъл се огледа и се послуша. От другите стаи не се чуваше шум, макар че газовите лампи бяха запалени.

— Графинята я няма — уведоми ги госпожа Марчмур.

— Да не би сте я да са били ограбени в нейно отсъствие? — Госпожица Темпъл зададе въпроса сериозно, но госпожа Марчмур само се изсмя.

— Дамата не обича особено реда, вярно е.

— Няма ли прислуга?

— Предпочита те да се занимават с други задачи.

— Ами миризмата? Димът — питиетата, чиниите, да не би да иска да завъди плъхове?

Госпожа Марчмур сви рамене, усмихваше се. Госпожица Темпъл подритна един корсет на пода.

— Боя се, че това е мое — каза госпожа Марчмур и се подсмихна.

— Защо сте си свалили корсета в предния салон на благородна дама? — попита госпожица Темпъл, почти ужасена, но вече предугаждаше отговора: възможностите бяха объркващо зловещи. Извърна лице от госпожа Марчмур, за да се овладее, и видя отражението си в голямото огледало на стената — решителна фигура в зелено, кестеняви къдрици, и навсякъде около нея разхвърляните боклуци на декадентската веселба. Но зад главата ѝ на отражението погледа ѝ привлече проблясък на яркосиньо — тя се обърна и видя картина, която можеше да е излязла единствено изпод четката на Оскар Вайланд.

— Още едно „Благовещение“? — прошепна тя.

— Да — прошепна госпожа Марчмур в отговор, гласът ѝ долетя колеблив и предпазлив зад гърба ѝ. Госпожица Темпъл се почувства, все едно я наблюдават внимателно, като птица, преследвана от бавно движеща се котка. — Виждали ли сте я другаде?

— Да.

— Кой фрагмент? Какво показваше?

Тя не искаше да отговори, да се остави на другата жена да я разпитва, но силата на образа я накара да говори.

— Главата ѝ...

— А, да, разбира се — на изложбата на господин Шанк. Главата е прекрасна... на лицето ѝ има такова небесно изражение на мир и

удоволствие — не смятате ли? А тук... виждате ли как пръстите са се впили в бедрата й... виждате ли, според интерпретацията на автора, как е възкачена от Ангела?

Зад тях госпожица Вандаариф изхленчи. Госпожица Темпъл искаше да се обърне към нея, но не можеше да отмести очи от почти кипящия образ. Вместо това бавно се приближи до картината — мазките на четката бяха безупречни и гладки, сякаш повърхността бе по-скоро порцелан, а не боя върху платно. Плътта бе изобразена изключително, макар че самият фрагмент — така откъснат от контекста на целостта, лицата не се виждаха, а само бедрата и две сини ръце — я порази като едновременно завладяващ и някак ужасяващ. Откъсна очи. И двете жени я гледаха. Госпожица Темпъл се насили да говори с нормален тон, далеч от злокобната интимност на картината.

— Това е алегория — заяви тя. — Разказва историята за вашата интрига. Ангелът изобразява работата ви със синьото стъкло, жената — всички тези, над които ще работите. Това е Благовещение, защото вие вярвате, че раждането — което са заченали планове ви — ще... ще...

— Ще ни донесе изкупление — довърши госпожа Марчмур.

— Никога не съм виждала подобно богохулство! — уверено заяви госпожица Темпъл.

— Не сте виждали останалата част от картината — каза госпожица Вандаариф. — Тихо, Лидия.

Госпожица Вандаариф изведнъж се хвана за корема и изстена от болка. Преви се на две и отново изстена, клатеше се напред-назад. В стона й се долови надигащ се страх, сякаш чувството й беше познато.

— Госпожице Вандаариф? — извика госпожица Темпъл. — Какво ви е?

— Ще се оправи — меко каза госпожа Марчмур. — Дали случайно и вие не сте пийнали от портвайна?

— Не.

— Видях втора чаша.

— Само наквасих устните си, нищо повече...

— Много разумно.

— Какво имаше в него? — попита госпожица Темпъл.

Госпожица Вандаариф пак изстена и госпожа Марчмур се наведе да я хване под ръка.

— Хайде, Лидия, трябва да дойдеш с мен — ще ти стане по-добре...

Госпожица Вандаариф застена още по-силно.

— Хайде, Лидия...

— Какво ѝ е? — попита госпожица Темпъл.

— За бога, Лидия! Добре, че съм тук, за да ти помогна да се освободиш от излишното. — Госпожа Марчмур помогна на госпожица Вандаариф да се изправи със снизходителна усмивка. Пусна нестабилната млада жена да мине през една отворена врата и се обърна към госпожица Темпъл. — Ще се върнем след малко, не се безпокойте, отиваме само до тоалетната. Знаехме, че ще пие портвайна, така че подготвителният еликсир беше тайно добавен в него. Сместа ѝ е необходима, но не чак в такива количества.

— За какво е необходима? За какво я подготвя?

Госпожа Марчмур като че ли не я чу и се протегна да погали госпожица Вандаариф по косата.

— Сватбата ще ѝ се отрази добре, смее да кажа, и тя ще остави зад гърба си тези самотни веселби. Организмът ѝ изобщо не ги понася.

Госпожица Вандаариф пак изпъшка, може би в знак на протест срещу тази несправедлива оценка. Госпожица Темпъл гледаше с досада и любопитство как двете потънаха в съседната стая — все едно тя нямаше револвер и те не бяха заложнички! Стоеше на мястото си, оскърбена, заслушана в тракането на капака на нощното гърне и решителното шумолене на фусты, а после реши, че това е отлична възможност да разгледа другите стаи, без да я наблюдават. В главния салон, в който се намираше, имаше три врати — една към гърнето, което явно бе в стаята на камериерката, и още две. През една арка се виждаше вторият салон. В него имаше малка маса за игра на карти, на която се търкаляха недоядените остатъци от неразчистен обяд, а на отсрещната стена имаше висок бюфет, пълен с бутилки. Когато надникна вътре, като се опитваше да разбере какво вижда, колко хора са се хранили на масата, колко са пили — както предполагаше, че би постъпил истински детектив, — госпожица Темпъл се притесни, че е изпила поне една цяла глътка от портвайна. Дали беше достатъчно да задейства коварния ефект на ужасния им еликсир в тялото ѝ? За каква участ приготвяха госпожица Вандаариф? За брак? Не можеше да е това — или поне не в нормалния смисъл на думата. На госпожица Темпъл ѝ

напомняше за подготовката на животни за кланицата и усети ужасяваща ледена тръпка.

Върна се в главния салон и бързо отиде до третата врата, която бе откритата. Зад гърба ѝ все още ясно се чуваха стонове и тътрене на крака.

Това беше спалнята на графинята. Имаше огромно легло с пилони, скрито с пурпурни завеси, а по пода се въргаляха още дрехи, но тези вещи, малки и големи, сякаш се носеха в стая, чиито стени и под бяха много далеч, затъмнени като повърхността на черен мъртвешки спокоен басейн, а захвърлените дрехи плаваха като туфи листа. Тя дръпна завесите на леглото. С примитивна непосредственост ноздрите ѝ се разшириха... от деликатния аромат, който бе оставило тялото на графинята по завивките. Отчасти бе парфюм от жасмин, но под тази цветна сладост се криеше нещо друго, нежно наситило чаршафите, близко до мириса на току-що изпечен хляб, на розмарин, на солено месо, дори на лимон. Мирисът се издигна към госпожица Темпъл и ѝ напомни за това, че тази жена е човешко същество, че колкото и страховита и сдържана да изглежда, тя е същество с апетити и слабости... и госпожица Темпъл бе проникнала в леговището ѝ.

Вдиша отново и облиза устни.

Госпожица Темпъл бързо се запита дали в този страховит безпорядък графинята не е скрила нещо ценно, някакъв дневник или план, или предмет, който да обясни тайните цели на Кликата. Зад нея жалните стонове на госпожица Вандаариф не спираха. Какво ѝ бяха направили — все едно раждаше! Безпокойството отново обзе госпожица Темпъл. Най-истинските ѝ противници — графинята и граф Д'Орканч — щяха да дойдат тук. Беше ли готова да се срещне с тях? Беше се държала достатъчно нахакано по време на чая с графа, но съвсем не бе така доволна от продължителните си контакти с двете дами, които изобщо не бяха толкова застрашителни противници (ако въобще можеше да използва думата противник за печално несвястната госпожица Вандаариф). Някак си конфронтацията, която бе трябвало да е напрегната, враждебна и вълнуваща, бе станала тайнствена, разхвърляна, чувствена и небрежна. Госпожица Темпъл реши да намери каквото може и да си тръгне възможно най-бързо.

Първо прокара ръка под дебелиите пухени възглавници на леглото. Нищо. Очакваше се — бързо повдигна дюшека и надникна под него, но със същия резултат. И със съвсем малко повече надежда отиде до гардероба на графинята, за да прерови чекмеджето с бельото ѝ. Всяка глупава жена би скрила нещо тайно там с мисълта, че личното естество на бельото би могло по някакъв начин да предотврати претърсването. Госпожица Темпъл бе противничка на любопитството, но знаеше, че е вярно тъкмо обратното — че тези коприни, корсети, чорапи и банели вдъхват необуздано любопитство почти у всички — та кой не би искал да се порови в тях? Така че идеята да скриеш нещо, например дневник, на такова място беше равносилна на това да го оставиш във фоайето като вестник или, още по-лошо, на масата за хранене на прислугата по време на обед. Както очакваше, сред долните дрехи на графинята нямаше нищо подобно, макар че тя май се позабави, докато прекарваше пръсти през купа коприна и май тайничко изчервена, притисна една-две сладки фини дрешки до носа си. Затвори чекмеджето. Най-добрите скривалища бяха най-баналните — хитроумно изложени на показ или отрупани с вещи например при неподредените обувки на човека. Но тя откри само наистина смайващ и скъп куп обувки. Спря се — имаше ли врем да претърси целия гардероб? Госпожица Вандаариф все още ли стенеше? И се огледа за някое привидно явно скривалище, което можеше да види. Виждаше само разхвърляни навсякъде дрехи, и се усмихна. От едната страна на гардероба, до тъмната от сянката стена, имаше куп блузи и шалове, които ѝ се сториха съвсем нарочно отделени настрани. Тя коленичи до купа и бързо започна да го раздига, пласт след пласт. След миг откри голяма книга направена изцяло от синьо стъкло. Блестеше, загърната в жълта италианска дамаска, като Младенеца в сламата.

Беше колкото средно голям том от енциклопедия, височината беше около стъпка, а ширината — малко по-малко, и беше дебел към 7 сантиметра. Корицата бе тежка, сякаш стъкларят бе имитирал релефната тосканска кожа, която бе видяла на пазара до „Света Изобел“, и матова. На пръв поглед изглеждаше, че човек би могъл да вижда ясно през нея, но всъщност слоевете бяха доста плътни. По същия начин отначало книгата изглеждаше едноцветна — тъмно и

ярко индиговосиньо, — но като се вгледа, госпожица Темпъл видя, че я прорязват вълнообразни линии, където цветът се колебае в красива палитра от небесносин до кобалтов и аквамарин и всяка промяна в нюанса влияе смущаващо силно върху вътрешното ѝ око, сякаш освен видимата си страна всеки крие и някаква емоция. Не видя думи на корицата или на гръбчето и докосна книгата, за да я обърне.

При докосването едва не припадна. Ако синята карта упражняваше прелъстителен ефект върху човека, книгата предизвикваше водовъртеж от сурови усещания, които сякаш щяха да я погълнат цялата. Тя ахна и дръпна ръката си.

Погледна към отворената врата — в другата стая двете жени не се чуваха. Наистина трябваше да се върне при тях, трябваше да си тръгне, защото те без съмнение щяха да влязат при нея всеки момент, а графът или графинята скоро щяха да ги последват. Подпъхна ръка под дамаската, за да докосне книгата безопасно, и се приготви да я загърне и да я вземе със себе си — защото това със сигурност беше трофей, с който да смае доктора и Чан. Погледна надолу и прехапа устни. Ако отвореше книгата, без да докосва стъклото... сигурно щеше да се предпази... сигурно щеше да разбере още много неща, които да сподели с тях. Хвърли още един поглед през рамо — да не би госпожица Вандаариф да беше изгубила съзнание? — и внимателно отвори корицата.

Страниците — защото виждаше през тях, всеки тънък слой се припокриваше със следващия с неповторимия си безформен десен от въртящо се преливащо синьо — изглеждаха тънки като крилцата на оса — квадратни крилца на оса с размера на голям том — и по някакъв странен начин бяха закачени за гръбчето, така че наистина можеше да ги прелиства като на обикновена книга. Не беше сигурна, но изглежда страниците бяха стотици, до една изпълнени като корицата с пулсиращ син блясък, който хвърляше в цялата стая неестествено призрачно сияние. Боеше се да обърне страницата, за да не строши стъклото (и я беше страх да се вгледа в него отблизо), но когато събра смелост, откри, че стъклото всъщност е доста здраво — по-скоро беше като дебело стъкло за прозорец, отколкото като тънко като хартия стъкълце, каквото изглеждаше. Обръщаше една блестяща страница след друга. Вгледа се в книгата, примигна, после стисна очи — възможно ли беше безформените спирали да се движат? Тревогата в ума ѝ се бе

превърнала в тежест, желание да спи — или ако не да спи, то поне да си почине от напрежението. Пак примигна. Можеше веднага да затвори книгата и да излезе. В стаята бе станало много горещо. От челото ѝ върху стъклото капна капка пот, повърхността му се замъгли на мястото, където капна, после се завъртя, тъмното петно се разпростря по страницата. Госпожица Темпъл се вгледа в него с внезапен страх — индиговият възел разцъфна като орхидея или кръв, бликнала от рана... това беше най-красивото нещо, което бе виждала, макар че я изпълваше страх какво ще стане, когато тъмното плъзнало петно покрие цялата страница. Но после това се случи, последното парченце блестящо синьо бе затъмнено и тя вече не виждаше страниците под тази... а, само дълбините на индиговото петно. Госпожица Темпъл чу ахване — смътно съзнаваше, че е излязло от нейната уста — и бе погълната.

Образите се гърчеха в ума ѝ и после се втурваха през него, като най-странното — едновременно ужасяващо и прекрасно — беше, че тя сякаш изобщо не беше там: точно както с госпожа Марчмур и картата, нейното съзнание бе включено в непосредствеността на всички усещания, които я държаха в плен. Струваше ѝ се, че се е гмурнала в преживяванията на няколко живота, натрупани един връз друг в налудничава последователност, толкова напълно убедителни и толкова многобройни, че заплашваха самата идея за Селесте Темпъл като стабилна цялост... тя е на маскен бал във Венеция, пие вино с подправки през зимата, миризмата на водата от канала и влажните камъни и горящите свещи, ръце, които я сграбчват изотзад, собственото ѝ сладостно напрежение, докато по някакъв начин поддържа разговора с маскирания свещеник пред себе си, сякаш не се случва нищо... пълзи бавно през тесен тухлен проход с малки ниши по стените, стиснала фенер, брои нишите от всяка страна и на седмата отдысно плъзва настрани малък железен диск, закачен на пирон, и приближава око към дупката под него, и наднича в голяма спалня, където две фигури се притискат една в друга: млад мускулист мъж, голите му бедра бели като мляко, наведен над една масичка, и по-възрастен мъж зад него, с почервенияло лице, запенен като бик... тя язди кон, краката ѝ стискат животното силно и умело, едната ѝ ръка е

на юздите, другата размахва злобно извита сабя, препуска през суха африканска равнина срещу клин конници с бели тюрбани и тъмни лица, крещи от страх и удоволствие, облечените в червено войници от двете ѝ страни също крещят, двете бойни линии се спускат една към друга светкавично като изплющяване на камшик, тя се навежда към врата на коня и вдига сабята, и след миг на ужасен сблъсък оръжието на арабина изсвистява покрай рамото ѝ, а върхът на нейната сабя се забива във врата му, шурва кръв и ръката ѝ болезнено се изкривява, когато конете се разминават, измъква сабята си, пред нея има друг арабин, тя крещи, ликува от убийството... невероятно красив водопад, висок колкото две катедрали, тя стои между клекнали червенокожи индианци с лъкове и стрели, черните им коси са подстригани като на средновековните крале... планини от плаващ лед, мирис на риба и сол, кожена яка гъделичка лицето ѝ, зад нея някой говори за кожи, слонова кост и съкровища, в голямата ѝ облечена в ръкавица ръка има странна фигурка — приклепнала и ухилена, с едно—единствено голямо око... тъмна мраморна зала, блестяща от злато, малки делви и бурканчета, гребени и оръжия, всичките от злато, а после самия ковчег, малко по-голям от тялото на момчето — крал, обвито в дебел саван, изкован от злато, запечатан с пирони от скъпоценности, после собствената ѝ ръка отваря сгъваем нож и тя се навежда да изтръгне един особено красив смарагд... студио на художник, гола на някакъв диван, излегнала се е безсрамно, гледа отворения тавански прозорец, перленосивите облаци над нея, между краката ѝ стои мъж с боядисана в синьо кожа и игриво държи босите ѝ стъпала в ръце, вдига едното ѝ стъпало на рамото си и се извъръща, тя също се извъръща да попита художника за позата, силует зад огромно платно, който не може да види, не може да види и лицето му, само силните му ръце, стиснали палитрата и четката, но преди да успее да чуе отговора му, вниманието ѝ приятно се насочва обратно към партньора ѝ в позирането, който се пресяга и сладостно прокарва два пръста — едва я докосва — по дължината на обръснатите ѝ срамни устни... вонящо задушно помещение, натъпкано с тъмни хлъзгави тела в дрънчащи окови, ботушите ѝ са на палубата на кораб, записва нещо в някакъв тефтер... банкет сред високи светлокожи мъже с бради и униформи и елегантните им дами, окичени с бижута, големи сребърни подноси с малки чашки със златна ивица по ръбовете, всяка пълна с прозрачна огнена напитка, подправена с женско биле, тя обръща чаша

след чаша, завеса от цигулки за фон на учтивите разговори, кристални чинии с черен хайвер върху лед, плата черен хляб и оранжева риба, кима на някакъв чиновник със синя лента, който небрежно ѝ подава черна кожена книга с една прегъната страница, ще я прочете после, и се усмихва, питайки се кой от събралите се гости ще получи инструкции да предаде... наведена пред открито огнище, обградено с камъни, черната сянка на замък тъмнее на фона на осветеното от луната небе, високите му стени се издигат от червения каменен склон, пуска в пламъците парче след парче пергамент, гледа как страниците почерняват и се сгърчват и печатите от червен восък кипват и изчезват... каменен двор в жежка вечер, заобиколена от ароматен цъфнал жасмин и птичи песни, по гръб върху копринен дюшек, около нея други нехайни хора пият и си говорят и гледат насмешливо мускулестите голи до кръста пазачи с тюрбани на главите, краката ѝ са разтворени, а пръстите ѝ — заплетени в дългата сплетена на плитки коса на девойката, наведена над таза ѝ, устните и езикът ѝ потрепват с премерена замечтана настойчивост, надигащото се усещане се трупа в тялото ѝ, прекрасна вълна, готова да се разбие, надига се, надига се, пръстите ѝ стискат по-силно, разбиращият тих смях на момичето, което в този миг решава да се дръпне и плъзва само връхчето на езика си по горещата копнееща плът, а после отново се хвърля напред, вълната, която се е отдръпнала, се надига по-висока, по-пълна, обещава да се разпука като пъпките на хиляда сини орхидеи върху и във всеки сантиметър от тялото ѝ...

И точно в този прекрасен миг в най-дълбоките ъгълчета на ума си госпожица Темпъл осъзна, че се е изгубила, и с известна трудност откри в паметта си — или в спомените на толкова много други — един тъничък гласец, който се надигаше срещу рева на екстаза, думите на госпожа Марчмур към госпожица Вандаариф за картата, за това да се съсредоточи върху един момент, за да го преживее отново, да поеме контрол над усещането, над самото преживяване. Пъргавият език на момичето прати още един спазъм на удоволствие в слабините ѝ и госпожица Темпъл — през очите на която и да бе дала това преживяване на тази книга — погледна надолу и с мъчително усилие съсредоточи ума си върху усещането за косата на момичето в ръцете си, пръстите ѝ дръпнаха плитките, украсени с мъниста, а после само мънистата, на цвят... бяха сини, разбира се, че бяха сини... синьо

стъкло... насили се да се вгледа в него, дълбоко, отново се задъха, замята бедра въпреки волята си, но някак отклони вниманието си покрай нежно търсещия език, като изтласка от ума си всички мисли и усещания, докато не виждаше и не чувстваше нищо, освен повърхността на стъклото, и после, в този момент на яснота, със силата на цялото си същество, тя си внуши, че е другаде, и се освободи.

Ахна и отвори очи, изненадана да види, че главата ѝ е на пода, подпряна на купчината дрехи до книгата. Чувстваше се слаба, кожата ѝ бе гореща и влажна.

В стаите на графинята беше тихо. Колко време бе гледала в книгата? Не можеше да си спомни всички истории, които бе видяла — в които бе участвала. Часове ли бяха минали? Цял живот? Или беше като в сън, където часовете могат да минат за минути? Надигна се на колене и усети слабостта на краката си и за свое неудобство хлъзгавината между тях. Какво ѝ се бе случило? Какви мисли се бяха загнездили в ума ѝ — какви спомени — как опустошава и бива опустошена, за кръв и сол, за мъже и жени? С тъжна ирония госпожица Темпъл се запита дали не е най-развратната девственица в цялата история.

Внимателно уви шала около книгата и го върза. Огледа се за зелената си чанта. Не я видя. Нали връзката бе омотана около ръката ѝ? Сигурна беше. Но сега я нямаше.

Стана с увитата книга в ръце и насочи вниманието си към все още откρεхнатата врата. Тихичко надникна в салона. За момент не беше сигурна дали наистина е оставила книгата, толкова странна гледка се разкри пред очите ѝ, толкова спокойна. Госпожа Марчмур седеше облегната на дивана, бежовата ѝ рокля бе разкопчана и смъкната до хълбоците ѝ, не носеше корсет, горната половина на тялото ѝ беше гола, с изключение на тройния наниз перли, който плътно обвиваше шията ѝ. Госпожица Темпъл не можеше да не погледне лявата ѝ гърда, тежка и бяла, пръстите на лявата ѝ ръка небрежно дразнеха зърното ѝ, а дясната бе скрита от главата на

госпожица Вандаариф. Госпожица Вандаариф, вече без маска, разпуснатата ѝ руса коса се стелеше по гърба ѝ, лежеше изцяло на дивана до госпожа Марчмур със затворени очи и свити крака, свила една ръка в нежен юмрук в скута си, с другата нежно поддържаше гърдата, от която сучеше сънено, за успокоение като сито бебе.

Срещу тях на едно кресло с пура в едната ръка и абаносовия си бастун с перлена дръжка в другата седеше граф Д'Орканч. Зад него в полукръг стояха четирима мъже: възрастен мъж с превързана провесена през врата ръка, нисък набит червендалест мъж с пресни белези около очите и двама мъже с униформи, които би трябвало да са от Мекленбург. Единият беше суров, корав на вид мъж с много къса коса, обветрено изопнато лице и кървясали очи. Другия го познаваше — от картата, осъзна тя, познаваше го съвсем интимно. Това беше Карл-Хорст фон Маасмерк. Първото ѝ впечатление на живо от принца съвсем не беше благоприятно — той беше висок, блед, тънък, отпуснат и хермафродитен, нямаше брадичка, очите му приличаха на сурови стриди. Но покрай всички тези хора погледът ѝ бързо се насочи към втория диван, на който седеше графиня Лакер-Сфорца, цигарето ѝ бе нагласено идеално, към тавана се виеше тънка струйка дим. Дамата бе облечена с тясно виолетово копринено жакетче с бордюр от малки черни пера, които обрамчваха пазвата и шията ѝ, и носеше дълги кехлибарени обеци. Под жакета роклята ѝ бе черна и все едно тя бе някакво стихийно магическо същество, сякаш се спускаше по тялото ѝ и се вливаше право в тъмния под... където предишните разхвърляни дрехи бяха допълнени от грубо изсипаното и преровено съдържание на нарязаната и унищожена килимена чанта на госпожица Темпъл.

С изключение на госпожица Вандаариф всички безмълвно впериха очи в госпожица Темпъл.

— Добър вечер, Селесте — каза графинята. — Върнали сте се от книгата. Много впечатляващо. Не всички успяват, знаете ли.

Госпожица Темпъл не отговори.

— Радвам се, че сте тук. Радвам се, че сте имали възможността да обмените мнения с графа и с компаньонката ми госпожа Марчмур, както и да се запознаете с милата Лидия, с която, разбира се, имате

много общо — две заможни млади дами, чийто живот трябва да изглежда като същинско превъплъщение на безкрайния хоризонт.

Графът издуха облак синкав дим. Госпожа Марчмур се усмихна в очите на госпожица Темпъл и бавно завъртя червеното зърно на гърдата си между палеца и показалеца си. Редицата мъже не помръдваше.

— Трябва да разберете — продължи графинята, — че съюзника ви Кардинал Чан вече го няма. Мекленбургският доктор е избягал от града от страх и ви е изоставил. Виждали сте как работи нашият Процес. Погледнали сте в една от нашите стъклени книги. Знаете имената ни и познавате лицата ни и връзката на нашето начинание с лорд Вандаариф и рода Фон Маасмерк в Мекленбург. Вие дори... — тук тя се усмихна — трябва да знаете фактите зад предстоящото издигане на лорд Тар. Знаете всички тези неща и можете, защото съм сигурна, че сте също толкова умна, колкото сте упорита, да се досетите за още много.

Вдигна лакираното цигаре към устните си и си дръпна, после ръката ѝ пак лениво се отпусна на дивана. С едва доловима въздишка устните ѝ се разтегнаха в хитра усмивка и тя издиша струйка дим през ъгълчето на устата си.

— Заради всичко това, Селесте Темпъл, е сигурно, че трябва да умрете.

Госпожица Темпъл не отговори.

— Признавам — продължи графинята, — че може да не съм ви преценила правилно. Графът казва, че не съм, а съм сигурна, че вие знаете, че графът рядко греши. Вие сте силно, гордо, решително момиче и въпреки че ми причинихте големи неудобства... дори, ще го призная, гняв... ми беше подсказано да ви направя предложение... предложение, което нормално не бих направила на човек, когото съм решила да унищожа. И все пак ми бе подсказано... да ви позволя да станете доброволна ценна част от нашето велико дело.

Госпожица Темпъл не отговори. Краката едва я държаха, студ бе сковал сърцето ѝ. Чан бе мъртъв? Докторът бе избягал? Не можеше да повярва. Отказваше да повярва.

Сякаш усетил неподчинението в треперещите ѝ устни, графът извади пурата от устата си и каза с ниския си стържещ, опасен глас:

— Няма как да е по-просто. Ако не се съгласите, гърлото ви ще бъде прерязано на мига, в тази стая. Ако се съгласите, ще дойдете с нас. Бъдете сигурна, че никакви двулични хитрости няма да ви помогнат. Оставете надеждата, госпожице Темпъл, защото тя ще бъде премахната... и заменена със сигурност.

Госпожица Темпъл погледна неумолимото му лице и после внушаващата страх красота на графиня Лакер-Сфорца: безукорната ѝ усмивка бе едновременно топла и подканяща и студена като камък. Четиримата мъже я гледаха с празни погледи, принцът се чешеше по носа с нокът. Дали всички бяха трансформирани от Процеса и животинската им логика бе освободена от моралните задръжки? Видя белезите на принца и на набития мъж. Изглежда, по-възрастният мъж споделяше стъкленоокия им глад — може би неговите белези вече бяха избледнели. Само другият войник имаше нормално изражение, в което се четяха едновременно и сигурност, и съмнение. На лицата на останалите имаше само нечовешка увереност. Питаше се кой от тях ще я убие. Накрая погледна госпожа Марчмур, чието безизразно лице прикриваше нещо, което госпожица Темпъл смяташе за искрено любопитство... сякаш не знаеше какво ще направи госпожица Темпъл нито какво, ако се подчини, ще излезе от това.

— Изглежда, нямам избор — прошепна госпожица Темпъл.

— Нямате — съгласи се графинята, докато се обръщаше към едрия мъж, седнал до нея, и вдигаше вежди, сякаш да му покаже, че нейната част от работата е приключена.

— Ще ви бъда благодарен, госпожице Темпъл — каза граф Д'Орканч, — ако събуете обувките и чорапите си.

Вървеше боса — проста стратагема да ѝ попречат да избяга. Госпожа Марчмур остана в стаята, но другите слязоха с нея — войникът, набитият човек с белезите и по-възрастният тръгнаха напред да се погрижат за каретите, графът и графинята вървяха от двете ѝ страни, принцът вървеше след тях с госпожица Вандаариф под ръка. Докато слизаха по парадното стълбище, госпожица Темпъл видя на рецепцията друг служител, който само се поклони почтително в отговор на грациозното кимане на графинята. Госпожица Темпъл недоумяваше защо изобщо ѝ е на такава жена Процесът или

вълшебното синьо стъкло — съмняваше се някой да притежава силата или склонността да откаже на графинята каквото тя поиска. Погледна графа, който гледаше безизразно напред, едната му ръка държеше бастуна с перлената дръжка, а в другата носеше увитата синя книга като крал в изгнание, който планира да си върне трона. Усещаше гъделичкането на нишките на килима по пръстите на краката си. Някога, когато беше малка, краката ѝ бяха задебелили и мазолести от тичане из плантацията. Сега бяха станали меки и нежни като на всяка глезена дама и бяха пречка за бягство, сравнима с железни букаи. В пристъп на безутешна тъга тя си спомни за малките си зелени боти, изоставени, изритани под дивана. Никой повече нямаше да се грижи за тях, знаеше го, и не можеше да не се пита дали някой някога отново ще го е грижа за нея.

Пред хотела чакаха две карети — едната беше елегантна червена двуместна, а другата — по-голяма, черна, с герб на вратата, вероятно на Мекленбург. Принцът, госпожица Вандаариф, войникът и набитият мъж с белезите се качиха в нея, по-възрастният се метна при кочияша. Портиер от хотела отвори вратата на червената карета за графинята и после за госпожица Темпъл, която усети как неравната повърхност на железното стъпало се врязва в крака ѝ, докато се качваше. Седна на седалката срещу графинята. След миг към тях се присъедини графът — цялата карета потрепери от тежестта му. Той седна до графинята и портиерът затвори вратата. Графът потропа с бастуна си по тавана и потеглиха. От момента, когато графът ѝ бе наредил да си събуе обувките, не бяха казали нито дума. Госпожица Темпъл се покашля и ги погледна. Продължителното мълчание почти винаги изцеждаше самоконтрола ѝ.

— Бих искала да разбера нещо — каза тя.

След миг графът попита дрезгаво:

— Какво?

Госпожица Темпъл обърна очи към графинята, защото въпросът в действителност бе насочен към нея.

— Бих искала да разбера как е умрял Кардинал Чан.

Графиня Лакер-Сфорца погледна госпожица Темпъл в очите с остро, търсещо напрежение.

— Убих го — заяви, и то така, че предизвикваше госпожица Темпъл да заговори отново.

Госпожица Темпъл все още не беше обезкуражена — всъщност ако тази, която я държеше в плен, не искаше да обсъжда въпроса, това беше изпитание за собствената ѝ воля.

— Наистина ли? — попита тя. — Той беше страховит човек.

— Да — съгласи се графинята. — Напълних дробовете му със стрито стъкло, направено от индиговата ни смола. То притежава редица ефективни качества и в такива количества, в каквито го видиша Кардинала, е смъртоносно. „Страховит“, разбира се, е дума с много нюанси — физическата сила често е най-просто и най-лесно преодолима.

Лекотата, с която графинята говореше за гибелта на Чан, свари госпожица Темпъл напълно неподготвена. Въпреки че бе познавала Кардинала от съвсем скоро, той ѝ бе направил толкова силно впечатление, че също така внезапната му кончина бе за нея унищожителна жестокост.

— Смъртта му бърза ли е била, или бавна? — попита госпожица Темпъл с колкото можеше по-неутрален тон.

— Не бих я нарекла бърза... — Докато отговаряше, графинята бръкна в черната си чанта, избродирана с висящи кехлибарени мъниста, и извади последователно цигарето си, цигара, която да пъхне в него, и клечка кибрит. — И все пак самата смърт е може би щедра, тъй като — както видяхте сама — индиговото стъкло има афинитет към сънищата и към... чувствените преживявания... Често се вижда, че обесените мъже умират в състояние на крайна възбуда — тя млъкна, вдигнала вежди, за да потвърди, че госпожица Темпъл следва мисълта ѝ, — ако не и истинско спонтанно избухване. Поне от мъжката част на света може би мнозина биха предпочели такъв край. Аз смятам, че подобен, дори може би още по-силен възторг съпътства смъртта от индиговото стъкло. Или поне така се надявам, защото вашият Кардинал Чан действително беше изключителен противник... наистина, не бих могла да му желая злото, желая само смъртта му.

— Потвърдихте ли хипотезата си, като му прегледахте панталоните? — изпухтя графът. Чак след миг госпожица Темпъл разбра, че той се смее.

— Нямаше време — изкиска се графинята. — Животът е изпълнен със съжаления. Но какво са те? Есенни листа — окапали, забравени и издухани от вятъра.

Призракът на смъртта на Чан — смърт, която въпреки зловещия намек на графинята тя не можеше да си представи другояче, освен като ужасна, с кръвоизливи от устата и носа — отнесе мислите на госпожица Темпъл право към собствената ѝ съдба.

— Къде отиваме? — попита тя.

— Сигурна съм, че знаете — отговори графинята. — В Харшморт.

— Какво ще стане с мен?

— Няма смисъл да се страхуваш от нещо, което не можеш да промениш — заяви графът.

— Освен от удоволствието да те гледам как се гърчиш — прошепна графинята.

На това госпожица Темпъл нямаше отговор, но след няколко секунди, през които се опитваше да погледне през тесните прозорци — от двете страни на тяхната, а не на нейната седалка, вероятно за да помогнат на някой на нейното място да остане или незабелязан, или да заспи — и не можа да определи в коя част на града се намират, тя се покашля, за да каже още нещо.

Графинята се изсмя злорадо.

— Нещо забавно ли направих? — попита госпожица Темпъл.

— Не, но се каните — отговори графинята. — „Решителна“ не ви описва и наполовина, Селесте.

— Съвсем малко хора се обръщат към мен така фамилиарно — каза госпожица Темпъл. — Броят се на пръстите на едната ръка.

— Не сме ли достатъчно близки? — попита графинята. — Мислех, че сме.

— Какво е вашето малко име тогава?

Еlegantната жена отново се изкиска и сякаш дори граф Д'Орканч неохотно сви устни.

— Розамунд — обяви графинята. — Розамунд, графиня Лакер-Сфорца.

— Лакер-Сфорца? Това място ли е?

— Някога. Сега се е превърнало в идея.

— Разбирам — каза госпожица Темпъл, без изобщо да разбира, но искаше да изглежда любезна.

— Всеки има своята плантация, Селесте... своя остров, макар и само в сърцето си.

— Колко жалко за тях — заяви госпожица Темпъл. — Според мен истинският остров е далеч по-задоволителен.

— Понякога — топлият тон на графинята стана мъничко постуден — това е единственият начин тези места да бъдат посещавани или поддържани.

— Като не са истински ли?

— Ако искате да гледате на нещата така.

Госпожица Темпъл замълча; знаеше, че не е схванала идеята на графинята. После каза:

— Нямам намерение да губя моето.

— Никой никога няма намерение, скъпа — отговори графинята.

След малко графинята се усмихна мило и каза:

— Но ти искаше да питаш нещо.

— Да — отговори госпожица Темпъл. — Искях да попитам за Оскар Вайланд и за картината на Благовещението, защото в стаите ви видях още една. С графа обсъждахме този художник на чай.

— Наистина ли?

— Да, изтъкнах на графа, че доколкото виждам, той е подозрително задължен на онзи човек.

— Наистина ли?

— Да. — Госпожица Темпъл не се зальгваше, че може да разгневи или поласкае някой от двамата, да ги разсее и да успее да се хвърли от каретата — действие, което по-вероятно щеше да ѝ донесе смърт под колелетата на каретата, която пътуваше зад тях — и все пак картините бяха тема, която можеше да ѝ даде полезна информация за Процеса, информация, която би могла да използва, за да предотврати истинското си покваряване. Никога нямаше да разбере науката алхимия — науката и алхимията едно и също ли бяха? — защото открай време беше безразлична към теоретичната наука, но знаеше, че поне графът не е. Освен това знаеше, че е чувствителен по въпроса за изчезналия художник, а по правило тя не беше над това да е настойчива и досадна.

— И как така? — попита графинята.

— Защото — отговори госпожица Темпъл — картините на Благовещението са явно алегорично изображение на вашия Процес, дори на вашата интрига като цяло — че самата образност е безсрамно богохулство не е толкова важно, освен, за да представи мащабите на

вашата арогантност — както я виждате като издигане, провокирано от свойствата на скъпоценното ви синьо стъкло. Разбира се — продължи тя, като погледна косо непомръдващия граф, — изглежда, че всичко това, защото гърбовете на картините са неразумно изписани с алхимичните тайни на художника, е било присвоено от графа, присвоено от всички вас, за сметка на живота на изчезналият господин Вайланд.

— Казали сте това на графа?

— Разбира се.

— И той как ви отговори?

— Стана от масата.

— Това е сериозно обвинение.

— Напротив, това е очевидно обвинение — и освен това след цялото разрушение и насилие, което сте причинили, такова обвинение едва ли може да порази някого от вас като невероятно или неканено. Тъй като самото начинание е чудовищно, а убийството на създателя му дори още повече, не би ми хрумнало, че убиецът е толкова... чувствителен.

В отговор, който може би прекалено пълно удовлетворяваше надеждите на госпожица Темпъл да предизвика вълнение, граф Д'Орканч се наведе бавно напред, протегна дясната си ръка и я стисна за гърлото. Тя безполезно притисна гръб в облегалката и се опита да се убеди сама, че ако искаше да я нарани от ярост, щеше да я сграбчи побързо. Докато силните пръсти се стягаха около шията ѝ, тя започна да се съмнява и погледна смаяно студените му сини очи. Държеше я здраво, но не я душеше. Изведнъж и връхлетяха отвратителни спомени за господин Спраг.

— Видели сте картините, две от тях, нали? — Гласът му беше нисък и непогрешимо опасен. — Кажете ни... какво беше впечатлението ви?

— От какво? — изписука тя.

— От всичко. Какви мисли провокираха у вас?

— Ами, както казах, алегорично...

Той стисна гърлото ѝ толкова силно и толкова ненадейно, че тя се уплаши, че вратът ѝ ще се прекърши. Графинята също се наведе

напред и каза меко:

— Селесте, графът се опитва да те накара да мислиш.

Госпожица Темпъл кимна. Графът отпусна хватката си. Тя преглътна.

— Предполагам, че си помислих, че картините са противоестествени. Когато жената е отдадена на ангела, тя е отдадена на усещанията и удоволствието, сякаш нищо друго не съществува. Такова нещо е невъзможно. Опасно е.

— Защо? — попита графът.

— Защото... защото така няма граница между света и тялото на човека, ума на човека — би било непоносимо!

— А аз си мисля, че би било прекрасно — прошепна графинята.

— Не и за мен! — извика госпожица Темпъл.

Изшумоля коприна и графинята се премести до госпожица Темпъл и притисна устни до ухото ѝ:

— Сигурна ли си? Защото съм те виждала, Селесте, видях те през огледалото и те видях наведена над книгата... и знаеш ли?

— Какво да знам?

— Че когато беше в стаята ми... коленичила така мило... можех да те подуша...

Госпожица Темпъл изскимтя, но не знаеше какво може да направи.

— Помисли за книгата, Селесте — изсъска графинята. — Помниш какво си видяла? Какво си направила, какво ти е било направено — каква си станала? През какви чудни царства си пътувала?

При тези думи госпожица Темпъл усети как кръвта ѝ кипва — какво ѝ ставаше? Усещаше спомените си от книгата като чужди следи от стъпки в ума си. Бяха навсякъде! Не ги искаше! Но защо не можеше да ги захвърли настрана?

— Грешите! — извика госпожица Темпъл. — Не е едно и също!

— И ти не си същата — изръмжа граф Д'Орканч. — Вече си направила първата стъпка в своя процес на трансформация!

В каретата бе станало прекалено горещо. Ръката на графинята намери крака на госпожица Темпъл и после бързо изчезна под роклята ѝ, умелите пръсти се плъзнаха по вътрешната страна на бедрото ѝ. Госпожица Темпъл ахна. Това не бяха безцеремонните ръгащи груби пръсти на Спраг, а — макар и настъпателни — бяха игриви, дразнещи

и настойчиви. Никой не я бе докосвал по този начин на това място. Не можеше да мисли.

— Не... не... — понечи да възрази тя.

— Какво видя в книгата? — притисна я графът с настоящия си ужасяващ дрезгав глас. — Позна ли вкуса на смъртта и властта? Позна ли какво усещат любовниците в кръвта си? Да! Познаваш всичко това и още! То е пуснало корени в съществото ти! Усещаш го, докато говоря! Ще можеш ли някога да се отвърнеш от това, което си видяла? Ще можеш ли някога да отхвърлиш тези удоволствия, след като си опитала пълната им опияняваща мощ?

Пръстите на графинята се вмъкнаха през цепката на бельото ѝ и умело се плъзнаха във влажната ѝ плът. Госпожица Темпъл се сви от докосването, но седалката беше прекалено тясна, а усещането бе толкова приятно...

— Не мисля така, Селесте — прошепна графинята. Леко притисна върховете на показалеца и средния си пръст, после ги мушна по-дълбоко, докато търкаше с палец над тях. Госпожица Темпъл не знаеше какво трябва да прави, срещу какво да се бори, освен срещу това те да наложат волята си над нея, но не искаше да се бори, — удоволствието, което се нагнетяваше в тялото ѝ, бе божествено и въпреки това тя искаше и да избяга от открито хищническия начин, по който я използваша. Какво ги интересуваше нейното удоволствие? То беше просто остен, инструмент, безкраен извор за поробване и контрол. Пръстите на графинята се плъзгаха ловко напред-назад. Госпожица Темпъл изстена.

— Умът ти е в пламъци! — изсъска графът. — Не можеш да се изплъзнеш от ума си — ти си в ръцете ни, трябва да се отдадеш. Тялото ти ще те предаде, сърцето ти ще те предаде — вече си изоставена, напълно предадена — новите ти спомени се надигат, заобикалят те изцяло, животът ти, самата ти си се променила, някога чистата ти душа е покварена от използването на моята стъклена книга!

Докато той говореше, тя ги почувства, във вихъра на ума ѝ се отвориха врати право към трескавото ѝ тяло — маскеният бал във Венеция, двамата мъже през шпионката, моделът на художника на дивана, блаженият сарай и след това още много други — тя се задъхваше, пръстите на графинята сръчно се движеха в най-интимните ѝ части, устните на жената бяха до ухото ѝ и насърчаваха

удоволствието ѝ с тихи подигравателни стонове — провокиращи звуци на престорен екстаз, — които въпреки това служеха като конкретен стимул за още наслада... госпожица Темпъл почувства сладостта, която се натрупваше в тялото ѝ, топъл облак, готов да избухне... но после затвори очи и видя себе си, в каретата между враговете си, и после мъртвия Чан, бледото му оцапано с кръв лице, доктора, който бяга и плаче, и накрая, сякаш това бе отговорът, който търсеше, горещата ясна открита гледка на сухия бял пясък на брега на синьото безразлично море... отдръпна се от ръба — техния ръб, реши тя, а не нейният...

И точно в този момент, по начин, който ѝ даде да разбере, че те не са усетили вътрешната ѝ победа, графинята рязко извади ръката си и се върна тържествуващо на отсрещната седалка. Графът пусна врата ѝ и се облегна назад. Тя почувства внезапния отлив на удоволствието в тялото си и инстинктивния му протест срещу загубата на стимулация — и срещна очите им, и видя, че те я бяха докарали до ръба само за да демонстрират подчинението ѝ. Гледаха я със снизходително презрение, което преди секунди можеше да бъде съкрушително — и преди тя да успее да каже нещо, ръката на графинята — същата ръка, която беше под роклята ѝ — я зашлеви през лицето. Главата на госпожица Темпъл отхвърча на една страна, бузата ѝ пламна. Графинята я зашлеви отново.

— Ти уби двама от хората ми — каза злобно. — Не си и помисляй, че това е забравено!

Госпожица Темпъл докосна изтръпналото си лице, смаяна и замаяна, и усети влагата от ръката на графинята, тоест своята собствена. Острието на гнева, че са я зашлевили, бе притъпено от унизителното осъзнаване, че въздухът в тясната карета е наситен с миризмата на собствената ѝ възбуда. Дръпна роклята на краката си и видя как графинята методично избърса пръстите си с кърпичка. Опитът им да демонстрират колко е безпомощна само бе подсилил неподчинението ѝ. Тя подсмръкна и преглътна сълзите от болка, събрала допълнителна дързост от гледката на зелената си ръчна чантичка, която се подаваше от страничния джоб на коженото палто на графа.

Пътуването им с каретата приключи на гара Стропинг, където за пореден път госпожица Темпъл трябваше да върви боса по стълбите и до влака. Беше сигурна, че петите ѝ са почернели от мръсотията от тълпите пътници, и не грешеше. Спря, за да изсумти с открито отвращение, преди да я бутнат отново напред. Пак вървеше между графа и графинята, принцът и годеницата му вървяха след тях и другите трима мъже бяха най-отзад. Разни хора, с които се разминаваха, им кимаха учтиво — на принца и госпожица Вандаариф, предположи тя, защото тях често ги разпознаваха, — но се слисваха от гледката на босата млада жена, която явно можеше да си позволи камериерка, която да ѝ направи косата, но не дори най-простите обувки. Госпожица Темпъл изобщо не се замисляше за тях дори когато въпросителните им погледи преминаваха в открито неодобрение. Вместо това се оглеждаше упорито за начин да избяга, но не откриваше нищо; отказа се дори от двамата униформени пристави — в компанията на толкова елегантни благородници никой нямаше да повярва на разказа за задържането ѝ, още по-малко за по-големия заговор. Щеше да се наложи да избяга от влака.

Току-що го бе решила, когато с неприятна изненада забеляза двама души, които чакаха на перона задно с кондуктора пред отворената врата на последния вагон. Единият, по описанието на доктор Свенсон, трябваше да е Франсис Сонк, облечен с фрак само на лявата ръка и закопчан отпред — другият ръкав висеше празен, защото дясната му ръка беше дебело бинтована. Другият, висок и с безукорно черно палто, беше мъж, когото без съмнение тя щеше да разпознава от другия края на гарата до края на дните си. Госпожица Темпъл спря, но граф Д'Орканч я стисна леко за рамото и я побутна няколко тромави крачки напред, докато тя не тръгна сама. Той я пусна — без изобщо да я удостои с поглед — и тя погледна към графинята тъкмо навреме, за да види жестоката ѝ усмивка.

— О, виж ти — това са Баскомб и Франсис Сонк! Може би по време на пътуването ще има време влюбените да се сдобрят!

Госпожица Темпъл спря отново и желязната ръка на графа отново я бутна напред.

Веднага видя, че присъствието ѝ е толкова неприятно на Роже, колкото и неговото на нея. Кога бяха разговаряли за последно? Преди девет дни? Десет? Тогава все още бяха сгодени и влюбени. Самата дума я караше да потрепери — коя друга дума би могла да е попроменена от събитията от последните часове? Знаеше, че в момента ги дели разстояние, каквото изобщо не си бе представяла, разлики в убежденията и опита, широки като океана, който бе прекосила, за да влезе в света на Роже Баскомб. Трябваше да приеме, че Роже се е предал на Кликата и техния Процес, на аморалните усещания, на който знае какви извратености, ако се съдеше от книгата. Сигурно бе участвал в заговора за убийството на вуйчо си — как иначе би получил титлата? Дали бе стоял там — или кой знае, участвал? — докато се бяха случвали убийства и още по-лоши неща, може би дори убийството на Кардинал Чан? Тя не искаше да повярва в това, но ето, че той бе тук. А промените в самата нея? Госпожица Темпъл си спомни нощта на покруса, когато бе плакала в леглото си заради писмото на Роже — но какво бе това в сравнение с нападението на Спраг, заплахата на графинята или пъклената бруталност на Процеса? Какво бе то в сравнение със собствените ѝ новооткрити запаси от решителност и хитрост, власт и избор — или с това, че стоеше като равна с доктора и Кардинала, достойна героиня в приключение? Погледът на Роже се спря върху мръсните ѝ крака. Никога не си бе позволявала да не е в безупречен вид в негово присъствие и в този момент гледаше как я оглежда и вижда, че не е на ниво — сигурно го виждаше. За миг сърцето ѝ се сви, но после тя рязко си пое дъх, ноздрите ѝ се разшириха. Нямаше значение какво си мисли Роже Баскомб — никога вече нямаше да има значение.

Погледна преценяващо Франсис Сонк. Знаеше какво се говори за него — непрокопсаният разпуснат брат на влиятелния Анри Сонк — и видя всичко, което ѝ трябваше, в надутите му като на паун маниери, в превзетата му кисела физиономия, като със задоволство отбеляза явно мъчителното и болезнено нараняване на ръката му. Запита се какво е станало и ѝ се прииска да бе присъствала.

Двамата пристъпиха напред, за да изразят уважението си към графинята. Сонк се поклони пръв и ѝ целуна ръка. И сякаш не беше достатъчно унижена, госпожица Темпъл се втрещи, като видя дискретното сбърчване на носа на Франсис Сонк, докато държеше

ръката на графинята — същата, която преди малко беше между краката ѝ. С дяволита усмивка, гледайки графинята в очите — графинята на свой ред му отвърна със същата дяволита усмивка — Сонк, вместо да целуне пръстите ѝ, бавно прокара език по тях. Пусна ръката ѝ, изтрака с токове и се обърна към госпожица Темпъл със знаещ похотлив поглед. Тя не протегна ръка и той не посегна да я вземе, а изгледа графа с още по-широка усмивка. Но госпожица Темпъл вече не му обръщаше внимание. Очите ѝ бяха приковани против волята ѝ върху Роже Баскомб, който сега целуваше ръката на графинята. Още веднъж видя как той усети мириса ѝ — макар че при Роже това бе съпътствано от миг на объркване, а не на порочно ликуване. Той избегна смеещия се поглед на графинята, докосна леко ръката ѝ с устни и я пусна.

— Мисля, че се познавате — каза графинята.

— Да — каза Роже Баскомб. — Госпожице Темпъл.

— Господин Баскомб.

— Виждам, че сте изгубили обувките си — каза той не съвсем нелюбезно, за да поддържа разговор.

— По-добре обувките, отколкото душата, господин Баскомб — отговори тя, думите ѝ прозвучаха грубо и детински. — Или трябва да ви наричам лорд Тар?

Роже срещна погледа ѝ за миг, сякаш искаше да каже нещо, но не можеше, или не можеше в такава компания. После се извърна и заговори на графа и графинята:

— Ако обичате, трябва да се качваме — влакът тръгва.

Госпожица Темпъл беше настанена сама в купе във вагона, който групата сякаш бе окупирала изцяло. Беше очаквала — беше се страхувала, — че графът и графинята ще използват пътуването, за да продължат тормоза от каретата, но когато графът отвори вратата на купето и я бутна вътре, тя се обърна и го видя как я затваря и невъзмутимо си тръгва. Опита да отвори. Не беше заключено и тя пхна глава в коридора и видя на няколко метра Франсис Сонк да разговаря с мекленбургския офицер. Те се обърнаха и я изгледаха толкова свирепо, че госпожица Темпъл се дръпна, донякъде ужасена, че може да влязат при нея. Те не го направиха и след няколко тревожни минути, прекарани на крак, госпожица Темпъл седна и се помъчи да

измисли какво може да направи. Водеха я в Харшморт, сама и невъоръжена, и печално боса. Коя беше първата гара по пътя за Ориндж Канал — Крамптън Плейс? Горсмънт? Пакингтън? Щеше ли да успее тихичко да отвори прозореца на купето и да скочи от влака, докато чакаха на гарата? Можеше ли да скочи от такава височина — беше поне четири метра — върху натрошените камъни между коловозите, без да нарани краката си? Ако не можеше да тича, след като слезеше, щяха да я хванат веднага. Въздъхна и затвори очи. Имаше ли изобщо избор?

Чудеше се колко е часът. Изпитанията ѝ с книгата и после в каретата бяха крайно изморителни и тя би дала мило и драго за глътка вода или за възможността да затвори очи на сигурно място. Качи крака на седалката и ги покри с роклята си, сви се, доколкото можеше, чувстваше се като някое животно, сгъшено в ъгъла на клетката си. Въпреки намеренията ѝ мислите ѝ се отнесоха към Роже и тя отново се удиви на разстоянието, което бяха изминали от предишния си живот. Преди, когато я беше отхвърлил, тя бе просто един елемент сред много — семейството му, моралната му праведност, — захвърлен в полза на амбицията. Но сега пътуваха с един и същи влак, бяха само на метри един от друг. Нищо не го спираше да дойде в купето ѝ (графинята със сигурност щеше да го позволи, за да се позабавлява) и все пак той не идваше. Въпреки че Роже също сигурно се бе подложил на Процеса, тя намираше факта, че я избягва, за откровено жесток — нима не я бе държал в прегръдките си? Нима не му бе останал дори грам от тази симпатия и обич, колкото да ѝ предложи утеха, да облекчи собственото си сърце заради съдбата, която я очакваше? Беше ясно, че не. Въпреки цялата си предишна решителност и въпреки тайните си победи както над книгата, така и над похитителите ѝ — какво променяха те? — госпожица Темпъл отново се озова сама в голия пейзаж на загубата си.

Мекленбургският офицер отвори вратата на купето и ѝ подаде метална манерка. Гърлото ѝ беше пресъхнало, но тя се поколеба. Той се намръщи ядосано.

— Вода. Дръж!

Тя я взе, махна тапата и жадно отпи. Въздъхна и отпи отново. Влакът забавяше ход. Избърса уста и му върна манерката. Той я взе, но

не помръдна. Влакът спря. Чакаха мълчаливо. Той пак ѝ предложи манерката. Госпожица Темпъл поклати глава. Той сложи тапата. Влакът потегли. Със свито сърце тя видя табелата за Крамптън Плейс да минава покрай прозореца ѝ и да се скрива от поглед. Когато влакът набра скорост, войникът ѝ кимна отсечено и излезе от купето. Госпожица Темпъл пак подви крака под себе си и положи глава на подлакътника — реши, че е по-добре да спи, отколкото отново да се поддаде на сълзите.

Събуди я повторното влизане на офицера, когато влакът спря на Пакингтън, и после пак на Горсмънт, Дю Конк и Раксфол. Всеки път той носеше желязната манерка с водата и всеки път мълчеше, докато влакът не тръгнеше с пълна пара, след което я оставяше сама. След Дю Конк на госпожица Темпъл вече не ѝ се спеше, отчасти защото се дразнеше, че непрекъснато я будят, но повече защото се бе разсънила. На мястото на желанието за сън се бе появило чувство, което не можеше да назове, гложещо и обезпокоително, от което не можеше да си намери място. Не знаеше къде е, не знаеше дори коя е. След като дотолкова бе свикнала със стремителните тактики на приключението — да стреля, да бяга по покривите, да бърка в печката за улики, сякаш това бе естествената еволюция на героинята ѝ (за един изпълнен с копнеж момент госпожица Темпъл се зае да изброява отново всички приключения от последните няколко дни) — изглежда, провалът ѝ беше извел напред друга възможност: че тя е просто наивно своенравно момиче, на което не му стига умът да разбере, че е обречено. Замисли се за доктор Свенсон на покрива — как се бе вцепенил — и все пак когато тя и Чан се бяха надвесили през ръба, за да погледнат към улицата, той се беше насилил да мине сам по покрива на хотел „Бонифас“ и на двете съседни сгради — дори бе прекрачил истински (пренебрежимо малки наистина, но този страх не се поддаваше на логиката) дупки между сградите. Знаеше какво му бе коствало това и че изражението му разкриваше точно този тип решителност, каквато скорошните събития бяха доказали, че тя не притежава.

Въпреки строгата си самооценка госпожица Темпъл смяташе, че яснотата ѝ помага, и започна с ясна непреклонност да прави наум — заради дразнещата липса на бележник и молив (о, колко искаше да има молив!) — оценка на вероятната си съдба. Не можеше да каже дали

отново ще бъде бита и поругана, както не можеше да каже и дали въпреки думите на графинята в крайна сметка няма да я убият преди или след като я подложат на мъчения. Отново потрепери пред абсолютно смъртоносната природа на враговете си и дълбоко си пое дъх при една още по-злокобна вероятност — да бъде трансформирана от Процеса. Имаше ли нещо по-лошо от това да бъде превърната в това, което презира? Смъртта и мъченията поне бяха действия, предприети срещу нея. С Процеса това чувство за личност щеше да бъде унищожено. И там, в купето, госпожица Темпъл реши, че не може да позволи това. Независимо дали това значеше да се хвърли в някой врящ казан, или да вдиша стъкления им прах като Чан, или просто да предизвика някой пазач да ѝ скърши врата — никога нямаше да се предаде на злата им власт. Спомни си мъртвеца, който бе описал докторът — какво било направило строшеното стъкло с тялото му... ако само можеше да се добере до книгата и да я счупи, или да я стисне и да се хвърли с главата напред на земята — тя щеше да се строши. А може би графинята беше права, че смъртта от индиговото стъкло носи в себе си следа от опияняващи сънища.

Започна да огладнява — въпреки любовта ѝ към чая той и кифличките не бяха особено питателна храна — и след още пет минути, през които не можеше да мисли за нищо друго, отвори вратата и погледна в коридора. Войникът стоеше там, където беше преди, но вместо Франсис Сонк до него беше набитият мъж с белезите.

— Извинете — обади се госпожица Темпъл. — Как се казвате?

Войникът свъси вежди, сякаш това, че го заговаря, беше неприлично нарушаване на етикета. Мъжът с белезите, който, изглежда, бе възвърнал чувствителността си донякъде — очите му не бяха така стъклени, а крайниците му се движеха по-леко — ѝ отговори:

— Това е майор Блах, а аз съм хер Флаус, пратеник на мекленбургската дипломатическа мисия, придружаваща принц Карл-Хорст фон Маасмерк.

— Това ли е майор Блах? — Щом майорът беше прекалено горд, за да говори с нея, госпожица Темпъл се радваше да говори за него, все едно той беше стояща лампа. Знаеше, че той е възмездieto и на доктора, и на Чан. — Нямах представа. Разбира се, слушала съм много

за него — и за двама ви. — Всъщност не беше чувала нищо за пратеника, освен че докторът не го харесваше, и дори това не беше облечено в думи, а в пренебрежително разсеяно свиване на раменете, но все пак, Процес или не, смяташе, че всички обичат да се говори за тях. Разбира се, знаеше, че майорът е смъртно опасен.

— Какво има? — попита пратеникът.

— Гладна съм — отговори госпожица Темпъл. — Бих искала нещо за ядене, ако има във влака. Знам, че докато стигнем Ориндж Локс, има поне още час.

— Всъщност нямам представа — каза пратеникът, — но ще попитам веднага.

Кимна ѝ и тръгна по коридора. Госпожица Темпъл го гледеше как се отдалечава, след което усети непоколебимия поглед на майора върху себе си.

— Влизайте вътре! — каза той рязко.

Когато влакът спря на Сен Трист, майорът влезе с малък увит в бяла навосьчена хартия пакет и с манерката. Подаде ѝ ги, без да казва и дума. Тя не отвори пакета — предпочиташе да го направи насаме — и така двамата зачакаха в мълчание влакът да потегли. Когато това стана, майорът протегна ръка за манерката. Тя не я пусна.

— Не може ли да пийна вода с яденето?

Майорът я изгледа кръвнишки. Нямаше причина да ѝ откаже, освен от чиста злоба, а дори това би издало някакъв интерес, какъвто той не искаше да признае. Остави ѝ манерката и излезе от купето.

Съдържанието на пакета съвсем не беше интересно — тънък резен бяло сирене, филия ръжен хляб и две малки мариновани парчета цвекло, които бяха оцветили хляба и сиренето в лилаво. Тя обаче ги изяде толкова бавно и методично, колкото можеше, редуваше внимателно малки хапки от всяко и сдъвкваше всяка поне двайсет пъти, преди да преглътне. Така минаха около петнайсет минути. Допи останалата в манерката вода и я запуши. Смачка хартията на топка и с манерката в ръка пак подаде глава в коридора. Майорът и пратеникът бяха там, където бяха преди малко.

— Свърших — обади се тя. — Ако искате да си вземете манерката.

— Колко мило от ваша страна — каза Флаус, сръга майора и той дойде при нея и дръпна манерката от ръката ѝ. Госпожица Темпъл повдигна смачканата хартия.

— Ще вземете ли и това? Сигурна съм, че не искате да пускам бележки на кондуктора!

Майорът безмълвно я взе, госпожица Темпъл запърха с мигли към него, а после и към пратеника, когато майорът се обърна и се отдалечи. Върна се на седалката със сподавен смях. Нямаше представа какво е постигнала, освен да се поразсее, но чувстваше, че с тази палава постъпка се връща във форма.

На Сен Порт майор Блах не влезе в купето ѝ. Госпожица Темпъл вдигна очи към вратата, когато влакът започна да намалява, но никой не дойде. Дали го беше ядосала толкова, че да ѝ даде шанс да отвори прозореца? Стана, вперила поглед в празната врата, и после с треперещи ръце се зае с ключалките на прозореца. Не беше успяла да отвори нито една, когато чу щракането на вратата на купето зад гърба си. Обърна се, готова да срещне неодобрението на майора с чаровна усмивка.

Но на вратата стоеше Роже Баскомб.

— Ах — каза тя. — Господин Баскомб.

Той ѝ кимна доста официално.

— Госпожице Темпъл.

— Ще седнете ли?

Стори ѝ се, че Роже се поколеба, може би защото я бе заварил толкова очевидно да отваря прозореца, но също така защото между тях имаше толкова много неразрешени неща. Тя се върна на седалката си, скри мръсните си крака под роклята си и зачака той да помръдне от все още отворената врата. Когато той не го направи, тя му каза с любезност, леко примесена с нетърпение:

— Какво страшно има в това да седнете? Нищо — освен да покажете лошото си възпитание, като останете прав като някой търговец... или мекленбургски войник-марионетка.

Смирен, а по свиването на устните му тя видя, и раздразнен, Роже седна срещу нея, пое си дъх и заговори.

— Госпожице Темпъл, Селесте...

— Виждам, че белезите ви са заздравели — каза тя окуражаващо.
— Тези на госпожа Марчмур още не са и признавам, че ги намирам за доста неприятни. А бедният господин Флаус — или по-скоро хер Флаус — прилича на татуиран абориген от полярните ледове!

Със задоволство видя, че Роже се намръщи, сякаш има парче лимон под езика.

— Приключихте ли?

— Не мисля, но ще ви оставя да говорите, ако това искате...

— Не се изненадвам, че сте така неуморно вторачена в тривиалното — винаги сте си били такава, но дори вие трябва да разбирате сериозността на положението си!

Госпожица Темпъл никога не го бе виждала толкова презрителен и твърд и гласът ѝ спадна до рязък леден шепот:

— Разбирам я напълно, уверявам ви, господин Баскомб.

Той не отговори — с кипящо раздражение тя осъзна, че Роже оставя порицанието си да попие напълно. Решена да не нарушава мълчанието първа, госпожица Темпъл започна да изучава промените в лицето и поведението му — без да го иска, защото псе още се надяваше да посрещне всеки израз на внимание от негова страна с презрение. Разбираше, че Роже Баскомб е най-точният прозорец към последиците на Процеса, който можеше да намери. Бе видяла госпожа Марчмур и принца — нейната прагматичност и неговата безстрастна отдалеченост, но преди това не ги беше познавала отблизо. Това, което виждаше на лицето на Роже Баскомб, я натъжаваше повече от всичко заради знанието, че такава трансформация говори — в нещастното си сърце беше уверена, че това е така — за искрените му желания. Роже винаги бе харесвал това, което е подредено и уместно, отдаваше грижливо внимание на социалните подробности и винаги знаеше кой каква титла и владения има, но тогава тя съзнаваше и това бе част от обичта ѝ към него, че тази усърдна будност произтича от това, че той самият няма титла, от това, че заема все още незначителен пост в правителството, тоест от природно предпазливия му характер. Сега виждаше, че това се е променило, че способността на Роже да жонглира в ума си с различните интереси и санове на много хора вече не служи за собствената му защита, а напротив, за откритата му манипулативна изгода. Не се съмняваше, че той наблюдава останалите членове на Кликата като вечно почтителен ястреб, чакайки най-

малката погрешна стъпка (и изведнъж я обзе увереност, че превързаната ръка на Франсис Сонк тайно го радва). Преди, когато Роже правеше гримаси заради нейните изблици или изразени на глас мнения, това беше заради липсата ѝ на такт или внимание към деликатната социална тъкан на разговора, който се опитваше да поддържа, и реакцията му я изпълваше с палаво задоволство. Сега, въпреки опитите си да го дразни и провокира, тя виждаше единствено измъчена, натрапена толерантност, вкоренена в разочарованието, че си губи времето с човек, който не може да му донесе никаква полза. Тази разлика натъжаваше госпожица Темпъл по начин, който не си бе представляла.

— Реших да ви навестя за малко — започна той — по предложение на графиня Лакер-Сфорца.

— Убедена съм, че графинята ви прави всякакви предложения — прекъсна го госпожица Темпъл, — и не се съмнявам, че ги изпълнявате с готовност!

Вярваше ли си изобщо? Обвинението беше прекалено лесно, за да не го хвърли... не че улучи мишената си.

— Тъй като — продължи той след кратка пауза — е решено да се подложите на Процеса, когато пристигнем в Харшморт, ще стане така, че макар през последните дни да бяхме *разделени*, след изпитанието ви ще се обединим отново на една и съща страна — като съюзници.

Тя не бе очаквала това. Той я гледаше с очакване, сякаш мълчанието и беше прелюдия към поредното детинско ядно избухване.

— Селесте — каза той, — бъдете рационална. Говоря за фактите. Ако е нужно, ако това ще ви изясни ситуацията, още веднъж ще ви уверя, че съм оставил зад гърба си всички чувства на привързаност... както и на обида.

Госпожица Темпъл не можеше да повярва на ушите си. Обида ли? След като тя беше тази, която бяха захвърлили така нехайно, след като тя беше понасяла толкова вечери и следобеди по време на ухажването им почти мумифицираната компания на високомерните, закостенели, средно заможни членове на семейство Баскомб!

— Моля? — успя да каже тя.

Той се покашля.

— Искам да кажа, че новият ни съюз — защото предаността ви ще се промени и ако познавам графинята, тя ще настоява двамата да

продължим да работим съвместно... — При мисълта какво може да означава това госпожица Темпъл присви очи. — Би било най-добре, ако, като рационално същество, се присъедините към мен в премахването на напразната ви привързаност и безсмислена горчивина. Уверявам ви, че ще бъде по-безболезнено.

— А пък аз ви уверявам, Роже, че вече съм го сторила. За нещастие, през последните дни бях прекалено заета и все още не съм имала свободен момент, за да премахна злъчното си презрение.

— Селесте, казвам го за ваше добро, не за свое — наистина, това е щедрост...

— Щедрост?!

— Не очаквам да го разберете.

— Естествено, че не! Моят ум все още не е бил прекроен от някаква машина!

Роже я погледна, без да каже нищо, после бавно стана, приглади сакото си и по навик заглади косата си назад с два пръста и дори в този момент ѝ се стори красив. Но погледът му, прикован в нея, показваше нещо, което не бе виждала досега — неприкрито презрение. Не беше ядосан — всъщност най-много я болеше от липсата на емоция в очите му.

— Ще видите — каза той, гласът му беше хладен и нисък. — Процесът ще ви промени из основи и ще видите за първи път в живота си, сигурен съм, истинската природа на ограниченото си съзнание. Графинята твърди, че притежавате сила на характера, която не съм виждал, с което мога само да се съглася. Винаги сте били достатъчно хубаво момиче, но такива има много. С нетърпение очаквам да открия — след като бъдете изгорена до кости и после претворена от същата онази „машина“, която не разбирате — дали наистина във вас има нещо забележително.

И излезе от купето. Госпожица Темпъл не помръдна; язвителните му думи отекваха в ума ѝ заедно с хиляди неизречени хапливи отговори, лицето ѝ гореше, ръцете ѝ бяха стиснати в юмруци. Погледна през прозореца и видя отражението си в стъклото, захвърлено между нея и движещия се пейзаж навън. Хрумна ѝ, че този блед, прозрачен, второкачествен образ е идеалната илюстрация на

собственото ѝ състояние под властта на други, нейните желания бяха само периферно свързани със съдбата ѝ, несъществена и полуприсъстваща. Въздъхна треперливо. Как можеше Роже Баскомб след всичко все още да упражнява някакво влияние над чувствата ѝ? Как можеше да я кара да се чувства толкова отчаяно нещастна? Не разбираше защо се вълнува — нямаше точка, откъдето да започне да разплита отговорите — и сърцето ѝ биеше все по-бързо. Закри очите си с ръце и задиша дълбоко.

Влакът намаляваше ход. Тя притисна лице към прозореца, затулвайки светлината откъм коридора с ръка, и видя гарата, перона и бялата табела на Ориндж Локс. Майор Блах отвори вратата и ѝ махна да излиза.

Чакаха ги две карети, всяка теглена от впряг от четири коня. Към първата тръгна принцът, хванал годеницата си под ръка и както преди малко следван от пратеника и по-възрастния мъж с превързаната ръка. Майорът придружи госпожица Темпъл до втората карета, отвори вратата и ѝ помогна да се качи. Кимна ѝ отсечено и се отдалечи — без съмнение, за да се присъедини към принца, а на негово място се появи граф Д'Орканч, който седна срещу нея, а после и графинята, която се настани до нея срещу графа, после Франсис Сонк, който с усмивка седна до графа, и накрая, с неутрално изражение, Роже Баскомб, който се поколеба само за миг, когато видя, че заради едрия граф и бинтованата ръка на Франсис Сонк единственото останало място е от другата страна на госпожица Темпъл. Качи се и седна, без да каже нищо. Госпожица Темпъл беше заклещена между графинята и Роже — краката им се притискаха към нейните с насмешлива фамилиарност. Кочияшът затвори вратата и се качи на капрата. Камшикът му изплющя и каретата затрополи към Харшморт.

Пътуването започна в мълчание и след известно време госпожица Темпъл, която отначало предположи, че това е заради нейното присъствие — външен човек, който разваля обичайните им заговори и кроежи, започна да се пита дали причината е само тази. Те бяха достатъчно внимателни, за да не кажат нищо изобличаващо, но тя започваше да усеща известно съревнование и недоверие... особено след като Франсис Сонк се присъедини към групата.

— Кога очакваме херцога? — попита той.

— Преди полунощ, сигурен съм — отговори графът.

— Вие разговаряхте ли с него?

— Крабе е разговарял — каза графинята. — Няма причина да го прави друг. Това само би объркало нещата.

— Зная, че всички са хванали влака — различните групички — добави Роже. — Полковникът ще вземе херцога лично, а двама от хората ни...

— *Нашите* хора?

— От министерството — поясни Роже.

— Аха.

— Тръгнаха напред, за да го посрещнат.

— Колко грижливо — каза графинята.

— А братовчедка ви Памела? — попита Сонк. — И обезнаследеното ѝ чедо?

Роже не отговори. Франсис Сонк се изкиска злобно.

— А малката принцеса? — попита Сонк. — La Nouvelle Marie?

— Ще се справи прекрасно — каза графинята.

— Не че има представа за ролята си — каза Сонк насмешливо.

— А принцът?

— И той е под контрол — каза графът. — А транспортът му?

— Увериха ме, че тази вечер ще отплава на позицията си — отговори Сонк. Госпожица Темпъл се запита защо точно той има информация за корабите. — Тази седмица каналът беше затворен и беше подготвен.

— А планините — научното чудо на доктора?

— Лоренц изглежда сигурен, че няма проблем — отбеляза графинята. — Явно се опакова съвсем прилично.

— Ами... лордът? — попита Роже.

Никой не отговори веднага; спогледаха се многозначително.

— Господин Крабе искаше да знае... — започна Роже.

— Лордът е съгласен с всичко — каза графинята.

— А последователите? — попита графинята.

— Бленхайм прати вест, че пристигат дискретно вече цял ден — отговори Роже, — както и ескадронът драгуни.

— Нямаме нужда от повече войници, те са грешка — каза графът.

— Съгласен съм — каза Сонк. — Но Крабе настоя, а след като се касае за правителството, ние се съгласихме да го следваме.

Графинята се обърна към Роже и попита:

— Той има ли нова информация за... напусналия ни зет от драгуните?

— Поне аз не зная. Но, разбира се, не съм говорил наскоро...

— Блах настоява да се уреди — каза Сонк.

— Полковникът е бил отровен — отсече графинята. — Това не е методът на човека, когото майорът иска да обвини, а и той увери работодателя си, че не го е направил. Иначе щеше да си вземе парите. Освен това откъде би могъл да знае той кога да намери жертвата си в уязвимия период след преминаването на Процеса? Няма как. Тази информация бе известна само на малцина избрани, много добре избрани при това. — Кимна към превързаната ръка на Сонк и каза насмешливо: — Това работа на елегантен интригант ли е?

Сонк не отговори.

След пауза Роже Баскомб се прокашля и попита:

— Може би майорът вече е узрял за Процеса?

— Вярвате ли на Лоренц, че ще натовари всичко? — попита Сонк графа. — Крайният срок е строг. Големите количества...

— Разбира се — отвърна рязко графът.

— Както знаете — продължи Сонк, — поканата бе изпратена.

— С текста, който съгласувахме ли? — попита графинята.

— Разбира се. Достатъчно заплашителен, за да осигури присъствие... но без преимуществото на жертвата си в провинцията...

— Не се съмнявам — изкиска се графинята. — Ако Елспет Пул е с него, доктор Лоренц ще се старее много.

— В замяна тя ще се присъедини към него в напрегната работа! — изкикоти се Сонк. — Сигурен съм, че сделката се нрави на математическия му ум — синуси и тангенси и полусфери, нали се сещате.

— А малката ни сврака? — попита Сонк, като се наведе, за да погледне госпожица Темпъл в лицето. — Достойна ли е за Процеса?

Достойна ли е за книга? Нещо друго? Или може би не може да бъде склонена?

— Всеки може да бъде склонен — каза графът.

Сонк не му обърна внимание и се пресегна да перне с ръка една от къдриците на госпожица Темпъл.

— Може би... ще се случи нещо друго... — Обърна се към графа. — Прочетох гърбовете на всички картини, знаете ли. Знам какво целите, какво се опитвахте да направите с азиатската курва. — Графът не каза нищо и Сонк се засмя, приел мълчанието за признаване на догадката му. — Това е уловката, когато се свързвате с умни хора, господин графе. Толкова много хора не са умни и тези, които са, понякога започват да си въобразяват, че никой друг не може да разгадае мислите им.

— Достатъчно — каза графинята. — Селесте навреди на мен, така че според уговорките ни тя е неоспоримо моя. Уверявам ви... никой няма да остане разочарован.

Каретата изтрака по калдъръмения площад пред Харшморт Хаус и госпожица Темпъл чу как кочияшът викна на конете да спрат. Вратата се отвори и я предадоха на двама облечени в черни ливреи лакеи. Паметта бяха студени и твърди под краката ѝ. Преди да успее да разбере къде точно се намира — видя как принцът и свитата му слязоха от втората карета, на лицето на госпожица Вандаариф се редуваха дискретни усмивки и сбърчвания на вежди, — желязната хватка на графа я насочи към няколко души близо до големия главен вход. Спряха чак когато графът отвърна на поздрава на един мъж и една жена, които излязоха напред от групата (смес от слуги, мекленбургски войници с черни униформи и драгуни с червени). Мъжът беше висок и едър, с прошарени смайващо гъсти бакенбарди и оплешивяващо теме, което отразяваше светлината на фенера и караше лицето му да прилича на някаква примитивна маска. Той се поклони тържествено на графа. Жената носеше проста тъмна рокля, която въпреки това беше много хубава, на приветливото ѝ лице се виждаха познатите белези около очите. Косата ѝ бе кестенява, накъдрена просто и прихваната с черна панделка. Тя кимна на госпожица Темпъл и после се усмихна на графа.

— Добре дошли отново в Харшморт, monsieur. Лорд Вандаариф е в кабинета си.

Графът кимна и се обърна към мъжа:

— Бленхайм?

— Всичко, както бе наредено, monsieur.

— Погрижете се за принца. Госпожо Стърн, моля, придружете госпожица Вандаариф до стаите ѝ. Госпожица Темпъл ще дойде с вас. Графинята ще вземе двете дами, когато му дойде времето.

Мъжът кимна отсечено, а жената направи реверанс. Графът бутна госпожица Темпъл към вратата.

Госпожица Темпъл погледна отново госпожа Стърн. Сигурна беше, че най-сетне е открила четвъртата жена от първото си пътуване до Харшморт. Това беше Пиратката, която се беше подложила на Процеса в медицинския театър и бе крещяла пред публиката само по бельо. Госпожа Стърн улови погледа ѝ, усмихна се и стисна ръката ѝ.

Стаите на Лидия Вандаариф гледаха към голяма градина от задната страна на къщата — госпожица Темпъл предположи, че това е някогашният плац на затвора. Самата идея да живееш на такова място ѝ се струваше нездрава, още повече че стаите бяха така пълни с дантели, че приличаха на огромна натруфена възглавница. Лидия веднага се оттегли с две прислужници, за да се преоблече — говореше им тихо и ядосано. Госпожица Темпъл бе настанена на широко канапе с дантелено покривало. Така мръсните ѝ крака излязоха на показ и госпожа Стърн повика друга прислужница с леген и кърпа. Момичето коленичи и внимателно изми краката на госпожица Темпъл един по един и ги избърса с меката хавлия. През това време госпожица Темпъл мълчеше, мислите ѝ все още се носеха около положението ѝ, сърцето ѝ се люшкаше между гнева и униятието. Беше се опитала да запомни пътя от входа до стаите на Лидия, но с малка надежда за бягство, защото този път бе пълен със слуги и войници, сякаш цялото имение беше военен лагер. Госпожица Темпъл забеляза, че наоколо няма нищичко — дори пиличка за нокти, кристална купа за сладки, нож за хартия, свещник, — което да може да използва като оръжие.

Момичето свърши и преди да излезе от стаята, кимна първо на госпожица Темпъл, а после на госпожа Стърн. Настъпи тишина — или почти, защото тираничните забележки на госпожица Вандаариф към прислужниците ѝ стигаха до тях въпреки затворените врати.

— Вие бяхте в каретата — каза накрая госпожица Темпъл. — Пиратката.

— Да.

— Не знаех името ви. Оттогава видях госпожа Марчмур и чух други да говорят за госпожица Пул...

— Наричайте ме Каролин — каза госпожа Стърн. — Стърн е фамилията на съпруга ми — той е мъртъв и не липса на никого. Разбира се, аз също не знаех името ви — не знаех ничие име, макар да ми се струва, че всички мислехме, че останалите са по-опитни. Може би госпожа Марчмур беше по-опитна, но съм сигурна, че беше също толкова уплашена и развълнувана като останалите.

— Съмнявам се, че би си го признала — отговори госпожица Темпъл.

— И аз — усмихна се Каролин. — Все още не зная как така бяхте в нашата карета — това показва смелост, със сигурност. А какво сте правили след това... само мога да гадая колко е било трудно.

Госпожица Темпъл вдигна рамене.

— Разбира се — кимна Каролин. — Какъв избор сте имали? Все пак, в очите на повечето хора, пътят ви би трябвало да е пълен с варианти за избор, а на вас самата ви се е струвал неумолим, също като моя. Колкото и да са устойчиви характерите ни, те ни се разкриват с всяко изпитание по малко. И така, в крайна сметка сме заедно тук, с може би повече общи неща, отколкото бихме искали да признаем, макар само глупците да не признават истината, когато стане очевидна.

Роклята на жената бе по-проста от тази на госпожа Марчмур, не толкова крещяща — не толкова като представата на актьорите за това как се обличат богатите, осъзна госпожица Темпъл и се натъжи, понеже импулсивно ѝ се искаше да мисли хубави неща за жената, която я държеше в плен. Защото без съмнение тази жена бе сложена тук именно с тази цел, заради естественото си съчувствие, което някак си беше оцеляло след Процеса — или поне можеше лесно да се престори на съчувстваща, за да подкопае решителността на госпожица Темпъл.

— Аз ви гледах — каза обвиняващо госпожица Темпъл. — В театъра. Вие пищяхте...

— Сигурно — каза Каролин. — Знаете ли, това вероятно прилича на ваденето на зъб. Самият акт е толкова ужасяващ, че изглежда напълно неоправдан... но все пак, след като свърши, спокойствието на ума, лекотата на съществуването — и говоря за предишен живот, който не е бил особено труден, разбирате ли, само с неприятните ежедневни тревоги — сега не мога да си представя да нямам това... това е вид блаженство.

— Блаженство?

— Може би ви звучи глупаво?

— Съвсем не. Видях госпожа Марчмур и нейния... спектакъл... видях книгата, една от стъклените ви книги, бях в нея, усещането, покварата, може би „блаженство“ е подходяща дума — каза госпожица Темпъл. — Но ви уверявам, че това не е моят избор.

— Не бива да сте сурова към госпожа Марчмур. Тя прави каквото трябва в името на по-високата цел. Всички ние сме ръководени. Дори вие, госпожице Темпъл. Щом сте надникнали в тези изключителни книги, значи трябва да го знаете. — Тя махна към стаята за преобличане на госпожица Вандаариф. — Толкова много са така нежни, така гладни, така дълбоко нуждаещи се. Колко от това, което прочетохте, от това, което си спомняте, беше вкоренено единствено в болезнена самота? Ако човек би могъл да се освободи от този източник на страдание... можете ли да го вините?

— Страданието и загубата са част от живота — възрази госпожица Темпъл.

— Да — съгласи се Каролин. — Но ако не е нужно да е така?

Госпожица Темпъл тръсна глава и прехапа устна.

— Вашата любезност... докато другите... е, те са гнездо усойници. Съюзниците ми са били убити. Аз съм тук против волята си. Аз бях и ще бъда насилена със същата сигурност, както ако фино облечената ви сган беше банда казаци!

— Наистина се надявам това да не е така — каза Каролин. — Но ако Процесът ми е изяснил нещо, то е, че това, което става тук, е само изражение на онова, което човек реши сам — всъщност на онова, което иска.

— Моля?

— Не го казвам, за да ви ядосам. — Тя вдигна ръка, за да попречи на госпожица Темпъл да заяви, че вече е ядосана. — Смятате

ли, че не виждам синините по красивата ви шия? Мислите ли, че ми харесват? Не съм жена, която мечтае за власт и слава, макар че зная, че имаше смъртни случаи — не мисля, че мога да разбера причината за тях — в резултат от тези мечти. Знам, че имаше убийства, около мен и в тази къща. Знам, че не знам какво планират хората над мен. И все пак знам, че тези мечти, техните и моите, носят със себе си обратната страна на монетата, ако мога така да кажа — блаженството на целта, на простотата и, наистина... Селесте... отдаването.

Госпожица Темпъл подсмръкна и преглътна, решена да не отстъпва. Не беше свикнала да използват името ѝ така свойски и това я изнервяше. Жената представяше целите на Кликата с думи за разум и загриженост — изглежда, тя беше по-високо ниво противник с това, че изобщо не приличаше на противник. Стаята беше непоносима: дантелите и парфюмите — толкова много и така тежки — бяха задушаваци.

— Бих предпочела да се обръщате към мен с „госпожица Темпъл“ — каза тя.

— Разбира се — каза Каролин с някак тъжна усмивка.

Сякаш задействани от някакъв часовников механизъм, те спряха да говорят и потънаха в мълчание, а после в съзерцание. Но госпожица Темпъл можеше да мисли единствено за потискащата безсмисленост на мебелировката — макар да не се съмняваше, че това е най-искреното изражение на госпожица Вандаариф — и ниския таван, който въпреки луксозното черешово дърво все още лъхаше на затвор. Нима беше неизбежно това луксозно безлично жилище да стане последното ѝ убежище като човек с непокътнат разум? И сякаш товарът изведнъж бе станал прекалено тежък за нея, сълзите на госпожица Темпъл бликнаха изведнъж, раменете ѝ се разтресоха, устните ѝ трепереха. Толкова често през живота ѝ сълзите бяха последица от някаква обида или отказ, израз на неудовлетворение и чувство на несправедливост, когато тези, които имаха власт (баща ѝ, гувернантката ѝ), можеха да отстъпят пред желанията ѝ, но не искаха просто от жестокост. Сега госпожица Темпъл чувстваше, че плаче за свят без никакъв подобен авторитет... и милото лице на Каролин — колкото и да знаеше, че то представлява интересите на хората, които я

бяха пленили — само подсилваше чувството колко тривиални са оплакванията ѝ, колко незначителни загубите ѝ и колко напълно се е отдалечила от любовта или ако не от любовта, то поне от първостепенното място в мислите на друг човек.

Избърса сълзите и прокле слабостта си. Нима не се беше подготвила точно за тази ситуация — и нима твърдостта, непоклатимостта на ума ѝ не беше единственият ѝ извор на надежда? Но сълзите не спираха и тя захлупи лицето си с ръце.

Никой не я докосна и не заговори. Тя остана така наведена кой знае колко дълго, докато риданието не утихна, със стиснати очи. Беше ужасно уплашена, донякъде дори повече, отколкото при битката си на живот и смърт със Спраг, защото тя беше внезапна и бурна и отблизо, а тази... те ѝ бяха дали време, толкова много време, да потъне в ужас, да се вглежда в перспективата, че душата ѝ — или нещо, някакъв фундаментален елемент, който я правеше тази, която е — ще бъде жестоко, безмилостно променена. Беше гледала Каролин на сцената, с ръце и крака опънали каишите, беше чула животинските стонове на неразбираща агония. Спомни си собствената си решителност преди малко да скочи от някой прозорец или да провокира някакво внезапно смъртно наказание, но когато вдигна очи и видя Каролин да я чака с нежно търпение, разбра, че няма да ѝ позволят такъв безразсъден жест. До Каролин стоеше госпожица Вандаариф с прислужниците си. Младата жена бе облечена с две копринени роби, горната — без ръкави — поръбена по яката и подгъва с бродирани зелени кръгчета. Беше боса и носеше малка маска, покрита с бели перца. Косата ѝ бе старателно подредена в редици дебели букли от двете страни на главата и събрана отзад. Всъщност приличаше на прическата на госпожица Темпъл. Госпожица Вандаариф се усмихна затворнически и прикри устата си с ръка, за да приглуши истеричния си кикот.

Каролин се обърна към прислужничките и каза:

— Госпожица Темпъл може да се преоблече тук.

Двете прислужнички пристъпиха напред. Държаха още един комплект роби.

Каролин вървеше между тях с черна маска с пера, стиснала ръцете им. Зад тях крачеха трима облечени в черни униформи мекленбургски войници с тропачи черни ботуши. Мраморният под на коридора — същия голям коридор с огледалата — студенееше под все

още босите крака на госпожица Темпъл. Бяха я съблекли по собствените ѝ копринени кюлоти и елече и, както ѝ първия път, ѝ бяха облекли първо късата прозрачна роба, а после по-дългата без ръкави, и накрая бялата маска с пера — и през цялото време тя усещаше как очите на Каролин и госпожица Вандаариф открито я оглеждат.

— Зелена коприна — каза одобрително Лидия, когато се видяха долните дрехи на госпожица Темпъл.

Каролин срещна погледа на госпожица Темпъл с усмивка.

— Сигурна съм, че са ушити специално.

Госпожица Темпъл извърна лице; усещаше, че желанията ѝ — глупави и наивни — са извадени на показ също като тялото ѝ.

Прислужничките завързаха панделката и се дръпнаха с почтителен реверанс. Каролин ги освободи с нареждане да уведомят графинята, че чакат знак, и се усмихна на двете жени в бяло.

— И двете сте толкова хубави...

— Така е. — Госпожица Вандаариф се усмихна и свенливо погледна към госпожица Темпъл. — Мисля, че гърдите ни са с еднаква големина, но понеже Селесте е по-ниска, нейните изглеждат по-големи. За малко ѝ завидях — исках да ги *ощипя*! — Разсмя се и дяволито сви пръсти към госпожица Темпъл. — Но все пак се радвам, че съм толкова висока и стройна.

— Предполагам, че най-много харесвате гърдите на госпожа Марчмур — каза госпожица Темпъл малко грубо: опитваше се да възкреси сарказма си. Госпожица Вандаариф поклати глава като малко момиченце.

— Не, изобщо не я харесвам. Прекалено е недодялана. Предпочитам хората около мен да са по-дребни, фини и елегантни. Като Каролин, която налива чай по-хубаво от всеки, когото познавам, а шията ѝ е красива като на лебед.

Преди Каролин да успее да каже нещо — отговор, който вероятно щеше да е също такава похвала за външността на госпожица Вандаариф, чуха дискретно почукване на вратата. Прислужничката отвори. На прага стояха трима войници. Беше време да тръгват. Госпожица Темпъл се опита да се насили да побегне към прозореца и да се хвърли през него. Но не можеше да помръдне.

А после Каролин я хвана за ръка.

Не бяха стигнали и до средата на коридора с огледалата, когато зад тях се чува други стъпки, забързани. Беше мъжът с бакенбардите, Бленхайм, тичаше към тях пред група драгуни с червени униформи. Носеше карабина.

След миг групата ги задмина, тичаха към една от вратите отсреща... към стая — госпожица Темпъл се беше опитала да направи план на Харшморт в главата си, докато вървяха, — която беше от външната страна на къщата.

Каролин я дръпна за ръката и забърза. Госпожица Темпъл виждаше, че приближават същата врата, през която бе влязла с графинята, където първия път бе намерила белите роби, стаята, която водеше към медицинския театър...

Сякаш бе спомен от отминал живот. Продължиха. Дали да не побегне? Каролин не пускаше ръката ѝ.

И точно тогава вратата на стаята, в която бяха влезли Бленхайм и драгуните, се отвори с трясък и от нея блъвна черен дим.

Един драгун с оцапано със сажди лице изскочи в коридора и извика:

— Вода! Вода!

Един от мекленбургските войници незабавно се обърна и хукна обратно по коридора. Драгунът изчезна през отворената врата и госпожица Темпъл за миг се замисли дали да не се втурне натам, но отново преди да успее да помръдне, Каролин стисна ръката ѝ и я дръпна да върви. Единият от останалите с тях мекленбургски войници отвори вратата към вътрешната стая, а другият нетърпеливо ги въведе, далеч от дима, и затвори.

Отново настана тишина. Каролин кимна на първия войник и той отиде до другата врата, онази, която бе хитро скрита в стената, и излезе през нея. Другият застана на пост на изхода за коридора. Каролин се огледа, за да се увери, че всичко е наред, и пусна ръцете на госпожица Темпъл и Лидия Вандаариф.

— Няма нужда да се притеснявате — каза им. — Ще почакаме нещата да се успокоят.

Но госпожица Темпъл виждаше, че Каролин е притеснена.

— Какво е станало?

— Нищо, с което господин Бленхайм да не се е справял хиляди пъти — отговори Каролин.

— Наистина ли има пожар?

— Бленхайм е ужасен — каза Лидия Вандаариф, гласът ѝ бе изпълнен с презрение. — Когато аз поема нещата, ще го уволня.

Госпожица Темпъл мислеше трескаво. В другия край на театъра имаше друга чакалня — може би там бяха пратили войника... спомни си, че при първото ѝ посещение театърът бе празен. Ами ако се втурнеше към театъра? Ако пак беше празен, не можеше ли да се качи в публиката, да намери спираловидното стълбище и оттам — знаеше! — да мине по пътя на Спраг и Фаркухар през градината и по прохода за прислугата чак до каретите? И щеше да тича само по подове и килими и по окосената мека трева можеше да го направи и боса, нали? Трябваше само да отвлече вниманието за момент...

Ахна от престорен ужас и настойчиво прошепна на госпожица Вандаариф:

— Лидия! За бога, не виждате ли, че сте най-безсрамно разголена!

Лидия незабавно погледна надолу към робите си и ги заоправя. Вниманието на Каролин естествено се насочи в същата посока, както и това на мекленбургския войник.

Госпожица Темпъл се спусна към вътрешната врата, стигна я и завъртя дръжката още преди някой да е видял какво прави. Отвори вратата и вече излизаше, когато Каролин извика изненадано... и после госпожица Темпъл също извика, защото се блъсна в граф Д'Орканч.

Той стоеше в полумрака, препречил вратата с огромното си тяло. Изглеждаше още по-едър заради дебелия кожена престилка върху бялата риза. Огромни кожени работни ръкавици покриваха ръцете му до лактите. Държеше под мишница страховития меден шлем с големите лещи като очи на насекомо.

Графът хвърли неодобрителен поглед на Каролин, после погледна госпожица Темпъл и каза сухо:

— Дойдох да ви взема. Вече е крайно време да бъдете спасена.

8.

КАТЕДРАЛАТА

След сякаш безкрайно дълго падане, а после наистина безкрайно пълзене и лутане из мръсни мазни тръби, задънени тесни коридори, стръмни стълбища и етажи, Чан се озова пред метална врата. Като че ли чуваше някакви звуци зад нея. Гласове ли бяха? Музика? Не беше сигурен, но така или иначе трябваше да мине през тази врата — нямаше друг избор.

Посегна да дръпне вратата и точно в същия миг някой я бутна от другата страна. Чан се възползва от възможността, блъсна вратата с все сила, като блъсна с нея и човека, който стоеше от другата страна, който и да беше той, и връхлетя вътре, вече измъкнал острието от бастуна си. С хленчещ вик, стиснал бинтованата си ръка, която бе поела удара на вратата, пред него се олюляваше възрастният господин Грей, човекът на Розамунд, който бе приложил Процеса на бедния хер Флаус. Чан го цапардоса през лицето с дръжката на бастуна и го повали на пода, после бързо се огледа.

Намираще се в широк коридор, осветен с газови лампи. Преди Грей да успее да извика за помощ, Чан седна на гърдите му, безмилостно затисна ръцете му с колене, натисна гърлото му с бастуна и почти опря острието в лявото му око.

— Къде е госпожица Темпъл?

Грей понечи да отговори, но от устата му не излезе нищо. Чан отслаби натиска на бастуна на гърлото му и изсъска:

— Казвай!

— Не... не знам! — изхърка господин Грей.

Чан го удари с юмрук в челюстта. Главата на Грей изкънтя в камъка.

— Казвай! — изсъска пак.

Грей се разплака. Чан пак вдигна юмрук.

— Не... не знам! Не съм я виждал. Ще я заведат в театъра или в залата, или някъде в къщата! Не знам! Аз само приготвям машините...

големите машини...

Чан отново го фрасна с юмрук.

— Кой е с нея? Колко стражи?

— Не знам! — Грей вече цивреше. — Има много мекленбургци, драгуни... тя е с графа и с госпожица Вандаариф... те ще преминат Процеса заедно...

— Ще преминат?

— Ще бъдат спасени.

— Спасени ли? — Чан усети как естественото удоволствие от насилието разцъфтява в ярост.

— Закъснял си! Сигурно вече е започнало. Ако го прекъснеш, ще ги убиеш и двете! — Господин Грей като че ли чак сега видя опушените черни стъкла на очилата на Кардинал Чан и изпъшка.

— Всички казваха, че си... защо не си мъртъв?

Очите му се оцъклиха още повече, ако това беше възможно, от шока, когато Чан заби камата в сърцето му. Така щеше да е по-бързо и не толкова кърваво като да му пререже гърлото. Тялото на Грей се отпусна и застина завинаги. Чан стана, избърса камата в палтото на Грей и я прибра. Изплю се, усети пробождане в дробовете си и каза мрачно:

— Откъде знаеш, че не съм мъртъв?

Извлече трупа към близките стълби и го смъкна цял етаж надолу, преди да го прехвърли през парапета. Надяваше се господин Грей да стигне чак до дъното — където и да паднеше, ако някой влезеше през вратата, нямаше да го види.

Върна се в коридора, зачуден какво бе правил Грей тук. Въздъхна. Можеше да изкопчи повече информация от него, но бързаше, а и гореше от желание, след като беше преследван и нападан, да отвърне на удара с удар. Това, че си го беше изкарал на един стар ранен човек, нямаше никакво значение. Всички до един му бяха врагове и той щеше да ги изтреби до крак без капка угризение.

По коридора имаше ниши, а в тях стари врати за килии — тежки метални чудовища с отрязани дръжки. Бяха завинтени с железни болтове за касите. Чан провря пръсти между пречките на един малък зарешетен прозорец и дръпна, но изобщо не можа да го помръдне. Надникна в килията. Отсрещната стена беше покрита с платно. Той знаеше, че от другата страна на платното има решетки, които гледат

към голямата зала, но нямаше как да я стигне оттук. Закрачи бързо по коридора. Грей беше поредният глупак от Института като доктор Лоренц и мъжа, когото бе изненадал да прави книгата. Като читател на поезия Чан смяташе, че науката е опасна и е най-подходяща за частно съзерцание, а не е нещо, което да се предлага в служба на този, който предложи най-висока цена — както правеше Институтът, поробен от патронажа на хора със слепи мечти за власт. Обществото не се подобряваше от такива хора с „идеи“, а ако трябваше да е честен, изобщо подобряваше ли се от някого? Усмихна се като вълк при мисълта, че е станало по-добро без продажния господин Грей, развеселен от идеята, че самият той може да бъде смятан за двигател на гражданския прогрес.

В дъното на коридора имаше друга врата, също незаключена. Чан я отвори и надникна в стая, малко по-голяма от килер. От тавана се спускаха седем големи тръби и изчезваха в пода, на всяка имаше капак за достъп. Беше задушно и горещо и смърдеше на остриите химически изпарения от индиговата смола. На стената имаше лавици и куки, отрупани с шишенца, стъкълца и обезпокоително големи спринцовки. Ревът на машините отекуваше в малката стая, все едно беше близо до жужащите тръби на огромен орган. Чан забеляза тънка ивица светлина между две тръби и като се вгледа по-внимателно, видя подобни процепи и на други места по стената... и осъзна, че отсрещната стена на килера е от тръби и че ярката светлина, която прониква между тях, идва от голямата зала. Чан се наведе, свали си очилата и притисна лице до най-близката ивица светлина. Тръбите бяха топли. Кръгзорът му беше ограничен, но това, което видя, бе смайващо: срещуположна стена, висока като скала, с нагъсто разположени тръби, които се спускаха от цялата височина на грамадна зала с купол. А после с крайчеца на окото си зърна нещо, което приличаше на централна кула, на ос на колело, изпъстрена с малки отвори, от които вероятно се виждаше всяка килия в стария затвор. Пропълзя към друг процеп, за да намери ъгъл, от който да види повече, и видя друга част от отсрещната стена. Между тръбите се виждаше един ред открити килии — всъщност няколко реда, решетките все още си бяха на мястото. Приличаха на места за зрители в театър. Той се дръпна и по навик се поотупа, като потрепери при мисълта колко е

мръсен. Каквото и да предстоеше да се случи в залата, щеше да има публика.

Върна се до витата стълба и се заизкачва безшумно, стиснал бастуна с две ръце. Следващата и последна врата не се появи, докато не изкачи два пъти повече стъпала отпреди. Изненада се, като видя, че вратата е дървена, с нова месингова брава и ключалка — в тон с официалното обзавеждане на Харшморт. Сигурно бе стигнал до най-ниското ниво на самата къща. Грей беше казал, че го мислели за мъртъв, но за министерството ли говореше, или за сега? Със сигурност го бяха познали в градината, но имаше ли значение? Беше повече от щастлив да играе ролята на призрак отмъстител. Открехна вратата и погледна.

Не беше коридор, както очакваше, а малка тъмна стая със спуснати завеси, под които проблясваше светлина — и проблясването съвпаднаше със звука от стъпки, които долитаха от другата страна на завесата. Чан се вмъкна през вратата, приближи се до завесата, хвана я с два пръста и леко я отмести, колкото да надникне.

Завесата просто прикриваше ниша в голямо складово помещение, пълно с рафтове и стойки, по които бяха наредени бутилки, буркани, консерви и разни кутии. Двама носачи качиха една дървена каса с дрънчащи кафяви бутилки на някаква количка и тръгнаха да я бутат нанякъде, като по пътя спряха, за да говорят с някого, когото Чан не виждаше. След като излязоха, настъпи тишина, като се изключеше далечният шум от стъпки и металическото почукване, което Чан бе чувал твърде много пъти — потракването на ножницата, докато отегченият страж се разхожда напред-назад. Но стражът бе от другата страна на рафтовете. За да стигне до него, Чан трябваше да излезе от скривалището си зад завесата и чак тогава да реши откъде да го нападне, а вече щеше да е на открито.

Чу приближаващи се стъпки и рязък заповеднически глас. Глас, който вече бе чул в градината:

— Къде е господин Грей?

— Не се е върнал още, господин Бленхайм — отвърна стражът. Ако се съдеше по гласа, не беше от мекленбургските войници.

— Къде отиде?

— Не зная, сър. Господин Грей слезе долу...

— Дявол да го вземе! Не знае ли колко е часът? Ами графикът?

Чан се напрегна. Със сигурност щяха да тръгнат да търсят Грей. Нямаше как да се мушне обратно през вратата, без да го чуят. Но пък може би така бе по-добре. Бленхайм щеше да дръпне завесата и той щеше да го убие. Стражът можеше да вдигне тревога, или дори да убие него, но и в двата случая той щеше да си е отмъстил.

Но Бленхайм не помръдна.

— Няма значение — отсече раздражено. — Господин Грей ако ще да се обеси. Ела с мен.

Чан слушаше как стъпките им се отдалечават. Къде отиваха? Какво беше толкова важно?

Късаше залъци от мекия бял хляб, който бе взел от склада, и ги дъвчеше с наслада, докато вървеше напред. Нищо наоколо не му бе познато от предишните му обиколки из Харшморт Хаус. Това беше най-долният етаж, добре обзаведен, но не разкошен. Трябваше да стигне до средата — там щеше да намери входа за кулата паноптикум, за голямата зала — и трябваше да го направи бързо. Не си спомняше откога не е ял толкова вкусен хляб — защо ли не бе пхнал в джоба си още един? Това го накара да погледне към джоба си, където усещаше полюшващата се тежест на зелените боти на госпожица Темпъл. Нима беше сантиментален глупак?

Спря. Къде се намираше? Истината за положението му прониза мислите му като острие: беше в имението на Робърт Вандаариф, сърцето на богатството и привилегиите, на общество, от което той живееше във взаимно презрително изгнаничество. Замисли се — дори хлябът, който ядеше, самото удоволствие от него му се струваше предателство. Усети убождането на шипа на омразата заради безкрайния разкош наоколо. Изведнъж видя себе си, както сигурно го виждаха обитателите на имението, като някакво бясно куче, което някак се е вмъкнало през вратата и е обречено. Защо бе дошъл? Да спаси едно неразумно момиче от същия този свят на богатство? Да избие колкото успее повече врагове? Да отмъсти за смъртта на Анжелик? Как би могло нещо от това дори да одраска повърхността на този свят, на този нечовешки лабиринт? Чувстваше, че умира и че смъртта му ще е също така незабележима като живота му. За миг затвори очи, отчаяние зае мястото на яростта. Отвори ги и рязко и

раздиращо си пое дъх. Отчаянието правеше победата още по-лесна. Тръгна пак, като продължаваше да дъвче. Щеше му се да намери и нещо за пиене. Изсумтя: точно така трябваше да се сблъска с Бленхайм, с майор Блах или Франсис Сонк — с бутилка бира в едната ръка и храна в другата. Налапа последния залък и извади камата от бастуна.

Скоро видя две малки групи — едната от драгуни, другата от германци с черни униформи. Вървяха в една и съща посока и той тръгна след тях. Предположи, че отиват на същото място, където бе отишъл Бленхайм.

Но защо никой не го търсеше? И защо никой не търсеше господин Грей? Грей беше правил нещо с химическите машини, със съдържанието на тръбите... и никой от войниците сякаш не го беше еня. Дали Грей не вършеше нещо за Розамунд, нещо, за което никой от останалите не знаеше? Някаква тайна задача? Това можеше ли да означава разцепление в Кликата? Не беше изненадан — щеше да се изненада от обратното, но това обясняваше защо никой не е тръгнал да го търси. Освен това значеше, че без да иска, Чан е развалил кроежите на Розамунд. Тя щеше да знае само, че Грей не се е върнал, но не и защо и — усмихна се, като си го представи — щеше да бъде обзета от съмнение и тревога. Ами ако графът или Сонк бяха сварили нейния човек? На мига щяха да разберат, че е искала да ги предаде. Той се усмихна, като си представи безпокойството й.

Върна мислите си към голямата зала и си спомни терасите с килии, откъдето затворниците — или зрителите — можеха да гледат какво става долу, където предполагаше, че ще намери Селесте. Прецени колко се е изкачвал — този ред килии трябваше да е на този етаж... но как да го намери? Скрытата зад завесата ниша така небрежно криеше входа за витата стълба... вратата за килиите можеше да е скрита по същия елементарен начин. Дали не я бе подминал? Забърза по коридора, отваряше всяка врата от вътрешната страна и надничаше в задънени ъгли, не намери нищо и скоро започна да му се струва, че просто си губи времето. Трябваше да последва войниците и Бленхайм — те сигурно щяха да охраняват графа и церемонията? А беше възможно и Селесте да е с тях. Щеше да търси още минута и после щеше да ги догони. Минутата мина, после още пет, но Чан все не можеше да се откъсне от това, което смяташе за правилния път, и се

втурваше в една стая след друга. Целият етаж изглеждаше пуст. Той плю небрежно на светлия полиран под и потрепери при вида на алената хрчка. После зави зад поредния ъгъл, който не беше по пътя му. Къде беше? Вдигна очи.

Въздъхна. Беше идиот.

Намираше се в някаква работна стая с много маси и пейки, рафтове с буркани и бутилки, голям хаван с чукало, четки, кофи, големи маси, чиито плотове бяха наранени от изгаряния, свещи и фенери и няколко големи огледала на поставки — за да отразяват светлина? — и навсякъде опънати платна с различни размери.

Беше в ателието на художник. Беше в ателието на Оскар Вайланд.

Нямаше как да сбърка кой е авторът на картините, защото те носеха същия поразителен почерк, мрачни цветове и обезпокоителни композиции. Влезе в стаята с трепет, все едно влизаше в гробница... Оскар Вайланд беше мъртъв... това негови творби ли бяха — още спасени от Париж? Нима Робърт Вандаариф бе решил да събере цялото творчество на художника? Въпреки всички четки и бутилки никоя от картините не изглеждаше недовършена, но художникът все едно беше жив и работеше. Да не би някой друг да реставрираше и почистваше платната по нареждане на Вандаариф? Чан импулсивно отиде до един малък портрет на една от масите — жена с маска, железен нашийник и блестяща корона — и го обърна. На обратната страна бяха надраскани, както бе описал Свенсон, алхимически символи и нещо подобно на математически формули. Опита се да намери подпис или дата, но не можа. Остави картината и видя в другия край на стаята голяма картина, не подпряна, а окачена, долният ѝ край беше на нивото на пода — портрет в естествен ръст на самия Робърт Вандаариф. Великият мъж стоеше до голям назъбен парапет на кула от тъмен камък, зад него се издигаше странна червена планина, а зад нея бе ясното синьо небе (на Чан му заприличаха на плоски театрални декори). Стискаше в едната си ръка подвързана книга, а в другата — два големи метални ключа. Кога ли беше нарисувана? Вандаариф бе познавал художника лично, което значеше, че е замесен поне от времето на смъртта на Вайланд.

Но сега, докато стоеше сред толкова много от тревожещите творби на художника, на Чан му бе трудно да повярва, че е мъртъв,

толкова настойчива беше атмосферата на знание, на намек, на тържествуваща заплаха. Пак погледна портрета на Вандаариф и видя, че е окачен по-ниско от околните картини. Отиде, свали го от куката и го остави не особено внимателно настрани. Поклати глава колко е очевидно. Зад картината имаше ниша и три каменни стъпала, които водеха към някаква врата.

Отваряше се навътре, пантите бяха наскоро смазани и безшумни. Чан влезе в друг извит коридор. През малките пролуки по вътрешната стена се процеждаше светлина, като във вътрешността на стар кораб — по-точно като дълбините на затвор. Вътрешната стена беше обточена от килии. Отиде до най-близката — тук дръжките също бяха отрязани и вратите бяха завинтени за касите. Отмести капачето на шпионката и ахна.

Отсрещната стена на килията, макар и препречена от решетки, разкриваше цялата голяма зала. Чан се съмняваше някога да е виждал място, което да го изпълва с такъв ужас. Адска катедрала от черен камък и блестящ метал.

В центъра на помещението се издигаше огромна желязна кула, която стигаше до тавана (ярката светлина в залата идваше от големи полилеи, окачени на вериги). Подът беше оплетен и омотан в ярките тръби и кабели, които се спускаха от стените към основата на кулата, сякаш някакво механично море се разбиваше в подножието на странно забит в земята фар. Лъскавата повърхност на кулата беше осеяна с малки шпионки. Затворниците в кошера от открити килии нямаше как да знаят дали отвътре ги гледа някой, или не. Чан знаеше, че при такива обстоятелства затворниците неволно започват да се държат така, все едно някой ги гледа непрекъснато, и бунтовният им дух бива неумолимо сломен от невидима ръка. Изсумтя на идеалната идеологическа уместност на тази чудовищна структура за настоящите ѝ господари.

Не виждаше основата на кулата от мястото, където стоеше, и тъкмо се канеше да намери друго място за наблюдение, когато чу звън на метал и забеляза някакво движение в една от отсрещните килии. Крака... някакъв мъж слизаше в килията по някаква стълба. Внезапно чу друг звън по-близо, от дясната си страна. Преди да види откъде

идва, чу трети, точно над главата си. В тавана се отвори капак и през отвора се плъзнаха краката на мъж със синя униформа — опипваха за закачената на стената метална стълба, която Чан не беше забелязал. От другата страна в килиите също пече се спускаха мъже и жени, обикновено първо слизаше мъж, който помагаше на дамите. Сядаха на сгъваеми столове, които подреждаха в затворническите килии, все едно бяха частни ложи в театъра. Мъжът със синята униформа — някакъв моряк вероятно весело се провикна през отвора към следващия зрител.

Ако останеше на мястото си до шпионката, Чан нямаше да успее да направи нищо, нямаше да може да се намеси в това, което щеше да започне, каквото и да беше то. Колкото и неща да бе открил, беше събрал мястото, на което търсеше Селесте. Беше сигурен, че тя ще е част от зрелището, което бе организирил графът — и в момента може би слизаше през централната кула.

Хукна. Дробовете му откликваха на всяко вдишване с вълна остра болка. Плю — този път повече кръв — и пак прокле глупостта си, че не беше убил графинята веднага, когато бе имал тази възможност. Продължи напред, търсеше стълбище, някакъв начин да се качи до приземния етаж, трябваше да е наблизко — и го видя в същия миг, когато чу стъпки, които слизаха право към него. Не можа да се измъкне достатъчно бързо, така че извади острието от бастуна и зачака. Дишаше задъхано, устните му бяха изцапани с червено.

Не знаеше кого очаква да види, но определено не и капитан Смайт. Щом го видя, офицерът спря като закован на стълбите.

— Какво става? — изсъска Чан. — Нещо става горе.

— Мислят ви за мъртъв. Аз ви мислех за мъртъв, но никой не намери трупа. Реших да се уверя лично.

Извади сабята си и тръгна напред.

— Капитане, голямата зала... — почна Чан.

— Повярвах ви като глупак и вие убихте един от хората ми — изръмжа Смайт. — Същия, който спаси коварния ви животец!

Хвърли се напред и Чан отскочи и се блъсна в стената на коридора. Капитанът замахна към главата му и Чан се наведе и се

претърколи встрани. Острието се заби в мазилката и вдигна бяло облаче прах.

Смайт се приготви за нова атака. В отговор — нямаше никакви шансове да оцелее в битка срещу него — Чан се изправи и застана в средата на коридора, разперил широко ръце, като на разпятие, открито канейки Смайт да се хвърли към него. Изсъска с гняв и безсилие:

— Щом смятате така, правете каквото искате! Но ви казвам — не съм убил Рийвс!

Смайт спря, върхът на сабята му беше само на педя от гърдите на Чан.

— Питайте хората си! Те бяха там! — продължи Чан. — Рийвс беше застрелян с карабина, застреля го... как му беше името... надзирателят, Бленхайм, управителят на имението! Не бъдете глупак!

Капитан Смайт мълчеше. Чан го гледаше внимателно. Бяха достатъчно близо, за да успее евентуално да отбие удара на сабята му с бастуна и да го достигне с камата. Ако Смайт продължеше да упорства в глупостта си, нямаше да има избор.

— Казаха ми друго... — каза Смайт много бавно. — Използвали сте го като щит.

— И кой ви го каза, Бленхайм ли?

Капитанът не отговори, все още гледаше гневно.

— Говорех с Рийвс — каза Чан. — Бленхайм ни видя. Поне видяхте ли трупа? Рийвс е прострелян в гърба.

Смайт се поколеба, овладя гнева си и след миг свали сабята.

— Ще ида да огледам тялото. — Погледна стълбите, а после отново Чан. Изражението му се промени, все едно го виждаше наново, вече не през булото на яростта.

— Ранен сте — каза Смайт, извади кърпичка и я хвърли на Чан. Гой я хвана във въздуха и избърса устата и лицето си. За пореден път мисълта, че наистина умира, поколеба решимостта му да продължи — какъв смисъл имаше, какъв смисъл бе имало изобщо? Погледна Смайт — добър човек, без съмнение, самият той огорчен, но подкрепян от униформата си, от уважението на хората си, и — кой знае — от жена и деца. Изведнъж му се дося да изръмжи, че не желае нито едно от тези неща, че му е омразна самата мисъл за такъв затвор, че му е омразна дори добротата на Смайт. Също както мразеше себе си, защото

обичаше Анжелик или защото бе загрижен за Селесте? Бързо извърна очи от угрижения поглед на капитана. Щеше да умре тук, в Харшморт.

— Да, но нищо не може да се направи — каза хрипливо. — Съжалявам за Рийвс. Но трябва да ме чуете. Отвлечена е една жена, жената, за която ви казах, Селесте Темпъл. Те ще ѝ направят нещо — адска церемония. Виждал съм я — това е по-лошо от смъртта — и ви уверявам, че и тя по-скоро би умряла. Умолявам ви, кажете ми какво става горе!

— Боя се, че не знам много — току-що влязох в къщата. Бяхме навън заради пристигането на полковника...

— Аспиш?

— Да, станало е нещастие. Те пристигнаха от провинцията, някаква злополука, херцогът на Сталмере...

— Но в голямата зала влизат хора, за да гледат церемонията — каза Чан. — Няма време...

— Не зная нищо за това. Навсякъде има хора, а къщата е огромна. Всичките ми войници са заети със свитата на херцога, след като кацна...

— Кацна?

— Няма време да ви обяснявам. Но цялото домакинство е с главата надолу...

— Значи може би все още има надежда!

— За какво? — попита Смайт.

— Трябва само да стигна горе и някой да ме упъти.

Видя, че Смайт се разкъсва между желанието да му помогне и съмнението. А може би присъствието на Аспиш го бе подтикнало към бунт?

— Прехвърлянето ни към двореца... — започна Смайт тихо сякаш в отговор на мисълта на Чан — беше съпроводено от значително увеличение на заплащането на всички офицери... животоспасяващо за хора, които са били в чужбина години наред и са затънали в дългове... не би било изненадващо, ако възнаграждението — парите, които се харчат сега, се окажат... капан.

— Вървете при Рийвс — тихо каза Чан. — И говорете с хората си, които бяха там. Те ще ви последват. Чакайте и бъдете в готовност... Когато моментът настъпи, повярвайте ми, ще знаете какво да направите.

Смайт го погледна неуверено. Чан се разсмя — сух грак на гарван — и го потупа по рамото.

— Къщата е наистина объркваща — прошепна му Смайт, докато се качваха по стълбата и се промъкваха в коридора на приземния етаж. — В лявото крило най-голямото помещение е балната зала — сега е пълна с хора, а в дясното има огромен коридор с огледала, който води в частни стаи и апартаменти, в момента също пълни с хора. В дясното крило има и вътрешен коридор, който води до едно вито стълбище — не съм се качвал там. В коридора пазят мекленбургски стражи.

— А центърът на къщата? — попита Чан.

— Голяма зала за приеми, кухни, перални помещения, стаите на персонала, там е управителят Бленхайм с хората си.

— Къде е кабинетът на лорд Вандаариф? — внезапно попита Чан. — В задната част на къщата ли?

— Да. На приземния етаж. Не съм ходил там. Цялото ляво крило е запазено за специални гости и малоброен доверен персонал. Без драгуни.

— И като стана дума за това — каза Чан, — какво правите тук? Кога дойдохте от министерството?

Смайт се усмихна горчиво.

— Историята ще ви се стори забавна. Когато хората ми бяха сменени от постовете си, получих спешно нареждане — предположих, че е от полковника ми — да отидем в хотел „Сен Роял“. Там — макар че семейните скандали не влизат в обичайните ни задължения — ме посрещна една особено превзета жена, която ме информира, че трябвало да я придружа незабавно до това имение с влака.

— Госпожа Марчмур, разбира се.

Смайт кимна.

— Да. Тя очевидно беше разстроена заради някакъв мъж в червено — ужасен злодей, доколкото разбрах...

— Мисля, че сме пътували с един и същи влак — скрих се във вагона с възглицата.

— Тази възможност ми хрумна — каза Смайт, — но не можех да изпратя човек напред, без да се наложи да мине по покрива — беше ни забранено да преминаваме през черния обкован със стомана вагон.

— Какво имаше в него?

— Не знам. Госпожа Марчмур имаше ключ и влезе сама. В Ориндж Локс ни посрещна господин; Бленхайм с каруци и една карета. Той се качи в черния вагон с хората си под надзора на госпожа Марчмур и изнесоха...

— Какво? — изсъска Чан, нетърпелив да научи, но и уплашен от това, което щеше да чуе.

— Отново не мога да кажа — беше покрито с платно. Може да е била друга от техните кутии или ковчег. Но докато го товареха, ясно чух Бленхайм да казва на кочияша да кара бавно, за да не строши стъклото.

Прекъсна ги шум от приближаващи се стъпки. Чан се притисна към стената, а Смайт пристъпи напред. В коридора отекна непогрешимият властен глас на господин Бленхайм:

— Капитане! Защо не сте с хората си? Каква работа имате в тази част на къщата?

Чан не виждаше Смайт, но чу как гласът му се стегна.

— Пратиха ме да потърся господин Грей.

— Пратили са ви? — сопна се Бленхайм скептично. — И кой ви прати?

Арогантността му беше ужасяваща. Ако Чан бе на мястото на Смайт и знаеше, че надзирателят току-що е убил един от хората му, главата на Бленхайм вече щеше да се търкаля на пода.

— Графинята, господин Бленхайм. Ще желаете ли да разпитате и нея?

Бленхайм не обърна внимание на думите му.

— Е? Намерихте ли господин Грей?

— Не.

— Тогава защо сте още тук?

— Както сам виждате, си тръгвам. Разбрах, че сте преместили тялото на войника ми в конюшните.

— Разбира се. Последното, което искат да видят гостите на господаря, е труп.

— Прав сте. И все пак, като негов офицер, аз трябва да се погрижа за него и за вещите му.

Бленхайм изсумтя пренебрежително.

— Ваша воля. Но държа да напуснете тази част на къщата и нито вие, нито хората ви да не припарвате тук. Желанието на самия лорд

Вандаариф е тя да е само за гостите му.

— Разбира се, това е домът на лорд Вандаариф.

— А аз управлявам тази къща, капитане — каза Бленхайм. —
Насам, ако обичате.

Чан тръгна накъдето смяташе, че е кабинетът на господаря на имението. Погледът, който бе хвърлил на плана на затвора, не беше толкова подробен, колкото му се искаше, но беше логично надзирателят да има личен достъп до централната наблюдателна кула. Дали Вандаариф просто беше приел — и без съмнение разширил и облицовал с махагон и мрамор — бърлогата на предишния господар за себе си? Ако предположението му беше вярно, кабинетът на Вандаариф щеше да го отведе при Селесте. Към тази мисъл все се връщаше в ума си — към нейното спасяване. Знаеше, че има и други задачи — да отмъсти за Анжелик, да открие истината за Оскар Вайланд, да разбере какъв разкол между враговете му е довел до смъртта на Трапинг — и обикновено мисълта да жонглира с всички тях би му се сторила привлекателна. Тази вечер обаче нямаше време. Нямаше и място за провал, защото нямаше да има втори шанс.

Не можеше да рискува някой да го види, така че трябваше да претичва през откритите коридори, да се промъква и да се спотайва, когато наблизко минаваха гости или слуги. Изсумтя при мисълта как почти всички в пирамидата на обитателите на Харшморт са слуги — по професия, по брак, по пари, по страх, по желание. Помисли си за службата на Свенсон към дълга — дълг към какво Чан не разбираше — и за собствените си обречени идеи за задълженията и, макар да презираше тази дума, за честта. Сега му се искаше да плюе на тях, както плюеше кръв по белите мраморни подове. Ами Селесте — и тя ли бе слугиня на Баскомб? На семейството си? На богатството си? Осъзна, че не знае. За миг я видя как се мъчи да презареди револвера си в „Бонифас“... забележително зверче. Запита се дали в крайна сметка е застреляла някого.

Гостите отново бяха маскирани и с официални дрехи, а частите от разговори, които дочу, носеха жужащия заряд на очакване и

тайнственост.

— Знаете ли, казват, че щели да се оженят тази вечер!

— Мъжът с пелерината с червената подплата е лорд Карфакс, върнал се е от Балтийските страни!

— Забелязахте ли прислужниците с обкованите с желязо сандъци?

— Ще ни дадат знак да излезем напред — чух го лично от Елспет Пул!

— Сигурен съм — смайваща мощ...

— Такива сънища и след това такъв покой на ума...

— Ще доприпкат като доверчиви паленца...

— Видяхте ли го? Във въздуха? Каква машина!

— Избледняват само за няколко дни — чух го от най-доверен източник...

— Никой не го е виждал. Отказали са на самия Анри Сонк!

— Никога не бях чувала такива писъци и не бях виждала подобен екстаз...

— Да каже пред всички: „Та нима историята не се пише най-добре с белег от камшик?“ Изключителна дама!

— Никой не е говорил с него от дни — явно ще разкрие всичко тази вечер, тайните си планове...

— Той ще говори! Както обеща графът...

— И после творбата ще бъде открита!

— О, да, творбата ще бъде открита!

Последните думи принадлежах на двама наконтени мъже с фракове и маски от черен сатен. Чан беше проникнал дълбоко в лабиринта от частни апартаменти и в момента стоеше зад една мраморна колона, върху която бе поставена древна амфора от малахит и злато. Подсмиващите се мъже минаха покрай него и отидоха до една отрупана с бутилки и чаши маса. Наляха си уиски и доволно отпиха, усмихваха се като деца, които чакат разрешение да разопаковат подаръците за рождения си ден.

Единият се намръщи и сбърчи нос.

— Какво има? — попита другият.

— Тази воня...

— Ужасна е — съгласи се вторият. — Какво ли мирише така?

— Нямам представа.

— Направо е отвратително...

Чан се сви още повече зад колоната. Ако тръгнаха към него, нямаше да има избор, освен да ги нападне. Единият със сигурност щеше да успее да извика. Щяха да го намерят. Първият вече беше направил крачка към колоната, но другият му изсъска:

— Чакайте!

— Какво?

— Смятате ли, че е възможно да започват?

— Не разбирам...

— Миризмата! Смятате ли, че започват? Алхимичните огньове!

— О, за бога! Така ли миришат?

— Не зная. А вие?

— Не зная! Да не закъснеем!

— Бързо, бързо!

Гаврътнаха уискито и треснаха чашите на масата. Забързаха разсеяно покрай Чан, като наместваха маските си и пригладваха косите си.

— Какво ли ще ни накарат да правим? — попита единият, докато отваряше вратата, за да излязат.

— Няма значение — възбудено отвърна вторият. — Трябва да го направим!

— Да, разбира се!

— И ще бъдем спасени! — възкликна другият, докато вратата се затваряше. — А после нищо няма да ни спре!

Чан излезе от скривалището си. Тръсна глава и се запита дали реакцията им щеше да е по-различна, ако не се бе провирал през комина на пещта, а просто бе пристигнал в Харшморт с миризмите от стаята, в която живееше. Тях щяха да ги познаят, разбира се — бяха заложили в социалното им разбиране. Неприятните миризми на Харшморт и Процеса обаче носеха възможността за успех и спираха всяка естествена преценка. Той вече виждаше, че Кликата може да е безцеремонна и открита колкото си ще, когато става въпрос за власт и доминация. Хубавото беше, че никой от тези кандидати — изнервени в елегантните си дрехи, все едно се бяха докопали до покана за кралския двор — не се виждаше като подчинен, макар че отчаяното им подмазвачество го правеше очевидно. Нереалността на вечерта, тяхното въвеждане само ги ласкаеше още повече, доставяше им

тръпката на коприната, маските и интригите, примамливи капани, които не бяха нищо повече от отвличане на вниманието от страна на изпечени шарлатани. Вместо да гледат с подозрение графа или графинята, тези хора с радост се обръщаха на другата страна, гледаха от позицията на новата си „мъдрост“ всички хора, които щяха да могат да доминират на свой ред. Чан бе наясно с бруталната логика на всичко това. Всеки план, който се уповаваше на успех заради себичното желание да експлоатираш другите и да отричаш истината за себе си, със сигурност щеше да успее.

Надникна в коридора, който бе описал Смайт. По цялата му дължина имаше врати. Една от тези врати го бе завела при тялото на Артър Трапинг. В другия край се виждаше витото стълбище. Беше сигурен, че кабинетът на Вандаариф се намира в противоположната посока, ако там има вход за голямата зала.

Но откъде да започне? Смайт бе казал, че къщата е пълна с гости, както и че коридорът е пълен със стражи, но сега беше необяснимо празен. Не можеше да очаква да остане празен, докато опитваше всяка от на пръв поглед поне трийсетте врати. А и... имаше ли надежда Селесте да е жива?

Подмина първите врати. Ако това, което се бе случило на Аспиш или херцога (на Чан му бе трудно да намери по-омразен член на кралската фамилия), бе послужило да прекъсне церемонията в голямата зала, то той щеше да се заеме да създава колкото се може повече допълнителен смут. Извади камата от бастуна. Все още нямаше никого. Беше стигнал до средата на коридора. Възможно ли бе всичко да е започнало?

Спря. Вратата от лявата му страна беше откряната. Промъкна се към нея и надникна през пролуката: тясна ивица от стая с червен килим и червени тапети и лакирана поставка с китайска ваза. Заслуша се... и чу шумолене на дрехи и тежко дишане. Дръпна се, ритна вратата и се втурна вътре.

Пред него на килима стоеше мекленбургски войник със смъкнати до коленете панталони, които отчаяно се мъчеше да вдигне, като същевременно безпомощно посягаше към сабята си — коланът и ножницата се бяха оплели около глезените му. Чан имаше време само

да види как изражението му се променя от срам към изненада, преди да забие камата до дръжката в гърлото му и да задави тревожния му вик. Измъкна острието и се отдръпна като бикоборец от струята кръв. Войникът се строполи на една страна, задникът му се белееше под висящите краища на ризата му.

Имаше ли друго нещо, което да показва човешката безпомощност така като оголените гениталии и задници на мъртвците? Чан не мислеше, че има. Може би самотна захвърлена детска обувка... но това беше проста сантименталност.

До мъртвия войник на килима лежеше богато облечена жена, роклята ѝ бе вдигната на кръста, косата ѝ бе разрошена, лицето ѝ лъщеше от пот около зелената маска с мъниста. Очите ѝ бяха диви, примигваха, дишането ѝ беше хриптящо и измъчено... но тялото ѝ изглеждаше отпуснато, все едно спеше. Войникът очевидно се беше канел да я насили, но пък долните ѝ дрехи бяха свалени едва наполовина — явно Чан бе осуетил намерението му. Отсъстващото изражение на жената показваше дълбокото ѝ безразличие. Чан застана за миг над нея, погледът му бе привлечен както от хубостта ѝ, така и от потрепванията и спазмите, които разтърсваха тялото ѝ, сякаш имаше някакъв припадък. Запита се колко ли време е отнело на войника да премине от подслушването на учестеното ѝ дишане от коридора през предпазливото влизане и воайорството до същинското насилие. Затвори вратата — коридорът все още бе пуст — и се наведе, за да оправи дрехите на жената. Посегна да махне косите от лицето ѝ и откри под главата ѝ като възглавница това, което неவிждащите ѝ очи явно поглъщаха така жадно — блестяща книга от синьо стъкло.

Въздишките на жената се извисиха до стонове, кожата ѝ беше гореща и зачервена като при треска. Чан я подхвана под мишниците и я вдигна от книгата, като примижа от яркия блясък на непокритото стъкло. Докато я издърпваше, жената заскимтя като сънено кученце, което са издърпали от цицката на майка му. Той я остави на земята и потръпна — светлината от книгата пронизваше мозъка му. Затвори книгата, устните му бяха разтеглени в гримаса, дори през кожените си ръкавици почувства странното пулсиране, когато я докосна, и протестиращата енергична съпротива, когато я затвори. Жената не издаде повече звук. Чан я загледа, докато небрежно бършеше камата си в килима — и без това беше червен. Дишането на жената постепенно

се успокои и очите ѝ се избистриха. Той внимателно смъкна маската от висящи мъниста. Не я познаваше. Беше просто поредната от благородните дами и господа, оплетени в коварната мрежа на Харшморт Хаус.

Изправи се и взе една възглавница от близкото канапе. Разпра единия край с камата си, грубо я обърна с хастара навън и по пода се посипаха пожълтели топки памучен пълнеж. Внимателно пъкна книгата в калъфката и се изправи. Дамата щеше сама да се погрижи за себе си, когато се събудеше, и щеше да се чуди на тайнственото си избавление... а ако започнеше да пици, щеше да причини суматохата, която той искаше.

Тръгна към вратата и спря, за да огледа стаята. Нямахме друга врата... и все пак нещо привлече погледа му. Тапетите бяха червени на златни кръгчета, десенът напомняше на флорентински. Мина през стаята до една част от тапетите на височината на главата му. В средата на един от златните кръгове платът сякаш беше одърпан. Натисна с пръст мястото и кръгът хлътна навътре. Шпионка. Чан мина покрай жената, която сънено тръскаше глава и се мъчеше да се надигне, и излезе в коридора.

За пореден път идеята на Чан, че повечето неща са скрити добре единствено защото на никой не му хрумва да ги търси, се потвърди. След като знаеше какво търси — тесен коридор между стаите, — бе достатъчно лесно да открие коя врата може да води до него. Възможно беше шпионката да води към друга обикновена стая, но Чан чувстваше, че това противоречи на цялата идея, както той я разбираше, на Харшморт Хаус, на цялостната природа на сградата. Защо да правиш шпионка в друга стая, когато можеш да построиш вътрешен проход, който да минава по дължината на много апартаменти и от двете страни, така че търпелив човек с меки обувки да може ефективно да разглежда всички гости? Изсмя се на мисълта, че е открил обяснението за прословутия успех на Робърт Вандаариф при бизнес преговорите, на свръхестествената му способност да разгадава планове на съперниците си — репутация, вървяща ръка за ръка със славата му на щедър домакин (особено, Чан поклати глава на хитростта му, за тези, с които се бореше най-ожесточено). На по-малко

от три метра от вратата на стаята, в която бе влязъл, видя две врати, разположени прекалено близо една до друга — по-точно едната бе на място, което на другите места по коридора беше гола стена.

Нямаше проблем да отключи и да влезе.

Заклучи след себе си и заопипва пътя си в чернотата. Проходът беше тесен — лактите му забърсваха прашните тухли от двете страни, — а подът беше от гладко положени камъни (а не от дърво, което би могло да се изкриви и с времето да започне да скърца). Опипваше пътя си напред. Пречеха му бастунът в едната му ръка и увитата книга в другата, както и ботите на госпожица Темпъл, които се удряха в стените от джобовите му. Шпионката в стаята с жената беше на височината на главата му, така че той вдигна ръце на това ниво и докато вървеше, опипваше за вдлъбнатини в тухлите. Трябваше да е наблизил... спъна се в някакво стъпало, залитна — от падането по очи го спасиха единствено две други стъпала — и жестоко си удари коляното. Опипа пред себе си. Беше стигнал стълбище напъряко на коридора. Внимателно остави книгата и бастуна, за да опипа стената за шпионката, но не беше нужно — откри я по малкия полумесец светлина, причинен от това, че бе разместил капачето ѝ от другата страна. Тихо го доотвори и надникна вътре. Жената бе клекнала на килима и бъркаше под роклята си: или оправяше долните си дрехи, или може би се опитваше да разбере докъде е стигнал войникът в явните си намерения. Беше си нагласила маската и Чан с любопитство отбеляза, че въпреки сълзите по бузите си изглежда посвоему спокойна и непоколебима... дали това беше резултат от преживяването ѝ с книгата?

Затвори капачето и се запита защо тези стълби са построени напреко през прохода... дали на отсрещната стена имаше друга шпионка? Заопипва и я намери. Отвори я внимателно и се наведе напред, за да погледне.

Мъж, отпуснал брадичката си върху махагоново писалище. Чан го позна въпреки черното домино на очите му, както познаваше всеки, когото бе следвал по улиците, както го разпознаваше в гръб сред тълпата само по ръста и движенията. Беше бившият му клиент, мъжът, който, изглежда, бе препоръчал уменията му на Розамунд, адвокатът Джон Карвър. Чан не се съмняваше, че професионалните тайни на Карвър биха отворили не една врата на Кликата в града — зачуди се

колко ли служители на закона са привлечени и поклати глава при мисълта колко е било лесно да бъдат съблазнени.

Лицето на Карвър беше червено като лицето на жената, от устата му се точеше светлосива лига. Стъклената книга сияеше под ръката му, очите му потрепваха в идиотски екстаз, приковани в дълбините ѝ. С известно любопитство Чан забеляза, че кожата на лицето и върховете на пръстите на адвоката — където се допираха до стъклото — са добили синкав оттенък... почти все едно бяха замръзнали, макар че лъщящото му от пот лице противоречеше на това обяснение. С погнуса забеляза, че с другата си ръка Карвър е стиснал слабите си.

Огледа стаята, но не видя нищо интересно. Не знаеше точно какво печели Кликата с такова излагане на книгата, освен този несвяст, в който изпадаше жертвата им. Дали ги променяше като Процеса? Дали в книгата имаше нещо, което те трябваше да научат? Усети тежестта на книгата под мишницата си. Знаеше — от стъклото в дробовите си и от описанието на строшените стъклени ръце на другия мъж от доктор Свенсон, — че самият предмет може да е смъртоносен, но като средство, като машина... нямаше ни най-малка представа за унищожителната му мощ. Затвори шпионката и протегна бастуна си напред, за да намери следващите стъпала.

Когато стигна до тях, отново погледна, като първо отвори шпионката от лявата страна, където бе видял жената. Съвестта го гризеше — дали не трябваше да остави дупките и да тръгне право към кабинета? Но така щеше да пропусне много информация за Кликата, която нямаше да може да получи друг път. Надникна в стаята и замръзна: вътре имаше двама мъже с черни униформи, които помагаха на възрастен мъж в червено да се настани на един диван. Висш духовник. Лицето му беше в сянка — но възможно ли бе да е епископът на Бакс-Саорн? Чичото на херцога на Сталмере и кралицата? Той беше най-влиятелният духовник в страната, съветник на правителството, спирачка за корупцията... а тук зложелателни лакеи бършеха лигата от устата му. Единият мъж уви нещо в плат — без съмнение поредната книга, а другият премери пулса на епископа. После и двамата се обърнаха и бързо излязоха.

Без да се замисли повече за покварения епископ — и без това не можеше да направи нищо за него — Чан се обърна към шпионката на отсрещната стена. Друг мъж, отпуснат върху книга — колко от тези

адски неща бяха направили? Това без съмнение беше Анри Сонк. Обичайното му излъчване на сила и власт напълно липсваше... на Чан дори му се стори, че всичките му присъщи качества някак си са изцедени... Изцедени в книгата? Мисълта беше абсурдна, но той си спомни стъклените карти — начина, по който спомените се запечатваха в тях. Ако книгите правеха същото в по-голям мащаб... Изведнъж се запита дали спомените просто се препечатват от ума на жертвата... или се отстраняват? Колко от спомените на Анри Сонк — от душата му — бяха свалили тук?

Следващите шпионки му показаха същото и въпреки че той не познаваше повечето отпуснати хора, тези, които позна, бяха достатъчни, за да разкрие явното нападение над влиятелните личности в страната: видя министъра на финансите, министъра на войната, една известна актриса, една херцогиня, един адмирал, един съдия от Върховния съд, издателя на „Таймс“, президента на Имперската банка, вдовстващата баронеса, която управляваше най-важния определящ мненията салон в града, и накрая — той почти се изкуши да отложи още търсенето си и да се намеси — Маделин Крафт. Всички бяха в почти наркотично състояние на опиянение, с отсъстващо съзнание и безразлични тела — единственото, което привличаше вниманието им, беше поставената пред очите им книга. В няколко случая видя хора с маски — мъже и жени, които наблюдаваха поразените жертви, понякога прибираха книгата и започваха да ги будят, понякога ги оставяха да се потопят още повече в сините блестящи дълбини. Не познаваше никого от тях. Сигурен беше, че само преди няколко дни работата им е била изпълнявана от подобните на госпожа Марчмур и Роже Баскомб — а преди още няколко дни лично от графинята и Сонк. Организацията им обаче явно се беше разраснала, двамата бяха привлекли много нови последователи и сега бяха свободни за по-важни дела. Кое то беше поредната подказка, че в къщата става нещо друго, може би като прикритие за подчиняването на тези видни люде, но достатъчно важно, за да привлече водачите на Кликата. Трябваше да побърза.

Подмина останалите шпионки и стигна до края на прохода. Мислеше, че ще намери врата. Вместо това намери картина. Бастунът

му лекичко се удари в нещо, което не беше камък, и той предпазливо посегна с ръка и напипа платно и орнаментирана рамка. По големина приличаше на портрета на Робърт Вандаариф, който скриваше входа към килиите. Чан затърси опипом резе или лост, който да отвори скритата врата. Но защо картината бе от вътрешната страна? Значеше ли това, че вратата се върти на триста и шейсет градуса и някой вече е влязъл през нея? Това беше малко вероятно — прости скрити панти, които се отваряха и затваряха нормално, щяха да са много по-лесни за употреба и за криене. Но тогава какво имаше на това платно, че трябваше да остане невидимо в тъмнината?

Не, това нямаше значение сега. Как се отваряше тази врата — това беше важното. Дръжката би трябвало да е скрита... може би не беше пред рамката, а бе част от нея. Плъзна пръсти по вътрешния ръб на богато украсената рамка и напипа извита вдлъбнатина. Аха!

Отвори и влезе.

Мигом разбра, че това е кабинетът на Вандаариф, защото той самият седеше пред него на огромно бюро и съсредоточено пишеше нещо със старовремско перо. Не вдигна очи. Чан направи още една крачка, очите му се стрелкаха из стаята. Килимите бяха в червено и черно, продълговатото помещение беше разделено на функционални части от мебелите: дълга маса за срещи, заобиколена от столове с високи облегалки, няколко тапицирани кресла и дивани, бюро за асистента, редица високи заключени шкафове за книжа и накрая бюрото на господаря, голямо колкото масата за срещи и покрито с документи, навити карти и мръсни чаши — всички изтикани на ръба на настоящата му работа като останки от корабокрушение на брега.

В стаята нямаше никой друг.

Лорд Вандаариф все още не бе забелязал присъствието на Чан, — беше се навел и пишеше съсредоточено. Чан си спомни главната си задача — да намери таен вход за голямата зала. Не виждаше такъв. На отсрещната стена зад масата имаше врата, но май тя бе единствената.

Докато пристъпваше напред, зърна с крайчеца на окото си нещо, което привлече вниманието му... картината зад него — не я бе погледнал на светло. Погледна отново към Вандаариф, който изобщо не му обръщаше внимание, и отвори широко вратата. Още едно платно на Оскар Вайланд, но не беше точно картина... всъщност беше като гърба на фрагментите от „Благовещение“ и другите картини. На пръв

поглед приличаше на пресичащи се линии, но в действителност беше гъсто изписана мрежа от символи и диаграми. Цялостната форма на формулите, видя Чан повече инстинктивно, отколкото с разбиране, беше на подкова... математически уравнения, изписани във формата на Харшморт Хаус. Освен това, осъзна той с известно смущение, докато се питаше дали това проникновение не е просто продукт на собствения му низък, перверзно анатомичен ум, извитото и на къщата и странно оформеното цилиндрично изображение на голямата зала, по-дълга, отколкото си бе представял, което явно влизаше в нея... каквото и да имаше предвид алхимията на Вайланд, беше съвсем ясно, че то се корени в сексуалното събиране, като всяко първично преобразование — или смисълът беше, че това е едно и също? Чан не знаеше как е свързано това с церемонията в залата или с Вандаариф. И все пак... опита се да си спомни кога Вандаариф беше купил и преустроил затвора Харшморт — най-много преди една-две години. Галеристът не им ли беше казал, че Вайланд е мъртъв от *пет* години? Това беше невъзможно — алхимическата картина на вратата определено беше дело на същия човек. Възможно ли бе Вайланд изобщо да не е мъртъв? Възможно ли бе да е бил тук — по своя воля може би, но предвид степента, до която Вандаариф и Д'Орканч експлоатираха всяко негово откритие, изведнъж му се стори по-вероятно да е бил затворник или дори по-лошо, да е станал жертва на собствената си алхимия, умът му да е бил изстискан в стъклена книга, за да бъде използван от други.

И въпреки всичко, въпреки умората и отчаянието, Чан не можеше да не се хване за сламката надежда, че ако Вайланд е жив, значи може да бъде намерен! Откъде иначе биха могли да научат как да се справят с ефекта на стъклото? Мисълта, че това е шанс да се спаси и Анжелик, го жегна право в сърцето. Да, сърцето му се разкъсваше: непоколебимостта му да спаси Селесте, копнежът му да опази Анжелик — невъзможно беше. Вайланд можеше да е навсякъде: да е окован в клетка или да точи лиги в някой затънтен ъгъл... а ако бе запазил разсъдъка си, къде би могъл да е от най-голяма полза за Кликата?

Погледна пак картината. Наистина беше карта на Харшморт, но същевременно бе и алхимическа формула със смайваща сложност... и беше явно порнографска. Съсредоточи се и определи къде се намира.

Имаше ли оттук някакъв видим път към голямата зала и кулата паноптикум в нея?

Самата стая бе отбелязана — знаеше достатъчно гръцки, за да го разчете — с алфа и точно над нея, сякаш написана на степен, една мъничка омега... и от омегата тръгваше една ясна линия боя, която стигаше до гнездото символи, които представляваха залата. Добре де — ако стаята беше алфата, къде тук можеше да е омегата? Според него бе точно зад бюрото на Вандаариф, където тежка завеса скриваше стената.

Но Вандаариф... Вандаариф все още не се бе откъснал от писането — какво толкова важно пишеше? И как така не го беше усетил? Чан го погледна по-внимателно — не че досега го беше изпускал от поглед.

Очите на Вандаариф бяха отворени, но някак замъглени, мисълта зад тях беше някъде другаде — гледаха бюрото, но доста встрани от това, което пишеше, сякаш записваше нещо по памет. В следващия момент Вандаариф довърши страницата, пусна я на пода, взе друг лист и продължи да пише, без да вдига глава. Чан погледна към пода и видя много листове, изписани от край до край. Погледна още веднъж неспиращите пръсти, смразен от нечовешката настойчивост на драскащото перо, и забеляза, че върховете им са синкави... но в стаята не бе студено, а и синьото някак сияеше под бледата кожа.

Разбра какво става в този кабинет. Робърт Вандаариф се бе превърнал в безпомощен автомат, който изпразваше ума си от всичките си финансови тайни. Заобиколи писалището, дръпна завесата и видя зад нея врата. Заключена. Нямаше време да я отключва, а и беше ужасен от безчувствения Вандаариф зад себе си, така че просто я изби с ритник, без да го е грижа за шума.

Видя извиващ се каменен тунел, който се спускаше надолу и се губеше от поглед.

Лорд Вандаариф пишеше все така съсредоточено зад гърба му. Чан тръсна глава и забърза по тунела.

Тунелът беше с гладка каменна настилка и осветен от поставени на равни разстояния газови лампи. След стотина крачки леко завиваше и Чан забави ход и се послуша. Чу далечни гласове, издигащи се в

песен. Напред и надясно беше голямата зала. Дали щеше да има пазач? Пеенето заглушаваше всички останали шумове. Идваше отдолу... от зрителите в килиите! Чан клекна и внимателно надникна иззад ъгъла.

Тунелът водеше до тесен мост с вериги от двете страни, който стигаше до зловеща черна кула от стомана, която влизаше в каменния таван. Пеенето идваше отдолу. Чан погледна натам, но заради мъждивата светлина не можеше да види залата добре. В другия край на моста имаше желязна врата, открената. Чан мина по моста и спря пред нея. Ослуша се, не чу нищо и се вмъкна в тъмнината... и се озова на вито стълбище от стоманени стъпала.

Тръгна надолу, към гласовете. Чуваше пеенето все по-ясно, долавяше отделни думи и изрази — „непроницаемо синьо“, „безконечно зрение“, „сладко спасение“.

Насмалко да се спъне в нещо. Наведе се. Захвърлено палто. Не, беше шинел, тъмносин, изцапан с кал — и с кръв също така.

Петната все още бяха влажни, цялата предница на шинела беше подгизнала. Не видя обаче дупка в самата дреха — кръвта от собственика на шинела ли беше, или от негов противник? Но този шинел... нашивките на твърдата яка, сребърният ширит около еполетите...

Това беше шинелът на Свенсон, без съмнение, покрит с още несъсирила се кръв.

Бързо се огледа и видя по стената лъскави червени капки. Беше се случило тук, на стълбите, преди съвсем малко. Мъртъв ли беше Свенсон? Как изобщо бе стигнал до Харшморт от Тар Менър? Чан огледа стъпалата надолу. Имаше кървава следа, размазана... не беше оставена от вървящ ранен, а от ранен или мъртъв, когото бяха влачили.

Захвърли шинела и затича надолу по стълбите. Знаеше, че разстоянието е горе-долу като това, което вече бе изминал — около двеста стъпала? Какво ли щеше да намери най-долу? Трупa на Свенсон? Какво правеше Д'Орканч? И защо нямаше стражи?

Кракът му се подхлъзна в локва кръв и той се хвана за парапета. Щеше да е прекалено просто да се озове долу със строшен врат заради елементарна грешка. Наложил си да се съсредоточи — гласовете още пееха, но сега хорът беше над него — беше слязъл покрай редовете килии за зрителите. Но кога беше дошъл Свенсон? Трябваше да е дошъл с Аспиш! Нима докторът бе причината за тревогите на Смайт?

Не му се нравеше картината как докторът стои сам срещу тези хора — той не беше войник нито хладнокръвен убиец. Това беше ролята на Чан и той знаеше, че трябва да застане до Свенсон.

А ако Свенсон бе мъртъв? Тогава ролята на Чан може би беше да умре заедно с него... и с госпожица Темпъл.

Слезе тичешком по още трийсетина стъпала и спря на една тясна площадка. На стената имаше наблюдателен отвор и той го откря и се ухили със зловещо одобрение. Отворът беше покрит с опушено стъкло. Отвътре той виждаше през него, но затворниците от другата страна не можеха да видят дали металното капаче е вдигнато. Свали очилата си и притисна лице към стъклото точно в мига, когато пеенето спря.

Над и срещу него бяха килиите със зрителите, пълни с добре облечени хора, всички с маски, притиснали лица към решетките като в някоя лудница. Той погледна надолу, но не видя масите. Все още беше прекалено високо.

А после отдолу прозвуча глас — неестествен, странно дълбок и мощен. Не го позна веднага... беше чувал как този мъж казва само една-две думи на Харалд Крабе, и то с дрезгав шепот, но помнеше огромната облечена в кожа ръка, прегърнала Анжелик. Това бе граф Д'Орканч. Чан изруга и затича надолу с всички сили, а нечовешкият глас на графа отекваше сякаш отвсякъде:

— Вие сте тук, защото вярвате... в себе си... в това да отдадете себе си на една мечта... за бъдещето... за възможности... трансформация... откровение... изкупление. Може би сред вас има такива, които ще бъдат сметнати за достойни... за истински достойни и истински желаещи да жертват илюзиите си... да жертват целия си свят... който е свят на илюзии... за тази крайна степен на мъдрост. След изкуплението идва предопределението... както Мария е била избрана сред другите жени... както Сара е заченала след цял живот безплодие... както Леда е била заплодена с двете семена на красотата и разрушението... така тези избрани пред вас са избрани... предопределени за по-висша съдба... за трансформация, на която вие ще станете свидетели. Ще почувствате по-висшата енергия... ще вкусите от величието... от небесната амброзия... позната преди само на създанията, които били наричани богове от невежите... и от децата, каквито всички сме били някога...

Чан стигна края на стълбата, огледа се диво, видя наблюдателния отвор и долепи лице до него.

И видя желязна катедрала, излязла от ада и натъкмена за дяволска служба.

На издигната върху сребристите тръби платформа имаше три големи хирургически маси, а до тях стойки, корита и медни кутии с машини. На масите лежах три жени, овързани с кожени ремъци също като Анжелик в Института, голи, телата им бяха увити с ужасяващи хлъзгави черни маркучи. Лицата им бяха напълно скрити под черни маски, от които излизаха по-тънки маркучи — за всяко ухо, за очите, за носа и за устата, а косите им бяха увити с черно платно. Стъпалата на жената най-близо до кулата бяха сини точно като ръцете на Робърт Вандаариф.

До нея стоеше Д'Орканч със същата кожена престилка и работни ръкавици, които беше носил в Института, и със същия обкован с мед шлем, към който беше закачил друг маркуч, който влизаше в металната кутия, която представляваше устата на маската. В този маркуч графът говореше и по някакъв начин чрез него гласът му се усилваше и ехтеше в огромната зала. Зад Д'Орканч стояха четирима мъже със същите дрехи и със скрити лица. Хора от Института като Грей и Лоренц? А можеше ли някой от тях да е Оскар Вайланд?

Чан не виждаше основата на кулата. Къде бяха стражите? Къде беше Свенсон? На коя маса бе Селесте? Като че ли никоя от жените не беше в съзнание — как щеше да я отнесе?

Чу тракане откъм стълбата и се обърна. Стъпалата се виеха около желязна колона — но шумът идваше от вътрешността ѝ. Той я докосна и усети трептене. Тракането му заприлича на шума от хотелските кухненски асансьори... възможно ли беше колоната да е кухня? Как иначе можеха да се пренасят бързо неща от върха до долу? Но какво пренасяха сега?

Това бе неговият шанс. Когато това, което пращаха, стигнеше дъното, щяха да отворят кулата, за да го вземат — и в този момент той щеше да нахлуе вътре.

Сложи си очилата, подпря калъфката за възглавницата до стената и се хвърли напред.

Графът все още говореше. Чан не го беше грижа — все същите безсмислици, поредният цирков номер, който да омае клиентите. Какъвто и да беше истинският ефект на тази „трансформация“, той не се съмняваше, че е само прикритие за друга невидима мрежа от експлоатация и алчност.

Тракането спря. Чан прелетя по последната извивка и видя двама мъже с престилки, ръкавици и шлемове, наведени пред отвореното прозорче на асансьора — тъкмо бяха измъкнали един сандък с железен обков и го товареха на ръчна количка. Зад тях се виждаше отворената врата към платформата в залата, от двете ѝ страни стояха мекленбургски войници. Чан прелетя покрай мъжете и количката и с вик се хвърли от стълбите към по-близкия войник, удари го в челюстта, заби коляно в ребрата му и го повали на земята. Преди другият да успее да извади оръжието си, Чан заби бастуна в корема му и войникът се преви на две (лицето му бе толкова близо, че Чан чу как зъбите му изтракаха). Заби камата под брадичката му и я измъкна също толкова бързо. Стана — мъртвият войник се свлече на пода, — обърна се към първия и го изрита по главата. Двамата с шлемовете го гледаха с тъпото неразбиране на жители на луната, които за първи път виждат варварството на хората.

Чан се завъртя към отворената врата. Графът беше млъкнал и го гледаше. Чан чу някакъв шум зад себе си и без да поглежда натам, се хвърли през вратата точно когато двамата с каските засилваха количката към гърба му. Тъгълът ѝ го закачи жестоко по дясното бедро, разкървави го, но не успя да го повали. Чан се олюля на платформата. От внезапната необятност на подобната на катедрала празнота над него му се зави свят. Опита да се ориентира. На платформата имаше още четирима мекленбурци — трима войници, които измъкнаха сабите си с едно бляскаво движение, и майор Блах, който спокойно извади черния си револвер. Чан се огледа диво — нямаше следа от Свенсон и не знаеше кой от мъжете с маските можа да е Вайланд, ако той изобщо беше тук, после погледна към шеметната височина и гъстия обръч маскирани лица, които прехласнато и напрегнато гледаха надолу. Нямаше време. Единственият път по-далеч от войниците водеше към масите и към Д’Орканч, който беше тръгнал да отреже пътя му към жените.

Войниците се спуснаха напред. На свой ред Чан се втурна право към графа, а после сви наляво и клекна под първата маса, като разбута висящите маркучи, за да излезе от другата страна. Войниците завиха от двете страни на Д'Орканч. Чан продължи приклеknал, стигна до втората маса и мина и под нея. Излезе от другата ѝ страна — и тогава графът извика на войниците да не мърдат.

Чан се изправи и се обърна. Графът го гледаше. Все още бе с механичната маска. Първата жена лежеше увита в маркучи пред него. До графа стоеше Блах с насочен револвер. Войниците чакаха. Свенсон го нямаше. Нито пък, доколкото можеше да види, Вайланд, или поне не с неговия си разум, защото двамата маскирани мъже зад графа не бяха преустановили работата си с медните машини — приличаха на някакви насекоми. Чан погледна към платформата. Беше заобиколена отвсякъде от вдигащо пара море от метални тръби, съскащи от горещина и изпускащи серни изпарения. Нямаше път за бягство.

— Кардинал Чан! — Граф Д'Орканч говореше със същия усилен глас, който Чан бе чул от кулата. От толкова близо думите бяха непоносимо силни и той не можа да се сдържи да не потрепери. — Не мърдайте! Влезли сте незаконно на място, което не разбирате! Кълна се, че дори не можете да започнете да разбирате наказанията!

Без да му обръща внимание, Чан посегна към жената на втората маса и дръпна тъмното платно, което скриваше косата ѝ.

— Не ги докосвайте! — изкрещя граф Д'Орканч.

Косата беше прекалено тъмна. Не беше Селесте. Чан светкавично се премести на третата маса. Войниците пристъпиха напред и спряха до втората маса. Графът и Блах останаха от другата страна на първата, револверът на майора бе насочен право към главата на Чан. Чан се наведе към третата жена и дръпна плата от косата ѝ. Прекалено светла и не толкова накъдрена... Селесте трябваше да е на първата маса. Беше претичал под нея като глупак и я бе оставил в ръцете на Д'Орканч!

Изправи се. Войниците пак пристъпиха напред, а Блах стреля. Чан приклеknа, куршумът изсвистя покрай главата му, заби се в една от големите тръби и от нея изсъска струя газ и увисна във въздуха като бяло-синкав пламък. Графът отново изкрещя:

— Спрете!

Войниците — почти бяха стигнали третата маса — замръзнаха. Чан рискува да надникне над черните маркучи — зърна между тях бяла влажна плът — и срещна изпълнения с омраза поглед на майора.

Залата беше притихнала. Чуваше се само глухият рев на пещта и високото съскане на газта. Трябваше да надвие деветима мъже, ако броеше и двамата с количката — и да свали Селесте от масата. Можеше ли да го направи, без да я нарани? Можеше ли това нараняване да е по-лошо от това, което щеше да ѝ се случи, ако не я измъкнеше? Знаеше какво би искала тя от него, също както знаеше колко безсмислено е станало желанието му да спаси собствения си живот. Усещаше кипящата болка в гърдите си. Точно заради този момент бе стигнал чак дотук, до последното непокорно опълчване срещу този привилегирован свят. Отново погледна маскираните лица, които се взираха надолу в напрегнато мълчание. Чувстваше се като животно на арена.

Графът измъкна черния маркуч за говорене от маската си, окачи го внимателно на една стойка, от която стърчаха някакви лостове, и попита:

— Търсите ли някого, Чан? — Гласът му вече не беше така висок, но понеже излизаше от странната кутия на устата на маската, на Чан отново му се стори нечовешки. — Може би ще мога да ви помогна...

Дръпна платното, което покриваше косата на последната жена, и се видяха тъмни лъскави черни къдрици. После махна маркучите, които висяха около стъпалата ѝ. Плътта беше оцветена, нездравео лъскава, дори повече от пръстите на Вандаариф и лицето на Джон Карвър, когато бе опряно до книгата — бледа като полярен лед, лъщяща от пот, а под нея, където някога бе имало цвят на златиста топлина, сега бе хладното безразличие на пепелявото. На третия пръст на левия ѝ крак имаше сребърен пръстен... Но Чан го бе разбрал още щом бе зърнал косата ѝ. Това бе Анжелик.

— Вярвам, че... познавате дамата — продължи Д'Орканч. — Разбира се, възможно е да познавате и другите. Госпожица Пул — той кимна към жената в средата — и госпожа Марчмур. — Графът посочи жената точно пред Чан.

Чан погледна надолу, опитваше се да намери Маргарет Хук (за последно я бе видял в леглото в „Сен Роял“) в това, което виждаше — косата, ръста, цвета на плътта, която се провиждаше под черната гума. Догади му се.

Изплю кървава хрчка на платформата и попита уморено:

— Какво ще правите с тях?

— Каквото съм намислил. Вие Анжелик ли търсите, или госпожица Темпъл? Както виждате, тя не е тук.

— Къде е? — извика пресипнало Чан.

— Мисля, че имате избор — отговори графът. — Ако искате да спасите Анжелик, няма начин — защото виждам последиците от стъклото върху лицето ви, Кардинале, — да я отнесете оттук, а после да направите същото с госпожица Темпъл.

Чан не каза нищо.

— Въпросът, разбира се, е академичен. Трябваше да сте умрял много пъти досега, нали така, майор Блах? Сега ще умрете. Но може би е подобаващо да умрете в краката на единствената си безнадеждна любов, ако са ме информирали правилно.

С поглед, вперен в графа. Чан хвана колкото можеше повече от маркучите, които излизаха от тялото на госпожа Марчмур, и се приготви да ги откъсне.

— Ако го направите, ще я убиее — каза спокойно графът. — Това ли искате? Да погубите безпомощна жена? От това разстояние не мога да ви спра. Силите вече са задействани! Нито една от тези жени не може да се отдръпне от съдбата си, от участието си на трансформация или смърт!

— Каква трансформация? — Чан едва надвика надигащия се рев на тръбите.

В отговор Д'Орканч посегна към маркуча, през който говореше, и рязко го пхна пак в маската. Думите му отекнаха под високия таван като гръмотевица:

— Трансформацията на ангелите! Небесните сили, въплътени в плът!

Граф Д'Орканч дръпна една от медните ръчки на поставката и стовари тежкия си юмрук върху един метален стоп. Маркучите около Анжелик, допреди миг отпуснати, мигом се втвърдиха за живот, напълниха се с газ и вряща течност. Тялото ѝ се изви в дъга. Въздухът

се изпълни с противен надигащ се вой. Чан не можеше да извърне очи. Графът дръпна друга ръчка и пръстите на ръцете и краката на Анжелик започнаха да потрепват. Трета... и за все по-голям ужас на Чан цветът започна да се променя още повече, мъртвешко смразяващо синьо. Д'Орканч натисна два стопа наведнъж и върна обратно първата ръчка. Воят се усили двойно, звънтеше от всяка тръба и отекваше в сводестата катедрала. Тълпата зрители бе затаила дъх. А после от килиите започнаха да долитат възклицания и смаяни викове, сляха се в изненадан хор. Тялото на Анжелик се извиваше отново и отново, опъваше маркучите, а после сред виковете и рева Чан чу друг тон, който прониза сърцето му като шип: нечленоразделния глас на Анжелик, несвързан стон от дъното на дробовете ѝ, все едно последните защити на тялото ѝ се предаваха пред масираната механична атака. Неудържими сълзи се застинаха по лицето на Кардинала. Каквото и да направеше, щеше да я убие, но нима тя не загиваше пред очите му?

Виещият рев рязко спря и цялата зала се смълча като след изстрел. С внезапна блещукаща вълничка, която Чан не можеше да повярва, че е видял, под кожата на Анжелик се сурна вълна от течност — тръгна от стъпалата и ръцете ѝ, напълни бедрата и торса ѝ и накрая обхвана главата ѝ.

Плътта на Анжелик стана блестяща, лъскава, прозрачно синя, сякаш самата тя... тялото ѝ... пред всички тях се бе превърнало в стъкло.

Графът дръпна стоповете, натисна последната ръчка, обърна се към множеството зрители и триумфално вдигна ръка.

— Сторено е!

Тълпата избухна във възторжени викове и аплодисменти. Д'Орканч им кимна, вдигна другата си ръка, посочи Чан и нареди на Блах:

— Убий го!

Гнусотията, която Д'Орканч бе извършил с Анжелик — нима това не бе изнасилване на самата ѝ същност? — подтикна Чан към действие и превърна сърцето му в лед. Той се хвърли покрай третата маса към двамата мекленбургски стражи до главата на госпожица Пул,

уроците, научени през хилядите битки, се вляха във всеки безмилостен удар. Без да спира и за миг, той замахна към тях, финт — сабите им се вдигнаха към гърдите им с унисона на германското обучение, — и после отблъсна и двете остриета с бастуна си. Удари с камата лицето на по-близкия войник и го разпра от челюстта до носа. Другият парира удара и строши бастуна, докато Чан отклоняваше удара, но се приближи твърде много и Чан заби камата под ребрата му, измъкна я и се строполи на колене — всяка секунда сякаш стигаше до него от огромно разстояние. Над главата му в стената от тръби се заби още един куршум. Третият войник заобиколи откъм краката на госпожица Пул, като прескочи падналите си другари. Чан се обърна и се хвърли напред към Анжелик. Блах застана до главата ѝ, за да стреля. Граф Д'Орканч стоеше до краката ѝ. Чан беше в капан, войникът бе точно зад него. Завъртя се и преряза няколко маркуча. Противният смрадлив газ засъска и полетя към лицето на войника. Чан се обърна, отби сабята, заби юмрук в гърлото на войника и преди Блах да успее да стреля, го блъсна право към него. Отекна изстрел и Чан усети как войникът се сгърчи. Още един изстрел и усети парване — куршумът (или кост) избухна през тялото на войника и го одраска по рамото. Той блъсна умиращия мъж към Блах и се хвърли към вратата.

Но Блах бе направил същото и се изправиха лице в лице. Блах насочи револвера и стреля, докато Чан замахваше с камата към ръката му. Куршумът не улучи, но камата се заби в пръстите на Блах и той изпусна оръжието на земята. Извика гневно и скочи към Чан. Вратата все още беше препречена от металната количка и двамата мъже с шлемовете зад нея. Чан бутна с все сили и ги отблъсна на няколко крачки, но те се свързеха и също започнаха да бутат, залостиха го в залата. Блах вдигна револвера с лявата си ръка. Графът забързано овързваше димящите маркучи с въже. С внезапен шок Чан видя какво има в количката — капакът на металния сандък се бе отместил от сътресението. Без да мисли, той пусна камата, хвана първото, което му попадна, запокити го към майора и се метна в количката.

Стъклената книга полетя към Блах в мига, когато той натисна спусъка, и куршумът я пръсна. Половината парченца се върнаха към кулата със силата на куршума, удариха се в железните стени и влетяха

през вратата към двамата мъже с каските, които отчаяно се хвърлиха встрани. Но другите продължиха да летят от инерцията на самата книга. Граф Д'Орканч беше предпазен от маската, а Анжелик — ако в сегашното ѝ състояние стъклото можеше да има някакъв ефект върху нея — бе защитена от маркучите и от майора, който стоеше право на пътя им. Незащитеното му лице и тяло се покриха с десетки разреди.

Чан надигна глава от количката и видя как майорът се разтърсва от спазми; устата му бе отворена, от дробовите му се надигна отворителен граещ вик. Около всяка рана започнаха да се оформят сини петна, разпростираха се, напукваха се, отлюспваха се. Гъргоренето в гърлото му замря в облак розов прах. Майор Блах падна на колене, после се строполи по очи и лицето му се пръсна от удара като глинена чиния със синя глазура.

Залата бе притихнала. Графът бавно се изправи зад масата. Очите му се спряха на Чан, който тромаво слизаше от количката. Графът изкрещя с ярост, която разтърси цялата катедрала. Хвърли се към Чан като огромна бясна мечка. Чан блъсна количката — двамата мъже бяха на четири крака, уплашени, но живи, кожените им престилки ги бяха спасили — право към графа и без да изчака да види резултата, се втурна към стълбите и хукна нагоре.

Подхлъзна се в локва кръв, падна и погледна назад, ръката му търсеше бръснача в палтото му. Двата мъже с престилките се бяха навели ниско, все още се дърпаха от вратата, на която стоеше граф Д'Орканч, който беше взел пистолета на Блах и се прицелваше в Чан. Чан знаеше, че е останал само един куршум и че след още две стъпала ще е извън обсега на графа, но зад него, на масата, зърна стъклената синя ръка на Анжелик... която помръдна. Чан изкрещя. Ръката на Анжелик се сгъваше, опипваше. Тя хвана няколко маркуча и ги изтръгна, от тях пръснаха струи синя пара. Графът се обърна, а тя ги пусна и измъкна още няколко, изскубна ги като бурени от градина. Докато Д'Орканч се спускаше към ръката ѝ и крещеше нещо на асистентите си, Чан зърна за миг над рамото му ужасяващото лице на Анжелик — очите ѝ още бяха скрити под разместената маска — разкривено от ярост, отворената ѝ уста, езикът и устните ѝ бяха

блестящо тъмносини, синьо-белите ѝ зъби тракаха като на животно. Чан се втурна нагоре по стълбите.

След още един завой видя книгата, която беше подпрял на стената в калъфката от възглавницата. Грабна я тичешком, дясната му ръка най-сетне извади бръснача от джоба му. Отдолу чуваше суматоха, тръшна се врата, а после кухненският асансьор отново оживя. След секунди го бе настигнал — силите на Чан вече го напуснаха — и после бързо го подмина. Който и да беше горе, щеше да получи предупреждение за идването му много преди Чан да успее да се качи. Дали беше въпрос на секунди преди Бленхайм да прати хората си надолу? Чан упорито продължи да се изкачва. Ако успееше да стигне до мостчето към кабинета на Вандаариф...

Мислите му бяха прекъснати от гласа на Д'Орканч, който проехтя от залата към сбралата се горе тълпа:

— Не се тревожете! Враговете ни са много и отчаяни, пратили са този убиец да прекъсне работата ни. Но работата не бе спряна! Самите небеса не биха могли да попречат на делата ни! Вижте какво става пред очите ви! Вижте *трансформацията*!

Чан спря на стълбите, умът му се върна на лицето и ръката на Анжелик. Погледна надолу към виещите се метални дълбини на кулата и чу отвън, като полъх на вятър, как публиката в килиите ахна удивено.

— Виждате ли? — продължи графът. — Тя е жива! Тя ходи. И виждате сами... изключителните ѝ сили...

Тълпата отново ахна — съскащ шепот, прорязан от няколко възклицания — от страх или радост не можеше да се прецени. Отново ахване. Какво ставаше? Сълзите за Анжелик все още пареха лицето му, но не можеше да спре. Наведе се към един наблюдателен отвор и отмести капачето. Беше нелепо да се бави — враговете му всеки момент щяха да се съберат горе, но все пак трябваше да разбере... беше ли жива? Беше ли още човек?

Не я виждаше — сигурно бе прекалено близо до основата на кулата, но виждаше Д'Орканч. Графът се бе обърнал натам, където трябваше да е Анжелик, и беше пристъпил към втората маса и другата кутия с ръчки и стопове. За всяка маса с черни маркучи бе закачена по една такава кутия и Чан осъзна, че и другите две жени ще бъдат преобразени. Погледна неподвижното тяло на третата маса и сърцето му се сви, като си помисли за Маргарет Хук, наранена и горда, как се

мята в агония, докато плътта ѝ се стопява на стъкло. Дали сама бе избрала тази съдба, или просто се бе предала на Д'Орканч от отчаяна амбиция, повярвала заради първите трошици власт, които ѝ бе подхвърлил, че неговите цели са в неин интерес?

Тълпата отново ахна и Чан усети как коленете му омекват, хвана се за парапета, за да не падне. Умът му се завъртя така, сякаш някой го бе ритнал в главата, после моментът на гадене отмина и той усети, че се движи — но това бе движение на ума, бързо неумолимо втурване, сякаш насън, през различни сцени една след друга — стая, улица, легло, оживен площад. След това инерцията на мисълта отслабна и се установи на един ясен миг: граф Д'Орканч стои на прага в коженото си палто, облечената му в ръкавица ръка протяга правоъгълник от синьо стъкло. Чан усети как собствената му ръка се протяга към графа, въпреки че знаеше, че се е вкопчила в металното перило, и видя как докосва стъклото — малките деликатни пръсти, които познаваше толкова добре — и усети внезапна еротична тръпка, когато той — когато тя — беше повлечена от спомена, задържан в стъклото, надигащата се невъзможно истинска стимулация, неустоима като опиум и също толкова пристрастяваща, а после бързо и жестоко му бе отнета, преди да успее да разбере чий сладостен спомен е видял и дори какви са били обстоятелствата. Графът прибра картата в палтото си и се усмихна. Това е било запознаването на негодника с Анжелик, Чан го знаеше, и сега Анжелик по някакъв начин прожектиреше този интимен момент в ума и тялото на всички в радиус от стотина метра.

Образът напусна ума му с друг спазъм на замайване и той внезапно се почувства празен и жестоко, жестоко сам — ненадейното ѝ присъствие в ума му приличаше на грубо проникване, но когато тя се дръпна, част от него искаше още — защото това бе тя и той усещаше, че това е тя. Анжелик, с която толкова време бе мечтал за такава невъзможна близост. Пребори се с импулса да се върне, да се хвърли в прегръдката на любовта и смъртта. Част от ума му настояваше, че нито едно от двете няма значение, стига да идва от нея.

— Сами усещате силата ѝ! Преживявайте истината!

Гласът на графа развали заклинанието. Чан тръсна глава и забърза нагоре.

Стържещият вой отново се надигна и се извиси. Граф Д'Орканч се бе преместил на следващата жена, госпожица Пул, и дърпаше

лостовете, за да започне нейната метаморфоза. Шумът на пищащите машини се допълваше от виковете от публиката, защото сега, когато знаеха какво ще видят, те бяха по-склонни да изразяват насърчаването и удоволствието си. Но Чан бе връхлетян от образа на извития гръб на жената, като пръчка, която е огъната до предела си, преди да се строши, и тичаше далеч от тяхното одобрение, все едно бягаше от самия ад.

Нямаше представа къде да търси Свенсон и госпожица Темпъл, но ако искаше да им помогне, трябваше да остане на свобода. Писъкът на тръбите рязко утихна, последван след миг възхитено мълчание от още едно избухване на аплодисменти. И отново графът започна да грачи за сила и трансформация, за истината — всяка нелепа фраза завършваше с още аплодисменти. Устните на Чан се свиха ядосано. Воят на тръбите започна отново — Д'Орканч бе при Маргарет Хук. Чан не можеше да направи нищо. Качи се по още две извивки на стълбата и стигна вратата за моста към кабинета на лорд Вандаариф.

Беше затворена и не помръдваше — бе залостена от другата страна. За последен път ревът на тръбите внезапно утихна и тълпата се развика от удоволствие. И трите жени бяха понесли жестоката алхимия на графа. Не беше намерил Селесте. Беше изгубил Анжелик. Беше се провалил. Прибра бръснача и тръгна нагоре.

Тежката врата се отвори тихо към елегантен светъл вестибюл: стените бяха бели, а подът — от блестящ светъл мрамор. На двайсетина крачки от Чан стоеше стройна жена с тъмна рокля, косата ѝ бе вързана с черна панделка, лицето ѝ бе скрито зад домино от черни пера. Тя му кимна тържествено. Редицата драгуни в червени униформи зад нея, с извадени саби и явно под нейно командване, не помръдваха.

Чан пристъпи на мраморния под. По плочите имаше широка кървава следа — водеше някъде зад жената. Той срещна погледа ѝ. Изражението ѝ бе открито и ясно, макар да не се усмихваше. Чан изпита облекчение — не беше осъзнавал колко му е опротивяло презрителното самодоволство на враговете му, но може би изражението ѝ бе свързано повече с окървавения под, отколкото с него самия.

— Кардинал Чан — каза тя. — Елате с мен, ако обичате.

Чан извади стъклената книга от калъфката за възглавница. Усети как енергията ѝ се надигна към него през върховете на облечените му в ръкавици пръсти, като магнит с обърнат полюс. Стисна я по-здраво и я вдигна, така че жената да я види.

— Знаете какво е това. — Гласът му беше дрезгав и пресипнал. — Не се страхувам да я счупя.

— Сигурна съм в това — каза тя. — Разбрах, че се страхувате от много малко неща. Но тук няма да се реши нищо. Не искам да ви критикувам, но вие наистина не знаете всичко, което се е случило, нито всичко, което е заложено. Сигурна съм, че има много хора, от които искате да получите вест, и знам, че мнозина биха искали да ви видят. Не е ли по-добре да избегнем насилието, доколкото можем?

Светлият изцапан с кръв мрамор под краката ѝ изглеждаше идеална илюстрация на това омразно място и Чан едва се стърпя да не изръмжи.

— Как се казвате? — попита Чан.

— Аз не съм важна, повярвайте ми — каза тя. — Аз съм само пратеник...

Чан се задави жестоко и тя млъкна. Мимолетният ярък образ на Анжелик — неестественият цвят на кожата ѝ, стъклените блестящи индигови дълбини и по-светлата прозрачна небесносиня повърхност — се бе запечатал в ума му, но той не можеше да предаде смислено, с прости думи, внезапното му съкрушително въздействие. Преглътна, намръщи се от болка и отново плю. Махна с дясната си ръка, стиснал юмрук от яд при мисълта, че такова отвратително нещо бе направено за забавление на толкова много — толкова много *уважавани* — зрители.

— Видях това *велико дело* — изсъска той. — Нищо, което ще кажете, няма де ме разколебае.

Вместо отговор жената направи крачка встрани и му махна да я последва. При движението ѝ драгуните се разделиха и бързо се строиха от двете ѝ страни, оформяйки коридор. На десетина метра зад тях Чан видя как още една редица се раздели със същото отчетливо тропане на ботуши покрай отворената арка, която водеше навътре в къщата.

Откъм кулата зад него долитахше приглушен рев — зрителите в килиите викаха, но преди дори да се запита защо, коленете му се

подкосиха от внезапното дълбоко въздействие на друго видение което връхлетя ума му. За негов вечен срам той се изправи пред самия себе си, с бастун в ръка, наконтен, доколкото можеше, овехтяла суета, с изражение на зле прикрит глад, посягаше да поеме малката ръка, протегната към него... протегната, сега знаеше (и сега чувстваше), с безразличие и пренебрежение. Зърна себе си за един кратък невъзможно остър миг през очите и сърцето на Анжелик и остана открит в ума ѝ като жалка останка от предишен живот, който тя винаги бе ненавиждала с всяка частица от съществуото си.

Видението изчезна и той се олюля. Вдигна очи и видя, че драгуните се съвземат, примигват и отново заемат военните си стойки, видя, че и жената тръска глава. Тя го погледна със съжаление, но не промени внимателното си изражение. Отново махна на Чан да тръгне с нея.

— Ще бъде най-добре, Кардинал Чан — каза, — да излезем извън обсега.

Вървяха в мълчание. Драгуните се бяха строили пред и зад тях. Лудо биещото сърце на Чан още не се бе отърсило от горчивото въздействие на видението на Анжелик, най-нежните му спомени сега бяха очернени от съжаление, докато не видя жената да поглежда към книгата в ръцете му. Той не каза нищо. Беше в плен на гнева и отчаянието, физически бе развалина, с всяка стъпка умът му затъваше по-дълбоко в жлъчен фатализъм. Не можеше да погледне някой войник, жената или охранените лица на прислужниците, които го зяпаха, докато минаваше покрай драгуните, без да репетира в ума си най-бързия и най-жесток ъгъл на нападение с бръснача.

— Мога ли да ви попитам откъде взехте това? — попита жената. Гледаше книгата.

— От една стая — отвърна отсечено Чан. — Беше вцепенила дамата, на която бе дадена. Когато я намерих, тя не осъзнаваше, че един войник се опитва да я изнасили.

Каза го с възможно най-рязък тон. Жената с черната маска с пера не трепна.

— Може ли да попитам какво направихте?

— Освен че взех книгата ли? — попита Чан. — Не си спомням точно. Да не би да ви е грижа?

— Толкова ли е странно?

Чан спря, гласът му стана необичайно груб:

— От това, което видях, мадам, е невъзможно!

Драгуните спряха заради тона му, ботушите им изтропаха в унисон върху мраморния под, сабите им се вдигнаха. Жената вдигна ръка да мируват.

— Разбира се, сигурно е много разстройващо. Зная, че работата на графа е трудна — и да си я представи човек, и да я понесе. Аз, разбира се, съм преминала Процеса, но той не е нищо в сравнение с това... което трябва да сте видели... в кулата.

Изражението ѝ бе напълно разумно, дори състрадателно — Чан не можеше да го понесе. Той махна ядосано към оплескания с кръв под зад тях.

— Какво е станало там? Някаква трудна работа ли? Поредната екзекуция?

— Вашите ръце, Кардинале, също са покрити с кръв — имате ли право да говорите?

Чан нямаше какво да каже на това.

— Не мога да ви кажа какво е станало тук — продължи тя. — Аз бях другаде в къщата. Но това несъмнено подчертава и за двама ни колко са сериозни нещата.

Устните му се разтегнаха в подигравателна усмивка.

— Да вървим — каза тя. — Закъсняваме...

— Къде? — попита Чан.

— Където ще намерите отговор на въпросите си, разбира се. Вие не сте центърът на това дело.

Преди Чан да успее да отговори, от коридора пред тях се чу груб глас.

— Госпожо Стърн! Госпожо Стърн! — викаше полковник Аспиш. — Къде е господин Бленхайм? Търсят го спешно!

Жената се обърна, а редицата драгуни се разстъпи, за да пропусне офицера си, който се приближи начело на друг отряд.

Куцаше. Направи се, че не забелязва Чан, и нарочно впери поглед в жената.

— Скъпи полковник Аспиш... — започна тя, но той грубо я прекъсна:

— Къде е господин Бленхайм? Търсят го. Не може да има закъснения!

— Не зная. Пратиха ме да взема...

— Знам — прекъсна я Аспиш, сякаш ако не ѝ позволише да произнесе името на Чан, щеше да заличи факта, че го е наел. — Но толкова се забавихте, че ме помолиха аз да ви взема. — Обърна се към войниците, които бяха дошли с него, посочи стаите отстрани и нареди: — По трима във всяко крило — бързо. Трябва да го намерим!

Войниците хукнаха. Аспиш — избягваше да поглежда към Чан — застана от другата страна на жената, като ѝ предложи ръката си: Чан си помисли, че това е по-скоро за да помогне на накуцването си, а не на дамата. Запита се какво се е случило с крака на полковника и от това му стана малко по-добре.

— Има ли причина този да не е окован или мъртъв? — попита полковникът колкото можеше по-любезно, за да скрие раздразнението си, че изобщо се налага да пита.

— Нямам такива нареждания — отговори госпожа Стърн, която, Чан го осъзна чак сега, едва ли бе повече от трийсетгодишна.

— Той е невероятно опасен и безскрупулен.

— Така ми казаха. И все пак — тя се обърна към Чан със странно безразлично изражение — той всъщност няма избор. Единственото, което може да помогне на Кардинал Чан — дори само за да успокои душата му — е информацията. Водим го при нея. Освен това нямам желание да изгубя книга в ненужна битка, а у Кардинала има една.

— Информация, а? — ухили се презрително Аспиш. — За какво? За курвата му? За онзи глупак Свенсон? За...

— *Млъкнете*, полковник — изсъска тя, загубила търпение.

Чан беше щастлив и доста изненадан да види как Аспиш отстъпи и недоволно изсумтя. И млъкна.

Балната зала бе наблизко. Беше логично да я използват за друго събиране — може би публиката от голямата зала вече бе там заедно с

останалите. Със свито сърце Чан изведнъж се запита дали след като не я бе намерил в голямата зала, госпожица Темпъл не е отведена в театъра. Дали я бе подминал толкова отблизо и навреме, че бе чул оващите за нейното погубване?

Тропотът на ботушите на драгуните заглушаваше другите звуци в къщата. Чан се питаше дали собствената му екзекуция ще е основната атракция. Щеше да счупи книгата над собствената си глава, преди да позволи това да се случи. По всичко изглеждаше, че този край е достатъчно бърз и еднакво ужасяващ както за зрителите, така и за умиращия. Така поне щеше да преобърне стомасите на екзекуторите си в сетния си миг.

Усети, че госпожа Стърн го гледа, и наклони глава в подигравателна покана да заговори, но тя за първи път се поколеба.

— Бих... ако може... бих била благодарна, защото бях заета другаде, ако ми кажете какво видяхте при графа... там долу...

Чан едва се сдържа да не я зашлеви.

— Какво видях ли?

— Питам, защото не зная. Госпожа Марчмур и госпожица Пул — познавах ги, знам, че те са преминали през... че великото дело на графа...

— Те *по свое желание* ли отидоха при него? — попита настоятелно Чан.

— О, да — отвърна госпожа Стърн.

— А вие защо не го направихте?

Тя се поколеба само за миг.

— Аз... имам свои отговорности за тази вечер...

Прекъсна я властното изсумтяване на Аспиш, явно предупреждение за тази тема на разговор или за разговорите с Чан изобщо.

— Вместо вас там беше Анжелик.

— Да.

— По своя воля?

Госпожа Стърн се обърна към Аспиш, преди той да успее да изсумти отново, и се сопна:

— Полковник, замълчете! — И пак погледна Чан. — И моят ред ще дойде. Но доктор Свенсон сигурно ви е казал — да, зная кой е той, както зная и коя е Селесте Темпъл — какво се е случило с жената в

Института. Дори чух, че вие също сте били там, дори може би сте отговорен. Не казвам, че е било нарочно — добави бързо тя, когато Чан отвори уста да възрази, — а просто, че добре знаете, че състоянието ѝ е било тежко. Според графа това бе единственият ѝ шанс.

— Шанс за какво? Вие не видяхте в какво се превърна!

— Така е...

— Тогава не трябва да говорите за това — почти извика Чан.

Аспиш се изсмя злорадо.

— Какво ви е толкова забавно, полковник? — изръмжа Чан.

— Вие сте ми забавен, Кардинале. Момент.

Аспиш спря, извади тънка черна пура и я запали. Погледна Чан със зловна усмивка и продължи:

— Разбирате ли, бяхте ми представен като човек с безгранична поквара — тип без скрупули и съвест, готов да преследва и убива срещу заплащане. А сега какво виждам — в сетните ви часове, когато от живота ви не е останало нищо — човек, привързан към една курва, която мисли за него колкото за това какво е закусвала вчера, който работи в съюз — той, вълкът единак! — с един малоумен доктор и още по-малоумно момиче. Или е по-точно да кажа „стара мома“? На колко е тя — на двайсет и пет? И единственият мъж, който би я взел, се е опомнил и я е захвърлил като дърта кранта!

— Значи са живи? — попита Чан.

— О, не съм казал такова нещо. — Аспиш се изсмя подигравателно.

— Сигурно знаете, полковник, че току-що убих майор Блах и трима от хората му — а може и петима, нямах време да проверя. Ще ми достави също такова удоволствие да убия и вас.

Аспиш изпръхтя презрително.

— Знаете ли, госпожо Стърн — Чан заговори достатъчно високо, та всички драгуни да го чуят добре, — как се запознах с полковника? Сега ще ви кажа...

Аспиш изръмжа и посегна към сабята си. Чан вдигна книгата високо над главата си. Двете редици драгуни вдигнаха оръжията си. Госпожа Стърн застана между тях с широко отворени очи.

— Полковник, Кардинале, това не бива да става...

Чан не ѝ обърна внимание, гледаше свирепо изпълнените с омраза очи на Аспиш.

— Запознах се с подполковника, когато той ме нае, за да неутрализирам, тоест да убия неговия командир, полковник Артър Трапинг, командир на Четвърти драгунски полк.

Думите му бяха посрещнати с мълчание, но въздействието им върху войниците беше осезаемо като шамар. Очите на госпожа Стърн бяха ококорени — тя също бе познавала Трапинг. Обърна се към Аспиш и започна колебливо:

— Полковник Трапинг...

— Това е нелепо! Какво друго ще кажете, за да ме опозорите пред хората ми? — извика Аспиш с изражение на накърнена чест — Чан трябваше да признае, доста правдоподобно. Но Аспиш, който беше сляп егоцентрик, сигурно вече бе убедил сам себе си, че никога не е сключвал договор за убийство. — Вие сте всеизвестен лъжец, негодник и убиец...

— Кой го уби все пак, полковник? — подигравателно попита Чан. — Разбрахте ли? Колко още ще живеете, преди да направят същото и с вас? Колко време ще ви купи продажбата на честта ви? Повикаха ли ви да присъствате, когато хвърлиха трупа му в реката?

Аспиш извика и извади сабята си, но Чан изблъска госпожа Стърн настрана и заби юмрук в гърлото му. Полковникът залитна, вдигнал ръка към шията си, давеше се. Чан бързо се дръпна към госпожа Стърн и вдигна ръце, че се предава, а госпожа Стърн викна на драгуните, които явно бяха готови да посекат Чан:

— Спрете!

Драгуните се поколебаха, а тя се обърна към Чан и Аспиш.

— Кардинале, вие ще мълчите! Полковник Аспиш, дръжте се като джентълмен! Продължаваме веднага. Ако правите още глупости, не отговарям какво ще стане с вас!

Чан кимна. Властното ѝ държане го изненада. Тя сякаш го беше призовала изотвътре, като автоматичната реакция на обучен войник — но това бе емоция, сила на характера, позволяваща на жена, която не разбира нищо от командване, да поеме контрола над двацет опитни войници — и то пред командира им. За пореден път истинското въздействие на Процеса го остави слисан и обезпокоен.

Продължиха мълчаливо, като заобиколиха кухните. Чан поглеждаше през всички отворени врати и арки, покрай които минаваха, търсеше следи от Свенсон или госпожица Темпъл, или

някаква възможност да избяга. Мимолетното удоволствие да дразни Аспиш беше отлетяло и умът му отново се измъчваше от съмнения. Ако успееше да строши книгата към редицата драгуни и после да се втурне през пролуката, която щеше да се отвори, щеше да има шанс, но беше безсмислено, ако не знаеше накъде да отиде. Най-вероятно щеше да се натъкне на друга група войници или недоброжелателна тълпа привърженици. Щяха да го накълцат на парчета, без изобщо да се замислят.

Чу някой да тича след тях и се обърна — беше един от драгуните, които Аспиш бе пратил да намерят Бленхайм. Докладва, че Бленхайм все още не е открит и че другите групи претърсват вътрешните стаи. Аспиш кимна отсечено и попита:

— Къде е капитан Смайт?

Войникът не знаеше.

— Намерете го! — сопна се Аспиш, все едно още от самото начало бе наредил да търсят Смайт и войникът беше невъзможно тъп.

— Сигурно е навън и проверява часовете. Доведете ми го веднага!

Драгунът отдаде чест и хукна. Аспиш не каза нищо повече и продължиха.

На няколко пъти им се наложи да изчакват минаването на групи гости — Чан предположи, че вървят към балната зала. Бяха облечени официално и носеха маски, повечето бяха усмихнати и нетърпеливи — приличаха на двамата мъже, които бе подслушал в стаята — и разглеждаха войниците и тримата между тях — Чан, Аспиш и госпожа Стърн — като да бяха някаква странна алегорична загадка, която трябваше да решат: войникът, дамата и демонът. Чан се стараеше да гледа злобно всички, които го зяпаха прекалено дълго, но с всяка следваща среща все повече усещаше изолацията, в която беше, и виждаше крайната степен на самонадеяността си изобщо да дойде в Харшморт... и очакващата го участ.

Приблизиха се до нисък човек с дебело наметало и тъмни очила, през гърдите му бе праметнат странен патрондаш, от който висяха двайсетина метални шишенца. Той вдигна ръка, за да ги накара да спрат. Аспиш се освободи от ръката на госпожа Стърн и закуцука напред. Заговори тихо, но Чан успя да го чуе:

— Доктор Лоренц! — прошепна полковникът. — Нещо не е наред ли?

Доктор Лоренц не споделяше същата нужда от дискретност. Заговори с остър тон, насочен както към Аспиш, така и към жената:

— Искам няколко от хората ви. Шестима ще ми свършат работа. Нямам и минута за губене.

— Искате? — сопна се Аспиш. — И защо ще искате моите хора?

— Защото нещо се случи на тези, които бяха определени да ми помагат — излая Лоренц. — Не е толкова трудно да се сетите!

И посочи един отворен вход зад себе си. На рамката имаше кървав отпечатък и дупка, явно от куршум.

Аспиш отдели шестима мъже от първата редица и закуцука с тях към входа. Лоренц не ги последва, едната му ръка небрежно барабанеше по висящите шишенца. Вниманието му многозначително се установи върху книгата, която Чан държеше под мишница.

— Знаете ли коя е тази? — Въпросът бе отправен към госпожа Стърн, но погледът му не се откъсваше от стъклената книга.

— Не зная. Кардинала ми каза, че я е взел от някаква дама.

— Аха — отвърна Лоренц. — С маска с мъниста? — Чан не отговори. Лоренц облиза устни и кимна сам на себе си. — Лейди Мелант и лорд Актън. И капитан Хейзълхорст. И, струва ми се, първоначално самата госпожа Марчмур. Ако не се лъжа. Доста важен том.

Аспиш се върна начело на хората си, шестимата носеха явно тежка носилка, покрита с платно.

— Отлично — заяви Лоренц. — Благодаря ви. Насам. — И посочи на войниците една врата на отсрещната стена на коридора.

— Няма ли да се присъедините към нас? — попита Аспиш.

— Няма време — отговори Лоренц. — Изгубих ценни минути с това. Ако изобщо се прави нещо, трябва да се направи веднага, запасите ни от лед се изчерпаха!

И тръгна след войниците.

Предната редица драгуни бе намаляла от десетима на четирима. Ако се прицелеше точно, Чан можеше да ги обезвреди всичките и да си отвори път... но накъде? Гледаше гърбовете на войниците и си

представяше как ще се строши книгата... а после се сети за Рийвс и за деликатния си съюз с капитан Смайт. Какво му бяха направили драгуните? Как щеше да се изправи пред Смайт, след като убиеше негови хора по толкова ужасен начин? Ако нямаше друг изход, нямаше да се колебае... но ако наистина нямаше как да се измъкне, защо изобщо да се занимава с драгуните? Щеше да задържи книгата — било като средство да убие колкото може от главните в Кликата — Розамунд или графа, — било за да я използва да се пазари, ако не за собствения си живот, то поне за живота на Свенсон или на Селесте. Трябваше да се надява, че те са живи.

Балната зала бе пълна с хора. В средата, застанали като монарси на един издигнат подиум, бяха некоронованите глави на Кликата: графиня ди Лакер-Сфорца, заместник-министър Харалд Крабе и Франсис Сонк с удовлетворително омотана в бинтове ръка. До тях бяха принцът с хер Флаус, с маска и очевидно вече в състояние да си стои на краката, а между тях, увиснала с усмивка на ръката на принца, стоеше стройна руса жена с бели дрехи и бяла маска с пера.

— Много добре свършена работа, Каролин — каза графинята. — Можете да се върнете към задълженията си.

Госпожа Стърн се поклони и бързо се отдалечи. Чан остана сам пред съдниците си.

— Кардинал Чан... — започна графинята.

Кардинал Чан се изкашля и се изплю, алената хрчка прелетя половината разстояние до подиума. През тълпата премина оскърбен шепот. Чан видя как драгуните нервно се спогледаха, когато гостите зад гърбовете им започнаха бавно да пристъпват напред.

— Графиньо — каза Чан, отвръщайки на поздрава ѝ. Гласът му бе неприятно дрезгав. Погледът му обходи останалите на подиума. — Господин министър, господин Сонк, ваше височество...

— Искаме тази книга — заяви Крабе. — Оставете я на пода и се отдръпнете от нея.

— А после какво? — попита Чан с подигравателна усмивка.

— После ще бъдете убит — отговори Сонк. — Но убит милостиво.

— А ако не го направя?

— Тогава това, което вече видяхте, ще бъде тривиален пролог към болката ви — отговори графинята.

Чан огледа тълпата наоколо и драгуните. Все още нямаше и следа от Смайт, Свенсон или Селесте. Чувстваше остро разкоша на балната зала: кристала, блестящия под, фините дрехи на маскираните, които контрастираха с неговия мръсен външен вид. Знаеше, че за тези хора състоянието на дрехите и тялото му са категоричен показател за нисшата му каста. И това го натъжаваше и за Анжелик — на това място тя беше същият роб като него, същият екземпляр добитък. Защо иначе тя първа бе претърпяла гнусната трансформация — защо я бяха отвели в Института преди това? Защото нямаше значение дали ще умре. При все това тя не виждаше тяхното презрение, както не виждаше и него (това не беше вярно, защото тя, разбира се, го виждаше, но просто отхвърляше това, което виждаше), нито виждаше отвъд отчаяната си амбиция истината за това как я бяха използвали. А после Чан се сети за изтъкнатите личности, които бе намерил, паднали върху стъклените книги в усамотението на стаите, и за Робърт Вандаариф, вече автомат, който пишеше ли, пишеше. Презрението на Кликата не спираше до тези с по-ниско потекло или недостатъчно високо обществено положение.

Трябваше да признае, че имаше равнопоставеност на злоупотребите.

И все пак Чан се ухили на надменността и гнева, които стигаха до него през обръча несигурни драгуни. Всички гости бяха получили възможността да ближат подметките на Кликата и сега се натискаха за тази привилегия. Кой бяха те, че така лесно бяха заслепили толкова много хора?

Замисли се с горчивина, че половината работа на Кликата вече е била свършена — изгарящата амбиция, която течеше сред привържениците им, винаги бе дебнела в сенките на живота им и гладно бе чакала шанса да излезе напред. Това, че шансът беше честен като стръв на кукичка, не хрумваше на никого — те бяха прекалено заети да се поздравяват, че са я налапали.

Вдигна стъклената книга, за да я видят всички. По някаква причина движението, когато вдигна ръката си, упражни натиск върху кипящите му дробове и той избухна в пристъп мъчителна кашлица. Изплю се отново и избърса окървавената си уста.

— Заради вас ще трябва да чистим пода — отбеляза графинята.

— Предполагам, че е много невъзпитано от моя страна, че не умрях в министерството — дрезгаво отговори Чан.

— Да, ужасно невъзпитано. Но вие се доказахте като достоен противник. — Тя му се усмихна. — Не сте ли съгласен, господин Сонк? — попита тя и поне Чан знаеше, че се подиграва на нараняването на Сонк.

— Така е! Кардинал Чан илюстрира трудната задача, пред която сме изправени — решителната битка, за която трябва да се приготвим — отговори Франсис Сонк високо, така че да го чуят и в най-отдалечения край на залата. — Срещу идеята, която сме прегърнали, ще се опълчат с цялата упоритост на човека, когото виждате пред вас. Не го подценявайте — и не подценявайте своите уникални качества, своята мъдрост и своята храброст.

При това откровено ласкателство към тълпата Чан изсумтя и се запита защо Крабе се занимава с политическите речи, а не мазно красноречивият Сонк. Спомни си проснатото тяло на Анри Сонк — съвсем скоро Франсис Сонк щеше да е по-влиятелен от петима като Харалд Крабе, взети заедно. Крабе трябва да го бе усетил, защото пристъпи напред и също се обърна към публиката:

— Дори тази вечер този човек извърши убийства — прекалено много, за да ги изброим! — в опита си да унищожи нашата мисия. Той уби наши войници, оскверни наши жени — като дивак проникна в нашето министерство и в тази къща! И защо?

— Защото ти си лъжлив сифилитичен...

— Защото — Крабе лесно надвика пресипналия Чан — ние предлагаме идея, която ще разруши задушавщата хватка, в която този човек — и тайните му господари — ви държат, за да ви подхвърлят огризки, докато печелят от вашите усилия и вашите достойнства! Ние казваме, че това трябва да спре — и ето го убиеца, когото са пратили срещу нас!

Тълпата избухна в хор гневни викове и Чан за пореден път осъзна, че изобщо не разбира хората. За него думите на Крабе бяха също толкова нелепи и сервилни като тези на Сонк, също толкова открито ласкателни и фалшиви. И въпреки това всички виеха за кръвта му. Драгуните отстъпваха пред натиска на тълпата. Видя как Аспиш —

блъскаха го в гърба — погледна нервно към подиума и после с изпълнени с гняв очи към него, все едно той беше виновен.

— Скъпи приятели... моля ви! Моля ви, момент! — Сонк се усмихваше, вдигнал здравата си ръка. Виковете веднага утихнаха. Контролът бе смайващ. Чан се съмняваше, че тези хора са преминавали Процеса — просто не беше имало достатъчно време. Не можеше да разбере толкова единодушен отговор от нетренирана (или негерманска) група.

— Скъпи приятели — повтори Сонк, — не се тревожете. Този човек ще си плати... и ще си плати скъпо. Трябва само да определим как.

— Оставете книгата, Кардинале — каза графинята.

— Ако някой тръгне към мен, ще я счупя в красивото ви лице!

— Наистина ли?

— За мен ще е удоволствие.

— Толкова дребнаво, Кардинале. Мнението ми за вас спада.

— Тогава се извинявам. Ако това ще помогне, бих избрал да ви убия не защото вие със сигурност вече сте ме убили със стъклото в дробовете ми, а защото наистина сте най-смъртоносният ми противник. Принцът е глупак, вече победих Сонк, а заместник-министър Крабе е страхливец.

— Колко сте дързък — отговори тя, без да успее да потисне леката си усмивка. — Ами граф Д'Орканч?

— Той твори изкуството си, но вие определяте насоката на това изкуство, така че в крайна сметка той е ваше творение. Вие дори плетете интригите си срещу съюзниците си — някой от тях знае ли какво бе възложено на господин Грей?

— На господин... кой? — Усмивката на графинята изведнъж застина.

— О, стига! Не се правете на света вода ненапита. Господин Грей. От Института. Беше с вас в министерството, когато хер Флаус получи дара на Процеса. — И кимна към пълния мекленбургец, който въпреки изпълненото си със съмнение изражение също кимна. Преди графинята да успее да отговори, Чан продължи високо:

— Предполагам, че вие сте възложили задачата на господин Грей. Защо иначе щях да го открия дълбоко в тунелите на затвора да

бърника пещите на графа? Нямам представа дали е свършил каквото сте искали от него. Убих го, преди да успеем да си поприказваме.

Трябваше да ѝ го признае — думите още не бяха излезли от устата му, а тя се обърна към Крабе и Сонк с убийствено сериозно съскане:

— Вие знаехте ли за това? Вие ли пратихте Грей да прави нещо?

— Не, разбира се — прошепна Крабе. — Грей отговаря пред вас...

— Графът ли е бил? — изсъска тя дори още по-ядосано.

— Грей отговаряше пред вас — повтори Сонк; зад премерения му тон умът му явно работеше.

— Тогава защо е бил в тунелите? — попита графинята.

— Сигурен съм, че не е бил — каза Сонк. — Сигурен съм, че Кардинала лъже.

Обърнаха се към него. Но преди тя да успее да отвори уста, Чан извади ръка от джоба си.

— Това е неговият ключ! — извика високо и хвърли тежкия железен ключ на пода пред подиума.

Ключът, естествено, можеше да е на всеки, но постигна желания ефект и Чан се ухили с мрачно задоволство. Отдавна знаеше, че малко неща са по-опасни от човек, който не може да се спаси, и се възползваше от възможността да посее колкото може повече раздор в тези последни обречени мигове. Хората на подиума мълчаха, тълпата също, но той бе сигурен, че в нея вече плъзват съмнения.

— Какво е правел там? — започна Крабе.

— Отворете вратите! — извика графинята. Гласът ѝ проряза залата като бръснач.

Какво ли беше подготвила?

Вратите зад гърба му се отвориха и се чуха ахвания и дори тревожни викове. Чан погледна ликуващото лице на графинята с омраза и се обърна.

Тълпата се отдръпваше да направи път на граф Д'Орканч, който бавно вървеше към него. В лявата си ръка държеше черна кожена

каишка, закачена с метална халка към кожения нашийник на жената, която вървеше след него. Гърлото на Чан се сви.

Анжелик беше гола, вървеше бавно, очите ѝ блуждаеха из залата, без да гледат нещо определено, сякаш виждаше всичко за първи път. Вървеше бавно, но без свян, естествено като животно. Тялото ѝ бе блестящо синьо, индиговите му дълбини трептяха, повърхността му бе гладка като вода, податлива, но въпреки това някак скована. На Чан му се стори, че всяко движение изисква съзнателната ѝ мисъл и подготовка. Беше красива и неземна и Чан не можеше да откъсне поглед от нея — тежестта на гърдите ѝ, идеалните пропорции на гръдния кош и сочните извивки на бедрата ѝ. Освен косата — лъскави черни къдрици — по тялото на Анжелик нямаше никакви косми — липсата на вежди като че ли отваряше лицето ѝ като на някаква безизразно блажена средновековна мадона, а в същото време голите ѝ полови органи бяха едновременно невъзможно невинни и безсрамни.

Само бялото на очите ѝ бе светло. Очите ѝ се спряха на Чан.

Графът подръпна каишката и Анжелик тръгна напред. Балната зала бе притихнала и Чан чуваше всяка нейна стъпка по излъсканото дърво. Погледна Д'Орканч и видя в очите му омраза. Погледна към подиума: на лицата на Крабе и Сонк бе изписан шок, но графинята, макар и разтревожена, гледаше съратниците си така, сякаш преценяваше объркването им. Чан пак погледна Анжелик.

И тогава тя заговори.

— Кардинал Чан — каза тя, произнасяше всяка сричка внимателно, както винаги... но гласът ѝ бе различен, по-тих, по-наситен, сякаш половината от това, което го бе съставяло, се бе изпарила.

Устните ѝ не се движеха — можеха ли да се движат? — и той с ужас осъзна, че думите ѝ са само в главата му.

— Анжелик... — Гласът Му беше шепот.

— Свършено е, Кардинале... знаеш го... погледни ме.

Той се мъчеше да направи друго, каквото ѝ да е. Не успя. Тя идваше все по-близо.

— Бедният Кардинал... толкова много ме желаше... аз също желях много... не помниш ли?

Думите разцъфваха в ума му като ярки цветя... той усети как присъствието ѝ го завладява и как проектираните ѝ мисли заместват собствените му сетива.

Вече не беше в залата.

Стояха на брега на реката, загледани в сивата вода по здрач. Бяха ли правили такова нещо? Да, той знаеше, веднъж — веднъж се бяха срещнали случайно на улицата и тя му бе позволила да я изпрати до публичния дом. Спомняше си този ден ясно дори когато го преживяваше отново чрез нейния прехвърлен в главата му спомен. Той ѝ говореше — думите му бяха безсмислени, — искаше да ѝ каже нещо, с което да я достигне, разказваше ѝ историите на къщите, покрай които минаваха, за смелите си подвизи, за истинския живот на брега на реката. Тя не бе казала почти нищо. Тогава той се питаше дали не е заради езика — акцентът ѝ все още бе силен, но сега, смазващо, с мислите ѝ в главата си, разбра, че тя просто не бе искала да говори и че целият този епизод изобщо не е бил свързан с него. Тя се бе съгласила да вървят заедно — дори нарочно се беше сблъскала с него на улицата, — за да избяга от друг ревнив клиент, който я следваше чак от Съркърс Гардън. Почти не бе слушала какво ѝ говори, усмихваше се учтиво, кимаше на глупавите му истории и искаше единствено да свърши... докато не бяха спрели за малко на кея, загледани във водата. Чан бе замълчал, а после спокойно бе заговорил за това как реката се влива в безкрайното море — като бе отбелязал, че дори те, с незначителния си живот, тук, на това място, в този момент, всъщност могат да кажат, че са на границата на мистерията.

За този образ на възможно бягство, за това неволно ехо на собствения ѝ необятен бленуван живот, толкова далечен... тя му беше благодарна. Беше запомнила този момент и му предлагаше, тук, накрая, поне тази благодарност.

Кардинал Чан примигна. Гледаше пода пред лицето си. Беше паднал на четири крака, от устата му се точеше кървава лига. Полковник Аспиш се бе надвесил над него, стъклената книга бе в ръцете му. Анжелик стоеше до граф Д'Орканч, погледът ѝ беше

стъклен. Графът кимна към подиума и Чан се насили да се обърне. Тълпата до подиума отново се раздели, за да направи път на госпожа Стърн, която водеше за ръка дребна жена в бяла копринена роба. Чан тръсна глава — не можеше да мисли — жената в бяло... познаваше я... примигна отново и избърса уста. Робата беше прозрачна, прилепваше плътно по тялото ѝ... краката ѝ бяха боси... маска от бели пера... коса с цвят на кестени, на букли от двете страни на лицето. Чан с усилие се надигна на колене.

Отвори уста да каже нещо, но тогава госпожа Стърн посегна и свали маската с перата от лицето ѝ.

Госпожица Темпъл. Белезите на Процеса ясно се виждаха около сивите ѝ очи, бяха изгорили линия върху носа ѝ.

Чан се опита да каже името ѝ. Устата не го слушаше.

Полковник Аспиш мина зад него. Силата на удара така завъртя стаята, че Чан се запита, в последния миг преди тъмнината, дали не са му отсекли главата.

9. ПРОВОКАТОРЪТ

Доктор Свенсон бе лекар и знаеше, че тялото не помни болка, а само че дадено преживяване е било болезнено. Крайният страх обаче се запечатваше в паметта като нищо друго в живота, така че докато се катереше по въжето към металната гондола, беше наясно, че връзката му със здравия му разум е в най-добрия случай тъничка. Опитваше се да мисли за всичко друго, само не и за ужасяващата бездна под дирижабъла, но не можеше. Страхът си беше чисто инстинктивен.

А после, след цяла ужасяваща вечност, доктор Свенсон разбра, че на света има и по-силни неща от инстинктите.

Гондолата беше гладка метална кутия от черна стомана, окачена на три стъпки под огромния балон на метални греди, завинтени за рамката му на ъглите. Беше над десет стъпки широка и четирийсетина дълга. В средата на покрива имаше кръгъл капак.

И сега доктор Свенсон се бе втренил в този капак. Стискаше една от металните греди и не смееше да помръдне. Не помнеше, нито разбираше как е успял да се изкатери дотук, но ясно усещаше друго — страхът се беше върнал.

Но като че ли беше различен страх — страх повече че ще го разкрият, отколкото от височината.

Дирижабълът започна да завива и доктор Свенсон се осмели да погледне надолу. През пролуките в мъглата видя нещо подобно на блатисто пасище, из което тук-там стърчаха дървета. Видя и светлини, първо мъждиви и примигващи, но ставаха все по-ясни, а после и някаква постройка.

Беше огромна, но относително ниска — на два или три етажа. Като цяло бе във формата на откачена челюстна кост, а центърът бе зает от някаква декоративна градина. Докато дирижабълът се снишаваше, доктор Свенсон видя още подробности: големия открит площад отпред, претъпкан с карети и осеян с подобни на мравки (или на мишки, когато се приближиха още) кочияши и коняри. Погледна от

другата страна и видя как на покрива някой размахва два фенера. Зад него чакаха хора — сигурно да завържат котвените въжета. Приближаваха се... на сто крачки, на седемдесет... Изведнъж Свенсон се уплаши, че ще го видят, и легна на покрива на гондолата. Стоманената повърхност беше леденостудена.

Снишиха се още. Той чуваше отдолу викове, после чу как се отваря прозорец и отведен вик от гондолата.

Кацаха в Харшморт Хаус.

Нямаше оръжие, беше изтощен, а долу имаше куп яки мъжаги, които горяха от желание да го хванат. В гондолата пък имаше още врагове — Крабе, Аспиш, Лоренц, госпожица Пул... и под тяхна власт, в кой знае какво състояние, или, ако трябваше да е съвсем честен, кой знае на чия страна — Елоиз Дужон. Чу под себе си изпукване, после силно металическо дрънчане, което свърши с тежък удар на стомана в камък. Гондолата се разлюля, чуха се гласове — Крабе викаше нещо, а после и госпожица Пул. Някой отдолу им отговори и после в разговора се включиха толкова много гласове, че доктор Свенсон не можеше да ги следи, но явно пътниците слизаха от гондолата.

— Най-сетне — чу гласа на Крабе. — Готово ли е всичко?

— Беше чудесно — казваше госпожица Пул на някой друг. — Макар че не мина без приключения.

— Нямам представа — продължи Крабе. — Лоренц казва, че може, но това е ново за мен. Да, два пъти, втория път право в сърцето...

— Леко! Леко! — Това беше Лоренц. — И лед, ще ни трябва вана, пълна с лед — хайде, всички да хванат! Бързо, нямаме време!

— Да... да... разбирам... — Пак гласът на заместник-министъра.

— А Карфакс? Бакс-Саорн? Баронеса Роот? Госпожа Крафт? Анри Сонк? Отлично. А знатният ни домакин?

— Полковникът нарани глезена си, да — изкикоти се госпожица Пул. Имаше ли нещо, което тази жена да не смята за забавно? — в смъртоносна битка с разгорещения доктор Свенсон. Но пък смъртта на горкия доктор също беше гореща!

Разсмя се на тъпия си каламбур и полковник Аспиш се присъедини към нея с гръмко „ха-ха-ха“, В емоционалното състояние, в което се намираше Свенсон, му се струваше абстрактно, че се забавляват с това как е бил изгорен в пещта.

— Насам, насам, да. Наистина, госпожице Пул, пътуването май ней е понесло!

— И въпреки това тя изглеждаше толкова разбрана, полковник. Може би дамата просто се нуждае от още от любезното ви внимание.

Отвеждаха Елоиз. Беше жива. Какво й бяха направили? И по-лошо, какво имаше предвид госпожица Пул под „разбрана“? Елоиз беше дошла в Тар Менър с някаква цел, нищо, че тя бе изтрита от паметта ѝ. Кой беше Свенсон да реши коя е тя в действителност? Спомни си топлите ѝ устни и съвсем се обърка. И въпреки това страхът му да не го открият не му позволи да надникне надолу. Секундите се влачеха и той си мърмореше, копнееше всички да се махнат от покрива колкото се може по-бързо.

Накрая гласовете утихнаха. Ами хората, които завързваха дирижабъла и го пазеха? Чу приглушено щракане откъм люка под себе си. След миг капакът се вдигна и се показа покритото с машинно масло лице на някакъв човек с работен комбинезон. Видя Свенсон и отвори уста да извика. Свенсон с всички сили го изрита в лицето и мъжът се елече през отворения люк. Свенсон бързо се вмъкна след него, спусна крака в кръглата дупка и буквално скочи върху стенения зашеметен човек, който изпъшка и замря. Доктор Свенсон го огледа. Жив беше. От джоба на комбинезона му се подаваше мазен гаечен ключ. Докато го взимаше и преценяваше тежестта му, Свенсон си спомни другия гаечен ключ и господин Коутс в Тар Вилидж, и свещника, с който бе убил бедния Старк, също. Нима зверствата бяха станали толкова необходима и естествена тактика? Нима едва предната нощ графът му бе припомнил вината му за отравянето на онзи човек — негодник, не че това имаше значение — в Бремен? Къде бяха сега всичките тези скрупули?

Внимателно тръгна през гондолата, която бе разделена на по-малки помещения като тясната, но добре разпределена вътрешност на яхта. До стената имаше кожени пейки, малки масички и нещо, което приличаше на шкаф за напитки — да, бутилките се виждаха през стъклената витрина. Вцепенените пръсти на Свенсон не можеха да се

оправят с малкото ключе, така че той вдигна гаечния ключ и фрасна витрината. Извади бутилка коняк и измъкна тапата със зъби. Отпи голяма глътка, закашля се и доволен от плъзналата в тялото му топлина, отпи пак. Издиша шумно, очите му се насълзиха и отпи още веднъж. Остави бутилката — искаше да се стопли и да се ободри, а не да се напие.

На отсрещната стена имаше друг шкаф, също заключен. Гаечният ключ пак свърши работа и доктор Свенсон отвори вратичките. Видя пет добре смазани карабини, пет извити саби и окачени на кукички над тях — три револвера. Хвърли ключа на едно кожено канапе, взе кутия патрони и бързо зареди един от револверите. Ослуша се. Имаше ли още някой навън? Посегна към една от сабите. Беше нелепо кръвожадна, с еднометрово наточено като бръснач острие и лъскав меден предпазител, който покриваше цялата му ръка. Никога не бе учил фехтовка, но сабята изглеждаше толкова страховита, че доктор Свенсон беше почти убеден, че ще убива сама.

Тръгна през следващата каюта към вратата — люк с падаща метална стълба, която се спускаше десетина стъпки до покрива. Друга стълба водеше към кабината за управление на дирижабъла. Увери се, че никой отдолу няма да го види, и пак се послуша. Тази каюта много приличаше на другата — пейки и маси, — но изведнъж забеляза на земята под една забита в стената скоба парчета въже. Коленичи втрещено. Парчетата бяха срязани и окървавени... от ръцете на Елоиз несъмнено. Който я беше вързал, не беше имал скрупули — беше стегнал до кръв. Потрепери при мисълта какво е понесла и във вените му забушува гняв. Нима това не доказваше добродетелността ѝ? Въздъхна, защото, разбира се, това не доказваше нищо друго, освен жестокостта и усърдието на Кликата. Също както бяха жертвали възможни привърженици в Тар Менър, така нямаше да се поколебаят да се погрижат за лоялността на новата си последователка — а всеки искрен последовател би изтърпял безпрекословно всякакви изпитания. Само да знаеше какво ѝ бяха казали, какви стимули и изкушения, какви въпроси... само да знаеше как им бе отговорила тя.

Отиде до люка и огледа покрива за пазачи. Доколкото видя, нямаше никого. Дирижабълът бе вързан с две въжета, закачени за

долната страна на гондолата, но никой не го пазеше. Реши да не изкушава късмета си, бързо слезе по стълбата и почти затича към металната врата на стълбището.

И в същия миг чу откъм градината изстрел и задавен вик. След миг отекнаха още два изстрела. Свенсон изтича до ръба на покрива и видя долу факли, събираха се. Мъглата беше прекалено гъста, но фактът, че се движеха, му подсказваше, че този, по когото бяха стреляли, не е ранен сериозно или не е сам.

А после видя движение близо под себе си — някаква сянка се промъкна от живия плет до тревата и се приготви да се втурне през чакълена алея пред самата къща. Мъглата за миг се разнесе... Беше Кардинал Чан. Драгуните гонеха Чан! Свенсон размахва ръце като луд, но Чан гледаше към някакъв прозорец — глупак! Свенсон понечи да извика, но какво щеше да помогне това, освен да докара ескадрон драгуни на покрива?

А после Чан изчезна, шмугна се обратно в сенките на градината. Само след секунди на мястото, където беше стоял, дотичаха двама драгуни. Свенсон потрепери при мисълта, че ако бе успял да привлече вниманието на Чан, той най-вероятно щеше да е мъртъв. Драгуните се оглеждаха подозрително, а после погледнаха нагоре и Свенсон се сви зад стената.

Какво правеше Чан тук? Как така никой от тичащите не бе забелязал пристигането на дирижабъла? Сигурно заради мъглата и тъмния му цвят. Свенсон реши, че е имал късмет, че е пристигнал толкова тайно. Само ако можеше да обърне това в своя полза...

Чу рязкото изпукване на трошащо се дърво, отново погледна надолу и с изненада видя Чан — подаваше се от кръста нагоре над мъглата, което означаваше, че е високо над земята, и риташе нещо в голяма каменна саксия; факлите се събраха около него, чуха се изстрели. Подтикнат от внезапен импулс, Свенсон се надвеси през ръба на покрива и с всичка сила хвърли сабята към един прозорец на приземния етаж. Скри се точно когато звънът от строшеното стъкло се извиси над виковете на преследването. Хората долу се развикаха объркано, после се чуха тичащи по чакъла стъпки. Поне някои бяха отклонени към прозореца, което даваше на Чан повече време да направи каквото правеше... В саксия ли се криеше? Свенсон рискува да надникне още веднъж, но не го видя. Нямаше какво друго да

направи — а колкото по-дълго стоеше тук, толкова по-голяма бе вероятността да го хванат. Втурна се към вратата за стълбището. Част от енергията му може би идваше от коняка, но знанието, че някак си не е сам, му вдъхваше нова надежда.

До площадката на третия етаж го отведоха десет стъпала, повече нямаше — по тях се стигаше само до покрива. Свенсон се послуша пред вратата и внимателно завъртя дръжката. Беше отключена. Удиви се на самоувереността на тези хора, но всъщност мислеше за Чан — какво го бе довело тук? С ужас — и самообвинително ръмжене — се сети, че трябва да е госпожица Темпъл. Чан я бе намерил — беше я проследил до Харшморт. И сега се опитваше да им избяга. Но те не знаеха за присъствието на Свенсон. Докато бяха заети да гонят Кардинал Чан — Свенсон можеше единствено да се уповава на способността на новия си приятел да се изплъзва, — той трябваше да спаси госпожица Темпъл.

А Елоиз? Доктор Свенсон въздъхна. Не знаеше. Да, ако тя беше такава, каквато се надяваше — мирисът на косите ѝ все още пееше в спомена му, — как можеше да я изостави? Къщата беше много голяма — как можеше да се надява да постигне и двете цели? Тръсна глава, раздвоен между порива на сърцето си и дълга в ума си — защото какво бяха тези спасявания в сравнение с несъмнено по-голямата му цел да вкара принца в правия път и да възстанови честта на Мекленбург? Не знаеше.

Тихо излезе на площадката — в двете посоки се простираха коридори, които водеха до двете крила, а пред него бе най-високата точка на прекрасното главно стълбище на къщата и един мраморен балкон, от който, ако погледнеш през ръба му (което не направи), щеше да види главния вход два етажа по-надолу. И в двете посоки коридорите бяха празни. Ако госпожица Темпъл и Елоиз бяха скрити в някоя стая, пред вратата щеше да има пазач. Значи не бяха тук. Щеше да се наложи да слезе на долния етаж.

Но какво търсеше? Опита се да се съсредоточи върху това, което знаеше — какви бяха планове, които можеха да насочат стъпките му? Доколкото знаеше, Кликата бе използвала Тар Менър, за да събере и рафинира голямо количество индигова смола — или за да направи още

от ужасното стъкло, или за да построи дирижабъла, или за нещо още по-зловещо... за алхимията на Оскар Вайланд, използвана от граф Д'Орканч. Втората цел беше да съберат — да уловят в стъклото — лична информация от недоволните приближени на високопоставените и влиятелните. И тогава вече нямаше да има граница за силите на Кликата за принуда и подривна дейност. Та кой нямаше срамни тайни? Кой не би направил всичко, за да ги опази? Ето например херцогът на Сталмере. Да, третата цел беше неговото привличане — в относителна изолация — в Кликата, опит да се спечели благосклонността и участието му. Със смъртта на херцога поне дворцовите интриги на Крабе бяха хвърлени в смут.

А какво означаваше това за Елоиз, която бе причинила смъртта му? Изстина при мисълта, че лоялността ѝ всъщност нямаше никакво значение — след като Елоиз бе показала такава дързост, Кликата щеше да я предаде на Процеса и тя щеше да стане тяхна завинаги. И ако не грешеше — а Свенсон бе сигурен, че не греша, — госпожица Темпъл я очакваше абсолютно същата участ.

Заслиза по широкото дъбово стълбище, стигна до междинната площадка и погледна надолу. Никой. Слезе предпазливо до втория етаж. Чу гласове откъм главното фоайе, но след като бързо се огледа, видя, че и в коридорите на втория етаж няма пазачи. Къде бяха хората от дирижабъла? Нима веднага бяха слезли на първия етаж? Как щеше да ги намери в лутаницата на къщата?

Нямаше представа, но мина през площадката и заслиза по последните стъпала — бяха още по-широки и украсени от горните, тъй като бяха част от първите впечатления за къщата на посетителите, които влизаха през главния вход. Видя откъм входа да идва група облечени в черно лакеи и зад тях поток елегантно облечени гости. След миг чу тропот на ботуши и видя мъж с гневно изражение и буйни бакенбарди да марширува начело на колона драгуни. Лакеите застанаха мирно, но мъжът не им обърна внимание. След това се скри от поглед и Свенсон въздъхна тежко — гледаше петимата или шестима мъже, които трябваше да надвие в присъствието на стотици свидетели. Чу някакъв шум зад себе си, обърна се и видя две момичета с черни рокли, бели престилки и бели бонета. Камериерки. Свенсон видя

уплашените лица, но не губи време да ги разглежда — колкото повече време имаха да мислят, толкова по-вероятно беше да се разпищят.

— Ето ви най-сетне! — изръмжа им. — Току-що пристигнах с министър Крабе. Пратиха ме тук да се почистят. Трябва ми леген и да ми изчеткате шинела! Хайде, по-бързичко!

И ги подкара обратно по коридора, като вървешком събличаше шинела. Метна го на ръцете на едната и кимна отсечено на другата.

— Трябва да говоря с лорд Вандаариф — важна информация, извънредни дейности. Виждали сте принца, нали? Принц Карл-Хорст? Отговаряйте, когато ви питат!

И двете момичета направиха дълбок реверанс.

— Да, господине. Госпожица Лидия току-що отиде да се срещне с принца.

— Отлично — отсече Свенсон. — Аз съм от хората на принца. Нося жизненоважна информация за господаря ви, но не мога да се срещна с него в този вид, нали?

Заведоха го в някаква умивалня, пълна с бели дантели и почти задушшаваща миризма на смес от ароматни свещи и сухи цветя, наkisнати в парфюм.

Свенсон едва успя да се сдържи да не потрепери, когато видя отражението си в огледалото. Докато едната камериерка безрезултатно четкаше шинела му, другата намокри парче плат и започна да бърше лицето му, но той виждаше пълната безуспешност на усилията и на двете. Лицето му беше маска от кал, пот и засъхнала кръв — от собствените му рани и от тези на жертвите му. Светлорусата му коса, обикновено пригладена, бе разрошена и мръсна. Беше смятал просто да използва камериерките, за да се скрие и да намери информация, но не можеше да не се погрижи за окаяния си външен вид. Отблъсна суетящите се ръце и отупа прашната си куртка и панталоните.

— Погрижете се за шинела ми. Аз ще се оправя и сам.

Отиде до легена и натопи цялата си глава, после взе някаква хавлия и енергично започна да се бърше. По кърпата оставаха малки червени точки. Захвърли я, издиша с удоволствие и колкото можа зализа косата си назад с пръсти. Видя, че прислужницата с шинела гледа лицето му в огледалото.

— Вашата госпожица Лидия — обърна се той към нея. — Къде е сега? Къде са с принца?

— Тя тръгна с госпожа Стърн, господине.

— Капитане — поправи я другата. — Капитан сте, нали?

— Много наблюдателно — отговори Свенсон и се насили да се усмихне добродушно. Извади монокъла от джоба си и си го сложи. — Какво става с шинела?

Грабна го от ръцете ѝ и попита:

— Та накъде тръгна госпожа Стърн?

Камериерките му посочиха едно странично стълбище, което иначе не би забелязал — до него се стигаше през нищо незабележителна врата, разположена до едно огледало.

Свенсон тръгна по него и се замисли. Вървеше по стъпките на Карл-Хорст и неговата годеница — но дали те не водеха и към госпожица Темпъл и Елоиз? Кликата щеше да се постарее да държи госпожица Темпъл и подобните ѝ далеч от гостите или „последователите“ си, както госпожица Пул арогантно ги определяше, възможно най-дълго. Щом не бяха нито на този, нито на горния етаж, така поне щеше да слезе, без да го видят. Но какво щеше да стане, ако намереше принца преди жените — щеше ли това да сложи край на търсенето му? За миг си представи успешното си завръщане в Мекленбург, към живота, отдаден на дълга, да се грижи за онзи идиот принца. Какво тогава щеше да стане с договора му с Чан и госпожица Темпъл на покрива на „Бонифас“? Как можеше да избира между двете?

Стълбището беше по-тясно от главното, но, така да се каже, само колкото сфинксът е по-малък от пирамидите, защото беше великолепно. Всяко стъпало бе сложно изработено от дърво в различни цветове, а стените бяха изрисувани в изключително правдоподобно подобие на византийските мозайки на Юстиниан и Теодора в Равена. Свенсон едва не подсвирна при мисълта за парите, похарчени от Робърт Вандаариф за изпълнението само на това странично стълбище, а после безуспешно се опита да изведе от тази предполагаема сума цената за превръщането на затвора Харшморт в имението Харшморт. Това бе богатство, което се простираше отвъд способността му да борави с числа.

Очакваше най-долу да види врата към вестибюла на първия етаж, но такава нямаше. Вместо това намери отключена врата, подобна на кухненска врата на пружина. Близко до кухните ли беше? Намръщи се за миг, опита се да определи местоположението си в къщата. При предишното си посещение беше влязъл през главния вход с принца и беше прекарал цялата вечер в лявото крило — близо до балната зала, а после в градината, където бе видял тялото на Трапинг. Сега се намираше в непозната територия. Бутна леко люлеещата се врата и надникна вътре.

Стая с голи дървени маси и прост каменен под. На една маса седяха двама мъже и две жени. Една по-млада жена, права, наливаше бира в дървени халби. И петимата бяха с прости вълнени дрехи. Между тях на масата имаше празно плато и дървени купички — слуги, които похапваха късно. Свенсон изправи рамене и влезе тържествено с най-добрата си имитация на майор Блах, като задълбочи акцента си и влоши дикцията си за максимална надменност:

— Се извинявам! Търся принц Карл-Хорст фон Маасмерк — идвал той тук? Или, извинявам, трябва търся натам?

Те го зяпнаха, все едно говореше на китайски. Доктор Свенсон отново прибегна до обичайното поведение на майор Блах, тоест разкрещя им се:

— Принцът! С вашта госпожица Вандаариф — насам? Веднага казвате!

Бедните слуги се свиха — приятният завършек на вечерта им бе помрачен от заплашителните му крясъци. Трима посочиха с окаяна готовност отсрещната летяща врата, а седналата жена дори стана и се поклони раболепно.

— Нататък, господине — преди няма и десет минути — моля да ме извините...

— Аха, много мила вие, да. Вършете работа, мерси! — отсече Свенсон и тръгна към вратата, преди някой да се запита кой е и защо толкова мръсен и опърпан човек ще бърза да последва принца. Можеше само да се надява, че заповедите на Кликата са също толкова неясни и че членовете ѝ са също толкова деспотични.

Не беше трудно да го повярва.

Щом мина през втората врата, Свенсон спря и протегна ръка назад, за да спре движението ѝ. Стоеше на прага на широко помещение, зала всъщност, точно под балкон за музиканти — отгоре долитаха нежните звуци на арфа. Отсреща имаше друга люлееща се врата, на десетина метра, но пътят дотам беше изцяло открит. Доктор Свенсон се хвърли към малката колона, която скриваше вратата, от която току-що бе излязъл, и се заслуша в разпалените гласове на някакви спореци встрани от балкона хора.

— *Трябва да решат, господин Баскомб! Не мога безкрайно да спирам естествения ход на нещата! Както знаете, освен този спешен въпрос се задават и трансформациите на графа, инициациите в театъра, многото, наистина многото важни гости — и за всички тези неща личното ми внимание е жизненоважно...*

— Вече ви казах, доктор Лоренц — не знам какви са желанията им!

— Или едното, или другото — много е просто! Или ще го използваме веднага, или го оставяме да изгние и е за боклука!

— Да, изяснихте ми този избор...

— Явно не достатъчно, за да направят нещо! — Лоренц задърдори с пренебрежителната педантичност на сух академик: — Можете да видите — по слепоочията, по ноктите, по устните — потъмняването, а и без съмнение дори вие усещате миризмата...

— Мъмрете ме колкото искате, докторе, но ще изчакаме заповедите на господин министъра.

— Ще ви мъмря, разбира се!

— А аз ще ви напомня, че не вие ще решавате съдбата на родния брат на кралицата!

— Аз пък... Какъв беше този шум?

Това беше друг глас. Глас, който Свенсон познаваше, но не можеше да се сети чий е. И по-важно — говореше за шума от неговото влизане през люлеещата се врата.

— Какъв шум? — рязко попита Лоренц.

— Не знам, но ми се стори, че чух нещо.

— Освен арфата? — попита Баскомб.

— Да, прекрасната арфа — сприхаво каза Лоренц. — Точно от това се нуждае всяка убита кралска особа, когато лежи на кисната във вана с разтапящ се лед...

— Не, не... Оттам... — каза гласът. — Някъде под балкона.
Свенсон потрепери.
Гласът беше на Флаус.

Пратеникът беше с тях. Щеше да познае Свенсон и това щеше да е краят. Щеше ли да успее да избяга обратно при слугите? Но след това накъде — нагоре по стълбите ли?

Мислите му бяха прекъснати от шума на голяма група, която влезе през отсрещната врата... много стъпки... стъпки от ботуши. Лоренц извика подигравателно:

— Отлично! Колко мило, че най-сетне дойдохте. Виждате товара ни — искам още лед, казаха ми, че някъде в къщата има ледник...

— Капитане — това беше Баскомб, който спокойно прекъсна доктора, — можете ли да се погрижите да не ни притесняват посетители откъм коридора за прислугата?

— Но след като пратите двама да донесат лед — настояваше Лоренц.

— Да — каза Баскомб. — Двама за лед, четирима за ваната, един, който учтиво да попита министъра има ли нови нареждания, и един да провери коридора. Така всички сме доволни, нали?

Свенсон тихо отиде до вратата и внимателно я натисна, за да не вдига шум. Тя не помръдна. Бяха я залостили отвътре — слугите се бяха погрижили да не им прекъсва повече яденето. Той бутна отново, по-силно, но без полза. Бързо извади револвера, защото сред шума от стържещ метал и тътрещи се крака от голямото помещение чу и бавни стъпки, които се приближаваха към него...

Мъжът спря на два метра от него: висок, с провиснала кестенява коса, капитан на драгуните. Червената му куртка беше безукорна, носеше медния си шлем под мишница, а в дясната ръка държеше оголената си сабя. Свенсон срещна зоркия му поглед и стисна по-здраво револвера, но не стреля. Мисълта да убие военен не му беше по сърце — кой знае какво им бяха казали или какво им бяха наредили, особено такива правителствени личности като Крабе или дори Баскомб? Представи си как Чан нямаше да се поколебае и се прицели.

Мъжът го изгледа от главата до петите, особено униформата му, после, без да каже нищо, се обърна да погледне зад себе си и небрежно

направи крачка към Свенсон, уж за да провери вратата зад него, в случай че някой гледа от другата стая. Свенсон потрепери, но не можа да натисне спусъка. Капитанът бутна вратата и видя, че е залостена. Револверът на Свенсон почти опираше в гърдите му.

— Доктор Свенсон? — прошепна капитанът.

Свенсон кимна, не можеше да каже и дума.

— Видях Чан. Ще отведа тези хора в центъра на къщата — моля ни, вървете в обратна посока.

Свенсон отново кимна.

— Капитан Смайт? — извика Баскомб.

Смайт отстъпи назад и каза високо:

— Нищо необичайно, сър.

— Говорехте ли с някого?

Смайт направи неопределен жест към вратата, докато обръщаше гръб на Свенсон.

— Оттатък има слуги. Не са видели никого. Казах им да заключат.

— Ясно — обади се нетърпеливо Лоренц. — Хайде, нямаме време!

— След мен, господа — каза Смайт.

Свенсон чу тътренето и скърцането на стъпките на мъжете, които вдигаха мъртвия херцог, пляска на водата, която се изплиска от ваната. После настана тишина. Той зачака. Нито звук. Пое си дъх, прибра револвера в джоба си и тръгна напред.

Хер Флаус стоеше пред отсрещната врата и се усмихваше самодоволно. Свенсон извади револвера, но Флаус изсумтя презрително.

— Какво ще направите, докторе? Ще ме застреляте и ще издадете присъствието си на всички войници в къщата?

Свенсон тръгна бавно през широкото помещение, целеше се право в гърдите на Флаус. След всички мъки, през които беше минал, бе жалко да си представи как пада от ръцете на това хленчецо нищожество.

— Бях сигурен, че чух нещо — усмихна се Флаус, — както и че капитан Смайт не казва истината. Нямам представа защо — и наистина

съм любопитен каква власт бихте могли да имате над офицер от драгуните, особено в настоящото си напълно немошно състояние.

— Вие сте предател, Флаус — отговори Свенсон. — И винаги сте бил предател.

Беше на два метра от пратеника, а вратата беше на още около метър.

— Как така ще съм предател, когато изпълнявам повелята на своя принц? — възрази Флаус. — Истина е, че невинаги съм го разбирал — истина е, че ми помогнаха да достигна настоящото си ниво на яснота — но вие грешите и за мен, и за принца, както винаги...

— Той самият е глупак и предател — изфуча Свенсон. — Предава собствения си баща и народа си...

— Бедни ми докторе, колко сте назад. Много неща са се променили в Мекленбург. — Флаус облиза устни и очите му блеснаха.

— Вашият барон е мъртъв. Да, барон фон Хьорн — мижавата му мрежа от агенти беше добре известна — иначе защо ми беше да следя всяко движение на някакъв си неизвестен корабен лекар? А, разбира се, херцогът също никак не е добре — вашият вид патриотизъм е минало. Съвсем скоро принц Карл-Хорст ще бъде нацията и ще е напълно готов да посрещне с отворени обятия съвместните финансови предприятия на лорд Вандаариф и неговите съдружници.

Флаус беше с проста черна маска, около която се виждаха зловещите белези.

— Къде е майор Блах? — попита Свенсон.

— Някъде наоколо, сигурен съм. Сигурен съм също, че много ще се зарадва на залавянето ви. Дватамата с него най-сетне гледаме в една посока — и слава богу! Въпросът наистина е в това човек да види дълбоките истини. И ако, както казвате, принцът не е особено талантлив в политическите дела, тогава е още по-важно тези, които го подкрепят, да могат да компенсират тази липса на талант.

Беше ред на Свенсон да изсумти с презрение. Погледна през рамо. Невидимият арфист продължаваше да свири, добавяйки странна нотка към стълкновението му с умствено променения пратеник. Отново се обърна към Флаус.

— Щом сте знаели, че съм под балкона, защо не казахте нищо на вашите господари, на Лоренц и Баскомб? — Махна с револвера. —

Защо ми дадохте това предимство?

— Не съм ви дал никакво предимство. Както казах, не можете да ме застреляте, без да се обречете на смърт. Не сте глупак — ако искате да останете жив, ще ми дадете оръжието си и заедно ще отидем при принца. Аз ще се докажа като заслужаващ доверие в новата си роля, особено, трябва да кажа, след като за да стигнете дотук, сигурно е трябвало да избегнете многобройни явни врагове.

Самодоволното изражение на пратеника показваше на доктор Свенсон широтата на трансформацията на Процеса. Преди този човек никога не би се осмелил да рискува открита конфронтация — да не говорим за такова безочливо разкриване на тайните си планове. Флаус винаги беше по сладкодумните съгласия, последвани от неочаквани заговори, сложни схеми и припокриващи се покровителства. Беше презирал директните сблъсъци на майор Блах и недоверчивата независимост на Свенсон като еднаква степен на неподчинение — дори като лична обида. Нямаше съмнение, че *лоялността* на този човек беше променена от алхимичното изпитание и колебанията му бяха отслабнали, но Свенсон виждаше, че конспираторската му самовлюбеност е останала непокътната.

— Оръжието ви, доктор Свенсон — повтори Флаус, гласът му беше някак комично строг. — Надвих ви с логиката си. Настоявам.

Свенсон хвана револвера за барабана и дулото и го протегна към него. Флаус се усмихна, решил, че Свенсон учтиво ще му подаде оръжието с дръжката напред. Вместо това, в неприсъщ пристъп на животинска ярост, докторът замахна и стовари револвера върху главата му. Флаус залитна, погледна го възмутено — сякаш като се бе надсмял над логиката му, Свенсон беше нарушил всички природни закони — и отвори уста да извика. Свенсон прие тъпи напред, вдигнал ръка да го удари отново. Флаус се дръпна, по-бързо, отколкото би предположил човек заради пълнотата му, и Свенсон не улучи. Флаус отново отвори уста. Свенсон хвана пистолета както трябва и го насочи право в лицето му.

— Ако извикате, ще ви застрелям! Нямам повече причини да пазя тишина!

Флаус не извика. Гледаше Свенсон с омраза и разтриваше цицината над окото си.

— Вие сте звяр. Истински дивак!

Свенсон тихо тръгна по коридора — беше си сложил черната маска на пратеника, за да се слива по-добре с присъстващите, — като следваше напътствията на Смайт да се отдалечи от центъра на къщата. Но дали така щеше да се доближи до целите си за спасяване? Изсумтя високо и си помисли, че най-вероятно пилее времето, което има, за да ги спаси, както бе пропилял толкова много други неща в живота си. Умът му се пръскаше от въпроси за капитана на драгуните — беше „видял“ Чан (но нали Чан бягаше от драгуните в градината?), но него как го бе познал? Само да имаха време да поговорят истински — беше много вероятно капитанът да знае къде са Елоиз и госпожица Темпъл. За миг се замисли да се върне да разпита Флаус, но само от вида на пратеника го побиваха тръпки. Бе го оставил вързан и със запушена уста зад един диван и това бе предостатъчно време, прекарано с такава гадина. Знаеше обаче, че липсата на Флаус ще се усети — странно как още не бяха почнали да го търсят — и че периодът му на анонимност в Харшморт е жестоко ограничен.

Коридорът опираше в друг, перпендикулярен. Свенсон спря нерешително като герой от приказка, който знае, че погрешният избор ще го отведе при лошото чудовище. Единият коридор водеше към поредица малки салони. Другият бе по-тесен, с прости стени, но с впечатляващ под от черен мрамор. А после доктор Свенеон чу женски писък... приглушен, все едно викът долиташе иззад дебела стена.

Откъде идваше? Ослуша се. Писъкът не се повтори. Доктор Свенеон тръгна по черния коридор, покрай ниши за статуи — повечето бели мраморни бюстове на каменни колони и по някой торс без крайници. Главите бяха копия (макар че предвид богатството на Вандаариф кой знае?) от античността и докторът позна празните, жестоки или замислени лица на цезарите — Август, Веспасиан, Гай, Нерон, Домициан, Тиберий. Докато минаваше покрай последния, спря. Слабо — но по-силно от писъка — чу ръкопляскания. Завъртя се, за да определи откъде идва звукът, и зад бюста на този тъжен и жесток император в бялата стена видя врязани на равни разстояния вдлъбнатини — стъпала. Заобиколи колоната, огледа се, пое си дъх, стисна очи и започна да се катери. На тавана нямаше капак. Докторът продължи в мрака и напипа дървен парапет, дъски, пак парапет... беше

нещо като мост. Чу далечни гласове... и после отново, като шумолене на листа, шепот на ръкопляскания. Зад сцената на някакъв театър ли се намираше? Преглътна, защото от главозамайващите височини, от които сценичните работници задвижваха асансьорите и завесите, винаги му се повдигаше. Спомни си едно представление на „Кастор и Полукс“ на Бонрихард. На победоносния финал двамата се въздигаха на небето — мъчително продължителен дует, по време на който ги вдигаха (близнаците като всички тенори бяха възпълни и възетата шумно протестираха) на стотина стъпки нагоре и той едва не се зарови от ужас в скута на нещастната възрастна дама на съседната седалка.

Сега изпълзя на мостчето и залази по него. Отпред се виждаше слаба светлина, може би някаква врата бе оставена открехната и самотен лъч пронизваше тъмнината. Какво представление можеше да има в Харшморт в такава вечер? Празненството за годежа беше като кутия с двойно дъно — от една страна, публично честване на годежа на Карл-Хорст и Лидия, от друга — удобен повод за Кликата да върши мерзките си дела. И тази вечер ли събитието бе така двузначно и възможно ли бе това представление да е почтената страна на злото, което се случваше някъде другаде в къщата?

Замисли се за надутите думи на Флаус — баронът беше мъртъв, херцогът скоро щеше да го последва. Принцът беше глупак и женкар, във висша степен податлив на манипулации и контрол. И все пак, ако докторът успееше да го измъкне от ноктите на Кликата, никаква надежда ли нямаше да има, ако министрите около него бяха отговорни и здравомислещи?

Но с мрачна усмивка си спомни собствения си кратък разговор с Робърт Вандаариф над трупа на Трапинг. Неустоймото влияние на този велик човек беше такова, че всяко нещастно или скандално събитие — смъртта на полковника например — просто изчезваше. Внукът на Робърт Вандаариф, особено ако наследеше трона като дете и имаше нужда от регент, щеше да е най-добрата възвръщаемост, която финансистът щеше да реализира от инвестицията на дъщеря си. След като се родеше дете, Карл-Хорст щеше да стане ненужен и предвид обстоятелствата никой нямаше да скърби за него.

Но какви бяха вариантите на Свенсон? Ако Карл-Хорст умреше без поколение, мекленбургският трон щеше да бъде наследен от децата на братовчедка му Хортензе-Катерина, най-голямото от които беше

едва на пет. Не беше ли това по-добра съдба за херцогството от тази да бъде погълнато от финансовата империя на Вандаариф? Свенсон трябваше да се изправи пред по-дълбоката истина за мисията, която му бе възложил баронът. С това, което знаеше за замесените сили, ако не успееше да предотврати сватбата, което изглеждаше невъзможно, щеше да се наложи да застреля принц Карл-Хорст — да стане предател в полза на по-големия патриотизъм.

От тази мисъл му загорча, но не виждаше друг изход.

Въздъхна и в същия миг видя ивицата светлина, която в тъмното бе сметнал за далечна врата, току пред лицето си. Идваше от пролука между две завеси. Той лекичко ги дръпна встрани — платът беше много тежък, все едно в него имаше втъкани оловни нишки срещу пожар — и през дупката нахлуха светлина и звуци.

Доктор Свенсон виждаше и чуваше всичко... и беше ужасен.

Това беше операционен театър. Вратата за неговото мостче беше от дясната страна на публиката и минаваше над сцената близо до тавана — на двайсетина стъпки над издигнатата маса и завързаната с кожени ремъци за нея жена с бели роби и бяла маска. Местата за публиката бяха стръмни и пълни с добре облечени маскирани зрители, вперили възхитено очи в друга маскирана жена, която говореше от сцената. Доктор Свенсон мигом позна госпожица Пул.

Зад тях на голяма черна дъска бяха изписани думите: И ТЕ ЩЕ СЕ ПРЕРОДЯТ.

До госпожица Пул нестабилно стоеше още една жена с маска и бели дрехи, русата ѝ коса беше леко разрешена. Свенсон разсеяно и с неодобрение забеляза колко тънка, прилепнала и почти прозрачна е коприната и как разкрива всяка извивка на тялото ѝ. От другата ѝ страна стоеше мъж с кожена престилка. Зад тях, до жената върху масата, стоеше друг такъв мъж с кожени ръкавици, стиснал под мишница нещо подобно на шлем от кожа и мед — същия като този, който бе носил граф Д'Орканч, когато Свенсон бе отвел принца от Института с насочен револвер. Мъжът до масата остави шлема си и започна да вади някакви машинни части от купчина дървени кутии — същите кутии, които бяха видели драгуните на Аспиш да откарват от Института. Защипа някакви дълги усукани медни жици за

механичните елементи в кутиите — от мястото, където стоеше, Свенсон виждаше само, че са от лъскава стомана със стъклени циферблати и медни лостчета и бутони — и после за двете страни на някакви черни гумени очила, като провери дали жицата е добре закачена. Свенсон разбра, че се канят да подложат на Процеса жената на масата, както без съмнение току-що бяха направили с жената, която стоеше с госпожица Пул (беше крещяла тя!).

Мъжът приключи с кабелите и вдигна отвратителната маска към лицето на жената, като спря за миг, за да свали маската от белите пера. Тя въртеше глава, безсмислена борба да избяга от ръцете му — очите ѝ бяха широко отворени, а устата ѝ бе запушена. Очите ѝ бяха пронизващо студено блестящо сиви... Свенсон ахна. Мъжът сложи устройството на лицето ѝ и брутално го затегна, тялото му я скри от погледа на доктора. Свенсон не можеше да определи състоянието ѝ — упоена ли беше? Бяха ли я били? Знаеше, че щом госпожица Пул свърши с русата жена — коя ли бе тя? — ужасните им намерения ще се стоварят необратимо върху госпожица Темпъл.

Госпожица Пул пристъпи към малка масичка на колелца и взе едно шишенце със стъклена тапа. С многозначителна усмивка извади тапата, пристъпи към първия ред на публиката и даде на зрителите да помиришат шишенцето. Един след друг — и винаги за радост на госпожица Пул — елегантните маскирани хора се свиваха от погнуса. След шестия човек госпожица Пул се върна под ярката светлина при русата си повереница.

— Предизвикателство за най-твърдите сетива, както вярвам, че ще потвърдят всички, които помиришаха тази смес. И все пак това е естеството на науката ни и нуждата ни този прекрасен субект, същинска стрела, устремена към съдбата си, да бъде накаран да го погълне, и то неведнъж, а ежедневно, двайсет и осем последователни дни, докато цикълът бъде подготвен напълно. До днес тази задача не можеше да бъде изпълнена, освен ако не я държахме насила или — както всъщност бе постигнато, — без да се скриват малки количества от тази субстанция в шоколад или аперитив. Но сега — вижте силата на нейната новоизкована воля.

Госпожица Пул се обърна към жената и ѝ подаде шишенцето.

— Миличка — каза, — нали разбираш, че трябва да го изпиеш, както си го пила през последните седмици?

Русата жена кимна и протегна ръка да вземе шишенцето.

— Помириши го — каза госпожица Пул.

Жената го помириса. Сбърчи нос, но не показва друга реакция.

— Изпий го.

Жената вдигна шишенцето към устните си и го гаврътна като моряк ром. Превзето избърса устни и върна шишенцето.

— Благодаря ти, миличка — каза госпожица Пул. — Справи се отлично.

Залата избухна в пламенни аплодисменти. Младата руса жена се усмихна свенливо.

Докторът погледна напред по мостчето. На една желязна рама, окачена на тавана, която можеше да достигне — защото, изглежда, единствената цел на мостчето бе да се обслужва тя, — висяха парафинови лампи в метални кутии, като в театър. Предните страни на всички кутии бяха отворени, за да насочват светлината в една посока, и покрити с грундирано стъкло, та светлината да се фокусира. Замисли се дали ако успее да се качи незабелязано, ще успее да гръмне всички лампи и да потопи залата в мрак. Но не можеше да стигне до всички лампи, без преди това да го видят и вероятно да го застрелят. Какво друго можеше да направи? Като се движеше най-внимателно и бързо, доктор Свенсон пропълзя през завесата и излезе пред очите на всеки, който вдигнеше поглед.

Госпожица Пул прошепна нещо в ухото на русата си повереница и я заведе по-близо до зрителите. Младата жена направи реверанс и публиката учтиво изръкопляска. Свенсон можеше да се закълне, че жената се е изчервила от удоволствие. Госпожица Пул я предаде на един от мекленбургските войници и той я изведе по една от рампите.

По същата рампа се появиха още двама мекленбургски войници — почти влачеха друга жена в бяло. Главата ѝ бе клюмнала — беше или упоена, или ранена. Кестенявата ѝ коса беше пусната свободно и скриваше лицето ѝ. Отново, въпреки желанието си, доктор Свенсон усети, че погледът му се плъзга по тялото на жената — бялата коприна прилепваше по извивката на ханша ѝ, белите ѝ ръце се подаваха под вдигнатите ръкави.

Госпожица Пул се обърна раздразнено. Свенсон не чу какво изсъска на войниците, нито какво те ѝ отвърнаха почтително, защото гледаше госпожица Темпъл. Отвратителната маска беше на лицето ѝ и тя се извиваше безсилно в оковите си.

Госпожица Пул махна към новодошлите.

— Сега ви представям различен случай — може би емблематичен за опасностите, които застрашават великото ни начинание, и за корективната сила на това дело. Жената пред вас — виждате окаения ѝ вид и лошото ѝ състояние — бе поканена да участва, но след това, в съюз с враговете ни, реши да отхвърли тази покана. Дори повече, отказът ѝ прие формата... на убийство. Жената пред вас уби невинен човек, един от нашите!

Публиката замърмори. Свенсон преглътна. Това беше Елоиз Дужон. Сърцето му щеше да се пръсне. Всичките му съмнения за това на чия страна е тя, се разсеяха. Да я види с разпусната коса трябваше да е близост, която се надяваше тя да му подари... а сега тя беше в несвяст, уязвима. Той бързо пропълзя до първата лампа и извади револвера от джоба си.

— Въпреки това — продължаваше госпожица Пул — тя е тук пред вас, за да покаже огромната мъдрост — и огромната пестеливост — на нашата цел. Защото въпреки всичко действията на тази жена носят в себе си безспорна издръжливост и смелост. Трябва ли те да бъдат разрушени само защото на нея ѝ липсва волята или прозорливостта да види най-изгодния за нея път? Ние казваме, че не трябва — и ще приветстваме тази жена в лоното си!

Махна на мъжа с престилката и той пак се надвеси над госпожица Темпъл, за да провери електрическите връзки, после коленичи до кутиите. Свенсон го гледаше отгоре като обезумял. След миг щеше да е твърде късно.

— Тези две жени — кълна се, най-закоравели престъпнички! — ще се присъединят към нас една след друга чрез пречистващия Процес. Видяхте въздействието му върху доброволна участница. Сега вижте как ще трансформира непокорния враг в най-пламенен последовател!

Първият изстрел отекна от мрака над сцената. Мъжът до госпожица Темпъл залитна и падна под черната дъска, кръвта му бликна по кожената престилка. Откъм публиката избухнаха викове. Хората на сцената погледнаха нагоре, но светлината на лампите ги заслепяваше. Вторият изстрел прониза рамото на другия мъж, запрати го в страни от Елоиз и той падна на колене.

— Той е там! — изпищя госпожица Пул. — Убийте го! Убийте го!

Сочеше Свенсон, лицето ѝ беше олицетворение на гнева. Мекленбургският войник бе изгубил равновесие, когато другият падна и изведнъж трябваше да поеме цялото тегло на Елоиз. Пусна я — тя се строполи на четири крака — и извади сабята си. Свенсон не му обърна внимание — знаеше, че войниците на Рагнарок не носят огнестрелни оръжия. Прицели се в госпожица Пул, но мостчето зад него се люшна. Свенсон се обърна и видя две ръце, които се бяха хванали за ръба. Пропълзя към тях, прасна ги с дръжката на револвера и мъжът падна сред седалките. Мостчето отново се разлюля — вече три чифта ръце се бяха вкопчили в ръба — и доктор Свенсон се удари в дървения парапет. За миг погледна безпомощно надолу към възмутената тълпа — мъже се бяха качили на раменете на други, жените му крещяха, все едно беше някакъв злодей. Изрита най-близката ръка, но вече и от двете му страни имаше хора, прехвърляха се през ръба. Отляво се покатери атлетичен млад мъж във фрак, без съмнение амбициозният син на някой лорд, решил да отнеме наследството от по-големия си брат. Свенсон го простреля в бедрото и не изчака да види как ще падне, а се обърна към втория — жилав човек по ръкавели (достатъчно разсъдлив да си свали самото, за да не му пречи, преди да се качи), — който прескочи парапета и приклепна като котка на по-малко от метър от него. Свенсон стреля, но още повече ръце разлюляха мостчето и куршумът прелетя в страни и пръсна една от парафиновите лампи. Дъжд от нагорещен метал, строшено стъкло и горящ парафин се изсипа върху сцената.

Мъжът с ръкавелите се хвърли към Свенсон и го повали по гръб. На сцената изпищя жена — вдигна се дим, парафинът... горяща коса ли надушваше? Мъжът — млад и силен — зашемети Свенсон с удар с лакът по челюстта. Мостчето се килна на една страна от тежестта на

още хора, чу се скърцане, изпукване на дърво — нямаше да издържи. Жената продължаваше да пици. Мъжът с ръкавелите сграбчи Свенсон за предницата на шинела и го дръпна към победоносно усмихнатото си лице, готов да размаже носа му с юмрук.

Мостчето се преобърна и двамата се блъснаха в парапета и редицата лампи, а после (в един страшен миг на безтегловен ужас, който стегна Свенсон от гръбнака до гениталиите) се сгромолясаха на пода на театъра.

Ударът разтърси доктора и за миг той просто остана да лежи неподвижно, смътно осъзнавайки суетнята наоколо. Примигна. Беше жив. Отвсякъде се чуваха писъци и викове. Имаше дим... много дим... и топлина — изглежда, театърът се бе подпалил. Опита се да помръдне. С изненада откри, че не е на пода, а върху нещо меко. Претърколи се и видя восъчнобледото лице на мъжа с ръкавелите — вратът му беше неестествено извит. Свенсон се надигна и когато револверът изтрака на пода, се сети, че все още разполага с него.

Падналите лампи бяха подпалили огнена линия между сцената и публиката и ги бяха разделили. През издигащата се завеса от дим доктор Свенсон виждаше и чуваше как хората пицят и викат, но бързо се обърна на другата страна, към друг вик, много по-наблизо. Беше Елоиз, ужасена, но все още под въздействието на опиата. Риташе немощно към пламъците, които облизваха димящата ѝ копринена роба. Свенсон затъкна револвера в колана си, свали шинела си, хвърли се напред, метна го върху краката ѝ, угаси пламъците и бързо я дръпна встрани от огъня. Обърна се към масата и посегна към ръката на госпожица Темпъл. Пръстите ѝ стиснаха неговите — отчаяна безмълвна молба, — но той трябваше да се откъсне от хватката ѝ, за да достигне катарамите на кожените ремъци. Освободи ръцете ѝ и с радост видя, че тя сама посяга да свали адската маска от лицето си. Отвърза краката ѝ и ѝ помогна да слезе от масата, като за пореден път — защото Свенсон не беше от тези, които свикваха с това — се удиви колко е лека тази така предприемчива личност. Тя измъкна запушалката от устата си, а той се наведе към ухото ѝ и надвика рева на пламъците и пукащото дърво:

— Насам! Можете ли да ходите?

Смъкна я под нивото на дима и видя как очите ѝ се опулиха, като видя кой е спасителят ѝ.

— Можете ли да ходите? — повтори той.

Госпожица Темпъл кимна. Той посочи Елоиз, която едва се виждаше, прегърбена до извитата стена на театъра.

— Тя не може! Трябва да ѝ помогнем!

Госпожица Темпъл отново кимна и той я хвана за ръка, като глупаво се запита дали би могъл да е в по-окаяно физическо състояние. Вдигна очи, когато чу стъпки откъм публиката, а после шумно съскане и облак пара. Бяха дошли мъже с кофе. Вдигнаха Елоиз — госпожица Темпъл беше с поне двацет сантиметра по-ниска от жената, която подкрепяше — и Свенсон извика:

— Видях Чан! На покрива има летяща машина! Офицерът на драгуните е приятел! Не гледайте в стъклените книги!

Дърдореше несвързано, но имаше да каже толкова много. Мъжете изляха още вода — облакът пара вече беше почти колкото дима — и се чуха още стъпки. Свенсон се обърна нататък, вдигна револвера и бутна жените да тръгват.

— Вървете! Веднага!

Изведнъж му призля от смесицата от изтощение и лекомислено безразсъдство — току-що бе застрелял трима души и беше премазал четвърти, и то само за секунди. Така ли прекарваха живота си хората като Чан? Изсмя се. Направи крачка назад, спъна в една лампа, просна се по гръб и главата му се удари в дъските на пода. В тялото му избухна болка — всичките му травми от кариерата и Тар Менър се върнаха към живот. Отвори уста, но не можа да каже нищо. Щяха да го хванат. Размърда се немошно по гръб като костенурка. В залата бе полумрак — беше останала само една от лампите.

Очакваше враговете му да го връхлетят, да го заколят като прасе пет саби наведнъж. Чуваше прашенето на пламъците и съскането на водата, вековете на мъжете и от по-далеч писъците на жените. Нима не го бяха видели? Нима само се бореха с огъня? Нима пламъците ги бяха отклонили от преследването? Свенсон с мъка се претърколи и запълзя след двете жени. Кашляше — колко ли дим беше вдишал? Дясната му ръка още стискаше револвера. Тъпо си спомни, че кутията с патроните

беше в джоба на шинела му, а го беше дал на Елоиз. Ако не я настигнеше, щеше да остане само с два патрона срещу всички сили на Харшморт.

Стигна рампата и изпъзля по нея. Тя завиваше и той усети нещо пред себе си — ботуш... после крак. Беше мъжът, когото бе прострелял в рамото. На тази светлина нямаше как да разбере дали е мъртъв, дали умира, или просто се задушава от дима. Нямаше време. Изправи се, подмина мъжа и намери врата. Влезе през нея и жадно си пое въздух.

Стаята беше празна. На пода имаше дебел килим, а по стените — дървени гардероби и огледала. Заприлича му на гримьорна в опера или — не че имаше особена разлика — на стаята за преобличане на Карл-Хорст в двореца в Мекленбург. Мисълта, че бе свързана с театъра за публични операции, беше още по-неприятна заради това, което издаваше за Робърт Вандаариф. Гардеробите зееха в безпорядък, по пода бяха пръснати всевъзможни дрехи. Той направи няколко крачки, изтупа стъклата и пепелта от униформата си, краката му потънаха в луксозния килим — и спря. На пода, съсипана и явно разрязана, за да я свалят, бе хвърлена роклята на Елоиз, с която бе облечена в Тар Менър. Погледна назад. Нямаше признаци, че го преследват. Къде бяха жените? Мина през стаята до една друга врата и внимателно я откряна.

И веднага я затвори. В коридора цареше оживление — слуги, войници, викове за още вода, викове за помощ. Нямаше начин да не го заловят. Но по-добра надежда ли имаха жените? Отново се обърна към вратата за рампата. Враговете му всеки момент щяха да влязат оттам — все някой.

— Госпожице Темпъл? Елоиз?

Никакъв отговор.

Отиде до стената с отворените гардероби и бързо ги прегледа, но не стигна по-далеч от захвърлената на пода рокля на Елоиз. Вдигна я, притисна я към лицето си и вдиша, и въздъхна от собствения си безнадежден жест — роклята миришеше на индигова смола — остра, хапеща, зловонна — и на засъхнала пот. С още една въздишка пусна роклята на пода. Трябваше да намери жените — разбира се, че трябваше, но му се искаше да извика от отчаяние — ами принцът? Къде беше той? Какво можеше да направи, освен да го убие преди

сватбата? Тази мисъл му припомни думите на госпожица Пул в театъра с русата жена и противните отвари. Беше споменала месечния цикъл на девойката... „докато цикълът се подготви“... явно това беше поредната алхимична злина на графа (или на Вайланд). Кръвта на Свенсон се смръзна — госпожица Пул бе споменала и „съдбата“ на жената — защото изведнъж осъзна, че податливата русокоса жена, която доказано бе пасивен инструмент на Кликата, беше Лидия Вандаариф. Можеше ли Вандаариф да е толкова безсърдечен, че да жертва собствената си дъщеря? Изсумтя презрително на очевидния отговор. И щом собствената плът и кръв на лорда значеше толкова малко, колко ли го беше грижа за принца или наследяването на трона?

Поклати глава. Мислеше прекалено бавно. Губеше време.

Приближи се до шкафа и усети как ботушът му настъпи строшено стъкло. Погледна надолу — не беше от стъклата, които беше отупал от дрехите си — и видя, че килимът е осеян с лъскави парченца... блестящи, отразяващи светлината — вдигна очи — огледало? Вратите на два съседни гардероба бяха отворени една към друга и пречеха да се види какво има зад тях. Той ги дръпна и видя голяма дупка, пробита в огледало в цял ръст. Внимателно прескочи стъклата. Бяха някак странни на цвят. Вдигна едно по-голямо парче и го завъртя в ръката си, после го вдигна към светлината. Едната страна беше обикновено огледало, но другата бе прозрачна, като само леко затъмняваше образа. Огледало за наблюдение. Една от жените (можеше да е само госпожица Темпъл) бе знаела за него и го беше строшила. Свенсон пусна парчето и мина през пролуката, като се погрижи да дръпне вратите на гардеробите след себе си, за да забави преследвачите, а после прекрачи една дървена табуретка: госпожица Темпъл явно я бе използвала, за да строши огледалото, защото в седалката имаше забити тънки стъклени иглици.

Стаята от другата страна на огледалото потвърждаваше всичко, от което Доктор Свенсон се опасяваше за живота в Харшморт Хаус. Стените бяха боядисани в червено като в бордей, подът бе застлан с квадратен турски килим, имаше стол, малко писалище и плюшен диван. От едната страна имаше шкаф с бележници и мастила, но и с бутилки уиски, джин и портвайн. Лампите също бяха боядисани в червено. Стори му се едновременно безвкусно и дяволско да стои в тази стая. От една страна, знаеше, че малко неща са по-нелепи от

украсата на човешките удоволствия. А от друга, че единствената цел на това тук е някой да се възползва жестоко от невинните и нищо неподозиращите.

Бързо излезе от стаята. По коридора имаше същите боядисани в червено лампи и освен това завиваше и обръщаше без видима причина. Колко ли време щеше да му отнеме да проумее пътищата на тази къща? Зачуди се колко ли често се губят слугите, а и какви ли са наказанията, когато някой попадне на непозволено място. Почти очакваше да види скелет в клетка, поставен, за да пропъжда всички любопитни камериерки и лакеи.

Спря — тунелът продължаваше — и рискува да прошепне отново:

— Госпожице Темпъл! — изчака за отговор. Нищо. — Селесте! Елоиз! Елоиз Дужон!

Коридорът бе тих, Свенсон се обърна и се послуша. Не можеше да повярва, че още не са го настигнали. Опита се да раздвижи глезена си и потрепери от болка. Беше го изкълчил пак, когато бе паднал от мостчето, и скоро щеше да може единствено да подскача абсурдно на един крак. Подпря се на стената. Защо не беше пил повече във въздушния кораб? Защо бе подминал бутилките в първата червена стая? За бога, искаше още глътка бренди. Или цигара! Копнежът го връхлетя като вълна. Откога не беше пушил? Табакерата му бе във вътрешния джоб на шинела. Искаше му се да изругае. Само мъничко тютюн — не заслужаваше ли поне това?

Закуцука напред. Коридорът продължаваше наляво. Напред опираше в една стълба, която се изкачваше нагоре. Отдясно имаше червена платнена завеса. Свенсон не се замисли — стигаха му толкова стълби и ходене. Дръпна завесата и вдигна револвера. Втора стая за наблюдение — на отсрещната ѝ стена имаше друго прозрачно огледало. Червената стая бе празна, но стаята от другата страна не беше.

Картината, която се разкри пред очите му, приличаше на средновековно шествие, на мрачен танц на фигури от всички прослойки, водени от Смъртта: облечен в червено духовник, адмирал, мъже с изискани сака, дами, окичени със скъпоценности и дантели —

се тътреха един след друг в стаята, подкрепяни от по двама служители с черни маски, които ги водеха до някое кресло или стол, където те се стоварваха почти в несвяст. Свенсон видя Анри Сонк, баронеса Роот (собственичка на салон, която веднъж бе поканила Карл-Хорст и не бе повторила, след като той бе прекарал цялото време в пиене, а после в сън) и лорд Аксуит, председателя на Имперската банка. Такова събиране бе направо нечувано, а събиране, при което всички те бяха така смазани, бе немислимо.

В средата на стаята имаше маса, на която единият служител от всяка двойка — докато другият слагаше известната личност да седне — оставяше голям блестящ правоъгълник от синьо стъкло... поредната стъклена книга... но колко такива имаше? Свенсон гледаше как купчината расте. Петнайсет? Двайсет? До масата стоеше и наблюдаваше с усмивка Харалд Крабе; очите му доволно се стрелкаха от растящия куп книги към процесията равнодушни светила, настанявани във все по-пълната стая. До Крабе стоеше Баскомб, който си водеше бележки в някакъв тефтер. Свенсон разглежда изражението на младия мъж, докато работеше, острия му нос и тънките сериозни устни, пригладената му коса, широките му рамене, идеално заучената му стойка и пъргавите му пръсти, които прелистваха страниците на тефтера, все едно се занимаваха с ръкоделие.

Доктор Свенсон беше виждал Баскомб и преди, разбира се, до Крабе, и бе подслушал разговора му с Франсис Сонк в кухнята на министъра, но сега за първи път го наблюдаваше с мисълта, че това е бившият годеник на Селесте Темпъл. Винаги беше любопитно точно какви качества биха могли да съберат двама души и Свенсон нямаше как да не се пита за тези двамата, дори само заради това, което щеше да научи за дребничката си съюзница, която чувстваше свой дълг да защитава (дълг неприятно засрамен от спомена за тънките копринени роби, които прилепваха по тялото ѝ... за внезапната лекота на тялото ѝ в ръцете му, докато ѝ помагаше да слезе от масата...). Свенсон отново загледа смръщено Баскомб и реши, че изобщо не харесва надутото му поведение. Бе виждал достатъчно неудовлетворени амбиции в двореца в Мекленбург и за опитното му око гладът на този човек беше ясен като симптомите на сифилиса. Освен това си представяше как е подействал на Баскомб Процесът. Това, което преди е било удържано от раболепност, чрез това алхимическо изпитание беше затвърдено

като стомана. Свенсон се запита кога ли Крабе ще усети ножа в гърба си.

Последните служители положиха последната жертва на един диван до безразличния възрастен духовник — хубава жена с леко източни черти със синя копринена рокля и големи перлени обеци. Последната книга бе оставена на купчината — сигурно бяха към трийсет! — Баскомб отбеляза за последно с молива си... и се намръщи. Запрелиства назад страниците на тефтера, повтори сметките си и ако се съдеше по мрачното му изражение, стигна до същия незадоволителен отговор. Бързо заговори с мъжете, като преценяваше отговорите им и пресяваше думите им, а после погледна една особено красива сънена жена в зелено с маска от стъклени мъниста, за която Свенсон предположи, че е венецианска и много скъпа. Баскомб отново попита, толкова високо, че Свенсон чу думите му:

— Къде е книгата, която беше с тази жена?

Не последва отговор. Той се обърна към Крабе и двамата си зашепнаха нещо. Крабе сви рамене, посочи един от хората и той изхвърча от стаята, явно пратен да търси. Внимателно сложиха книгите в един обкован с желязо сандък. Свенсон забеляза, че всички носят кожени ръкавици, с които докосваха стъклото, и че боравят с него много предпазливо.

Явната връзка на отделните книги с определени хора — хора с очевиден ранг и обществено положение — трябваше да е свързана с предното събиране на скандална информация от приближените на влиятелните хора в Тар Менър. Дали това бе поредното ниво на придобиване? В провинцията бяха събрали — бяха складирали в тези книги — средствата, с които да манипулират влиятелните... възможно ли беше целта да е била просто да изнудят тези влиятелни особи да дойдат в Харшморт и да им натрапят тази следваща стъпка? Той поклати глава на тази дързост, защото следващата стъпка беше да се отнемат знанието, спомените, плановете, дори мечтите на най-могъщите хора в страната. Дали жертвите запазваха спомените си? Или се превръщаха в празни черупки? Какво ставаше, когато или ако дойдеха в съзнание? Щяха ли да знаят къде са и кои са?

И все пак имаше и друго, макар и проста механика. Мъжете докосваха стъклото с ръкавици — дори да погледнеш в него беше опасно, както ставаше ясно от загиналите в Тар Менър. Но как тогава тази ценна информация служеше на Кликата — как я разчитаха? Щом човек не можеше да докосне книгата, без да рискува живота и здравия си разум, какъв беше смисълът? Трябваше да има начин... някакъв ключ...

Погледна зад себе си. Шум ли беше чул? Ослуша се... нищо... само нерви. Баскомб пхна тефтера под мишница и щракна с пръсти: тези да вземат сандъка, тези да идат с министъра, тези да останат. Отиде с Крабе до вратите. Министърът подаде ли нещо на асистента си? Да, но Свенсон не можа да види какво. И излязоха.

Двамата, които останаха, само след миг осезаемо се отпуснаха. Единият отиде до някакъв бюфет, а другият до кутия пури на една странична масичка. Заговориха си усмихнато и кимнаха към поверениците си. Този до бюфета наля две чаши уиски и отиде при другия. Запалиха пури и отпиха.

Свенсон се огледа. Тази наблюдателна стая не беше така пълно обзаведена като другата — нямаше напитки и диван. Двамата мъже обиколиха стаята, разглеждаха мебелите, коментираха поверените им хора и само след минута вече преравяха джобовите на господата и чантичките на дамите. Свенсон присви очи заради действията на тези мародери и зачака да се приближат. Точно пред него бе диванът с духовника и арабката — главата ѝ бе отметната назад, очите ѝ бяха съннено притворени към тавана, перлените обици проблясваха ярко на фона на матовата ѝ кожа... нямаше как да не ги забележат.

Сякаш чул мислите му, единият мъж видя перлите и пропусна петте следващи жертви, за да побърза направо към тях. Другият го последва, пхнал пурата в устата си, и след миг и двамата се наведоха над безчувствената жена, обърнали черните си гърбове към Свенсон, само на две крачки от стъклената преграда.

Той опря дулото до огледалото и натисна спусъка. Куршумът се заби в гърба на по-близкия мъж, излезе от гърдите му, строши чашата в ръката му и той се просна върху нещастния духовник. Другарят му се обърна и неразбиращо зяпна кръглата дупка в огледалото. Свенсон стреля отново. Стъклото се напука и внезапно появилата се паяжина

замъгли зрителното му поле. Той затъкна револвера в колана си, вдигна една масичка и счупи огледалото.

Пусна масичката и погледна зад себе си. Гърмежите сигурно се бяха чули назад в тунелите, но не и напред в къщата. Трябваше да се надява, че стаите са добре изолирани заради потайното си предназначение. Защо никой не го преследваше? На килима в краката му вторият мъж дишаше тежко, прострелян в гърдите. Свенсон коленичи да огледа раната и бързо заключи, че е смъртоносна — мъжът щеше да умре след минута. Стана, неспособен да понесе погледа на издъхващия човек, отиде при другаря му, съвсем мъртъв, и го претърколи от възрастния духовник. Заля го кина. Не можеше ли да не ги убива? Да стреля веднъж и да блъфира, за да ги подчини, да ги завърже като Флаус? Може би... но такива любезности — нима човешкият живот се бе превърнал в любезност? — нямаше да му оставят време да намери жените, да обезвреди принца, да спре господарите на тези хора. Свенсон видя, че мъртвецът все още държи горящата пура. Без да се замисли, се наведе, взе я, дръпна си силно и затвори блажено очи.

Мъжете не бяха въоръжени. Свенсон погледна празния револвер и се примири, че ще трябва да разчита на още потайност и актьорска игра. Остави другите обитатели на стаята както си бяха и тръгна през поредица празни салони, като се оглеждаше за Баскомб или Крабе, но се надяваше да намери Баскомб. Ако това, което предполагаше за книгите от Тар Менър, бе вярно — че бяха способни да попиват — да записват — спомените, тогава сандъкът с книгите струваше колкото цял неизследван континент. Освен това осъзнаваше особената ценност на тефтера на Баскомб, където бяха каталогизирани съдържанията на всяка книга — на всеки ум! С тези бележки като пътеводител кой въпрос нямаше да получи отговор? Коя изгода нямаше да се намери?

Огледа се раздразнено. Намираше се в просторно фоайе с фонтан, чийто плисък заглушаваше всички далечни стъпки, които можеха да го насочат в правилната посока. Хрумна му дали в лабиринта на Харшморт има минотавър. Отиде до фонтана, погледна във водата — можеше ли да не погледне във водата? — и се изсмя на глас, защото минотавърът стоеше пред него: омазан със сажди, със

стърчаща от устата пура и с оръжие в ръка. Не беше ли той чудовищното възмездие за гостите на тази вечер? Разсмя се на тази мисъл и отново се изсмя на гротескно прегракналия си глас, като на гарван, който се опитва да пее, след като е прекалил с джин. Остави пурата на перваза и пъкна револвера в джоба си. Загреба вода първо, за да пие, а после да наплиска лицето си и отново да заглади косата си назад. Тръсна ръце, капките накъсаха отражението му на вълнисти парченца, и вдигна очи. Някой идваше. Изгаси пурата във водата и извади пистолета.

Бяха Крабе и Баскомб, след тях вървяха двама от служителите им, а между тях, нямаше как да се сбърка, стойката му бе характерна, сякаш бе глътнал, бастун, вървеше лорд Робърт Вандаариф. Свенсон клекна зад фонтана. Чувстваше се сгачен като герой от комична оперета.

— Поразително — първо театърът, а сега това! — Министърът говореше ядосано. — Но хората вече са си по местата, нали?

— Да — отговори Баскомб. — Отряд мекленбургци.

— Те създават повече неприятности, отколкото помагат — изсумтя презрително Крабе. — Принцът е идиот, пратеникът е червей, а майорът е като тевтонски глиган... а докторът! Чухте ли? Той е жив! И е в Харшморт! Сигурно е дошъл с нас, но, честно казано, не мога да си представя как го е направил. Възможно е само ако е бил качен скришом, ако е бил скрит от някой свой съмишленик!

— Но от кого? — изсъска Баскомб и след като Крабе не отговори, си позволи да направи колебливо предположение: — Аспиш?

Отминаха и Свенсон се надигна, облекчен, че не го бяха забелязали, и внимателно ги последва. Не разбираше... въпреки че Вандаариф вървеше между двамата заговорници от министерството, те изобщо не му обръщаха внимание, говореха си през него... а и лордът не участваше в заговорите им. Освен това какво бе станало със сандъка на Баскомб със съкровището от сини стъклени книги?

— Да, да, и така е по-добре — тъкмо казваше Крабе. — И двете ще участват. Бедната Елспет е загубила доста коса, а Маргарет... ами тя много искаше да продължи напред. Тя винаги е ревностна, но...

явно е имала стълкновение с Кардинала в „Роял“ и... ами, изглеждаше разстроена от това.

— И... другата също ли? — попита Баскомб.

— Да, да. *Тя е опитното зайче*, разбира се. Според мен всичко става прекалено бързо, прекалено много усилия се разпиляват на прекалено много места...

— Графинята се тревожи за графика ни...

— Аз също, господин Баскомб — остро отговори Крабе, — но и сам ще забележите объркването, риска, когато едновременно опитахме да се справим с инициациите в театъра, с трансформациите на графа в катедралата, със събирането във вътрешните салони, с жътвата от лорд Робърт — той небрежно махна към най-влиятелния човек в пет държави, — а сега заради тази проклета жена херцогът е...

— Доктор Лоренц като че ли е уверен, че...

— Той винаги е уверен! И все пак, Баскомб, науката е доволна, ако един от двайсет експеримента се окаже успешен — простата увереност на доктор Лоренц не е достатъчна, когато е заложено толкова много — имаме нужда от сигурност.

— Разбира се, сър.

— Момент!

Крабе спря и се обърна към двамата слуги, които вървяха след тях, което накара Свенсон бързо да се скрие зад един филодендрон.

— Вървете към върха на кулата — не искам изненади. Проверете дали е чисто, после един да се върне. Ще чакаме тук.

Мъжете хукнаха. Свенсон надникна над прашните листа и видя Баскомб, който почтително протестираше:

— Сър, наистина ли мислите, че...

— Мисля, че е най-добре никой да не чува какво говорим. — Млъкна, докато двамата слуги не се скриха от поглед, после продължи: — Преди всичко — и кимна към Робърт Вандаариф — каква книга имаме за нашия лорд? Имам нужда от някакъв заместник, нали?

— Да, сър, но засега може да е липсващата книга, от лейди Мелант...

— Която трябва да бъде намерена...

— Разбира се, сър, но засега може да служи за пазител на тайните на лорд Вандаариф, докато не дойде моментът необратимо да повредим друга.

— Отлично — измърмори Крабе, облиза устните си и се наведе към Баскомб. — Аз пръв, Баскомб, ви предложих тази възможност, нали? Наследство и титла, нови възможности за брак, издигане в правителството...

— Да, сър, и съм ви много задължен. И ви уверявам, че...

Крабе махна, за да спре раболепниченето на Баскомб, все едно гонеше мухи.

— Това, което казах — че има прекалено много задвижени елементи наведнъж, е единствено за вашите уши.

За пореден път Свенсон се удиви, че никой от двамата изобщо не се обръща към лорд Вандаариф, който стоеше на по-малко от две крачки от тях.

— Вие сте умен, Роже, и сте хитър като всички в тази професия, както вече доказахте. Дръжте си очите отворени заради мен и заради вас самия за всеки неуместен коментар или действие... *от когото и да било*. Разбирате ли ме? Стигаме до задънена улица и съм изпълнен с подозрения.

— Намеквате, че някой от другите — графинята или господин Сонк...

— Нищо не намеквам. И все пак виждаме тези... разцепления...

— От тези провокатори — Чан, Свенсон...

— И вашата госпожица Темпъл — добави кисело Крабе.

— Тя само подсилва истината, сър, в която те всички са се заклели — че нямат господар нито други планове, освен враждата.

Крабе се приближи още до Баскомб, гласът му се понижи до неспокоен шепот:

— Да, да! И все пак! Докторът пристига с нашия въздушен кораб! Госпожица Темпъл се меси в плановете ни за Лидия Вандаариф и някак си устоява — без помощ, което не е за вярване — на потапянето в стъклената книга! А Чан — колцина е убил? Какви поразии е направил? Толкова високо ли е мнението ви за тях, че да смятате, че са направили всичко това без помощ? И откъде другаде, питам ви, Роже, може да е дошла тази помощ, ако не от нашите редици?

Лицето на Крабе беше бледо, устните му трепереха от гняв — или страх, или и от двете, сякаш самата мисъл, че е уязвим, разпалваше гнева му. Баскомб не отговори.

— Роже, вие познавате госпожица Темпъл най-добре от всички. Смятате ли, че тя може да е убила тези мъже? Да се е измъкнала от онази книга? Да е намерила Лидия Вандаариф и почти да я е въодушевила да се измъкне от хватката ни? Ако не е била госпожа Марчмур...

Баскомб поклати глава.

— Не, сър. Онази Селесте Темпъл, която познавам, не е способна на никое от изброените неща. И въпреки това трябва да има друго обяснение.

— А имаме ли такова? Имаме ли обяснение за смъртта на полковник Трапинг? И тримата ни провокатори са били в къщата през онази нощ, но въпреки това е, невъзможно да са го убили без предателство в нашите редици!

— Франсис Сонк наистина е изгорен от Кардинал Чан — бързо заговори Баскомб, преценявайки вариантите. — Малко вероятно е да се нарани така нарочно.

— Може би... И все пак той е изключително хитър и дързък.

— Така е. Графът...

— Граф Д'Орканч се грижи за стъклото си и за трансформациите — за идеите си. Заклевам се, че в сърцето си смята всичко това просто за поредната картина — шедьовър може би, но все пак за моя вкус мисълта му е прекалено... — Крабе преглътна с известно неудобство и избърса мустаците си с пръст. — Може би заради ужасяващите му планове за момичето — не че вярвам, че те са ни разкрити напълно...

Погледна младия мъж, все едно бе казал твърде много, но изражението на Баскомб остана непроменено.

— А графинята? — попита Баскомб.

— Графинята — повтори като ехо Крабе. — Графинята, наистина...

И млъкна, защото един от хората им се връщаше тичешком. Изчакаха го, без да говорят, и щом той докладва, че пътят напред е чист, Баскомб му кимна да се присъедини към другаря си напред. Мъжът бързо се обърна и двамата отново го изчакаха да изчезне, преди мълчаливо да го последват. Свенсон се запромъква след тях.

Възможността за недоверие и разногласия в Кликата бе отговор на молитва, която не бе дръзнал да изрече.

Сега, когато хората им вече не ги скриваха от погледа му, той виждаше министъра по-ясно — нисък решителен човек, носеше кожена чанта за официални документи. Свенсон беше сигурен, че чантата я нямаше, когато събираха книгите, което означаваше, че Крабе я е взел след това — заедно с лорд Вандаариф? Значеше ли това, че в чантата има документи от лорд Вандаариф? Все още не можеше да разбере привидното участие на лорда — доброволната му компания, докато в същото време те напълно го игнорираха. Свенсон бе смятал, че Вандаариф е основният двигател на заговора, защото преди по-малко от два дни той съвсем преднамерено го бе отклонил от трупа на Трапинг. Колкото и дълго да бе чакала Кликата да задейства капана си, какъвто и контрол да бяха постигнали, какъвто и сомнамбулизъм... бяха го направили наскоро, защото със сигурност се бяха възползвали от всички ресурси на къщата и от името на лорда, за да постигнат целите си, а това можеше да е започнало единствено с неговото пълно участие и одобрение. А сега той ги следваше — в собствения си дом! — като някое добродушно пале. Но още първия път, когато бе зърнал лорда иззад фонтана, Свенсон бе видял, че на лицето му липсват белезите на Процеса. Как тогава го бяха принудили? Чрез стъклена книга? Само да можеше да остане сам с Вандаариф за пет минути! Дори за толкова кратко щеше да успее да го прегледа и да получи някаква представа за телесното въздействие на този мозъчен контрол и кой знае... някаква представа за спирането му.

Засега обаче, невъоръжен и сам, можеше само да ги следва. Откъм околните стаи долиташе нарастващ шум от човешка дейност — стъпки, гласове, тракане на прибори, бутане на колички. Дотук бяха заобикаляли всички открити пространства и места с пресичащи се коридори, без съмнение, за да държат Вандаариф далеч от очите на хората. Свенсон се питаше дали слугите в къщата знаят за подчинения ум на господаря си и как биха реагирали на тази вест. Не си представяше Робърт Вандаариф като любезен работодател — може би прислугата знаеше и се радваше на поражението му, може би Кликата бе използвала собствените богатства на Вандаариф, за да купи лоялността на хората му. И двете възможности караха Свенсон да не се доверява на слугите, но пък знаеше, че шансът му бързо му се

изплъзва. С всяка стъпка се приближаваха към останалите членове на Кликата.

Пое си дълбоко дъх. Тримата мъже бяха на десетина метра пред него и тъкмо завиваха от един дълъг коридор към друг. Щом се скриха, той се втурна напред да ги настигне и надникна зад ъгъла — бяха на около пет метра, на пода имаше тънка пътека. Свенсон излезе с насочен револвер и бързо тръгна след тях, приглушените му стъпки се смесиха с техните — десет крачки, пет, и беше зад тях. Те по някакъв начин усетиха присъствието му и се обърнаха в мига, когато Свенсон се протегна, сграбчи яката на Вандаариф с лявата си ръка и притисна дулото на револвера към слепоочието му.

— Не мърдайте! — изсъска. — Не викайте или той ще умре, а после и вие. Точен стрелец съм, а и малко неща биха ми доставили повече удоволствие!

Те не гъкнаха и Свенсон отново усети обезпокоителната способност за жестоки дела да плъзва по гръбнака му — въпреки че не беше кой знае какъв стрелец, а и револверът беше празен. Не знаеше обаче колко важен е за тях Вандаариф. С ужас се запита дали те всъщност не искат той да бъде убит — нещо, което желаят, но не искат да направят сами, особено сега, когато Крабе държеше чантата с жизненоважната информация.

Чантата. Трябваше да я вземе.

— Чантата! — изръмжа на заместник-министъра. — Пусни я и отстъпи от нея!

— Няма! — отсече пискливо Крабе, лицето му бе пребледняло.

— Има! — изръмжа Свенсон, запъна ударника и натисна дулото още по-силно в главата на Вандаариф.

Пръстите на Крабе нервно помръднаха на кожената дръжка. Но не пуснаха чантата. Свенсон насочи оръжието към гърдите му.

— Доктор Свенсон... — почна Баскомб и вдигна помирително ръце, което се стори на Свенсон като опит да му вземе револвера, така че насочи дулото към младия мъж, който видимо потрепна, а после пак към Крабе, който бе притиснал чантата към гърдите си, после отново към Баскомб, като дръпна Вандаариф назад, за да си освободи място. Защо не ставаше по-добър в този вид стълкновения?

Баскомб преглътна и направи крачка напред.

— Доктор Свенсон — заговори колебливо, — така не може, вие сте в гнездото на стършелите, ще бъдете заловен...

— Искам своя принц — каза Свенсон. — И искам тази чанта.

— Невъзможно — изписука Крабе и за върховно раздражение на доктора се обърна и метна чантата към другия край на коридора. Тя отскочи и спря до стената на двайсетина крачки от тях. Свенсон се ядоса. Ако в барабана имаше куршум, щеше да простреля Крабе право между наглите очи.

— Няма да я вземете! — Гласът на министъра стана съвсем писклив. — Как оцеляхте в кариерата? Кой ви помогна? Къде се бяхте скрили на въздушния кораб? Как така продължавате да рушите всичките ми планове?

Свенсон отстъпи още крачка назад, без да пуска Вандаариф. На Баскомб обаче не му липсваше кураж — направи още една крачка напред. Свенсон пак опря дулото до ухото на Вандаариф.

— Не мърдай! Вие ще ми отговаряте. Къде е Карл-Хорст, принцът?

Някъде отдолу в къщата се чу пищящ вой като от спирачки на влак... а след него отчаян женски писък. Какво бе казал Крабе за работата на графа... за катедралата? Писъкът стана непоносимо висок, а после внезапно спря. Свенсон дръпна Вандаариф още една стъпка назад.

— Пуснете го! — изсъска Крабе. — Само влошавате положението си.

— Влошавам ли го? — Свенсон се вбеси от арогантността му. Защо нямаше поне един куршум? — Какви са тези писъци? Какви са всичките тези ужаси? — Дръпна Вандаариф. — Няма да получите този човек!

— Той вече е наш — подигравателно каза Крабе.

— Знам какво сте му направили — заяви Свенсон. — Мога да го поправам! Хората ще повярват на думата му и вие всичките ще отидете по дяволите!

— Нищо не знаете. — Въпреки страха си Крабе не отстъпваше. Това несъмнено бе ценно качество при воденето на преговори, но за Свенсон беше крайно неприятно.

— Адският ви Процес може и да е необратим — заяви Свенсон. — Нямах време да го проуча, но знаей, че лорд Вандаариф не е преминал през този ритуал. Няма белези — беше със съвсем бистър ум преди две вечери, белезите не биха могли да заздравеят толкова бързо, а и от това, на което току-що станах свидетел в театъра ви, разбрах, че ако той бе трансформиран по този начин, сега щеше да се бори срещу мен с всички сили. Не, господа, сигурен съм, че той е под временното въздействие на някакъв опиат, за който ще намеря противотрова...

— Нищо подобно — извика Крабе, обърна се към Вандаариф и заговори с тон, с който се дават команди на куче: — Робърт! Вземи му оръжието — веднага!

За ужас на Свенсон лорд Вандаариф се обърна и се хвърли към револвера с две ръце. Докторът се дръпна, но настойчивите ръце на Вандаариф не се отказваха и изведнъж стана ясно, че лордът автомат е по-силен от изтощения лекар. На лицето на Крабе цъфна злобна усмивка.

Това вече беше повече, отколкото доктор Свенсон можеше да понесе. И докато Вандаариф се бореше с него — с една ръка на гърлото му, а другата на револвера — Свенсон измъкна оръжието, насочи го към лицето на министъра и изкрещя:

— Кажете му да спре, или сте мъртъв!

В този момент Баскомб се хвърли към него. Свенсон замахна с оръжието към лицето му и острият мерник раздра скулата на младежа и го събори. В същия миг Вандаариф стисна ръката на Свенсон. Ударникът изсрака. Свенсон отчаяно се взря в Баскомб. И двамата знаеха, че револверът не е гръмнал.

— Няма куршуми! — възкликна Баскомб и се провикна към коридора: — Помощ! Евънс! Джоунс! Помощ!

Свенсон се обърна. Чантата! Блъсна Вандаариф настрани и се затича към нея, макар това да го водеше към връщащите се стражи. Грабна я и затича обратно към Баскомб и Крабе. Крабе кресна на двамата мъже, които със сигурност бяха точно зад него:

— Чантата! Вземете чантата!

Баскомб се бе изправил и вървеше към него с разперени ръце, все едно да му препречи пътя или поне да го забави, докато другите му

пръснат мозъка. Отстрани нямаше врати и Свенсон нямаше друга възможност, освен да го прегази. Спомни си времето в университета, игрите на пияна глава в спалните помещения — но Баскомб беше по-млад, по-пъргав и по-силен.

— Спри го, Роже! Убий го! — крещеше Крабе.

Свенсон се приведе, почти пложинира, блъсна Баскомб с рамо и се огледа. Накъде да побегне?

Двамата мъже в черно се приближаваха.

Къде ги бе изпратил Крабе — на върха на кулата? Намръщи се — от летящия кораб съвсем ясно бе видял, че Харшморт няма кула. Освен това мъжете бяха дошли почти веднага, след като Баскомб извика за помощ, тоест не бе възможно да са се качили високо. Освен ако...

Заплаши ги с револвера — не можеха да са сигурни, че е празен, нали така? — заобиколи ги и побягна натам, откъдето бяха дошли. Озова се в просторно мраморно фойе, подът бе от шахматно подредени бели и черни плочи, а на отсрещната страна имаше странна метална врата, широко отворена, и зад нея тъмна вита стълба... това беше върхът на кулата, която слизаше надолу. Преди да успее напълно да осмисли това, доктор Свенсон се подхлъзна, стовари се на пода и се пързулна по мрамора. Тръсна глава и се опита да стане. Беше целият в... кръв! Беше стъпил в голяма алена локва и с падането си я бе размазал по целия мраморен под.

Двамата преследвачи се появиха и се втурнаха към него. В същия миг откъм отворената врата за кулата долетя друг пронизителен писък.

С всички сили Свенсон запрати пистолета към мъжете — улучи единия в коляното — и побягна в обратна на кулата посока (изобщо не му се искаше да се доближава до писъците).

Зави зад някакъв ъгъл през една врата и се огледа. Беше в някаква част на кухните. Погледна и пода — не беше оставил кървава следа. Мина покрай някакви бъчви и шкафове към една вътрешна врата. Тъкмо стигна до нея и тя се отвори. Свенсон бързо се скри зад нея и се притисна до стената. След миг се отвори и вратата, през която бе влязъл, и единият от преследвачите му извика:

— Някой влизал ли е тук?

— Кога? — попита сърдит глас почти до ухото му.

— Току-що. Мършав тип, чужденец, окървавен.

— Не. Да виждаш кръв?

Последва пауза — двамата преследвачи очевидно оглеждаха стаята.

— Къде може да е отишъл? — измърмори единият.

— Отсреща — оттам се влиза в стаята с трофеите — отговори гласът до ухото на Свенсон. — Пълна е с оръжия.

— По дяволите! — изруга преследвачът му и след миг Свенсон чу благословения звук от затварянето на вратата. След още миг чу как се отваря някакъв шкаф, а после шум, подобен на изсипване на чакъл. Мъжът замърмори нещо, после излезе и затвори вратата, зад която се криеше Свенсон.

Доктор Свенсон въздъхна с облекчение и погледна стената — беше цялата в кръв, където се бе притискал до нея. За миг се зачуди дали в някой от шкафовете няма нещо за пиене. Шкафовете? Защо ще държат чакъл в шкаф? Отиде тихо до шкафа, откъдето най-вероятно се бе разнесъл странныят шум, и го отвори.

Изобщо не беше чакъл, а лед. Торба натрошен лед, изсипана върху посинелия труп на херцога на Сталмере, сложен в голяма желязна вана.

Защо го държаха тук? Какво си мислеше, че може да направи Лоренц? Да го съживи? Това беше абсурдно. Два куршума — като единият бе пронизал сърцето му. Какво мислеха да правят?

Докато гледаше мъртвеца, доктор Свенсон усети, че е на крачка от отчаянието. Погледна чантата в ръката си — приближаваше ли го тя до принца му, до това да спаси живота на приятелите си? Устните му се извиха в изнурена усмивка. Не си спомняше откога не бе наричал някого приятел. Баронът беше работодател и страдащ от подагра ментор в живота му в двореца, но не бяха близки. Офицерите, с които бе служил, на пристанищата и на корабите, бяха добри спътници, но щом следващото назначение ги разделеше, рядко се сещаха един за друг. От университета имаше малко приятели и повечето бяха далече или мъртви. Роднинските му връзки бяха в сянката на Корина и той не мислеше за тях. Мисълта, че през последните няколко дни е оставил съдбата си — не само живота си, а всичко, заради което живееше — на тази странна двойка (или тройка), след която не би обърнал глава, ако ги подминеше на улицата, бе смешна. Е, това не беше съвсем вярно. Щеше да се усмихне знаещо на сдържаното своенравие на госпожица Темпъл, щеше да поклати глава на крещящата реклама на занаята на

Чан... и щеше да се задоволи с тактична оценка на Елоиз Дужон с нейната несъмнено скромна рокля. И щеше опасно да подцени и тримата. Тяхното първо впечатление за него сигурно също не допускаше настоящите му постижения. При тази мисъл потръпна и погледна лепкавата кръв, която вече се съсирваше по униформата му. Какво бе постигнал всъщност? Какво бе постигал някога? Животът му беше като в мъгла след смъртта на Корина... трябваше ли да разочарова и тези хора, както бе разочаровал нея?

Беше ужасно уморен и нямаше никаква представа какво да прави. Враговете му го причакваха отвсякъде. Огледа се. От един метален прът, който минаваше над главата му, висяха метални куки с дървени напречни дръжки. Предназначени бяха за закачане на големи късове месо. Две — по една във всяка ръка — щяха да му свършат добра работа. Свали две куки и се усмихна. Чувстваше се като пират.

Погледна към херцога — нещо привлече погледа му... не че нещо се бе променило, трупът си оставаше все така мъртъв и син. Осъзна, че е именно това — синьото не беше обичайният цвят на мъртва плът, на каквато се бе нагледал по време на службата си в Балтийско море. Не, беше някак си по-синьо. Ледът се размести и се плъзна надолу, топеше се. Обзет от внезапно любопитство, Свенсон застана зад херцога, пхна куките под мишниците му и го повдигна от ваната, така че да види раната.

И се смая. Раната в сърцето бе защита. И нещо повече — беше запълнена с индигова смола.

Вратата внезапно се отвори и Свенсон стреснато пусна тялото. Вода и лед се изплискаха шумно на пода. Който бе влязъл, несъмнено бе чул шума и бе видял, че вратата на шкафа е отворена. Свенсон бързо освободи куките. А чантата? Къде беше чантата? Беше я оставил на земята, когато бе взел куките. Прокле се какъв глупак е, пусна едната кука във ваната и грабна чантата в мига, в който вратата на шкафа помръдна. Свенсон я блъсна с рамо и повали човека зад нея. Отстъпи от шкафа и го погледна. Още един от облечените в черно слуги, дошъл с поредния чувал, пълен с натрошен лед. Чувалът се изсипа и ледът се разпиля по пода като блестящо покривало. Свенсон се хвърли към мъжа, стъпи върху него, за да не рискува да се подхлъзне на леда, и се втурна през вратата.

Озова се в самата готварница — с широка дълга маса, огромно каменно огнище, печки, купища тенджери, тигани и посуда. От другата страна на масата стоеше доктор Лоренц с черната си пелерина и четеше през дебелите си очила някакъв нагъсто изписан пергамент. От дясната страна на учения бе просната кърпа с подредени върху нея метални инструменти, пинцети, ножове и малки ножици, а от лявата имаше стъклени шишенца, свързани с дестилиращи тръбички. Свенсон видя патрондаша с металните шишенца, праметнат на един стол — това бе запасът от рафинирана индигова смола на доктора от кариерата.

От страната на масата откъм Свенсон седеше друг от хората им и пушеше пура. Още двама стояха до огнището и се занимаваха с някакви метални съдини, които висяха над огъня — обезпокоителни комбинации от чайник и средновековен шлем, с лъскави метални хоботи, от които излизаше пара. Всички бяха с дебели кожени ръкавици. И го погледнаха изненадано.

Страхът и умората му се сляха и се превърнаха в брутална целесъобразност. Свенсон пристъпи към масата и замахна с всички сили, преди мъжът на стола да успее да помръдне. Куката се заби с влажен звук и закова ръката му към масата. Мъжът изкрещя. Свенсон пусна куката, изрита стола изпод мъжа и той пак изкрещя, свлече се на пода и увисна на прикованата си ръка. Свенсон пусна чантата и замахна със стола с всичка сила към по-близкия мъж до огнището, който се бе втурнал към него. Столът го фрасна жестоко по протегнатите ръце и го спря. Свенсон отстъпи встрани като бикоборец — или както си представяше, че би направил бикоборец — и замахна отново, този път към главата и раменете на мъжа. Столът се счупи, а мъжът падна. Първият още крещеше. Лоренц викаше за помощ. И вторият от огнището се бе втурнал напред. Свенсон се дръпна към купа тигани — зад тях имаше тежък комплект касапски ножове и той се спусна към него. Мъжът го сграбчи за куртката. Пред очите на Свенсон имаше цял ред остри ножове, но не можеше да ги стигне. Мъжът го дръпна и го завъртя, заби лакът в челюстта му. Свенсон изпъшка и залитна назад, ръката му напипа някаква дръжка, дръжка на нещо тежко, и той замахна с него към противника си точно когато той стоварваше юмрук в корема му. Свенсон се преви на две, но и неговият удар бе достатъчно силен, за да накара противника му да залитне.

Докторът вдигна очи, останал без дъх. Държеше тежък дървен чук за месо. От главата на залитация мъж капеше кръв. Свенсон замахна отново, уцели го по ухото и мъжът се строполи на земята.

Обърна се към Лоренц. Онзи на масата още беше прикован, лицето му бе сивкаво. Доктор Лоренц гневно търсеше нещо в наметалото си и гледаше Свенсон с омраза. Ако можеше да докопа патрондаша! Свенсон се втурна към масата, вдигнал чука. Прикованият мъж изпищя и клекна. Лоренц се ухили тържествуващо: най-сетне бе намерил каквото търсеше — малък черен пистолет!

Втренчиха се един в друг.

— Упорит сте като вышка! — изсъска Лоренц.

— Всички сте обречени — прошепна Свенсон. — Всички до един!

— Това е смешно. Смешно!

Лоренц се прицели. Свенсон запрати чука по редицата стъклени шишенца — строши ги до едно — и се хвърли на пода. Лоренц извика смаяно — и заради проваления експеримент, и заради полетелите към лицето му стъкла — и куршумът прелетя през стаята и се заби във вратата. Свенсон напипа чантата на пода и за пореден път я грабна. Лоренц стреля пак, но пак не улучи. Третият куршум разцепи касата на вратата, докато Свенсон изхвърчаше през нея.

Влетя в коридора, подхлъзна се и се стовари на пода. Зад него Лоренц ревеше като бик.

Докато куцукаше по коридора, внезапно осъзна какво бе направил току-що — варварството, преднамереното осакатяване. Какво бе станало с него? Стрелял бе по хора от мостчето, все едно бяха безчувствени мишени, бе убил безпомощни хора през огледалото и сега тази ужасна касапница в кухните — и бе направил всичко с такава лекота, толкова умело, все едно беше изпечен убиец, все едно беше Кардинал Чан. Но той не беше Чан, не беше убиец... ръцете му затрепериха, обля го студена пот. Не, не можеше да продължава да се хвърля от един сблъсък към друг без никаква представа какво търси. Трябваше да седне, да си почине, да поплаче — какъвто и да е отдих, колкото и кратък да е. Чуваше гласовете на гостите, музика, стъпки — сигурно бе близо до балната зала. Видя някаква врата — малка, проста, отключена, — помоли се с цялото си сърце стаята зад нея да е празна и се вмъкна вътре.

Озова се в някакъв килер, най-вероятно на чистачките.

Внимателно остави чантата и опипа, около себе си. Напипа рафтове, пръстите му търсеха чевръсто, местеха се от рафт на рафт, докато дясната му ръка не откри дървена кутия, пълна с гладки цилиндрични неща... свещи. Взе една и продължи да търси кибрит — трябваше да е някъде тук. Намери го на долния рафт и с едно драсване превърна тайнствената стая в обикновен каталог на домакинството: сапун, кърпи, кофи, парцали, четки, метли, четки за прах, работни престилки, оцет, восък — благослови грижливата прислужница, която го бе оставила тук — едно малко столче. Седна с лице към вратата. Наистина много грижлива прислужница — защото на стената до вратата бе закована верига, която можеше да се омотае около дръжката и да служи като резе, но само отвътре. Свенсон я омота, огледа рафтовете и видя до кутията кибрит мястото, на което влизащите оставяха свещите си — там имаше петно от разтопен восък. Беше се скрил в нечие убежище и си го бе присвоил.

Затвори очи и остави умората да се стовари върху плещите му. Ех, защо тази мила прислужница не беше оставила и малко тютюн?

Щеше да е ужасно лесно да заспи и той знаеше, че е напълно възможно. Намръщи се и се насили да седне изправен, а после — защо ли все му се изплъзваше от ума — си спомни за чантата, сложи я в скута си и я отвори. Вътре имаше листове, нагъсто изписани с дребен почерк.

Свенсон зачете, бързо, очите му летяха от ред на ред, от един лист на друг.

Беше подробен разказ за завоевания и хитрости и явно беше излязъл изпод перото на Робърт Вандаариф. Отначало Свенсон разпозна достатъчно от имената и местата, за да проследи географския път на финансите — монетни къщи във Флоренция и Венеция, търговски брокери във Виена и Берлин, търговци на кожа в Стокхолм, търговци на диаманти в Антверпен. Но колкото по-внимателно четеше, толкова повече му се налагаше да се връща назад, за да си припомни фактите (и кои инициали бяха на институции — РЛС беше Розамунд Лакер-Сфорца, а не както бе решил отначало, Ротердам Лайабилити Сървисес, голям застраховател на презокеанска търговия), и толкова

повече разбираше, че това е разказ с две свързани нишки: стабилна кампания за влияние и придобивки и поредица странни хора като острови в река, които всеки по свой начин определяха накъде да текат парите. Но повече от всичко му направиха впечатление многото споменавания на херцогство Мекленбург.

Беше съвсем явно, че Вандаариф е провел продължителни преговори, както лични, така и чрез посредници, за да закупи огромни територии в планинския регион на херцогството, при това с право за разработване на мините. Това потвърждаваше догадката на Свенсон, че хълмовете на Мекленбург са дори по-богати на залежи на индигова смола от кариерата на Тар Менър. Освен това потвърждаваше представата на Вандаариф за този материал като за стока — със специалните му свойства и подмолни приложения.

Малко по малко доктор Свенсон идентифицира останалите основни личности в Кликата, като отбеляза как всяка от тях бе влязла в разказа за завоеванията на Вандаариф. Графинята се появяваше чрез венецианския спекулативен пазар и чрез нея лорд Робърт се запознаваше в Париж с граф Д'Орканч като човек, който би могъл дискретно да го съветва за покупката на някои антики от някакъв наскоро открит под земята манастир в Солун. Но това беше уловка, защото графът бе нает, за да изучи и удостовери характеристиките на определени минерални проби, които лорд Вандаариф явно бе купил тайно от същите венециански спекуланти. И все пак той се изненада, че не видя да се споменава Оскар Вайланд, от чиито алхимични студии произтичаше толкова голяма част от работата на конспирацията. Възможно ли беше Вандаариф да бе познавал Вайланд (или да го бе подкупвал) толкова дълго, че да не виждаше нужда да го споменава? В това нямаше смисъл и Свенсон прелисти напред, за да види дали художникът не се появява нататък, но разказът скоро се разклоняваше в разкази за проучвания и дипломация, за учени и откриватели в Кралския институт, които също бяха поканени да проучат пробите, за ресурсите, отделени на определени експерименти в производството (тук за първи път се появяваха доктор Лоренц и Франсис Сонк), и после за самия Мекленбург и взаимодействията между лорд Вандаариф, Харалд Крабе и техния мекленбургски контакт, разбира се — Свенсон завъртя очи, — вечно киселия по-малък брат на херцога, Конрад, епископ на Варенмюнде.

С тези агенти и с предостатъчно пари планове на Вандаариф напредваха безпроблемно; използваха Института, за да откриват депозитите, Крабе — за да се пазари за земята с Конрад, който играеше като агент на обеднелите собственици аристократи. Но изведнъж Свенсон видя, че има и друго, защото вместо за злато Конрад продаваше земята за контрабандни оръжия, доставяни от Франсис Сонк. Братът на херцога събираше арсенал, за да поеме контрола над Карл-Хорст, след като той наследи трона. Свенсон се усмихна на тази ирония. Без Конрад да знае, Кликата го бе използвала, като му бе позволила да си внесе тайна армия, която, когато те започнеха да управляват чрез невръстния син на принца, който скоро щеше да се появи на бял свят (и по необходимост уредяха смъртта на Конрад), щяха да използват сами, за да защитават инвестициите си, тъй като вкарването на чужди войски би довело до въстание. Точно с такива стратагеми бе известен Вандаариф. И между всички тези хора се движеха графът и графинята. Защото Свенсон виждаше нещо, което Вандаариф не бе видял: че колкото и да си представяше финансистът, че е автор на схемата, той беше само неин двигател. Докторът не се съмняваше, че именно графът и графинята са я задвижили от самото начало и са манипулирали Вандаариф. Точният момент, в който се бяха обединили с останалите — дали бяха били в съюз преди това, или бе станало, след като Вандаариф ги бе наел, — не беше ясен, но Свенсон веднага разбра защо всички се бяха наговорили да се обърнат срещу благодетеля си. Неконтролиран, Вандаариф можеше да определя печалбите на всички... ако бе в плен, цялото му богатство беше на тяхно разположение.

Свенсон не разбираше много неща — Вайланд все още не се споменава, нито как точно Кликата бе успяла да победи Вандаариф, който бе съвсем на себе си в нощта на приема по случай годежа. Възможно ли беше това да е причината за убийството на Трапинг? Да е заплашил да разкрие на Вандаариф планове на графа за Лидия? Но не, какво значение имаха чувствата на Вандаариф, като така и така щяха да го превърнат в свой роб? Или Трапинг бе открил нещо друго — нещо, което издаваше, че някой от членовете на Кликата е против останалите? Но кой? И каква беше тайната им?

Главата на Свенсон бе препълнена с твърде много имена, дати и хора. С Мекленбург се бе случило толкова много, а той изобщо не

беше забелязал. Корените на конспирацията бяха прониквали все по-дълбоко, та Кликата да се сдобие с имоти и влияние. Имаше пожари, изнудване, заплахи, дори убийство... дори... от колко време продължаваше това? Сякаш от години... Той четеше за експериментите „полезни както с научна, така и с практическа цел“, при които в регионите, където собствениците не искали да продават, били внесени зарази.

Кръвта му изстина. Пред очите му бяха думите „кървава треска“. Корина... възможно ли бе тези хора да я бяха убили... да бяха убили стотици, хиляди... да бяха заразили братовчедка му... за да свалят цената на земята!

Чу стъпки пред вратата, бързо натъпка страниците в чантата и духна свещта. Ослуша се — още стъпки. Говореше ли някой? Музика? Само да знаеше къде точно се намира! Изсумтя — само да имаше заредено оръжие, само да не беше толкова изтощен — по същия начин можеше да си пожелае и крила!

Тръсна глава. Да прекара толкова време в ропот и негодувание срещу жестоката съдба и безсърдечния свят, а сега да открие, че всичкото това зло се дължи на преднамерени човешки действия. Затисна устата си с ръка, за да заглуши риданието си.

Избърса очи и издиша треперливо. Не можеше да го понесе. Не и тук, в килера. Развърза веригата, отвори вратата и излезе в коридора, преди нервите му да го предадат. Навсякъде — виждаха се от двете страни през отворените арки — беше пълно с гости, маскирани, с наметала. Той срещна погледите на един мъж с наметало и една жена и им се усмихна с лек поклон. Те отвърнаха на поклона, на лицата им се четеше смее от учтивост и ужас от външния му вид. Докторът се възползва от стресването им и ги привика с пръст, като им се усмихна съзаклятнически. Мъжът пристъпи напред, а жената изостана.

— Моля за извинение — прошепна Свенсон. — Аз съм на служба при принца на Мекленбург, който, сигурно знаете, е сгоден за госпожица Вандаариф. — Посочи униформата си. — Случи се нещо непредвидено, всъщност насилие, както виждате по лицето ми...

Мъжът кимна, но беше ясно, че това е причина по-скоро да избяга от Свенсон, отколкото да му повярва.

— Трябва да се видя с принца. Той трябва да е с госпожица Вандаариф и с баща ѝ, но разбирате, че не мога да го направя в такава

тълпа, без да причиня смут и бъркотия, която, уверявам ви, би била опасна за всички. — Огледа се и заговори още по-тихо: — Възможно е да има още тайни агенти на свобода...

— Така ли? — отговори мъжът, явно облекчен, че има какво да каже. — Чух, че заловили един!

Свенсон кимна знаещо.

— Да. Но може да има и други. Трябва да докладвам. Бихте ли — много ми е неудобно да ви моля, но бихте ли се съгласили да ми заемете наметалото си? Разбира се, ще спомена името ви на принца и на приближените му, естествено, на заместник-министъра, на графа, на графинята...

— Познавате графинята? — ахна мъжът и рискува да хвърли виновен поглед през рамо към жената, която го чакаше под арката.

— О, да! — Свенсон се усмихна, наведе се и прошепна в ухото му: — Ако желаете, ще ви запозная. Тя е... несравнима.

С черното наметало, което скриваше униформата му и петната по нея, и с черната маска, която бе взел от Флаус, докторът се гмурна в тълпата, поела към балната зала, като безцеремонно си проправяше път и отговаряше на всяко оплакване на отсечен немски. Вдигна поглед и видя тавана на балната зала през следващата арка, но преди да стигне дотам, чу високи гласове, а после остър заповеднически вик:

— Отворете вратите!

Гласът на графинята.

Свенсон чу как вратата се отваря. В предните редици гости се надигна тревожен шепот... а после настана напрегнато мълчание. Но кой беше влязъл? Какво ставаше?

Той се заблъска напред още по-невъзпитано, мина под арката и влезе в балната зала. Беше претъпкана с гости, които отстъпваха назад, все едно правеха място на някого в средата на помещението. Някаква жена изпищя, после друга — но бързо млъкнаха. Доктор Свенсон си запроправя път напред и стигна до редица драгуни, с гръб към него. Не, не беше редица — беше пръстен около празно пространство в средата на залата.

А в центъра на оформения от драгуните кръг стоеше граф Д'Орканч и...

Докторът замръзна.

Кардинал Чан беше на четири крака, от устата му се стичаше лига. Над него стоеше гола жена — приличаше на жива скулптура от синьо стъкло. Графът я водеше на каишка. Свенсон примигна и преглътна. Това беше жената от оранжерията — Анжелик! Или поне нейното тяло, нейната коса... Призля му дори само от мисълта за това, което е направил Д'Орканч, да не говорим как го бе направил. Очите му смаяно се преместиха на Чан. Възможно ли беше да е изтърпял повече беди от него? Беше блед, опръскан с кръв, яркото му палто беше съдрано, изпоцапано и изгорено. Очите на Свенсон се стрелнаха покрай Чан към един издигнат подиум — всичките му врагове се бяха подредили там: графинята, Крабе (но без Баскомб, което бе странно), Сонк, и Карл-Хорст също, хванал под ръка русата жена от театъра. Както се бе страхувал, Лидия Вандаариф бе инструмент в ръцете на Кликата също като баща си.

Отново се надигна шепот като съскането на прииждаща вълна и тълпата се раздели, за да пусне други две жени да влязат в кръга зад Чан. Първата бе облечена със семпла тъмна рокля и носеше черна маска и черна панделка в косата. Зад нея вървеше жена с кестенява коса, облечена с бели копринени дрехи. Госпожица Темпъл. Чан я видя и се надигна на колене. Жената в черно свали маската на госпожица Темпъл и Свенсон ахна. На лицето ѝ ясно се виждаха белезите от Процеса.

С крайчеца на окото си видя как Аспиш вдига някаква палка. Замахна и Чан се строполи на пода. Аспиш кимна на двама драгуни и им посочи мястото, откъдето бяха влезли жените.

Извлякоха Чан. Госпожица Темпъл дори не го погледна.

Съюзниците му бяха разбити. Единият бе надвит физически, другата в ума ѝ, и трябваше да признае, че и за двамата нямаше надежда за спасение или възстановяване. А щом бяха победили госпожица Темпъл, какво освен смърт или същото робство бяха отредили на Елоиз? Защо ги бе изоставил? Пак се беше провалил — нещастията следваха едно след друго! Чантата... ако успееше да предаде чантата в ръцете на някое друго правителство — поне още някой щеше да научи... но застанал наред претъпканата бална зала, доктор Свенсон знаеше, че това е поредната напразна надежда. Имаше нищожен шанс да избяга от къщата, а още по-малко да стигне до границата или до някой кораб... не знаеше какво да прави. Погледна

подиума, присви очи към превзетата усмивка на принца. Ако имаше оръжие, щеше да стреля — ако успееше да убие принца и още един или двама от тях, щеше да е достатъчно... но дори този самопожертвователен жест му бе отказан.

Гласът на графинята прекъсна мислите му:

— Скъпа ми Селесте — провикна се тя. — Колко мило да се... присъедините към нас. Госпожо Стърн, благодаря ви за навременната поява.

Жената в черно направи почтителен реверанс.

— Госпожо Стърн! — каза дращецият глас на граф Д'Орканч. — Не искате ли да видите трансформираните си спътнички?

Едрият мъж посочи и гостите се заобръщаха и заизвиваха вратове, за да видят още две блестящо сини жени, също голи и с нашийници, които бавно се появиха пред очите им, краката им тракаха по паркета. Плътта им беше блестяща и ярка, достатъчно прозрачна, за да се провиждат по-тъмните ивици мрачно индиго отдолу. И двете държаха каишки и когато стигнаха до графа, му ги подадоха. Той ги пое и жените спряха, загледани в тълпата с клинично безразличие. Поблизката до него... Свенсон преглътна... косата ѝ — всъщност, след като я разгледа, с неудобна тръпка осъзна, че това са единствените косми по тялото ѝ — бе изгорена над лявото слепоочие... операционният театър... парафинът... това беше госпожица Пул. Тялото ѝ бе едновременно прекрасно и нечовешко — великолепно то напрежение на повърхността му, стъклена, но някак мека — Свенсон настръхваше при вида му, но не можеше да откъсне очи и с ужас усети, че в него започва да се надига желание. А третата жена — трудно бе да се различат чертите им — можеше да е само госпожа Марчмур.

Графът дръпна леко каишката на госпожица Пул и тя се приближи към жената в черно. Изведнъж главата на жената клюмна на една страна и тя се олюля, погледът ѝ се замъгли. Какво ставаше? Госпожица Пул се обърна към тълпата от страната на Свенсон и той заотстъпва бавно от странните ѝ очи, защото те сякаш наистина виждаха чак до костите му. Внезапно коленете му се разтрепериха и за един ужасен миг цялата зала сякаш се отдръпна. Свенсон седеше на едно канапе в някакъв сумрачен салон... ръката му — нежна женска ръка — галеше разпуснатата коса на госпожа Стърн, а от другата ѝ страна някакъв мъж с маска и наметало се наведе, за да я целуне по

устата. Погледът на госпожица Пул (видението беше от нейната гледна точка като в синята стъклена карта или в книгите... тя беше жива книга!) се премести леко, когато с другата си ръка тя взе чаша вино — ръката ѝ бе в бяла роба като тази на госпожица Темпъл, всъщност и двете жени бяха облечени в еднакви копринени роби за инициация! А после салонът изчезна и Свенсон се озова в балната зала, опитваше се да потисне спазмите на гадене в гърлото си. Всички гости около него тръскаха замаяно глави. Какво насилие бе това — ефектът на стъклените карти се прожектираше в голяма публика — във всеки ум!

Доктор Свенсон отчаяно се опита да го проумее — картите, Процесът, книгите, а сега и тези жени, като три демонични грации! Мислеше си, че е разбрал останалото — Процеса и книгите за изнудване и влияние. Това бяха стандартни неща дори в такива зловещи мащаби, но това — това беше алхимия и той не можеше да я разбере, както не можеше да разбере защо някой би се отдал на такова... такова... отвратително нещо!

Графът казваше нещо на госпожа Стърн — и на графинята, а графинята му отговаряше, но той не можеше да проследи думите му, натрапчивото видение все още замъгляваше мозъка му. Обърна се, за да си проправи път през тълпата, далеч от враговете си, далеч от госпожица Темпъл. Не бе направил и пет крачки, когато умът му се понесе в друго видение... видение на него самия!

Беше в Тар Менър, гледаше към госпожица Пул на стъпалата на кариерата, Крабе се измъкваше, мъжете се втурнаха към него, отбиха немошните му удари и го вдигнаха, а после го хвърлиха през парапета. Отново бе потънал в преживяванията на госпожица Пул — гледаше собственото си поражение! — и то с такава непосредственост, че усети как госпожица Пул се забавлява от жалките му усилия...

Опомни се, паднал на четири крака на паркета. Хората се отдръпваха от него, правеха място. Това се бе случило и с Чан. Тя някак го бе усетила в тълпата. Докторът неистово се опитваше да стане, но го събориха и го изтикаха към центъра на залата.

Стискаше чантата. Край. И все пак нещо... мъчеше се да мисли, да не обръща внимание на виковете, на блъскането... хвана се за това, което бе видял току-що! В първото видение на госпожица Пул — това

за госпожа Стърн — мъжът на канапето беше Артър Трапинг, лицето му бе белязано от пресните белези на Процеса. Споменът бе от вечерта, в която бе умрял — половин час преди да бъде убит... и когато госпожица Пул се бе обърнала, за да си вземе виното, Свенсон бе видял на стената огледало... и в това огледало бе видял как от сянката на полуотворена врата ги наблюдава Роже Баскомб.

Не можеше да направи нищо. Извърна отчаяното си лице към госпожица Темпъл, сърцето му се късаше, когато срещна празния ѝ безразличен поглед. Аспиш изтръгна чантата от ръката му и драгуните жестоко го стиснаха за ръцете. Палката на полковника се стовари свирепо.

10.

НАСЛЕДНИЦАТА

Граф Д'Орканч ги бе повел — нея, госпожица Вандаариф, госпожа Стърн и двама войници — по затъмнената рампа към театъра. Щом видя празната маса с увиснали ремъци и купчината кутии под нея, някои отворени, и разпилените парчета оранжев филц, госпожица Темпъл се вцепени от ужас. Желязната ръка на графа пусна рамото ѝ и той я предаде на госпожа Стърн, която застана между нея и госпожица Вандаариф, хвана ги за ръцете и ги стисна. Графът остави чудовищния си меден шлем на една от изцапаните с ръжда (или кръв?) памучни постелки на масата и отиде до огромната черна дъска. С бързи широки движения написа с плътни главни букви: И ТЕ ЩЕ СЕ ПРЕРОДЯТ. Почеркът ѝ се видя странно познат, все едно го познаваше и от другаде, освен от тази същата дъска при предишното си посещение. Прехапа долната си устна, защото това ѝ се стори някак важно, но не можеше да си спомни. Графът пусна тебешира в подноса и се обърна към тях.

— Госпожица Вандаариф ще е първа, защото трябва да заеме мястото си на тържеството, а за да го направи, трябва да се е възстановила достатъчно от инициацията. Обещавам ти, мила моя, че това е само първото от множеството удоволствия, които ти предстоят през тази тържествена вечер.

Госпожица Вандаариф преглътна и се помъчи да се усмихне. Макар преди малко настроението ѝ да бе весело, комбинацията от помещението и мрачното поведение на графа явно отново бе разпалила тревогата ѝ. Госпожица Темпъл си помисли, че би разпалила тревогата и на желязна статуя.

— Не знаех за тази стая — каза Лидия Вандаариф тихичко. — Разбира се, има толкова много стаи, а баща ми... баща ми... е много зает...

— Сигурна съм, че не е смятал, че се интересува от наука, Лидия — усмихна се госпожа Стърн. — Сигурно има и складове и

работилници, които никога не си виждала!

— Сигурно. — Госпожица Вандаариф кимна, погледна към празните места за публиката, изхълца неприятно и покри устата си с ръка. — Нима ще ни гледат?

— Разбира се — каза графът. — Вие сте пример. Цял живот сте били пример, мила моя, в служба на баща си. Тази вечер ще бъдете пример за нашата работа и за бъдещия си съпруг, но най-важното, госпожице Вандаариф, за вас самата. Разбирате ли ме?

Тя кротко поклати глава, че не разбира.

— Значи ще е още по-полезно — каза той с груб глас. — Защото ви уверявам... че ще разберете.

Бръкна под кожената си престилка, извади сребърен джобен часовник на верижка, погледна го с присвити очи и го прибра.

— Госпожо Стърн, бихте ли се дръпнали с госпожица Вандаариф?

Госпожица Темпъл си пое дъх за кураж, докато Каролин пускаше ръката ѝ. Графът кимна на двамата мекленбургски войници и преди госпожица Темпъл да успее да помръдне, те я хванаха здраво и я вдигнаха така, че само пръстите на краката ѝ докосваха земята. Графът свали кожените си ръкавици и ги метна една след друга върху медния шлем. Гласът му бе бавен и заплашителен.

— А вие, госпожице Темпъл, вие ще изчакате, докато госпожица Вандаариф премине през изпитанието си. Ще я гледате и тази гледка ще увеличи страха ви, защото вие наистина, наистина изгубихте себе си в това. Вие ще ми принадлежите. И още по-лошо, и ви го казвам сега, за да можете да го обмислите добре, този дар на вашата независимост към мен ще направите сама с желание, с радост... с *благодарност*. Ще се върнете към спомените, които пазите за своенравните си постъпки от последните дни, и те ще ви се сторят като нещастни детски лудории — дори като действия на непокорно кученце. Ще се засрамите. Повярвайте, госпожице Темпъл, ще се преродите в тази стая, разкаяна и помъдряла... или не.

Госпожица Темпъл не отговори: не можеше.

Графът изсумтя, пак извади джобния си часовник и се намръщи.

— Отвън все пак имаше смущения... — почна госпожа Стърн.

— Знам — избоботи графът. — Но това закъснение — бъдещите последователи сигурно вече чакат. Започвам да си мисля, че сгреших, като не пратих вас...

Обърна се при звука на отваряща се врата откъм отсрещната рампа и тръгна нататък.

— Знаете ли колко е часът? — изрева към тъмнината, върна се при масата и се наведе над кутиите под нея.

От тъмната рампа зад него се появи ниска пищна жена с къдрава тъмнокафява коса, кръгло лице и нетърпелива усмивка. Носеше маска от паунови пера и блестяща светла рокля с цвят на пресен мед със сребрист бордюр по деколтето и ръкавите. Носеше няколко метални шишета с капачки. Госпожица Темпъл беше сигурна, че я е виждала и преди — тази вечер подозренията я глождеха, — а после се сети: това бе госпожица Пул, третата жена от каретата за Харшморт, която бе получила инициация онази нощ.

— За бога, господин графе — бодро започна госпожица Пул, — прекрасно знам колко е часът, но ви уверявам, че нямаше как да предотвратя закъснението. Начинанието ни бе опасно забавено...

Видя госпожица Темпъл и млъкна. После попита:

— Коя е тази?

— Селесте Темпъл. Мисля, че сте се виждали — отсече графът.

— Как бе забавено?

— Ще ви разкажа после. — Госпожица Пул хвърли неприязнен поглед на госпожица Темпъл, после се обърна и театрално помахна на госпожа Стърн. — Достатъчно е да кажа, че просто трябваше да се преоблека — онзи оранжев прах, нали знаете. Но преди да ми се накарате, ще ви кажа, че това отне също толкова време, колкото му трябваше на доктор Лоренц да приготви безценната ви смола.

Подаде шишенцата на графа и кръшно тръгна към госпожица Вандаариф; лицето ѝ бе озарено от поредната блестяща усмивка.

— О, Елспет! — възкликна госпожица Вандаариф. — Дойдох да \ те търся в хотела...

— Знам, милинка, и толкова съжалявам, но ме повикаха в провинцията...

— Но на мен ми беше толкова *лошо*...

— Бедничката ми! Но Маргарет беше там, нали?

Госпожица Вандаариф кимна мълчаливо и подсмръкна, сякаш за да каже, че не е искала да бъде успокоявана от Маргарет, както госпожица Пул добре знае.

— Всъщност госпожица Темпъл е била там преди нея — отбеляза спокойно госпожа Стърн. — Двете с Лидия са имали доста време да си поговорят, преди госпожа Марчмур да успее да се намеси.

Госпожица Пул не отговори, а пак погледна госпожица Темпъл, преценяваше я като противник. Докато отвърщаше на надменния ѝ поглед, госпожица Темпъл си спомни дребната схватка в каретата, защото тя бе бръкнала в очите точно на госпожица Пул, и разбра, че въпреки Процеса унижението ще остане в съзнанието на тази жена като белег от камшик. Освен това госпожица Пул притежаваше точно този нарочно весел темперамент, който госпожица Темпъл смяташе за ужасно дразнещ. Както госпожа Марчмур (надменна и театрална), така и госпожа Стърн (замислена и резервирана), изглежда, бяха оформени от травми през живота си, но настойчивата веселост на госпожица Пул приличаше по-скоро на остро отрицание. А това, което бе още по-противно за госпожица Темпъл, бе, че тя се правеше на истинска приятелка на Лидия само за да я тъпче по-успешно с ужасния им еликсир.

— Да, двете с Лидия се разбираме добре — каза госпожица Темпъл. — Научих я как да бърка в очите на глупави дами, които се опитват да се правят на много умни.

Усмивката на госпожица Пул замръзна. Тя хвърли поглед към графа — той все още се занимаваше с кутиите, шишенцата и дългите медни жици, обърна се към госпожа Стърн и каза достатъчно високо, за да я чуят всички:

— В имението на господин Баскомб — или трябва да кажа лорд Тар? — изпуснахте толкова интересни неща! Част от закъснението се дължи на залавянето и екзекуцията на доктора на принца — доктор... как се казваше? — странен човек и наистина голям глупак. Другата част бе заради един от обектите ни: реакцията ѝ към събирането беше противна, но не фатална, и накрая тя създаде един доста важен проблем — макар доктор Лоренц да е убеден, че може да го поправи...

Погледна графа през рамо. Той бе спрял работата си и я слушаше с безизразно лице. Госпожица Пул се направи, че не забелязва и отново заговори на госпожа Стърн. В ъгълчетата на сочните ѝ устни играеше хитра усмивка.

— Странното — Каролин, реших, че за теб ще е особено интересно — е, че тази Елоиз Дужон е възпитателка на децата на Артър и Шарлот Трапинг.

— Разбирам — каза Каролин внимателно, все едно не знаеше какво цели госпожица Пул с тази забележка. — И какво стана с тази жена?

Госпожица Пул посочи тъмната рампа зад гърба си.

— Във външната стая е. Господин Крабе сметна, че такова храбро неподчинение трябва да бъде оползотворено, така че я доведох за инициация.

Госпожица Темпъл забеляза, че тя погледна графа, доволна, че му дава информация, каквато той няма.

— Жената е била близка със семейство Трапинг? — попита той.

— И следователно със семейство Сонк — добави госпожица Пул. — Била е привлечена в Тар Менър чрез Франсис Сонк.

— Разкри ли нещо? За смъртта на полковника или за... — Графът кимна към Лидия с нехарактерна сдържаност.

— Поне на мен не ми е известно, макар че последно я разпитва заместник-министърът.

— Къде е господин Крабе? — попита графът.

— Всъщност първо трябва да се видите с доктор Лоренц, господин графе, защото вредата, която нанесе тази жена — ако си спомните кой още присъстваше в Тар Менър, — е такава, че докторът много би се радвал да го консултирате.

— Така ли? — изръмжа графът.

— И то спешно. — Тя се усмихна. — Де да имаше двама като вас, господине, защото уменията ви са нужни на толкова много фронтове! Обещавам, че ще направя всичко, за да изкопча от тази жена каквото мога, защото наистина изглежда, че много хора може да са искали смъртта на полковника.

— Защо казвате това, Елспет? — попита Каролин.

Госпожица Пул отговори, без да сваля очи от графа:

— Само повтарям думите на заместник-министъра. Като човек между толкова много страни, полковникът е бил в състояние да разгадава... тайни.

— Но тук всички са съюзници — каза Каролин.

— И въпреки това полковникът е мъртъв. — Госпожица Пул се обърна към Лидия, която слушаше разговора с объркана усмивка. — А когато става дума за тайни... кой може да каже какво не знаем?

Графът рязко вдигна шлема и ръкавиците си, пристъпи към госпожица Пул — която несъзнателно направи крачка назад — и изръмжа:

— Ще инициирате госпожица Вандаариф първа. После госпожица Темпъл. След това, ако има време — и само ако има време — третата жена. Целта ви е да информирате зрителите за нашата работа, а не да инициирате просто ей така.

— Но заместник-министърът... — започна госпожица Пул.

— Неговите желания не са ваша грижа. Госпожо Стърн, вие идвате с мен.

— Господине?

Беше съвсем ясно, че госпожа Стърн бе възнамерявала да остане в театъра.

— Имаме по-важни задачи — отсече той, погледна към двама мъже с кожени престилки и шлемове, които тъкмо влизаха: почти влачеха помежду си една отпусната жена, и продължи: — Госпожице Пул, вие ще говорите пред зрителите, но не си и помисляйте да работите с машините. — После се провикна към потъналите в мрак горни редове на амфитеатъра. — Отворете вратите!

Обърна се, мина по рампата с широки крачки и изчезна.

Госпожа Стърн погледна госпожица Темпъл и Лидия и по лицето ѝ пробяга загриженост, а после срещна усмивката на госпожица Пул, чиято зашеметяваща особа — поне според самата нея — току-що бе изместила госпожа Стърн и простата ѝ строга тъмна рокля от мястото ѝ.

— Сигурна съм, че ще поговорим след това — каза госпожица Пул.

— Да — отговори госпожа Стърн и забърза след графа.

Щом тя излезе, госпожица Пул махна на хората на графа. Горестно бе отворила врата и местата за публиката се пълнеха със зрители.

— Да сложим милата Лидия на масата. Господа?

По време на жестокото изпитание на госпожица Вандаариф двамата войници от Мекленбург здраво държаха госпожица Темпъл. Госпожица Пул бе натъпкала в устата ѝ тапа от вата и тя не можеше да издаде и звук. Колкото и да се опитваше да я избута с език, успяваше само да откъсне мокри парчета памук, а се страхуваше, че може да ги глътне и да се задави. Чудеше се дали тази госпожа Дужон е била с доктор Свенсон накрая. При мисълта за този беден мил човечец очите ѝ се насълзиха, но тя правеше всичко възможно да не се разплаче, защото с течащ нос съвсем нямаше да може да диша. Докторът... да умре в Тар Менър. Не разбираше — Роже беше във влака за Харшморт, не беше в Тар Менър. Какъв смисъл имаше някой да ходи там? Замисли се за синята стъклена карта, на която Роже и заместник-министърът говореха в каретата... беше решила, че Тар Менър е просто наградата, с която бяха прелъстили Роже. Възможно ли беше да е обратното — нуждата им от Тар Менър да бе наложила и привличането на Роже?

Но после я налегна друга глождеща мисъл: последните мигове от картата — обкована с метал врата и висока зала... широкоплещест мъж, наведен над някаква маса, на масата лежи жена... тази карта бе дошла от полковник Трапинг. Мъжът до масата бе графът. А жената... госпожица Темпъл не знаеше.

Приглушените викове на Лидия, писъкът на машините и непоносимата миризма изтласкаха тези мисли от ума ѝ. Госпожица Пул стоеше до масата и описваше всяка стъпка на Процеса на публиката, все едно това беше скъпо ястие — всеки миг на усмихнатия ѝ ентусиазъм контрастираше с извиващия се гръб и драскащите ръце на момичето, с червеното му лице и стоновете на зверска болка. За възмущение на госпожица Темпъл зрителите си шепнеха и ръкопляскаха на всички ключови моменти, тоест отнасяха се към ставащото като към цирково представление. Имаха ли изобщо представа кой лежи и се поти в агония пред тях? Красавица, равна по хубост на всяка кралска особа, галеницата на светските вестници, наследницата на могъща финансова империя? Те виждаха единствено жена, която се мята, и друга, която им обяснява колко хубаво е това.

Помисли си, че това всъщност е резюме на целия живот на Лидия Вандаариф.

Веднага щом хората на графа развързаха Лидия и я свалиха от масата — мазната госпожица Пул зашепна нещо ентусиазирано на ухото ѝ, — войниците вдигнаха госпожица Темпъл да я сложат на мястото ѝ. Тя зарита, но веднага хванаха краката ѝ. Само след няколко безпомощни секунди беше по гръб, памучните подложки под нея бяха горещи и мокри от потта на Лидия, каишите се стегнаха около талията, врата и гърдите ѝ, ръцете и краката ѝ бяха здраво завързани. Масата бе наклонена под такъв ъгъл, че публиката виждаше цялото ѝ тяло, но самата тя виждаше само блясъка на нагорещените парафинови лампи и някаква неразличима маса от лица, нехаещи за състоянието ѝ, както хората, чакащи с празни чинии, нехаят за изплашеното животно под ножа.

Погледна Лидия — лицето ѝ блестеше от пот, мократа ѝ коса лепнеше по врата ѝ, очите ѝ бяха замъглени — и с трепет си помисли за непокорния път на краткия си живот — поредица от гувернантки и лели, съперници и ухажори, баскомбовци, пуловци и марчморки... сега щеше да стане една от тях, ръбовете щяха да бъдат огладени, устремът ѝ щеше да е впрегнат в тяхната посока, решителността ѝ щеше да е под ярем като вол, който работи на чужда нива.

А какво бе искала? Госпожица Темпъл не беше глупава — виждаше колко истински свободни бе направил Процесът госпожа Марчмур и госпожица Пул и не се съмняваше, че сега Лидия Вандаариф ще открие желязната си воля. Дори Роже... Тя знаеше, че преди той бе ограничен от скромност, диктувана от страх и плахи желання. Но това не правеше тези хора мъдри — Роже например не можеше да свърже настоящите ѝ действия с годеницата, която бе познавал, — правеше ги жестоки. Жестоки ли? Тя вече беше жестока. Не искаше никоя от тези глупости и ако имаше силата на мъж и камшика на баща си, тези негодници щяха да са на колене.

Но освен това госпожица Темпъл осъзна — докато слушаше с половин ухо словото на госпожица Пул, — че голяма част от тази борба се свежда до мечтите. Госпожа Марчмур се бе спасила от бардака, госпожа Стърн от бездейното вдовство, а госпожица Пул — от момичешката надежда да се омъжи за най-добрата възможна партия... което тя, естествено, разбираше. Това, което те не разбираха — което

никой не разбираше, от гневния ѝ баща до леля ѝ, от Роже до графа и графинята с ужасяващите им престъпления, — беше своеобразното естество на нейните желания, на нейните окъпани в слънце мечти с влажен въздух и привкус на сол. В ума си тя виждаше злокобните фрагменти на „Благовещението“ на Оскар Вайланд, изражението на смаяна чувственост на лицето на Мария и блестящите сини ръце с кобалтови нокти, впили се в меката ѝ плът... и въпреки това знаеше, че собственото ѝ желание, макар и възпламенено от откровеността на това физическо действие, в действителност е другаде... цветовете ѝ — окраските на нуждата ѝ — съществуваха преди вмешателството на художника: натрошени първични минерали и необработени соли, пера и кости, черупки, изпускащи пурпурно мастило, оставени мокри на масата и все още с аромат на море.

Такова бе сърцето на госпожица Темпъл и то биеше силно в гърдите ѝ и тя вече не изпитваше страх, а нещо като яростен гняв. Знаеше, че няма да умре, защото целта им бе поквара — те искаха да избегнат самата смърт и да преминат направо към бавното разложение на душата ѝ чрез червеите, които щяха да пуснат в ума ѝ.

Нямаше да се примири. Щеше да се бори с тях. Щеше да остане себе си, независимо от всичко, въпреки всичко, и щеше да ги избие до един! Завъртя глава на една страна, докато един от служителите на графа се навеждаше над нея и сменяше бялата маска с очилата от метал и стъкло — притисна ги силно, докато черната гума не се залепи здраво за кожата ѝ. Тя изстена през запушалката в устата си, когато металните ръбове се впиха в лицето ѝ. Бяха ужасно студени. Всеки миг медните жици щяха да зажужат от електричество. Като знаеше каква агония я очаква, тя можеше само отново да тръсне глава и да си каже с цялата сила на волята си, че Лидия Вандаариф е глезла, че това изобщо няма да е трудно и че ще се мята и ще пици само за да ги убеди, че са успели, а не защото те я карат.

Двамата войници довякоха в театъра госпожа Дужон, отпусната и неотзивчива, и я оставиха на пода. Косата висеше пред лицето ѝ и госпожица Темпъл нямаше представа за възрастта и хубостта ѝ. Задави се отново от тапата в устата си и задърпа каишите.

Те не бързаха да натиснат бутона. Тя ги прокле, че си играят с нея така. Щяха да умрат. Щяха да бъдат наказани всичките. Бяха убили Чан. Бяха убили Свенсон. Но това нямаше да е краят... тя нямаше да позволи...

Каишите около главата ѝ бяха стегнати, но не толкова, че да не чуе изстрелите... след това гневните викове на госпожица Пул, а после още изстрели и как гласът на госпожица Пул премина от гняв към изпълнен с ужас писък. Но той бе прекъснат от трясък, който разклати масата, после още по-силни викове... и после тя надуши дима и усети топлината на огъня. Огън! По босите ѝ крака! Не можеше да вика, не можеше да помръдне, а през дебелите очила виждаше замъглено притъмнелия таван. Какво бе станало с лампите? Да не би покривът да се беше срутил? Да не би „изстрелите“ да бяха пукащите греди на рухващия таван? Топлината по краката ѝ се засилваше. Нима щяха да я оставят да изгори жива? Може би ако се престореше на ранена, те нямаше да я държат здраво и щеше да може да избяга... ами ако тези, които я държаха в плен, вече бяха избягали и я бяха оставили да изгори?

Някаква ръка хвана нейната и тя се изви, за да я стисне — независимо чия беше. Не можеше да обърне глава, не виждаше през съгъстващия се дим. Който и да беше, трябваше да я освободи! Трябваше! Ръката се дръпна и сърцето ѝ спря, но само след миг две ръце започнаха да разкопчават каишите. Каква глупачка беше — как можеше да я освободи, ако тя държеше ръката му? След още един отчайващо дълъг миг каишите се охлабиха и ръцете ѝ бяха свободни. Вниманието на спасителя ѝ се насочи към краката ѝ, а ръцете на госпожица Темпъл полетяха към лицето ѝ и задърпаха маската. Намери закопчалката, разхлаби я и очилата паднаха. Тя хвана шепа медни жици и се надигна, а устройството се повлече зад нея като някакъв средновековен боздуган, който бе готова да стовари върху главата на който и да беше този обзет от съвест подчинен, който бе решил да я спаси.

Мъжът се бе справил с другите каиши и тя усети как ръцете му се вмъкнаха под краката и зад гърба ѝ, повдигнаха я и я сложиха да стъпи на пода. Тя изсумтя при това нахалство — с копринените роби

все едно беше по бельо, шокираща близост, независимо от обстоятелствата — и вдигна ръка, за да замахне с тежките очила (по които имаше какви ли не метални болтове), а с другата измъкна подгизналата запушалка от устата си. Димът бе гъст — от другата страна на масата проблясваха пламъци, оранжева линия разделяше публиката от сцената и блокираше пътя към далечната рампа, откъдето чуваше викове и виждаше силуети в мрака. Напълни дробовете си със зловонния въздух и се закашля. Спасителят ѝ я подкрепяше през кръста. Тя се прицели в тила му.

— Насам! Можете ли да ходите?

Госпожица Темпъл спря замахането — гласът... поколеба се, а после той я дръпна надолу под дима. Очите ѝ се ококориха от неочакваната радост да види човека, който стоеше пред нея, но и от ужасно окаения му вид, все едно наистина се бе измъкнал от ада, за да я намери.

— Можете ли да ходите? — извика отново доктор Свенсон.

Госпожица Темпъл кимна, пръстите ѝ пуснаха очилата. Искаше да го прегърне и щеше да го направи, ако той не я бе дръпнал за ръката и не ѝ бе посочил другата жена — Дужон? — която седеше прегърбена до извитата стена на театъра; шинелът на доктора бе метнат върху краката ѝ.

— Тя не може! — Той надвика ревящите пламъци. — Трябва да ѝ помогнем!

Жената вдигна очи към тях, когато докторът я хвана за ръката, и госпожица Темпъл, която му бе задължена, я подхвана от другата страна. Вдигнаха я тромаво. В дъното на ума си госпожица Темпъл изобщо не бе сигурна — всъщност дори се дразнеше, че трябва да приеме тази нова спътница, макар че сега жената поне можеше да се движи и мълвеше нещо в ухото на доктор Свенсон. Нали госпожица Пул я бе описала като „привлечена от Анри Сонк“? Не беше ли тя някаква привърженица, която притежаваше тайна информация? Последното, което искаше госпожица Темпъл, бе компанията на такъв човек, а и не ѝ хареса загриженото мръщене на доктор Свенсон, когато махна косите от потното лице на жената. Зад тях се чуха стъпки и пронизваща вълна остро съскане — някой изливаше вода в огъня, —

после те се закашляха от кълбетата димна пара, която се издигна в лицата им. Докторът ѝ извика през жената:

— Чан... летяща машина... офицерът на драгуните... не гледайте в стъклените книги!

Госпожица Темпъл кимна, но дори като се изключеше шумът, информацията беше прекалено много, за да я свърже в ума си — твърде много други усещания се бореха за вниманието ѝ — нажежен метал и строшено дърво под босите ѝ стъпала, тежестта на тази Дужон... Какво беше станало с лампите? От преди малко блестящата редица сега бе останал един самотен оранжев блясък, като слабо зимно слънце, което не можеше да проникне през мъглата... А какво бе станало с госпожица Пул? Доктор Свенсон се обърна — зад тях ставаше нещо — и стовари своята половина от тежестта на жената върху госпожица Темпъл, която залитна напред. Ръката му я подбутваше да не спира. Видя как доктор Свенсон насочва револвер към преследвачите им и чу вика му:

— Вървете! Веднага!

Госпожица Темпъл не беше от тези, които не разбират какво трябва да се направи незабавно, така че приклепна, прехвърли ръката на тежката жена през рамото си, хвана я през кръста с другата си ръка и се изправи с пышкане, като се постара да поеме тежестта ѝ, доколкото можеше, и се оттласна от стената към рампата с надеждата, че наклонът ще ѝ даде достатъчно инерция, за да изтласка госпожица Дужон. На завоя се блъснаха в отсрещната стена и двете извикаха (по-голямата част от удара бе поета от рамото на високата жена), и се олюляха, едва не се прекатуриха, а после госпожица Темпъл успя да ги преведе по тъмния като катран коридор. Спъна се в нещо меко и се строполиха, падането им бе смекчено от неподвижното тяло, в което се бяха препънали. Търсещата ръка на госпожица Темпъл напипа кожа — престилка — беше един от слугите на графа, а после лепкава следа по пода, която трябва да беше кръв. Избърса ръка в престилката, клекна, подхвана госпожица Дужон под мишниците и я превлече през трупа. Изпышка при мисълта, че не е създадена за такава работа, и опипа напред за вратата. Не беше заключена. С пышкане издърпа госпожица Дужон на светло и на прохладен чист въздух.

Завлече я колкото можа по-навътре на килима, пусна я, върна се на четири крака до отворената врата и надникна за следи от доктор

Свенсон. В стаята се процеждаше дим. Не видя доктора, затръшна вратата и се облегна на нея, за да си поеме дъх.

Стаята за преобличане беше празна. Чуваше суматохата в театъра и тичащите стъпки в коридора с огледалата от другата страна. Погледна към поверената ѝ жена, която се мъчеше да се изправи, и видя почернелите ѝ боси стъпала и опърлената потъмняла коприна по ръба на робите ѝ.

— Разбирате ли ме? — нетърпеливо изсъска госпожица Темпъл.

— Госпожице Дужон? Госпожице Дужон?!

Жената се обърна към нея — върху лицето ѝ бе паднала коса, опитваше се да се движи с неудобната роба, която заедно с шинела на доктор Свенсон се бе омотала около краката ѝ. Госпожица Темпъл въздъхна и приклепна пред нея, като се постара да бъде мила и загрижена, макар че имаше твърде малко време — а и честно казано, настроение — за това.

— Казвам се Селесте Темпъл. Приятелка съм на доктор Свенсон. Той идва след нас — ще ни настигне, сигурна съм, но ако не избягаме, усилията му ще бъдат напразни. Разбирате ли ме? Ние сме в Харшморт Хаус. Искат да ни убият.

Жената примига като гушер. Госпожица Темпъл я хвана за брадичката.

— Разбирате ли?

Жената кимна.

— Съжалявам... те... — Ръката ѝ направи неясен неопределен жест. — Не мога да мисля...

Госпожица Темпъл изсумтя и после, все още стиснала брадичката ѝ, махна косата от лицето ѝ с бързи движения на пръстите, отмахваше кичурите като птичка, която си свива гнездо. Жената бе по-възрастна от нея — в настоящото ѝ измъчено състояние нямаше да е честно да гадае с колко години — в чертите ѝ имаше някаква деликатна цялост, която дори пораждаше симпатия.

— Не е страшно, че не мислите. — Госпожица Темпъл се усмихна, съвсем малко напрегнато. — Мога да мисля и за двете ни, дори предпочитам. Но не мога да ходя и за двете ни. Ако искаме да живеем, *да живеем*, госпожице Дужон, трябва да станете.

— Елоиз — прошепна жената.

— Моля?

— Казвам се Елоиз.

— Чудесно. Това прави всичко много по-лесно.

Госпожица Темпъл дори не рискува да отвори отсрещната врата, защото знаеше, че коридорът ще гъмжи от слуги и войници, макар да нямаше представа защо не са дошли да гасят пожара през тази стая. Възможно ли бе забраната да се влиза в тази тайна стая, която така очевидно фигурираше в най-дълбоките кроежи на Кликата, да тегнеше над прислугата дори в такъв момент на криза? Тя се обърна към Елоиз, която все още бе на колене и държеше някаква разкъсана дреха — сигурно роклята, с която бе дошла.

— Унищожили са я — каза ѝ госпожица Темпъл, докато вървеше към отворените гардероби. — Така правят. По-добре да се обърнете...

— Ще се преобличате ли? — попита Елоиз и се помъчи да стане.

Госпожица Темпъл бутна настрана отворените врати на гардероба и видя противното огледало зад тях. Огледа се и взе една табуретка.

— О, не — отвърна. — Ще чупя стъкло.

Стисна очи при удара и отскочи назад, но разрушението бе невероятно удовлетворително. С всеки следващ удар мислеше за друг враг — Спраг, Фаркухар, графинята, госпожица Пул — и при всяко разтърсване на ръцете ѝ лицето ѝ се озаряваше все повече от истинско удоволствие. Когато проби стъклото, макар и не достатъчно, за да минат през отвора, погледна през рамо госпожица Дужон със съзаклятническа усмивка.

— Тук има тайна стая. — Госпожица Дужон кимна колебливо и госпожица Темпъл отново се обърна и замахна. Можеше да ѝ отнеме още доста време да отчупи останалите остри ръбове, но нямаха толкова време. Така че тя остави табуретката, взе разкъсаната рокля на Елоиз, проснаха я на земята, за да покрие поне някои от ръбовете, и двете минаха през огледалото. Госпожица Темпъл вдигна роклята, смачка я на топка и я хвърли обратно в стаята. Хвърли последен поглед на вътрешната врата — тревогата ѝ, че доктора го няма, нарастваше — и дръпна вратите на гардероба така, че да скрие строшеното огледало. Обърна се към Елоиз, която се бе сгушила в палтото на бедния доктор, и каза:

— Той ще ни намери. Хванете се за мен.

Вървяха мълчаливо по сумрачния застлан с килим проход, белите им оцапани със сажди лица и копринените им роби изглеждаха червеникави на зловещата светлина на газовите лампи. Госпожица Темпъл искаше да се отдалечат колкото може повече от огъня и чак тогава да се заемат с бягството или прикритието... но въпреки това на всеки завой се обръщаше назад и се заслушваше с надеждата за някакъв знак от доктора. Дали не бе пожертвал себе си, за да ги спаси? И я бе оставил със спътница, която тя нито познаваше, нито имаше защо да ѝ вярва. Отново чу настойчивите му думи да вървят, да вървят веднага — и забърза напред.

Тесният проход се пресичаше с друг. Наляво продължаваше, а пред тях опираше в някаква стълба, издигаща се в тъмна шахта. От дясната страна имаше тежка червена завеса. Госпожица Темпъл внимателно отмести завесата с пръст. Още една стая за наблюдения, която гледаше към доста голям празен салон. Ако наистина искаше да избегне преследвачите, последното, което ѝ трябваше, беше да остави още едно строшено огледало по пътя си. Дръпна се от завесата. Елоиз не можеше да се качи по стълбата, така че продължиха наляво.

— Как се чувствате? — попита госпожица Темпъл, като вложи в тихия си шепот колкото можа повече увереност.

— Осезаемо по-добре — отговори Елоиз. — Благодаря, че ми помагате.

— Няма защо — каза госпожица Темпъл. — Вие познавате доктора. Ние сме стари другари.

— Другари? — Госпожица Дужон я погледна и тя видя недоверие в очите ѝ — ръстът ѝ, младостта ѝ, глупавите роби — и я жегна раздражение.

— Точно така. — Тя кимна. — Може би е по-добре да научите, че докторът, аз и един човек на име Кардинал Чан се обединихме срещу клика от престъпни личности с престъпни намерения. Не зная кои от тях познавате — граф Д'Орканч, графиня ди Лакер Сфорца, Франсис Сонк — подхвърли това име доста многозначително и повдигна вежди, — Харалд Крабе, заместник външен министър, и лорд Робърт Вандаариф. Сред тях има и много по-маловажни злодеи —

госпожа Марчмур, госпожица Пул, която смятам, че познавате, Каролин Стърн, Роже Баскомб, цял куп германци — доста е трудно да се обобщи, разбира се, но явно има нещо общо с принца на Мекленбург и е много свързано с едно странно синьо стъкло, от което могат да се правят книги, книги, които съдържат — или изпиват — истински спомени, истински преживявания. Всъщност е много необичайно...

— Да, виждала съм ги — прошепна Елоиз.

— Така ли? — В гласа на госпожица Темпъл се прокрадна разочарование, защото изведнъж ѝ се прииска да опише на някой друг собственото си смайващо преживяване.

— Те подложиха всички ни на такива книги...

— Кои са „те“? — попита госпожица Темпъл.

— Госпожица Пул и доктор... доктор Лоренц. — Елоиз преглътна. — Някои от жените не можаха да го понесат... и бяха убити.

— Защото не искаха да погледнат ли?

— Не, не — защото погледнаха. Бяха убити от самата книга.

— Убити? Защото са погледнали книгата?

— Така мисля.

— Аз не съм убита.

— Сигурно сте много силна — отвърна Елоиз.

Госпожица Темпъл подсмръкна. Рядко се съмняваше в ласкателствата дори когато знаеше, че идеята е друга (както когато Роже възхваляваше деликатността и хумора ѝ, докато ръката му бе около кръста ѝ и се запътваше на юг), но наистина се бе откъснала от книгата със собствени сили — постижение, което дори вечно надменната графиня бе отбелязала. От мисълта, че е възможно обратното — че е можела да бъде погълната напълно, че е можела да загине, — я полазиха тръпки. Би било толкова лесно наистина — съдържанието на книгата беше така примамливо. Но тя не бе загинала — а напротив, сега се чувстваше напълно уверена, че ако погледне в някоя друга от тези книги, властта ѝ над нея ще е още по-слаба, защото след като се бе освободила веднъж, щеше да знае, че може да го направи пак. Обърна се към Елоиз, все още неубедена в искреността ѝ.

— Но и вие трябва да сте силна, щом сте човек, когото враговете ни искаха да привлекат в редиците си — а и са ви повикали в Тар

Менър. Защото затова сме в тези роби, за да инициират умовете ни в коварните си мистерии. Процес, с който ще подчинят волята ни на своята.

Спря, погледна се и заоправя робите с две ръце.

— В същото време, макар да не мога да го нарека практично, усещането за коприна до тялото е все пак... толкова...

Елоиз се усмихна или поне се опита, но госпожица Темпъл видя, че долната ѝ устна потрепва колебливо.

— Само че... разбирате ли, аз не си спомням... Знам, че отидох в Тар Менър по някаква причина, но изобщо не мога да си я припомня!

— По-добре да продължаваме — каза госпожица Темпъл, провери дали треперещата устна е последвана от сълзи и въздъхна облекчено, когато видя, че не е. — И ще ми разкажете каквото си спомняте от Тар Менър. Госпожица Пул спомена Франсис Сонк и, разбира се, полковник Трапинг...

— Аз съм възпитателка на децата на полковника — каза Елоиз — и познавам господин Сонк. Той беше много внимателен след изчезването на полковника. — Въздъхна. — Близка съм със сестрата на господин Сонк, съпругата на полковника. Дори присъствах тук, в Харшморт Хаус, в нощта, когато полковникът изчезна...

— Наистина ли? — попита госпожица Темпъл малко грубо.

— Питам се дали, без да забележа, не съм видяла нещо или не съм дочула някаква тайна — нещо, което да възбуди любопитството на господин Сонк или което да може да използва срещу брат си и сестра си, или дори за да прикрие собственото си участие в смъртта на полковника...

— Възможно ли е да сте знаели кой го е убил и защо? — попита госпожица Темпъл.

— Нямам представа! — изплака Елоиз.

— Но щом тези спомени са изчезнали, значи трябва да са били ценни, за да ги вземат — отбеляза госпожица Темпъл.

— Да, но дали защото съм научила нещо, което не е трябвало да знам, или защото съм била — няма друга дума — прелъстена дори да участвам?

Елоиз спря, в очите ѝ блесяха сълзи. Отчаянието ѝ се стори на госпожица Темпъл истинско, а и тя знаеше добре — след преживяването си с книгата — как изкушението може да разколебае и най-непреклонната душа. Но имаше ли значение истината, щом тази жена не можеше да си спомни какво е направила и бе обзета от съжаления? Госпожица Темпъл нямаше представа — също както нямаше представа за относителното състояние на собствената си телесна невинност. За първи път позволи на лека нотка съжаление да се промъкне в гласа ѝ.

— Но те не са ви привлекли — каза тя. — Госпожица Пул каза на графа, че сте голяма беля.

Елоиз въздъхна тежко и сви рамене.

— Докторът ме спаси от един таван, а после го заловиха. Аз тръгнах след него с револвера му и се опитах да го спася на свой ред. Но... съжалявам, трудно ми е да говоря за това... застрелях един човек. Убих го.

— Но това е отлично — отвърна госпожица Темпъл. — Аз не съм застрелвала никого, но убих един човек с ръцете си и още един с помощта на едно колело на карета. — Елоиз не отговори, така че госпожица Темпъл продължи услужливо: — И дори говорих за това — е, доколкото изобщо някой говори за нещо — с Кардинал Чан, който не е от многословните. Всъщност е мистериозен. Още в първия миг, когато го зърнах, знаех, че е така — може би защото беше облечен целият в червено в едно купе във влака в малките часове на нощта, държеше бръснач и четеше стихове, и носеше тъмни очила, защото очите му са пострадали. И въпреки че не го познавах, го запомних, и после, когато го видях отново — когато станахме другари с доктора, — веднага го познах. Докторът ми каза нещо за него — за Чан — преди малко, в театъра. Не можах да го разбера заради ужасните викове, пушека и огъня. И знаете ли — странно нещо, — забелязах как понякога информацията, която залива едно от сетивата ни, надвива друго. Например миризмата и гледката на дима и пламъците напълно възпрепятства способността ми да чувам. Точно над такива неща ми е интересно да разсъждавам.

Повървяха още малко, преди госпожица Темпъл да си спомни първоначалната посока на мисълта си.

— Но да — причината, поради която говорих с Кардинал Чан. Трябва да ви кажа, че Кардинал Чан е опасен човек, смъртоносен — сигурно убива по-често, отколкото аз си купувам обувки. И аз говорих с него за мъжете, които убих, и — честно казано, ми беше много трудно да говоря, а накрая той ми каза как точно някой като мен трябва да използва револвер: да притисне дулото колкото може по-близо до тялото на жертвата. Разбирате ли ме? Казваше ми какво да правя като начин да ми помогне да разбера как се чувствам. Защото тогава нямах представа как да говоря за такива неща. Но се случиха много работи — те ни учат в какъв свят живеем и какви действия трябва да сме готови да предприемем. Ако не бяхте застреляли онзи човек, дали вие или докторът щяхте да сте още живи? А без доктора, който ме свали от масата, щях ли да съм жива аз?

Елоиз не отговори. Госпожица Темпъл видя, че се бори със съмненията си, а от опит знаеше, че за да ги преодолее и да приеме случилото се, човек трябва да се прости с голяма част от невинността си.

— Но това беше херцогът на Сталмере — прошепна Елоиз. — Това е убийство. Вие не разбирате — сигурно ще ме обесят!

Госпожица Темпъл поклати глава.

— Тези, които убих аз, бяха негодници. И съм убедена, че и този херцог е бил същият — повечето херцози са просто ужасни...

— Но никой няма да го е грижа...

— Глупости. Мен ме е грижа, както съм сигурна, че и доктора го е било грижа — точно в това е въпросът. Пет пари не давам обаче за мнението на враговете ни.

— Но законът... ще повярват на тях...

Госпожица Темпъл изрази мнението си за закона с презрително свиване на раменете.

— Може да ви се наложи да заминете. Може би докторът може да ви вземе в Мекленбург или можете да придружите леля ми на обиколка на Алсатийските ресторанти, винаги има изход. Вижте например ние колко сме глупави, да обикаляме кой знае къде, без да се замислим!

Елоиз погледна назад и направи неясен жест.

— Но аз мислех, че...

— Да, разбира се. — Госпожица Темпъл кимна. — Сигурно ще ни преследват, но защо нито една нас нямаше самообладанието да прегледа джобовете на доктора? Той е умен човек, при това е мъж. Надзирателят на плантацията на баща ми например не излизаше от къщи без нож, бутилка, сушено месо и тютюн за лулата за цяла седмица. — Усмихна се хитро. — А кой знае, може да надникнем и в тайния живот на доктор Свенсон...

— Но, но аз съм сигурна, че няма такова нещо...

— О, стига, всеки си има тайни.

— Не и аз. Уверявам ви — или поне нищо неприлично...

Госпожица Темпъл изпръхтя презрително.

— Прилично ли? Вижте си дрехите само. Погледнете се — ами че краката ви са голи! За какво ни е приличие, когато бяхме хвърлени в тази опасност — и се разхождаме дори без корсети? Ще ни съди ли някой? Не ставайте глупава — хайде!

Взе шинела на доктора и сбърчи нос при вида му. Слабата светлина може и да скриваше петната, но тя подушваше пръст, масло и пот, както и силно неприятната миризма на индиговата смола. Поотупа го, като вдигна малки облачета прах, и се отказа. Бръкна в страничния джоб и извади картонена кутия с патрони за револвера му. Подаде я на Елоиз.

— Ето — вече знаем, че е човек, който си носи патрони.

Елоиз нетърпеливо кимна, все едно това ставаше против желанието ѝ. Госпожица Темпъл присви очи.

— Госпожице Дужон...

— Госпожа.

— Моля?

— Госпожа Дужон. Вдовица съм.

— Моите съболезнования.

Елоиз вдигна рамене.

— Свикнала съм.

— Чудесно. Работата е, госпожо Дужон, че — гласът на госпожица Темпъл все още беше бодър и решителен — ако не сте забелязали, Харшморт е къща на маски, огледала и лъжи, на безскрупулна брутална изгода. Не можем да си позволим да храним илюзии, най-малко за самите себе си, защото точно от това враговете

ни се възползват най-много. Виждала съм лоши неща, уверявам ви, и са ми правени лоши неща. Аз също претърпях... — Не можеше да продължи, залята от емоциите си, и вместо това тръсна шинела. — Това е нищо. Да претърсиш нечие палто? Доктор Свенсон може да е жертвал живота си, за да ни спаси — мислите ли, че би му се досвидяло съдържанието на джобовете му, ако то може да помогне на нас или да ни помогне да го спасим? Нямаме време да се държим като глупави жени.

Госпожа Дужон не отговори, избягваше погледа на госпожица Темпъл, но после кимна и протегна ръце, за да поеме съдържанието на джобовете. Бързо, въпреки удоволствието, което ѝ доставяше това — нямаше да продължи с критиките си, след като беше дала да се разбере какво иска да каже, — госпожица Темпъл извади табакерата на доктора, кибрита, другата синя карта, една изключително мръсна носна кърпа и шепа разнородни монети. Огледаха всичко и госпожица Темпъл с въздишка започна да прибира нещата по местата им по джобовете, защото това май беше най-лесният начин да ги носят.

— След всичко това, изглежда, вие сте права — не научихме нищичко. — Вдигна очи и видя, че Елоиз разглежда сребърната табакера. Беше проста и неукрасена с изключение на гравираниите със семпъл елегантен шрифт думи: *Zum Kapitaenchirurgen Abelard Svenson, vom C. S.*

— Сигурно е за спомен от повишаването му в капитан — прошепна Елоиз.

Госпожица Темпъл кимна и прибра табакерата в джоба. Знаеше, че и двете се чудят кой му я е подарил — друг офицер, тайна любов? Госпожица Темпъл праметна шинела през ръката си и сви рамене — може би изобщо не беше интересно, най-вероятно бе подарък по задължение от някой скучен брат или братовчед.

Продължиха по тесния проход. Госпожица Темпъл беше обезкуражена, че докторът не ги настига, и малко любопитна, че и никой друг не ги преследва. Потисна нетърпеливата си въздишка, когато усети ръката на другата жена върху своята, и се постара да изглежда толерантна, когато се обърна.

— Съжалявам — започна Елоиз.

Госпожица Темпъл отвори уста — най не обичаше след като е сгълчала някого, той да ѝ губи времето да се извинява. Но Елоиз пак докосна ръката ѝ и продължи:

— Не мислех... а има неща, които трябва да кажа...

— Трябва ли?

— Качиха ме на борда на въздушния кораб. Задаваха ми въпроси. Не знам какво са разбрали от мен — всъщност не знам нищо, което и те вече да не знаят от Франсис Сонк, — но помня какво ме питаха.

— Кой ви разпитваше?

— Доктор Лоренц ми даде опиата и върза ръцете ми, а после двамата с госпожица Пул се увериха, че съм под тяхна власт, чрез най-непристойни заповеди... бях безсилна да откажа... но ме е срам само при мисълта за това...

Гласът ѝ заглъхна. Госпожица Темпъл си спомни как бе оставена на милостта на графа и графинята и сърцето ѝ се сви — и все пак не можеше да не се пита за точните подробности на това, което се бе случило. Потупа облечената в коприна ръка на Елоиз. Тя подсмръкна.

— А после ме разпитва министър Крабе. За доктора. И за вас. И за този Чан. А после за това как убих херцога — не можеше да повярва, че не съм била подтикната да го направя от някой друг.

Госпожица Темпъл шумно изсумтя.

— Но после ме попита, и то така, че не смятам, че останалите го чува, за Франсис Сонк. Отначало помислих, че говори за работата ми при сестрата на господин Сонк, но той искаше да научи нещо за планове на господин Сонк сега. Дали му служи сега. Когато казах не — или поне не съзнателно, — той ме попита за графа и графинята, особено за графинята...

— Списъкът май е дълъг — вметна госпожица Темпъл, която губеше търпение. — И какво точно питаше?

— Дали те са убили полковник Трапинг. Беше особено подозрителен към графинята, защото доколкото разбирам, тя невинаги казва на останалите какво смята да направи, или прави разни неща, без да я е грижа как това може да развали планове им.

— А вие какво казахте на заместник-министър Крабе? — попита госпожица Темпъл.

— Нищо... не знаех нищо.

— А той как реагира?

— Ами, аз, разбира се, не го познавам...

— А ако трябва да направите предположение?

— Точно това е... Бих казала, че изглеждаше уплашен.

Госпожица Темпъл се намръщи.

— Не искам да обиждам бившия ви работодател, но доколкото чух, полковникът не липсва на никого заради прекрасните си качества. Но сега, когато описвате любопитството на министър Крабе... аз също чух как граф Д'Орканч притиска госпожица Пул за същата информация — а и графинята и Сонк също питаха в каретата по пътя от гарата. Защо всички те са така загрижени за такъв... такъв пройдаха?

— Не мога да си представя — каза Елоиз.

Този, който бе убил полковника, беше предизвикал останалите от Кликата... или пък вече е бил предизвикал Кликата и бе планирал да ги предаде? Трапинг някак си бе разбрал и бе убит, преди да каже на другите! Полковникът все още дишаше, когато госпожица Темпъл го бе оставила: или току-що е бил отровен, или е бил отровен малко след това. Тя вървеше към театъра... и когато стигна, графът вече беше там... както и Роже — беше го гледала как се качва по витата стълба пред нея. Не беше видяла Крабе и Сонк — тогава нямаше представа кой е Сонк — нито някой от мекленбургците. Но зад нея — зад всички и сама в коридора... беше графинята.

Проходът свърши. От едната страна имаше скрита зад завеса ниша, а от другата — врата. Надникнаха зад завесата. В стаята за наблюдение имаше голямо кресло, завито с копринени покривки и кожи. Освен шкаф с напитки и бюро, каквито бяха видели и в другите стаи, в тази имаше и медна говорителна тръба и метална решетка, която сигурно позволяваше да се предават инструкции от двете страни на огледалото. Това не беше просто стая за наблюдение, а за разпити... или за по-пряко насочвани частни представления.

Стаята отвъд стъклената стена не приличаше на другите стаи, които госпожица Темпъл бе виждала в Харшморт, но я смути дори повече от театъра за операции. Беше стая с бели стени, прост под и небоядисани дъски, осветена от обикновена висяща лампа, която хвърляше кръг жълта светлина върху единствената мебел — кресло,

идентично на това пред тях, като разликата беше, че на него нямаше коприна и кожа, а на дървената му рамка бяха завинтени метални пранги.

Но не прангите накараха дъха на госпожица Темпъл да секне, когато погледна през огледалото, а нещо съвсем друго. На прага на стаята стоеше графиня Лакер-Сфорца, на лицето ѝ имаше червена маска, обсипана със скъпоценни камъни, а до устните ѝ бе димящото цигаре. Тя издуха струя дим, изтръска пепелта на пода и щракна с пръсти към отворената врата, като отстъпи встрани, за да пусне двама мъже с кафяви наметала, които носеха една от дългите дървени кутии. Изчака ги да я отворят с някакъв метален инструмент и да излязат, а после отново щракна с пръсти. Мъжът, който влезе — маниерите му бяха странна смес от почтителност и развеселена надменност, — носеше тъмна униформа и боядисана в златно маска, скриваща горната половина на лицето му. Светлата му коса беше рядка, брадичката — безволева, а когато се усмихна, се видя, че зъбите му са развалени. На пръста си носеше голям златен пръстен... госпожица Темпъл пак разгледа униформата му... пръстенът беше печат... това беше принцът на доктор Свенсон! Беше го виждала в апартамента в хотел „Сен Роял“ — и не го бе познала веднага с по-официална униформа и с различна маска. Той седна на креслото и се обърна към графинята.

Не чуваха. Госпожица Темпъл тихо се приближи до медната решетка и видя на нея малко медно копче. Не се издърпваше, така че тя опита да го завърти, като действаше бавно, за да не изскърца. Завъртя го безшумно и изведнъж вече чуваха принца:

— ... удовлетворен, разбира се, с радост, макар и не изненадан, да знаете, защото както силните сред животните се разпознават в просторната гора, така и тези в обществото, сблизени от естественото си превъзходство, ще бъдат привлечени един от друг, и единствено подобава духовете, обединени в същност на съпричастност, да продължат в съпричастност от по-телесно естество...

Принцът бе почнал да разкопчава яката на куртката си. Графинята не бе помръднала. Госпожица Темпъл не можеше да повярва, че такъв мъж може така безсрамно да описва на такава жена предназначения аспект на предстоящата им любовна среща — макар че знаеше, че човек не бива да подценява арогантността на принцовете. И все пак сви устни, изненадана от това монотонно

дърдорене, докато той не спираше да разкопчава с бледия си изкривен пръст двата реда сребърни копчета. Госпожица Темпъл погледна госпожа Дужон, чието изражение бе също така несигурно, и приближи устни до ухото ѝ.

— Това е принцът на доктора. И графинята...

Преди да успее да каже още нещо, графинята направи крачка напред и затвори вратата. При този звук принцът прекъсна словоизлиянията си с недоволна усмивка и отпусна ръка на токата на колана си.

— Наистина, мадам, копнея за това от мига, когато за първи път ви целунах ръка...

Гласът на графинята беше висок и остър, думите бяха изговорени отчетливо и без никакъв смисъл:

— Синьо, Йосиф, синьо, дворец, лед, изпиване.

Принцът млъкна, ченето му увисна, пръстите му застинаха. Графинята се приближи до него, дръпна замислено от лакираното цигаре и остави дима да се лее от устата ѝ, докато говореше, сякаш след като бе упражнила скритите си сили, се бе превърнала в демон.

— Ваше височество, ще вярвате, че сте получили от мен това, което искате, в тази стая. Въпреки че ви е доставило огромно удоволствие, няма да можете да го споделите с никого при никакви обстоятелства. Разбирате ли?

Принцът кимна.

— Заниманията ни са заели времето ни през следващите трийсет минути, така че ще е невъзможно през това време аз да съм се видяла с Лидия Вандаариф или с баща ѝ. По време на срещата ни аз също така съм ви признала, че граф Д'Орканч предпочита еротичната компания на момчета. Това също няма да можете да споделите с никого, но по тази причина няма да недоволствате срещу желанията на графа за срещи насаме с булката ви. Разбирате ли?

Принцът кимна.

— Накрая, въпреки тазвечерната ни среща, вие ще смятате, че тази нощ сте отнели девствеността на госпожица Вандаариф, преди сватбата — толкова ненаситен е сексуалният ви апетит и толкова е неспособна тя да ви устои. Ако в резултат на това тя зачене, това ще е изцяло заради вашите импулсивни действия. Разбирате ли?

Принцът кимна. Графинята се обърна, защото някой деликатно почука на вратата. Тя я откряна, а после, след като видя кой е, отвори широко, за да го пусне да влезе.

Госпожица Темпъл закри устата си с ръка. Беше Роже Баскомб.

— Да? — тихо попита графинята.

— Искате да ви кажа — отивам да събера книгите от тазвечерната жертва и да се срещна със заместник-министъра...

— И да занесете книгите на графа?

— Разбира де.

— Знаете коя ми трябва.

— На лорд Вандаариф, да.

— Погрижете се за това. И наблюдавайте господин Сонк.

— За какво?

— Сигурна съм, че не знам, господин Баскомб — точно затова трябва да го наблюдавате внимателно.

Роже кимна. Очите му се плъзнаха покрай графинята към мъжа на креслото, който слушаше разговора им с невежото любопитство на котка, запленена от слънчево зайче. Графинята проследи погледа му и се усмихна самодоволно.

— Кажете на графа, че това е сторено. Принцът и аз сме насред бурна любовна среща, нали виждате?

Позволи си да се изсмее гърлено на нелепостта на тази мисъл и после въздъхна замислено.

— Ужасно е, когато човек не може да устои на импулсите си...

— Усмихна се на Баскомб и се обърна към принца. — Скъпи ми Карл-Хорст, в момента обладавате тялото ми — умът ви се гърчи от усещания, никога не сте изпитвали такъв екстаз и никога не ще го изпитате отново. Но винаги ще сравнявате бъдещите си удоволствия с този миг... и няма да го откривате.

И отново се изсмя. Лицето на принца беше порозовяло, хълбоците му потрепваха странно, ноктите му леко драскаха по тапицерията. Графинята погледна Роже с крива усмивка, която за госпожица Темпъл бе потвърждение, че бившият ѝ годеник е подчинен на силата на тази жена също като принца, после пак се обърна към мъжа на креслото.

— Може да... свършите — каза. Дразнеше го, все едно беше куче, което си чака лакомството.

При думите ѝ принцът застина, започна да си поема дъх на пресекулки, заскимтя, впи ръце в креслото. И според госпожица Темпъл след един съвсем кратък миг, издиша силно, раменете му увиснаха и неприятната усмивка се върна на лицето му. Той намести разсеяно потъмняващите си панталони и облиза устни. Госпожица Темпъл изсумтя от отвращение.

И замръзна. Графинята гледаше гневно право в огледалото. Говорителната тръба — копчето бе завъртяно. Лакер-Сфорца беше чула сумтенето ѝ.

— Там има някой! — викна графинята на Роже. — Доведи Бленхайм! От другата страна — *веднага!*

Роже изчезна и графинята пристъпи към огледалото, лицето ѝ бе потъмняло от гняв. Принцът се опита да стане и да я прегърне.

— Скъпа...

Без да спира, тя го зашлеви и той падна на колене. Тя стигна до огледалото и изкрещя, все едно виждаше уплашените им лица.

— Който и да си, каквото и да правиш — ще умреш!

Госпожица Темпъл повлече Елоиз за ръката през завесата към близката врата. Нямаше значение накъде води, трябваше веднага да се махнат оттук. Втурнаха се през вратата и я затръшнаха, а после и двете изпискаха при вида на мрачната фигура, която изведнъж се извиси над тях — но това беше само обратната страна на вратата, покрита с изумителен сериозен портрет с маслени бои на мъж в черно с търсещи очи и студени тънки устни — лорд Вандаариф, защото зад него се извисяваше сянката на Харшморт Хаус. Въпреки че тичаше и сърцето ѝ се бе качило в гърлото, госпожица Темпъл разпозна картината като творба на Оскар Вайланд. Но той не беше ли умрял? И Вандаариф не живееше ли в Харшморт само от две години? Изстена от яд, че не може да спре и да помисли!

Влетяха в някакво странно преддверие с картини и скулптури, на пода имаше мозайка. Вече чуваха приближаващи се стъпки и се втурнаха презглава в обратна посока, завиха зад един ъгъл, после зад друг, докато не стигнаха в някакво фойе с под от хлъзгав черно-бял

мрамор. Госпожица Темпъл чу вик. Бяха ги видели. Елоиз хукна наляво, но госпожица Темпъл я хвана за ръката и я дръпна надясно към огромна тъмна метална врата, която смяташе, че може да затвори под носа на преследвачите. Втурнаха се през нея, босите им крака шляпаха по мрамора, и се озоваха на площадка от студена стомана. Госпожица Темпъл метна шинела на Елоиз и я побутна към едно спускащо се вито стълбище от заварена стомана, докато самата тя се опитваше да затвори вратата. Вратата обаче не помръдваше. Тя клекна, измъкна дървения клин, който я подпираше, и я блъсна с все сила в мига, когато чу по мрамора да отекват стъпки. Вратата се затръшна, тя бързо напъха клина под нея и затича след госпожа Дужон.

Стълбата беше вита и стъпалата се стесняваха силно близо до централната колона и понеже госпожица Темпъл бе по-дребна, реши, че е правилно тя да слиза от вътрешната страна на половин стъпало зад Елоиз, но стиснала ръката ѝ — докато Елоиз се държеше с другата ръка за перилото. Металните стъпала бяха ледени.

Имаше ли някой зад тях? Шум? Дръпна Елоиз да спре, вдигна пръст пред устата си и погледна нагоре. Това, което бяха чули, не бяха стъпки във вътрешността на кулата, а по-скоро приличаха на стъпки — боричкане и откъслечни фрази, — долитащи отвън. За първи път госпожица Темпъл погледна стените на кулата — също от стомана — и видя странните тесни плъзгащи се капачета, като тези, които понякога слагаха зад кочияшите в каретите. Елоиз плъзна най-близкото и го отвори. Вместо отворен прозорец там имаше правоъгълник от опушено стъкло, през който виждаха...

Това, което видяха, накара дъха им да спре.

Гледаха към огромна зала, подобна на някакъв адски кошер. По стените имаше редове залостени затворнически килии, които спокойно можеха да се наблюдават от кулата.

— Опушено стъкло! — прошепна госпожица Темпъл. — Затворниците не виждат кога ги наблюдават!

— Вижте — отвърна спътницата ѝ. — Това нови затворници ли са?

Пред очите им горните редове килии се пълнеха като ложи в театър с елегантно облечени и маскирани гости от галавечерта в Харшморт — слизаха през капаци на тавана, разпъваха сгъваеми столове, отваряха бутилки, махаха си през откритото пространство и

страховитите метални решетки. Всичко беше нереално и според госпожица Темпъл неуместно, все едно зрителите се бяха настанили в купола на катедрала.

Бяха толкова високо, че дори като притискаха лица към стъклото, не можеха да видят пода долу. Колко ли килии имаше? Госпожица Темпъл не можеше да си представи колко затворници побират. А колкото до зрителите, те бяха поне стотина — или кой знае, не беше добра с числата, може да бяха и триста — и тълпата издаваше нарастващо развълнувано жужене. Единствената подсказка за целта на събирането или за предназначението на самата катедрала бяха лъскавите метални тръби, които минаваха по височината на залата, свързани по няколко, изникващи от стените като вени с дебелината на дървета. Тя бе сигурна, че редовете килии покриват цялата зала, но не виждаше по-долните редове заради металните тръби, което подсказваше на досетливия ѝ ум, че тръбите, а не килиите, са най-важното. Но къде отиваха тези тръби и какво вещество пренасяха?

Обърна бързо глава, когато до тях долетя стържещ звук, като удар от камшик — някой отваряше залостената врата. Госпожица Темпъл мигом сграбчи ръката на Елоиз и се втурна надолу.

— Къде отиваме? — прошепна Елоиз.

— Не знам — отвърна също шепнешком госпожица Темпъл. — Внимавайте да не се спънете в шинела.

— Но... — Елоиз, подразнена, но услужлива, намести шинела в ръцете си. — Докторът не може да ни намери — ние сме отрязани! Долу сигурно има хора и ние сме тръгнали право към тях!

Госпожица Темпъл само изсумтя презрително, защото нищо не можеше да се направи по въпроса.

— Гледайте си в краката — измърмори. — Хлъзгаво е.

Продължиха да се спускат, а шумът над тях се усили, както и този от зрителите в килиите. Скоро по стоманените стъпала над тях зачаткаха подковани ботуши. Жените мълчаливо бързаха надолу — колко ли дълбоко се спускаше кулата? Накрая госпожица Темпъл спря и каза задъхано:

— Шинелът! Дайте ми го.

— Не ми тежи...

— Не, не! Патроните, патроните на доктора — бързо!

Елоиз ѝ подаде кутията и госпожица Темпъл изсъска:

— Продължавайте надолу!

— Но ние нямаме оръжие — прошепна Елоиз.

— Именно! Тъмно е и може би ще успеем да използваме шинела да им отвлечем вниманието. Бързо, извадете останалото — табакерата и стъклената карта!

И колкото можеше по-бързо започна да разпилява патроните по железните стъпала — изпразни цялата кутия и покри с патрони цели четири стъпала. Стъпките над тях се приближаваха. Тя се обърна към Елоиз и нетърпеливо я подкани с жест да продължава бързо. Грабна шинела от ръцете ѝ, просна го на няколко стъпала под патроните и нагласи ръкавите в колкото можа по-странна форма. Вдигна очи — преследвачите сигурно бяха на един завой от тях — и се втурна надолу, повдигнала робите си.

Точно бе настигнала Елоиз, когато чуха вик — някой бе видял шинела — и после първия удар на тяло в метал, а после още един, викове и отекващото трокане на разпилените патрони, звън на размахани саби, удрящи се в стените, и мъжки крясъци. Спряха и погледнаха нагоре. Госпожица Темпъл имаше само миг, за да чуе звука от плъзгащ се с бясна скорост метал и да види проблясък на отразена светлина. С писък се хвърли към Елоиз, избута я да седне на парапета и се покатери и тя; едва пазеха равновесие, но краката им избегнаха сабята, която се плъзна като коса под тях, все едно стъпалата бяха от лед, а после отскочи, звънна и захвърля искри по пътя си надолу. Двете скокнаха от парапета, удивени от избавлението си на косъм, и продължиха надолу; яростните викове ехтяха над тях.

Сабята обаче беше проблем, защото когато стигнеше най-долу, щеше да предупреди хората там, че нещо не е наред. Или може би — може би щеше да ги прониже? Госпожица Темпъл изсумтя на неугасимия си оптимизъм. Нямаше повече хитри идеи. Завиха на последната извивка на спиралата и се озоваха на площадка, натъпкана с кутии като на Коледа. От дясната страна имаше отворена врата, която водеше към залата. Отляво някакъв мъж с меден шлем и кожена престилка се бе навел пред отворен капак — горе-долу като на голяма

пещ, — монтиран направо в стоманената колона, която се издигаше в центъра на стълбището. Мъжът внимателно разглеждаше някакъв дървен поднос с бутилки и запушени с оловни печати шишенца, който явно бе извадил от колоната. До капака на колоната имаше медна плоча с копчета и лостчета. Колоната беше вътрешен асансьор.

Насред пода бе сабята, острието ѝ се бе забило — вероятно тихо, ако се съдеше по това, че мъжът не ѝ обръщаше внимание — в купчина захвърлена слама за опаковане.

Влезе втори мъж с шлем, мина право покрай купа слама, взе две запечатани с восък шишета — едното яркосиньо, а другото трептящо оранжево — и бързо излезе, без да каже дума. Жените стояха неподвижно, не знаеха дали са ги видели — дали каските не пречеха на периферното зрение и слуха на мъжете? През отворената врата госпожица Темпъл чу приглушени заповеди, звуци от някаква дейност и — беше съвсем сигурна — гласовете на повече от една жена.

Отгоре се чу бавното потракване на изритан и отскачащ патрон, който се удряше ту в стъпалата, ту в стената. Преследвачите им се приближаваха. Патронът прелетя покрай тях, отскочи от купчината кутии на отсрещната стена и спря на пода в краката на мъжа. Той извърна глава и го видя. Бяха загубени.

От другата страна на вратата мъжки глас започна реч. Беше толкова силен, че госпожица Темпъл подскочи. Никога не бе чувала толкова силен човешки глас, дори от ревящите моряци, докато бе пътувала през морето, но този глас не бе силен заради усилието на говорещия — нормалният му тон бе преувеличен по някакъв тайнствен, смайващ и обезпокоителен начин. Гласът беше на граф Д'Орканч.

— Добре дошли на всички — монотонно каза графът.

Мъжът с шлема вдигна очи и видя госпожица Темпъл. Тя скочи през последните стъпала и се втурна покрай него.

— Време е да започваме — извика графът, — както сте били инструктирани! — В килиите над тях — последното, което госпожица Темпъл бе очаквала, — множеството нелепо запя.

Тя не можа да се сдържи и надникна през отворената врата. Живата картина, защото бе обрамчена като такава от вратата отпред и сребърната завеса от ярки блестящи тръби отзад, беше огромен операционен театър с три маси. В краката на всяка от тях се издигаха

предавателни кутии от мед и дърво и един от мъжете с шлемовете пъхаше в една от тях блестяща синя стъклена книга. Мъжът с двете шишенца стоеше до първата маса и изливаше синя течност във фуния, свързана с някакъв черен гумен маркуч. Около масата се виеха черни маркучи като змии, гладки и противни, но още по-противно беше това, което се виждаше под тях — подобно на бледа ларва в неестествен пашкул. Госпожица Темпъл погледна втората маса и видя как лицето на госпожица Пул изчезва, когато друг мъж ѝ сложи отвратителната черна гумена маска... а после и последната маса, където трети човек закачаше маркучите за голото тяло на госпожа Марчмур. Обърнал очи към килиите, там стоеше още някой, едър и висок, от устата на огромната му маска като някакъв дяволски език висеше дебела гладка черна тръба — граф Д'Орканч. Сигурно беше минала само секунда. Госпожица Темпъл протегна ръка и затръшна вратата.

И в този миг разбра — гледката пред очите ѝ извика в паметта ѝ последния миг от синята стъклена карта на Артър Трапинг. Жената на масата в нея беше Лидия Вандаариф.

Зад нея Елоиз изпищя. Ръцете на мъжа с шлема сграбчиха силно раменете на госпожица Темпъл, запратиха я към вече затворената врата и тя се строполи на пода.

Мъжът посегна към сабята. Елоиз грабна едно от шишетата от подноса и понечи да го хвърли по него. За изненада и на двете жени, вместо да я нападне, мъжът отстъпи и после побягна нагоре по стълбите толкова бързо, колкото го позволяваха неудобният шлем и престилката му. Госпожица Темпъл си помисли, че му липсват само прилепови криле, за да заприлича досущ на някой дявол.

Жените се спогледаха, объркани, че им се е разминало на косъм. Някой разтърси отвън вратите към платформата, а от стълбите над тях отекнаха виковете на тичащия мъж — викаше нещо на преследвачите им. Нямаха време. Госпожица Темпъл хвана Елоиз за ръката и я блъсна към отворения капак.

— Влизайте!

Не знаеше дали ще има място и за двете, нито дали асансьорът ще издържи тежестта им, но въпреки това скочи към медната плоча за управлението и напрегна изтощения си мозък — защото денят ѝ беше

повече от наситен, а не беше яла и пила чай кой знае от кога — да разбере кое копче за какво е... едно зелено, едно червено, едно синьо и едно голямо медно. Елоиз се вмъкна през отвора, без да пуска оранжевото шише. Виковете над тях се усиливаха и някой блъскаше по външната врата. Госпожица Темпъл натисна зеления бутон и асансьорът се люшна нагоре. С червения се спускаше. Синият като че ли не правеше нищо. Пак опита зеления. Нищо. Опита червения и асансьорът се спусна — само няколко сантиметра, но докрай.

Вратата към платформата се тресеше.

Сети се! Синият бутон означаваше, че асансьорът трябва да продължи курса си — използваше се, за да не се износва ненужно двигателят, когато посоката се променяше наред пътя. Госпожица Темпъл блъсна синия бутон, после зеления и се хвърли към отвора. Елоиз я хвана през кръста и бързо я дръпна, краката на госпожица Темпъл влязоха на косъм през стесняващия се процепа. Последното, което зърнаха, бяха черните ботуши на мекленбургските войници, които слизаха по последните стъпала.

Асансьорът се заиздига и след първоначалното облекчение, че не ги бяха хванали и че не е останала без крака, госпожица Темпъл се опита да се намести по-удобно, но така само заби коленете си в хълбока на спътницата си. Извърна лице на другата страна. Не бяха имали време да затворят капака докрай и виждаха как стената се плъзга на сантиметри от тях.

— Най-горе ще се опитат да го обърнат, преди да излезем — прошепна госпожица Темпъл.

— Да — тихо се съгласи Елоиз. — Трябва да излезете първа. Ще ви бутна.

— А после аз ще ви дръпна за краката.

— Все ще успеем да се измъкнем. Но трябва да е бързо.

— Ами ако горе има други?

— Твърде вероятно е.

— Ще ги изненадаме — тихо отбеляза госпожица Темпъл.

Елоиз отговори с въздишка, която се стори на госпожица Темпъл едновременно нежна и изпълнена със страдание, смесица, която не разбираше напълно, и тя я погали по косата. Такава физическа близост беше необичайна за нея, но тя знаеше, че приключението им е ускорило връзката между тях, както далекогледът скъсява разстоянието

между кораба и брега. Беше същото като с Чан и Свенсон, които в действителност изобщо не познаваше, но въпреки това чувстваше, че те са единствените, на които може да разчита или дори — и това я изненада, защото за да стигне до тази мисъл, трябваше да постави събитията от последните дни в контекста на целия си живот — за които я беше грижа. Не познаваше майка си. Запита се — смутена, тъй като сега не му беше времето да се отнася в безумни разсъждения и глезотии, дали настоящото ѝ усещане за топла плът, за живот, за безспорна загриженост, прилича на това да имаш майка. Бузите ѝ пламнаха и тя изхлипа на пресекулки.

Асансьорът изведнъж спря без предупреждение. Капакът се плъзна встрани и госпожица Темпъл видя смаяните лица на двама мъже в черните ливреи на прислужниците в Харшморт: единият бе отворил капака, а другият държеше друг дървен поднос с шишенца и бутилки. Преди да успеят да затворят и преди онези долу да успеят да повикат асансьора обратно, тя изрита с двата си крака едновременно — знаеше, че са мръсни като на някой гамен — към лицата им и те отскочиха, ако не от страх, то поне от отвращение. Елоиз я бутна изотзад и госпожица Темпъл изскочи навън, разкрещя се на мъжете като луда.

Мъжете я гледаха стреснато, но не можаха да реагират, защото погледите им бяха привлечени от Елоиз, която се измъкваше с краката напред — копринените ѝ роби се набраха почти до кръста и разкриха копринените ѝ гащички. Най-после тя успя да се измъкне, все така стиснала бутилката с яркооранжевата течност. При вида ѝ мъжете отстъпиха още крачка назад и любопитното сладострастие на лицата им се смени с подозрителност.

Щом Елоиз излезе, госпожица Темпъл пристъпи към мъжа, който бе отворил капака, и с всичка сила го блъсна към мъжа с подноса. И двамата отстъпиха несигурно по хлъзгавия черно-бял мрамор; вниманието им бе съсредоточено само да не изпуснат нещо от ценния си чуплив товар. Госпожица Темпъл помогна на Елоиз да стане и взе оранжевата бутилка. Зад тях асансьорът оживя и с тракане изчезна надолу. Двете понечиха да побягнат, но слугите им препречиха пътя.

— Пуснете ни да минем — нареди заповеднически госпожица Темпъл.

— Няма! — сопна се мъжът с подноса и злобно присви очи. — Вие сте бегълки. И сте откраднали това шише. Внимавайте! Знаете ли колко е опасно?

— Бас държа, че ще ни наградят, ако го върнем долу — каза другият.

Госпожица Темпъл погледна оранжевата бутилка, която явно съдържаше някакъв ужасно силен химикал. Ако я счупеше в главата на единия, беше възможно да обезвреди и двамата и да успеят да избягат. В същото време обаче не можеше да е сигурна, че ако я строши, няма да навреди на себе си и на Елоиз — може би с изпаренията. Освен това бутилката беше отлично оръжие, което да запази за бъдещ момент на криза или преговори, а госпожица Темпъл много повече предпочиташе да притежава, отколкото да изразходва ценните неща. Но сега трябваше да действа достатъчно решително, за да попречи на тези двамата да ги хванат.

С театрален жест госпожица Темпъл замахна с бутилката и извика, все едно щеше да я строши в главата на онзи, който държеше подноса и който — именно заради подноса — не можеше да вдигне ръце и да се защити от удара. Но заплахата от бутилката явно беше толкова голяма, че той не можа да спре ръцете си да не опитат и изпусна подноса, който падна с трясък на мраморния под.

Мъжете я погледнаха — и двамата се бяха присвили в очакване на удара, зяпнали, че госпожица Темпъл така и не беше хвърлила — не беше и възнамерявала — оранжевата бутилка. В миг погледите и на четиримата се преместиха към подноса, чието съдържание избухна със съскане и пара и издайническа миризма, от която на госпожица Темпъл започна да ѝ се повдига. Не беше, както бе очаквала, нездравата миризма на индиговата смола, а миризма, която я върна в каретата в нощта, когато се бе борила да се освободи от тежкото тяло на Спраг — миризма на човешка кръв. Съдържанието на три от строшените шишенца бе образувало локва и сместа се преобразяваше — нямаше друг начин да се опише — в блестящо ярка кървава локва, която се лееше от подноса на пода в количество по-голямо от първоначалното,

все едно комбинацията на химическите вещества не само създаваше кръв, но правеше повече кръв, бликаща сякаш като от невидима рана в мраморните плочи.

— Какво става тук?

И четиримата вдигнаха очи към неодобрителния глас, който долетя от прага зад двамата мъже. Там стоеше висок мъж с посивяващи бакенбарди и телени очила. Държеше армейска карабина. Носеше дълго тъмно палто, чиято елегантност караше плешивата му глава да изглежда по-кръгла, а тънките му устни — по-жестоки. Слугите сведоха глави и започнаха да бръщолевят извинения.

— Господин Бленхайм... тези жени...

— Ние... асансьорът...

— Те ни нападнаха...

— Бягат...

Господин Бленхайм ги отрязва с окончателността на касапски сатър.

— Върнете подноса, подменете съдържанието му и го доставете незабавно. Пратете прислужница да изчисти пода. Докладвайте ми, когато свършите.

Без да кажат и дума, мъжете грабнаха капещия поднос и припнаха покрай господаря си, свели раболепно глави. Бленхайм се намръщи за миг на миризмата, очите му се стрелнаха към кървавата локва, после се вторачиха в жените.

— Вие идвате с мен.

И вдигна карабината.

Вървяха пред него, насочвани на всеки завой от кратки заповеди, и скоро стигнаха до украсена с резба дървена врата. Бленхайм се огледа бързо, отключи и ги пусна да влязат. После влезе и той — с изненадваща за толкова едър човек пъргавина — и пак заключи. Госпожица Темпъл видя, че прибира ключа — един от многото на сребърна верижка — в джоба на жилетката си.

— По-добре да говорим насаме — каза им, като им хвърли студен поглед, чието равнодушие и спокойствие контрастираха с явната му способност за прагматична жестокост. — Оставете тази бутилка на масата.

— Така ли? — попита госпожица Темпъл. На лицето ѝ бе изписана безразлична любезност.

— Веднага — нареди той.

Госпожица Темпъл огледа стаята. Таванът бе висок и изрисуван с просторни небеса над джунгли и водопади, които според нея сигурно отразяваха нечия представа за Африка, Индия или Америка. На стените имаше витрини с оръжия и животински трофеи — препарирани глави, кожи, зъби и нокти. Подът бе застлан с дебел килим, мебелите бяха с удобни кожени дамаски. Миришеше на пури и прах и тя видя зад господин Бленхайм огромен бюфет, пълен с най-различни бутилки.

Господин Бленхайм се покашля многозначително и тя послушно кимна и остави оранжевата бутилка там, където ѝ бе посочил. Погледна Елоиз и срещна въпросителното ѝ изражение. Госпожица Темпъл посегна и я хвана за ръката — ръката, в която тя държеше синята стъклена карта.

— Значи вие сте господин Бленхайм — попита просто за да печели време.

— Аз съм — отвърна тържествено мъжът и в гласа му се прокрадна неприятна нотка на важност.

— Питам се — продължи госпожица Темпъл, — защото толкова много пъти чувах името ви.

Той не отговори, а я изгледа внимателно.

— Толкова много пъти — добави Елоиз.

— Аз съм управителят на това имение. Вие създавате неприятности тук. Току-що бяхте в прохода на господаря и шпионирахте. А също така ми изцапахте пода!

За нещастие на господин Бленхайм упреците му — защото той явно бе човек, чийто авторитет зависеше от способността му да изброява чуждите прегрешения — бяха осъдителни само за тези, които изпитваха вина. Госпожица Темпъл кимна в знак, че признава тревогите му.

— Предполагам, че къща с такива размери е много трудоемка работа. Много прислуга ли имате? Самата аз често съм се питала за правилния брой на слугите в съотношение с големината или функциите на къщата, тъй като често социалните цели на човек надминават физическите ресурси...

— Вие шпионирахте. Вмъкнали сте се във вътрешния проход на господаря!

— И какъв отвратителен проход само — отвърна тя. — Ако питате мен, по-скоро трябва да кажете, че господарят ви се промъква...

— Какво правехте там? Какво чухте? Какво откраднахте? Кой ви плати, за да го направите?

Всеки от въпросите му беше по-яростен от предишния и на последния, лицето му бе почервенияло, което подчертаваше белите косми на посивяващите му бакенбарди, и на госпожица Темпъл ѝ се стори още по-достоеен за подигравки.

— Божичко, сър, тенът ви! Може би не бива да пиете толкова джин.

— Просто се загубихме — намеси се Елоиз. — Имаше пожар...

— Знам!

— Вижте ни лицата... роклята ми... — Елоиз посочи мръсната коприна, която се спускаше около стройните ѝ прасци.

Бленхайм облиза устни и измърмори:

— Това нищо не означава.

Но за госпожица Темпъл означаваше много, защото фактът, че той още не ги бе предал на господаря си, ѝ подсказваше, че има свои планове. Тя посочи неопределено животинските глави и витрините с оръжията и каза със съзаклятническа усмивка:

— Колко интересна стая.

— Изобщо не е интересна. Това е стаята с трофеите.

— Сигурно, но имах предвид, че това е стая за мъже.

— Е, и?

— Ние сме жени.

— Това какво значение има?

— Това, господин Бленхайм — и тя безсрамно запърха с мигли, — е нашият въпрос към вас.

— Как се казвате? — попита той, устата му беше стисната, очите му трепкаха. — Какво знаете?

— Зависи на кого служите.

— Отговорете на въпросите ми!

Госпожица Темпъл кимна съчувствено на избухването му, все едно той се ядосваше на лошото време, а не на нея.

— Не искаме да създаваме трудности — обясни му. — Но и не искаме да обиждаме никого. Ако сте, например, дълбоко привързан към госпожица Лидия Вандаариф... — Бленхайм й направи груб жест да смени темата и госпожица Темпъл кимна. — Или ако сте предан на лорд Вандаариф, на графинята или на граф Д'Орканч, или на, господин Франсис Сонк, или на заместник-министър Крабе, или...

— Ще ми кажете какво знаете, независимо от това на кого съм предан.

— Разбира се. Но първо трябва да ви уведомим, че в къщата са проникнали агенти.

— Мъжът в червено — отсече Бленхайм.

— И другият — добави Елоиз. — От кариерата, с дирижабъла...

— Те са заловени — изсъска Бленхайм. — Но защо две последователки в бели дрехи търчат из къщата и не се подчиняват на господарите си?

— За пореден път, сър, кои господари имате предвид? — попита госпожица Темпъл.

— Но... — Той млъкна и кимна енергично, сякаш бе получил потвърждение на собствените си мисли. — Значи вече... заговорничат едни срещу други.

— Знаехме си, че не сте глупав — въздъхна безнадеждно Елоиз.

Господин Бленхайм не отговори веднага и госпожица Темпъл, макар да не посмя да погледне Елоиз, се възползва от момента и стисна ръката й.

— Докато графът е долу в залата на затвора — започна тя невъзмутимо, — а графинята е в частни покои с принца... Къде е господин Сонк? Или заместник-министър Крабе?

— Или къде се водят, че са? — попита Елоиз.

— Къде е вашият лорд Вандаариф?

— Той е... — Бленхайм се спря.

— Знаете ли къде да намерите собствения си господар? — попита Елоиз.

Бленхайм поклати глава.

— Вие още не сте ми...

— Какво мислите, че правехме? — Госпожица Темпъл остави раздразнението ѝ да проличи. — Избягахме от театъра... избягахме от госпожица Пул...

— Която дойде с министър Крабе с въздушния кораб — добави Елоиз.

— А после тръгнахме и подслушахме какво прави графинята в тайната ви стаичка — продължи госпожица Темпъл. — След като направихме всичко възможно да се натрапим на графа в лабораторията му.

Бленхайм я изгледа навъсено.

— Кого не сме обезпокоили? — търпеливо го попита госпожица Темпъл.

— Франсис Сонк — прошепна господин Бленхайм.

— Вие го казахте, сър, не аз.

Той прехапа устна. Госпожица Темпъл продължи:

— Видяхте ли... ние не сме издали нищичко... вие сам сте видели всичко и просто извлякохте фактите. Но... ако решим да ви помогнем... може ли да ни се размине по-леко?

— Възможно е. Но не мога да кажа, докато не разбере за каква помощ говорите.

Госпожица Темпъл хвърли бърз поглед на Елоиз, а после се наведе към Бленхайм, все едно да му сподели някаква тайна.

— Знаете ли къде е господин Сонк в момента?

— Всички трябва да се съберат в балната зала... — промърмори Бленхайм, — но не съм го виждал.

— Така ли? — отвърна госпожица Темпъл, все едно това бе крайно важно. — А ако аз ви покажа какво прави?

— Къде?

— Не къде господин Бленхайм, не къде, а как.

Усмихна се, измъкна синята стъклена карта от ръката на Елоиз и я вдигна пред него.

Господин Бленхайм посегна жадно, но госпожица Темпъл я дръпна, преди той да я вземе.

— Знаете ли какво е... — започна тя, но преди да успее да продължи, Бленхайм се хвърли напред, сграбчи я за ръката и измъкна

картата. Отстъпи назад и отново облиза устни, местеше поглед от жените към картата и обратно.

— Трябва да внимавате — каза госпожица Темпъл. — Синьото стъкло е опасно. Малко обърква... ако не сте гледали в него досега...

— Знам какво е! — изръмжа Бленхайм, отстъпи още две крачи към вратата и я препречи с тялото си. Погледна ги за последен път и после сведе поглед към стъклото.

Погледът му се замъгли. Госпожица Темпъл знаеше, че тази карта показва принца и госпожа Марчмур и без съмнение щеше да е по-омайваща за господин Бленхайм от тази с Роже, който зяпаше краката ѝ на дивана. Тя бавно и безшумно се пресегна към най-близката витрина и извади къса остра кама с острие, което се извиваше на зигзаг като сребърна змия. Дъхът на господин Бленхайм секна и тялото му сякаш потрепери — цикълът на картата бе приключил; но след миг той стоеше все така неподвижен, отдаден на прелъстителната гледка. Като се постара да стъпи стабилно, както я бе учил Чан, госпожица Темпъл се приближи от едната страна на господин Бленхайм и заби камата до дръжката в тялото му.

Той изстена и се опули. Госпожица Темпъл измъкна камата с две ръце и това го накара да залитне към нея. Той погледна надолу към окървавеното острие, после вдигна очи към лицето ѝ. Тя го намушка отново, този път в корема, като заби камата нагоре под ребрата му. Бленхайм изпусна картата, измъкна камата от ръцете ѝ, строполи се на колене и изстена. От корема му шурна кръв. Не можеше да си поеме дъх нито да извика — за техен късмет. Претърколи се на една страна и застина. Госпожица Темпъл бързо клекна и избърса ръцете си в килима.

Погледна Елоиз, която не бе помръднала и гледаше втренчено издъхващия управител, и прошепна:

— Елоиз? Добре ли си, Елоиз?

— Да, извинявам се. Не знам... май си мислех, че ще се промъкнем покрай него...

— Щеше да тръгне след нас.

— Разбира се! Разбира се! Не, о, за бога!

— Той ни беше смъртен враг! — Самоувереността на госпожица Темпъл изведнъж стана съвсем крехка.

— Разбира се... но просто... може би защото има толкова много кръв...

Думите ѝ разбиха мрачната решителност на госпожица Темпъл, защото в крайна сметка убийството не беше за нея нещо естествено и въпреки че знаеше, че е постъпила хитро, съзнаваше и какво бе направила: беше убийство, дори не беше в борба. И за пореден път почувства, че всичко става толкова бързо, прекалено бързо, за да успее да се придържа към това, в което вярваше. В какво я превръщаха действията ѝ? В чудовище! В угълчетата на очите ѝ я пареха сълзи. Елоиз внезапно се наведе към нея и я прегърна.

— Не ме слушай, Селесте. Аз съм глупачка! Браво на теб!

Госпожица Темпъл подсмръкна.

— Най-добре да го махнем от вратата.

— Да.

Усилието да довлекат тежкия труп зад една ниска етажерка за книги ги остави без дъх. Елоиз се отпусна на едно кожено кресло, а госпожица Темпъл избърса кръвта от камата в ръкава на господин Бленхайм. С въздишка заради бремето, което човек поема поради прагматичния си ум, остави камата и започна да претърсва джобовете му: банкноти, монети, кърпички, кибрит, две цели пури и една недопушена, моливи, празни листчета хартия, патрони за карабината и халка с толкова много ключове, че беше сигурна, че са за всички врати в целия Харшморт. В горния му джоб му имаше още един ключ... направен изцяло от синьо стъкло. Госпожица Темпъл се ококори и погледна спътницата си.

Елоиз не гледаше към нея. Седеше прегърбена, очите ѝ бяха замъглени, държеше с две ръце синята карта пред лицето си. Госпожица Темпъл се изправи със стъкления ключ в ръка, питаше се колко време ѝ е отнело претърсването... и колко пъти спътницата ѝ беше пропътувала усещанията на госпожа Марчмур на дивана. От полуотворените устни на Елоиз се изтръгна въздишка и на госпожица Темпъл започна да ѝ става неудобно. Колкото повече мислеше за това какво бе изпитала чрез синьото стъкло — глада, знанието, сладостното потапяне и, разбира се, грубо изкривената представа за личността ѝ, — толкова по-малко знаеше как трябва да се чувства. Нападенията срещу

нея (които като че ли се случваха всеки път, когато се качеше в някоя карета) — с тях се беше справила. Те я изпълваха с ярост. Но тези умствени набези бяха преобразили понятията ѝ за благоприличие, за желание и за самото преживяване и бяха преобърнали из основи обичайната сигурност на ума ѝ.

Елоиз бе вдовица, която в брака си трябва да бе намерила баланса с физическите въпроси, но вместо разум и перспектива госпожица Темпъл с тревога видя как по горната устна на жената избиват ситни капчици пот и усети някаква неспирна тръпка между бедрата си от това, че наблюдава чужди непосредствени желания (нещо, с което не се бе сблъсквала, ако не се брояха целувките ѝ с Роже и опитите му да опипа тялото ѝ, които сега — със силата на волята си — тя отказваше да брои). Тъй като бе едновременно любопитна и горда, госпожица Темпъл не можеше да не се пита дали и тя бе изглеждала така.

Бузите на вдовицата порозовяха, тя хапеше долната си устна, пръстите ѝ бяха побелели от стискането на стъклената карта, дъхът ѝ излизаше на пресекулки, копринената роба се плъзгаше, когато тя помръдваше, нежна и достатъчно тънка, за да се провиждат набъбналите зърна на гърдите ѝ, едва доловимото поклащане на ханша ѝ, единият ѝ дълъг крак бе протегнат на килима и пръстите му се свиваха, водени от някаква скрита сила. И над всичко доминираше фактът, че Елоиз не бе свалила маската си с пера, което госпожица Темпъл намираше за смущаващо привлекателна и донякъде ѝ се струваше, че не гледа Елоиз, а просто някаква тайнствена жена, както бе станало и със самата нея, докато се бе оглеждала в холандското огледало на графинята. Продължи да гледа как Елоиз повтаря цикъла на картата и вече можеше да определи — по същото леко ахване — мига, в който госпожа Марчмур придърпваше тялото на принца в своето, увиваше крака около хълбоците му и го притискаше силно... и се чудеше как тя бе успяла да откъсне вниманието си от картата без затруднения — или поне без затруднения извън собственото ѝ смущение, а Елоиз изглеждаше напълно запленена от магията ѝ. Какво ѝ бе казала за книгата — за хора, които умирали, за собствения си припадък? С решителност, която — както може би прекалено често през живота ѝ — намаляваше очарованието ѝ, госпожица Темпъл се пресегна и дръпна картата от ръцете на Елоиз.

Тя вдигна очи, не знаеше какво е станало и къде е.

— Добре ли сте? — попита госпожица Темпъл. — Бяхте се изгубили в картата. — Вдигна я така, че Елоиз да я види. Вдовицата облиза устни и примига.

— О, небеса... извинявам се...

— Много сте се изчервили — отбеляза госпожица Темпъл.

— Сигурно — смотолеви Елоиз. — Не бях подготвена...

— Това е същото като с книгата — също толкова увлекателно, макар и не така дълбоко, защото когато стъклото е по-малко, и събитията са по-малко. Вие казахте, че книгата не ви е понесла.

— Да, не ми понесе.

— Тази карта май ви понесе твърде добре.

— Може би... и все пак мисля, че открих нещо полезно...

— Изчервявам се, само при мисълта какво може да е.

Елоиз се намръщи, защото въпреки слабостта си не беше склонна да понася толкова леко подигравките на по-млада жена, но госпожица Темпъл се усмихна свенливо и я потупа по коляното.

— Бяхте много хубава — каза ѝ, а после се усмихна дяволито. — Смятате ли, че доктор Свенсон би ви сметнал за още по-хубава?

— Не знам какво искате да кажете — отвърна Елоиз и отново се изчерви.

— И той едва ли знае — отвърна госпожица Темпъл. — Но какво открихте?

Елоиз си пое дъх.

— Вратата заключена ли е?

— Да.

— Значи по-добре да седнете, защото трябва да помислим.

— Както ви е известно — започна Елоиз, — аз работя — или поне работех — като възпитателка на децата на Артър и Шарлот Трапинг, която е сестра на Анри и Франсис Сонк. Общо взето се смята, че бързото издигане на полковник Трапинг се дължи на машинациите на господин Анри Синк, въпреки че сега разбирам, че всъщност господин Франсис Сонк е манипулирал всичко, за да намери начин — чрез новите си съюзници — да измъкне от брат си семейния бизнес, и е уредил всичко това с благословията на същия този брат, защото

полковникът получил достъп до всякакви полезни държавни тайни. Неволният ключ към това е бил полковник Трапинг, който точно докладвал на Анри, като предавал както информацията, така и дезинформацията, която му подавал Франсис. Освен това тъкмо Франсис ме убеди да отида в Тар Менър с тайните, които бих могла да разкрия — отново, с цел да получи средство да изнудва брат си и сестра си. Но това внезапно бе станало необходимо точно защото полковникът бе убит — разбирате ли? Бил е убит въпреки че по своя воля или без да го съзнава, е служил на Кликата.

Госпожица Темпъл кимна неопределено, с надеждата, че скоро ще чуе нещо по-важно.

Елоиз продължи:

— Човек се пита защо именно защото полковникът бе така незабележителен.

— Докторът е намерил втората стъклена карта у полковника — отговори госпожица Темпъл. — Тази, която е извлечена от преживяването на Роже Баскомб. Явно е била защита в подплатата на униформата му. Но вие казахте, че сте открили...

Но Елоиз все още мислеше.

— Имаше ли на нея нещо, което да изглежда особено тайно? Което би обяснило защо я е скрил и пазил така?

— Мисля, че не, освен онази част, в която съм аз, освен... ами освен последния момент, където съм сигурна, че зърнах Лидия Вандаариф на една маса за прегледи заедно с граф Д'Орканч, който я... ами... преглеждаше я.

— Какво?

— Да — каза госпожица Темпъл. — Чак сега го осъзнавам, когато видях масите и после, разбира се, се сетих, че съм видяла Лидия, а когато гледах картата, още не я познавах.

— Но, Селесте... — Госпожица Темпъл се намръщи, защото не беше напълно сигурна в спътницата си дори сега и определено не се чувстваше удобно да се държат така фамилиарно с нея. — Това, че картата е била защита в палтото на полковника, значи, че никой не я е намерил! Означава, че това, което е знаел — което картата е доказвала — е умряло заедно с него!

— Но то изобщо не е умряло. Картата е у доктора, а тайната — у нас.

— Точно така!

— Какво точно така?

Елоиз кимна сериозно.

— Значи това, което открихме, може да е още по-важно...

Госпожица Темпъл не можеше да издържа повече — не беше от тези, които се въздържат да не разкъсат опаковката на подаръците на парчета.

— Да, но още не сте ми обяснили какво е то.

Елоиз посочи синята карта в скута на госпожица Темпъл.

— На края на цикъла, ще си спомните тази жена...

— Госпожа Марчмур.

— Тя обръща глава и се виждат зрители. Сред тях разпознах Франсис Сонк, госпожица Пул, доктор Лоренц — другите не познавам, но съм сигурна, че вие може да ги познавате. А зад тези хора има един прозорец...

— Това не е прозорец — каза госпожица Темпъл нетърпеливо и се наведе напред. — Това е огледало! В частните стаи на „Сен Роял“ има огледала от холандско стъкло, които служат като прозорци към фойето. — Всъщност това, че бе познал входа на хотела през това огледало, бе отвело доктора в „Сен Роял“...

Елоиз кимна нетърпеливо, защото най-сетне бе стигнала до новините си.

— Но забелязал ли е той кой е във фойето? Някой, който съвсем очевидно е излязъл от частната стая, за да говори отделно от останалите в нея, разсеяни от... от спектакъла?

Госпожица Темпъл поклати глава.

— Полковник Артър Трапниг — прошепна Елоиз, — който говори сериозно... с лорд Робърт Вандаариф!

— Графът! — възкликна госпожица Темпъл. — Графът иска да използва Лидия, да използва брака, не зная точно как, в друга част от алхимичната схема на Оскар Вайланд...

Елоиз се намръщи.

— Кой е...

— Художник, мистик, откривател на синьото стъкло! Казаха ни, че е мъртъв, убит заради тайните си, но сега се питам дали не е жив, дали дори не е затворник...

— Или пък спомените му са изцедени в книга!

— Да! Но въпросът е дали останалите знаят какви са истинските намерения на графа за Лидия? И още по-важно, дали баща ѝ знае? Ами ако Трапинг е намерил картата на Роже и е разпознал Лидия и графа? Възможно ли е полковникът да не е разбирал истината за злодейството на съюзниците си и да ги е заплашил, че ще ги разкрие?

— Боя се, че не познавате полковник Трапинг — каза Елоиз.

— Не, не сме разговаряли.

— По-скоро е разбирал точно какво означава картата и е отишъл при човек с джобове по-дълбоки дори от тези на шурей му.

— А ние не сме виждали лорд Вандаариф — може би в момента тъче отмъщението си към графа? Но дали знае изобщо? Ако Трапинг му е обещал информация, но е бил убит, преди да успее да я разкрие?

— Бленхайм не беше виждал лорд Робърт — посочи Елоиз.

— А плановите на графа за Лидия продължават да действат — добави госпожица Темпъл. — Видях я да пие неговите отрови. Ако Трапинг е бил убит, за да оставят баща ѝ да тъне в невежество...

— Тогава е бил убит от графа! — каза Елоиз.

Госпожица Темпъл се намръщи.

— И въпреки това съм сигурна, че графът беше любопитен относно съдбата на полковника, като всички останали.

— Лорд Робърт трябва да е бил предупреден най-малкото от гибелта на агента си — разсъждаваше Елоиз. — Нищо чудно, че се крие. Може би точно той държи този изчезнал художник и иска някаква размяна? Може би в момента той крои свой заговор срещу всички тях!

— Като стана дума за това — каза госпожица Темпъл и погледна към тежките обувки на господин Бленхайм, които се подаваха иззад една червена кожена отоманка, — какво ще правим с вещите на господин Бленхайм? С това?

Вдигна ключа от синьо стъкло към светлината и се загледа как блести.

— Това е същото стъкло като книгата — отбеляза Елоиз.

— Какво отваря според вас?

— Сигурно нещо много чупливо... друго нещо, направено от стъкло?

— И аз така си помислих — усмихна се госпожица Темпъл. — Което ме води до друго — че на господин Бленхайм изобщо не му е

било работа да носи този ключ. Можете ли да си представите как Кликата би поверила нещо подобно — сигурно е безценно — на човек, който не е точно един от тях? Той е управителят на имението и може да е част от заговорите им като драгуните или мекленбургските посмешища. Кой би му се доверил?

— Само един човек — каза Елоиз.

Госпожица Темпъл кимна и каза:

— Да. Лорд Робърт Вандаариф.

— Хрумна ми нещо — заяви госпожица Темпъл, скокна и като внимаваше да не настъпи тъмното петно на килима, отиде до бюфета с бутилките. Откри една добре отлежала неотворена бутилка и остър нож, с който срязва восъчния печат и трошачия се корк под него, колкото да може да се сипва — не я беше грижа за парченцата от тапата, тъй като не харесваше такива напитки. Взе един празен декантер и започна да прелива тъмночервения портвайн. Когато видя първите късчета мътна утайка, остави декантера, взе една чаша и изля останалото от бутилката заедно с утайката. После взе друга чаша и като използва ножа, за да попречи на утайката да се излее, прецеди останалото вино в нея, докато в първата не останаха само ръждивочервените размекнати остатъци. С усмивка вдигна очи към Елоиз, която я гледаше неразбиращо.

— Не можем да продължим разследването си затворени в тази стая, не можем да се присъединим към доктора и не можем да избягаме, не можем и да търсим възмездие — защото дори въоръжени с ками за жертвоприношения ще бъдем заловени или убити, когато се опитаме да избягаме.

Елоиз кимна, а госпожица Темпъл се усмихна на собственото си коварство.

— Освен ако не сме хитри в маскировката си. Пожарът в медицинския театър създаде голяма суматоха и, склонна съм да се обзаложа, никой не разбра ясно какво става — твърде много дим, твърде много изстрели и виковете, твърде малко светлина. Искам да кажа, че — тя разклати утайката в чашата — никой не знае дали сме се подложили на Процеса, или не.

Вървяха по коридора боси, без да бързат, като се стараеха да изглеждат спокойни и да наблюдават внимателно нарастващия смут наоколо. Госпожица Темпъл държеше извитата кама в ръка. Елоиз държеше бутилката оранжева течност и бе пъхнала табакерата, синята стъклена карта и стъкления ключ в ризата си, тъй като на нея разумно имаше джобове. Бяха свалили маските на шиите си, за да оставят всичко да изсъхне по-добре, защото около очите им и върху носовете им, в толкова точна имитация на извитите белези на Процеса, колкото успяха да постигнат, внимателно бе нанесена, размазана и отново зацапана ръждивочервената утайка от портвайна. Госпожица Темпъл остана доволна, когато се огледа в огледалото на бюфета, и само се надяваше, че никой няма да се приближи толкова, че да надуши виното.

Докато бяха в стаята с трофеите, броят на преминаващите гости и слуги се бе увеличил драстично. Изведнъж се озоваха сред мъже и жени с наметала, сака и официални рокли, с маски и ръкавици, които кимаха на облечените в бели роби жени с премерената почтителност, която човек оказва на индианец, въоръжен с томахава. Те изобщо не отвърщаха на тези поздрави — имитираха ступора след Процеса, който госпожица Темпъл бе видяла в театъра. Понеже бяха въоръжени, хората им правеха път и тя разбра, че гостите смятат, че са с много висок статут — последователи от вътрешния кръг, така да се каже. Искаше ѝ се да размаха камата пред раболепните им физиономии и да заръмжи.

Потокът хора ги носеше към балната зала, но госпожица Темпъл не беше сигурна, че трябва да ходят там. По-вероятно беше да намерят това, от което имаха нужда — дрехи, обувки, приятелите си — другаде, в някоя задна стаичка като тази, в която се бе срещнала с Фаркухар и Спраг, където мебелите бяха покрити с бяло платно, а масата бе осеяна с бутилки и храна. Посегна към ръката на Елоиз и тъкмо я бе хванала, когато някакъв шум зад тях ги накара да се обърнат и да се пуснат. Към тях маршируваше двойна колона драгуни с червени униформи и високи черни ботуши, начело с навъсен офицер. Елоиз се смеси с тълпата, а самата тя остана на пътя на войниците. Офицерът се опитваше да я накара да се мръдне с погледа си и тя отново потърси с очи Елоиз, която се бе скрила зад двама сприхави господи в сиви наметала за езда. Гостите около тях спряха, за да

наблюдават предстоящия сблъсък. Офицерът щракна с пръсти и хората му веднага спряха. Коридорът бе съвсем притихнал... тишина, която позволи на госпожица Темпъл да чуе кикот, който не би чула иначе, някъде зад себе си. Обърна се бавно и видя Франсис Сонк. Пушеше пура. Погледна я и сведе глава в презрителен поклон.

— Какви перли се откриват — каза провлечено той, — неочаквани и нетърсени, в дълбините на Харшморт Хаус...

Млъкна, когато видя белезите върху лицето ѝ. Госпожица Темпъл не отговори и леко сведе глава за поздрав.

— Госпожице Темпъл? — продължи той с любопитство и предпазлива скептичност. Тя направи реверанс.

Той хвърли поглед към офицера и протегна ръка да я хване за брадичката. Тя безучастно му позволи да завърти лицето ѝ както иска, без да издаде и звук. Той отстъпи назад и я изгледа безстрастно.

— Откъде идвате? Ще ми отговоряте.

— От театъра — каза тя, колкото можа по-глухо. — Имаше пожар...

Той не я остави да довърши, пхна пурата в устата си и протегна здравата си ръка, за да погали гърдите ѝ. Тълпата около тях ахна на студената решителност на лицето му, както и на дръзкия му жест. Гласът на госпожица Темпъл изобщо не се промени и тя не спря да говори, докато той опипваше тялото ѝ:

— ... от лампите, имаше пушек и викове... беше доктор Свенсон. Не го видях... бях на масата. Госпожица Пул...

Франсис Сонк я зашлеви.

— ... изчезна. Войниците ме свалиха от масата.

Докато говореше, точно както бе видяла да говорят подложените на Процеса в театъра, ръката ѝ с камата се стрелна към лицето му. Той обаче бе видял, че се кани да го намушка, парира удара с ръка и после хвана китката ѝ и я стисна. Тъй като да се бори би я издало, госпожица Темпъл пусна камата и тя издрънча на пода. Франсис Сонк пусна ръката ѝ и отстъпи назад. Тя не помръдна. Той погледна офицера зад нея, саркастично разшири ноздри, което най-вероятно означаваше, че офицерът е показал неодобрението си за това, което бе видял — и вдигна камата. Затъкна я в колана си, обърна се и подвижна:

— Вземете дамата с вас, капитан Смайт. Бързо. Закъснявате.

Госпожица Темпъл рискува да потърси крадешком Елоиз, докато я отвеждаха, но нея я нямаше. Капитан Смайт я бе хванал под ръка — не грубо, но здраво. Тя си позволи да го погледне, като си придаде изражение на кравешко равнодушие, и видя лице, което ѝ напомняше за Кардинал Чан, или за Чан, затормозен от товара на командването, от омразните началници, умората, самоотвращението и, разбира се, без обезобразените очи. Очите на капитана бяха тъмни и по-топли от това, което, изглежда, заслужаваха горчивите бръчки около тях. Той я погледна подозрително и тя отново насочи вниманието си към отдалечаващия се Франсис Сонк, който разделяше тълпата пред тях с властната лекота на хирургически скалпел.

Водеха я през най-гъстите части на множеството — преминаването им пораждаше шушукане и заплеснати погледи. Сонк се ръкуваше с хора от двете си страни, потупваше някои господа по гърбовете и раздаваше бързи целувки на също така високопоставени или красиви жени. Заобиколиха самата бална зала и стигнаха до мястото, където се пресичаха няколко коридора. Сонк още веднъж я изглежда изпитателно, отиде до една двойна врата, отвори я, пхна глава в помещението и каза нещо. След миг затвори вратата и дойде при госпожица Темпъл. Извади пурата от устата си и я изглежда с отвращение, защото почти я бе изпушил. Пусна я на мраморния под и я стъпка.

— Капитане, ще разположите хората си по този коридор и в двете посоки, като особено пазите достъпа до тези вътрешни стаи.

— Посочи две врати по коридора. — Полковник Аспиш ще ви даде допълнителни инструкции, когато дойде. Засега задачата ви е да чакате и да се погрижите тази жена да остане тук.

Капитанът кимна отсечено, обърна се към хората си и ги разпредели по дължината на коридора и пред всяка вътрешна врата. Самият той остана до госпожица Темпъл и Франсис Сонк. След като му бе дал заповеди обаче, Сонк спря да му обръща внимание; гласът му се сниши до шепот, заплашителен като съскането на змия:

— Отговаряйте ми бързо, Селесте Темпъл, защото ще позная, ако ме лъжете. А ако ме лъжете, знайте, че това ще ви струва главата ви.

Госпожица Темпъл кимна рязко, все едно това нямаше значение за нея.

— Какво ви каза Баскомб във влака?

Не беше очаквала това.

— Че трябва да бъдем съюзници. Че графинята го иска.

— А какво ви каза графинята?

— Не съм разговаряла с нея във влака...

— Преди това! В хотела! В каретата!

— Каза, че трябва да си платя за смъртта на хората й. А после започна да ме докосва съвсем неприлично...

— Да, да — срязва я Сонк и махна нетърпеливо. — За Баскомб... какво каза за него?

— Че той ще бъде лорд Тар.

Сонк си мърмореше нещо и току поглеждаше към двойната врата.

— Сигурно е имало и много други хора... какво друго, какво друго?

Госпожица Темпъл се опита да си спомни какво й бе казала графинята или изобщо нещо провокиращо, което би подхранило явните подозрения на Сонк.

— Графът също беше там...

— Знам това...

— И тя го попита нещо.

— Какво?

— Не мисля, че е важно. Поне за мен нямаше никакъв смисъл...

— Кажете ми какво е казала!

— Графинята попита граф Д'Орканч как според него лорд Робърт Вандаариф е разкрил плана им да забременят по алхимичен начин дъщеря му, тоест кой според него ги е предал.

Франсис Сонк не отговори, очите му опасно се впиха в нейните, опитваше се да разбере степента на покорството й. Госпожица Темпъл някак си успя да не покаже страха си, като се съсредоточи върху сенките по тавана зад рамото му, но виждаше, че Сонк е така провокиран от последните й думи, че отново се кани да я зашлеви или да се впусне дори в по-унизителна телесна атака. Но точно тогава двойната врата се отвори и се подаде лицето на мекленбургския пратеник, с пресни белези и изпълнено с почителност.

— Готови са, господин Сонк — прошепна той.

Сонк изръмжа и се отдалечи от госпожица Темпъл, пръстите му барабаниях по дръжката на камата на колана му.

След около две минути госпожица Темпъл заключи — заради различните гласове, които глухо долитаха през вратите, — че членовете на Кликата говорят пред събралите се гости. Усещаше мълчаливото присъствие на капитан Смайт зад себе си, както и на войниците му, които той можеше да повика незабавно. Пое си дъх и бавно издиша. Можеше само да се надява, че жаждата за информация е заслепила Сонк за маскировката ѝ, която бе предназначена повече да заблуждава невежите гости в залата, а не опитните членове на Кликата. Обзета от внезапен импулс за самосъхранение, тя върна маската на лицето си. Въздъхна отново. Не можеше да избяга... но може би можеше да провери здравината на клетката си. Обърна се към капитан Смайт и се усмихна.

— Капитане... тъй като вие видяхте как разпитват мен... може ли аз да ви задам един въпрос?

— Госпожице?

— Изглеждате нещастен.

— Госпожице?

— Всички останали в Харшморт Хаус изглеждат... искрено доволни от себе си.

Капитан Смайт не отговори, очите му се стрелкаха към най-близките войници. Госпожица Темпъл сниши гласа си до престорено въздържан шепот:

— Човек просто се чуди защо.

Капитанът я изгледа внимателно, после прошепна:

— Правилно ли чух, че господин Сонк ви нарече Темпъл?

— Да.

Той облиза устни и кимна към робите ѝ и деколтето, през което се виждаше късче от нейната собствена копринена долна риза, прозираща изпод слоевете прозрачно бяло.

— Казаха ми, че обичате зелено...

Преди тя да успее да отговори на тези наистина смайващи думи, вратите зад нея отново се отвориха. Тя се обърна, като придаде на

лицето си подходящото равнодушно изражение, и видя също толкова обърканата Каролин Стърн, така изненадана, че я вижда, че изобщо не обърна внимание на офицера зад нея.

— Селесте — прошепна тя бързо. — Трябва веднага да дойдете с мен.

Поведе я за ръка през притихналата тълпа, която нетърпеливо им правеше път — всички недоволстваха, че ги разсейват от това, което бе приковало вниманието им в центъра на залата. Госпожица Темпъл се насили да запази спокойствие: очакваше, че ще бъде подложена на публично изпитание от цялата Клика пред стотици маскирани непознати, и единствено тази подготовка я спря да не ахне от изненада, когато видя Кардинал Чан на колене — плюеше кръв и изглеждаше като човек, преминал през ада. Той вдигна очи към нея и заедно с неговия поглед, бледото му окървавено лице, забавените му движения, очите му, благословено скрити зад опушените стъкла, дойдоха и погледите на другите пред нея — Каролин, полковник Аспиш и граф Д'Орканч, който стоеше, облечен в огромното си кожено палто, и държеше каишка, която стигаше до врата на някаква дребна фигура — жена с височина и телосложение, подобни на нейните, на първо място забележителна с голотата си и на второ, и по-изключително, с факта, че сякаш бе направена изцяло от синьо стъкло. Но чак когато статуята извърна глава, за да погледне госпожица Темпъл с неразгадаемо изражение и очи празни като на римска статуя, гладки, блестящи тъмносини топчета, тя проумя, че жената — или съществото — е жива. Закова се на място от изумление и не можеше да извика на Чан дори да искаше.

Каролин Стърн свали маската около врата ѝ и тя зачака мъчителните мигове на мълчание, сигурна, че някой ще я разобличи... но никой не каза нищо.

Устата на Чан се отвори неуверено, сякаш не можеше да изрече нито дума и дори да си поеме дъх, за да заговори.

А после всичко стана прекалено бързо — полковник Аспиш замахна и стовари ръка и това, което държеше в нея, върху главата на Кардинал Чан и го повали на земята. Кимна отсечено на двама драгуни, които се откъснаха от кръга, който задържаше тълпата, и хванаха Чан за ръцете. Повлякоха го покрай нея, тялото му бе напълно безжизнено. Тя не се обърна да проследи минаването му, а въпреки

разтуптяното си сърце и напиралите сълзи се насили да вдигне очи към интелигентното питащо лице на Каролин Стърн.

Зад нея гласът на графинята раздра въздуха като камшик:

— Скъпа ми Селесте — провикна се тя. — Колко мило да се... присъедините към нас. Госпожо Стърн, благодаря ви за навременната поява.

Каролин, която вече се бе обърнала към графинята, направи почтителен реверанс.

— Госпожо Стърн! — обади се стържещият глас на граф Д'Орканч. — Не искате ли да видите трансформиранияте си спътнички?

Каролин се обърна заедно с всички останали в балната зала, защото жестът на графа бе изключително театрален, и видяха още две стъклени жени да влизат наперено в отворения кръг с бавната си потракваща походка. Ръцете им се люшкаха някак странно, голите им тела бяха арогантно изтъкване на зряла, мъртвешка, обезпокоителна съблазън. На госпожица Темпъл й отне само миг — какво бе казал графът на Каролин, „спътнички“? — да разпознае с ужас госпожа Марчмур и госпожица Пул, която имаше някакво грозно изгаряне на главата. Какво значеше това? Че враговете й — *по своя воля*? — бяха трансформирани, преобразени в тези... *неща*?

Графът хвана каишката на госпожица Пул и я шибна леко с нея, за да я насочи към госпожа Стърн. Устните на госпожица Пул се разтегнаха едва-едва в смразяваща усмивка, а после Каролин се олюля и главата й клюмна на една страна. След миг ефектът се разпространи по първата редица на тълпата като вълни в басейн; госпожица Темпъл усети как я погълна и захвърли в сцена така увлекателно истинска, че едва си спомняше балната зала.

Беше на плюшено канапе в осветен от свещи салон и ръката й галеше красивата мека разпусната коса на Каролин Стърн. Госпожа Стърн бе облечена — както госпожица Темпъл виждаше, че е облечена и самата тя (тоест госпожица Пул) — с белите роби за инициация. От другата страна на госпожа Стърн седеше мъж с черно наметало и

стегната маска от червена кожа. Беше се навел да я целуне по устата и госпожа Стърн отвърщаше на целувката му със страстен стон. Приличаше на разказа на госпожа Марчмур за двамата мъже в каретата, но тук бяха един мъж и две жени. Гладът на госпожа Стърн накара госпожица Пул да се изкиска снизходително, когато се обърна и взе чашата си с вино... и с това действие погледът ѝ се премести и мина покрай отворената врата и притаилия се там едва видим силует в светлината отвъд... силует, който госпожица Темпъл мигом позна. Беше Роже Баскомб.

Видението се дръпна от ума на госпожица Темпъл, сякаш някой свали превръзка от очите ѝ, и тя се озова обратно в балната зала, където всички, които виждаше, примигваха объркано, с изключение на граф Д'Орканч, който се усмихваше с върховно самодоволство. Той отново каза нещо на Каролин — някаква вулгарна шега за сестринството и възможностите да надене монашеското расо, — но госпожица Темпъл не обърна внимание на разговора им, защото мислите ѝ бяха привлечени от това, което бе видяла току-що...

Госпожица Пул и Каролин Стърн бяха носили тези бели роби, а мъжът с тях на канапето — беше го виждала, беше взела от него същото това наметало! — беше самият полковник Трапинг. Опитваше се да разбере смисъла, сякаш бързаше да отвори някаква врата, но не можеше да улучи ключалката с ключа. Това беше същата онази нощ в Харшморт. И точно преди убийството на полковника, защото жените се бяха преоблекли в белите роби, но още не се бяха подложили на Процеса. Това означаваше, че трябва да е било, докато тя се бе промъквала в коридора с огледалата и покрай странния мъж с кутиите — само няколко минути преди самата тя да влезе в стаята на Трапинг. Вече бе разбрала, че Роже и графинята са членовете на Кликата, които са били най-близо до полковника, когато бе умрял... но възможно ли бе всъщност да го бяха убили тези жени? По нареждане на графа? Ако полковникът е бил в тайно съглашение с лорд Вандаариф... но защо, запита се тя внезапно, госпожица Пул бе избрала да сподели точно този спомен? Спомен, който така очевидно повдигаше въпроса за убийтия полковник и Каролин Стърн? В театъра между двете бе имало съперничество — нима го правеше само за да се подиграе с привързаността на Каролин към един мъртъв мъж, и то мъртъв предател на Кликата? Пред всички?

Тя се стресна — къде ѝ беше умът? Трябваше да внимава — от нечий дрезгав вик и после потъна напълно без предупреждение в друго видение: високо дървено стълбище, осветено от оранжева светлина под притъмнялото небе, внезапно изскочили мъже, бягаща фигура в черно — министър Крабе! — а после тълпата се скупчи и вдигна на ръце някакъв мятан човек в стоманеносиньо палто, проблясъкът на изопнатото му лице и ледено бялата коса показаха, че това е доктор Свенсон само миг преди тълпата безцеремонно да го преметне през парапета.

Точно когато осъзна, че това трябва да е картина от кариерата, госпожица Темпъл вдигна поглед към балната зала и видя в тълпата суматоха, вълнение към центъра, където изблъскаха измъчения доктор Свенсон, задъхан и пребит, на същото място, на което преди малко беше Чан. Свенсон вдигна поглед, дивите му очи търсеха път за бягство, но попаднаха на лицето ѝ и той замръзна. Полковник Аспиш излезе напред, изтръгна някаква кожена чанта от ръцете на доктора, а после безмилостно замахна с палката си. Всичко стана за секунди. Също като Чан, извлякоха доктор Свенсон от залата покрай госпожица Темпъл.

Понеже не можеше да го гледа, без да се издаде, госпожица Темпъл прикова очи в стъклените жени. Колкото и да бяха смущаващи — госпожица Пул, ако тази несъзнателна жива статуя все още можеше да се нарича така, облиза устните си с хлъзгавия синкав връх на небесносиния си език, при което госпожица Темпъл потрепери от ужас, — това все пак отлагаше момента, когато трябваше да се изправи пред пронизващите виолетови очи на графинята.

Но след това Каролин я хвана за ръка и я обърна към издигнатия подиум, където стояха членовете на Кликата: графинята, Сонк, Крабе, а до тях принцът и Лидия Вандаариф, все още с маската и белите роби, а зад тях, като подслушващо дете, се спотайваше пратеникът хер Флаус. Противно на здравия разум очите на госпожица Темпъл се стрелнаха право към графинята, която срещна погледа ѝ с безмилостна

студенина. Но за нейно най-голямо облекчение напред излезе и заговори Харалд Крабе, а не графинята:

— Скъпи гости... верни приятели... предани последователи... сега е моментът, когато плановите ни са зрели... натежали като плод, готов да бъде откъснат. Нашата работа сега е да съберем този плод и да не го оставим да падне неизползван и нежелан на безчувствената земя. Всички разбирате важността на тази вечер, че ние всъщност възвестяваме нова епоха — кой би се усъмнил, когато виждаме пред себе си доказателствата като ангели от друго време? И все пак тази вечер всичко е в равновесие — принцът и госпожица Вандаариф ще заминат за сватбата си в Мекленбург... херцогът на Сталмере е назначен за глава на Личния съвет на кралицата... най-влиятелните хора в страната предадоха властта си в тази къща... и всички вие — може би най-важно от всичко! — всички вие ще изпълните собствените си задачи — ще постигнете собствените си съдби! И така тук ние ще съградим общата си мечта.

Крабе спря и кимна първо на полковник Аспиш, който даде рязка заповед и всички врати на залата се затръшнаха с трясък, а после на граф Д'Орканч, който плесна с каишките като някакъв адски цирков звероукротител и всяко от стъклените същества се запъти към различна част от тълпата.

Впечатлението беше като от лъвове на арената, които оглеждат скупчили се пред тях мъченици, но госпожица Темпъл бе обезпокоена от това, че графът бе пратил към нея тъкмо третата жена — онази с нейния ръст и телосложение. Съществото стигна до края на каишката си и след като я опъна, спря и записвива нетърпеливо пръсти. Гостите заотстъпваха тревожно. Госпожица Темпъл усети натиск в мислите си — мисли, забулени от усещания за син като лед студ...

— Всички разбирате — продължи Крабе, — че няма място за риск, няма място за промяна на решенията. Трябва да сме сигурни — също както всички вие, след като се обрекохте, трябва да сте сигурни във всички останали в тази зала! Всички тук или са се подложили на Процеса, или са споделили интересите си в някоя от нашите книги, или по някакъв друг начин са показали пълната си вяност... поне ние така предполагахме. Както казах... ще ни разберете, че искаме да се уверим.

Графът подръпна каишката на госпожа Марчмур и тя плъзна поглед по множеството. Мъжете и жените пред нея се олюляха замаяни, смълчаха се, някои скимтяха или плачеха, губеха равновесие и падаха, докато умовете им бяха претърсвани за измама. Госпожица Темпъл видя, че графът също е затворил очи съсредоточено — възможно ли бе госпожа Марчмур да споделя с него това, което виждаше? Изведнъж графът рязко отвори очи.

Един от двамата мъже със сивите наметала бе паднал на колене. Граф Д'Орканч махна на полковник Аспиш и двама драгуни безмилостно извлякоха от залата падналия мъж, който хлипаше от страх. Графът отново затвори очи и госпожа Марчмур продължи безмълвната си инквизиция.

След нея започна госпожица Пул: движеше се също така безпощадно из своята част от тълпата и изолира двама мъже и една жена, които започнаха да оплакват решението си да присъстват тук. За миг госпожица Темпъл се запита дали те не са като нея — отчаяни врагове на злодейството на Кликата, но когато войниците ги издърпаха от местата им, стана ясно, че е тъкмо обратното. Това бяха амбициозни хора, които бяха успели да си изфабрикуват покани или да проникнат неканени на това, което според тях щеше да е особено изключително соаре за видните личности в града. Макар и покъртена от молбите им, тя не се замисли повече за съдбата им, защото госпожица Пул бе приключила и графът плесна каишката на третата жена.

Невидимата вълна на погледа ѝ напредваше към нея като пожар или като запален фитил, чийто край щеше да доведе до смъртта ѝ. Все по близо. Госпожица Темпъл не знаеше какво да направи. Щяха да я разкрият. Да бяга? Да се опита да изблъска жената с надеждата тя да се строши на парчета? Щяха да я изобличат само след секунди. Пое си дъх за кураж и се подготви за удар. Каролин стоеше изправена и чакаше. Хвърли бърз поглед към госпожица Темпъл, лицето ѝ бе още по-бледо — и изведнъж госпожица Темпъл разбра, че Каролин е ужасена. Но в същия момент погледът на жената се плъзна над рамото на госпожица Темпъл. Чу се шум. Врата? А после прозвуча внезапният остър глас на заместник-министър Крабе:

— Ако обичате, господин графе, това е достатъчно!

Точно зад госпожица Темпъл в залата бе влязла смайваща групичка. Наоколо хората свеждаха глави в знак на уважение към високия мъж. Смъртнобледен, с дълга стоманеносива коса, с медали на палтото и светлосин шарф на гърдите. Вървеше много сковано — всъщност вървеше почти като стъклените жени, — стиснал в една ръка черен бастун, а с другата хванал ръката на дребен мъж с остри черти, мазна коса и очила, който не й приличаше на нормален спътник на кралски особи. Заради речта на заместник-министъра тя се сети, че това трябва да е херцогът на Сталмере, човек, който — ако слуховете бяха верни — наемаше за слуги единствено обеднели аристократи, толкова се гнусеше от простолюдията. Какво правеше такъв човек на толкова голямо — и обикновено — събиране? И все пак това не бе всичко, защото точно до херцога — почти все едно бяха двойка младоженци — вървеше лорд Робърт Вандаариф. На крачка зад него вървеше Роже Баскомб и го подкрепяше.

— Не сме приключили с прегледа — каза Франсис Сонк, — който, както сам казахте, господин министре, е жизненоважен.

— Така е, господин Сонк. — Харалд Крабе кимна и заговори достатъчно високо, за да го чуе и тълпата. — Но тази работа не може да чака! Пред нас стоят две от най-изтъкнатите личности в страната — може би в целия континент! — и един от тях е нашият домакин. Струва ми се благоразумно, както и учтиво, да оставим техните неотложни нужди да изпреварят нашите.

Госпожица Темпъл видя, че Франсис Сонк поглежда за миг към нея, и разбра, че е внимавал какво ще стане с нея при преглеждането. Тя се обърна към новодошлите — колкото и да не й се искаше да гледа Роже, още по-малко искаше да гледа Сонк и графинята — и ясно осъзна, че спирането на изпитанията от страна на Крабе няма нищо общо с нея, а с тези важни особи, защото погледите на стъклените жени сигурно щяха да преминат и през тях и да разкрият скритите им умове на чакащия граф Д'Орканч. Но кого пазеше Харалд Крабе? Херцога ли? Вандаариф? Или помощника си Баскомб и тайните планове, които бяха измътили двамата? И защо Каролин бе толкова изплашена? Искаше й се да тропне с крак от безсилие, че има толкова неща, които не знае — беше ли Вандаариф водачът на Кликата, или не? Беше ли в битка с графа, за да спаси дъщеря си? Показваха ли действията на Крабе и присъствието на Роже съюз с Вандаариф? Но

тогава какво значеше това, че Роже е бил на вратата точно преди Трапинг да бъде убит? Изведнъж госпожица Темпъл си спомни появата на бившия си годеник в тайната стаичка, в която графинята тормозеше принца — възможно ли бе Роже да имаше своя тайна преданост? Ако той бе убил Трапинг (не можеше да го проумее — Роже?!), дали го бе направил в служба на графинята?

Херцогът на Сталмере заговори; заекваше и гласът му бе сух, все едно устата му бе пълна с пепел:

— Утре ще оглавя Личния съвет на кралицата... нацията е в криза... Кралицата не е добре... престолонаследникът няма наследник и няма качества... така че тази нощ той получи дара на мечтите си, дар, който трябва да плени отслабената му душа... *стъклена книга с чудеса*, в която ще се удави.

Госпожица Темпъл се намръщи. Херцозите май не говореха така. Погледна предпазливо през рамо и видя, че вниманието на стъклената жена е изцяло погълнато от херцога, и видя зад нея и граф Д'Орканч — устните му се движеха лекичко в брадата му при всяка дума, която излизаше от устата на херцога на Сталмере.

— Личният съвет ще управлява... визията ни, моите съюзници... ще намерят израз... ще бъде написана на света. Такова е обещанието ми... пред всички вас.

Херцогът спря, обърна се към мъжа до себе си, кимна и каза ледено:

— Милорд...

Гласът на Робърт Вандаариф не беше така гробовен като този на херцога, но въпреки това смрази още повече кръвта на госпожица Темпъл, защото преди да каже и дума, той се обърна към Роже и взе от него сгънат лист хартия, който той му подаде с цялата почтителност на служител... и все пак лордът се бе обърнал, защото Роже го бе стиснал за ръката. Вандаариф разгъна листа и когато пак го стиснаха — тя вече гледаше внимателно, — зачете с възторжен глас, който й прозвуча кухо като стъпки в празна стая.

— Не съм по речите и затова ви моля да ми простите, че си помагам с този лист. Но тази вечер пращам своето дете, моята принцеса, Лидия, да се омъжи за мъж, когото приех в сърцето си като свой син.

Трето незабележимо стискане от Роже — чието лице гледаше към пода — и лорд Вандаариф кимна на принца и дъщеря си на подиума. Госпожица Темпъл се запита какви емоции към баща си крие момичето зад маската си. Как Процесът бе пречистил бездънната ѝ нужда и гнева ѝ, че е изоставена, и какъв ефект можеха да имат тези празни официални думи. Лидия направи реверанс и после изви устни в усмивка. Знаеше ли, че баща ѝ е кукла в ръцете на Роже Баскомб? Възможно ли бе да се усмихва заради това?

Лорд Робърт се обърна отново към събраните гости и намери мястото на страницата, докъдето бе стигнал:

— Утре всичко трябва да е така, все едно тази нощ никога не е била. Никой от вас няма да се върне в Харшморт Хаус. Никой от вас няма да признае, че е бил тук, няма да се познавате помежду си и вестите от херцогство Мекленбург ще бъдат за вас просто маловажни слухове. Но усилията на моя колега херцога тук ще бъдат отразени в онази страна и в други отвъд нея. Някои от вас ще бъдат назначени сред агентите ми и ще пътуват, където са необходими, но преди да си тръгнете тази вечер, всички ще получите инструкции под формата на напечатани шифрирани книги, от моя иконом... господин Бленхайм.

Вандаариф вдигна очи, явно инструктиран да посочи Бленхайм сред тълпата, но Бленхайм го нямаше. Паузата се превърна в объркване, хората взеха да се оглеждат, на подиума някои се намръщиха и стрелнаха с очи полковник Аспиш, който им отговори с надутото вдигане на рамене. С пъргава и затова за госпожица Темпъл още по-оскърбителна проява на инициативност, Роже Баскомб се покашля и пристъпи напред.

— В отсъствието на господин Бленхайм книгите с инструкциите можете да получите от мен в кабинета на управителя, веднага след като тази среща се разпусне.

Хвърли бърз поглед към подиума и прошепна нещо в ухото на лорд Робърт. После се върна на мястото си. Лорд Робърт продължи речта си:

— Щастлив съм, че мога да помогна на това начинание, и съм благодарен на тези, които най-вече планираха успеха му. Моля всички вас да се насладите на гостоприемството на дома ми.

Роже внимателно взе листа от ръцете му. Тълпата избухна в овации за двамата велики мъже, които стояха като безчувствени

статуи.

Госпожица Темпъл бе смаяна. Между Вандаариф и графа не се водеше никаква битка — лорд Робърт беше напълно победен. Новините на Трапинг така и не бяха стигнали до него и съдбата на Лидия — каквито и отвратителни планове да бяха задействани — беше предрешена. Нямаше значение дали Оскар Вайланд е затворник в имението и вече нямаше значение кой е убил Трапинг — но после госпожица Темпъл се намръщи. Ако Вандаариф бе тяхно творение, тогава защо Крабе беше спрял изпитанието? Ако самите членове на Кликата не знаеха кой е убиецът на Трапинг, можеше ли това да остане така? Можеше ли борбата за съдбата на Лидия да е само едно от разцепленията сред враговете ѝ? Можеше ли да има и други?

В същото време госпожица Темпъл се питаше кого трябваше да заблуди това представление с херцога и лорд Вандаариф, защото бе чувала по-вдъхновяващи и убедителни думи от полутрезви продавачки на риба на пазара. И след Каролин Стърн и тя сведе глава, когато видните личности и техните помощници — или трябваше да каже кукловоди? — тръгнаха през залата. Докато я подминаваха, вдигна очи и срещна погледа на Роже Баскомб, който се намръщи с типичното си прикрито любопитство при вида на белезите по лицето ѝ. Когато стигнаха другия край, тя с изненада видя, че графът подава каишката на госпожа Марчмур на Роже, а тази на госпожица Пул на по-ниския мъж с острите черти. Когато драгуните отвориха вратите, бившият ѝ годеник се приближи до полковник Аспиш и грабна — нямаше по-мека дума за това — кожената чанта от ръцете му. Чантата, която Аспиш бе взел от доктор Свенсон...

Зад нея графинята се обърна към множеството, преди Сонк и Крабе да успеят да го сторят — а те бяха отворили уста да проговорят. Израженията им обаче издадоха само искрица от гнева им, преди да закичат в съгласие с думите ѝ.

— Дами и господа, чухте думите на нашия домакин. Знаете каква подготовка ви очаква. Когато изпълните тези задължения, сте свободни. Удоволствията на Харшморт Хаус са ваши тази нощ, а след това... за всяка нощ... удоволствията на света. Пожелавам на всички приятна вечер и нощ... пожелавам на всички нашата победа.

Усмихна се широко на публиката и започна да им ръкопляска. Останалите на подиума се присъединиха към нея, а после и цялата

тълпа: всички изгаряха от желание да изразят възхитата си от благосклонността на графинята и от тази нова подобрена позиция да изразят собственото си одобрение един към друг. Госпожица Темпъл също заръкопляска — чувстваше се като дресирана маймуна — и гледаше как графинята тихо казва нещо на Сонк и Крабе. По някакво мълчаливо съглашение членовете на Кликата слязоха от подиума и се насочиха към вратите. Преди госпожица Темпъл да успее да реагира, в ухото ѝ прозвуча гласът на Каролин Стърн:

— Трябва да ги последваме. Нещо не е наред.

Докато вървяха към отворените врати и привличаха въпросителните погледи на гостите, които весело излизаха в обратна посока по примера на Вандаариф и херцога, госпожица Темпъл усети, че зад нея върви още някой, освен Каролин. Не посмя да погледне — такова любопитство не подходдаше на сериозната самоувереност, породена от Процеса. Потракващите стъпки ѝ подсказваха, че това са графът и последната от трите стъклени грации, жената, която не познаваше. Това не беше толкова лошо — белият лист беше по-добър от знаещата насмешка и всепроникващото недоверие, които можеше да очаква от Марчмур и Пул, — но в сърцето си тя знаеше, че независимо коя от трите прерови ума ѝ, преструвката ѝ ще бъде разкрита. Единствената ѝ надежда беше същият инстинкт, който бе накарал Крабе да предотврати изпитанието на херцога и лорд Вандаариф, да им попречи да рискуват талантите на тази жена от такова близко разстояние, защото останалите от Кликата едва ли щяха да искат да предложат откритите си мисли на графа... поне не и ако крояха планове един срещу друг...

Влезе във фоайето, където бе чакала с капитан Смайт, който се бе дръпнал на няколко метра, за да не се натрапва на разискванията на висшестоящите си, висшестоящи, които на свой ред изчакаха в нетърпеливо мълчание да дойдат и последните, след което всички врати бяха затворени. Когато резетата хлопнаха, госпожица Темпъл се запита какво ли е станало с Елоиз и дали Чан и Свенсон може да са живи, но мислите ѝ бяха прекъснати от графиня Лакер-Сфорца, която палеше цигара в лакираното черно цигаре. Дръпна си три пъти, преди да заговори, сякаш всяко следващо дръпване разгаряше пламъците на

гнева ѝ. И още по-смущаващо беше, че никой от влиятелните мъже около нея не посмя да прекъсне този открито заплашителен ритуал.

— Какво беше това! — изръмжа графинята и прикова с поглед Харалд Крабе.

— Моля, графиньо...

— Защо се намесихте в изпитанията? Видяхте, че бяха разобличени петима външни, всеки от които би могъл да развали плановете ни, докато сме в Мекленбург. Знаете го — знаете, че работата ни не е довършена.

— Скъпа моя, щом сте толкова...

— Не казах нищо, защото господин Сонк каза нещо само за да бъде надвит — пред всички — от вас. Защото ако бяхме продължили с несъгласието, щяхме да покажем точно тази липса на единство, която — с огромни усилия, господин заместник-министър — успяваме да избегнем.

— Разбирам.

— Не мисля.

Тя издиша още един облак дим, изгаряше го с очи като василиск. Крабе понечи да заговори отново, но тя го прекъсна, преди да успее да отвори уста.

— Не сме глупаци, Харалд. Вие прекъснахте изпитанията, за да не бъдат разкрити на графа определени хора.

Крабе направи неясен жест към госпожица Темпъл, но графинята отново прекъсна думите му с надменно изсумтяване.

— Не ме обиждайте — ще стигнем и до госпожица Темпъл. Говоря за херцога и лорд Вандаариф. И двамата не би трябвало да представляват трудност, освен разбира се ако не сме подведени за истинското им състояние. Достатъчно от нас видяха трупа на херцога, така че искам да кажа, че доктор Лоренц е свършил добре работата си — работа, която по необходимост е вършил в сътрудничество с графа. Това ни оставя лорд Робърт, чиято трансформация, мисля, беше ваша отговорност.

— Той е напълно в наша власт — протестира Крабе, — сама видяхте...

— Не видях никакво доказателство! Лесно е да се подправи!

— Питайте Баскомб...

— Ха! Разбира се, трябва да се доверим на думата на вашия доверен помощник. Сега вече ще спя спокойно!

— Не се доверявайте на ничия дума — отсече Крабе ядосано. — Извикайте лорд Робърт — вървете да го видите, правете каквото искате и ще видите, че е наш роб! Както бе планирано!

— Тогава защо прекъснахте изпитанията? — попита Франсис Сонк със спокоен, но опасен тон.

Крабе запелтечи и размаха ръце.

— Не заради това, което казах тогава, признавам, но за да не компрометираме външния авторитет на херцога и лорд Робърт, като ги унижим публично с изпитанието! Много е важно да останем невидими зад тези фигуранти — ако ги бяхме включили в изпитанието, щяхме да разкрием какви са — наши слуги! Вече толкова неща се объркаха: като начало Бленхайм трябваше да ескортира господаря си, за да се спази приличието. Ако не беше бързата мисъл на Роже да излезе напред...

— Къде е Бленхайм? — прекъсна го графинята.

— Изглежда, е изчезнал, мадам — отвърна Каролин. — Разпитах гостите, както наредихте, но никой не го е виждал.

Графинята изсумтя и погледна покрай госпожица Темпъл към вратата, където стоеше полковник Аспиш.

— Не зная — запротестира той. — Хората ми претърсиха имението...

— Интересно, тъй като Бленхайм би бил верен на лорд Робърт — отбеляза Сонк.

— Лорд Робърт е под наша власт! — настоя Крабе.

— Най-малкото под властта на вашия Баскомб — каза Сонк. — А какви бяха тези книжа?

Говореше на Аспиш, който не разбра въпроса.

— Чантата с книжата! — викна Сонк. — Взехте я от доктор Свенсон! Баскомб я взе от вас!

— Нямам представа — отговори полковникът.

— И вие сте зле като Блах! — подигра му се Сонк. — А той къде е впрочем?

Граф Д'Орканч въздъхна тежко.

— Майор Блах е мъртъв. Кардинал Чан.

Сонк завъртя очи и сви рамене. Обърна се пак към полковник Аспиш:

— Къде е Баскомб сега?

— С лорд Робърт — каза Каролин. — След като господин Бленхайм...

— Къде другаде да е? — извика Крабе още по-ядосано. — Къде? Раздава книгите с посланията — някой все трябва да го свърши в отсъствието на Бленхайм!

— Какъв късмет, че го замества — ледено каза графинята.

— Госпожа Марчмур е с него. Убеден съм, че й вярвате толкова, колкото аз вярвам на Баскомб! — запени се Крабе. — Със сигурност и двамата са доказали верността си към всички нас!

Графинята се обърна към Смайт.

— Капитане, пратете двама от хората си да доведат господин Баскомб, когато свърши. Доведете го тук заедно с лорд Робърт; ако е необходимо.

Смайт веднага махна на войниците си и драгуните тръгнаха.

— Къде е Лидия? — попита Сонк.

— С принца — отговори Каролин. — Изпращат гостите.

— Благодаря, Каролин — каза графинята. — Поне някой внимава.

— И се провикна към Смайт: — Нека войниците ви доведат и тях.

— Доведете ги при мен — дрезгаво каза графът. — Работата ни с тях не е приключила.

Думите му увиснаха заплашително във въздуха.

— Всичко може да се уреди лесно — заяви заместник-министърът, като се обърна към граф Д'Орканч, — ако се консултираме с книгата, в която са събрани мислите на лорд Робърт. Тя ще даде ясно да се разбере, че съм направил това, което се бяхме уговорили. Би трябвало да съдържа подробен разказ за участието на лорда в цялото начинание — факти, които би могъл да знае единствено той.

— Беше унищожена поне една книга — каза графът.

— Как? — попита графинята.

— Чан.

— Проклет да е! — изръмжа тя. — Това наистина е краят. Знаете ли коя е книгата?

— Не мога да кажа, докато не сравня останалите с тефтера — каза графът.

— Да го направим тогава — ядно каза Крабе. — Бих искал да бъда реабилитиран възможно най-бързо.

— В момента ги пренасят на покрива — каза графът. — А както знаете, тефтерът е у вашия помощник.

— За бога! — извика Сонк. — Изглежда, Баскомб е станал незаменим!

— Той ще го донесе! — възрази Крабе. — Ще се оправим. Всичко това е нелепа загуба на време — разединява усилията ни и създава опасни закъснения — и най-вероятното обяснение за всички тези въпроси стои пред нас. — Той посочи с брадичка госпожица Темпъл. — Тя и другарите ѝ причиниха безчет проблеми! Откъде знаем, че не са убили Бленхайм?

— Както Кардинал Чан закла господин Грей... — посочи спокойно Сонк и погледна графинята. Крабе обмисли думите му, примига, а после, оживен от промяната на посоката на разследването, кимна.

— А, да! Да! Съвсем бях забравил за това. Графиньо?

— Моля? Тъй като Чан е убиец, а господин Грей изчезна, не се съмнявам, че е бил убит. Не зная къде — бях инструктирала господин Грей да помогне на доктор Лоренц и графа с херцога.

— Но Чан каза, че го е срещнал под земята близо до тръбите! — извика Крабе.

— Това не го знаех... — изръмжа граф Д'Орканч.

— Бяхте зает с вашите дами — отговори му графинята, докато вадеше нова цигара, и хвърли поглед към дребната стъклена жена, която стоеше спокойно като опитомен леопард, нехаеща за кавгите им; яркият ѝ тъмносин цвят бе още по-смайващ на фона на тъмното кожено палто на графа. — Чан каза, че господин Грей бил бърникал работата ви по мое нареждане. Най-ясното доказателство за това, разбира се, би било нещо в работата ви да се обърка. Но, доколкото

виждам, вие извършихте три успешни трансформации. Тъй като това е процес, който, съвсем честно признавам, не разбирам ни най-малко, предлагам резултатите ви в доказателство, че Кардинал Чан е лъжец.

— Ако не е убил Грей преди той да успее да навреди — каза Крабе.

— Кое е неоснователно и необосновано предположение — изръмжа графинята.

— Кое не значи, че не е вярно...

Графинята се завъртя към заместник-министъра и ръката ѝ — на пръв поглед заета да прибира табакерата в чантата ѝ — се стрелна към гърлото му и опря в него наточено като бръснач острие. Приличаше на блестящ шип.

Крабе преглътна. Не смееше да помръдне.

— Розамунд... — започна графът.

— Само го повтори, досадно нищожество такова — изсъска графинята, — и ще те разпоря като лошо ушит ръкав.

Крабе се беше ококорил.

— Розамунд — повтори графът.

Вниманието ѝ не се отмести от Крабе.

— Да?

— Може ли да ти подсказа... младата дама?

Графинята бързо отстъпи на две крачки от Крабе, за да избегне възможен контраудар, и се обърна към госпожица Темпъл. Лицето ѝ гореше — от неприкрито удоволствие, — очите ѝ блестяха от възлудие. Госпожица Темпъл се съмняваше, че друг път е била в такава опасност.

— Преминала си Процеса в театъра? — усмихна се графинята.
— Така ли? Веднага след Лидия Вандаариф?

Госпожица Темпъл бързо кимна.

— Колко жалко, че госпожица Пул не може да го потвърди. Но тук не сме безпомощни... да видим... оранжево за Харшморт... прислужница, курва... хотел, предполагам... и, разбира се, обречена...

Графинята се наведе напред и изсъска в ухото на госпожица Темпъл:

— Оранжево, Магдалена, оранжево, роял, лед, изпиване!

Това свари госпожица Темпъл неподготвена, тя затърси отговор, а после си спомни — твърде късно — принца в тайната стаичка...

Графинята я стисна за брадичката и изви главата ѝ нагоре. Със студена преднамерена насмешка езикът ѝ се подаде от устата ѝ и облиза първо едното, после другото око на госпожица Темпъл. Тя изскимтя, когато графинята ги облиза още веднъж, почти сладострастно. С победоносна насмешка графинята я блъсна в очакващите я ръце на полковник Аспиш. После избърса уста с опакото на ръката си и примляска подигравателно.

— Трийсет и седма Харкър-Борнарт... отлична реколта... срамота е да се пилее за дивачка. Изведете я оттук.

Извлякоха я безцеремонно и я захвърлиха в някаква мрачна стая, пазена от двама мекленбургски войници. Госпожица Темпъл въздъхна. Избърса лицето си — все още лепнеше от слюнка и от портвайна — и се огледа.

Както си мислеше, това беше точно такъв пращен неизползван салон като този, в който бе срещнала Спраг и Фаркухар. Изведнъж видя, че не е сама, и ахна. Хвърли се към двете проснати на пода тела. Бяха топли — и двамата бяха топли и — тя изхлипа от радост — дишаха! Бяха я събрали отново с другарите ѝ!

Доктор Свенсон избухна в ужасяващ пристъп на кашлица и тя му помогна да седне. На мъждивата светлина не виждаше дали по него има кръв, но надушваше острата миризма на индиговата смола, пропила дрехите и косата му.

— Доктор Свенсон...

— Скъпа ми Селесте, мъртви ли сме?

— Не, докторе.

— Отлично. А Чан?

— Тук е.

— Още ли сме в Харшморт?

— Да, заключени сме в една стая.

— И съзнанието ви все още ви принадлежи?

— О, да.

— Извинете ме...

Той се извърна, плю, после си пое дълбоко дъх.

Госпожица Темпъл вече се бе навела над Чан, като се мъчеше да не се разплаче. Противната миризма бе още по-силна, а засъхналите корички кръв около устата и носа му, както и мъртвешки бледото му лице, показваха сериозността на състоянието му. Тя започна да бърше

лицето му с робата си, после изведнъж осъзна, че тъмните му очила са паднали, втренчи се в ужасните белези през очите му и прехапа устни, бедният! Дъхът стържеше в гърдите му, все едно някой клатеше пълна с пирони кутия. Умираще ли? Госпожица Темпъл притегли главата му към гърдите си, прегърна го и зашепна нежно:

— Кардинал Чан, не умирайте... аз съм Селесте... Тук сме с доктора... не можем да оцелеем без вас...

Свенсон се надигна, хвана китката на Чан и сложи другата си ръка на челото му. След малко долепи ухо до гърдите му, после заопипва тила му, където го бе ударил полковникът.

— Помислих си, че сте се подложили на Процеса — каза доктор Свенсон, без да я поглежда.

— Не. Успях да подправя белезите — каза тя. — Съжалявам, ако... не исках да ви разочаровам.

— Напротив. Много хитър план.

— Но графинята все пак ме разкри.

— Това не е срамно... Радвам се, че сте невредима. Може ли да попитам — чак ме е страх да го изрека...

— С Елоиз ни разделиха. Тя имаше същите фалшиви белези — не мисля, че са я заловили, но не зная къде е. Разбира се, не съм съвсем сигурна коя е тя.

Докторът се усмихна смутено.

— И аз не съм. И това е най-странното. — Погледна я многозначително. — Но знае ли човек?

— Ужасно съжалявам, че я изгубих.

— Всички направихме каквото беше по силите ни... цяло чудо е, че сме живи.

Тя кимна, искаше да каже още нещо, но нямаше представа какво. Докторът въздъхна замислено, а после изведнъж стисна силно носа на Чан и запуши устата му с другата си ръка. Госпожица Темпъл ахна.

— Какво...

— Момент...

Отне точно един момент. Очите на Чан се отвориха, раменете му се напрегнаха, той сграбчи Свенсон и стържещият звук в дробовите му се усили. Докторът рязко отмести ръцете си и Чан избухна в пристъп на кашлица, придружена от пръски кървава слюнка. Свенсон и

госпожица Темпъл го подхванаха под мишниците и го изправиха на колене, за да изхвърли по-лесно отровните секрети.

Чан избърса уста с пръсти, обърна се към тях, примига и бързо заопипва лицето си. Госпожица Темпъл с усмивка му подаде очилата и му прошепна:

— Колко се радвам да ви видя и двамата!

— Вие сте първа, Селесте — промълви прегракнало Чан. — По кръвта в косата на доктора предполагам, че и той не знае къде сме, кой ни пази... дори колко е часът.

— Да, откако сме в плен? — попита Свенсон.

Госпожица Темпъл подсмръкна.

— Не от много. Но откакто говорихме, се случиха толкова неща, откакто ви оставих... Толкова съжалявам... държах се детински и глупаво.

Свенсон й махна да спре да се тревожи.

— Селесте, съмнявам се, че имаме време — няма значение...

— Има значение за мен.

— Селесте... — Чан се мъчеше да се изправи.

— Мълчете, и двамата — каза тя и стана, така че да е по-високо от тях. — Ще бъда кратка, но първо трябва да се извиня, че ви оставих в Плъм Корт. Наистина беше глупаво и едва не ми коства живота — както и вашия живот. — Направи жест на доктор Свенсон да мълчи. — Пред вратата има двама мекленбургски войници, а нататък по коридора има поне десетима драгуни с офицера и полковника си. Вратата е заключена и, както виждате, стаята ни няма прозорци. Предполагам, че нямаме и оръжия.

Чан и Свенсон потупаха джобовете си някак небрежно и не откриха нищо.

— Ще намерим, това не е важно — бързо продължи тя, понеже не искаше да изгуби предимството си.

— Ако се измъкнем — каза Свенсон.

— Да, разбира се — най-важното е да спрем плана на враговете ни.

— А какъв точно е този план? — попита Чан.

— Там е работата — знам само част от него. Но вярвам, че и вие сте видели своята част.

И като спазваше обещанието си да е кратка, госпожица Темпъл задъхано се хвърли да разказва: за „Сен Роял“, за еликсира на госпожица Вандаариф, за картината в стаята на графинята, за своята битка с книгата, за битката — в крайно съкратен вид — с графа и графинята в каретата, за пътуването с влака до Харшморт и за театъра. Както Чан, така и Свенсон отваряха усти, за да добавят подробности, но тя ги караше да мълчат и продължаваше: за тайната стая, за графинята и принца, за убийството на Бленхайм, за откритието на Елоиз в синята карта, за Трапинг, Вандаариф, Лидия и Вайланд, балната зала и накрая за злостния спор между графинята и съюзниците ѝ само преди десетина минути. Целият разказ ѝ отне някъде около две минути забързан шепот.

Когато свърши, си пое дълбоко дъх с надеждата, че не е пропуснала нещо съществено, макар, разбира се, да беше — просто се бяха случили прекалено много неща.

— Е... — въздъхна докторът. — Значи те са поели контрола над правителството чрез херцога, който, кълна се, беше убит, и се канят да завладеят Мекленбург...

— Не се обиждайте, докторе — каза госпожица Темпъл, — но не разбирам защо е тази врява за една от многото германски държавици.

— Причината е, че в планините ни има повече индигова смола, отколкото в сто имения като Тар, взети заедно. Те са купували земите от години... — Гласът му секна и той отново поклати глава. — Във всеки случай, ако те отпътуват за Мекленбург тази вечер...

— Ще ни се наложи да тръгнем... — прекъсна го Чан, закашля се и бръкна в страничните джобове на палтото си. — Нося ги от доста време точно за този момент...

Госпожица Темпъл изписка от радост и примигна, защото сълзите отново започнаха да гъделичкат очите ѝ. Зелените ѝ боти! Тя седна на пода, без изобщо да се замисли за доброто възпитание, грабна изгубените си съкровища и ги обу.

— Не мога да ви опиша какво значи това за мен — възкликна тя. — Ще ми се смееете. Вече ми се смееете. Знам, че са просто обувки, а аз имам много обувки. И честно казано, преди четири дни не бих дала и пет пари за тези, но сега не бих се отказала от тях за нищо на света.

— Разбира се — тихо каза Свенсон.

— О! — възкликна госпожица Темпъл. — Имаме и ваши вещи — от шинела ви, който изгубихме, но, както казах, взехме оттам картата и една сребърна табакера! Е, всъщност те не са у мен, у Елоиз са, но когато я намерим, ще си ги получите.

— Наистина, това е чудесно...

— Табакерата сигурно ви е скъп спомен.

Докторът кимна, но после извърна очи и се намръщи, сякаш не искаше да говори повече. Чан отново се разкашля, кръвта хъркаше в гърдите му.

— Трябва да направим нещо за вас — каза Свенсон, но Чан поклати глава.

— Дробовете ми...

— Стритото стъкло — каза госпожица Темпъл. — Графинята ми каза как ви била убила.

— Съжалявам, че я разочаровах... — Той се усмихна.

— Дори само стъклото би увредило дробовете ви, а с допълнителните му отровни свойства е цяло чудо, че не сте изпаднали в сънни видения — каза Свенсон съвсем сериозно.

— Предпочитам ги пред тази кашлица, уверявам ви.

— Има ли начин да се извади? — попита госпожица Темпъл.

Докторът замислено свъси вежди. Чан отново се изхрачи и заговори:

— Историята ми е проста. Не знаехме къде сте и се разделихме: докторът отиде в Тар Менър, а аз в министерството, но не бяхме отгатнали правилно. Натъкнах се на Баскомб и графинята, станах свидетел на Процеса, бих се със Сонк, едва не умрях, а после ви проследих — твърде късно — до „Сен Роял“, откъдето взех ботите, и се качих на влака за Харшморт. Когато дойдох тук, видях най-влиятелните личности смазани, с умове, източени в книгите, а Робърт Вандаариф — безмозъчен като маймуна, да запълва страници с разказа за тайните си. Не можах да предотвратя трансформацията на трите жени... — Млъкна и госпожица Темпъл си даде ясна сметка доколко и двамата със Свенсон са стигнали до предела не само на силите си, но и на сърцата си. — Но убих майор Блах. Останалото е залавянето и провалът, а също така убих и човека на графинята господин Грей.

— О! Те жестоко се караха заради това! — възкликна госпожица Темпъл.

— Той беше пратен да свърши нещо тайно от останалите, сигурен съм. Не зная какво. — Погледна я. — Вие казахте, че ни пазят драгуни, така ли?

— Не точно пред вратата, но по коридора, да. Десетина мъже с командир капитан Смайт. Полковникът...

— Смайт ли казахте? — възкликна Чан.

— И аз го срещнах — каза Свенсон. — Той ми спаси живота!

— Той някак си познава и мен — добави госпожица Темпъл. — Всъщност беше доста странно...

— Ако успеем да се отървем от полковник Аспиш, Смайт ще се присъедини към каузата ни, сигурен съм — каза Чан.

Госпожица Темпъл хвърли поглед към вратата.

— Е, ако това е всичко, което ни е нужно, значи скоро ще тръгваме. Докторе?

— Можем да говорим и по пътя. Трябва да ви кажа обаче, че на покрива има дирижабъл, с него дойдохме от Тар Менър. Може да го използват, за да стигнат до някой кораб или...

— Или да отидат чак до Мекленбург — каза Чан. — Тези машини са удивително мощни.

— Да, уверих се лично. Но важното е друго. Трябва да спрем сватбата. Трябва да спрем херцога.

— И да намерим Елоиз! — възкликна госпожица Темпъл. — Особено след като стъкленият ключ е у нея!

— Какъв стъклен ключ? — попита Чан и се намръщи.

— Не ви ли казах за него? Според мен той служи, за да се четат книгите безопасно. Взехме го от джоба на Бленхайм.

— А той как го е получил?

— Няма значение! — Госпожица Темпъл грейна. — Бързо лягайте на пода! Или не, може и да сте на канапето, но затворете очи и не мърдайте!

— Селесте, какво правите? — попита Свенсон.

— Уреждам бягството ни, естествено.

Потропа на вратата и повика пазачите с меден гласец. Те не отговориха, но тя продължи да тропа и накрая някой отключи и вратата се откряхна. През пролуката предпазливо надникна млад войник — беше дори по-млад от нея и това направи усмивката ѝ още по-захаросана.

— Много се извинявам, но е крайно важно да говоря с полковника. Имам информация за графинята. Информацията, която тя изгаря от желание да получи.

Войникът не помръдна. Разбираше ли я изобщо? Усмивката ѝ стана по-настойтелна и тя се наведе напред и заговори по-високо:

— Трябва да говоря с полковника! Веднага!

Войникът погледна другарите си, явно се колебаеше. Госпожица Темпъл се провикна с цяло гърло:

— Полковник Аспиш! Имам важна информация за вас! Ако графинята не я получи, ще съжалявате!

Чуха се тежки стъпки и Аспиш отвори вратата с трясък — с почервенияло от гняв лице, стиснал пура в едната си ръка, а другата отпуснал на дръжката на сабята си.

— Искрено съм ви благодарна — каза госпожица Темпъл.

— За каква информация сте се разцвърчали? — изръмжа той. — Много ще съжалявате, ако сте измислили някоя глупава лъжа.

— Не е лъжа... — почна госпожица Темпъл. — Става въпрос за поверителна информация, която мога да ви кажа само на ухото...

Аспиш се наведе към нея и госпожица Темпъл докосна ухото му с устни.

— Синьо... Цезар... синьо... полк... лед... изпиване...

Погледна го и видя, че очите му не трепват, втрени в някаква точка зад нея.

— Може би трябва да останем насаме — прошепна му.

Аспиш се обърна към стражите и им кресна:

— Оставете ме със затворниците!

Те заотстъпваха, а Аспиш тръшна вратата и се обърна към госпожица Темпъл, лицето му бе лишено от всякакво изражение.

— Кардинале, докторе... можете да станете...

Продължаваше да шепне, за да не я чуят стражите. Чан и Свенсон бавно се изправиха и зяпнаха полковника.

— На всички, които се подложат на Процеса, се внушава някаква фраза за контрол — обясни госпожица Темпъл. — Подслушах как графинята използва една върху принца, а после пак, когато се опита да я използва върху мен — за да докаже, че лъжа. Не можах да я разгада цялата... просто налучках.

— Рисувахте всичко с налучкване? — попита Свенсон.

— Тъй като налучках правилно, мога да си призная — да. Фразата има няколко части — първата е цвят и реших, че той означава мястото, на което се е приложил Процесът. Спомнете си, че подплатата на различните кутии беше с различен цвят...

— Оранжево в Харшморт — каза Чан. — Синьо в Института.

— И тъй като полковникът е бил променен, преди да преместят кутиите от Института, цветът му трябваше да е синьо.

— А останалите думи? — попита Свенсон.

— Втората дума е за ролята им, ако използваме библейска метафора — сигурна съм, че всичко това е част от самохвалството на графа. За принца беше Йосиф, защото той ще стане баща на чуждо дете, както бедната Лидия трябва да е Мария. За мен би следвало да е Магдалина, както и за останалите инициирани в бели роби, а за полковника, като представител на държавата, правилно отгатнах, че трябва да е Цезар... останалото продължава по същия начин — полк вместо дворец или „Роял“...

— Той разбира ли ни? — попита Свенсон.

— Мисля, че да, но освен това чака инструкции.

— Например да си пререже сам гърлото? — предложи Чан и се изкикоти.

— Например да ни каже дали са хванали Елоиз — каза Свенсон и заговори бавно и отчетливо на полковник Аспиш: — Знаете ли къде се намира госпожа Дужон?

— Затваряй си мръсния плювалник, преди да ти го затвора аз! — изрева Аспиш.

Свенсон отскочи, опулен от изненада.

— Аха — каза госпожица Темпъл. — Може би може да му заповядва само човекът, изрекъл фразата. — И се покашля. — Полковник, знаете ли къде да намерим госпожа Дужон?

— Не, разбира се — начумерено отвърна Аспиш.

— Добре... кога я видяхте за последен път?

Устните му се изкривиха в злобна усмивка.

— На дирижабъла. Доктор Лоренц я разпитваше и понеже тя не отговаряше, двамата с госпожица Пул се редувахме да...

Юмрукът на доктор Свенсон се стовари върху челюстта му като чук и го отхвърли към вратата. Преди Аспиш да успее да се изправи, Чан измъкна сабята от ножницата му и я опря в гърдите му.

— Полковник, ще отворите вратата и ще ни изведете в коридора — каза госпожица Темпъл. — Ще заповядайте на стражите да влязат тук и ще ги заключите.

Аспиш кимна, все едно не виждаше сабята.

Германците не им създадоха неприятности — бяха свикнали да изпълняват какви ли не заповеди. Само след секунди четиримата отново стояха във фоайето, където се бяха карали членовете на Кликата. Драгуните бяха изчезнали заедно с командира си.

— Къде е капитан Смайт? — попита госпожица Темпъл.

— Помага на господин Сонк и заместник-министъра — отговори Аспиш.

Госпожица Темпъл смръщи вежди.

— Тогава вие какво правите тук? Нямахте ли заповеди?

— Разбира се, че имах. Да екзекутирам вас тримата.

— Но защо чакахте в коридора?

— Допушвах си пурата! — сопна се Аспиш.

— Всеки все някога разкрива душата си — изсмя се Чан.

Госпожица Темпъл отвори вратите на балната зала. Огромното помещение беше празно.

— Къде са всички? — Аспиш отвори уста да отговори, но тя го прекъсна. — Къде са враговете ни — графинята, графът, заместник-министър Крабе, Франсис Сонк, принцът и Лидия, лорд Вандаариф, херцогът на Сталмере, госпожа Стърн...

— И Роже Баскомб — добави доктор Свенсон. Тя се обърна към него и Чан й кимна тъжно.

— И Роже Баскомб. — Госпожица Темпъл въздъхна. — Един по един, ако обичате.

Полковникът им обясни — недоволното потрепване на устата му свидетелстваше за безполезна борба срещу контрола на госпожица Темпъл, — че враговете им са се разделили на две групи. Първата обикаляла имението и събирала гостите и светилата, чиито умове били източени в книгите, за да изпратят херцога на Сталмере с церемония, подобаваща на предстоящия му метене. С херцога били графинята, заместник-министърът и Франсис Сонк, както и лорд Вандаариф, Баскомб, госпожа Стърн и две стъклени жени — Марчмур и Пул.

Втората група, за която Аспиш не знаеше какво прави, се състоеше от граф Д'Орканч, принц Карл-Хорст фон Маасмерк, Лидия Вандаариф, хер Флаус и третата стъклена жена, Анжелик.

— Предлагам да тръгнем след херцога — каза докторът. — Останалата част от Кликата ще пътува за Мекленбург — херцогът и лорд Вандаариф са ключовете им да задържат властта си тук. Ако прекъснем това, можем да нарушим равновесието на целия заговор.

— Искате да кажете да ги убием? — попита Чан.

— Да ги убием пак в случая на херцога — отвърна докторът, — но да, аз съм за политическо убийство. — И въздъхна горчиво. — Точно такъв е и планът ми за Карл-Хорст, ако мога да го стисна за гушата.

— Но той е ваш повереник! — каза госпожица Темпъл смаяно.

— Моят повереник се превърна в тяхно творение — отговори той. — Той е просто бясно куче или кон със счупен крак — трябва да бъде убит, за предпочитане преди да успее да посее наследник.

Госпожица Темпъл закри устата си с ръка.

— Разбира се! Графът използва своята алхимия, за да забремени Лидия! Това е венецът на неговата част от плана, това е алхимичното Благовещение на Оскар Вайланд от плът и кръв! И ще го направят тази вечер, сега!

— Все пак казвам да спрем херцога, защото ако не го направим...

— Ако не го направим, с моя живот и живота на госпожица Темпъл в града е свършено — каза Чан.

— А след това принца и Лидия? — попита госпожица Темпъл.

— Боя се, че те вече са обречени... — въздъхна Свенсон.

— Не сме ли и ние обречени, докторе? Спестете си малко от съжалението и за нас!

По заповед на госпожица Темпъл Аспиш ги поведе към главния вход, но скоро стана ясно, че така не могат да стигнат далеч, защото беше претъпкано с гости, дошли да изпратят херцога. Госпожица Темпъл си спомни откъде беше стигнала до каретите със Спраг и Фаркухар и излязоха точно навреме да видят как процесията се стича по главното стълбище към внушителната черна карета на херцога.

Самият херцог вървеше бавно и внимателно, подкрепян от едната страна от ниския мъж с мазната коса.

— Доктор Лоренц — прошепна Свенсон.

От другата страна го придържаше госпожа Марчмур. На врата ѝ вече нямаше каишка, блестящото ѝ тяло бе покрито с черно наметало. Отзад един по един вървяха графинята, Сонк и заместник-министър Крабе, а зад тях на стълбите бяха спрели и махаха за довиждане на херцога Робърт Вандаариф, Роже Баскомб и госпожица Пул, също без каишка и с наметало.

Херцогът се настани в каретата и госпожа Марчмур се качи при него. Госпожица Темпъл погледна спътниците си — сега беше моментът да се втурнат към каретата, ако щяха да го правят, но преди да успее да каже нещо, смаяно видя, че и всички останали гости се канят да си тръгнат — каретите им вече идваха. Не беше възможно да нападнат каретата на херцога.

— Какво да правим? — прошепна тя. — Закъсняхме!

— Мога да ги проследя до двореца... — почна Чан.

— Не и във вашето състояние — отбеляза Свенсон. — Ще ви хванат и ще ви убият, и вие го знаете. Вижте войниците! Имат пълен ескорт!

Госпожица Темпъл видя, че е прав — драгуни на коне, поне четирийсетина, се разпределяха пред и зад каретата. Херцогът беше напълно недосегаем.

— Той ще свика Кралския съвет — каза Чан. — Ще превърне в закон всичко, което те поискат.

— С властта на херцога и с парите на Вандаариф, с мекленбургския трон и неизчерпаемите залежи от индигова смола... никой не ще ги спре... — прошепна Свенсон.

Госпожица Темпъл се намръщи. Може би беше безполезно, но все пак щеше да го направи.

— Тъкмо обратното. Кардинал Чан, бихте ли върнали сабята на полковника? Моля ви.

Чан я изгледа въпросително, но внимателно подаде оръжието на Аспиш.

— Полковник Аспиш, слушайте ме. Вашите войници пазят херцога — това е отлично. Никой друг — никой — не трябва да се доближава до херцога по време на пътуването му към двореца. Вие ще тръгнете сега, ще вземете кон и ще се присъедините към ескорта му — веднага. Не говорете с никого, не се връщайте в къщата, вземете коня

на някой от хората си, ако трябва. Когато стигнете в двореца, като много внимавате госпожа Марчмур да не ви забележи, ще намерите времето — подходящото време, защото трябва да успеете, но задължително, преди да бъде свикан Кралският съвет — да отсечете главата на херцога на Сталмере. Разбрахте ли ме?

Полковник Аспиш кимна.

— Отлично. И нито дума на никого за това. Тръгвайте!

Отиваха да спасят — или да унищожат, но целта беше същата — принца и Лидия, но Анжелик също щеше да е там. Дали Чан се надяваше да си я върне? Да принуди графа да обърне трансформацията? Или да я отърве от мъките ѝ? Госпожица Темпъл не знаеше.

— Двете крила са огледално еднакви — каза Чан. — Бил съм на горните и долните етажи от другата страна. Ако съм прав, стълбата за надолу трябва да е някъде... тук...

Усмихна се — госпожица Темпъл отново се порази, вероятно заради окаяното му състояние, каква провокираща смесица от физически подкупваща и морално страховита е усмивката му — и посочи една невзрачна ниша, скрита с кадифена завеса. Дръпна я и видяха метална врата, при това оставена откритата.

— Такава самоувереност! — изсумтя той. — Да оставят вратата отворена... никога няма да се научат.

Обърна се и погледна назад, лицето му изведнъж стана сурово. Чуха се приближаващи се стъпки.

Бързо влязоха през вратата и Чан пусна резето.

Чуха как някой дърпа вратата, докато се спускаха по първите два завоя на витата стълба. Стигнаха други врата, също откритата.

— Трябва да си намерим оръжие — прошепна докторът.

Госпожица Темпъл кимна, но вместо да отговори, Чан се промъкна през вратата — стъпваше безшумно като котка. Те го последваха. Озоваха се в странен извит коридор като в опера или в римски театър с редица врати на вътрешната стена, които сякаш водеха до места в ложи или към арена.

— Като в Института — прошепна Свенсон, но Чан му направи знак да мълчи. Пред тях имаше някой. Чан вдигна ръка, за да им каже

да спрат, а после предпазливо продължи напред, притиснат към стената.

Спря. Метна им един бърз поглед и се усмихна, след което се хвърли напред във внезапна атака. Госпожица Темпъл чу кратък изненадан вик и после три бързи тъпи удара. Чан се появи отново и им кимна да се приближат.

Мекленбургският пратеник хер Флаус беше в несвяст. От носа му течеше кръв. Чан му бе взел револвера и тъкмо проверяваше дали е зареден. Кимна доволно и го подаде на госпожица Темпъл.

— Вие или докторът — прошепна тя.

— Докторът значи — отговори Чан. — Аз съм по-полезен с хладно оръжие или с юмруци.

Докато Свенсон чевръсто претърсваше джобовете на пратеника, откъм стълбите зад тях долетяха стъпки. Чан натика оръжието в ръцете на доктора, хвана госпожица Темпъл за лакътя и ги затегли по коридора. Свенсон запротестира шепнешком:

— Но те сигурно са вътре...

Чан ги бутна в една ниша и притисна устата си с ръка, за да заглуши кашлицата си. Някой вървеше към тях, бавно... стъпките спряха... а после се отдалечиха. Госпожица Темпъл напрегна слух... и чу надменното гневно съскане на някаква жена.

— Остави го този глупак...

Чан чакаше... после се наведе към тях.

— Не се отървахме от трупа и не можем да влезем тайно — в момента претърсват помещението, защото си мислят, че сме влезли. Но пък това ще спре случващото се вътре, каквото и да е то. Имаме шанс да ги изненадаме в гръб. Да се върнем.

Тръгнаха назад и влязоха в сумрачно антре с тесни стълбища от двете страни — водеха до балкони по стените на помещението. Госпожица Темпъл сбърчи нос от отвращение при острата воня на индигова смола. Чуха гласа на графинята от фоайето пред тях.

— Бил е нападат — нищо ли не чухте?

— Не — отвърна сухият тътнеш глас на графа. — Аз съм зает, а работата ми е шумна. Кой го е нападнал?

— Не зная — отговори графинята. — Полковник Аспиш е прерязал гърлата на всички вероятни кандидати... оттам и любопитството ми.

— Херцогът замина ли?

— Както беше планирано, последван от избраните за жертвата на книгите. Както се бяхме разбрали, за тяхната разсеяност и загуба на памет бе обвинена епидемия от кървава треска, истории за която ще се разпространяват от нашите последователи, версия, която притежава допълнителното предимство да оправдае карантина на Харшморт, която ще изолира лорд Робърт за толкова, колкото е необходимо. Но не това е настоящето ни затруднение.

— Разбирам — измърмори графът. — Но тъй като съм по средата на много деликатна процедура, бих искал да ми обясните какво, по дяволите, правите тук.

Госпожица Темпъл следваше Чан и доктора по тесните стълби. Щом стигнаха етажа с балконите, видя високия таван, осветен от зловещи железни полилеи, отрупани с шипове, които правеха лабораторията на графа още по-ужасна.

Балконът беше натъпкан с книги, листа и кутии, покрити с дебел слой прах. Свенсон я привика с пръст да надникне между решетките на парапета.

Тя не беше ходила в Института, но бе видяла достатъчно добре дяволската платформа в основата на желязната кула. Тази стая (по стените имаше рафтове и вероятно беше бивша библиотека) беше странна смесица от същата загадъчна наука (имаше маси, отрупани с пушещи тигели, стъкленици и метални инструменти с отвратителна форма) и спалня, защото в средата на стаята имаше много широко легло — за да се побере, масите и столовете бяха изтикани встрани. Тя едва не повърна и притисна устата си ръка, но не можа да извърне очи. На леглото лежеше Лидия Вандаариф, голите ѝ крака висяха през ръба, белите ѝ роби бяха навити около бедрата ѝ, ръцете ѝ бяха изпънати и завързани с бели копринени шнурове. Лицето ѝ бе потно, а постелките между краката ѝ бяха мокри, както и каменният под, под краката ѝ — локва водниста синя течност, прошарена с извити алени линии. Човек

просто нямаше как да не забележи петната синьо и червено по белите ѝ бедра. Лидия се беше втренчила в тавана.

Отпуснат в един стол, с чаша в ръка и отворена бутилка бренди в краката, седеше Карл-Хорст фон Маасмерк. Графът бе с кожената престилка, черното му палто беше метнато на столове зад него, и държеше някаква метална тръба със заострен наконечник, който бършеше с някакъв парцал.

На стените зад него на пирони, забити в рафтовете за книги, висяха тринайсет квадратни платна. Госпожица Темпъл се обърна към Чан и му ги посочи. Той също ги бе видял и направи с ръка знак, все едно обръща страница. В „Сен Роял“ Лидия беше дърдорили нещо за останалите фрагменти на „Благовещение“, тоест бе ги виждала всичките заедно. Госпожица Темпъл знаеше, че тези квадрати съставляват цялата реконструирана творба, но се изненада, че графът ги е закачил с лице към стената, защото това, което виждаше, не беше богохулният образ (който тя, честно казано, вече беше повече от любопитна да види), а гърбът на платното — алхимичните формули на Оскар Вайланд, които минаваха през всички парчета и за които картината беше само декоративно прикритие, подробна рецепта за неговото собствено Благовещение, неописуемото забременяване на Лидия Вандаариф чрез извратената му наука. Около всяко платно имаше залепени листове с бележки и диаграми — несъмнено опитите на графа да разбере инструкциите на Вайланд.

Промъкна се напред, за да види какво още има долу, и за свой ужас видя графинята и антуража ѝ — Франсис Сонк и Крабе, а зад тях още петима-шестима с черни униформи — и с тояги в ръце. Обърна се към Чан и Свенсон и видя, че вниманието на Чан е насочено другаде, някъде под отсрещния балкон. Там, проблясвайки в сянката, понеже оранжевите пламъци на тигелите на графа се отразяваха в кожата ѝ, стоеше третата стъклена жена, Анжелик, и безмълвно чакаше. Госпожица Темпъл я загледа втренчено и си помисли, че тъкмо тя е обектът на пламенната привързаност на Чан — и даже на консумацията, защото жената беше проститутка — което значеше... изчерви се, изведнъж спомените ѝ от книгата се смесиха с мисли за Чан и Анжелик — но после тръсна глава и се насили да се съсредоточи върху доста оживения разговор долу.

— Не бихме ви досаждали — започна Сонк, — но не сме в състояние да намерим един ключ.

— Къде е Лоренц? — попита графът.

— Приготвя дирижабъла — отговори Крабе — С цял куп войници. Предпочитам да не го закачаме.

— А Баскомб?

— Придружава лорд Робърт — изсумтя графинята. — Ще дойде със сандъка с книги и тефтера си, но и той няма ключ и по ред причини бих предпочела да не го замесваме.

— Господин Баскомб е напълно лоялен към всички нас... — почна Крабе.

— Къде е вашият ключ? — попита графът и го погледна многозначително.

— Това изобщо не е мой ключ — отговори Крабе някак разгорещено. — Дори не мисля, че съм последният, у когото е бил. Както каза графинята, ние събирахме книгите, а не ги разглеждахме...

— У кого е бил последно? — извика графът с явно нетърпение и премести отворителното метално нещо от едната в другата си ръка.

— Не знаем — сръза го графинята. — Аз мисля, че е бил у господин Крабе. Той смята, че е бил у господин Сонк. А той, че е у Бленхайм...

— Бленхайм ли? — изсумтя графът.

— Не точно Бленхайм — каза Сонк. — Трапинг. Мисля, че Трапинг го взе, за да разгледа една от книгите — може би случайно, може би не...

— Коя книга?

— Не знаем — каза графинята. — Ние му угаждахме. Все още не съм удовлетворена относно смъртта му. Бленхайм или го е взел от джоба на Трапинг, когато са открили тялото му, или лорд Робърт му го е дал.

— А Бленхайм го няма, така ли?

Графинята кимна.

— Въпросът е дали е мъртъв, или независим — каза Крабе.

— Може би можем да разпитаме лорд Робърт — каза графът.

— Бихме могли, ако си беше запазил паметта — отбеляза Сонк.

— Но, както знаете, тя е източена в книга — книга, която не можем да

намерим. Ако я намерим пък, не можем да я прочетем безопасно без ключа! Това е нелепо!

— Разбирам... — каза графът замислено. — А какво стана с хер Флаус?

— Не знаем! — извика Крабе.

— А не мислите ли, че би трябвало? — попита графът, обърна се към Анжелик, плесна с ръце и тя мигом пристъпи на светло като дресирана тигрица.

— Ако тук се крие някой — каза ѝ графът и кимна към балконите, — намери го!

Госпожица Темпъл ахна. Какво можеха да направят? Огледа се — нямаше къде да се скрият, нямаше как да се защитят! Доктор Свенсон извади револвера. Госпожица Темпъл усети странния син хлад да приближава ума ѝ. Щяха да ги открият всеки момент.

Но внезапно натежалото мълчание бе нарушено от трясък откъм отсрещния балкон точно над Анжелик. Сонк хукна натам, госпожица Темпъл чу шум от борба, а после Сонк довлече някаква жена по стълбите и я хвърли на колене пред другите. Беше Елоиз.

Свенсон вдигна револвера, но госпожица Темпъл стисна здраво ръката му. Не беше време за необмислени действия.

Графът кимна на Анжелик и тя пристъпи напред, стъпалата ѝ тракаха по каменния под. Елоиз вдигна очи към великолепно то блестящо създание и изпищя. После пак. Госпожица Темпъл стискаше ръката на доктора с всички сили. Викът на Елоиз замря в гърлото ѝ и ужасът на лицето ѝ се смени с трепереща безучастност — стъклената жена бе проникнала в ума ѝ и се ровеше в съдържанието му с безмилостна изпълнителност. Граф Д'Орканч бе затворил очи, лицето му беше съсредоточено.

А после всичко свърши и Елоиз се строполи на земята.

— Това е госпожа Дужон — прошепна Крабе. — От кариерата. Тя застреля херцога.

— Да. Избягала е от театъра с госпожица Темпъл — каза графът.

— Госпожица Темпъл е убила Бленхайм — трупът му е в стаята с трофеите. Ключът наистина е бил у него — самата тя се пита защо. Сега е скрит в ризата ѝ заедно с една сребърна табакера и синя стъклена карта за демонстрации. И двете са взети от доктор Свенсон.

— Стъклена карта ли? — попита графинята. — И какво има на нея?

Елоиз трепереше. Графът грубо пхна ръка в ризата ѝ, измъкна предметите, които бе описал, и погледна табакерата, без да отговаря на въпроса на графинята. Сонк се покашля. Графът го погледна и му подхвърли табакерата.

— На Свенсон е — каза Сонк и погледна към принца, който продължаваше да си седи и да не реагира. — На картата е запечатано преживяване на госпожа Марчмур в една стая в „Сен Роял“, среща с принца. Явно доста е впечатлила госпожа Дужон.

— Това ли е всичко? — попита графинята.

— Не. — Графът тежко въздъхна. — Не е.

И отново кимна на Анжелик. За ужас на останалите от Кликата стъклената жена се обърна към тях.

— Но к-какво правите? — запелтечи Крабе.

— Ще стигна до дъното на тази загадка — избоботи графът.

— Не можеш да успееш без наша помощ — изсъска Сонк. Махна към Лидия Вандаариф. — Не направихме ли достатъчно за теб? Не направихме ли всичко за идеите ти?

— Идеи, които са в сърцето на твоята изгода, Франсис.

— Никога не съм го отричал! Но ако мислиш да ме превърнеш в празна черупка като Вандаариф...

— Не мисля нищо подобно — отговори графът. — Правя го в интерес на всички ни.

— Преди да се отнесеш с нас като с животни, Оскар... и да ме направиш свой враг — каза графинята студено, — може би ще ми обясниш какво смяташ да правиш.

Госпожица Темпъл се почувства абсолютна глупачка. Оскар! Нима беше толкова глупаво очевидно? Графът не беше откраднал творбите на Оскар Вайланд, художникът не беше затворник или безмозъчен червей... те бяха един и същ човек! Какво ѝ беше казала леля Агата — че графът бил роден на Балканите, израснал в Париж, че нямало вероятност да получи наследство? Защо това да не съвпаднаше с онова, което господин Шанк бе казал за Вайланд — учил във Виена, студио на Монмартър, мистериозно изчезнал — в порядъчност и

богатство, вече го знаеше! Погледна другарите си и видя, че Чан ядно клати глава. Свенсон се взираше в отпуснатата фигура на Елоиз с безпомощна тревога.

Графът се покашля и вдигна стъклената карта.

— На срещата присъстват зрители, включително и ти, Розамунд, и ти, Франсис. Но хитрата госпожа Дужон е видяла през огледалото за наблюдение друга среща във фойето... полковник Трапинг, който говори с Робърт Вандаариф.

— Какво значи това? — попита Крабе.

— Това не е всичко — натърти графът.

— Просто ни кажете, мосю! — запротестира Крабе. — Нямаме много време...

— Паметта на госпожа Дужон разказва за още една карта, която докторът е извадил от подплатата на униформата на Артър Трапинг. Очевидно трупът му не е бил претърсен добре. Наред с други неща, тази карта представя картина как извършвам подготвителен преглед на Лидия.

— Артър е смятал да я даде на Вандаариф — каза Сонк. — Алчният глупак не е могъл да устои...

Крабе пристъпи напред и присви очи.

— Това ли е твоят начин да ни кажеш, че си го убил ти? — изсъска на графа. — Без да кажеш на никого? Да рискуваш всичко? Да изместиш напред целия ни график? Нищо чудно, че лорд Робърт бе така разтревожен — нищо чудно, че се наложи да...

— Там е работата, Харалд — избоботи графът. — Казвам ви всичко това точно защото и с пръст не съм пипнал Артър Трапинг.

— Но защо тогава... — започна Крабе и изведнъж млъкна.

— Казахте, че я е взела от Свенсон — попита графинята. — А той откъде я е взел?

— Тя не знае.

— От мен, разбира се — обади се лениво Карл-Хорст, докато се мъчеше да си налее още бренди. — Сигурно я е намерил в стаята ми. Трябва да кажа, че дори не бях забелязал Трапинг — повече ме интересуваше Маргарет! Това беше първото стъкло, което виждах — подарък, който да ме подмами да участвам.

— Подарък от кого? — попита Франсис Сонк.

— Не помня. Важно ли е?

— Жизненоважно, ваше височество — каза графинята.

Принцът свъси вежди.

— Ами... в такъв случай...

На госпожица Темпъл ѝ се струваше, че всички от Кликата едва се сдържат да не го зашлевят, за да им каже каквото знае, но никой явно не смееше да покаже и капка нетърпение или тревога пред останалите... така че просто чакаха, докато, принцът се мръщеше уж съсредоточено, наслаждавайки се на вниманието им. Тревожеше я обаче друго. Ами ако Анжелик продължеше търсенето си? Дали стъклената жена не можеше някак си да надуши присъствието на умовете им? Погледна бързо Чан. Той бе стиснал устни и тя видя, че през цялото време е сподавял кашлицата си. Госпожица Темпъл не се беше замисляла, но изведнъж възможността — неизбежността! — той да издаде присъствието им я вцепени. Трябваше да предприемат нещо, но какво? Какво?

— Май ми я даде доктор Лоренц или — как му беше името — господин Крунър от Института, онзи, който умря така ужасно. Те работеха с машините. Дадоха ми я за спомен — не знам как този негодник Свенсон я е намерил, бях я скрил просто гениално...

Графинята го сръза:

— Отлично, ваше височество, това ни е от голяма помощ.

Отиде до графа, взе от ръцете му нещата, които бе намерил у Елоиз, и заговори с едва прикрит гняв:

— Това не ни води доникъде. Получихме това, за което дойдохме — ключа. Нека веднага да се върнем при книгите и да открием каквото можем в свидетелството на лорд Робърт. Може би ще разберем защо е убит полковникът.

— Не вярвате, че е бил Чан? — попита Крабе.

— А вие вярвате ли? — изфуча графинята. — Бих се радвала да го чуя — животът ми щеше да стане много по-прост. Но не — всички си спомняме деликатността и риска, свързани с окончателното склоняване на Робърт Вандаариф, който до този момент напълно вярваше, че цялата кампания е негова идея. Знаем, че полковникът е продавал тайните ни — кой знае колко тайни е знаел? — Тя сви рамене. — Чан е убиец, а това е политика. Ще ви оставим, мосю, да си вършите работата.

Графът кимна към Лидия и каза:

— Вече е готово. Освен утайката.

— Вече? — Графинята погледна уморената госпожица Вандаариф. — Е, достатъчно ви попречихме. Ще се видим на дирижабъла.

Сонк пристъпи напред, кимна към Елоиз и попита:

— Какво ще правите с нея?

— Аз? — попита графът. — Защо? Вие си, се оправяйте с този проблем.

Сонк дръпна Елоиз да я изправи и я извлече от стаята. Графинята, Крабе и свитата им ги последваха.

Госпожица Темпъл погледна другарите си и видя, че Чан е запушил с ръка устата на Свенсон. Докторът беше в агония — но ако вдигнеха шум, Анжелик щеше да усети присъствието им и да ги надвие също така лесно като Елоиз. Госпожица Темпъл отново се наведе напред и надникна в лабораторията. Графът се бе върнал до масата. Погледна бързо Лидия и Анжелик, не обърна внимание на принца и отвинти една капачка, която стърчеше от едната страна на металния инструмент. По-деликатно, отколкото предполагаше едрата му фигура, изля вдигащата пара течност от една от подгрените колби в него, без да разлее и капчица, а после завинти капачката, отиде до леглото и остави инструмента до крака на Лидия.

— Лидия, будна ли си?

Тя кимна.

— Боли ли те?

Лидия се намръщи, но поклати глава. Обърна се, разсеяна от някакво движение — принцът си наливаше още бренди.

— Годеникът ти няма да си спомня нищо от това, Лидия — каза графът. — Ти също. Отпусни се — това, което е необратимо, трябва да се приеме.

Вдигна инструмента, погледна нагоре право към техния балкон и каза високо:

— По-добре ще е да слезете по свое желание. Ако дамата ви свали, то ще е през парапета.

Госпожица Темпъл ужасено се обърна към Чан и Свенсон.

— Знам, че сте там — продължи графът. — Имам си причина да говоря с вас очи в очи. Слезте. Няма да ви моля втори път.

Чан свали ръка от устата на Свенсон и се огледа за някакъв изход. Преди да успеят да го спрат, докторът скочи на крака и се провикна през балкона:

— Идвам... проклет да сте, слизам...

Обърна се към тях — очите му гледаха свирепо — и им направи знак да мълчат. Когато стигна до стълбите, се препъна шумно, тикна револвера в ръцете на госпожица Темпъл и прошепна в ухото ѝ:

— Ако не се оженят, изчадието ще е *незаконородено*!

Госпожица Темпъл хвана револвера и го погледна. Свенсон вече бе изчезнал. Обърна се към Чан, но той потискаше пристъп на кашлица — по брадичката му се стичаше тънка струйка кръв. Тя пак се обърна към парапета на балкона. Докторът слезе долу: държеше ръцете си далеч от тялото, за да покаже, че не е въоръжен. Потрепери от погнуса, когато видя Лидия Вандаариф отблизо, после посочи стъклената жена.

— Сигурно вашето създание ме е надушило.

Графът се изсмя — особено неприятен звук — и поклати глава.

— Напротив, докторе, но уместно, защото и двамата сме люде на науката и изследванията. Погледът ми в ума на госпожа Дужон не показва спомен за нападението над хер Флаус. Беше проста дедукция да предположа, че истинският виновник все още се крие.

— Разбирам — каза Свенсон. — Но не разбирам защо изчакахте, за да ме изобличите.

— Така ли? — каза графът със самодоволна надменност. — Първо... къде са другарите ви?

— Проклет да сте! — викна докторът. — Проклет да сте — сам чухте! Полковник Аспиш им преряза гърлата!

— Но не и вашето?

Свенсон изсумтя.

— В това няма храброст. Чан вече издъхваше — смъртта му бе въпрос на секунди. Госпожица Темпъл... — Свенсон изтри челото си с ръка, — тя се хвърли да му издере очите, а аз успях да му разбия черепа с един стол... за мой срам не навреме, за да спася момичето.

— Трогателен разказ.

— Вие сте негодник! — избухна Свенсон и махна към Лидия, без да откъсва очи от графа. — Вие сте най-лошият от всички, защото пропилявате дарби, каквито другите никога не са имали. Бих ви пръснал мозъка, мосю, бих ви пратил в ада след Аспиш с по-малко угризения от тези, с които бих смачкал гнида!

Думите му бяха посрещнати със смях, но не от графа. За изненада на госпожица Темпъл принцът се надигна от стола и пристъпи към доктор Свенсон, все още с чашата в ръка.

— Какво да правим с него, мосю? Предполагам, че това е моя работа — все пак той е мой предател. Вие какво бихте предложили?

— Вие сте невеж глупак! — изсъска Свенсон. — Не го виждате — дори сега! За бога, Карл, погледни я — годеницата ти! Тя ще носи чуждо дете!

Принцът се обърна към Лидия, лицето му бе както винаги вяло и объркано.

— Ти знаеш ли за какво говори, скъпа?

— Не, мили ми Карл.

— А вие, мосю?

— Само проверявам здравето ѝ — каза графът.

— Тя е *полумъртва*! — изрева Свенсон. — Събуди се, кретен такъв! Лидия — за бога, момиче — бягай! Все още можеш да се спасиш!

Свенсон бушуваше, крещеше, ръкомахаше. Госпожица Темпъл усети как Чан я хваща за ръката, а после — като се скастри, че изостава в играта — разбра, че докторът вдига шум, за да прикрие слизането им по стълбите.

Бързо стигнаха до най-долните стъпала, където не можеха да ги видят от стаята. Тя погледна револвера — защо, за бога, докторът го бе дал на нея? Защо сам не бе опитал да застреля принца? Защо не го бе дал на Чан? Видя, че и Чан поглежда към оръжието, а после срещна погледа му...

И мигом разбра и въпреки всичко, въпреки че дори не виждаше очите му, усети как в нейните парят сълзи.

— Докторе, успокойте се! — викна графът и щракна с пръсти към Анжелик. Свенсон извика, залитна и падна на колене. Графът отново вдигна ръка и го изчака да се опомни, преди да заговори:

— И няма да търпя повече да се отнасяте пренебрежително към работата ми...

— Работа?! — възрази Свенсон и махна към стъклениците и към Лидия. — Средновековни глупости, които ще костват живота на момичето!

— Стига! — изкрещя графът и заплашително пристъпи напред.

— Глупости ли са създали книгите? Глупости, които завинаги са пленили самата същност на толкова животи? Само защото науката е древна, вие — просто докторче без усет за нюанса на енергията, за първичните понятия — я отхвърляте с лека ръка! Вие, който никога не сте търсили химическата субстанция на желанието, на предаността, на страха, на мечтите — никога не сте откривали корените на изкуството и религията във формули, властта да пресъздадеш от плът и кръв митове най-свещени и най-скверни!

Надвеси се над Свенсон, лицето му бе разкривено от гняв, че е казал толкова много на абсолютен невежа. Покашля се и продължи, обичайната студенина се върна в думите му:

— Питайте защо изчаках, за да ви разкрия. Сигурно сте подочули за някои разногласия сред съюзниците ми — въпроси, чиито отговори бих получил... без задължително да ги споделям. Можете да говорите по своя воля или с помощта на Анжелик, но ще говорите.

— Не зная нищо — отсече Свенсон. — Бях в Тар Менър — нямам нищо общо с интригите ви в Харшморт...

Графът все едно не го чу, а заопипва копчетата на металното съоръжение, което лежеше до белия крак на Лидия.

— Когато разговаряхме в зимната ми градина, вашият принц бе отвлечен. Тогава нито вие, нито аз знаехме как и от кого.

— Графинята — каза Свенсон. — С дирижабъла.

— Да, знам. Искам да знам защо.

— Тя със сигурност ви е дала някакво обяснение.

— Може би... а може би не.

— О, крадците се карат! — Докторът се ухили подигравателно. — А изглеждахте такива близки приятели...

Принцът се приближи и фрасна доктор Свенсон по ухото.

— Няма да говориш така на по-висшите от теб! — заяви той, все едно водеше любезен разговор, после изсумтя доволно. Свенсон го погледна, но думите му все така бяха насочени към графа:

— Разбира се, не мога да знам. Както казахте, проста дедукция. Принцът бе отвлечен само часове след като го бях спасил от Института. Вие — и други — не бяхте уведомени. Явно тя е искала принца за собствените си цели. Какво е принцът за вашите планове — балама, пионка, празно място на трона?

— Неблагодарен мръсник! — кресна принцът. — Що за дързост!?

— За някои това е очевидно — нетърпеливо каза графът.

— Тогава отговорът е очебиен — подигра му се Свенсон. — На всички, които преминат Процеса, се внушава някаква фраза за контрол, нали така? Съвсем случайно аз отведох принца, преди да му бъдат дадени каквито и да е команди. Понеже знаеше това и знаеше, че характерът на принца би накарал всички да го мислят за слабоумен, графинята се възползва от възможността да му внуши свои собствени команди, които да извика в подходящ момент срещу така наречените си съюзници — нещо неочаквано, като да кажем да ви бутне от дирижабъла. Разбира се, когато го попитат, принцът няма да си спомня нищичко.

Графът мълчеше. Госпожица Темпъл се дивеше на самообладанието на доктора.

— Доста очебийно, както казах — добави Свенсон.

— Може би това е ваша измислица... но пък е достатъчно правдоподобна, така че ще трябва да изгубя време да претърся паметта на принца. Но преди това, докторе, понеже смятам, че ме лъжете, ще претърся вашата... Анжелик?

Щом умът на Анжелик проникна в неговия, Свенсон изкрещя и падна на колене. Чан се хвърли напред и госпожица Темпъл го последва. Принцът — тъкмо вдигаше крак, за да изрита доктора в главата — ги погледна възмутено, че го прекъсват. Графът изрева и замаха на Анжелик, но тя се обърна твърде бавно и госпожица Темпъл вдигна револвера и натисна спусъка.

Куршумът се заби над лакътя на стъклената жена, прониза ръката и в струя ярки осколци и тя падна на земята и се пръсна на безброй индигови късчета. Госпожица Темпъл видя как устата на Анжелик се отвори широко, но чу писъка ѝ в ума си — писък, който помете мислите ѝ. Тя се свлече на колене, но все пак успя да стреля още веднъж. Куршумът улучи гърдите на Анжелик и повърхността им се напука като звезда. Госпожица Темпъл продължи да натиска спусъка, всяка дупка правеше пукнатините по-дълбоки, образуваха се пролуки — писъкът стана още по-силен и госпожица Темпъл не можеше да помръдне, едва виждаше, залята от накъсани спомени, които се забиваха в ума ѝ като кинжали: Анжелик като малка край морето, гнилият мирис на бордея, коприна и шампанско, сълзи, побои, синини, груби ласки и съкрушително нежна надежда, повече от всичко, че отчаяната ѝ мечта ще се сбъдне.

А после синият торс се разцепи под ребрата, горната половина се разби в долната в облак индигов дим и блестящ смъртоносен прах и парчетата затропаха по пода.

Госпожица Темпъл не можеше да каже дали тишината е заради общата неспособност да говорят, или е оглушала от писъка. Главата ѝ се маеше от изпаренията и тя сложи ръка пред устата си; питаше се дали вече не е вдишала прах от синьото стъкло. Димящите останки на Анжелик проблясваха по пода — сини чирепи в индигова локва. Чан лежеше, опрял гръб в стената, загледан в една точка. Свенсон бе на четири крака и се опитваше да се отдалечи. Лидия лежеше на леглото, скимтеше и опъваше шнуровите. Принцът лежеше на земята до Свенсон, пъшкеше от болка и размахваше едната си ръка — парче стъкло бе отхвърчало и го бе порязало, раната бе станала синя. Единствено графът бе прав, лицето му бе пепелявосиво.

Госпожица Темпъл обърна револвера към него и натисна спусъка. Куршумът строши няколко колби на масата и опръска престилката му с димяща течност. Изстрелът събуди стаята. Графът се втурна напред, грабна металния прибор от леглото и го вдигна като боздуган. Госпожица Темпъл се прицели в главата му, но преди да успее да стреля, Чан я хвана за лакътя. Тя ахна от изненада — стискаше я болезнено — и видя, че с другата си ръка е хванал Свенсон

за яката и влачи и двамата към вратата. Обърна се и погледна графа, който въпреки гнева си внимаваше да не стъпи в морето натрошено стъкло, и се опита да се прицели точно.

— Нямах куршуми! — изсъска Чан. — Ако натиснеш спусъка, той ще разбере!

В коридора докторът се задърпа.

— Принцът... трябва да умре!

— Направихме достатъчно. — Гласът на Чан беше хрипкав.

— Те ще се оженят...

— Графът е бесен — а ние сме невъоръжени и слаби. Ако се бием с него, поне един от нас ще умре. — Чан едва говореше. — Имаме още работа... Ако спрем другите, ще спрем и малоумния ти принц... а не забравяй и госпожа Дужон.

— Но графът... — почна госпожица Темпъл и погледна назад за преследвачи.

— Не може да ни гони сам — трябва да пази принца и Лидия. — Чан изстена, изкашля се и се изхрачи. — Освен това... суетата му беше наранена.

Госпожица Темпъл смаяна видя сълзите под очилата му. Избърса собственото си лице и се постара да не изостава.

Стигнаха стълбите и затвори вратата. Чан се наведе и пак се разкашля. Свенсон го погледна разтревожено, после вдигна очи към госпожица Темпъл.

— Справихте се много добре, Селесте.

— Мислите й в главата ми накрая... — Млъкна. Това не беше нищо в сравнение с чувствата на Чан.

— Тя беше жестоко използвана — каза Свенсон. — От графа... и от света. Никой не бива да преживява подобен ужас.

Но госпожица Темпъл знаеше, че истинският ужас за Анжелик не беше трансформацията, а ненавременната й смърт; ужасният й безмълвен писък беше всъщност протест, първичен и безполезен. Госпожица Темпъл никога не бе усещала такъв страх на ръба на смъртта. Зачуди се дали и тя ще умре от същата ужасяваща смърт, когато се стигне дотам — а това можеше да се случи още тази нощ. Или ден — тя не знаеше колко е часът. Когато бяха отвън и гледаха

каретите, все още бе тъмно, а сега бяха под земята. Нима откакто бе срещнала Свенсон във фоайето на „Бонифас“, бе минал само един ден?

Отърси се от ужасните си мисли и с характерна енергичност се пренасочи от смъртта към закуската.

— Когато всичко се оправи — каза малко сопнато, — ще се радвам да хапна нещо.

Чан я погледна и тя му се усмихна, като се стараеше да издържи черната празнина на очилата му.

— Няма да е скоро — отсече Чан.

— Сигурно — каза госпожица Темпъл. — Но тъй като не съм направена от стъкло, имам известни телесни нужди.

Доктор Свенсон ги гледаше смутено.

— Да тръгваме — сухо каза Чан.

Докато се качваха, госпожица Темпъл се усмихна вътрешно с надеждата, че думите ѝ са помогнали на Чан да се разсее от скръбта си поне като са го подразнили. Знаеше, че не разбира какво изпитва той, въпреки че бе изгубила Роже, защото не разбираше връзката между Чан и онази жена. Що за привързаност можеше да се роди от такива пазарни отношения? Беше достатъчно умна, за да разбира, че в дъното на повечето бракове стоят някакви сделки — този на собствените ѝ родители беше съюз между земя и пари за обработката ѝ, — но за нея обектите на размяна като титли, имоти, пари и наследство винаги бяха отделни от телата, които участваха в сделката. В мисълта да продаваш собственото си тяло имаше някаква безчувственост, която тя не разбираше. Питаше се какво ли е чувствала майка ѝ, когато я е заченала в този чисто физически съюз (предпочиташе да не разсъждава за любов, когато ставаше дума за свирепия ѝ баща). Вдигна очи към Чан, който се качваше пред нея. Какво ли беше да си свободен от такъв товар? Свобода като на диво животно?

— Не видяхме хер Флаус — отбеляза доктор Свенсон. — Може би е тръгнал с останалите.

— А къде са те? — попита госпожица Темпъл. — При дирижабъла?

— Едва ли — каза Свенсон. — Трябва да изгладят несъгласията си, преди да продължат — ще разпитват лорд Вандаариф.

— И може би Роже — добави госпожица Темпъл само за да покаже, че може да произнесе името му без затруднение.

— Така че трябва или да ги намерим, или да отидем при дирижабъла сами.

— При дирижабъла — каза Чан. — И при драгуните.

Доктор Свенсон кимна и каза:

— Да, при Смайт.

Стигнаха приземния етаж. Къщата беше обезпокоително тиха.

— Сега накъде? — изграчи Чан.

— Ако са чисти, главните стълби са най-прекият път — каза Свенсон. — Трябва обаче да си намерим някакви оръжия.

— Откъде?

— Ами... — Свенсон явно нямаше представа.

— Елате с мен — каза госпожица Темпъл.

Зарадва се, че са изнесли господин Бленхайм, и се усмихна, като видя любопитството и алчността на лицата на двамата си другари, докато плякосваха трофейните витрини на лорд Вандаариф. За себе си избра друга извита кама — първата ѝ бе послужила добре, а Чан си взе два еднакви извити ножа с широки остриета и почти толкова дълги дръжки.

— Като мачете са — обясни ѝ и тя кимна, щастлива, че го вижда доволен. Развесели се още повече, когато доктор Свенсон свали от стената едно африканско копие, а после затыкна в колана си украсена със скъпоценни камъни дълга кама.

— Не съм фехтовач — каза Свенсон, като видя любопитното ѝ изражение и сухата усмивка на Чан. — Колкото по-далеч държа враговете от себе си, толкова по-сигурен ще съм. Кое то не ме кара да се чувствам по-малко нелепо, но ако това ще ни помогне да оцелеем, и шапка със звънчета ще си сложа... Хайде сега към покрива.

Ами ако капитан Смайт откажеше да не се подчини на заповедите си? Ами ако изобщо не беше там? Ами ако вместо войници ги посрещнеха графинята, Сонк и Крабе? Какво щеше да направи? Да изгуби кураж, докато е сама, беше едно, но пред Чан и Свенсон? С всяко стъпало дишането ѝ се учестяваше, а сърцето ѝ ставаше все по-неуверено.

Главното фоайе, огромно пространство от черен и бял мрамор, където за първи път бе видяла графиня ди Лакер-Сфорца сякаш преди години, беше празно и тихо, с изключение на собствените им отекващи стъпки. Големите врати бяха затворени. Свенсон погледна нагоре по стълбите и тя проследи погледа му. Доколкото можеше да прецени, между приземния етаж и покрива нямаше жива душа.

Зад тях в къщата отекна изстрел и госпожица Темпъл ахна. Чан посочи другото крило и прошепна:

— Кабинетът на Вандаариф.

Възможно ли бе да са застреляли Елоиз? Минаха няколко секунди... пак някъде там се блъсна врата... чуха се далечни стъпки.

— Идват! Бързо нагоре! — нареди Чан.

— Много е важно да не нараним никой драгун, докато не намерим Смайт — каза Чан, когато стигнаха вратата за покрива. — Хората му сигурно са повече от враговете ни и привлечем ли ги на наша страна, ще успеем.

— Значи трябва да отида аз — каза госпожица Темпъл.

Чан поклати глава.

— Аз го познавам най-добре...

— Да, но всеки драгун ще измъкне сабята си още щом ви види. А с мен няма да е така, което ще ми даде време да питам за капитана.

— Селесте е права — каза Свенсон.

— Знам, че е права, но не ми харесва. — Чан потисна кашлицата си. — Добре!

Госпожица Темпъл отвори вратата и излезе — камата бе скрита под елечето ѝ. Потрепери от ледения вятър, който брулеше покрива и носеше острия солен привкус на морето. От двете страни на вратата стояха двама драгуни с червени униформи. Дирижабълът бе на двайсетина метра по-нататък, надвиснал злокобно във въздуха като някаква неземна хищна твар. Драгуните товареха в кабината някакви сандъци — подаваха ги на неколцина мекленбургски войници, застанали на горния край на рампата. През един осветен от газова лампа прозорец тя видя в подобната на вагон кабина остроликия доктор Лоренц — въртеше някакви копчета. Изобщо, кипеше трескава дейност, но капитан Смайт не се виждаше никакъв.

След миг двамата драгуни я забелязаха и я хванаха здраво за ръцете. Тя се постара да надвика брулещия вятър.

— Да, да, извинете, казвам се Темпъл и търся, извинете ме, търся капитан...

Преди да успее да довърши, войникът от дясната ѝ страна се провикна към дирижабъла:

— Сър! Хванахме една! Сър!

Доктор Лоренц надникна изненадано през прозореца и след миг изчезна — сигурно щеше да слезе.

— Капитан Смайт! — заобяснява госпожица Темпъл. — Търся капитан Смайт!

Опита да се измъкне, но те я държаха здраво. След миг на рампата се появи капитан Смайт и доктор Лоренц... и в същия миг вратата зад нея се отвори и Кардинал Чан опря ножовете си в гърлата на двамата драгуни. Госпожица Темпъл обърна глава — това със сигурност беше нежелателно усложнение — и видя доктор Свенсон да захлопва вратата и да запъва крак в касата, без да пуска дръжката.

— След нас са — прошепна той.

— О, я кого сме си хванали! — провикна се подигравателно доктор Лоренц. — Какви устойчиви паразити! Капитане, погрижете се за тези нарушители, ако обичате.

— Капитан Смайт! — изкрещя госпожица Темпъл. — Знаете кои сме! Знаете какво стана тази вечер — чухте ги! Вашият град, вашата кралица...

Смайт не помръдваше.

— Какво чакате? — сгълча го Лоренц и се обърна към драгуните на покрива: бяха десетина. — Незабавно убийте тези престъпници!

— Капитан Смайт! — изплака госпожица Темпъл. — Нали ни помогнахте преди!

Това сякаш събуди капитана от сън. Той замахна, удари Лоренц с юмрук в челюстта и докторът полетя от рампата и падна на покрива от цели десет стъпки височина.

Чан веднага свали ножовете. Драгуните пуснаха госпожица Темпъл, отскочиха и извадиха сабите си, но поглеждаха към командира си, несигурни какво да правят. Смайт слезе по рампата, все така с ръка на дръжката на сабята си. Мълчеше.

Доктор Свенсон изпъшка, когато някой дръпна вратата от другата страна. Удържа я, но погледна към горния край на рампата, откъдето двама объркани мекленбургски войници наблюдаваха ставащото.

— На оръжие! — нареди Смайт на хората си. — Тези тримата са наши приятели.

Като един останалите от Четвърти драгунски полк извадиха сабите си. Свенсон пусна вратата и отскочи при госпожица Темпъл и Чан.

Вратата се отвори с трясък и на прага се появи Франсис Сонк, с кама в ръка. Огледа извадените саби, видя, че враговете му са свободни, и каза провлечено:

— Капитан Смайт, какво става тук?

Смайт пристъпи напред, сабят му все още бе в ножницата.

— Кой още е с вас? Да се покажат веднага.

— С удоволствие.

Сонк направи крачка встрани, за да пусне останалите членове на Кликата: графинята, графа и Крабе, а след тях принца, Роже Баскомб (стиснал тефтера под мишница) и накрая Каролин Стърн, която подкрепяше Лидия Вандаариф. След Каролин влязоха шестимата в черно — първите четирима носеха тежък сандък, а другите двама влачеха Елоиз Дужон. Госпожица Темпъл въздъхна облекчено — защото беше сигурна, че изстрелът, който бяха чули, е отбелязал смъртта ѝ. Когато цялата тази тълпа спря пред вратата, драгуните се отдръпнаха, за да оставят свободно пространство между двете групи. Сонк хвърли поглед към госпожица Темпъл, пристъпи в тази ничия земя и каза високо:

— Не обичам да се повтарям, капитан Смайт... но какво става тук?

— Това не може да продължава — каза Смайт. Кимна към Елоиз и Лидия Вандаариф и добави: — Пуснете тези жени.

— Моля? — Сонк се ухили, все едно не вярваше на ушите си.

— Пуснете тези жени!

— Ами — каза Сонк и кимна към Лидия, — тази жена не желае да бъде пусната, защото ще падне. Не се чувства добре, не виждате ли?

Извинете ме — говорихте ли с полковника си?

— Полковник Аспиш е предател — заяви Смайт.

— В моите очи предателят сте вие.

— Очите ви грешат. Вие сте негодник.

— Негодник, който знае всичко за семейните ви дългове, капитане — ухили се злобно Сонк. — Всичките срещу залога на заплатата, която може и да не доживеете да получите — такава е цената на нелоялността или на глупостта, ако ме разбирате.

— Още една дума, господин Сонк, и ще умрете!

Смайт извади сабята си и пристъпи към Сонк, който се дръпна; усмивката му излъчваше злост.

Госпожица Темпъл посегна към камата си, но не я извади. Със сигурност Кликата щеше да отстъпи пред Смайт и войниците му — как можеха да се надяват да устоят на професионални военни? Беше явно, че капитан Смайт е на същото мнение, защото се обърна към тълпата пред вратата.

— Хвърлете оръжията и слезте долу. Ще уредим нещата вътре.

— Няма да стане — отговори Сонк.

— Не искам кръвопролития, но не се боя от тях — каза Смайт високо. — Хвърлете оръжията и...

— Наистина е невъзможно, капитане — възкликна Харалд Крабе. — Ако не стигнем в Мекленбург до два дни, всичките ни усилия ще отидат на вятъра. Не знаая какво са ви казали тези отрепки — той посочи госпожица Темпъл, Свенсон и Чан, — но аз мога да ви кажа, че те са безскрупулни убийци.

— Къде е господин Бленхайм? — безцеремонно го прекъсна Смайт.

— А! Отличен въпрос! — възкликна Крабе. — Господин Бленхайм е убит, и то от ето тази млада жена!

И насочи обвинително пръст към госпожица Темпъл, която обърна очи към Смайт. Искаше да му обясни, но преди да успее да отвори уста, капитанът ѝ отдаде чест. После погледна отново заместник-министъра и каза:

— Значи ми е спестила още неприятности, защото Бленхайм уби един от моите хора. Хвърлете оръжията и слезте в къщата!

Изстрелът почти не се чу. Куршумът удари капитан Смайт в гърба и той се свлече на колене. Доктор Лоренц стоеше под рампата, стиснал в ръка димящ револвер. Без миг колебание Сонк изрита капитана в лицето и го повали по гръб. Обърна се към мъжете до вратата и изкрещя:

— Убийте ги!

Избухна суматоха. Лоренц стреля отново и повали най-близкия драгун. Двамата мекленбургци хукнаха надолу по рампата с оголени саби. Мъжете в черно се хвърлиха след Сонк, вдигнали сопите; някои извадиха револвери и почнаха да стрелят. Драгуните, вцепенени за миг от коварното нападение срещу командира им, скочиха да се отбраняват.

Госпожица Темпъл понечи да извади камата, но Чан я хвана за рамото и я тласна към дирижабъла. Тя се обърна възмутено и го видя да отбива удара на някаква сопа с един от ножовете си и да забива другия в рамото на един от мъжете в черно.

— Срежи въжетата! — викна ѝ Чан.

Разбира се! Ако успееше да среже въжетата, въздушният кораб щеше да се издигне и да се носи безцелно над морето — тогава Кликата нямаше да може да стигне до Мекленбург и за две седмици! Тя хукна към най-близкото въже, коленичи и замахна с камата. Въжето бе от здрав коноп, черен и насмолен, но камата беше остра, а и работата ѝ се ускоряваше от напъна на въздушния кораб върху въжето.

Чан се биеше с един от мекленбургците, мъчеше се безуспешно да го прободее с ножовете си, но не успяваше заради значително по-дългата сабя. Сонк, вече въоръжен със сабя, се бе счепкал с един драгун. Доктор Свенсон размахваше копието като луд и държеше противника си на разстояние... Изведнъж очите ѝ бяха привлечени от графа... и от проблясък на синьо. Драгунът, който се биеше със Сонк, се олюля и ръката му със сабята увисна, все едно изведнъж бе станала твърде тежка. В миг сабята на Сонк се стрелна напред. Втори драгун внезапно се свлече на колене, прострелян от доктор Лоренц.

На вратата стоеше госпожица Пул, увита в наметалото си, и надвиваше драгуните един по един по нареждане на графа.

Госпожица Темпъл отчаяно продължи да реже въжето.

— Кардинал Чан! Чан!

Нещо я удари по главата със страшна сила...

Лежеше по очи. Къде беше камата? Надигна се замаяна, осъзнала, че ударът е бил в ума ѝ. Като отговор на молитвите си видя нелепото копие на доктор Свенсон да стърчи от гърба на госпожица Пул — беше я приковало към дървената врата. Ранената жена — не, раненото създание — се мятеше като риба на сухо, но това само влошаваше нещата. Разпадащото се тяло все още бе скрито от наметалото и госпожица Темпъл виждаше само извиващия се врат и отварящата се уста на жената — графът безпомощно се опитваше да я накара да стои мирно, за да я запази, но тя или не искаше, или не можеше да му се подчини. С последно изпукване се строполи на земята и се строши на безброй сини парченца.

Всички на покрива се опитваха да проумеят какво става — беззвучният писък на госпожица Пул ги бе поразил до един, — но затишието не трая дълго, защото Сонк и един от мекленбургците се хвърлиха срещу останалите драгуни. Чан продължаваше да се бие с противника си — два ножа срещу много по-дълга сабя. Но най-странното бе, че Роже Баскомб се втурна да се бие с доктор Свенсон. Госпожица Темпъл скочи и пак се зае със задачата си, стиснала камата с две ръце.

Въжето внезапно се скъса и тя тупна по задник. Стана и се затича към следващото, но внезапно кипналият се дирижабъл го беше отместил. Видя, че Лоренц се прицелва и стреля — но револверът му бе празен! Той изруга, отвори барабана, изхвърли празните гилзи и бръкна за нови патрони в палтото си. Гледаше я право в очите. Тя нямаше къде да избяга, така че започна да реже въжето.

Лоренц я гледаше и бавно пъхаше новите патрони. Тя хвърли поглед през рамо. Сонк бе убил поредния драгун и бяха останали само трима — единият тичаше към Сонк, а другите нападаха Кликата. Свенсон и Роже се бяха вкопчили един в друг на земята. Въжето всеки момент щеше да се скъса. Тя вдигна очи към Лоренц. Той пъхна последния патрон, затвори барабана, запъна ударника, прицели се и тръгна към нея.

Тя хвърли камата, като я хвана за острието — беше виждала как го правят по карнавалите, — право към лицето му. Лоренц се присви и

стреля, но не я улучи. Камата прелетя покрай ухото му. Госпожица Темпъл хукна в обратна посока, към другите.

Чан кашляше, клекнал над трупа на мекленбургския войник, Свенсон се отбраняваше от Роже с украсената със скъпоценни камъни кама, Сонк беше прав, настъпил с ботуш гърлото на ранения си противник, а до вратата стояха двамата драгуни, които бяха атакували Кликата: единият бе стиснал графинята за врата и държеше графа и принца на разстояние със сабята си. Другият стоеше между Елоиз и Каролин Стърн, които бяха на колене. Не се мяркаха мекленбургци и мъже в черно.

— Какво ще кажете, сър? — провикна се доктор Лоренц във внезапно настъпилата тишина. — Момичето ли да застрелям, или мъжете?

— А аз да смажа ли гръкляна на този мъж? — попита Сонк спокойно, все едно драгуните пред вратата изобщо не съществуваха.

— Добрите обноси винаги са нещо относително... мила ми графиньо, вие какво ще кажете?

Графинята сви рамене.

— Ами, Франсис... съгласна съм, че са относителни.

— Жалко за Елспет, нали?

— Да, наистина жалко. Трябва да призная, че за пореден път подцених доктор Свенсон.

— Няма да се получи — изхърка Чан. — Ако убиете този мъж или ако Лоренц ни застреля, драгуните няма да се подвоумят да убият графинята и графа. Трябва да се откажете.

— Да се откажем? — презрително каза Сонк — Така ли правите вие главорезите? Всъщност винаги съм се съмнявал в храбростта ви в единоборство, Чан.

— От страхливец го чувам — отвърна Чан. — Вие сте подъл, извратен, отвратителен...

Доктор Свенсон го прекъсна:

— Много от тези мъже ще умрат, ако не им се помогне — ваши, както и наши.

Без да им обръща внимание, Сонк се провикна към двамата драгуни:

— Пуснете я и ще останете живи. Това е единственият ви шанс.

Те не отговориха, така че Сонк натисна с ботуша си гърлото на поваления мъж. Чу се негодуващо свистене като от изпуснат балон.

— Вие решавате... — подразни ги Сонк. Те пак не помръднаха и той се обърна към Лоренц: — Застреляйте някого — когото си изберете!

— Спрете! — изкрещя Свенсон. — Няма нужда никой да умира!

— Нуждата също е относително понятие, докторе — изкиска се Сонк и бавно смаза трахеята на мъжа с ботуша си.

С внезапно движение графинята стрелна ръка към лицето на драгуна, който я държеше, и от гърлото му бликна кръв. Сонк посече последния смаян войник, който успя да парира удара, но залитна, защото Каролин Стърн го ритна в сгвката на коляното, а графът го стисна за ръката, с която държеше сабята.

Госпожица Темпъл пък усети как силни ръце я хващат през кръста, вдигат я във въздуха и я хвърлят върху рампата. Пистолетът на Лоренц изгърмя, но куршумът изсвистя покрай нея.

— Давай! — извика ѝ Чан и госпожица Темпъл го послуша, осъзнала, че дирижабълът е единственото им възможно убежище. Сграбчиха я други силни ръце — на Свенсон, който скочи след нея, бутна я напред и се обърна, за да издърпа Чан. Във въздуха хвърчаха трески, отцепени от куршумите. Тя се затича през една, а после през друга врата, после през трета — която водеше до задънен край. Чан затръшна вратата, а Свенсон пусна резето.

Някак си бяха оцелели, — но бяха в капан.

Госпожица Темпъл погледна Свенсон и Чан. Не можеше да се каже кой от двамата изглежда по-зле.

— Оставихме Елоиз — прошепна ужасено докторът. — Ще я убият...

— Ранен ли е някой? — прекъсна го Чан. — Селесте?

Тя поклати глава, неспособна да говори, ужасена от жестокостите, които бе видяла току-що. Нима бе възможно войната да е още по-лоша? Стисна очи, защото в ума ѝ неканено прозвуча задавеното хъркане, когато Франсис Сонк натисна гръкляна на драгуна с ботуша си. Тя захлипа и се извърна, по страните ѝ се застичаха сълзи.

— Махнете се от вратата — каза Чан и бутна Свенсон настрана.
— Може да стрелят по ключалката.

— Като мишки в капан сме — каза Свенсон. Погледна камата в ръката си — безполезна и малка. — Капитан Смайт и хората му... до един...

— И Елспет Пул — каза Чан. — И лакеите им, и двамата германци — можеше да сме и по-зле.

— По-зле ли? — изуми се Свенсон.

— Все още не сме мъртви, докторе.

— Принцът също! Както и графът, графинята и онова животно Сонк...

— Не можах да срежа въжетата. — Госпожица Темпъл подсмръкна.

— Млъкнете и двамата! — изсъска Чан.

Очите на госпожица Темпъл проблеснаха негодуващо — как си позволяваше да й държи такъв тон?

— Не срязва въжетата, Селесте, но направи каквото можеше — въздъхна той. — Аз убих ли Сонк? Не — колкото и жалко да звучи, успях само да поваля някакъв мекленбургски селянин. Докторът спаси ли Елоиз? Не, но ни опази живи — нея също, — като унищожи госпожица Пул. Враговете ни от другата страна на тази врата — трябва да приемем, че вече всички са там — са по-малобройни, не така уверени и също толкова недоволни — защото и ние не сме мъртви.

Това, че Чан завърши речта си с раздираща мъчителна кашлица, не спря госпожица Темпъл да си избърше носа с ръкав и да махне косата от очите си. Подсмръкна пак и прошепна на доктор Свенсон:

— Ще я спасим — вече сме го правили.

И изписка изненадано, когато цялото помещение се наклони наляво, а после се изправи с главозамайваща скорост.

— Издигаме се... — каза Свенсон.

Госпожица Темпъл се завлече до прозореца — кръгъл като люк на кораб — и погледна надолу. Покривът на Харшморт Хаус се отдалечаваше под тях. След секунди тъмната мъгла ги обгърна и покривът и ярко осветената къща изчезнаха в мрака. С няколко груби трясъка перките се завъртяха и движението на летящия кораб се стабилизира. Ниското бръмчене на моторите създаваше вибрация,

която госпожица Темпъл усещаше дори през подметките на обувките си.

— Е — каза тя, — май все пак ще отидем в Мекленбург.

— Освен ако не ни хвърлят в морето по пътя — отбеляза докторът.

— Всъщност да де — каза госпожица Темпъл.

— Все още ли искате закуска? — тихо попита Чан.

Тя се обърна и го изгледа свирепо — не беше честно да говори така, — но ги прекъсна деликатно потропване по вратата. Тя погледна двамата мъже. Никой от тях не каза нищо, така че тя въздъхна и се провикна колкото можа по-небрежно:

— Да?

— Госпожице Темпъл? Аз съм министър Крабе. Питам се дали няма да отворите вратата и да се присъедините към разговора ни?

— И какъв е този разговор? — попита тя.

— Ами разговор, в който решаваме съдбите ви, скъпа. Би било добре да не го правим през вратата.

— Знаете ли, ние намираме вратата за удобна — отговори тя.

— Може би... но съм принуден да посоча, че госпожа Дужон не споделя вашата преграда. Освен това, тъй като бих предпочел да избегнем неприятните инциденти, вратата все пак е дървена и ключалката ѝ едва ли ще устои на силата на куршумите — това всъщност е илюзорно удобство. Със сигурност имаме какво да обсъдим — нужно ли е да се съсипват тези отлични дъбови дъски заради заключение, което не можете да оспорите?

Госпожица Темпъл се обърна към другарите си, Свенсон отвори шкафа, на който се бе подпряла, но вътре нямаше никакви оръжия, а само одеяла, свещи, връхни дрехи и кутия с шапки и ръкавици.

— Единственото оръжие е у вас — каза Чан и кимна към камата на доктора, самият той беше хвърлил ножовете си, за да метне госпожица Темпъл на рампата. — Може би ще е добре да го скрием.

— Съгласен. Но го скрийте вие.

Подаде му камата и Чан ѝ пхна под палтото си. Докторът хвана госпожица Темпъл под ръка, кимна му и Чан отключи вратата.

Съседната стая беше най-голямата от трите на дирижабъла и покрай стените ѝ имаше канапета, заети от членовете на Кликата, които внимателно ги наблюдаваха как влизат. От едната страна седяха принцът, Харалд Крабе и Роже Баскомб, а от другата — графът и графинята. На прага на отсрещната врата, със сабя в ръка и с оплескана с кръв бяла риза, стоеше Франсис Сонк, а зад него се виждаха движещи се силуети. Госпожица Темпъл се опита да прецени кой липсва. Нима и други бяха паднали в последната битка? След миг получи отговор с появата на Лидия Вандаариф, сменила робите със синя копринена рокля. Тръгна все още неуверено към принца и Роже стана, за да ѝ направи място. Веднага след Лидия — сигурно ѝ бе помогнала с корсета — влезе винаги внимателната Каролин Стърн и седна до графинята.

— Доктор Лоренц управлява кораба, така ли? — попита Чан.

— Да — потвърди Харалд Крабе.

— Къде е госпожа Дужон? — попита доктор Свенсон.

Сонк кимна към стаята зад себе си и каза:

— На... сигурно място.

Свенсон не отговори. Освен Сонк като че ли никой нямаше оръжие — макар че предвид силата му и размерите на стаята госпожица Темпъл се съмняваше, че на още някого му трябва оръжие. Но пък ако враговете им не целяха незабавната им смърт, какъв тогава бе планът им?

Същевременно начинът, по който седяха, показваше разделение помежду им: от едната страна Крабе и Роже, а под тяхното крило принцът; от другата графът, графинята и Каролин (но дали тя, Лоренц и Роже не бяха просто три марионетки на Процеса?) — и накрая, по средата и без да е съюзник на нито една от страните, Франсис Сонк, чиято способност да убива очевидно уравновесяваше, особено предвид тясното пространство, хитростта на Крабе, знанията на графа и провокиращия чар на графинята.

Крабе погледна графинята и вдигна въпросително вежди. Тя кимна — позволение ли му даваше? — и той се покашля и посочи един шкаф до госпожица Темпъл.

— Преди да започнем, някой от вас ще желае ли нещо за пиене? Сигурно сте уморени — аз със сигурност съм уморен, а само като ви

погледне човек — е, удивително е, че изобщо се държите на крака. Каролин ще ни налее. Има уиски, бренди, вода...

— Ако и вие ще пиете — каза Чан, — няма да ви откажем.

— Отлично. Напитки за всички и моите извинения, Каролин, че те превръщам в прислуга. Роже, би ли й помогнал? За най-лесно може да е бренди за всички.

Последва неловка тишина и по негласно споразумение разговорът бе прекратен, докато не наляха и не им подадоха чашите. Госпожица Темпъл наблюдаваше как Роже се приближава до Чан и Свенсон с две чаши: лицето му беше маска на професионална сдържаност, да не говорим, че изобщо не погледна към нея. Наблюдението ѝ бе прекъснато, когато Каролин я докосна по ръката и ѝ подаде чаша. Госпожица Темпъл поклати глава, но Каролин натика чашата в ръката ѝ и не ѝ остана друго, освен да я вземе. Погледна кехлибарената течност и сбърчи нос, когато долови познатата остра миризма, която свързваше с толкова много неприятни и противни неща.

Цялата сцена беше странна, особено след касапницата на покрива, защото госпожица Темпъл се бе приготвила за поредната битка на живот и смърт, а сега стояха като на вечерно тържество — с тази разлика, че мъжете и жените пиеха заедно. И всичко това бе така откровено фалшиво, че тя присви очи. Изсумтя високо, остави чашата си на един рафт и избърса ръце.

— Госпожице Темпъл? — попита Крабе. — Нещо друго ли ще желаете?

— Ще желая да ни кажете каквото имате да ни казвате. Ако господин Сонк ще ни убива, нека да пробва.

— Какво нетърпение. — Крабе се усмихна мазно и знаещо. — Ще се постарая да го удовлетвори́м. Но първо, да пием за принца на Мекленбург и неговата невеста!

Вдигна чашата си и я изпи на екс. Другите го последваха, чуха се възгласи „за принца“ и „за Лидия“. Принцът се усмихна широко, а Лидия се ухили, малките ѝ зъби се показаха над ръба на чашата, докато отпиваше, но после избухна в пристъп на кашлица, който можеше да се мери с тази на Кардинал Чан. Принцът я погали по рамото, докато тя се опитваше да си поеме дъх, а Роже пристъпи напред и ѝ подаде кърпичка. Младата дама бързо я грабна, притисна я

към устата си и се изплю в нея. Пристъпът най-сетне отмина и пребледняла и останала без дъх, Лидия върна кърпичката на Роже и се опита да се усмихне. Роже бързо я сгъна и я прибра в джоба си, но госпожица Темпъл успя да зърне искрящо синьо петно.

— Добре ли сте, мила? — попита принцът.

Чан шумно се изжабури, преди да преглътне брендите. Доктор Свенсон изля своето на пода и Крабе тъжно въздъхна:

— Е... човек не може да угоди на всички. Каролин?

Госпожа Стърн взе чашите им. Крабе се покашля и заяви:

— Да започваме.

— Поради упоритите ви усилия да разрушавате ние вече не можем да определим с лекота каква част от плановете ни знаете и с кого може да сте споделили наученото. Госпожа Марчмур е на път към града, Анжелик и горката Елспет вече ги няма. — Той вдигна ръка. — Моля ви да разберете, че говоря с вас като човек, който най-добре може да контролира гнева си — ако говореше, който и да е друг от моите съюзници, повтарянето дори на тези факти щеше да доведе до незабавната ви смърт. Макар да е вярно, че бихме могли да ви подложим на Процеса или да извлечем умовете ви в книга, и двете неща изискват време, с каквото не разполагаме, и апаратура, каквато на този въздушен кораб няма. Също така е вярно, че можем да направим тези неща, след като пристигнем в Мекленбург, но нуждата ни да разберем какво знаете не може да чака. Когато пристигнем, трябва да знаем докъде сме стигнали и дали... в редиците ни... има предател.

Протегна чашата си към Роже за още бренди и продължи да говори, докато той му наливаше.

— Последният сблъсък на покрива — разорителен и печален, смятам, за всички — само подкрепя предишното ни решение, че дарбите ви биха ни послужили най-добре, ако бяха привлечени към каузата ни чрез Процеса. Благодаря, Роже. — Крабе отпи. — Не си правете труда да възразявате — вече не очакваме подобни преустройства, а предвид мъката, която причинихте, те не биха били приети. Ситуацията просто не би могла да е по-ясна. Ние държим госпожа Дужон. Вие ще отговаряте на въпросите ни или тя ще умре. Сигурен съм, че си представяте за каква смърт говоря, за времето,

което ще отнеме, и за това колко мъчителни ще бъдат такива продължителни писъци в ограничено пространство като това. А ако все пак успее да издъхне, тогава просто ще се прехвърлим на някой от вас — вероятно на госпожица Темпъл — и така нататък. Неизбежно е като изгрева. Тъй като отворихте тази врата, за да не бъде разбита без нужда, аз ви предлагам шанса да избегнете същите повреди на телата на другарите си — и дори на душите им.

Госпожица Темпъл гледаше физиономииите им — самодоволната усмивка на Крабе, надменното пренебрежение на принца, лисичия глад на Лидия, сериозната угриженост на Роже, злобния поглед на Сонк, железния поглед на графа, ледената усмивка на графинята и тъжното търпение на Каролин — и никъде не видя и намек, че думите на министъра не са истина. Но все пак виждаше, че между тях има разединение, и знаеше, че ги интересува не толкова това, което са открили тя и останалите, колкото дали техните открития няма да разбулят предателствата в кръговете на Кликата.

— Би било по-лесно да ви повярваме, сър, ако не лъжехте така безочливо — каза тя. — Искате от нас да говорим, за да избегнем мъченията, но какво ще стане, когато разкрием някое късче от заключение, което сочи към някой от вас — нима очаквате този човек да приеме думата ни? Не, разбира се — който и да бъде уличен, ще настоява жестокостите ви да започнат при всички случаи, за да потвърдят или опровергаят нашите обвинения.

Очите на заместник-министъра проблеснаха и той поклати глава, изкиска се и отпи глътка бренди.

— За бога, Роже, смятам, че наистина си я подценил. Госпожице Темпъл, хванахте ме. Добре тогава — и четиримата ще бъдете убити бавно и мъчително. Ако някой има да ни казва нещо, добре. Ако ли не, е, поне най-сетне ще се отървем от проклетите ви смрадливи прекъсвания!

Сонк направи крачка напред, насочил заплашително сабята. Госпожица Темпъл се дръпна, но само след една стъпка гърбът ѝ опря в стената. Докторът стисна ръката ѝ и извика с цяло гърло:

— Отлично, господин министър! А може би господин Сонк ще ни убие, преди да говорим. Това повече ли ще ви допадне?

— А, ето, че се почна! — възкликна Крабе. — Безполезен опит да ни настроите един срещу друг. Франсис...

— Хайде, Франсис, убий ни бързо! Служи на министъра както винаги! Точно както когато хвърли Трапинг в реката!

Сонк спря, върхът на сабята беше опрял гърдите на Свенсон.

— Служа на себе си.

Свенсон погледна сабята и изсумтя презрително, макар госпожица Темпъл да усещаше треперенето на ръката му.

— Естествено. Простете въпроса ми, но какво стана с хер Флаус?

За миг никой не каза нищо. Крабе гледаше гневно Сонк. Заговори обаче графинята, като внимателно подбираше думите си:

— Хер Флаус беше... нелоялен.

— Изстрелът! — възкликна госпожица Темпъл. — Застреляли сте го!

— Наложил се — каза Крабе.

— Как така е бил нелоялен? — изграчи Чан. — Той е ваше творение!

— Защо питате? — Графинята говореше на доктора.

— А вас защо ви интересува? — изсъска й Крабе зад гърба на Сонк. — Франсис, ако обичаш...

— Просто се питах дали не е свързано с изчезналата книга на лорд Вандаариф — каза Свенсон. — Нали се сещате — онази, в която е извлечена неговата памет?

Настъпи пауза. Сърцето на госпожица Темпъл се бе качило в гърлото й. И изведнъж тя осъзна, че гибелта им е отложена поне за мъничко.

— Тази книга бе строшена — изскрибуца графът. — От Кардинал Чан в кулата. Тя уби майор Блах...

— Така ли пише в тефтера му? — Свенсон презрително кимна към Роже. — Тогава ще откриете, че липсват две книги — едната е с лейди Мелант, госпожа Марчмур и други, а втората...

— Какво чакаш? — извика Крабе. — Франсис! Убий ги!

— Ако втората книга изобщо съществува! — изграчи Свенсон. — Защото да се извлече умът на Робърт Вандаариф в книга — ум, който държи ключовете на континента, на самото бъдеще! — би открило тези богатства за този от вас, който я притежава, който притежава ключ! Вместо това човекът, чиято задача е била именно

това, не е направил книга — така че, да, има една строшена книга и още една, която изобщо не е била създадена!

Графинята твърдо каза на Сонк:

— Франсис, не ги изпускай от поглед! — И се обърна към Крабе.

— Харалд, как ще отговорите на това?

— Да отговоря? На кое? На тези отчаяни измишльо...

Преди министърът да спре да пелтечи, Чан се провикна отново, предизвиквайки Роже:

— Видях го с очите си в кабинета на Вандаариф. Записваше всичко на пергамент! Ако аз не бях строшил книгата, щеше да им се наложи да го направят сами, за да убедят всички, че спомените на Вандаариф са изчезнали, докато единственото копие е у тях!

— Копие, което взех от самия министър — провикна се Свенсон, — в една кожена чанта. А после Баскомб го взе от мен в балната зала. Сигурен съм, че още е у него — това ли е видял Флаус, когато е дошъл в кабинета на лорд Вандаариф... затова ли е трябвало да умре?

В последвалата тишина госпожица Темпъл осъзна, че е затаила дъх. Усещаше, че Свенсон е уплашен, и знаеше, че Чан е готов да се нахвърли безсмислено върху Сонк, но също така усещаше промяната в напрежението в стаята: министърът и Роже се канеха да опровергават думите на собствените си затворници.

— Аспиш взе чантата от Свенсон в балната зала — заяви Сонк, без да се обръща към останалите. — А Баскомб я взе от него, но не я видях, когато се срещнахме в кабинета.

— Беше опакована — каза тихо Каролин Стърн от мястото си. — Когато приготвихме нещата за пътуване.

— Тук ли е чантата, или не? — сръза я Сонк.

— Съдържанието ѝ е у мен — каза спокойно Роже. — Както каза Каролин, надеждно прибрано. Доктор Свенсон греши. Това са документи на лорд Вандаариф — лични бележки за всеки етап от това начинание. Не зная откъде му е хрумнала тази идея за книгата на лейди Мелант — две книги, нямало книги...

— Доктор Лоренц разпозна липсващата книга като книгата на лейди Мелант — каза Свенсон.

— Доктор Лоренц се е объркал. Книгата на лейди Мелант, в която са госпожа Марчмур и лорд Актън, е прибрана на сигурно място. Единствената липсваща книга — тази, която бе строшена в кулата — е на лорд Вандаариф. Можете да проверите в тефтера ми, но всеки е добре дошъл да прегледа и самите книги.

Думите му бяха пълни с точното количество негодувание, че е обвинен незаслужено, плюс трогателна нотка професионално високомерие — специалитетът на Баскомб. И изглежда разтревожените му висшестоящи, може би заради неговата раболепност след Процеса, бяха убедени, че казва истината. Но госпожица Темпъл разбра — от начина, по който Роже потъркваше бедрото си с палец, — че лъже.

И се изсмя високо.

Той я изгледа свирепо — искаше да замълчи.

— О, Роже... — изкикоти се тя и поклати глава.

— Мълчи, Селесте! — изсъска той. — Това не е твоя работа!

— Е, ти със сигурност убеди всички — каза тя. — Но забрави колко добре те познавам. Можеше да убедиш дори мен, защото речта беше наистина хубава, ако всъщност не ти си застрелял хер Флаус, след като си убедил всички останали в нелоялността му. Или го направи, за да му затвориш устата? Но точно ти си го застрелял, нали, Роже?

Възцари се мълчание, нарушавано само от ниското жужене на перките отвън. Сабята на Сонк не потрепна, но устата му се стегна. Графинята се изправи.

— Розамунд — започна Крабе, — това е нелепо! Те застават между нас... единствената им надежда...

Но графинята не му обърна внимание и бавно се приближи към Роже. Той се дръпна, а после сякаш се сви в собственото си тяло, срещна очите ѝ и потрепери, защото в тях нямаше никаква топлина.

— Розамунд — избоботи графът. — Ако го разпитаме заедно...

Но графинята се стрелна напред като нападаща кобра и прошепна нещо в ухото на Роже. Госпожица Темпъл чу само някои от думите, но когато чу, че първата е „синьо“, разбра, че графинята шепне фразата за контрол на Роже и че като я изрича преди всички останали, се грижи той да отговаря единствено на нейните въпроси. Графинята

се дръпна и Роже се свлече на пода, лицето му бе безизразно, очите — замъглени.

— Розамунд — пак почна Крабе, но тя не му обърна внимание и заговори на Роже, чиято глава беше на нивото на бедрата ѝ.

— Роже, вярно ли е това, което ни казва доктор Свенсон?

— Да.

Преди Крабе да успее да каже нещо, графинята отново притисна Роже:

— Бяха ли спомените на лорд Робърт извлечени в книга?

— Не.

— Били са записани?

— Да.

— И тези книжа са тук?

— Да. Скрих ги в багажа на принца. Флаус настоя да прегледа багажа на принца и се сети какво е това.

— И ти го застреля.

— Да.

— И във всичко това, Роже, на кого служеше? Кой ти даваше нарежданията?

— Заместник-министър Крабе.

Крабе бе пребледнял. Погледна безпомощно графа и Сонк. Все още с лице към Роже, графинята се провикна през рамо:

— Каролин, ще бъдеш ли така добра да попиташ доктор Лоренц в коя част от пътя се намираме?

Каролин, чийто поглед бе прикован в отпуснатия Роже Баскомб, вдигна изненадано очи, стана и излезе.

— Гледай ти — оскърбено измърмори принцът, — сложил бил тези документи в моята чанта? И е застрелял моя човек заради тях? Проклет да си, Крабе! Проклето да е нахалството ти!

— Ваше височество — настоятелно започна Крабе. — Баскомб не казва истината. Не зная как — може да е бил всеки от вас! Всеки с неговата фраза за контрол! Всеки би могъл да му нареди да отговори на тези въпроси — да ме уличи...

— И как този човек ще знае какви въпроси да задава? — изръмжа графинята.

— Откъде да знаем — този, който е бърникал в мозъка на Роже, може да е в съюз с тези тримата! — извика Крабе. — Това определено

би обяснило упоритото им оцеляване!

При думите му очите на графинята се разшириха.

— Мозъкът на Баскомб! Разбира се, разбира се, подло малко човече! Ти не спря изпитанията в балната зала заради лорд Робърт или херцога! Спря ги, защото на Роже изведнъж му се бе наложило да придружава Вандаариф! Защото в противен случай графът щеше да надникне в ума му и да види всичките ти кроежи срещу нас! — Обърна се към графа и махна към Баскомб. — Не вярвай на мен, Оскар — питай сам. Питай нещо, което не бих могла да се сетя! Или ти, Франсис, заповядай! За себе си аз съм удовлетворена, но вие продължавайте! Роже, ще отговаряш на всички въпроси, които ти се задават!

Лицето на графа бе спокойно, но госпожица Темпъл знаеше, че той вече подозира графинята и е любопитен кой от двамата или и двамата му съюзници са го предали.

— Франсис? — избоботи той.

— Заповядай! — отвърна Сонк.

Граф Д'Орканч се наведе напред.

— Господин Баскомб, знаете ли дали заместник-министър Крабе има нещо общо с убийството на полковник Артър Трапинг?

Графинята рязко се обърна към графа, изражението ѝ бе напрегнато, виолетовите ѝ очи бяха ужасяващо остри.

— Оскар, защо...

— Няма — каза Роже.

Следващият въпрос на графа бе прекъснат от Каролин Стърн, която се бе върнала с доктор Лоренц.

— Графиньо — прошепна тя.

— Благодаря ти, Каролин. Ще бъдеш ли така добра да донесеш чантата на принца?

Каролин се поклони и бързо излезе. Графинята се обърна към Лоренц.

— Докторе, колко мило, че дойдохте, макар че се надявам, че все някой е останал да управлява кораба?

— Не се безпокойте, мадам. Има двама добри мъже на руля — каза той и се усмихна на мореплавателската си терминология. Усмивката му обаче се стопи, като видя, че този, когото разпитват, е Баскомб, а не някой от затворниците.

— Позицията ни? — бодро го попита графинята.

— Над морето сме — отговори Лоренц. — Оттук нататък, както знаете, има различни маршрути: да продължим над водата, където шансът някой да ни забележи, е по-малък, или да пътуваме в сенките на бреговата линия. В тази мъгла може би е все едно...

— А колко остава до Мекленбург? — попита графът.

— И в двата случая поне още десет часа. Повече, ако вятърът е насрещен, както в момента... — Лоренц облиза тънките си устни.

— Може ли да попитам какво става?

— Разногласия между партньори, нищо повече — каза през рамо Сонк.

— Аха. А може ли да попитам защо те все още са живи?

— Чакахме вас, докторе — каза графинята. — Не искам трупове да бъдат открити на сушата. Морето ще ги отнесе и ако все пак изхвърли някой на брега, ще са минали дни. Дотогава дори прекрасната госпожица Темпъл ще е посивяла като вкиснат млечен пудинг.

Каролин се появи отново с чантата в едната ръка и със сноп книжа в другата.

— Мадам...

— Отлично, както винаги, Каролин — каза графинята. — Какво ни носиш?

— Това е писано от лорд Вандаариф, мадам. Познавам почерка му.

— Благодаря, Каролин.

Каролин направи реверанс и остана на вратата е Лоренц; и двамата наблюдаваха стаята с нервен интерес. Графът се намръщи, по челото на Сонк бяха избили капки пот, а лицето на Крабе бе толкова пребледняло, че изглеждаше безкръвно. Само графинята се усмихваше, но тази усмивка изплаши госпожица Темпъл повече от всички останали взети заедно, защото тя осъзна, че на графинята ѝ е приятно, че очаква с нетърпение това, което ще се случи, с глада на майка, която прегръща детето си.

Графинята плавно отиде до Сонк, приближи лице до неговото и прошепна:

— Ти какво ще кажеш, Франсис?

— Ще кажа, че искам да сваля тази сабя. — Той се изсмя. — Или да съсека някого с нея. — Очите му се спряха на Чан.

— Чудесна идея. Но се питам дали има достатъчно място, за да замахнеш.

— Не е съвсем достатъчно, наистина.

— Да видим какво мога да направя за теб, Франсис.

С пирует на танцорка графинята се завъртя към заместник-министър Крабе, острият като бръснач шип беше готов в ръката ѝ и тя го прободе отстрани, точно пред ухото. Крабе потрепери, а после застина за четири дълги секунди, през които животът му угасна, и той се стовари в скута на принц Карл-Хорст. Принцът скокна с вик и заместник-министърът се срути на пода.

— И няма кръв за чистене — усмихна се графинята. — Доктор Лоренц, бихте ли отворили предния люк? Ваше височество? Ще помогнете ли на Каролин с останките?

И се усмихна щастливо, докато те се наведоха над мъртвия Крабе и го повлякоха към Лоренц, който бе коленичил в съседната кабина. На Лидия пак ѝ призля и повърна в шепите си. С отвратена въздишка графинята ѝ подаде копринена кърпичка. Лидия я грабна с благодарност, в угълчетата на устата ѝ имаше размазани сини капки.

Лоренц отвори металния капак на пода и през кабината премина мразовит вятър — зимата протегна лапа към тях. Госпожица Темпъл погледна през отвора и осъзна, че нещо не изглежда както трябва — облаците навън — бледата им светлина. Прозорците по стените бяха покрити със зелени завеси и тя не бе забелязала, че се е съмнало.

— Изглежда, си делим бъдещето във все по-нарастващи пропорции — отбеляза графинята. — По една трета, господа?

— По една трета — прошепна графът.

— Съгласен съм — каза Сонк малко напрегнато.

— Значи всичко е уредено — каза графинята и стисна леко рамото на Сонк. — Довърши ги.

Камата се появи в ръката на Чан и той замахна към Сонк, отблъсна сабята с дръжката ѝ и се хвърли напред. Сонк обаче успя да стовари превързаната си ръка върху врата му и го повали на земята. Доктор Свенсон също се хвърли върху Сонк, но закъсня и той го удари с дръжката на сабята в корема. Докторът се свлече на колене и се задави. Сонк се дръпна една стъпка назад и се обърна към госпожица

Темпъл, насочил сабята към лицето ѝ. Тя го погледна. Той дишаше тежко и потрепваше от болка в ранената си ръка... чакаше.

— Франсис? — каза графинята. В гласа ѝ се долавяше развеселеност.

— Какво? — изсъска той.

— Чакаш ли нещо?

Сонк преглътна.

— Питам се дали не искате да довършите тази сама.

— Колко мило от твоя страна, но ми е напълно достатъчно да гледам.

— Просто питам.

— А аз те уверявам, че оценявам това, както бих оценила и ако решиш да си оставиш госпожица Темпъл за по-подробен преглед... но сега ще го оценя дори още повече, ако продължиш и я заколиш като гадно малко прасе, каквото всъщност е.

Пръстите на Сонк стиснаха дръжката на сабята. Госпожица Темпъл виждаше безмилостния ѝ връх само на сантиметри от гърдите си. Щеше да умре.

— Първо министърът искаше да ни довърши бързо, а сега е графинята — каза тя. — Той, разбира се, си имаше причини.

— Сама ли трябва да го свърша? — попита графинята.

— Не ме командвай, Розамунд! — отсече Сонк.

— Но графът така и не довърши разпита си! — проплака госпожица Темпъл.

Сонк не я прободe. Тя извика отново, гласът ѝ беше писклив:

— Той попита дали министърът е убил полковник Трапинг! Не попита кой друг може да го е убил! Дали Роже го е убил! Или е бил убит от графинята!

— Какво?! — попита Сонк.

— Франсис! — извика графинята ядосано и тръгна покрай Сонк, за да накара лично госпожица Темпъл да млъкне. Госпожица Темпъл трепереше, но не можеше да помръдне от мисълта дали ще ѝ прережат гърлото, или ще ѝ пробият черепа.

Сонк рязко се обърна, хвана графинята през кръста с превързаната си ръка, тя изгуби равновесие и с вик падна върху близкото канапе.

Гледаше го с гняв, какъвто госпожица Темпъл не бе виждала никога — ожесточение, което можеше да обели боя или да огъне стомана.

— Розамунд — започна Сонк и госпожица Темпъл — отново прекалено късно — се хвърли към падналата кама на Чан. Сонк я фрасна с плоското на сабята по главата и тя се просна върху доктор Свенсон.

— Розамунд — повтори Сонк, — какво иска да каже тя?

— Нищо! — ядно каза графинята. — Полковник Трапинг вече не е важен — предателят беше Крабе!

— Графът знае всичко — успя да каже госпожица Темпъл глухо.

— За кое? — попита Сонк и за първи път сабята се насочи към граф Д'Орканч, който седеше срещу графинята.

— Няма да каже — прошепна госпожица Темпъл, — защото вече не знае на кого да вярва. Трябва да питате Роже.

Графът стана.

— Седни, Оскар — нареди Сонк.

— Трябва да сложим край на това безумие — каза графът.

— Седни или ще ти отрежа проклетата глава! — кресна му Сонк.

Графът се подчини. Лицето му вече беше толкова мрачно, колкото бе гневно това на графинята.

— Няма да позволя да ме правят на глупак — изсъска Сонк. — Трапинг беше от моите — аз трябваше да се отърва от него! От това следва, че който и да го е убил — макар да ми се иска да не го вярвам, е мой враг...

— Роже Баскомб! — провикна се госпожица Темпъл. — Знаете ли кой е убил полковник Трапинг?

Сонк изръмжа, сграбчи робите ѝ, вдигна я на колене и я запрати с гневен рев през вратата, където тя с вик спря пред краката на Каролин Стърн. Лежеше и примигваше от болка, и някак си осъзна, че и е станало още по-студено. Вдигна глава и видя, че разкъсаните ѝ дрехи висят в ръката на Сонк. Той срещна погледа ѝ, все още ядосан, и тя изскимтя, убедена, че ще дойде и ще ѝ смаже гръкляна, както бе направил с драгуна... но после в настъпилата тишина Роже Баскомб отговори на въпроса.

— Да — каза просто той. — Знам.

Сонк го зяпна.

— Графинята ли беше?

— Не.

— Чакайте! Първо — защо е бил убит? — прекъсна го графът.

— Служил е на Вандаариф, а не на нас? — попита Сонк.

— Да — каза Роже. — Но не е убит заради това. Графинята вече знаеше на кого всъщност е верен полковник Трапинг.

— Разбира се, че знаех — каза тя презрително. — Ти си арогантен, Франсис, затова предполагаш, че всички искат същото като теб — влиянието на брат ти. Криеш хитростта си зад маската на бонвиван, но Трапинг не беше толкова дълбок — той с радост донасяше всички тайни на брат ти — и всички твои тайни също — на този, който най-добре задоволяваше апетита му!

— Защо тогава? — попита Сонк. — За да се запази проектът на графа ли?

— Не — отговори Роже. — Трапинг още не се беше уговорил за цена, за да спаси Лидия — просто бе направил на Вандаариф някои намеци.

— Значи все пак е бил Крабе. Трапинг трябва да е научил плановите му да извлече Вандаариф...

— Не — повтори Роже. — Заместник-министърът би го убил, за да се подсигури — също както би направил графът, ако имаше време и удобен случай.

Сонк се обърна към графинята.

— Значи ти си го убила!

Графинята отново изпуфтя нетърпеливо.

— Ти внимава ли изобщо, Франсис? Не си ли спомняш какво показва Елспет Пул — тази нахална глупачка, която не липсва на никого — пред всички нас в балната зала? Нейното видение?

— Бяха Елспет и госпожа Стърн — каза Сонк и хвърли поглед към Каролин.

— С Трапинг — каза графът. — В нощта на годежа.

— Пратиха ни при него — възрази Каролин. — Графинята ни нареди да... да...

— Именно — каза графинята. — Правех каквото мога, за да му угаждам, където не биха му попречили другите гости!

— Защото си знаела, че не може да му се вярва — каза графът.

— Но можеше да бъде разсеян, докато успеем да се справим с Вандаариф — отбеляза графинята. — Което всъщност постигнахме!

— Ако полковник Трапинг бе предупредил Вандаариф, цялото ни начинание щеше да бъде изложено на риск! — провикна се Каролин.

— Знаем го! — отрязва графинята.

— Тогава не разбирам — каза Сонк. — Кой е убил Трапинг? Вандаариф ли?

— Вандаариф не би убил своя агент — каза прегракнало доктор Свенсон зад гърба на Сонк, надигаше се на колене.

— Но как ключът на Трапинг попада у Бленхайм?

— Бленхайм премества трупа по заповед на Вандаариф — каза Свенсон. — Докато той все още контролира дома си.

— Кой тогава? — изръмжа графът. — И защо? И щом не е било заради съдбата на Лидия или заради наследството на Вандаариф, нито дори заради контрола на богатствата на Сонк, как убийството на такъв незначителен глупак разкъса целия ни съюз?

Графинята се намести на канапето и погледна свирепо Роже — долната му устна лекичко потрепваше от безполезните му усилия да мълчи.

— Кажи ни, Роже — каза графинята. — Кажи ни веднага.

Госпожица Темпъл наблюдаваше лицето на бившия си любим. Сякаш гледаше кукла — забележително правдоподобна, но и явно болезнено фалшива. Не беше пасивното му състояние, нито тонът му, нито мътният му поглед, защото те се обясняваха от странните обстоятелства — щеше да е същото, ако викаше и скърцаше със зъби. Беше единствено съдържанието на думите му и това бе още по-странно, защото тя винаги бе обръщала внимание на начина, по който той говореше — как я хващаше за ръка или се навеждаше над масата, докато говореха — или дори на вълнението, което тези думи (каквито и да бяха) разпалваха в собственото ѝ тяло. Но сега това, което казваше, показваше ясно до каква степен животът на Роже вече няма нищо общо с нейния. По време на годежа им тя бе смятала — независимо къде ги водеха дискретните им срещи, — че остават символично свързани, но сега, неизбежно като изгряващата зора навън, тя виждаше, че целостта

им — идея отвъд фактите, глупава и обречена — живее единствено в спомените ѝ. Тя вече наистина не знаеше коя е и никога нямаше да узнае отново. А нима някога бе знаела? Това бе въпрос, на който не можеше да отговори. Тъгата, която изпитваше, вече не беше по него — защото той беше глупак — нито заради самата нея, защото тя се бе отървала от глупак. Но някак, докато слушаше Роже да говори в ледения въздух, в стегнатото си сърце госпожица Темпъл скърбеше за света или за поне толкова от него, колкото се побираше в упоритите ѝ гърди. За първи път видя, че той наистина е създаден от прах... от невидими дворци, които без грижата ѝ, грижа, която не би могла да продължи дълго, щяха да изчезнат.

— В нощта, преди да се подложа на Процеса — започна Роже, — се запознах с една жена в хотел „Сен Роял“, жена, чиято страст съвпадна с моята в изящен съюз. Всъщност аз изобщо не бях решил да се подложа на Процеса и все още обмислях дали да не разкрия всичко пред властите. Но после я срещнах... и двамата бяхме с маски, не знаех името ѝ, но тя се колебаеше на същата повратна точка в живота си като мен. Докато се мъчех да избира между сигурното издигане, което щеше да ми донесе предателството спрямо заместник-министъра, и истинския риск да го последвам, видях как тя е отдала целия си живот на този нов шанс — че се е отказала от всичко преди това, от всяка привързаност и от всяка надежда. И въпреки че знаех, че ако се предам на Процеса, ще предам предишните си желания за любов и брак, тази жена някак си за една нощ ме развълнува до дъното на душата ми — тъга и също толкова нежна грижа за единствения ни изгубен миг заедно. Но на следващия ден бях променен и всички мисли за любов, които бях таил, също се бяха променили, бяха целенасочени и по-обмислени, в служба на... по-големи цели, които не можеха да включват нея... и все пак три дни по-късно я срещнах отново — пак с маска и облечена в робите на инициирана чрез Процеса... Познах я по аромата ѝ... по косата и — бях пратен да я заведа в театъра, където тя щеше да претърпи собствената си необратима промяна. Заварих я с още една жена и с един мъж, който знаех, че е предател. Вместо да ги взема, аз пратих приятелката ѝ напред, отпратих мъжа и ѝ се разкрих — защото вярвах, че темпераментите ни са такива, че едно съглашение би могло да оцелее, незабелязано от никого, че можем да се съюзим... да споделяме

информация за вас, графиньо, за министър Крабе, за господин Сонк, за графа, за лорд Робърт — за да служим както на целите, на които се бяхме обrekli, така и на споделената си амбиция. И наистина сключихме съюз, вкоренен не в нещо, което може да се нарече любов, а в практична изгода. И заедно служихме на всички вас, нашите господари, и търпеливо гледахме как един след друг тези над нас бяха поробвани или убивани, докато се издигахме до самия праг на властта, за да наследим всичко, когато всички вие се обърнете един срещу друг, както правите дори в този миг. Защото ние сме лишени от вашата алчност, от вашата похот, от апетитите ви, а стояхме безмълвно до всеки план, всяка тайна, защото Процесът ни направи по-силни, отколкото предполагате. Видяхме всичко това заедно, сън, който и двамата смятахме, че повече няма да сънуваме. Чак по-късно разбрах, че мъжът изобщо не си беше тръгнал, както си мислех. Беше ни видял заедно... беше подслушал всичко... и искаше заплащане — от всякакъв вид. Това беше невъзможно.

— Ти си го убил? — прошепна Сонк. — Ти?!

— Не аз — каза Роже. — Тя. Каролин.

Всички се обърнаха към Каролин.

— Хванете я! — извика Сонк и доктор Лоренц хвана Каролин през кръста. Тя обаче заби лакът в шията му, обърна се и го блъсна с две ръце през отворения люк. Затихващият му вой бе погълнат от вятъра.

Никой не помръдна. И тогава самата Каролин развали заклинанието — изрита принца в крака и удари с Юмрук Лидия в лицето, за да си разчисти пътя към желязната стълба, която водеше до кабината за управлението, хукна нагоре и след миг оттам долетя оглушителен писък и по стълбата се търкулна тялото на един от моряците на доктор Лоренц. От дълбоката прободна рана на гърба му пръскаше кръв.

Госпожица Темпъл пълзешком се отдалечи от окървавения мъж и отворения капак. Около нея избухна хаос. Графинята стана и тръгна след Каролин, като повдигна роклята си с една ръка, за да прекрачи моряка; в другата стискаше шипа си. Свенсон и Чан се хвърлиха върху Сонк. Графът се огледа колебливо, а после отвори шкафа до главата си

— беше пълен с лъскави сатъри. Докато Чан се бореше със Сонк за сабята, Свенсон го стисна за червените къдрици, вдигна главата му от пода — Сонк ръмжеше, — а после я удари в него с всичка сила. Сонк отпусна хватката си около сабята и Свенсон отново фрасна главата му в дъските. Графът грабна един сатър — в огромната му ръка той изглеждаше просто като голям кухненски нож. Госпожица Темпъл изпищя:

— Докторе! Внимавай!

Свенсон се отдръпна, а Чан успя да докопа сабята и я насочи срещу графа. Госпожица Темпъл не виждаше лицето на графа, но се съмняваше, че алхимичните му знания включват фехтовката — не и срещу свиреп противник като Чан, макар той едва да се държеше на краката си.

Но викът ѝ имаше и друг ефект — напомни на принца и Лидия за присъствието ѝ. Карл-Хорст я изгледа злобно, но за свой още по-голям ужас тя видя, че Лидия заобикаля отворения капак и отива при вързаната за стената Елоиз и започва да развързва въжетата.

Прекалено много неща се случваха едновременно. Чан кашляше ужасно, тя не виждаше нито него, нито Свенсон зад широкия гръб на графа и огромното му палто. Лидия развърза първия възел и се зае със следващия. Принцът се приближаваше към нея, като злобно свиваше и отпускате юмруци. И я оглеждаше похотливо. И може би тъкмо това увеличи куража ѝ, защото вече бе разбрала какво трябва да направи.

Предприе заблуждаваща маневра към стълбите, а после хукна в обратна посока, прескочи капака и се мушна покрай Лидия, с което я принуди да остави въжетата. Смени посоката още веднъж, прескочи краката на Елоиз, изплъзна се на косъм от размаханите ръце на принца — и се хвърли върху графа. Той замахна и я запрати с мощната си ръка на едно от канапетата. Тя падна като жаба някъде по средата между графа и Чан, но в ръцете си — беше я измъкнала от джоба, където графът я бе прибрал преди толкова много часове в хотел „Сен Роял“ — стискаше зелената си чантичка. Бръкна в нея и без да си прави труда да вади револвера, стреля през плата. Куршумът пръсна стъклото на шкафа до главата на графа. Той се обърна и тя стреля отново; куршумът потъна в палтото му като камък във вода. Стреля трети път.

Графът се закашля, все едно се е задавил, залитна и си удари челото в ръба на шкафа. Надигна се и я погледна, над окото му се стичаше кръв. Краката му се подкосиха и той падна като отрязано дърво.

Сонк се опитваше да се измъкне пълзешком. Чан коленичи и жестоко го удари с дръжката на сабята по челюстта, повали го като добиче за клане. През отворената врата госпожица Темпъл видя, че принцът и Лидия я гледат с ужас, но това бе ужас, смесен с неподчинение, защото помежду си държаха развързаната Елоиз над отворения люк.

Госпожица Темпъл извади револвера от чантата, придърпа каквото бе останало от фустите ѝ над копринените си гащички и стана. Чан и Свенсон тръгнаха покрай нея към вратата — Чан беше със сабята на Сонк, а Свенсон се бе въоръжил с един сатър от шкафа. Тя застана между тях, като подръпна фустите си за последен път. Принцът и Лидия не бяха помръднали, вцепенени от внезапната участ, сполетяла графа и Сонк, и от ужасяващите крясъци, които се носеха откъм кабината за управление.

— Не се бой, Елоиз — викна госпожица Темпъл. — Ей сега ще те освободим.

Очите на Елоиз бяха вперени в бездната под дирижабъла. Лидия я държеше за косата, а на стъпка по-назад принцът я бе хванал за краката. Китките и глезените ѝ бяха вързани и тя не можеше да им попречи да я пуснат през люка.

— Спрете! — извика Чан. — Господарите ви са мъртви! Сами сте!

— Хвърлете оръжията, или тя ще умре! — отвърна принцът пискливо.

— Ако я убиете — каза Чан, — аз ще убия вас. И двамата. Ако я пуснете, няма. Край на пазарлъците.

Принцът и Лидия се спогледаха нервно.

— Лидия — извика доктор Свенсон. — Не е прекалено късно — можем да поправим стореното! Карл, чуи ме!

— Ако я пуснем — започна принцът, но Лидия също бе заговорила и надвика думите му:

— Не се дръжте с нас като с деца! Нямайте представа какво знаем и колко струваме! Не знаете, че цялата земя в Мекленбург, изкупена от баща ми, е на мое име, нали?

— Лидия... — почна принцът, но тя го изгледа ядосано и продължи:

— Аз съм следващата принцеса на Мекленбург, независимо дали се омъжа, или не — независимо дали баща ми е жив, или не — независимо дали аз съм единствената останала жива на този кораб!

Млъкна. Дишаше тежко.

— Лидия... — Принцът най-сетне забеляза синьото по устните ѝ и се стресна.

— Млъкни! Не говори с тях! Дръж ѝ краката! — Лидия отново се преви и повърна върху предницата на роклята си. — Трябва да се биеш с тях! — изплака тя. — Да ги убиеш и тримата! Защо всички са толкова безполезни!

От кабината над тях долетя отчаян крясък на немски и изведнъж целият дирижабъл се наклони наляво. Чан се удари в стената, госпожица Темпъл в него, а доктор Свенсон падна на колене и изпусна сатъра. Принцът политна към отворения капак, без да изпуска Елоиз, така че я стовари като таран върху Лидия и събори и двете в отвора. Лидия изпищя и започна да се плъзга надолу. Елоиз изчезна до кръста — само хватката на принца не ѝ позволяваше да падне, хватка, която видимо се изплъзваше, докато той се опитваше да реши дали да я пусне, за да спаси невестата си.

— Дръж я! — изкрещя Свенсон и се хвърли напред, за да хване бясно драскащите ръце на Лидия.

Дирижабълът се наклони отново, на другата страна, също така внезапно. Госпожица Темпъл загуби равновесие, докато се опитваше да стигне до Свенсон. Чан ги прескочи и клекна при принца. Той се дръпна ужасено и пусна Елоиз, но Чан я хвана за краката, впи пръсти във въжетата, запъна крак в капака на отвора и изкрещя на госпожица Темпъл:

— Спрете ги горе в кабината! Ще ни убият всичките!

Тя отвори уста да възрази, но видя как Чан издърпа Елоиз до бедрата, а Свенсон направи същото с Лидия. Принцът седеше свит в ъгъла зад тях.

Госпожица Темпъл стисна револвера по-здраво и хукна към стълбите.

Вторият моряк лежеше на най-горните стъпала, на устата му бяха избили кървави мехурчета.

Госпожица Темпъл надникна в кабината. По стените имаше метални табла с лостове и копчета, а в другия край, пред прозорците — където бе видяла доктор Лоренц от покрива — беше самият щурвал, направен от мед и лъскава стомана. От гледката през прозорците госпожица Темпъл разбра, че дирижабълът пада, като бавно се върти.

Пред нея по гръб, с разперени ръце, лежеше Каролин Стърн, на сантиметри от едната ѝ ръка се търкаляше окървавено шило. Надвесена над Каролин, с разрошена коса и обляна в кръв ръка, седеше графиня Лакер-Сфорца. Тя вдигна очи към госпожица Темпъл и каза с презрителна усмивка:

— Я виж, Каролин, това е малката ти повереница.

И заби шипа в гърлото на Каролин с гаден звук, от който госпожица Темпъл потрепери. Неподвижното тяло на госпожа Стърн изобщо не реагира.

— Къде са останалите? — попита графинята със самодоволна усмивка. — Не ми казвай, че си останала само ти. Или щом ти си тук, май е по-точно да се каже, че съм останала само аз. Колко типично!

Тя се изправи и махна с ръка към виещите машини.

— Не че имаше значение — изобщо не ме бе грижа кой е убил Трапинг. Ако този романтичен кретен не беше убил Лоренц и останалите от екипажа и не бе разпалил гнева ми, щяхме да пийнем чай заедно. И всичко това за нищо! Нищо! Искам просто хора, които да мога да контролирам! А сега — чуй само! — Тя махна към стържещите апарати. — С нас е свършено! Това ме прави толкова... безжалостна...

Пристъпи напред и госпожица Темпъл вдигна револвера — все още не бе влязла в кабината, а стоеше на стълбите. Графинята се изсмя, ръката ѝ се стрелна към някакъв лост и го дръпна надолу. С потреперване, което разтrese дирижабъла и запрати госпожица Темпъл чак до най-долното стъпало — болезненото падане бе смекчено единствено от отвратителната възглавница на тялото на първия моряк,

— въртеливото движение смени посоката си. Откъм едната перка долетя изпукване. Стържещият шум откъм кабината за управление неприятно се засили. Госпожица Темпъл тръсна глава и чу стъпките на графинята да се приближават към нея по металните стъпала.

Запълзя възможно по-далеч от трупа, но прекалено бавно. Беше изпуснала револвера. Капакът на пода вече бе затворен, но внезапното разтърсване бе съборило всички. Чан бе на пода до Елоиз. Свенсон бе на колене, с лице към Лидия и принца, който се бе сгушил в ъгъла далеч от обсега му. Госпожица Темпъл пълзеше към тях, чувстваше се скована като костенурка.

— Чан! — изпъшка тя. — Докторе!

Гласът на графинята проехтя отгоре:

— Роже Баскомб! Събуди се!

И изведнъж Роже отвори очи, изправи се, видя Сонк и графа на пода и се хвърли към отворения шкаф с оръжията. Чан вдигна сабята — госпожица Темпъл смаяно видя, че около устата му има още кръв — и се опита да стане. Доктор Свенсон сграбчи сатъра и се изправи, като се хвана за една медна скоба. И извика на графинята:

— Свършено е, мадам! Дирижабълът пада!

Госпожица Темпъл погледна нагоре. Графинята бе спряла на малката площадка на средата на стълбата, където в една малка ниша имаше огромен сандък.

И изведнъж осъзна всичко и извика отчаяно:

— Книгите са у нея! Книгите са у нея!

Графинята бръкна в сандъка и извади две книги — с голи ръце! Госпожица Темпъл не знаеше как го е направила — наистина, изражението на графинята бе екстатично, но как така книгите не я погълнаха?

— Роже! — извика графинята. — Жив ли си?

— Да, мадам — отговори той. Бе се дръпнал от приближаващия се Чан от другата страна на неподвижния Франсис Сонк.

— Графиньо — започна Свенсон, — Розамунд...

— Ако хвърля тази книга — викна графинята, — тя ще се строши на пода и някои от вас — особено тези, които не са добре облечени и са седнали — ще умрат. Имам много книги. Мога да ги хвърлям една след друга — и тъй като алтернативата е краят на всички

книги, ще пожертвам, колкото е нужно. Госпожице Темпъл, не пипайте револвера!

Госпожица Темпъл спря, ръката ѝ увисна във въздуха над оръжието.

— Всички хвърлете оръжията! — извика графинята. — Докторе! Кардинале! Направете го или книгата отива право в нея!

И изгледа госпожица Темпъл със зловна усмивка. Свенсон пусна сатъра и той се плъзна по наклонения под към принца, който го вдигна. Чан избърса уста и се изплю; оцапаната му с кръв брадичка приличаше на маската на някой индианец или пират от Борнео, а изтощеният му глас сякаш долиташе от съвсем друг свят.

— И без това сме свършени, Розамунд. До довечера ще съм мъртъв от това стъкло, а и всички сме обречени. Погледни през прозорците... падаме. Морето ще погълне и твоите мечти заедно с моите.

Графинята претегли тежестта на едната книга в ръката си.

— Не те ли е грижа за мъчителната смърт на госпожица Темпъл?

— Поне ще е по-бърза от удавянето — отговори Чан.

— Не ти вярвам. Пусни сабята!

— Ако ми отговориш на един въпрос.

— Не ставай смешен...

Чан замахна със сабята, все едно се канеше да я метне като копие.

— Мислиш ли, че твоята книга ще ме убие, преди това да се забие в сърцето ти? Искаш ли да поемеш този риск?

Графинята присви очи и прецени възможностите.

— Какъв въпрос? Бързо!

— Всъщност са два въпроса. — Кардинал Чан се усмихна. — Първо, какво правеше господин Грей, когато го убих? И второ — защо отвлякохте принца от посолството?

— Защо, Кардинале — въздъхна графинята с непресторено разочарование, — защо ти е да знаеш това сега?

Чан се усмихна, зъбите му бяха червени от кръв.

— Защото утре няма да мога да попитам.

Графинята се изсмя и слезе две стъпала по-надолу, като кимна на госпожица Темпъл и на Свенсон да се приближат към Чан. Намръщи се, когато госпожица Темпъл нахално грабна револвера, преди да тръгне.

— Вървете при другаря си — изсъска ѝ графинята. Обърна се към принца и тонът ѝ стана сладък. — Ваше височество, ако обичате, качете се на щурвала и направете каквото можете, за да спрете падането ни — мисля, че на повечето табла има полезни думички... Лидия, ти стой тук.

Карл-Хорст се втурна нагоре по стълбите, а графинята продължи надолу, прекрачи моряка и се изправи срещу четиримата. Докторът бе дръпнал Елоиз към себе си, а госпожица Темпъл стоеше — и се чувстваше съвсем сама — точно между него и Чан. Погледна през рамо към Роже, който стоеше на прага на другата врата, лицето му бе бледо и решително — изражение, което не бе виждала досега.

— Каква сбирщина странни размирници — каза графинята. — Като рационална жена трябва да призная успеха ви — макар и случаен, — както и че наистина бих искала обстоятелствата около нас да бяха различни. Но Кардинал Чан е прав. Най-вероятно ще загинем — със сигурност всички вие, а аз загубих партньорите си. Е, добре... Господин Грей... това вече не е тайна — дори за графа, ако беше жив. Та значи сместа от индигова смола беше променена, за да намали пластичността на плътта на неговите създания. Като защитна мярка, нали разбирате, ако станат твърде силни — така щяха да са потрошливи. Изглежда обаче съм прибързала... — Тя отново се изсмя, дори в този момент смехът ѝ бе прекрасен, въздъхна и продължи шепнешком: — А принцът... ами, не ми се иска да чуе. Освен че се възползвах от възможността да наложя своята контролна фраза на негово височество, също така му бе дадена отрова, за която единствено аз имам противоотрова. Елементарна предпазна мярка. Тайно направих последователка от майката на младия му братовчед — този, който трябва да го наследи, ако принцът умре без поколение. При това положение планове на графа за отрочето на Карл-Хорст и Лидия ще рухнат в битка за трона, която ще контролирам аз. А може би принцът ще живее и ще продължи да взима противоотровата, без да знае — това е само подготовка.

— Това е единствено в сферата на предположенията — измърмори Свенсон.

Горе принцът явно бе намерил някакво копче, защото едната перка се изключи, а след това и другата. Госпожица Темпъл погледна към прозорците, но завесите все още бяха спуснати — продължаваха ли да губят височина?

Кабината се изравни и стана тихо. Само вятърът отвън свистеше. Носеха се без посока.

— Ще видим — каза графинята. — Роже?

Госпожица Темпъл чу зад себе си шум и се обърна. Франсис Сонк някак си се беше изправил, бе се подпрял с ранената си ръка на едно канапе, а с другата се държеше за челюстта. Изглежда студено госпожица Темпъл и протегна здравата си ръка към Роже, който незабавно му подаде сатъра си.

— О, здравей, Франсис — провикна се графинята.

— Ще говорим после — каза Сонк. — Ставай, Оскар. Не сме свършили.

И за огромна изненада на госпожица Темпъл огромният мъж започна да се надига от пода като мечка, която се събужда от зимен сън. Палтото му за миг се разтвори и тя мярна окървавената предница на ризата му — кръвта беше от повърхността драскотина на гърдите му. Беше изгубил създание от удара в шкафа, а не от куршума й. Графът се намести на едно канапе и я загледа с неприкрита омраза.

Не, тя нямаше да търпи това нито миг повече! Завъртя се към графинята, тропна с крак и насочи револвера към нея. Графинята ахна от удоволствие при идеята, че я предизвикват.

— Какво е това, Селесте?

— Това е краят — каза госпожица Темпъл. — Ще хвърлите книгата, ако успеете. Но аз ще се постарая да улуча книгата в другата ви ръка. Тя ще се разбие и вие ще изгубите ръката си и кой знае, може би и лицето си, може би крака си, а може би накрая ще се окаже, че сте най-трошлива от всички.

Графинята се изсмя, но госпожица Темпъл знаеше, че се смее тъкмо защото думите й са истина.

— Планът, който описа, беше интересен, Розамунд — провикна се Сонк. — Принцът, господин Грей...

— Нали? — жизнерадостно отвърна тя. — А ти щеше толкова да се изненадаш, когато ти го разкриех в Мекленбург! Колко жалко, че така и не видях края на твоите тайни планове — или на твоите, Оскар, със скритите инструкции за стъклените ти жени, с победоносното раждане на твоето създание от Лидия! Кой знае какво чудовище всъщност си посял в нея? Жалко, че не успяхте, нали?

— Ти унищожи Елспет и Анжелик — избоботи графът.

— О, нищо подобно! Не бъди импулсивен — не ти прилича. Освен това кои бяха те? Създания на нуждата — има хиляди, които могат да заемат местата им! Дори стоят пред очите ти! Селесте Темпъл и Елоиз Дужон, и Лидия Вандаариф — друг триумвират за великото ти отвратително тайнство!

При последната дума тя се изкикоти. Поне за бдителните очи на госпожица Темпъл графинята със сигурност започваше да се държи налудничаво.

— Карл-Хорст фон Маасмерк! — викна тя. — Слизай и ми донеси още две книги! Казаха, че трябвало да свършим с това, така че ще го направим!

— Няма нужда — каза Сонк. — Заклешили сме ги между нас.

— Точно така — изсмя се графинята. — Ако хвърля книгите, стъклата могат да улучат не тях, а *теб*! Това ще е *трагедия*!

Принцът се показва на стълбите, стиснал под мишница две книги и понесъл в другата си ръка шише с оранжева течност като онова, което Елоиз бе взела от запасите на графа в кулата. Сонк се обърна към графа, който каза тихо, но госпожица Темпъл го чу:

— Тя е без ръкавици...

— Розамунд — започна Сонк, — няма значение какво е станало — плановите ни остават в сила...

— Мога да го накарам да прави каквото си искам, нали знаете — изсмя се графинята, обърна се към принца и извика: — Един хубав валс например!

По нейно нареждане, както в тайната стаичка, принцът започна да се препъва в танцова стъпка по хлъзгавата метална площадка; по лицето му не личеше да разбира какво прави тялото му и той през

цялото време крепеше в ръце крехкия си товар. Графът и Сонк едновременно пристъпиха разтревожено напред.

— Книгите, Розамунд! Ще ги изпусне! — извика Сонк.

— А може би аз просто трябва да почна да ги хвърлям, а Селесте може да се опита да ме застреля, ако успее...

— Розамунд! — извика Сонк отново, беше пребледнял.

— Страх ли те е? — засмя се тя, махна на принца да спре и той се подчини, задъхан и объркан; а после тя вдигна ръка, все едно да го накара да продължи.

— Розамунд! — извика графът. — Не си на себе си! Стъклото е до кожата ти и засяга разсъдка ти! Остави книгите — съдържанието им е незаменимо! Ние сме съюзници.

— Но Франсис не ми вярва — отвърна тя. — И ти също, Оскар. Как така не умря, след като те застреляха? Още алхимия ли? А аз всъщност свикнах с мисълта, че...

— Графиньо, спрете! Плашите всички!

Това го каза Лидия Вандаариф, която бе направила няколко крачки към графинята и бе протегнала ръка към нея — с другата се държеше за корема. Олюля се, по брадичката ѝ се стичаше синкава лига, но колкото и колебливи да бяха движенията ѝ, тонът и бе едновременно нетърпелив и настойчив:

— Разваляте всичко! Искам да стана принцеса на Мекленбург, както ми обещахте!

— Лидия — каза дрезгаво графът, — трябва да си почиваш, да се грижиш за...

Младата жена не му обърна внимание, а продължи недоволно:

— Не искам да ставам стъклена жена! Не искам да раждам детето на графа! Искам да съм принцеса! Трябва да оставите книгата и да ни кажете какво да правим!

И изохка при поредния спазъм.

— Госпожице Вандаариф — прошепна Свенсон. — Дръпнете се...

В устата на Лидия се надигна още един син съсирек, по-плътен от предишния. Тя се задави и преглътна, изстена и отново захленчи към графинята, вече през сълзи, но и ядосано:

— Тях можем да ги убием, когато си искаме, но книгите са ценни! Дайте ми ги! Обещахте ми всичко — мечтите ми! Настоявам

веднага да ми ги дадете!

Графинята я гледаше втренчено с подивелите си очи, но на госпожица Темпъл ѝ се стори, че наистина обмисля молбата на Лидия — макар думите да идваха сякаш от огромно разстояние, — докато Лидия не изпуфтя нетърпеливо и не направи грешката да се опита да грабне едната книга. Със същата бързина, с която се бе справила с Крабе, графинята я дръпна далеч от ръцете ѝ и хвърли другата право в шията ѝ.

Лидия падна назад, плътта по шията ѝ посиня, кръвта в гърлото и дробовете ѝ се втвърди като кристал. Умря още преди да падне на пода, втвърдената ѝ шия се строши и главата се отдели от раменете ѝ чисто като от секирата на палач.

При гледката на умиращата Лидия принцът изрева от ужас, брадичката му трепереше, беше останал без думи. Дали от скръб по Лидия, или от гняв, но за първи път госпожица Темпъл видя у принца чувство отвъд простия егоизъм. Но това, което можеше да направи принца в нейните очи по-достоеен за уважение, за графинята го превръщаше в опасност и преди той да направи и крачка, тя хвърли втората книга в краката му. Стъклото се строши над ботушите му и с пронизителен писък принцът се катурна назад, краката му се изметнаха, той не пусна книгите и тежко се стовари на стъпалата. Ботушите му останаха прави. Горната част на тялото му се плъзна, спря до падналия моряк и повече не помръдна.

— Розамунд... — прошепна Сонк.

— Спри — изсъска графинята и затисна устата си с ръка: може би осъзнаваше какво е направила. — Моля те...

— Ти съсипа моето Благовещение! — възкликна графът и грабна от шкафа друг сатър.

— Оскар, недей! — викна Сонк, лицето му бе бледо и изопнато. — Чакай!

— Ти разруши делото на живота ми! — изкрещя графът и тръгна напред.

— Оскар! — извика графинята. — Почакай!

Елоиз хвана госпожица Темпъл за раменете и я дръпна от пътя на графа. Огромният мъж вървеше напред с вперени в графинята очи.

Госпожица Темпъл стискаше револвера, но и не помисляше да стреля — това беше последният сблъсък между враговете им и тя се чувстваше повече зрителка на тяхното самоунищожение, отколкото участница в него.

Кардинал Чан обаче не мислеше така и докато граф Д'Орканч минаваше покрай него, го блъсна с всичка сила в рамото. Графът се обърна с подивял поглед и надигна сатъра със странен, почти кисел жест.

— Как смееш! — изрева на Чан.

— Анжелик — отговори рязко Чан и заби сабята в корема на графа. Графът изстена и застина. След един сякаш безкраен миг Чан натисна пак и заби острието до половината. Краката на графа му изневериха и той падна, сабята на Чан остана да стърчи от тялото му.

Кашлицата на Чан премина в хъркане и той падна на колене до вратата. Госпожица Темпъл ахна и клекна до него — и усети сръчните пръсти на доктора да взимат револвера от ръцете ѝ. Вдигна поглед от окаяното лице на Чан и видя как Свенсон насочва пистолета към Франсис Сонк.

— Докторе, има твърде много недовършени неща — почна Сонк.
— Собствената ви страна...

Свенсон натисна спусъка и Сонк политна назад, все едно го беритнал кон. Докторът се изправи лице в лице с Роже Баскомб.

Протегна ръка, после размисли и се обърна към графинята в другия край на помещението. Стреля, но Роже скочи напред и бутна ръката му. Куршумът пропусна целта си и графинята с вик се втурна по стълбите.

Свенсон се бореше с Роже за пистолета, но Роже — по-млад и по-силен — го измъкна от ръцете му и го насочи към него.

— Роже! Недей! — извика госпожица Темпъл.

Той я погледна, лицето му бе разкривено от омраза и жестока ярост.

— Всичко свърши, Роже!

Знаеше, че в оръжието има само един куршум, но и че Роже е прекалено близо, за да не улучи.

— Не е свършило — изръмжа Роже Баскомб.

— Роже, господарите ти са мъртви. Къде е Каролин? Тя те изостави. Ние се носим без посока. Принцът и херцогът на Сталмере

са мъртви.

— А херцогът?

— Полковник Аспиш ще го убие. Аз му заповядах. Научих контролната му фраза.

— Кое?

— Зная и своята, Роже.

— Аз нямам фраза за контрол!

— О, Роже, ти все пак май наистина не знаеш...

Роже присви очи и пръстът му на спусъка се напрегна. Госпожица Темпъл каза бързо и ясно, гледаше го право в очите:

— Синьо, апостол, синьо, министерство, лед, изпиване.

Лицето на Роже се отпусна.

— Седни — заповяда му госпожица Темпъл. — Ще говорим, когато имаме време.

— Къде е графинята? — попита Елоиз.

— Не знам — отговори госпожица Темпъл. — Как е Чан?

Доктор Свенсон пропълзя до Кардинала.

— Елоиз, помогни ми да го преместя. Селесте... — Той посочи металните стълби и принца. — Оранжевата бутилка. Ако не е строшена, донеси ми я веднага!

— Какво има в нея?

— Не знам, но това е шанс за Кардинала. Мисля, че това е спасило Анжелик — в оранжерията по дюшека имаше оранжеви петна...

— Но всички, които срещнахме, бяха ужасени! — каза Елоиз. — Щом заплах, че ще счупя шишето, те се разбягваха!

— Сигурно. Предполагам, че съдържанието наистина е смъртоносно — огън срещу огъня, или в този случай лед.

Госпожица Темпъл намери бутилката, сгушена под мишницата на принца. Взе я, като се мъчеше да не гледа ужасното му лице, и после погледна нагоре по стълбите. Сандъкът с книгите си беше на мястото и освен вятър откъм кабината не се чуваше нищо. Изтича обратно при Чан. Елоиз коленичи зад него, взе главата му в скута си и изтри кръвта от лицето му. Свенсон напои една кърпичка в оранжевата течност и с решителна въздишка я притисна към носа и устата на Чан. Той не реагира.

— Действа ли? — попита госпожица Темпъл.

— Не зная — отговори докторът. — Но без него е мъртъв.

— Не изглежда да действа — каза госпожица Темпъл.

— Къде е графинята? — попита Елоиз.

Госпожица Темпъл гледаше Кардинал Чан. Кърпата беше отместила очилата му и тя видя белезите, lika-прилика с кръвта, която се стичаше по врата и брадичката му. И въпреки това под цялото насилие — макар тя да не се съмняваше, че то е неразделна част от душата му — госпожица Темпъл виждаше и нежност, следа от това, което са били очите му преди, от онези устои и предели, където Чан намираше грижа, утеха и мир — ако, разбира се, го правеше. Тя не беше специалист по чуждия мир. Какво щеше да означава, ако Чан умреше? Какво щеше да означава за него, ако умреше тя? Представяше си как изчезва в някоя пушалня на опиум. Какво щеше да прави тя, лишена дори от този път към порока? Въздъхна, отиде при Роже, взе револвера от ръката му и тръгна към металните стъпала.

— Селесте! — повика я Свенсон.

— Сребърната ви табакера е у Франсис Сонк, не забравяйте да си я вземете.

— Какво правите? — попита Елоиз.

— Ще прибера графинята — каза госпожица Темпъл.

Покатери се покрай мъртвия моряк, стъпи на окървавената палуба и хвърли поглед на трупа на Каролин. Очите ѝ бяха изцъклени от ужас, красивата ѝ бяла шия беше разкъсана все едно от вълк. Графинята не се виждаше никъде, но на тавана зееше друг метален капак. Преди да се качи, госпожица Темпъл отиде до прозореца. Облаците и мъглата най-сетне се бяха разсеяли. Дирижабълът безнадеждно бе изкривил курса си. Под тях се виждаше само сива студена вода — не беше много под тях, бяха някъде на височината на покрива на Харшморт — и белите проблясъци по гребените на тъмните вълни. Нима накрая щяха да се удавят в леденото море? След всичко това? Чан може би вече беше мъртъв. Беше излязла, за да не гледа, предпочиташе дори в такива крайни обстоятелства да избягва нещата, които знаеше, че ще ѝ причинят болка. Въздъхна. Покатери се като упорита маймунка по рафта с лостчетата, стигна капака и подаде глава през него.

Графинята стоеше на покрива на гондолата — държеше се за един от металните прътове под газовия балон. Вятърът развяваше роклята и косата ѝ, която се бе разпуснала и се носеше зад нея като черното наметало на пират. Госпожица Темпъл се запита дали просто да не застреля графинята. Или пък да затвори капака и да я остави навън. Но това беше краят и госпожица Темпъл откри, че не може да направи нито едното, нито другото.

— Графиньо! — надвика тя вятъра, а после — усещаше думата странно интимна в устата си: — Розамунд!

Графинята се обърна, видя я и се усмихна с изящество и умора, които изненадаха госпожица Темпъл.

— Влизай вътре, Селесте.

Госпожица Темпъл не помръдна. Стисна здраво револвера. Графинята го видя, но не каза нищо.

— Ти си зла жена — извика госпожица Темпъл. — Направи ужасни неща!

Графинята само кимна; за миг косата ѝ покри лицето ѝ, но тя тръсна глава и черната вълна отново се понесе зад нея. Госпожица Темпъл не знаеше какво да направи. Много добре разбираше, че неспособността ѝ да говори и неспособността ѝ да действа са същите като тези, които изпитваше, когато се изправеше пред баща си — но и че тази жена, тази ужасна жена, беше положила началото на новия ѝ живот и някак си беше знаела или поне беше оценила възможността, че само тя е способна да надникне в очите на госпожица Темпъл и да види копнежа, болката, решителността, да я види такава, каквата е. Имаше много за казване — тя искаше отговор за жестокостта на тази жена, но нямаше да го получи, искаше да докаже независимостта си, но знаеше, че на графинята ще ѝ е все едно, искаше да си отмъсти, но знаеше, че графинята никога няма да приеме поражението. А госпожица Темпъл не можеше да се докаже — да надвие единствения враг, който винаги я беше побеждавал без усилие, — като я застреля в гръб, както не можеше да накара баща си да я обича, като изгореше нивите му.

— Господин Сонк и графът са мъртви — извика тя. — Изпратих полковник Аспиш да убие херцога. Заговорът ви е разрушен.

— Виждам. Справи се много добре.

— Ти ми направи разни неща — ти ме промени...

— Защо да съжаляваш за удоволствията, Селесте? — каза графинята. — И без това не са много в живота. А не беше ли прекрасно? На мен безкрайно ми хареса.

— Но не и на мен!

Графинята вдигна ръката си с шипа и разряза голяма цепка в плата на балона. Синият газ започна да изригва отвътре.

— Влизай, Селесте — провикна се графинята. И направи друга дупка, от която заизлиза газ, син като лятно небе. Тя сякаш се рееше в синкавия облак, опасен тъмен ангел с развята от вятъра коса и окървавена рокля.

— Аз не съм като последователите ви! — извика госпожица Темпъл. — Сама се научих! Видях ви!

Графинята раздра още една дупка в провисващия балон и газът се закълби право към госпожица Темпъл. Тя се задави и посегна към капака. Погледна за последен път леденото лице на графиня ди Лакер-Сфорца, дръпна капака да го затвори и падна с вик на хлъзгавия от кръв под на кабината.

— Ще паднем в морето! — извика още докато слизаше по стълбата.

За нейна радост Чан стоеше на четири крака и кашляше. Около устните му вече нямаше червено, а синьо.

— Действа — каза Свенсон.

Госпожица Темпъл не можеше да каже нищо: в това, че Чан ще живее, тя чак сега виждаше истинската дълбочина на скръбта си, че той ще умре. Вдигна очи и видя, че докторът я гледа уморено, забелязал радостта ѝ.

— А графинята? — попита той.

— Реже балона. Всеки момент ще паднем в морето!

— Трябва да помогнем на Чан! Елоиз ще вземе бутилката, а ти се оправи с него. — И кимна към Роже Баскомб, който търпеливо седеше на канапето.

— Какво да правя с него? — попита госпожица Темпъл.

— Каквото искаш — отвърна докторът. — Събуди го или го застреляй. Никой няма да възрази. Или го остави, но ти предлагам да избереш, скъпа. От опит знам, че е по-добре да те преследва мисълта

за действията ти, отколкото за бездействието. — Отвори капака на пода и загрижено сви устни. — Нямаме време! Трябва веднага да се качим на покрива. Елоиз!

Двамата подхванаха Чан под мишниците и го качиха по стълбите.

Госпожица Темпъл се обърна към Роже. Дирижабълът се разтресе — кабината забърсваше вълните.

— Селесте! Остави го! — извика Елоиз. — Идвай веднага!

Дирижабълът се разтресе отново, а после се залюшка във водата.

— Събуди се, Роже — извика госпожица Темпъл пресипнало.

Той примига и се огледа неразбиращо.

— Потъваме в морето — каза тя.

— Селесте! — отекна викът на Свенсон отгоре.

Очите на Роже се спряха на револвера в ръката ѝ. Тя стоеше между него и единствения изход. Той облиза устни. Корабът се люшкаташе.

— Селесте — прошепна той.

— Толкова неща се случиха, Роже — започна госпожица Темпъл.

— Мисля... — Тя подсмръкна и погледна в очите му — уплашени, напрегнати, умоляващи — и усети как в нейните се надигат сълзи. — Току-що графинята ме посъветва да не съжалявам...

— Моля те, Селесте, водата...

— ... но аз не съм като нея. Дори като себе си не съм, може би характерът ми се е променил, защото ме заливат съжаления за всичко — за това, което е опетнило сърцето ми, за това, че вече не съм дете...

— Тя безпомощно посочи касапницата около тях. — За толкова много мъртви... за Лидия... дори за бедната Каролин...

— Каролин? — попита Роже сепнато.

— Тя е мъртва, Роже. Мъртва като теб и мен.

Гледаше го как приема тази вест и разбра, че следващите му думи не бяха изречени от жестокост или отмъщение, а просто защото сега тя олицетворяваше всичко, което бе попречило на щастието му.

— Само нея съм обичал! — каза Роже.

— Значи е хубаво, че си я открил — каза госпожица Темпъл и прехапа устни.

— Нямах представа. Не можеш да разбереш! — каза той горчиво.

— Мисля, че разбирам...

— Как би могла? — извика той. — Не можеш да разбереш — нито мен, нито никого — заради твоята гордост — нетърпимата ти гордост...

Тя отчаяно искаше той да замълчи, но той продължаваше, емоциите му се надигаха като вълните, които се плискаха в стените на гондолата.

— Какви чудеса видях, върховете на усещанията, на възможностите! — Засмя се щастливо, макар в очите му да имаше сълзи, сълзи, които се стичаха по страните му. — Тя ми се обрече, Селесте! Без дори да знае кой съм, без да я е грижа, че ще умрем! Че всичко е прах! Че любовта ни ще доведе до това! Знаеше го още тогава!

Изведнъж я блъсна силно и тя се удари в шкафа. Той тръгна към нея, размахваше ръце и крещеше.

— Роже, моля те...

— А коя си ти, Селесте? Как така си жива — така студена, така малодушна, така лишена от чувства, никога не се предаваш?

Хвана я за раменете и я разтърси.

— Роже...

— Каролин се отдаде — даде всичко! А ти я уби! Уби мен! Уби целия свят...

Стисна я за косата и я дръпна към себе си — тя усети дъха му, — а после другата му ръка стисна гърлото ѝ. Роже хлипаше и я душеше. Гледаха се в очите.

И тогава госпожица Темпъл натисна спусъка и Роже Баскомб я пусна и я погледна объркано. А после просто угасна като облаче дим, което се разнася, безформено тяло в черно палто — строполи се на канапето и след това бавно се плъзна на пода. Тя пусна пистолета и се заплака с глас. Вече не знаеше коя е.

— Селесте!

Беше Чан, крещеше откъм покрива. Тя примига. Усети ледено бодване в краката си и видя, че през пода се процежда вода. Отиде до

металната стълба, заслепена от сълзите, и заопипва пътя си, хлипаше от мъка. Доктор Свенсон се наведе от кабината за управлението и я издърпа. Тя искаше да се свие в някой ъгъл, искаше да се удави... Той я издърпа и други ръце — на Елоиз и Чан — я измъкнаха на покрива до кръста. Какво значение имаше? Дали щяха да умрат в кабината или отгоре — така и така щяха да потънат. Защо го бе направила? Какво променяше това? Докторът я доизбути през люка и изпъшка:

— Изтеглете я де!

Вълните клатеха несигурната им платформа и пръскаха лицето на госпожица Темпъл. Тя се огледа и попита:

— Къде е графинята?

И подсмръкна.

— Нямаше я — отвърна Свенсон.

— Може би е скочила — каза Елоиз.

— Значи е мъртва — заключи Свенсон. — Водата е ледена, а роклята ѝ е прекалено тежка и я е повлякла към дъното дори ако е оцеляла от падането...

Чан се закашля; дробовете му бяха очевидно по-чисти.

— Задължен съм ти, докторе, за оранжевия еликсир. Чувствам се достатъчно добре, за да се удавя.

— За мен е чест да съм полезен — отговори Свенсон и се усмихна изнурено.

Госпожица Темпъл потрепери. Дрехите ѝ не бяха защита срещу вятъра и ледената вода, която се плискаше по треперещото ѝ тяло. Не можеше да понесе това — независимо как другите се опитваха да се шегуват, тя не искаше да умре, не и след всичко това, и най-малко от всичко искаше да се удави. Знаеше, че това е ужасна смърт — бавна и печална. А тя беше достатъчно печална. Предостатъчно даже. Погледна зелените си боти и голите си крака и се запита колко ли ще е дълго. Беше изминала толкова път за толкова кратко време. Стаите ѝ в „Бонифас“ сякаш бяха също така далеч и в пространството, и в миналото като дома ѝ на острова. Подсмръкна. Поне отново бе в морето.

Усещаше как тялото ѝ се вкочанява и въпреки това, когато погледна надолу, видя, че водата не се е покачила. Извъртя глава към отворения капак. Щурвалът бе зaleyт от надигащата се вода,

прогизналата рокля на Каролин Стърн се виеше под повърхността. Но защо още не бяха потънали? Обърна се към останалите и попита:

— Възможно ли е да сме на сушата? — Зъбите ѝ тракаха.

Тримата като един проследиха погледа ѝ към кабината и после и четиримата се заоглеждаха. Водата бе прекалено тъмна, за да се разбере колко е дълбока. Отпред се виждаше само откритото море, а назад погледът им бе препречен от плющия спаднал балон на дирижабъла. С внезапен пристъп на енергия Кардинал Чан се изкатери по един от металните пръти и пропъзля по самия балон — при всяко негово движение от балкона изригваха струи син дим.

— Може да сме навсякъде — каза доктор Свенсон малко след като Чан се скри от погледите им. — Строго погледнато, вероятността...

И тогава чуха отгоре радостния вик на Чан:

— Земя! Слава на бога, земя!

Доктор Свенсон помогна на госпожица Темпъл да се изкатери по металните прътове, а после и на Елоиз. Помагаха си, докато лазеха по умиращия балон. От върха му, целите мокри, я видяха — мека линия бели разбиващи се вълни и по-тъмната ивица дървета зад тях.

Чан я чакаше до кръста във водата и госпожица Темпъл скочи в ръцете му. Морето беше ледено, но тя се разсмя на глас, когато водата обля лицето ѝ. Не можеше да стигне дъното с крака, така че се оттласна от Чан, погледна брега за ориентир и се гмурна; водата загали косата ѝ с ледени пръсти. Госпожица Темпъл заплува. Не виждаше в тъмната вода, сълзите и потта по тялото ѝ се разтвориха в морето. Знаеше, че трябва да бърза, защото иначе студът ще я надвие и ще ѝ стане още по-студено, когато излезе от водата, мокра на вятъра, и че от всичко това все още е възможно да загине.

Но това изобщо не я интересуваше. Тя се усмихна, за първи път от безкрайно много време сигурна точно къде се намира и къде ще бъде. Чувстваше се все едно плува към дома.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.